

G. E. Tatham

Oct. 16th 1847.

Digitized by the Internet Archive
in 2009 with funding from
University of Toronto

PINDARI
C A R M I N A
ET
FRAGMENTA.

VOL. I. II. III.

PINDARI
943
C A R M I N A.

CUM

LECTIONIS VARIETATE

ET

ADNOTATIONIBUS.

ACCEDUNT

**INTERPRETATIO LATINA EMENDATIO,
SCHOLIA, ET FRAGMENTA;**

NECNON

**GODOFREDI HERMANNI DISSERTATIONES
PINDARICÆ, ET INDICES TRES.**

A

CHR. GOTTL. HEYNE.

**NOVA EDITIO CORRECTA ET EX SCHEDIS
HEYNIANIS AUCTA.**

TOM. I.

LONDINI;

SUMTIBUS G. ET W. B. WHITTAKER.

1824.

PINDAR
A. H. M. I. N. A. O.

PA
A274
A2
1824
t.1

RECEIVED
IN THE
OFFICE OF THE
DIRECTOR
GENERAL
OF THE
INDIAN
MUSEUM
CALCUTTA

10566
5/12/90
3 vols.

6

PRÆFATIO.

QUID in hac Pindari editione propositum habuerim, exponam paucis *.

Pindari Carmina ante xxv hos annos prelis repetenda curaveram: quo consilio, ingenue professus sum in præfatione. Consequutus eram opera mea, quod volebam, ut in promptu essent exemplaria ad scholas interpretando Pindaro habendas, utque studium Pindari inter nostrates accenderetur. Interpretatus eum sum aliquoties; quoties autem novas lectiones instituerem, videbam multa quidem me nondum satis intelligere, incidebam tamen nec minus in loca, in quibus sentiebam, ipsum me antea aut nihil intellexisse aut parum acute vidisse. Interea exarserant studia popularium meorum. Fragmenta collegit et Pindari vitam perscripsit magno cum labore doctissimus I. G. SCHNEIDER, qui fuerat in familiaribus meis, tum autem Ar-

* τὸν Ἀργίῶν τρέπον εἰρήσεται που ἐν Βραχίσις, ut cum Pindaro loquar in Isthm. vi.

[Lipsiensis Pindari Heyniani editio ut nova quadam dote ornaretur, I. D. Reussius, vir illustris, e Bibliothecæ Georgiæ Augustæ thesauris mecum communicavit exemplar Gottingensis, cujus marginibus varia Heynii manu adscripta sunt. Inde excerpti quæ in lucem promi posse viderentur, addita singulis hæc nota: *Ex Schedis*. De his accessionibus, ab ipso Heynio non destinatis usui publico, ita, spero, iudicabitur, ut decet incomparabilia Viri Summi merita, quorum memoriam seri nepotes celebrabunt. Præterea, quæ Heynius *Addendorum* nomine hic illic sparserat, suo quodque loco inserui: operisque ita præfui, ut nova hæc editio locis aliquammultis emendatior jure dici possit. G. H. Schaefer.]

gentoratum abierat. Erant qui in lyrico in patrium sermonem convertendo desudarent; qui quidem conatus eam habet utilitatem, ut multa sic melius perspicias quam singulis tantum locis ac verbis difficilioribus interpretandis; etsi idem facile homines eo adducit, ut, seu verborum ambagibus seu sententia universe expressa, ea, quæ obscura sunt, obtegantur potius quam aperiantur et illustrentur. Extiterunt, qui aut carmina singula ederent, aut plura uno volumine comprehenderent, adjectis quoque commentariis*. Me ex iis profecisse multum, et in multis, de quibus minus recte statueram, sententiam mutasse, merito ac lubenter profiteor; utpote qui beari me sentiam, si a junioribus, multo magis si a familiaribus et discipulis meis, aliquid proponi videam, quod ipse non animadverteram, aut quod melius ac disertius exponant ipsi. Quæ enim laus major esse potest litteras bonas proficenti, quam exiisse ex ejus disciplina alios, qui ad majora progressi sint, aut accepta ad alia rerum genera transtulerint?

Cum tamen in his virorum doctorum studiis haud pauca animadverterem, quæ sollerti magis commento, quam sermonis græci ratione et indole se tuebantur; multo magis intellexi esse elaborandum in eo, ut orationis Pindaricæ vim et usum rite assequerer, utque carminum sententias singulas clare ac perspicue ante oculos ponerem, enodaremque difficiliora sic, ut et lyricæ orationis vis haud obtunderetur et sententia ipsa esset aperta et expedita.

Quo in conatu fieri potuit, quod interdum accidere

* Recensum eorum dederunt viri docti Harles. Biblioth. gr. Fabric. vol. ii. p. 26. Schummel, Blankenburg in addit. ad Sulzer. Eminuit inter eos, qui in Pindaro studium collocarunt, virtutis ingenii et variis doctrinæ copiis instructi, FRIDERICUS GEDIKE, qui nunc iisdem litteris, quas excoluerat, curâ sua tuendis præest.

solet, ut, dum nimium subtilis essem, mihi ipsi nubes objicerem, ab aliis facile dispellendas; etsi altera ex parte sæpe viderim aliter sentientes ne causam quidem difficultatis quæ subsit perspicere solere, adeoque nec tollere; aut, interpretatione aliqua rejecta, proponere novam, quæ tamen novam quoque reprehensionem, quam non videbant, haberet. Interea, ut graviores saltem errores sive a me sive ab aliis commissos, nominum tamen mentione nulla facta, diluerem, ante hos septem vel octo annos *Additamenta* vulgavi.

Sub idem tempus nuntiatum est, deficere excusa prelo Pindari exemplaria, ita ut nec scholas lyrico interpretando per aliquot annos habere possem; itaque cogitandum erat de nova editione. Dum varia consilia animo verso: audio novam editionem a viro doctissimo, CHR. D. BECKIO, parari, adjectis Scholiis, quod valde probabam, notisque illustrantibus; prodiit quoque an. XCII. Volumen primum Olympia, et xcv. alterum Pythia et Nemea complexum. Deposui consilium meum; uti antea ab Apollonii Argonauticis eorumque Scholiis recensendis recesseram, et ex paratis copiis Brunckio, quæ vellet, miseram. Cum tamen viderem post plures annos opus in incili hærrere, et vel sic exemplaria paratu facilia et lectionibus habendis idonea deesse: coepi ipse consilia antiqua retractare, et constitui duplex exemplarium genus curare, alterum scholis habendis accommodatum, sola Græca complexum, alterum cum Scholiis et earum rerum apparatu, quibus is, qui poetam interpretatur, instructus magna difficultatum et molestiarum parte exsolutum se esse sentiat.

Jam in votis erat, ut liceret novam totius operis formam describere, novam Pindari recensionem

parare. Huic vero consilio consequendo videbam vires, tempora, ætatem et otium, verbo, deficere omnia, necdum eo rem adductam esse, ut critica feliciter satis ac tuto exerceri possit; expendenda ac præparanda superesse plura; omnino non nisi metris accurate constitutis de toto Pindaro constituendo cogitari posse. Quod itaque animo bene designatum habebam, numeris suis absolutum, facile intellexi relinquendum esse aliis felicioribus; mihi autem arripiendum esse consilium, cui exsequendo par essem; etsi haud nesciebam, quibus incommodis illud premeretur; retinendam enim mihi esse antiquam operis formam, retinendum esse variæ lectionis apparatus, qualem priore opera institueram; ita ut prior editio fundus novæ esset, cui, quantum liceret, nova et meliora superstruerem. Nec tamen vel sic me nihil acturum esse putavi, si in retractanda, emendanda, et locupletanda editione priore me continerem; quæ bonæ frugis in Additamentis haberentur, suis locis insererem et novis copiis augerem.

Quæ cum satis constituta animo haberem: curandum esse vidi, ut cetera consilio congruerent. Quandoquidem lectionem Pindaricam a capite ad calcem, satis subtiliter emendatam redhibere non poteram: nolui nec mutare aliquid in locis singulis; nisi quoties manifesta vitia erant tollenda; apponere malui iudicium ac censuram in Var. Lect. et in Notis; nec pro arbitrio pronuntiare (molestum enim esse putavi) ne tum quidem, cum mihi viderer veriora reperisse; saltem non nisi caussis et rationibus apposis; sensus enim me meus docet, non vacare hoc superbia, si, in virorum doctorum dissidiis, quid tibi placeat, præcise pronunties, caussa iudicii tui, cur ita censeas, cur alia rejicias, alia admittas, non addita; id quod multo moles-

tius accidit in critica, quippe in rebus tenuibus et exilibus occupata, quam in ullo alio doctrinæ genere. Verum, ut dixi, aperte falsa corrigere haud refugi; exactam ad certas regulas dialectum Pindaricam restitui; nisi quoties animo aliis curis districto locus unus et alter me fugit*.

Videbantur mihi tanto majore cura digna ea, sine quibus omnis emendandi impetus et conatus vanus est, (loca enim in Pindaro corrupta, saltem sic, ut sententia ex corruptela laboret, sunt paucissima;) ea scilicet, quæ ad interpretationem facerent: ut, quod supra inuebam, carmen lyricum legatur quidem eo cum sensu animi et affectu, quem illud sibi postulat, sententiis tamen singulis satis perspectis et intellectis, nec, ut contenti sint lectores obscura aliqua nec satis explicita verborum ac sententiarum notione. Sæpe enim legi et verti vidi Pindarica scite et eleganter, ut tamen aperte mihi constaret, nec verborum vim nec sententiæ notionem claram ac disertam animis insedisse; satis visum esse, dummodo generalis aliqua enuntiatio redderetur. Cum tamen eos, qui ad Pindarum legendum accedunt, græcis litteris jam aliquantum imbutos esse credere par sit; porro cum relinquenda essent alia iis, qui lectiones aut recitationes in Pindarum institunt; adjectisque nunc Scholiis multa ex his peti possint; mihi autem brevitatis studium cordi esset: continere me constitui interpretandis et illustrandis iis, quæ aut minus recte passim esse accepta videram, ut tamen neminem refellerem nec aliorum dicta congre-

* Ita effugit oculos meos Ol. ix. 91. ἐφάψαις, quod esse debet ἐφάψαις, Ol. vii. 8. et x. 58. τιμάσαις, et P. iii. 190. ἐπιφρίσαις. Porro genitivos debebam forte pluribus locis dorice inflectere; ut Ol. xiii. 52. μῆνός τε τῶντοῦ, debebam exarare τῶντῶ.—P. ii. 170. μηχανῶνται, forte μαχανῶνται; cum sit μαχανὰ pluribus locis, P. i. 79. iii. 100. 194. etc. P. iii. 47. μηλοδόκῳ Πυθῶνι, forte μαλοδόκῳ. Nam sunt μάλα aliis locis: ut Ol. vii. 116. Nem. viii. 4. γλιφάρεις pro βλιφάρεις.

rem, aut quæ ipse difficiliora esse et obscuriora senseram. In his quidem postremo loco memoratis visum est versari sic, ut, quoties viderem manere sententiam ambiguan, nec rem ad liquidum perducì posse, varios modos exponerem, quibus sententia erui ac constitui posset; hoc enim modo effici posse, ut aut ipse veriore rationem invenirem aut ad eam eruendam et invenientiam aliis viam aperirem. Solet enim omnino in hermeneuticis et criticis usu venire idem quod medicis in morbis medendis, ubi is, qui ultimo loco vocatur, remediis, quæ jam ab aliis tentata fuerant, sibi narratis, facilius, interdum casu, incidere potest in novum aliquod remedium, quod ceteris salubrius sit. Quæ si recordaremur, modestius forte sentiremus de inventis quamvis felicibus: nisi enim alii ante nos impedimenta removissent, via nobis libera et expedita haud esset; ita partem gloriolæ nostræ haud exiguan in rebus seu gravibus seu exilibus debemus aliorum, qui ante nos eadem tentaverant, erroribus. Omnino est admodum diversa conditio ejus, qui interpretationem cum critica conjungit, et quidem per totum librum, et ejus, qui criticam solam tractat, et desultorie, delibando quæ voluerit, et subsistendo in iis locis, in quibus aliquid habet quod afferat; cum alteri, si quidem religiose officium boni interpretis tueri voluerit, necessitas imposita sit, ne quid omittat, quod aliis impeditum et obscurum esse possit. Magnam quoque in his vim habet ipsa ætas, et fieri potest, ut senectus timide nimium et caute molestias sibi aliisque creet, cum juvenus calore abrepta, quæ primo oculorum conjectui se obtulerunt, pro certis et exploratis habeat. Exhilaratum me sentio, si quem videam tam felicem, ut de nulla re, quam ipse protulerit, aut ipse ambigat aut ab aliis ambigi posse ac debere censeat.

Ceterum de Pindari interpretatione omnino ita statuo: cum ille, ut dixi, recte legi non possit, nisi cum sensu aliquo ad lyricum spiritum attemperato, spiritum illum interpretatione grammatica haud dubie frangi; antequam tamen cum sensu isto legi ille possit, grammatice poetam intelligendum esse; alioqui notiones obscuras, phantasmata vaga effrenique impetu ruentia, ægri somnia, ei affingi; expeditis autem iis, quæ singularum sententiarum intelligentiam impedire poterant, instituendam esse alteram lectionem, cum fructu et voluptate sæpius repetendam; ita tandem poetæ sensu nos satis imbutos videri posse.

In varias partes trahebatur animus, quotiescumque lectio et critica ad rem metricam me vocabat. Bene perspexeram, in Pindaro vel maxime eam esse necessariam, refugiebat tamen animus, quoties ad eam accedere constitueram; videbam enim, rem esse quæ multum otii et studii sibi postularet; at alterum mihi deerat, alterum, utpote in subtilitatis genere positum, quod cum rebus ipsis et sententiis parum habet cognitionis, ab ingenio meo vix extorquere poteram. Incerta videbam præterea pleraque: ab antiquioribus nihil ad nos de hac doctrina manasse, ne ab Alexandrinis quidem; qui tamen, quantum assequor, ipsi nec studium rei metricæ antiquæ nec notitiam habuere; ea autem, quæ a senioribus grammaticis profecta sunt, nova esse commenta, nominibus ac vocibus pedum, versuum et metrorum obscurata; antiquiorum rem metricam conjunctam fuisse cum musica et saltatione, chororumque variis generibus; enimvero hæc omnia ignorari; porro choris ea tradita fuisse sine metrorum, per litteras, signave aut nomina, præscripto; sed solo exemplo præeuntis poetæ et choragi; atqui ea, quæ solo oculorum auriumque sensu cognosci recte possunt,

quomodo conjectando recte assequamur? Insidebat animo, Pindari metra, eorumque componendorum rationem debuisse esse simplicissimam, ut reliquorum veterum lyricorum; subtiliores enim et exquisitiores numerorum et modorum rationes non nisi per musicos cantus studiosius elaboratos, maxime in scena, accessisse novimus; subrisurumque adeo esse Pindarum, si revivisceret, nominibus his mirificis metrorum auditis. Igitur ad priscae ætatis simplicitatem revocanda esse omnia statuebam. Suavitatem numerorum in multis sentiebam, si ad numeros et ictus versus recitabam; at enim eundem versum sæpe videbam non uno modo in diversas formas recte dispesci; quamnam præferendam dicerem, non habebam. Supererant alia, in quibus ratio et sensus aurium iudiciumque me destituebat. Ad aurium enim iudicium pleaque redire, facile erat ad assequendum; at non tam facile assequendum, quale illud Pindari fuisset, aut, si meum sequerer, qua auctoritate hoc stabilirem. Quomodo enim in sermone, cujus usus et vera pronuntiatio ante mille annos exolevit, de tono et accentu, de euphonia et eurhythmia sine hæsitatione staturerem? multo magis, cum in ipsa Græcia, ab antiquissimis inde temporibus, non eadem ubique, nec per omnes ætates, nec per omnem Græciam pronuntiatio obtinuerit? quid de Aolium, Dorum pronuntiatione? quid de dialecto Pindaro propria? qua fide aliis persuaderem, quid Pindari auribus probatum fuerit, quid minus? In ipso patrio sermone videbam quam ambiguum et fallax sit aurium iudicium; multo magis in linguis aliorum populorum, e quibus nisi advenas loquentes audieris, de tono et accentu iudicare nunquam licet; quid tandem in linguis, quarum usus dudum interiit, audebimus? Græca pronuntiat quisque

ad sermonis sui patrii morem, tonum ac rhythmum ; ex eo quisque suavitatem numerorum constituit. At quam diversa hæc iudicia esse videmus inter eos ipsos, qui eundem sermonem patrium habent ! Mihi hiatus auditu sunt intolerabiles ; alios iis delectari video. Mihi versus, qualis hic in Pindaro est, Pyth. i. 135. *σύν τοί τίν κε*—omni barbarie horridior est ; alios ad eum offendere non video. Auditum itaque meum, sensum et iudicium, aliis obtrudere refugiebam : inprimis cum, in quas turbas me committerem, facile præviderem. Hæc recte an falso statuerim, nunc non quaero ; ingenue tantum profiteor, quæ me tenuerint, ne ulterius progrederer. Intelligebam tamen altera ex parte, necesse esse aliquid, quod ponatur, hypothesin nostri homines dicunt, probabilem aliquam rationem quæ interea teneatur, donec certiora, si modo reperiri possunt, reperta fuerint ; probabiliorem in multis ea, quam recentiores metrici sequuti erant ; comparandis subtilius carminibus eorumque partibus, h. e. strophis et epodis.

Inter hæc venerat in manus egregius D. J O. A L O Y S I I M I N G A R E L L I libellus ; *Conjecturæ de Pindari metris*. Cum in his viderem fundum, cui, saltem ex parte, insistere liceret, applicui me ad senem venerabilem, et per litteras cum eo egi de argumento hoc ; erat viri optimi tanta humanitas, ut non modo edoceret me quæ vellem, verum ut etiam a N I C. S C H O W, qui tum Bononiæ degebat, compellatus et edoctus, gratum se mihi ita facturum esse, offerret, quicquid ipse operæ olim in metra Pindarica parasset. Opibus his an. xc. mihi ditato nihil deerat, quam otium liberale et animus aliis curis expeditus : qui tamen, ex loci mei et muneris rationibus, per omne inde tempus mihi defuit. Cum viri docti, qui jam

grandævus, Bononiæ, Abbas generalis, ad meliores abiit nec patriam suam novis rebus turbatam vidit, cum ejus, inquam, ductus litterarum sint minuti lectuque difficiles, meorum autem oculorum ea sit debilitas, ut non nisi magno cum dolore intentioni visui indulgeam : non licuit eo tempore plura tentare, quam ut schedulas sparsas ac solutas colligerem ac digere-rem, et potiora, quæ se offerebant, exciperem. Nunc opes illas in bibliotheca nostra academica reposui, et aliorum usibus reliqui.

Nam, cum ita, ut dixi, ambigerem, et, ut fieri solet in iis, quibus non satis confidimus, dum animus refugit, rem ex die in diem procrastinarem, et metra excutienda in ultimum operæ locum differrem : opportune evenit, ut viri doctissimi, GODOFREDI HERMANNI, liber *de metris Græcorum* prodiret : in quo videbam eum ita disputare, ut omnes ante se, etiam Mingarellum, superaret ; neque esse alium, a quo expositio metrorum Pindaricorum tam feliciter tractari possit. Videbar nunc mihi actum agere velle, si post ea, quæ ab ipso proposita erant, aliquid conarer ; fuitque Pindaro fortuna tam propitia, ut, cum eum litteris adissem, vellet in partes operæ in Pindaro collocatæ venire, et rem longe difficillimam in se recipere, precibus ille meis locum relinqueret ; postulavi quoque hoc ab eo, ut, cum ex ipsis metris recte constitutis nova critices materia suppetitura esset, quicquid e doctrinæ copiis aut ingenii acumine afferendum haberet, Pindaro impertiret ; a me enim non meam, sed Pindari causam et commodum in omni hoc negotio spectari. Quæ quam præclare ab ipso peracta sint, docet Commentatio de metris Pindari vol. iii. inserta ; ita ut, si nulla alia in re de Pindaro bene meruerim, mihi hæc saltem gratia maneat inte-

gra, quod virum doctissimum ad bene de Pindaro merendum excitavi.

Quæ cum ita essent constituta, continui me in præscripto, et omnibus, quæ de re metrica aut critica eram ad poetæ calcem adjecturus, abjectis, ne turbarem aliquid aut aliqua in re molestus essem, perrexi ad Scholia emendanda. Latinam enim versionem satis habui corrigere in iis, quæ manifeste a vera ratione abhorrent. Scholiis exscribendis tradidi exemplar editionis Beckii: sustuli vitia cum librariorum tum operarum, quantum fieri potuit; adhibito Cod. Gottingensi, saltem in locis suspectis, et ex eo, seu criticis de causis, correxi plurima: in hoc tamen rerum genere rem inutilem esse credidi de quavis, vel levissima, correctione monere, aut varietatem lectionis adscribere, ubi discrepantia ad ipsum poetam non faciebat, nec alium fructum afferre poterat. Alio enim loco habendus est auctor classicus, alio grammaticus: etsi in suo ordine inter præstantissimos habendus. Possunt tamen in eo codice adhuc latere, quæ me fugerunt; et dignus ille videri debet, quem aliquis ætate junior integrum comparet: sunt enim Scholia ampliora interdum, nec omni bona fruge vacua. Codicis descriptio infra dabitur.

Fragmenta Pindari mihi magis cordi sunt, quam forte aliis videbitur necessarium esse. Ego vero ita censeo, magno nos beneficio obstringere eos, qui scriptorum antiquiorum, quorum pleraque interierunt, omnes reliquias, quæ quidem reperiri possint, conquirunt; multarum enim rerum origines, antiquissimam aliarum auctoritatem, multa exquisitoris litteraturæ, in iis occurrere novi; illustrari alia, et ex iis digestis et illustratis multa scriptorum loca lucem fœnerari. Lyricorum autem fragmenta ex strage

poetarum hujus generis servata majoris etiam momenti sunt, quod et sermonis lyricorum, et metrices, et argumenti ab iis tractati vestigia subministrant. Collecta Pindari Fragmenta sunt incredibili cum labore a viro doctissimo, SCHNEIDERO, ante XXIII. annos; facile ab eo impetravi, ut liceret ea retractare et huic editioni inserere, novo cum instituto, ut ea collocarem alio ordine et digererem secundum scriptores, qui illa servarunt; cum, si hoc novarem, adjecto præterea indice singulorum locorum, ita effecturum me esse viderem, ut in promptu sit, si qua alia fragmenta se obtulerint, suis ea locis inserere, simulque reperire ea, quæ jam in recensu facto habentur. Quæ auxilia et subsidia cum antea deessent: potuerunt in SCHNEIDERI recensu desiderari, quæ in eo latebant, et potuit esse, qui pronuntiaret, fragmentorum partem magnam SCHNEIDERUM fugisse; vellem unum et alterum exemplum appositum fuisset! Carmina Pindari, e quibus fragmenta supersunt, memorata sunt ad calcem in *Ordine Fragmentorum*. Quorum præterea carminum nomina a Suida aut aliis notata sunt, fide non ubique satis certa, ea videri possunt in *Biblioth. Gr. Fabricio-Harlesiana tom. ii. p. 78. sq.* hic ea commemorare opus non erat.

Ita nec necesse erat, ut de vita Pindari sollemnia præmitterem, de qua cum eadem Bibliotheca adiri potest, tum SCHNEIDERI libellus extat. De indole et characterè carminis lyrici Pindarici egerunt multi; inter nos quidem post SCHNEIDERUM præcipue JACOBS in *addit. ad Sulzeri Theoriam art. elegant.* Nec vim lyricam commode satis hominibus nostris nisi vernaculo sermone exponi posse arbitrabar. Iis, qui antiqua curant, sufficiunt nota Horatii et Quinctiliani judicia cum *grammaticorum notitiis*.

Reliquum erat, colligere ea quoque loca, quæ passim in scriptoribus e Pindari Epiniiciis laudantur; et habeo paratum hujus generis numerum haud exiguum. Cum tamen pleraque sint versus sententiosi, ita repetiti, ut usum seu criticum seu exegeticum vix habeant magnum, alia sint verborum singulorum notationes, in Etymologo, Hesychio, et aliis grammaticis, ad doctrinæ copias ostentandas haud inutiles, verum a consilio meæ operæ, uti illud circumscripsi, alienæ: singularem his operam impertire nolui; uti nec ex animadversionum et observationum criticarum libris et virorum doctorum commentariis conquirere, quibus quisque modis Pindarica tentaverit; vagatus essem extra oleas, enotassem multa nullo cum fructu, partim perperam conjectata, partim ea, in quæ facile quisque in his litteris versatus et ipse incidat; forte etiam, si judicium adjungere volebam, certaminibus me objecissem, a quibus paullo prudentior quisque abhorret.

Cum Indices, qui in ed. Oxon. prostant, sint lacunosus, parumque diligenter confecti, sunt alii jam parati opera et studio docti juvenis, *Raphaelis Fiorillo*; excreverunt tamen illi ad eam molem, ut Voluminis hujus tertii partem magnam constituent; neque ea quisquam Pindari studiosus æquo animo carere poterit. Sunt enim Indices tres: I, verborum, etiam in Fragmentis obviorum, qui pro fundo omnis orationis poeseos lyricæ haberi poterit, labore molestissimo elaboratus; II. Scholiorum; inserta utrique notabilia e notis, etiam in Fragmentis et in libro de Metris; III. Auctorum veterum in Scholiis laudatorum, cum notatione ipsorum locorum et verborum illustratorum.

Descripsi ingenue formam operæ meæ, reddidique rationem eorum quoque, quæ meditatus eram et ani-

mo designaveram, quæ tamen aliis ut perficerent relinquenda esse videbam; curatum a me est, ut ad ulteriora pergentibus via sit expeditior, Scholiorum quoque usu nunc a multis impedimentis liberato; quandoquidem existimo, hominum ordinis mei laudem aliquam esse hanc quoque, si, quo ipsi pervenire nequeant, eo ut alii pervenire possint, effecerint.

Scripsi sub anni *xcviii.* exordia, utinam bonis litteris bene auspicata!

Restat nunc, ut e priore editione repetam ea, quæ *de Pindaricæ lectionis fontibus et rivulis* appositæ erant; perscripta an. *lxxiii.* adjectis e seriori tempore *potioribus virorum doctorum studiis in Pindaro* collocatis.

* * *

Fundus *Pindaricæ lectionis* vulgatæ habenda est *editio Romana*, *Zachariæ Calliergi Cretensis* opera emendata, qui *post Aldum* alios eosque emendatiores codices contulit, metrici quoque et scholiorum rationem habuit. *Calliergum* neglecto fere Aldo sequutæ sunt edd. sequentes: *Cratandrina*, *Brubachiana*, *Morelliana*, *Stephanianæ*; etsi in una alteraque editione, virorum doctorum opera, nonnulla passim emendata, saltem immutata sint. Fuere autem ad manus editiones *Pindari* fere omnes; saltem eæ, quæ criticum usum præstarent; eaque opportunitas, quæ bibliothecæ nostræ academicæ debetur, non parvi ad animum meum erat momenti, ut laborem hunc susciperem.

Stephanianarum autem *editionum* discrepantem lectionem deprehenderam multis in locis, donec illud animadvertere licuit: *alteram* an. 1566. novum, sed

haud paullo audaciorem, nactum esse correctorem, et ad hanc alteram, relicta priore, quæ tamen multum præstat, exaratas esse editiones Stephanianas sequentes omnes, etiam Paulli Stephani Genevensis 1599. 4. At *Stephanianam priorem* repetitam intellexi in *Plantino-Raphelengiana* et *Commeliniana*. Stephanum autem suspicor exemplar quidem Morellianum tradidisse operis, passim tamen illud inter interpretationem Latinam, quam conficiebat, modo ex Cratandrina et Aldina, modo, multoque magis, ex ingenio et ratione critica emendatum.

Schmidium miratus sum Stephano seposito exemplar Cratandrinum repetiisse; hoc enim cum suis curis adornatum et suis emendationibus interpolatum operis tradidisse, multorum locorum comparatione deprehendi. Primus is fuit, qui post Aldum et Calliergum codices scriptos inspiceret, tres Palatinos et fragmentum Augustanum, de quibus paullo post, de ceteris autem scriptis editisque totoque apparatu Pindarico inferius nonnulla tradentur. Hoc loco monere satis est, virum doctissimum suam poetæ recensionem fere totam ad rationes metricas, quamvis lubricas et sæpe parum tutas, interdum etiam manifeste commentitias, exegisse; constituisse tamen plurima egregie, acumenque aliquod etiam tum præstare, cum iudicium mentis sincerum et subtile desideres.

Sequuti eum sunt *Oxonienses*, sed parum constanter; nam modo ei adhæserunt, cum deserendus esset; modo deseruerunt, ubi acute ille et præclare veram lectionem restituerat. Subjecerunt illi poetæ verbis, præter subjectas e Schmidio varias lectiones, alias e Bodleianis quinque codicibus enotatas, quibus tamen dubito an ulla in toto poeta lectio emendata sit aut emendari possit.

Pindarum mirari licet pro vetustate sua tam parum mendosum ad nos pervenisse. Scilicet vitia, quibus fœdati codices sunt, ad dialectum fere, alia ad metrum spectant; eorum autem mendorum, quibus sententia corrumpatur, multo minor quam in Virgilio et Horatio, ut hos potissimum memorem, est copia. Acque hoc illud est, quod sæpe miratus sum, Homerum et Pindarum, adde Herodotum, antiquissimos scriptores, multo magis incolumes sincerisque esse servatos, quam multos scriptores qui post C. N. vixerunt; utenturque, si lubebit, eo argumento, qui de hebraicorum auctoritate defendenda satagunt. Potuit quidem, nec inficior, ipse orationis ad certos numeros et metra adstrictæ periodicæque sententiarum finitis inclusæ habitus, etiam carminis obscuritas, contundere impetum librariorum, ne solita licentia grassarentur. Verum metrorum dimensiones et versuum distinctiones ejusmodi, quales nunc in editis habemus, non fuere in priscis voluminibus, continua fere verborum ambage et circumductu scriptis; unde tam diversæ versuum dimensiones natæ sunt. Obscuritas autem sententiarum tanto molestior esse debuit librariis, cum nec intentatam eam reliquerint, dorica fere forma ad vulgarem, quantum per ipsos fieret, deflexa.

Notabile est in Pindari fortuna etiam illud, quod et paucissimi et admodum recentes hujus poetæ codices extant. Vix ad XL. exemplaria, quæ usquam servantur, memorari video; quæ integram *περίοδον* contineant, paucissima sunt, pleraque Olympia exhibent, alia aliam particulam: at ex iis multa sunt multo recentiora, quam ut ulla eorum auctoritas esse possit. Pleraque enim omnia ex sæculis XVI. et XV. sunt: quæ sæculum XIV. excedant, nulla adhuc

vidi commemorata. Probabile itaque fit, casu servatum aliquem codicem hæc tempora attigisse satis integrum, et protractum in lucem a pluribus descriptum esse. Corrupta autem multo magis Olympia sunt, cum Isthmiorum fine, quam Pythia et Nemea. Sed et in aliis scriptoribus hoc animadvertere licet, copia magna codicum integriorem et meliorem lectionem non facile præstari; contra e librariorum stupore vel oscitantia molestam variantis lectionis farraginem nasci, parum aut nihil profuturam, sed multo magis obfuturam etiam criticis studiis.

Quot et quos codices Aldus et secundum eum Calliergus expresserint, non constat. Nec iisdem eos libris per totum opus usos esse liquido cognovimus. In Olympiis Aldus codicem recentem habuisse videtur, qui ad dialectum vulgarem plurima inflexisset et mutasset. Longe meliorem librum expressit in Pythiis et in Nemeis: alium, eumque satis corruptum, in Isthmiis. Calliergus vero in Olympiis statim emendatiores libros adhibuit, plura quoque ex Scholiis, quæ primus apposuit, mutuatus est.

Omnes, quotquot Calliergum exceperunt, editores codicibus scriptis æquo animo caruerunt. Diligentior fuit opera Schmidii, popularis nostri, viri, ut erant ea ætate homines, accurate eruditi, qui tres Palatinos ex Elect. Palat. Bibliotheca Heidelbergensi nactus erat, quos Pal. A. B. C. insignire solet. Primus membranaceus fuit, quantivis ille pretii, quantum quidem ex lectione enotata intelligere licet; alter et tertius chartacei, et exigui usus et auctoritatis; tertius cum Aldino exemplari adeo conspirat, ut interdum dubitaverim, an inde transcriptus esset. Priores duo Olympia, tertius Olympia et Pythia continebat. Fragmenti Bibliothecæ Augustanæ a Dav. Hoeschelio collati lectio ad parvam Pythicorum parti-

culam spectabat. In Nemeis et Isthmiis scriptum librum omnino nullum habuit Schmidius; sed et in Olympiis et Pythiis pauca vidi, quæ e codd. melius constituta essent a Schmidio aut constitui possent. Tandem novos codices adhibere licuit editoribus Oxoniensibus. Apponemus ea, quæ de illis passim ipsi observavimus.

Sunt igitur ii numero quinque, signis suis notati, quas et ipsi servavimus: *Ms.* Bodleianus, *C. 71.* *Ms.* Guil. Laudi, quem simpliciter Bodl. *C.* laudare solemus, tum notati *α.* etiam Laudi (qui et ipse Bodl.) *β.* *γ.* (est Baroccianus 67). Olympia omnes complectuntur, at Pythia nullus præter *C.* et *γ.* et ille quidem in Pyth. quarta videtur deficere, hic autem *γ.* usque ad Nem. iii. procedere. Tertius hic satis bonus codex est, et in Pythiis fere cum Aldo consentit; sed reliqui vix digni erant, in quorum varietate enotanda viri docti tantam religionem præstarent, cum ea librariorum fere stupori aut studio sinistro dialectum ad vulgarem sermonem revocandi debeatur.

Cum semel hæc animadversa a me essent, utebar iis ad melius ordinandam et disponendam lectionis varietatem: contentus hoc uno, quod a principio propositum erat, ut transferrem, quæ Oxoniensis editionis essent copię criticæ. Aldum imprimis diligentius comparabam, cum eum a nemine viderem curiose satis in partes vocatum. Cum tamen variæ lectionis majorem partem ad inanes quisquilias et ineptias librariorum indoctorum aut grammaticorum, dialectum poetæ ad vulgarem sermonem deflectentium, redire intellexissem, unde fructus aliquis nec ad Pindarum nec ad me perveniret: tædio, quod ex enotatione capiebam, ne enecarer, quandoquidem ea, quæ jam exhausta erant, gustum dare poterant, quantum satis esset, varietatis lectionis, quam codices, imprimis

Bodleiani, suppeditant: sensim sensimque, et multo magis ab Olymp. inde x. 43. omittere cœpi lectiones nimis leves et meras aberrationes dialective immutationes; nisi alia esset ratio critica, quæ suaderet ut apponerem. Nam in Nemeis et in Isthmiis, ad quæ nullus nec Schmidii nec Oxoniensium codex processit, atque etiam in Pythiis, quæ duo tantum codd. alter Bodleianus γ. alter Palatinus C. complectuntur, Aldinæ et Romanæ comparandæ multo diligentioram addixi operam. Subinde etiam laboris per se tam parum jucundi tædium eo levavi, ut, lectio si qua paullo memorabilior occurreret, ad eam illustrandam subsisterem, et breve iudicium, etiam de emendationibus Schmidianis et Pauwianis, subjicerem; multo vero magis tum, cum distinctiones sententiarum mutaveram, hoc mihi sumsi, ut ad enuntiationum poeticarum nexum pauca, et breviter, adjicerem. Atque hac quidem parte operæ meæ me puto gratiam aliquam apud lectores Pindari iniisse, quod innumeris in locis pravæ distinctiones, quibus sententiæ poetæ misere erant distortæ fractæque, plerumque tacite, sustuli. In tam concisis et, propositione una et altera media omissa, abruptis hiantibusque enuntiationibus, quarum nexum non assequaris, nisi poetæ magnos audacesque animi motus animo et ipse revolvere, divini afflatus tanquam auram alludentem concipere, lyricoque impetu calere possis, interpungendi ratio sæpe est longe difficillima. Supersunt et mihi adhuc non pauca, in quibus ad poetæ sublimes sensus assurgere nequeo, ut statim Olymp. ii. 96. sqq. Schmidium, etiam in interpungendi ratione, sequuntur Oxonienses, nisi quod multo etiam plura hac quidem parte ab iis depravata sunt; Schmidius autem male Stephanum deseruit, qui multa melius distinxerat, pravo vero rhetorices studio, quo morbo illa ætas labo-

rabat, ad dispositiones carminum delapsus, sibi ipsi nervos incidit compedesque ingenio injecit, quo minus liberiora poetæ vestigia sequi, *multa vero levantem se aura*, ne ex longinquo quidem, prospicere posset.

Studium omnino meum acui meamque operam incrementum vidi, quo magis virorum doctorum studia deficerent; quod in Pythiis statim, multoque magis in reliquis animadvertere licet: cum in Olympiis omnium opera calere soleat. Sunt tamen in Nemeis et Pythiis, etiam in Isthmiis carmina, quæ Olympiis meo quidem sensu structuræ felicitate et sententiarum gravitate præstant. Reliqua mea opera in eo versata est, ut carminum verba, quantum quidem litterarum formis fieri posset, exhiberem emendatissima: qua quidem in re studium suum commodarunt juvenes duo eximii, græcisque litteris præclare imbuti, Seminarii philologici Sodalitio in familiaritatem meam recepti, alter *Frid. Pauer*, ad lares Posonienses nunc reversus, alter *Jo. Benj. Koppe*, Dantiscanus, ante paucos dies inter Repetentes theologici ordinis adscriptus*: cujus industriæ et acumini imprimis debetur, si, quod spero, nullo graviore mendo fœdatus est poeta. Traditum erat operis exemplar Glasguense, Oxoniensis apographum, sed correctio adhibita ex ipso Oxoniensi; præter vitiosam interpunctionem sphalmata sublata sunt non pauca eaque satis gravia.

Grammatici, imprimis Alexandrini, fuere olim plures, qui Pindarum illustrarunt. Alii aliis locis pas-

* Jucundissima animo insidet duorum horum familiarium memoria, alterius tamen non sine gravi luctu. Nam prior quidem, *Frid. Pauer*, nunc Cancellariæ Regis Princ. Elect. nostri rei militaris a secretis, Hannoveræ floret, alter autem *Jo. Benj. Koppe*, ingenii vi et acumine pollens, et ad exsequenda, quæcumque præclara et utilia visa erant, insigni ardore inflammatus, medio cursu abreptus est, accensendus iis, qui seu temporum seu rerum seu hominum vitio *plorare suis non respondere favorem speratum meritis*. Certe quamdiu melior sacrorum librorum, imprimis N. F. interpretatio, in laude habebitur, viri præstantissimi memoria erit integra et cara posteris.

sim laudantur ; sed occurrunt adhuc Ammonii, Aristarchi, Aristodemi, qui ejus discipulus fuit, Artemonis, Asclepiadæ, Didymi Dionysii Phaselitæ, Chryssippi, qui in Nemea et Isthmia commentatus videtur, nomina in Scholiis, quæ habemus *. Sunt autem ea nihil aliud quam apospasmata ex veteribus grammaticis, adpersa passim codicum marginibus, et per insequentes ætates novis aliorum observatis et commentis aucta, atque hinc iterum, modo cum delectu, modo prout fors librariivæ festinatio vel oscitantia ferebat, in nova exemplaria varie transcripta. Ex iis exemplaribus, quæ in Calliergi manus pervenerant vulgata sunt Scholia quæ habemus, *vetera* dicta, quibus multa præclara fragmenta veterum grammaticorum nobis servata sunt, quæ si periissent, multa in Pindaro nunc ignoraremus. Nihil his Scholiis aliunde accessit, etsi repetita fuerunt in edd. Brubach. Genevens. et Oxoniensi ; nam, quæ in hac variis lectionibus ad Olympia interspersa sunt brevia scholia et glossæ interlineares e Bodl. codd., exigui aut nullius sunt momenti. Dubitari etiam potest, si aliorum codicum Scholia comparentur, an ex iis multa erutura sit viro- rum doctorum industria, quæ vulgatis attexi et inseri mereantur. Subjecta sunt, statim in ed. Romana, ad calcem carminum Olympiorum *Scholia recentiorum*, quæ vocant, Demetrio Triclinio, ut in fronte eorum notatum est, vulgo tributa. Id quod tamen et ibi parum liquida fide fit, et, nisi laciniæ alienæ passim insertæ sunt, Scholio ad Olymp. xiii. 69. p. 156. ed. Oxon. col. 1. f. refellitur, ubi auctor se de Jasone narrationem copiosius ad Lycophronem exposuisse ait. Factum autem hoc in vulgatis sub Tzetzae no-

* Pleniorem nunc horum recensum habemus in Biblioth. gr. Fabricio-Harles. tom. ii. p. 65. sq.

mine ad Lycophronem commentariis ad v. 174. 175. ut adeo, nisi hinc ea transcripta sunt, utrisque Scholiis idem auctor fuisse videatur. Multa in iis sunt grammaticorum seriorum commenta et minutæ quasiunculæ; ad verborum tamen singulorum et sententiarum grammaticam declarationem haud pauca occurrunt, quæ Pindari studiosos juvare possunt. Eustathii etiam olim Commentarii in Pindarum fuerunt: quorum præfationem satis longam et eruditam manuscriptam in bibliotheca Basilcensi se vidisse ait la Croze in ep. ad Jo. Clph. Wolfium Thesaur. Epistol. t. iii. p. 256. Quæ tandem præfiguntur singulis carminibus Scholia *περὶ τῶν κώλων*, in Olympiis et prima Pythia antiqua sunt, reliqua a Triclinio confecta, qui et priora emendasse fertur. cf. Schol. p. 169. (p. 15. ed. Oxon.). In metris definiendis an ulla antiquiorum grammaticorum fuerit opera, pronuntiari nequit; si fuit ulla, librariorum incuria ea est intercepta. Grammatici seriores de metris multum laborarunt, fama ne aliqua an ratione ulla ducti, incertum est; certe eos multa commenta attulisse, metrum ex una alterave stropha constituisse, reliquasque typo metri semel confecto accommodare voluisse passim manifestum fit. Quæ restoties transversos egit, cum alios, tum Erasmodum Schmidium, qui gravem objurgatorem nactus est Pauvium, virum haud dubie græcè doctum; sed, ut fastum intolerabilem et agram durumque animum viri superciliosi et stomachosii taceam, commentis grammaticis non minus nimium tribuentem, alia pro arbitrio agentem, nova somnia veteribus substituentem. In iis tamen accuratius disquirendis opera nostra occupari nec poterat nec debebat, uti nec in dialecto restituenda: in qua dubito an ad regulas ac præcepta satis tuto nunc res ubique revocari possit.

Interpretatio in Pindaro nequaquam critica opera inferior est habenda, quin potius criticam subtilitatem, quæ verborum et apicum vestigia rimatur, multis modis antecellit, multoque plura requirit, quæ cum accurata non modo græcarum litterarum scientia, verum etiam cum ingenii aliqua vi, phantasmatum audacia, lyricoque afflatu et numerorum modorumque sensu conjuncta sunt. Quæ quidem in uno homine esse facile omnia vix arbitror. Quo magis divisis quasi operum vicibus conferenda sunt a singulis, quæ pro virili quisque præstare potest. Itaque constitui olim aliquando alio volumine, si non commentarium perpetuum, locorum tamen præcipuorum illustrationem, difficiliorumque enodationem subijcere, et si qua alia, etiam critici generis, sive in enarrationibus publicis sive in virorum doctorum scriptis occurrerint, addere. Haud enim ignorabam in recentiorum criticorum scriptis occurrere nonnulla, in veteribus vero grammaticis alia, quibus lectio et sententia Pindarica illustrari aut confirmari possit; in his vero conquirendis nunc desiderare volebam. Recepit vero eam operam in se unus ex familiaribus et sodalibus Seminarii philologici, *Jo. Gottl. Schneider**, qui græcæ exquisitoris alicujus doctrinæ specimina jam publice proposuit, idemque, ex quo tempore nobiscum vixit, ingenium suum ad eam humanitatem finxit et expolivit, quam hæ litteræ, quas profitemur, vel nomine suo a nobis exigunt. Idem doctissimus juvenis fragmentorum Pindari collegit apparatus longe copiosiorum eo, quem primus post Mich. Neandrum ad calcem Aristologiæ Pindaricæ Stephanus, et secundum eum Schmidius cum Oxoniensibus vulgarunt. Indicis Pindari ad certam rationem conficiendi partem

* Nunc Professor Academiae Francofurt. ad Viadrum doctrina scriptisque celeb. nominis.

jam absolvit memoratus supra a me *Koppius*, ornatis-
simus juvenis, qui idem versionem latinam passim
emendavit, quam ex Oxoniensi editione Græcis ut
subjiceremus ex librarii utilitate fieri visum est*.
Scr. an. LXXIII.

* * *

Pindaricæ lectionis fontes et rivulos paullo ante ex-
posui. Quod vero pollicitus sum, me appendicis seu
corollarii loco totum apparatus Pindaricum, quo in-
structus narrationem illam instituere potui, subjectu-
rum esse: id nunc ut exsolvam necesse est. Feci
hoc idem in Tibullo et Virgilio: neque enim aliter et
criticorum desideriis et vero etiam tot aliis rei littera-
riæ utilitatibus, quas præ unius rei criticæ studio aut
negligere aut contemnere velle turpe est, consuli pos-
se arbitror. Lectionis enim, seu textus vulgati, quem
vocant, alicujus auctoris, origines et causas nemo fa-
cile rite investiget, qui non editionum ante omnia di-
ligentem recensum, operæque in eo scriptore, tran-
scribendo, vulgando, emendando vel corrumpendo,
inprimis a renatis inde litteris, collocatæ notitiam
accurate elaboratam in manibus habeat.

Apponam itaque, judicio meo, quoties opus esse
videbitur, interposito, editionum recensum aliorum-
que libellorum notitias, qui ad Pindarum studiumque
in eo illustrando collocandum aliquo modo spectare
possunt. Ita et eorum desideriis satisfaciam, qui ad
intelligendum et illustrandum Pindarum copias para-
tas habere volent; et iis, qui honestam voluptatem
libris conquirendis aut notitiis eorum comparandis
sequuntur, potestatem faciam, ut et ipsi, quid in co-
piis suis habeant, cognoscere, et quod a me præteritum
ignoratumve sit, explere possint †.

* Quæ sequuntur, perscripta sunt et adjecta *Interpretationi Latinæ* an. LXXIV.
emisse.

† Poteram forte opera hac nunc supersedere, remittendo lectorem ad Bibli-

Πινδάρου Ὀλύμπια. Πύθια. Νέμεα. Ἴσθμια. — *subjecto Callimacho, Dionysio de situ orbis et Lycophronis Alexandria.* (omnia græce). Venetiis in ædib. Aldi et Andreæ Asulani soceri, mense Januario 1513. 8. fol. 373.

Præfixa est Aldi Manutii ad And. Naugerium epistola a Maitairio quoque redhibita Annal. t. ii. p. 148. in qua significat, primum hunc esse e scriptoribus græcis, quos excusos emittere constituerit; — Naugerio se inscribere Pindarum etiam propterea, quia, inquit, *sic delectaris hoc poeta, ut sæpe eum tua manu accurate descriperis; puto, ut tibi magis fieret familiaris, tum ut edisceretur a te facilius et teneretur memoria tenacius.* Fieri ergo potest, ut inter recentiores codices sint nonnulli Naugeriano calamo exarati. Nec multum absum, quin ad hos, saltem tanquam fontes, referam Palatinum C. Bodleianum C. et Augustanum. Paulo post subjungit Aldus: *Commentaria autem in Pindarum et ceteros, quos ei adjunxi comites, nec non in Hesiodum, Sophoclem, Euripidem, Æschylum, Theocritum, Oppianum, brevi daturi sumus uno volumine.*

Quod volumen cum aliis Aldi meditatis intercidisse dolemus. In Olympiis eum recentiorem codicem, in Pythiis et Nemeis longe præstantiorem, nec minus veterem, sed corruptum, in Isthmiis expressisse videri, jam in præfatione monui.

Πινδάρου — (græce) *Impressi per Zachariam Calergi* (ita pro Calliergi, Καλλιέργου a Καλλιέργης) *Cretensem* — in ædib. Augustini Cisi (τοῦ Κισίου), ejusdem sumtibus, hortatu Cornelii Benigni Viterbiensis, opera et industria Zachariæ Calliergi Cretensis, ut ex fine intelligitur. M. Augusti d. xiii. Leone x. regnante (a. iii.) Romæ, 1515. 4.

Præstantissima editio, in qua Scholia primum accesserunt, quorum partim comparatione, partim codicibus adhibitis lectionem Pindaricam præclare emendavit vir doctus. Codices quidem ut diserte enumerati sint, frustra aliquis expectet; sed in Olympiis, Nemeis et Isthmiis meliores Aldinis, in Pythiis deteriores fuisse, usu deprehendimus.

Hanc editionem omnium reliquarum esse fundum, argumentis innumeris constare vidimus. Expressit eam Cratander, Brubach. Morell. Stephan. sed emendatrice manu adhibita.

Præfatio in Pindarum extat in Stephani Nigri e gr. translata.

theam græcam Fabricianam a V. Cl. Harles locupletatam t. ii. p. 68. sqq. Visa tamen res est cum consilio nostro ita conjuncta, ut omitti vix possêt; et subjicienda ac corrigenda erant nonnulla, quæ locum suum desiderabant.

pag. 79. Mediolani. Jo. de Castelliono. 1521. 4. sed interpretationem illa Pindari, non editionem, indicit in Gymnasio Mediolanensi. Præfixi sunt octo versus Lampridii ad Cornelium Benignum, quibus ejus munificentia (σοῖς, Κορηλίε, δῶροίς) effectum docet, ut hoc opere græco preli ope expresso urbs princeps Roma opprobrio liberata sit, cui obnoxia erat *græcorum librorum typis excudentorum incuria*. Lampridius est Benedictus Lampridius, Cremonensis, Lascaris discipulus, quem Jovius commemoravit.

Florentiæ expressum Pindarum Fabricius ex fide Conr. Gesneri (in Biblioth. univers. pag. 563.) ‘memorat; sed perperam, id quod mihi nunc satis constare videtur.

Pindarus gr. sine scholiis. Basileæ, per And. Cratandrum. 1526. 8.

Emendatissima editio, ad exemplar Romanum Jac. Ceporini opera emendatum, comparata quoque Aldina editione. Præfatus est Huldricus Zwinglius satis æquus pro theologo in Pindaricam Musam et pietatem; idem in epilogo adjuncto parentat Ceporini memoriæ, qui opere vix profligato mense Decemb. 1525. studii intemperantia obierat. Nondum annus exierat, ex quo Gymnasio Tigurino litterarum græcarum Professor renunciatus fuerat. cf. inf. ad 1556. 8.

Pindari Olymp. hymnus primus et secundus latinitate donati, Menrado Molthero *Interprete simul et paraphraste*, apud Henricum Gran. Hagenoæ, 1527. 8. Maitt. t. ii. pag. 690.

— *e versione Jo. Loniceri latina* (prosaica). Basileæ, 1528. 8. *et ex altera recensione, cum enarrationibus e græcis scholiis et optimis quibusque utriusque linguæ auctoribus decerptis*. Basil. 1535. 4. (et forte jam 1532. quo anno præfixa epistola, in seqq. edd. repetita, scripta est.) *iterum excusa* Tiguri 1543. et 1560. 8. maj.

Est hæc prima versio latina Pindari: cui deinceps meliores successere. Lonicerum de singulis verbis potius, quam de sententiis fuisse sollicitum, iis quidem locis, quæ inspeximus, facile intelligi poterat.

Italice versa Pisæ 1531. *f. Pindari carmina narrari* video: sed corrupto numero. v. ad 1631.

— *Olympia et Pythia græce*. Parisiis apud Wechel. 1535. 8. Memorata vidi in Catalogo biblioth. Askew.

— *gr. cum Schol.* Francofurti, opera et impensa Petri Brubachii. 1542. 4.

E Romana expressam esse liquido mihi constat; in margine variantes nonnullæ lectiones adscriptæ, sed ex ed. Ald. Emenda-

trix tamen viri docti manus in ea locasse videtur operam ; ita v. c. Nem. v. 2. ἑλληνίσοντ' ἐργάζε — partim emendavit, partim depravavit ἑλληνίζοντα μ' ἐργά —.

In Catal. impressor. bibliothecæ Bernensis tom. i. p. 338. etiam *Basil.* 1545. laudari video, quæ nusquam alibi memoratur. Subjicitur tamen ea laudatis jam edd. 1535. et 1542.

— *græce. Hæ victoriae ad emendatum doctiss. Jacobi Ceporini exemplam collatae nunc exeunt Basileæ per heredes Andreae Cratandri 1556. M. Septembri. 8.*

Nitida editio : sed mera repetitio Cratandrinæ 1526.

Ad apparatus Pindaricum pertinet.

Aristologia Pindarica græco-latina : opera ac studio Mich. Neandri Soraviensis. Basileæ per Ludovicum Lucium, 1556. 8.

Quam, ut omnia doctissimi hujus viri scripta, non sine magno fructu conferri a studiosa juventute posse judico.

P. — per Phil. Melanchthonem latinitate donata Basileæ per Jo. Oporinum, 1558. 8.

Casp. Peuceri præfatio docet, calamo esse eam exceptam ab auditore in scholis a Melanchthone habitis.

P. — græce, sine schol. Parisiis apud Guilielmum Morellum, in Græcis typographum Regium. 1558. 4.

Splendida editio : ad Brubachianum exemplar, sed a viro valde erudito, quem ipsum Morellum fuisse nullus dubito, esse curatam intellexi, Cratandrimo tamen exemplari non adhibito.

Editionem gr. cum Schol. Paris. ejusdem anni memorat Fabricius, perperam et hoc, arbitrator.

Odæ nonnullæ ad metra redactæ reperiuntur in libro : *De generibus carminum græcorum Renato Guillonio auctore. Paris. Andr. Wechel. 1560. 4.*

Accedimus ad Stephanianas editiones.

Pindari — ceterorum octo lyricorum carmina — nonnulla etiam aliorum. Omnia Græce et Latine. Pindari interpretatio nova est eaque ad verbum. — Excudebat Henr. Stephanus Huldreichi Fuggeri typographus (Parisiis) anno 1560. octonis minoris formæ, seu 16.

De his conf. Stephanor. histor. p. 246. Phil. Melanchthoni sunt inscripta, qui eodem anno xix. Aprilis obiit. In altero tomo post Alcmænis fragmenta Πινδάρου μέλη sequuntur, quæ nulla alia sunt quam fragmenta.

Successit Editio ii. *Græco-Latina H. Stephani, recognitione quo-*

rundam interpretationis locorum et accessione lyricorum carminum locupletata a. 1566. ead. f. (Paris.). Quæ tom. ii. p. 433-468. (non 566.) subjecta sunt, in hac primum edit. accesserunt.

Ed. iii. cum Is. Casauboni notulis, 1586. quas miror in seqq. edd. non esse repetitas. Eminere eam inter Stephanianas ait Gotth. Fridem. Læber in Exerc. crit. in Pindari Olymp. Oden xi. Jen. 1743. sed est illa ad verbum expressa ex edit. 2.

Ed. iv — Excudebat Paulus Stephanus a. 1600. iisdem foliorum numeris expressa est ex secunda. Habeo in manibus *aliam Ed. iv. Lugduni apud Joan. Pillehotte sub signo nominis Jesu* 1598. ead. forma. et sub f. *Lugduni ex typographio Joannis Hanard, alias Jamet* a. 1589. ex Edit. Stephan. iii. ad verbum expressam, nisi quod ad calcem Epistola Sapphus Ovidiana omissa est.

— *Ed. v. Oliva Paulli Stephani* 1612. mera est repetitio Editio- nis quartæ, sed caractere et charta deteriore, uti et *altera repetitio* 1626. et

Editio vi. Ebroduni ex Societatis Helvet. Cald. 1624. *Aliam Paulli Stephani v. inf. ad a. 1599.*

Stephanum, cum primum Pindarum excudendum daret, Morellianum exemplar operis tradidisse multis locis manifestum fit, v. c. Ol. ii. 78. 122. viii. 50. ix. 39. 98. Sed comparaverat vir doctus Scholia et ed. Cratandrinam, quam sequutus est, nonnunquam etiam, ubi deserere eam debebat, v. c. Ol. ii. 56. Novum correctorem nacta est altera, qui nonnullis menda sustulit, alia etiam depravavit. Eam tamen expresserunt Stephanianæ reliquæ omnes.

— *gr. lat. Antwerpia ex officina Chrph. Plantini.* 1567. 8. min. Ad verbum ex Stephan. prima est reddita.

— *opera omnia latino carmine reddita per Nic. Sudorium (le Sueur) et ejusdem commentarius in Nemea.* Parisiis, ap. Fed. Morellum. 1582. 8. min. et jam ante, ut memoratum video, 1575. 8.

Aliam video laudari Venetam hoc anno; vitiose, ut arbitror, ut et a. 1592. ap. Fabric. Memorant quoque

Pindarum cum vers. lat. et commentariis Sudorii. Venet. 1598. 8. corrupte et hoc, si quid video. cf. inf. ad 1623.

Franc. Porti Cretensis Commentarii in Pindari Ol. P. N. I. (Genevæ.) Apud Joannem Sylvium. 1583. 4. (non 1587. ut a nonnullis laudari video.) *Edidit filius, Æmilius, eo tempore Professor Lausaniensis.*

Interpretationes multas bonæ frugis inesse posse nolo dubitare ; sed delectus ejus, quod tolli possit, plus otii postulare videtur, quam nobis quidem contigit.

Olympia græce, ap. Stephanum Prevosteau. Paris. 1568. 8.

Laudari ea video a Maittair. P. ii. Ind. *Titulus*, inquit, *præfert etiam Pythia, Nemea et Isthmia* ; editio tamen, quam consului, *Olympia tantum complectitur*. cf. mox a 1600.

Commentarii absolutissimi in P. Authore Benedicto Aretio Bernensi. Excudebat Joannes le Preux. 1587. 4.

Rarior, sed nullius plane usus libellus, præter ineptam ad rhetorum præcepta argumentorum analysin non nisi vulgaria complexus.

P. — græce, Lugduni Batavorum ex officina Plantiniana, apud Franc. Raphelengium. 1590. 8.

Eam ex Stephaniana prima expressam liquido cognovi. Vide v. c. Ol. viii. 50.

Quarta Pythiorum Ode a Neandro vulgata hunc in modum : *Theocriti Idyllia — Pindari Lyricorum principis Argonautica. Cum expositione grammatica de ore Michaelis Neandri excerpta. Impensis Jacobi Apelii 1596. 8. Inscriptus libellus Guil. Budæo, alumno disciplinæ Ilfeldensis, tum in Academia Basileensi medicinæ studioso, hinc medico Helmstad. et archiatro Ducum Brunsvic.*

— *gr. et lat. Latinum interpretationem M. Æmilius, P. Fr. Porti C. P. Linguae Græcæ Professor (Heidelberg.) novissime recognovit, accurate repurgavit et passim illustravit. Apud Hieronymum Commelinum Elect. Pal. typograph. 1598. 8.*

Splendida professio, nihil tamen præstitum, quam ut Stephaniana prima recuderetur. Altera parte, novo titulo præfixo, qui interdum in fronte totius operis occurrit, Lyricorum fragmenta subjiciuntur cum Henr. Stephani diss. in Anacreontem, et hinc p. 171 - 191. *M. Æmilii Porti — breves in Euripidem (voluit Pindarum dicere) et aliquot Lyricorum poetarum fragmenta, dum opus typis mandaretur, notæ raptim scriptæ. Sunt eæ satis jejunæ et vulgaria recoquunt.*

— *cum Schol. et interpretatione latina ad verbum. Oliva Paulli Stephani. 1599. 4.*

Hæc, quod mireris, editio intelligenda est, quoties Schmidius et Oxonienses ad Stephanum provocant. Expressa sunt poetæ verba ex Stephanianis ætate proximis ; unde etiam versio repeti-

ta. Tertia est editio, quæ Scholia exhibet. In præf. ad Jac. Bongarsium *mendis scatentem se veterem editionem, quæ sæpe aliter in textu, aliter in scholiis scriptum habeat, emendasse* ait Paullus. Scilicet Brubachianam (nam Romanam ne inspexisse quidem videtur) ante oculos habuit eamque ad Stephanianam recensionem alteram correxit: est satis bona editio, et lectoris, qui criticam subtilitatem non sectatur, usibus perquam accommodata. Expectabat Paullus adhuc Is. Casauboni observationes, quas tamen accepisse non videtur.

Aliam Paulli Stephani editionem Pindari a. 1600. quæ quarta inter minores est, supra vidimus.

Etiam Parisiensem hujus anni habemus fœturam hujusmodi: *Ex Pindaro Ecloga Græce e typograph. Prevostaci*. Paris. 1600. 4. cf. Maittair. Annal. t. iii. p. i. p. 837. Græce expressa typis sunt Olymp. iv. v. Pyth. vii. viii. Nem. i. ii. Isthm. iii. v.

In apparatu Pindarico habendum quoque

M. Æmilii Porti Lexicum Pindaricum. Hanoviæ 1606. 8.

Accommodatum illud est ad edit. P. Steph. 1599. Doctrina Græcanica grammatica multa in illo viro erat, sed nulla iudicii subtilitate subacta.

Editiones Steph. 1612 et 1626. et Ebrodunens. 1624. minore forma supra attigimus.

— *gr. lat. in Corpore poetar. Gr. Jac. Lectii* t. ii. Genevæ 1614 f.

Tandem ad Schmidium perventum est, editorum Pindari facile principem. Non vacat adscribere titulum libri, qui passim manibus teritur:

Πινδαρου περιόδος — *opera Erasmi Schmidii Delitiani, Græc. et Mathemat. P. P.* (Vitebergæ) 1616. 4.

Idem, quod nos, sequutus erat institutum vir doctissimus, ut interpretaretur Pindarum lectionibus suis; sed paullo lentius processit. Nam in interpretatione sua Pindarica septem, et quod excurrit, annos consumsit, a. d. inde xxi. Octob. 1604. initio facto; Isthmia autem enarrare æstate demum a. 1611. aggressus est. Vulgaverat ille jam anno hoc 1611. *Pindari plus quam sexcentis in locis emendati specimen*. Inde missi ad eum sunt Jani Gruteri cura tres codd. Mss. ex Elect. Palat. Bibliotheca Heidelbergensi, de quibus supra p. xxii. sq. diligenter dictum est. Sed idem antiquis edd. instructus fuit egregie; laudat edd. quatuor cum manu Viti Winshemii ad se missas, item Romanam;

tum Aldinum exemplar Rittershusii cura emendatum, transcriptis quoque nonnullis a Joach. Camerario in margine sui exemplaris adpersis. Sed Rittershusianas illas copias non adeo opimas fuisse, tum ex ipsa re judicare licet, tum ex iis, quæ a Lœbero in supra memorata Exercitatione critica p. viii. narrantur: nam usurpavit ille librum eundem ex Cypriani theologi Gothani bibliotheca. Enimvero Schmidius, doctissimus vir, multo minus videtur tribuisse scriptorum vel impressorum librorum auctoritati, quam certis rationibus metricis, quas ipse sibi ex antiquo metrico, et interdum metro adarbitrium constituto, finxerat, acuteutique et docte, sæpe tamen re nondum satis explorata, cum et ipse metricus vitio laboraret, aut perperam metrum constitueret, aut Schmidius metro ad unam alteramve stropham, nonnunquam ad eam, quam omnium minime sequi debebat, constituto pariles nimis audacter refingeret. Itaque acerbe, et sæpe scurrili licentia exagitatus est a Pauwio, pro istius ætatis more. Quam quidem maledicentiæ et amaræ insectationis infamiam a studiis nostris, quæ ipso nomine humanitatem profitentur, nunc * esse depulsam magnopere gratulamur. Saltem doctus et æquus quisque judex fatebitur, Schmidii acumine et diligentia infinitis locis emendatorem nos habere poetam; tum in iis quoque, in quibus hallucinatur, ingeniose tamen et sagaciter hariolari virum doctissimum. Exemplar ante oculos habuisse et excudendum dedisse videtur Cratandrinum, deserto Stephano, quem non satis diligenter passim consuluit, uti nec Aldum et Calliergum; id quod merito mireris. Etiam scholia et metaphrasin interlinearem, quam binis ex Palatinis adjunctam fuisse ex Sylburgii Catal. Mss. biblioth. Palat. discere licet, neglexit. In commentario vero opera quidem ejus est haud contemnenda, et doctrina præclara, sed judicium illorum temporum studia et exempla sufflaminabant. Cum enim recte hoc vidissent homines, in omni oratione, etiam ea, quam quis interpretetur, ad argumenti summam, rerumque tractationem ac dispositionem animum esse intendendum, nec, summa ac capite operis omisso, hærendum in singulis voculis et enuntiationibus: errarunt tamen in eo, quod omnem orationem, etiam poeticam, ad rhetorices præcepta, quæ tum ex Melanchthonis vel Chytræi aliorumque libellis addiscere solebant, exigerent. Itaque poetam suum Schmidius ad rhetoricum schema revocatum

* Scripta hæc erant a. lxxiv.

ab omni diviniore animi vi et impetu prorsus deturbavit, et, dispositionis synopsi cuique carmini præmissa, humi afflixit tanquam pedestrem ex vulgo scriptorem: quo factum est, ut, etsi magna Græcarum litterarum copia instructus, contorte multa et invito carminis lyrici Genio interpretaretur; utque omnino in iis locis, quorum obscuritatem vel difficultatem ut tollas, sensus aliquis poeticæ virtutis vel spiritus audacior et ad Pindaricam sublimitatem assurgens requiritur, infelix fere ille esset opera et interpretatione. In chronologicis, quæ ad Olympiadas et Pythiadas spectant, Sethi Caluisii opera adjutus longius progressus est, quam illo tempore, studio hoc vix inchoato, expectari poterat. Spem tandem fecerat vir doctissimus Lexjci Pindarici, seu Πινδαροταμείου, cujus specimen proposuit in præfat. quod tamen intercidissee non dolemus.

Πινδαρου περιόδος — Jo. Benedictus *M. D. et in Salmuriensi Acad. R. Linguae Græcæ Prof.* — Salmurii 1620. 4.

Titulum operis promissis satis magnificum describere necesse non est; nec minus magnifice plurima pollicetur præfatio. Habebat tamen vir doctissimus, quæ vere de se prædicare poterat: nam in interpretandis sententiis præclara ejus est opera, partim versione recognita et paraphrasi latina primum addita, partim ipsis commentariis, qui, etsi in iis multa vulgaria accumulata sint, bonæ tamen frugis pleni, et præclaro aliquo exemplo ita instituti sunt, ut lyrica oratio verbis vulgaribus græcis illustretur, ex scholiorum fere apparatu non sine judicio excerptis; ut hac quidem parte, quæ enarrationem attinet, Schmidio longe præferendum arbitrer. Sed nec codd. scriptis, quod videri voluit, usus, nec contextum ad metri normam examinatum restituit; sed Schmidianum exemplar exscripsit; etsi operam jam ad Nemea perductam fuisse narrat, cum illud nancisceretur.

Pindari Ol. P. N. I græce, sumptibus C. Morelli, typographi Regii. Paris. 1623. 8.

Tantum ex Maittaireio t. iii. p. i. p. 882. de ea constat: ut et de ea, quæ sequitur:

Pindari Olympia, Latino carmine reddita per Nic. Sudorium. Sumptibus ejusd. cod. anno.

Ex Pindari odis excerptæ genealogiæ principum veteris Græciæ, gnomæ illustres etc. studio Davidis Chytræi. Rostoch. 1695. 8.

Male hoc; nam libro nunc inspecto video a. 1596. reponendum esse.

Perventum est ad *Oxoniensem, curantibus Rich. West et Rob. Welsted.* 1697. fol. Modestiam et æquitatem virorum doctorum facile probes; etiamsi doctrinæ subtilitatem, criticum acumen, et subactum in admittendis vel rejiciendis interpretationibus et lectionibus æstimandis desideres ingenium. Textum Schmidianum sequuti sunt, nisi, inquit, *numeri carminis, aut aliquid aliud, reclamarent.* Sed fatendum est, nec lyricorum metrorum rationes, nec Pindaricæ orationis indolem viros præstantissimos satis esse assequutos, et modo damnasse, quæ retinere, modo retinuisse, quæ damnare debebant. Itaque iterdum mihi ipse displicui, quod non ab initio statim lectiones perperam ab illis mutatas eliminare in animum induxeram. Variantes lectiones ex Schmidiana editione repetiverunt, alias addiderunt, non quidem, quod quis expectabat, antiquis edd. excussis et comparatis: etsi *ex impressis plurimis edd.* varietatem lectionis petitam memorant: sed ex *Bodleianis codd.* exscriptas; de quibus tamen codd. nihil satis diserte narrant; quæ ipsi observaverimus, supra exposita sunt. Versionem servarunt ex Schmidiana, paraphrasin subjecerunt ex Salmuriensi editione, una cum argumentis. Indicem locupletem ipsi confecerunt. Oxoniensium Pindari editorum desideratæ *ἐπιβήτας* specimen proposuit R. Dawes. *Miscell. crit. Sect. ii. p. 33-68.* (ed. Burg. p. 37.) Pauvium minus acerbe cum iis agere interdum miratus sum.

Repetitus est contextus poetæ ex hac editione, primum edit. Glasguensi, 1744, cum interpretatione latina; et græce 1754. 24. tribus voluminibus nitidissimis, et 1770. 8. 2 voll. Adde Londini 1753. ap. Bowyer. Venet. 1762. 8*.

Veniunt tandem in recensum hunc.

Jo. Corn. de Pauw Notæ in Pindarum. Traj. ad Rhen. 1747. 8. tum præter vitam Pindari, *Carminum Pindaricorum Fragmenta. Curavit Jo. G. Schneider.* Argent 1776. 4. quæ Volumini hujus ed. tertio inserta sunt. *Friderici Gedike* autem ingenii doctrinæque specimina in Pindaro in nostrum sermonem vertendo et illu-

* Nuntiatum erat, V. C. Richardum Chandler novam Pindari recensionem parare; verum ipse privatis litteris mihi significavit, alienum se ab hoc consilio esse. Audivi tamen, ab eo curatam esse codd. Vatic. Pindari comparisonem, et Guilielmum Clarke codices Marcianos quinque contulisse in Chandleri usum. Monebo porro, ne in errorem incidas, *Jo. van der Dussen Prodromum novæ Pindari editionis*, Campis, 1769. 8. ad Epitomen Iliadis perperam hoc nomine inscriptam spectare.

strando annis LXXXVII, LXXXIX. et LXXXVI. supra jam memoravi, et nunc iterum debita cum laude memoro. Nec minus novam editionem a V. C. *Chr. Dan. Beck* paratam Lipsiæ: Olympiorum quidem XCII. 8. una cum Scholiis et Obs. crit. et Pythia ac Nemea XCV. una cum Scholiis. [*W. Fr. Hezels Erläuterung auserlesner Oden Pindars für Anfänger und ungeübte Lehrer* —, Riga, 1805. 8. Sunt Ol. i. ii. iv. v. ix. xi. xii. xiv. P. i. Inepte et alieno loco argutatur in etymologia vocum. — *Observationes in Pindari Carmen Ol. i. Progr. Theoph. Frid. Welcker. Giess.* 1806. — *Pindari Ol. ii. illustravit M. Car. Gul. Theoph. Camenz. Penig.* 8. vid. *Leipz. Litter. Zeit.* 1806. 126. *St. p.* 2010. — *Gurlitti Progr.*, quorum potiora v. *ibid.* 1807. 83. *St.* 1810. p. 618. — *Villoisoni Notæ et Emendatt.* v. *Acta Seminar. Lip.* i. 1. p. 232. — *Uebers. v. Fähs.* 2 Bde. 1804. 1806. v. *Jen. A. L. Z.* 1808. N. 33. *Ex Schedis.*]

Si hic de re libraria ageretur, non de critica: laudandi essent et ii libelli, quibus passim inserta sunt singula carmina Pindarica. Sic Institutionibus *Gr. L. Clenardi* Ode prima repetita (ed. *Sylburg. Erf. Wechel.* 1598. p. 411.) Olymp. i. Pyth. vii. Nem. ii. Isthm. iii. in *Vorstii* vett. poem. gr. select.; item: Ode tertia in Hieronem a *Jac. Laureo* carmine donata, ad calcem *Æliani* Var. Hist. latine ab eodem versarum, Ven. ap. *Gabr. Jolitus* 1550. 8. *Goth. Erdm. Löberi* Exercitatio critica in Pindari Olympicarum Oden xi. *Jen.* 1744. qua paullo contortior versuum primorum istius carminis interpretatio affertur. De P. Odis conjecturæ *D. Jo. Aloysii Mingarelli.* Bonon. 1773 *. Sunt forte alia, quæ, dum hæc scribebamus, memoriæ non succurrebant: ut *Dammii* Lexicon Homericum-Pindaricum Berol. 1765. opus Herculei laboris; in quo utinam Pindarica seorsum ab Homericis vulgasset!

Ut versiones saltem verbo attingam, integrum Pindarum latinitate primus donavit *Jo. Lonicerus*, sub ann. 1528. hinc ex *Phil. Melanchthonis* scholis *Peuceus* vulgavit a. 1556. Meliorem interpretationem *Henr. Stephanus* dedit, ad verbum, ut ipse ait, et ut *Philippinam* in consilium vocaret: eam emendavit in editione altera, unde in reliquas edd. fluxit. Eandem recognoverunt *Æ-*

* Illo tempore, quo ista scribebam, nomine tantum et fama notæ. Mox vero, cum eas lectione et usu cognovissem, inter præstantissimos rei metricæ magistros Mingarellum habere cepi. Curata est diligens ejus censura in *Philolog. Biblioth.* vol. ii. pag. 650. 1774.

milius Portus in edit. *Commeliniana*, et *Benedictus* in *Salmurien-*
si, qui paraphrasin a se confectam adjecit. Novam interpretatio-
 nem *Schmidius* adornavit nimis ad verbum, sensu etiam obscura-
 to, et poetica vi penitus sublata; retinuerunt eam *Oxonienses* una
 cum *Benedicti* paraphrasi, adjecta ad calcem *Sudoriana* interpre-
 tatione versibus comitis et elegantibus, sed in quibus *Pindarus* ad
Horatianos numeros, sententias et structuras revocatus *Horatium*
 mentitur, *Pindarum* exiit.

Interpretationes recentiorum idiomatum sigillatim enarrare
 nec vacat, nec necesse est; inprimis, cum ad libellos remittere
 possim lectorem, in quibus illæ diligenter recensentur. *Italicam*
Alex. Adimari, admodum probatam *Italis*, quæ *Pisæ* 1631. (non
 1531.) prodiit, aliasque nonnullas enumeratas videre licet in *Fi-*
lippo Argelati Biblioteca degli Volgarizzatori tom. iii. pag. 203. sq.
 Accessit nuper *Jo. Bapt. Gualtierus*. (conf. ejusd. præf. p. xi. xii).
Vulgati enim ab eo sunt:

Ὀλυμπιονίκαι. *I Vincitori Olimpici di Pindaro, tradotti in Ita-*
liane (Anzoni ed illustrati con postille da Gianbatista Gautier.

In *Roma*, 1762. et Πυθιονίκαι, 1765. 8 maj. græcis ex ad-
 verso appositis.

Ornamentis libellus typographicis insignis est: nec deest inter-
 pretationi elegantia sua; sed græcæ lectionis interdum ne
 vestigia quidem in *Italo* interprete videas, qui omnino ex *latina*
 versione et ex *Adimaro* sapere videtur. Laudatur tamen libellus
 certatim ab *Italis*. v. *Argelati Biblioteca degli Volgarizzatori.*
Addizioni tom. v. p. 614. 764. Sunt præterea *Odi scielte di Pin-*
daro di Gius. Mazari. *Sassari*, 1776.

Gallicas, etiam singularum *Odarum*, interpretationes, cum iis,
 quæ in *Commentariis Academiae Inscript. et Elegant. Litt.* oc-
 currunt, videre licet ap. *Abb. Guetum Bibliothéque Française*
 tom. iv. p. 249. Inde a. 1754, *Les Olympiques de Pindare, trad.*
par Mr. de Nozzy. 12. prodire, unde specimina, cum poetæ ad-
 versus obtrectatores defensione, inserta vidimus in libello non in-
 eleganter scripto: *Discours sur la Poesie lyrique.* *Paris.* 1761. 12.
 (auctore *Mr. Gossart* *.)

Superiore anno duo interpretes *Gallici* extiterunt *Parisiis*,

* Diligentius hæc nunc exposita sunt ab *Harlesio* in *Bibl. gr.* tom. ii. pag.
 75. sq.

qui certatim alter ad verbum interpretando, alter sententias omnino reddendo, in Pindaro vertendo et illustrando desudarunt. Alter est (*habanon*, Academiæ Reg. Inscr. et Elegant. Litt. Sodalis, qui, quæ primum in Commentariis (Memoires de l'Academie des I. et B. L.) tom. xxxii. et xxxv. vulgarat, superiore annosingulari libello emisit: *Les Odes Pythiques de l'indare, traduites avec des Remarques*. Par. 1772. S. præmissa disputatione super carmine lyrico et Pindarico. Cum essent inter Gallos, quibus ea versio ad verbum facta nimisque adstricta Græcis videretur; successit alius vir doctus, qui liberiore spiritu efferri, et, sententiis ad Gallicæ orationis genium revocatis, Pindarici carminis vim assequi videri voluit libro hoc: *Essai sur Pindare. Contenant une traduction de quelques Odes—avec une Analyse raisonnée et des Notes historiques, poetiques et grammaticales. Le tout précédé d'un Discours sur Pindare et sur la vraie manière de le traduire. Par Mr. Vauvilliers, Lecteur et Prof. R. pour la Langue Grecque*. Par. 1772. 8.

Probamus doctorum virorum studium, sermonis patrii amorem, judicique elegantiam, in altero etiam grammaticum acumen: sed nollemus vanam consumi operam in transferendo eo poeta, qui nullo modo alia lingua reddi potest; multo minus ea lingua, quæ omnium maxime a Pindarica vi, audacia et sublimitate abhorret.

Inter Britannos *Gilbert Westii* interpretatio Odarum nonnullarum (Olymp. i. ii. iii. v. vii. xi. xii. xiv. Pyth. i. Nem. i. xi. Isthm. ii.) Lond. 1749. 8. celebris habetur: cui successit *Henr. Jo. Pye* et *Ed. Burnaby Green* docta opera in tota Pindaro redhibendo. Sed nec has nec Germanicas, quas habemus, interpretationes excutere et comparare satis diligenter licuit, ut quicquam de iis tuto pronuntiare ausim*. Ex Dammii, viri doctissimi, totius poetæ interpretatione non dubito adminicula interpretationis nonnulla passim peti posse, si quis in subsidiis externis bonas horas perdere, nec ex ipso potius poeta sapere maluerit.

Omnino equidem, qui laudem summam studio huic tribuo, operam, in lyrico poeta in patrium sermonem transferendo, ei, qui eam suscepit, video esse posse longe utilissimam ad sermonem patrium poliendum et ornandum, poeticamque, lyricam

* Enumeratæ hæ versiones sunt in eadem Biblioth. gr. ab Harlesio l. l. pag. 76. 77. et a Blankenburg. ad Sulzer.

inprimis, orationem locupletandam, ad excitandum ac fingendum instruendumque ingenium; factam autem jam versionem etiam consuli recte posse ab eo, qui ipsum poetam legat, partim in singulis locis; si modo ipsa poetæ sententia expressa sit, non alia, ut sæpe fit, in ejus locum substituta; partim ad totius carminis structuram tanto facilius perspiciendam; lineas quoque et umbram formæ assequentur inde alii, quibus Venerem ipsam haud videre licuerit; sed fore, ut populares nostri Pindari gustum talem inde capiant, quo vel admirationem ejus vel amorem concipiant, admodum dubito. Ut enim poetam intelligas, antiquas litteras animo complecti, rerum a poeta pertractatarum notionem habere, fabulas et historias, in quibus versatur, tenere necesse est: quæ omnia qui habet, is ipsum poetam adibit; qui non habet, ex versione nihil intelliget; quatenus intelligere non est: verba, sed sententias percipere; multo minus tali lectione delectari aut antiquorum hominum sensus induere poterit. Itaque qui in vertendo scriptore ingenioso operam ponit, multo magis sibi patrioque sermoni consulit, quam aliis, qui nec studium satis magnum ad antiqua hæc cognoscenda adhibere solent; verbo, sibi quisque serit, populares parum inde metunt.

Nonnulla alia sunt, quæ in penu Pindarico haberi possint. Sed si utilitatem, non rerum solum copiam spectes, ex iis quoque, quæ jam commemorata sunt, multa esse videas, quibus melius careamus. Disputationes habemus, inprimis Gallorum, multas super lyricorum veterum, interque hos præcipue Pindari, ingenio et indole; in iis quoque, quæ quidem evolvimus, multa vidimus eleganter disputari. Sed juvenum animos, his quidem disputationibus, ab ipsa Pindari lectione avocari nolumus. Pindari omnino lyrica vis, character carminis, et argumenti numerorumque ac modorum ratio, tam diversam habent omnia indolem a ceteris, multo magis a Romanis et a recentioribus, poetis lyricis, ut diversorum generum res comparare et contendere dicendus sit, qui Pindarum ipsum in his quærere velit.

Non pigebit nunc extremo loco subjicere codicum nonnullorum notitias, quæ, dum in studio hoc lectionis Pindaricæ investigandæ versabamur, nobis in manus venerunt. Juvabit uno tanquam obtutu subjectas recognoscere copias omnes Pindaricas, quibus temporum injuria pepercit; etsi haud exiguam,

partem codicum sub ipsa typographiæ inventæ tempora scriptam esse non obscuris indiciis constat. Eadem tanquam transitione facta, ad codicem, qui nuper nobis oblatus est, deducemur paucis describendum.

Non quidem iis de codicum ætate judiciis, quæ vulgo in librariis recensibus feruntur, multum tribuimus: esse tamen recentiores Pindari codices omnes, liquido apparet.

Medicea novem scriptos codices habet, quos a Bandinio V. Cl. in Catalogo Codd. Bibl. Medic. tom. ii. p. 81. 128. 178. 195. 196. 197. 202. 203. 209. commemoratos videre licet. Omnes sunt recentiores, et plerique voluminibus iisdem plura alia, v. c. Euripidis, Hesiodi etc. complectuntur. Quatuor Olympia tantum cum scholiis exhibent, Sæc. xiv. xv. xvi. scripti, iisque chartacei, uno bombycino excepto. Olympia et Pythia duo, Sæc. xiv. scripti, alter quidem bombycinus, cum scholiis et glossis interlinearibus, sed in Pyth. quinta deficiens. Restant duo, qui cum Olympiis et Pythiis etiam Nemea et Isthmia continent: alter membranaceus Sæc. xvi. sine Scholiis, alter chartaceus Sæc. xiv. cum scholiis, quæ usque ad finem ultimæ Isthmicæ procedunt, uterque cum x. versibus, de quibus v. ad calc. Isthmiorum. Subjecta Pindaro sunt in utroque volumine alia: in illo Hesiodi opera et dies; in hoc Theocritus, Lycophron et alia. Ex omnibus his codd. saltem ultimo loco memoratum accuratius inspectum esse vellem.

In Vaticana primum Pindari Olympia cum scholiis, tum eadem sine scholiis; decem Odas (nescio an Olympiorum) cum scholiis; porro integrum Pindarum; tum fragmentum ex bibliotheca Alex. Patavii; (cujus alius codex Pindari ad Is. Vossium et hinc in bibliothecam Leidensem pervenit) porro Pindari opera cum veteri Scholiasta, e biblioth. Reginae Sueciæ, Homeri Batrachomyomachia et aliis adjectis, memorata videmus a Montfauconio; et in bibliotheca Ottoboniana Pindari codicem non antiquum. De Palatinis codd. supra vidimus. Præter tres illos quartus in Vaticanam illatus esse debet, quem Sylburg. n. 99. memorat*. Florentiæ, præter Mediceos supra memoratos, bib-

* Scripsit *Mingarellus* ad me litteris a. 1778. datis: "In Vaticana bibliotheca non quinque vel sex codices Pindari Odas aut omnes aut aliquas continentes asservantur; sed triginta circiter, nisi memoria me fallit, oculis ipse meis olim visi, quorum nonnulli perantiqui sunt, etsi decimo sæculo posteriores, plerique vero alii sæculis xiv. et xv. exarati." Porro in Bibliotheca Angelica

liotheca Monasterii Ord. Benedict. B. Mariæ Pindarum cum scholiis Sæc. xiii. scriptum: Patavii bibliotheca Theatinorum Olympia: Mediolani Ambrosiana codices servat saltem tres: obscura enim sunt, quæ de iis tradit Montfauconius: et alium bombycinum recentem. Venetiis bibliotheca Grimana * alium recentem a Cæsare Stratego scriptum: (vixit ille medio Sæc. xv. Montfauc. Palæogr. Gr. pag. 82.) S. Marci autem opes librariæ primum habent chartaceum recentem, quo rhetoricis græcis aliisque præmissis subjiciuntur Pindari Olympia et Pythiorum pars cum scholiis Thomæ Magistri et Manuelis Moschopuli, quæ a vulgatis non diversa videntur; duo alios chartaceos recentes Sæc. xiv. quorum alter Olympia et Pythia complectitur; quartus Sæc. xv. membranaceus, Aristophane præmisso, Pindari Olympia, Pythia et Nemea cum scholiis in margine †; quintus tandem Sæc. xiv. chartaceus cum Oppiano Olympia exhibet, scholiis iisdem, quæ supra memoravi, recentioribus instructus. De quibus Theupolus videndus ‡.

In Escorialensi bibliotheca Pindarum, cum Lycophrone, Commentariis instructum, latere Montfauconius narrat. Accuratius tradita expectamus a Michaele Casiri. (Codicis Biblioth. Regiæ Matritensis descriptionem dedit Iriarte p. 445. sqq.)

Codices Bodleianos quinque apud Oxonienses jam supra enumeravi. Nunc hoc unum addam, Codicem ab Oxoniensibus C. 71. Ms. signatum, uno cum codice α, Guil. Laudi munere inter

Pindarum cum Scholiis sæc. ut putant, xiv. perscriptum, chartaceum tamen, se inspexisse, litteris mihi mandavit b. *Siebenkees* Febr. xc. scriptis; convenire eum fere cum ed. Basil. adeoque cum Aldina.

* Falso hoc tradi, docuit me Morellius; fuit ille asservatus olim in Bibliotheca SS. Jo. et Pauli: Montfauc. in Diario Ital. p. 48. et in Biblioth. Mss. pag. 479. Migravit inde in Bibliothecam S. Marci.

† Nemeorum non nisi Odæ quatuor priores extant. Scholia sunt antiqua auctiora vulgatis, teste Morellio.

‡ Omnes hi fuerunt olim Bessarionis Card. Accessit postea, quod me docuit humaniss. Jac. Morellius, codex Stratego paullo ante memoratus; et ex biblioth. SS. Jo. et Pauli alius cod. chart. sæc. xvi. qui Olympia et Pythiorum Odas quatuor sine Scholiis continet. Specimen variæ lectionis ex iis codd. Olymp. carminis primi a. xc. ad me misit idem vir optimus, humanitate inter viros doctos insigniter eminens, quod fidem facit iis, quæ de horum codicum usu suspicatus eram. Docuit me idem vir doctus, immerito me Theupolo tribuisse operam, quæ Antonio Zannetio et Antonio Bongiovannio in Catalogo Mss. S. Marci conficiendo debetur.

opes Bodleianas illatum esse. Præter hos codices jam excussos habet bibliotheca Collegii S. Emanuelis Cantabrigiæ Pindari librum scriptum, qui a Pythiis incipit : et ecclesia Westmonasteriensis alium, qui Olympia, Pythia et Nemea comprehendit. Etiam Pindari particulam cum scholiis possedit olim Th. Gale.

Inter Is. Vossii libros tres scriptos codices Pindari nacta est bibliotheca Leidensis, unum bombycinum, Olympia cum scholiis, duo reliquos chartaceos, alterum Olympia, alterum Pythia cum iisdem complexos : omnes, quantum quidem intelligo, recentiores ; qua de re tamen viris in litteris Græcis principibus, Valckenario et Ruhnkenio, nostri amantissimis, iudicium relinquimus.

Bibliotheca Regia (nunc Reip. Franc.) Parisiensis Pindari codices habet ad tredecim : ut mirum sit, nec Chabanonum nec Vauvillerium de inspiciendo libro scripto cogitasse. Omnes sunt recentes satis, nonnulli recentissimi. Plerique Olympia tantum, alii eadem cum Pythiorum parte, alii Pythia et Nemea, totum Pindarum tres tantum exhibent, unus Sæc. xv. alter xvi. tertius bombycinus ad Sæc. xiii. spectare fertur, cum scholiis in margine et glossis inter lineas ; unus ille inter omnes ceteros, quem inspectum a viro docto et comparatum cum vulgatis esse velim. Est is n. 2403. Cleomedem Gr. aliaque habens eodem volumine comprehensa.

In Germania tandem Vindobonensis bibliotheca codices Pindari saltem quatuor : Olympiorum binos, alterum cum scholiis ; et duo alios, qui omnia Pindari carmina exhibere narrantur : (omnes sunt recentiores, quantum ex Nesselii notitia biblioth. Vindobassequi licet). Augusta autem Vindelicorum in bibliothecæ publicæ pluteis servat codices quatuor a Reisero p. 78. 81. 83. in Indicem relatos. In primo Demosthenis Orationibus nonnullis subjectæ sunt P. Odæ aliquot. cf. Reiskium in præfat. Demosth. p. lxi. lxx. atque hæc fragmenta esse arbitror, quorum discrepantes lectiones ad Schmidium miserat Dav. Hœschelius : cum eo tempore nondum alius scriptus Pindari liber in ea bibliotheca extaret. Alter * Nemea, quem cum vulgata lectione comparet utinam vir doctus una cum Scholiis in Isthmia, laudatis Reisero p. 79. duo reliqui Olympia exhibent, unus cum Scholiis, ab Adolpho Occone medico scriptus, alter cum glossis interlinearibus. Misit

* Esse hunc in amissis, nuntiatum mihi est.

nuper ad me perhumaniter Reiskius varias lectiones cum scholiis, seu potius glossis, e codice Augustano papyraceo recente, quem hunc ultimo loco memoratum esse necesse est. Nec enim ultra Olympia procedit, et ex recentissimis est; eumque aut ex Aldina descriptum, aut cum illa et cum Palat. C. ac Bodl. C. ex eodem fonte fluxisse arbitror*.

Illatus nuper est in bibliothecam Georgiæ Augustæ Codex bombycinus, folio minore, vetustate et situ haud parum attritus, Olympia et Pythia cum scholiis complexus; subjectis Nicandri Theriacis et Alexipharmacis, in quibus permulta alio ordine, quam in vulgatis, exhiberi vidimus, itidem cum Scholiis. In Pindaro quidem Olympiorum prima ab alia manu in charta suppleta est, etiam in Pythiorum ultima viginti novissimi versus. Sæculo XIII. vel XIV. et hic liber scriptus esse videtur. Interpunctione raro sententiæ distinguuntur; litterarum compendia satis frequentia, multo magis in scholiis. Variorum doctorum viro- rum manibus liber versatus est; hinc et glossæ passim inter lineas adpersæ, et in margine nonnulla adscripta, quæ fere ex recentioribus scholiis excerpta deprehendi. Quotquot quidem adhuc loca comparavi, pleraque vidi conspirare cum ed. Aldina; codicis autem Palatini C. varietatem fere ubique deprehendi; ut et in eam suspicionem inciderim, sitne noster hic codex ille ipse Palatinus? Verum retinet me non tam Schmidius, qui esse eum chartaceum tradit, quam Sylburgii narratio in Catalogo Mss. Græc. bibl. Palat. 40. Pervenit ille ad nos cum aliis ex copiis librariis Jo. Nadleri, Duci Principi Saxon. Coburg. Meinung. a Consiliis Secret. et Senatus rer. eccles. Præsidis; a quo ex Italia eum apportatum esse, traditum accepimus. Firmat quidem et hic Codex id, quod in præfatione posui, ex scriptis libris, cum omnes tam recentes sint, Pindaro, antiquissimo poetæ, parum auxilii videri esse expectandum: paullo plus ex critica subtiliore, accuratiore sermonis lyrici et dialecti, qua usus est, tractatione, et glossographorum ac grammaticorum aliorumque veterum scriptorum, qui verba ex eo laudant, inspectione; forte etiam ex diligentiore rei metricæ studio. Curabo tamen, ut codex hic dili-

* Est quoque Codex recentior Olympiorum cum Schol. in bibliotheca acad. Lips. quod ex Læsner. præf. ad Hesiodum didici. Alium Cizensem video ab Hermannò inspectum esse. Alium in bibliotheca Norimbergensi notatum a V. C. Murr (*Beschreibung von Nürnberg* p. 95).

genter cum vulgatis comparatur : nec, ne nullus omnino inde fructus proveniat, verendum esse video *.

* * * *

* * *

Omnino hoc aliqua cum fide nunc tradere posse mihi videor : Sæculo xiv. classem codicum exaratam esse, qui Olympia et Pythia complectuntur cum scholiis τῶν νεωτέρων. Sunt hi νεώτεροι Thomas Magister et Manuel Moschopulus Cretensis. Inde per Sæc. xv. invasit studium describendi Pindari multos viros doctos, plerumque e codd. illis recentibus ; quod et obtinuit sub primordia Sæc. xvi. antequam Aldina editio (1513.) poetam typis redditum evulgavit. E qua classe sunt codd. Bodl. A. B. Aug. et plerique alii. Prioris generis unus ab amico, cui vel nomine non adjecto gratum me profiteor, doni loco acceptus, et a me bibliothecæ academicæ illatus est, quaternionibus : complectens Olympia cum Scholiis recentiorum solis : caractere admodum minuto exarata. Inter lineas rubro colore, magna tamen ex parte tam subpallido, ut meos oculos litteræ fugerent, adscripta est glossa perpetua †. Cum pluribus locis comparatis intelligerem convenire codicem cum ceteris hujus classis, nolui tempus consumere comparatione totius codicis instituenda. Scholia comparavi multis in locis, passim etiam ex codice emendatiora apposui. Quæ Scholiis præmitti solent, de vita Pindari et de metris, videntur fere ex hac codicum classe fluxisse. Ita quoque convenit cum nostro hoc codice codex Matritensis ap. Iriarte n. exii. p. 445. sq. Poterit alius me junior et oculis valentior, cui quidem prospectus vitæ longior suppetit, librum totum comparare ; etsi fructus ex tali labore vix alius uberior expectari potest, quam ut lectiones enotentur, quas alii jam ex aliis libris notatas modo bonas modo pra-

* Curatum id est in Bibliotheca philologica Gottingensi, 1779. vol. i. p. 8. sq. et 1780. vol. ii. p. 45. Cum varietatem eam jam enotatam in editione Beckii viderem eamque studiose pertractatam persuasum haberem : nolui in ea iterum expendenda operam ingratam consumere.

† Eodem rubro in capite Carminis i. scriptum legitur : τῷ σεφωτάτου Κυρίου Θεοῦ τοῦ Μαγίστρου καὶ τοῦ Μοσχοπούλου Κρητὸς Μανουὴλ σχόλια ὅτι ἐνθάδε ἔχει ἀρχήν. σημειώσεις τοῦ Μοσχοπούλου. Ad calcem codicis subscripta sunt : ἐπιλιώθη ἡ βίβλος αὕτη διὰ χειρὸς ἐμοῦ τοῦ ἀμαρτωλοῦ Γρηγορίου. A Gregorio igitur aliquo monacho scriptum esse librum discimus.

vas redhibuerunt; novas aut meliores lectiones quæ fortuna propitia offerre possit, non video.

Ita quoque vidi rem se habere in aliis codicibus, quorum aut lectio varians, aut specimina ad me missa sunt humanitate viro-
rum doctorum, quorum nomina honoris causa appono.

Varietas lectionis e codd; binis chartaceis Sæc. xv. bibliothecæ Synodalis Mosquensis Pindari Olympia complexis. Prior varios alios libellos poeticos continet, alter scholia habet adjuncta: “ auctores Scholiorum notantur Moschopulus et Thomas Magister. “ Ex horum scholiis intelligitur, multa ab ipsis in contextu mu-
“ tata esse propter metrum.”

A V. C. Jo. Aloys. Martyni-Laguna varia lectio docte et subtiliter excerpta, ex Fragmento Olymp. x-xiv. quod in bibliotheca
Zuickaviensi servatur.

Variam lectionem carminis i. Olymp. e codd. Marcianis Ven. jam supra commemoravi.

E recentissimis est codex chartaceus olim bibliothecæ Rostgaardensis, nunc bibliothecæ Regiæ Hafniensis, e quo specimen lectionis var. trium priorum carminum a. xci. ad me misit B. G. Niebuhr, Carsteni filius, cujus ingenio et studio mirifice tum delectabar. Continet Olympia, sed carmen xiv. deficit.

Alius Codex chartaceus, quaternis, nitide scriptus, e bibliotheca Ducis Sereniss. Brunsvic. Guelpherbytana, quem inspiciendum mihi eximia cum facilitate concessit meritissimus bibliothecæ præfectus, *Ern. Theod. Langer*: erat ille olim Nic. Heinsio dono missus a Carolo Dati. Complectitur Olympia et Pythia.

Quæ ex his ac similibus enotantur, sunt tantum non omnia varietates e neglecta dialecto, versuum modulo longiore seu brevior, insertis vel omissis particulis $\delta\epsilon$, $\gamma\epsilon$, $\tau\epsilon$, et similibus.

VITA PINDARI
 PER ANNOS DIGESTA
 CUM
 NOTATIONE VICTORIARUM
 QUÆ
 EJUS CARMINIBUS CELEBRATÆ SUNT
 PROBABILI.

OLYMP. 65, 1. ante Chr. 520: natus Pindarus. Suidas Ol. 65. Idem pugnae Salaminiae anno quadragenarium fuisse ait. Corsini Fast. Att. tom. ii. p. 64. et tom. iii. p. 122. subtilius ex verbis Plutarchi Sympos. viii. qu. 1. p. 717. D. ὁ Πίνδαρος ἐν Πυθίοις γέ-
 νομενος ad annum iii. revocat, adeoque ad a. 518. Ita vero in O-
 lymp. 75, 1. nondum a. 39. attigerat.

æt. Olymp. Pyth. a. C.

22.	70,3	22	498	victor Hippocleas Pyth. x.
30.	72,3	24	490	Xenocrates Pyth. vi. Annus pugnae Marathoniae. Eadem Pythiade vel 25. Midas ti- bia Pyth. xii.
32.	73,1		488	Epharmostus Ol. ix.
36.	74,1		484	Agesidamus Ol. x. et xi.
40.	75,1		480	Pugna Salaminia.
42.	75,3	27	478	Hiero celete Pyth. iii.
44.	76,1		476	Asopichus Ol. xiv.
46.	76,3	28	474	Megacles Pyth. vii.

æt. Olymp. Pyth. a. C.

				Telesicrates Pyth. ix. At Hiero per-
				peram ad h. a. refertur.
48.	77,1		472	Theron Ol. ii. et
				Ergoteles dolicho Ol. xii.
50.	77,3	29	470	Hiero quadrigis Pyth. i. forte et ii.
54.	78,3	30	466	Telesicrates Pyth. ix.
56.	79,1		464	Xenophon stadio Ol. xiii.
58.	79,3	31	462	Arcesilaus Pyth. iv. et v.
60.	80,1		460	Alcimedon Ol. viii.
66.	81,3	33	454	Thrasydæus Pyth. xi.
68.	82,1		452	Psaumis Ol. iv. et v.
74.	83,3	35	446	Aristomenes Pyth. viii.

Eidem anno mortem Pindari assignat Corsini ad Olymp. $80\frac{2}{3}$. (vitio an errore Ol. 82. 3.) v. diss. ix. tom. ii. pag. 50. sq. 62. sq. De anno mortis varie traditur et statuitur inter Olymp. 78,4. ad Olymp. 87. Fuit Æschyli æqualis; minor natu Simonide, major Bacchylide. conf. Grammaticos de vita Pindari vol. ii. in fronte Scholiorum p. 99. Vixit serior Alcmane ad 150 annos, Alcæo ad 100, Stesichoro ad 50 annos; ut serior, ita politior lyricis ceteris.

CARMINA PINDARI

CUM NOTATIONE

VICTORIARUM ET ANNORUM

AD QUOS EÆ PROBABILITER
REFERRI POSSUNT.

OLYMPIA.

- I. *In Hieronem Syracusanum, celete.*
f. Olymp. 75. 1. a. C. 480. Perperam Schol. Olymp. 73, 1. a. C. 488. At Gelo frater hoc anno quadrigis vicit: secundum Pausan. vi. 9. 32. dictus Gelous, nam Syracusas nonnisi a. 4. Olymp. 75. occupavit. Olymp. 75, 3. successit Hiero: ita Diodorus. De dissensu aliorum v. Corsin. ad Olymp. 75, 1. Hiero iterum vicit Olymp. 78, 1. ap. Schol. [Schneider. ad Xenophont. Hieron. p. 222. — X annos ἐτυράνευσε. v. Aristotel. de Rep. ii. 12. *Ex Schedis.*]
- II. *In Theronem Agrigentinum, curru.*
Olymp. 77, 1. a. C. 472. Schol. cf. Isthm. ii. 41.
- III. *In eundem:*
eademne an alia victoria, incertum.
- IV. *In Psaumidem Camarinæum, quadrigis.*
Refertur ad Olymp. 82, 1. a. C. 452.
- V. *In eundem:* eadem Olymp. quadrigis, mulabus, celete victorem.
Schol. ad Ol. v. pr.
- VI. *In Agesiam Syracusanum, mulabus.*
Schol. Olymp. 83. vel 84. (a. C. 448. 444.) immo Hierone

- regnante Olymp. 76. (a. C. 476.) 77. vel 78. Corsini
Olymp. 77. cf. Fast. tom. ii. p. 62. sq.
- VII. *In Diagoram Rhodium*, pugilatu.
Olymp. 79, 1. a. C. 464. Schol.
- VIII. *In Alcimedontem Æginetam*, lucta inter pueros.
Olymp. 80, 1. a. C. 460. Schol.
- IX. *In Epharmostum Locrum Opuntium*, lucta.
Olymp. 73. a. C. 488. Schol. ad v. 15. Idem victor
Pyth. 30. Olymp. 78, 3. Schol.
- X. et XI. *In Agesidamum Locrum Epizephyrium*, pugilatu inter
pueros.
Olymp. 74, 1. a. C. 484.
- XII. *In Ergotelem Himeræum*, dolicho.
Olymp. 77, 1. a. C. 472. Schol.
- XIII. *In Xenophontem Corinthium*, stadio.
Olymp. 79, 1. a. C. 464. Diodor. et al. Eodem die
pentathlo. Schol.
- XIV. *In Asopichum Orchomenium*, stadio inter pueros.
Olymp. 76, 1. a. C. 476. Schol.

PYTHIA.

- I. *In Hieronem Ætnæum*, quadrigis.
Pyth. 29. (Olymp. 77, 3. a. C. 470.) Ætna deducta
Olymp. 76, 1. a. C. 476.
- II. *In eundem*, quadrigis.
Eadem, an alia, Pythiade, non satis constat.
- III. *In eundem*, celete.
Pyth. 27. vel seq. (Olymp. 75, 3. a. C. 478.) Idem vice-
rat celete Pyth. 26. Olymp. 74, 3. a. C. 482
- IV. *In Arcesilaum Cyrenæum*, quadrigis.
Pyth. 31. (Olymp. 79, 3. a. C. 462.) Schol.
- V. *In eundem*, curru.
Eadem Pythiade, ait Schol.
- VI. *In Xenocratem Agrigentinum*, quadrigis.
Pyth. 24. Schol. Isthm. ii. pr. Ol. ii. 88. 90. (Ol. 72, 3.
a. C. 490.) Vicit quoque Olympicis ludis, forte Olymp.
72, 1. Schol.
- VII. *In Megaclem Atheniensem*, quadrigis.
Pyth. 28. (Ol. 76, 3. a. C. 474.) cf. Corsin.. P. i. p. 60.

- VIII. *In Aristomenem Æginetam*, lucta inter pueros.
Pyth. 35. (Olymp. 83, 3. a. C. 446.)
- IX. *In Telesicratem Cyrenensem*, armatorum cursu inter pueros.
Pyth. 28. (Olymp. 76, 3. a. C. 474.) Idem Pyth. 30.
Olymp. 78, 3. a. C. 466. victor stadio. Schol.
- X. *In Hippocleam Thessalum*, diaulo inter pueros.
Pyth. 22. (Olymp. 70, 3. a. Chr. 498.) Schol. Etiam
Olymp. 72. et Olymp. 73. vicerat. Schol.
- XI. *In Thrasydæum Thebanum*, stadio inter pueros.
Pyth. 28. (Olymp. 76, 3. a. C. 474.) et iterum Pyth.
33. (Ol. 81, 3. a. C. 454.) Schol. qui et annotat, eun-
dem Pyth. 28. (Ol. 76, 3. a. C. 474.) puerum diaulo
et stadio vicisse.
- XII. *In Midam*, tibia.
Pyth. 24. et 25. (Olymp. 72, 3. a. C. 490. et Olymp.
73, 3 a. C. 486.)

NEMEA.

- I. *In Chromium Ætnæum*, quadrigis.
Forte Nem. 48. (Olymp. 76, 4. a. C. 473).
- II. *In Timodemum Atheniensem*, pancratio.
- III. *In Aristoclidam Æginetam*, pancratio.
- IV. *In Timasarchum Æginetam*, lucta.
- V. *In Pytheam Æginetam*, pancratio inter pueros.
cf. Isthm. v. 21. vi. 4. Schol. vi. 89.
- VI. *In Alcimidam Æginetam*, lucta puerorum.
Praxidamas avus victor fuerat lucta Ol. 59. a. C. 544.
- VII. *In Sogenem Æginetam*, pentathlo inter pueros.
Nem. 14. (Olymp. 79, 2. a. C. 463.) ex computo Cor-
sini Diss. Agonist. p. 52, 53. ut prima Nemeas pro-
cedat ab Olymp. 72, 4. a. C. 489. anno post pugnam
Marathoniam; seu Nem. 53. ex antiqua computandi
ratione.
- VIII. *In Dinidem Æginetam*, stadio.
- IX. *In Chromium Ætnæum*, quadrigis,
in Pythiis Sicyone habitis.
- X. *In Thicæum Argivum*, lucta,
Argis in Hecatombæis.

XI. *In Aristagoram Tenediumi* : inito magistratu.

ISTHMA.

- I. *In Herodotum Thebanum*, quadrigis.
 II. *In Xenocratem Agrigentinum*, quadrigis.
 Ad Thrasybulum ejus filium.
 III. et IV. *In Melissum Thebanum*, quadrigis et pancratio.
 vid. Not.
 V. *In Phylacidam Æginetam*, pancratio.
 Post pugnam Salaminiam Olymp. 75, 1. a. C. 480. (v. 63.)
 VI. *In eundem*, pancratio.
 VII. *In Strepsiadem Thebanum*, pancratio.
 Post pugnam Salaminiam Olymp. 75, 1. (ex v. 34. v.
 Corsin. tom. ii. p. 62, 63.) nisi ad bella antiquiora
 inter Thebanos et Athenienses spectat locus : Ol. 69.
 a. C. 504. sq.
 VIII. *In Cleandrum Æginetam*, pancratio.
 Post eandem pugnam Salaminiam (v. 9. sq).

Ο Λ Υ Μ Π Ι Α.

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ α'.

ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΤΣΙΩ,

ΚΕΛΗΤΙ.

ARGUMENTUM.

OMNIUM certaminum primarium ac princeps est Olympicum, in quo victoriam celete retulit Hiero, carmine celebrandus 1—37. Sequitur digressio de Pelope, qui Pisam olim et Olympiam occupavit, et intra Altin pro heroe colitur—159. Redit poeta ad laudes victoris, et facit bona vota—ad f.

Στροφή α'. Κώλων ιζ'.

ΑΡΙΣΤΟΝ μὲν ὕδαρ' ὁ δὲ
Χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ
Ἄτε διαπρέπει νυ-
κτὶ μεγάλουρος ἕξοχα πλούτου·

Hiero Dinomenis f. equo celete victor Ol. lxxiii. a vetere Grammatico traditur; perperam, quantum quidem ex multis rationibus intelligi potest. Syracusanus certe adscribi non potuit ante Ol. lxxiv. 1. qua Gelon frater Syracusanus occupavit, Gelæ dominatione Hieroni relicta. Videtur adeo Ol. lxxv. victoria hæc Olympiaca reportata esse. Cf. Pyth. i. ii. iii. Diodor. xi. 38. 48. 49. (et ad e. l. Wessel.) 67. 68. Pausan. vi. 12. p. 479. et 480.

VOL. I.

Anthol. Steph. p. 506. et Anal. Brunck. Tom. iii. p. 174. cxviii.

1—12. *Inter certamina Olympicum eminet, ut inter elementa principatum tenet aqua, inter metalla aurum, inter austrasol.* Hæc esset vulgaris oratio: quam, ut poeta lyricus, invertit. ἄριστον: inf. Ol. iii. 75. ἄριστινί, principatum tenet, sc. κατὰ τῶν στοιχείων. Quippe ex aqua crassiore prodiit terra, ex aqua tenuata aer, ex hoc ignis. Petitum apparet ex antiqui poetæ cosmogonia, ad sensus

- 5 Εἰ δ' ἄεθλα γαρύεν
 "Ελθεαι, φίλῶν ἦτος,
 Μηκέθ' αἰλίου σκόπει
 "Αλλο θαλπνότερον
 'Εν ἀμέρᾳ φαεινὸν ἄστρον
 10 'Ερήμας δι' αἰθέρος·
 Μῆδ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα
 Φέρτερον αὐδάσομεν·
 "Οθεν ὁ πολύφατος
 "Υμνος ἀμφιβάλλεται

5. εἰ δὲ ἰσθλὰ γ. emendabat Pauw, parum feliciter, dum vim lyricam non assequeretur.

7. μηκέτ' αἰλίου Ald. et Palat. C. emendatum jam in ed. Rom.

9. ἡμέρᾳ Pal. C. Hanc tamen non varietatem, sed librorum stuporem, enotare piget.

pinguius res exponētis. Omnino hic modus comparandi Pindaricus est animadversione dignus: videtur eum affectare Theocrit. xvii. 9.

4. Jungenda: ὁ δὲ χρυσὸς διασπρίττει ἕξοχος (κατὰ) πλούτου, ἅτε πῦρ αἰθέρου. (flamma ardens) διασπρίττει νυκτί.

5. Pro vulgari: κατὰ δὲ τῶν ἄθλων. Nullum certamen est insignius Olympiaco, ut nullum sidus sole clarius.

10. ἰρήμας δι' αἰθέρος. per vacuum æthere. Horat. interdium, vacante cælo ceteris astris.

12. μῆδ' αὐδάσομεν. post σκόπει debet sequi μῆδ' αὐδα.

13. ὕθνη, ab Olympico certamine.

"Υμνος ut persona: etiam inf. Ol. iii.

17. Πίσσα—τῆς ἀποθεύμοροι νίσσοντ' ἐπ' ἀνθρώπους Ἀοιδαί: et ix. 30. x. 118. De sequentibus nondum vidi meliora. Si vel maxime expeditam habes unam vel alteram vocem, non tamen concinunt reliqua. Ita, si ἀμφιβάλλεται Hymnus Jovem, sit, amplectitur: molesta sunt quæ adjiciuntur: σοφῶν μητίσσι κελαιδίῳ. Amplectitur Jovem, ut eum canat per

carmina poetarum. Hæc quis animo æquo ferat! Si saltem absolute dictum esset: ἀμφιβάλλεται Κρόνου παῖδα! ita conveniret cum eo, quod Heinrichs noster comparabat Ol. x. 118. κλυτὸν ἕθνος Λοκρῶν ἀμφίπισσον. Latet nos usus loquendi vocis ἀμφιβάλλεται. Sententia postulat notionem accedendi, procedendi: Hymnus procedit Olympia, ἰπέρχεται, παραγίνεται, ut celebret Jovem μητίσσι σοφῶν, h. e. διὰ μήτιας, poetarum curis, (v. c. Nem. iii. 15.) per carmina poetarum. Ita quoque in varietate lectionis ἰκόμηναι, (quod, ut nunc est, retrahendum est ad αὐδάσομεν) latere videri potest ἰκόμηναι sc. ipse Hymnus. Quo quidem modo omnia essent expedita et Pindaro digna: "Οθεν ὁ πολύφατος "Υμνος ἀμφιβάλλεται, (h. e. προσέρχεται) σοφῶν μητίσσι κελαιδίῳ Κρόνου παῖδ', ἰς ἀφιεῖν ἰκόμηναι μάκαιραν Ἰέρονος ἱστίαν. Pro κελαιδίῳ Pindaricum esse debuit κελαιδίῳ. [Verba impediti sensus: ὕθνη ὁ πολύφατος ὕμνος ἀμφιβάλλεται σοφῶν μητίσσι expedita esse Gilb. Wakefield censet iis, quæ præmiserat ex Ev. Lu-

- 15 Σοφῶν μητίεσσι, κελαδεῖν
 Κρόνου παῖδ' ἐς ἀφνεὰν ἰκόμενοι
 Μάκαιραν Ἰέρωνος ἐστίαν

Ἀντιστροφή α. Κ. ιζ'.

Θεμιστεῖον ὅς ἀμφέπει
 Σκᾶπτρον ἐν πολυμάλω

- 20 Σικελία, δρέπων μὲν
 Κορυφὰς ἀρετῶν ἀπο πασῶν
 Ἀγλαΐζεται δὲ καὶ
 Μουσικᾶς ἐν αὐτῷ,
 Οἷα παίζομεν φίλαν

- 25 Ἄνδρες ἀμφὶ θαμὰ
 Τρέπεζαν. ἀλλὰ Δωρίαν ἀ-
 πὸ φόρμιγγα πασσάλω
 Λάμβαν' εἴ τί τοι Πίσας τε

15. μητίεσι non modo Steph. sed jam Rom. cett.—μητίεσσι, quod metrum postu-
 labat, revocavit Schmidius ex Aldo. 16. ἰκόμενοι Pal. A. et B. Bodl. a.
 Gott. et a. m. sec. ἰκόμενοι. Similiter Augustanus, ἰκόμενοι Bodl. MS. et C. et
 in marg. Pal. C. et hoc præstat, ut αἰδέσσομεν, ἐς ἀφνεὰν ἰκόμενοι jungantur, reliqua
 in medio interjecta sint. 17. ἀφνεὰν μάκαιραν ἐστίαν duo epitheta junxit!
 19. σκᾶπτρον Ald. cum codd. parte: iidem fere cum aliis 21. ἀρετῶν ἢ. πασῶν et
 23. μουσικῆς. Versum 22. recitat Athenæus i. p. 3. B. 27. f. πασσάλω.
 28. Πίσας Pal. B. Male. Nam brevis syllaba requiritur; et prior in Πίσας ubi-
 que est brevis, contra quam Pauw contendebat. v. Mingarell. Conject. de Pind.
 Odis. p. 47.

cæ ii. 19. συμβάλλουσα ἐν τῇ καρδίᾳ, et
 ex Aristoph. Lys. 28. παρᾶ γὰρ ἀνιζητη-
 μένον πολλαῖσι τ' ἀγρυπνίαισιν ἐρριπτα-
 σμένον. (Silv. P. v. p. 63.) Velim do-
 cerei, quomodo hæc sibi mutuum lucem
 fœnerentur. Ex Addendis. F. ut Ho-
 mer. II. κ. 535. ἀμφὶ κτύπος οὐατα βάλ-
 λει. Ex Schedis.]

18. ὅς ἀμφίπει—Inf. Ol. vi. 158. Si-
 cilia—τὰν Ἰέρων καθαροῦ σκάπτω διέ-
 πων—.

20. ἀποδρέπων pro ἀποδρεπόμενος. Mo-

net Eustath. p. 694. 41. Debebat se-
 qui ἀγλαΐζόμενος δὲ, h. e. λαμπρυνόμενος,
 κοσμούμενος.

24. οἷα, ὡς. Apollon. Rh. i. 458. ac-
 cumbebant heroes, μετίσιτα δ' ἀμοιβα-
 δις ἀλλήλοισι Μυθῆυνθ', οἷά τι πολλὰ νίω,
 παρὰ δαιτὶ καὶ οἴνω Τερπνῶς ἐψιώνονται—.

26. Δωρίαν φόρμιγγα. Δωρικὴ ἄρμο-
 νία ἤρμοσμένη, quod Ol. iii. 9. Δωρίαν
 φωνὰν προσαρμύζει πιδίλω.

28. Si decus e victoria—adegit te, o
 anime mi, ad canendum, impellit te

- Καὶ Φερενίκου χάρις
 30 Νόον ὑπὸ γλυκυτά-
 ταις ἔθηκε φροντίσιν
 "Ὅτε παρ' Ἀλφεῶ σῦτο, δέμας
 Ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων
 Κράτει δὲ προσέμιξε δεσπότην
 Ἐπαρδὸς ἄ. Κ. γγ'.
 35 Συρακόσιον, ἵπποχάρμαν
 Βασιλῆα. λάμπει
 Δέ οἱ κλέος παρ' εὐάνορι Λυδοῦ
 Πέλοπος ἀποικία· τοῦ μεγασθενῆς
 Ἐράσσατο γαῖάοχος Ποσειδᾶν,
 40 Ἐπεὶ νιν καθαροῦ λέβητος ἔξελε
 Κλωθᾶ, ἐλέφαντι φαίδιμον

32. ὅτ' ἰπ' Ἀ. Pal. B. 33. Ἀκέντητον Ald. emendatum in Rom. [32, 33. ap. Plutarch. Sympos. ix. 15. Ex Schedis.] 35. Συρακούσιον Pal. B. et sic Crat. non Συρακουσίαν, quod Schmid. ait. Porro μαν in alterum versum rejicit Bodl. MS. et α. 38. γγ. ἰσικία ap. Schol. et hoc forte verius. Nam Pelopis colonia non nisi improprie diceretur seu Olympia seu Pisa. At fuit sedes. Πισαίαν ἰσχεῖ καὶ Ὀλυμπίαν. Pausan. v. ii. p. 376.—Versus 38-42. recitantur in Schol. ad Lycophr. 156. quod conf. 39. Ἐράσσατο Pal. B. ἰράσατο Ald. Ποσειδᾶν Bodl. C. Pal. C. Aug. in marg. Gotting. et Ald. recte. vulgo Ποσειδᾶν. 40. ἰξι- 41. λς Κ. Bodl. MS. et α. ἰξιίλς Ald. et Pal. C.

φροντίδες, cura, studium poetæ, quod idem μῆτις, μέριμνα.

33. Homer. II. ψ. 387. ἄνευ κέντροιο θύουσαι.

34. κράτει δὲ προσέμιξε. νίκη ἤρμους, προσῆγε, ἰπέλασε. Pindarica ratio loquendi ex Homero ducta. Notat quoque Eustath. p. 383.

36. λάμπει—gloria ipsi parta est Olympiæ ex victoria.

40, 1, 2. Quando Parca eum e nitente lebete extraxit, ἰξιίλιν, κικαδμένον (κατὰ τὸν ἄμνον φαίδιμον ἰλέφαντι, pro καὶ ἰκασσι, ἰκόσμησιν αὐτὸν appposito humero ex ebore. Fabulam puta ita instructam fuisse: Jupiter, fraude animadversa,

Parcam jubet frustra carniū iterum in lebetem conjecta coquere, ut nova pueri forma prodeat? cui cum deesset humerus a Cerere consumtus, apponendus erat humerus eburnus. [F. imitatione Dionysi Zagrei discerpti. v. Creuzer Symbolik iii. p. 351. Ex Schedis.] Inventum petiit ex vulgari loquendi modo, quo juvenes pulcris humeris celebrati comparari solitis cum ebore; acceptum autem a diis dicebatur, quicquid insigne esset. Summam antiquitatem redolet fabula: similis Medææ commento recoquendi Pelix ap. Ovid. Met. [Böttiger Vasengem. i. 2. 7. Ex Schedis.] Carnes autem humanas ad exploran-

᾿Ωμον κεκαδμένον.

᾿Η θαύματα πολλά.

Καί πού τι καὶ βροτῶν φρένας

45 ᾿Υπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον

Δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις

᾿Εξαπατῶντι μῦθοι

Σ. β'. Κ. ιζ'.

Χάρις δ', ᾗπερ ᾗπαντα τεύ-

χει τὰ μείλιχα θνατοῖς,

50 ᾿Επιφέρουσα τιμᾶν,

Καὶ ᾗπιστον ἐμήσατο πιστὸν

43. Θαῦμα τὰ πολλὰ omnes libri Palatt. et Bodlei. etiam Aug. Gott. sed et sic omnes edd. ante Schmidium; quod varie exposuerunt viri docti. Schmidius Eustathium sequutus θαυματὰ reposuit, ut sit pro θαυμαστά: ut γνωστὰ, γνωτά. Sicque θαυματὰ ἔργα Hymn. in Mercur. 80. et 439. cf. Rubnken. Epist. crit. p. 26. hoc tamen sensu θαύματα multo melius a lyrico dicerentur. Hoc sensu θαύματα dixit Eurip. Bacch. 666. (Br. 656.) 715. (705.) Athenæus xi. p. 505. F. ὡς ἀνίσταται Πλάτων, πεπλάσμινα θαύματα εἰδώς. hoc itaque Oxonienses receperunt, Aretium se sequi professi; sed hic idem ex ingenio refinixerat ἦνθ. non bene; nam subintelligi id poterat in illa lectione: ἢ θαύματα πολλὰ (γίνονται). Mox in καὶ πού τι καὶ oratio jejuna existit. 44. φρένα vulg. inde a Romana. φρένας ex Pal. A. B. reposuit Schmid. φάτις Ald. et Pal. C. φάτιν Schol. sed hoc ad sequentem versum spectasse videtur, ita ut ejus locum occuparit λόγον, interpretamentum: ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ (ἀλαθῆ) φάτιν. [Beck. conj. σοφῶν, quod alienum a poetæ mente. Ex Schedis.] 48. ᾗτι πάντα Pal. C. 50. ἐπιφέρουσα duo Pal. et duo Bodlei. 51. Importunum τὸ πολλάνεις; emendat Gedick. τι.

dum numen appositus habemus quoque in fabula Lycaonis.—Pueri sic restituti amore capitur Neptunus. Fabulam suo more exponit Lycophr. 152. sq.

43—52. Sane multa mirabilia l. fiunt l. narrantur: delectant ea animos, etsi fabulosa, a poetis suaviter narrata. [Boeckh, contendit esse: πολλὰ (ἴσσι) θαυμαστά, multa sunt (multæ res sunt) mirabilia. At quidni: θαύματα (ἴσσι) πολλά, res mirabiles sunt multæ. Ex Schedis.]

44. Eadem sententia Nem. vii. 32. σοφία δὲ κλίπτει παράγοισα μῦθοις. cf.

Pyth. x. 76. 7. 8.

48. Χάρις δ' (pro γάρ.) nunc generali notione, ut inf. Ol. xiv. χάριτες: ubi v. 7. Σὺν γὰρ ἡμῖν τὰ τετραὰ καὶ γλυκία γίνονται πάντα βροτοῖς. Est adeo venustas, quæ placet, et gratiam adspargit ac Veneres afflat rebus, ut eæ placeant. Aliis locis de poesi, inprimisque lyricæ, adhibetur vox a Pindaro. Convenit sententia cum illa vulgari: μόνον τὸ καλὸν φίλον. Theogn. 17. [Gurlitt. speciali notione de poesi intelligit: nec male. Ex Schedis.]

51. ἐμήσατο pro presentī, μηχανᾶται,

- Ἐμμεναι τὸ πολλὰ κίς.
 Ἀμέραι δ' ἐπίλοιποι
 Μάρτυρες σοφάτατοι.
 55 Ἔστι δ' ἀνδρὶ φάμεν
 Ἐοικὸς ἀμφὶ δαιμόνων κα-
 λά μείων γὰρ αἰτία.
 Ὑῖε Ταντάλου, σὲ δ', ἀντί-
 α προτέρων, φδέγξομαι,
 60 Ὅπότ' ἐκάλεσε πα-
 τῆρ ἐς εὐνομάτατον
 Ἴρανον, φίλαν τε Σίτυλον,
 Ἄρμωσαῖα θεοῖσι δεῖπνα παρέχων,
 Τότ' Ἀγλαοτρίαιναν ἀρπάσαι,
 Α. β'. Κ. ιζ'.
 65 Δαμέντα φρένας ἡμέρω,
 Χρυσέαισί τ' ἀν' ἵπποις

54. μάρτυροι. Pal. C. Homericum. 58. αἰο δ' Aug. ἀντία 59. προτέρων, Steph. nec tamen priores Steph. edd. sed Paull. Steph. 1599. 60. ὁπότι κά-
 λει Ald. Pal. A. B. Bodl. tantatum in Rom. 61. -τηρ ἐς εὐνομάτατον 62.
 Ἴρανον, φ. Bodl. β. et γ. Mosq. et sic est edatum pro vulgari: πατῆρ τὸν εὐν.
 Ἔς Ἴρανον. metro nec intercedente. Molestum erat τόν. Convenit ὁπότι τότε cum
 γ. 32. ὅτι παρ' Ἀλφ. 63. δεῖπνα θεοῖσι. Bodlei. C. 66. χρυσέαισι κἄν
 ἵπποις Pal. C. χ-αισιν ἵπποις—Bodl. α. β.—αισιν ἀν' ἵπποις Steph. et Bodl. MS. et

efficere solet, ἐπιφέρουσα τιμὴν (nam hæc jungenda) afferendo honorem, decus, vim, ut placeat.

53, 54. Inf. Ol. x. 66. ὅτ' ἐξελίγχων μόνος Ἀλάθειαν ἐτήτυμον χρόνος. Ita et h. l. ἐλίγχει ὁ χρόνος, μαρτύρεται, μάρτυς ἔστι, καταμηνύει. arguit commenta etiam poeticis ornamentis blandientia. Respicit locum Xenoph. H. Gr. iii. 3, 2. συμμαρτυρεῖ ταῦτ' αὐτῶ καὶ ὁ ἀληθῆ-
 σπατος λεγόμενος χρόνος εἶναι.

57. μείων αἰτία, ὀλίγη, pro οὐδεμία. ita in nullam reprehensionem incidit. Ita P. i. 159. μείων ἔπειτα μῦθος. et P. xi. 45. οὐ μείονα φθόνον.

57. Possumus vel sic errare in fabulis exponendis; minore tamen cum culpa et reprehensionis periculo, bona saltem fingendo, non prava. Referenda hæc ad religiosam Pindari mentem, cujus plura argumenta videbimus. Porro habenus hic exemplum mythi alio modo, quam traditus erat, narrati, consilio pietatis.

58. ὦ υἱὲ Ταντάλου, φδέγξομαι, contra quam prisca poetæ, τὸν Ἀγλαοτρίαιναν ἀρπάσαι σε—χρυσέαισί τ' ἀν' ἵπποις μεταβῆσαι (μεταβιβάξιν σε) ποτὶ etc.

[61. εὐνομ. quia ante a diis fuerat adhibitus epulis. Ex Schedis.]

- Ἵπατον εὐρύτιμου
 Ποτὶ δῶμα Διὸς μεταβάσαι
 Ἐνθα δευτέρῳ χρόνῳ
 70 Ἦλθε καὶ Γανυμήδης
 Ζενὶ ταῦτ' ἐπὶ χρέος.
 Ὡς δ' ἄφαντος ἔπε-
 λες, οὐδὲ ματρὶ πολλὰ μαιό-
 μενοι φῶντες ἄγαγον
 75 Ἐνεπε κρυφᾶ τις αὐτί-
 κα φθονερῶν γειτόνων,
 Ἵδατος ὅτι τε πυ-
 ρὴ ζέοισαν ἀμφ' ἀκμᾶν
 Μαχαίρα τάμον κατὰ μέλη,
 80 Τραπέζαισί τ' ἀμφὶ δεύτατα κρεῶν

γ. quin hæc Ald. et omnium edd. est lectio a Schmidio ex ingenio emendata; nec male. [male nam pendet ab ἀρπάσαι: ἀρπάσαι καὶ μεταβάσαι. Ex Schedis.] 69. ἔνθ' ἀνωτέρῳ χ. emend. Pauw. male et hoc. v. Not. [Gilb. Wakefield tentat ἔνθ' ἀφ' ὑστέρῳ χρόνῳ (Silv. Parte iii. p. 182.), quod factum nolim. Ex Addendis.] 72. ἄφαντος Bodl. β. Aug. 74. ἄγαγον Ald. et pars codd. emendatum in ed. Rom. 78. ἰπ' ἀκμᾶν Ald. et Pal. C. emendatum in Rom. 80. ἀμφὶ δεύτατα Athenæus legit (lib. xiv. p. 637. C.) et in secundis mensis accepit. et sic Ald. Morell. Steph. Pal. B. Bodl. C. et γ. Aug. At ἀμφιδεύτατα jam Ed. Rom. et hinc Crat. et alii. Equidem τραπέζαις ἀμφὶ jungam, ut distributas carnes circa mensas innuat. δεύτατα κρεῶν, extremæ partes, accipi possunt: cum humerus tantum consumtus fuerit. Unus ex Schol. δεύτατα-τὰ βιβριγμένα τῷ αἵματι habet, et legisse videtur: διυτὰ τὰ κρεῶν, a διύειν. Et sic, vel ἀμφιδεύτα τὰ, Pauw emendat, mavult tamen accipere *lebeti immersa. τὰ κρεῶν σίειν* Pindaricum esse non dubito; notissima res est, ubi de parte agitur, casum secundum poni; adeoque pro τὰ κρεῖα σου. Ambigo, præstetne τραπέζαισί τ' ἀμφὶ an ἀμφιδεύτα, idem quod διυτὰ, cocta. Gæs. em. τραπέζαισί δ' ἀμφὶ δαῖτα τὰ κρεῶν. Respicit locum Irenæus c. Hæres. ii. 21. sed nil inde lucreris.

69. δευτέρῳ χρόνῳ pro ἄλλῳ. et

71. eadem de causa.

77. ὅτι τι—τραπέζαισί τι.

78. ἀμφὶ ἀκμᾶν ἕδατος ζέοισαν πυρὶ

dictum pro ἕδατος ζέοισαν πυρὶ, et hoc pro εἰς ἕδατος ζέον. Est enim ἀκμὴ τῆς ἀναζέοισης τοῦ ἕδατος.

Σέθεν διεδάσαντο, καὶ φάγον.

Ε. β'. Κ. ιγ'.

Ἐμοὶ δ' ἄπορα, γαστρίμαργον
Μακάρων τιν' εἰπεῖν.

Ἀφίσταμαι. ἀκέρδεια λέλογχεν

85 Θαρινὰ κακαγόρος. Εἰ δὲ δὴ τιν' ἄν-
δρα θνατὸν Ὀλύμπου σκοποὶ ἐτίμα-
σαν, ἦν Τάνταλος οὗτος. ἀλλὰ γὰρ κατα-
πέψαι μέγαν ὄλβον οὐκ ἐδυ-
νάσθη κόρω δ' ἔλεν

90 Ἄταν ὑπέροπλον,

Τάν οἱ πατὴρ ὑπερμέμα-
σε, καρτερόν αὐτῷ λίθον,

Τὸν αἰεὶ μενοιῶν κεφαλᾶς βαλεῖν,
Εὐφροσύνας ἀλᾶται.

82. ἄπορον Ald. A. Pal. C. (ex interpretatione.) 82. -μαρ- 83. γον μ. Bodl. MS.
84. ἀκέρδιαν Pal. C. 85. κακηγόρος. κακαγόρος. κακάγορος. κακαγόρος. aberrant.
edd. et scriptt. Veram scripturam jam habet ed. Rom. et hinc Crat. Steph. et rel.
87. κα- 88. ταπίσαι Bodl. MS. γὰρ abest Pal. A. B. 88. μίμψαι Aug. [89. κό-
ρος δ' ἦεν ἄταν, ὑπέροπλον ἄταν Eichstädt. Quæst. philol. nov. specim. p. 25. jejunè.
Ex Schedis.] 91. ὑπερμέμασ- 92. σε. Bodl. C. et β. γ. ὑπερμέμασι disjunctim Aug.
92. καρτερόν MS. Bodl. 93. Ἄτι Ald. et Pal. C. αἰ in Crat. ed. nihil aliud est
quam sphalma typogr. κεφαλῆς Bodl. α. β. γ. et sic Rom. Brub. at emendate Crat.
Morell. Steph. ut jam Aldina habebat.

82. Similia loca Ol. ix. 54. P. ii.
96. Nem. vii. 94.

84. ἀκέρδεια, βλάβη, ut N. v. 30. λέ-
λογχε τοὺς κακηγόρους, pro sollenni ἴλαχε
(h. e. κατίλαβε v. ἴλασε), quod inf. P.
ii. 50. 51. Verum et Theoc. iv. 40.
σκληρὸς δαίμων—ὄς μ' ἰλιλόγχει, et vii.
103.

88. οὐκ ἰδύνατο καταπίσαι μέγαν ὄλβον,
perferre a quo animo felicitatem. quod P.
ii. 48. μακρὸν γ' οὐχ ὑπίμειναι ὄλβον de
Ixione. πείψαι proprie iram reprimere.

Exempla congressit doctiss. Schneider
p. 110. Vitæ Pind.

89—94. Nondum vidi, quod satis-
faceret, post Additamenta. Non enim
satis est exculpuisse aliquid, quod non
prorsus absurdum sit. Pindarica quæ-
rimus. Videamus, quo lectio vulgata
ducat. Tantalus ἔλεν (ἔλαβεν, ut P. ii.
54.) ἄταν ὑπέροπλον κόρω, διὰ κόρου, δι'
ὑβρεως, arcessivit sibi pnalum ingens:
πόου v. 98. τὰν (καθ' ἧν) πατὴρ ὑπερ-
μέμασι λίθον καρτερόν οἱ αὐτῷ. hic

Σ. γ'. Κ. ιζ'.

- 95 Ἔχει δ' ἀπάλαμον βίον
 Τοῦτον ἔμπεδόμοχθον,
 Μετὰ τριῶν τέταρτον
 Πόνον, ἀθανάτων ὅτι κλέψας
 Ἀλίκεσσι συμπόταις
- 100 Νέκταρ ἀμβροσίαν τε
 Δῶκεν, οἷσιν ἄφθιτον
 Θέσσαν. εἰ δὲ θεὸν
 Ἀνὴρ τις ἔλπεταί τι λασέ-
 μεν ἔρδῶν, ἀμαρτάνει.
- 105 Τοῦνεκα προῆκάν υἱὸν

95. ἀπάλαμον Ald. emendatum statim in Rom. Pal. C. et ab alia manu Bodl. [sc. ἀμήχανον, ἄπορον. Ex Schedis.] 97. τέταρτος emendat Pauw, ut sit quartus Tantalus post Sisyphium, Tityum et Ixionem. Argutantur et hærent reliqui Intpp. vett. et novi. Voluit poeta continuum, quartum post tertium, sine ulla intermissione. ἄλλο ἐπ' ἄλλῳ. 102. θέσσαν Ald. et Pal. emendatum in Rom. θέσσαν Bodl. α. β. γ. 103. λασίμεν (h. e. λήθειν, non λαθεῖν, priore brevi) Steph. non modo, sed sic Ald. Rom. et omnes: nec λασίμεν receptum nisi a Schmidio ex Cod. Canteri Nov. Lect. ii. 5. qui non alius quam Palat. esse videtur; nam sic Canteri Pal. A. B. λασσίμεν Bodl. β.

jejuna sunt οἱ αὐτῶ: quorsum enim ei ipsi? non alii? inprimis cum disjuncta sint; sive καρτερὸν αὐτῶ, gravem ipsi, malis; et jejunum τάν. In Aug. gl. δι' ἣν, non magis commodum, propter quod malum. Nam ἄτη nunc non est culpa, sed ἰλιπῶ ἄτην, ut ἰλιπῶ μόχθον P. ii. 54. Τοῦτον τὸν λίθον μινουῶν ἀπὸ βαλιῶν κίφαλᾶς, remove a capite cupiens, ne in se irruat saxum desuper suspensum, ὑφ' ἑρσύνας ἀλάτται, privatur animi tranquillitate, in anxietate versatur. Hic illa βαλιῶν κίφαλᾶς, nullo modo feliciter expedias. [κατὰ τὴν ψυχὴν ἔχων, δαιμόνιων, μινουῶν, putans, τὸν (λίθον) βαλιῶν (μιν) κατὰ κίφαλᾶς. Ex Schedis.] Quapropter locum corruptum esse censeo; nec emendationis fundus idoneus suppetit: cum fabula variis modis tractata et ornata fuerit [cf. Boissonad.

VOL. I.

ad Philostr. Heroic. p. 638. In Polygnotti γραφῆ Pausan. x. 31. p. 876. auctore fabulæ Archilochi. Ex Schedis.] nec constet, quid Pindarus maxime sequutus sit. Τὸν ὑπὲρ κίφαλᾶς γι Ταντάλον λίθον dixit I. viii. 20. 21.— Eurip. Or. 6. κορυφῆς ὑπερτέλλοντα δαιμόνιων πίστερον, Ἄετι ποτᾶται. v. ibid. 980. sqq. Unde inter argumenta mythica ap. Agath. p. 6. Tantalus ἐν ἄετι φερόμενος, cf. ad Antonin. lib. 36. — 49. Eurip. Tro. 635. ψυχὴν ἀλάτται τῆς πάροισ' ὑπεραξίας, de anxietate.

101. οἷσιν δι' ὧν, per quæ dii Tantalum immortalem reddiderant.

[105. sqq. Ex Pindari mente fabula ita se habuit. Tantalus intererat epulis deorum, filius autem amatus erat a Neptuneo: mox post patris reatum in Tartarum detrusi filius a superis dimis-

c

- Ἄθανατοί οἱ πάλιν
 Μετὰ τὸ ταχύποτμον
 Αὔθις ἀνέρων ἔδνος.
 Πρὸς εὐάνθεμον δ' ὅτε φυὰν
 110 Λάχναί νιν μέλαν γένειον ἔρεφον,
 Ἐτοῖμον ἀνεφρόντισεν γάμον

A. γ'. K. ιζ'.

- Πισάτα παρὰ πατρὸς εὐ-
 δοξον Ἴπποδάμειαν
 Σχεδέμεν. ἄγχι δ' ἔλθῶν
 115 Πολιᾶς ἀλὸς οἶος ἐν ὄρφνα,
 Ἄπυεν βαρέυκτυπον
 Εὐτρίαιαν· ὁ δ' αὐτῶ
 Πὰρ ποσὶ σχεδὸν φάνη.
 Τῶ μὲν εἶπε· φίλι-
 120 α δῶρα Κυπρίας, ἄγ', εἴ τι,
 Ποσείδαον, ἐς χάριν
 Τέλλεται, πέδασον ἔγχος

107. ταχύποτμον Pal. A. πάλιν αὐθις, ut apud Homerum.

110. με-

λαγγίνιον conj. Pauw. sed in (κατὰ) μ. γ.

114. ἰγγὺς δ' ἰ. Pal. C. et

Schol. (ex intpt.) ἔγγυθι δ' Ald. emendatior jam lectio in Rom.

117. εὐ-

εὐτρίαιαν Ald.

118. παρ' ποσὶ Pal. C. παρ' ποσὶ Pal. B.

119. τῶ

δ' ἴπτε Bodl: C. ita saltem τῶ δ' ἴπτε cum Aug. scribendum.

122. τέλλε-

ται id. Aug. cum Schol. ὑπάρχει. v. inf. Ol. xi. 5.

sus in terram, ubi adultus inter procos Hippodamiæ fuit. *Ex Schedis.*]

109. ὅτε ἐν ἀκμῇ ἡλικίας ἰγίνιστο—

111. Scilicet ab Œnomao Pisatidis rege propositæ erant filia Hippodamiæ nuptiæ volentibus ambire certamine curuli. Re itaque audita accessit Pelops, Neptunumque, a quo amatus fuerat, ut sibi in certamine adesset, invocavit. ἀνεφρόντισεν pro simplici ἰφρόντισεν,

σχεδέμεν (ἔχειν, λαβεῖν Hippodamiam) γάμον, uxorem, γαμικήν. [ἔτοῖμον, procis propositam, προτιθειμένην. *Ex Schedis.*] Ad fabulam v. inprimis Schol. Lycophr. 156.

[118. πὰρ ποσὶ, ἄντα. *Ex Schedis.*]

120. εἰ δῶρα φίλια Κυπρίας, gaudia rapta, Veneris munera, (præmia. Æn. iv. 33. ad quem vid.) τέλλεται (πέλλεται σοι κατὰ) τι ἐς χάριν h. χαρίεντά ἴπτα,

Οἰνομάου χάλκεον

Ἴμε δ' ἐπὶ ταχυτά-

125 των πόρευσον ἀρμάτων

Ἐς Ἄλιν, κράτει δὲ πέλασον,

Ἴπεϊ, τρεῖς γε καὶ δέκ' ἀνδρας ὀλέσαις

Ἴερῶντας, ἀναβάλλεται γάμον

E. γ. K. ιγ'.

Θυγατρὸς. ὁ μέγας δὲ κίνδου-

130 νος ἀναλκιν οὐ φῶ-

τὰ λαμβάνει. θανεῖν δ' οἷσιν ἀνάγκη,

Τί κέ τις ἀνώνυμον γῆρας ἐν σκότῳ

Καθήμενος ἔψοι μάταν, ἀπάντων

Καλῶν ἄμμορος; ἀλλ' ἐροῖ μὲν οὕτως

135 ἼΑθλός γ' ὑποκίσεται· τὸ δὲ

Πρᾶξι φίλαν δίδοι.

- 124—9. versus recitantur in Schol. Lycophr. 156. 127. *τρεῖς τε* MS. Bodl. Aug. et Schol. Lycophr. 156.—Porro *ὀλέσας* olim legebatur. At *ὀλέσαις* est Doricum. Ita Schmid. et sic ex grammaticis legendum esse monuerat jam Casaub. in Notulis ed. Steph. tert. Scilicet ita legerat Gregor. de Dial. p. 94. ed. Koen. idque haud dubie verius. 128. *μυαστήρας ἄ.* Ald. quod deseruit statim Rom. *μνηστήρας* Pal. C. et Gregor. l. l. cum Sch. Lycophr. l. l. cf. Schol. rec. 129. *κίν-* 130. *δυνος* MS. Bodl. et α. β. γ. Versum 129. repetit Damascius ap. Phot. in Vita Isidori p. 1032. 132. *Τά κε* Gregor. p. cit. perperam, iudice quoque Casaub. l. l. 134. *οὔτως* MS. Bodl. et α. 135. *ἼΑθλος* Bodl. C. et γ. Aug. 136. *δίδου* Bodl. MS. et β. Vulgatam laudat quoque Gregor. de Dial. p. 95.

grata memoria habentur; quod Virgilio est: *fuit aut tibi quicquam dulce meum.* Æn. iv. 317. *εἶναι εἰς χάριν, ἐν χάριτι πρὸς χάριν*, pro *χαρὶν εἶναι*, ut alia similia.

122. *πίδασον ἔγχος*, hastam, quam in procos cursu tardatos ipse insequutus immittebat. v. Pausan. viii. 14. p. 629.

129. *κίνδυνος*, h. l. *facinus audax, aleæ plenum, οὐ λαμβάνει, οὐ δέχεται*, non admittit hominem ignavum. [h. in

magno periculo andacem esse oportet. *ἀγῶν οὐ δέχεται σκῆψιν.* v. Schweighaus. Opusc. ii. p. 199. Ex Schedis.]

133. *γῆρας ἔψοι μάταν*, quod *πίσαις* P. iv. 330. II. β. 237. pro *καταναλίσκου.* [*ἀνώνυμον γῆρας*, senium inglorium. Ex Schedis.]

135. *ὑποκίσεται*, ego hoc certamen subibo. Dicitur quis *ὑποστῆναι ἀγῶνα.* Simili modo *ἀγῶν ὑπόκειται, πρόκειται*, ipsi.

Ὡς ἔννεπεν· οὐδ' ἄ-
 κράντοις ἐφάψατ' ὧν ἔπεσ-
 σι. τὸν μὲν ἀγάλλων θεὸς
 140 Ἐδάκεν δίφρον χρύσειον, ἐν πτεροῖ-
 σίν τ' ἀκάμαντας ἵππους.

Σ. δ. Κ. ιζ.

Ἐλεν δ' Οἰνομάου βίαν
 Παρθένον τε σύνευνον·
 Τέκε δὲ λαγέτας ἕξ
 145 Ἀρεταῖσι μεμαλότας υἱούς.
 Νῦν δ' ἐν αἰμακουρίαις

138. ὦν abest Pal. C. ἴπποι Ald. Steph. et Bodl. tres. 140. ἴδακε MS. Bodl. 144. 2 τίκι λ. Schol. et Steph. et jam Ald. Rom. Morell. Crat. Brub. et Bodl. β. in marg. Vulg. a Schmidio e Pal. A. B. reposita est. τίκι τι Canteri MS. Nov. Lect. ii. 5. Bodl. C. β. γ. 145. μεμαότας Pal. C. et Bodl. β. in marg. μιμηλῶς Ἀρεταῖς, *alumnus Virtutum*. Male tamen habet me, quod μίμαλα non occurrit. Verius adeo videtur μεμαότας ἀρεταῖς, pro (ἰν, σὺν) ἀρετῇ. v. Not. [cf. Huschke de Orphei Argon. p. 26. sq. Ex Schedis.] Nomina filiorum sunt ap. Schol. Inter eos Atreus, Thyestes; Schol. Il. β. 104-7.

138. οὐδ' ὧν ἀκράντοις ἐφάψατ' ἴπποισι. Est ab ἄπτω, ἐφάπτω, *injungo*; unde Homer. Ἀχαιοῖς κῆδ' ἐφῆπται. ἐφάπτεισθαι est adeo *admovere se, accedere, aggredi*. Inf. Nem. viii. 60. κελεύθοις ἀπλόαις ζωῶς ἐφαπτοίμαι, *insistam, incedam*. P. viii. 86. ἐφάψατο τέχνας συγγόνιοις μαντιμάτῳ, *tractat paternam artem vaticinandi*. Si esset ab ἄπτομαι, *tango, deberet esse ἰπίων*.

141. ἵππους ἰν (pro σὺν) πτεροῖς. πτερωτούς. noto genere loquendi. v. I. v. 68. [cf. Böttiger *Vus. Gem.* i. 2. p. 195. s. Ex Schedis.]

145. Pelops genuit sex filios Ἀρεταῖσι μεμαλότας. Ita scribo: Ἀρεταῖαι sunt tanquam Nymphæ nutrices; et ipsi sex Pelopidæ *alumni Virtutum*: μελήματα, ut alio modo formosus

juvenis νίαισι παρθένοισι μίλημα P. x. 92. Μιμηλί τι τιπὶ, διὰ φροντίδος ἰστίν, ut ad Hom. Schol. s. 876. β. 25. [Μιμηλῶς, qui curæ est, amator, amabilis, propter virtutes. Add. Davill. ad Charit. p. 580. et Huschke *Aual. Crit.* p. 98. Ex Schedis.] Alio ap. eum modo aliquis μίγα πτολίμοιο μιμηλῶς dictus est. cf. Hesych. h. v. Nec tamen altera lectio damnanda: ἀρεταῖσι μεμαότας, *acres virtute. μεμαότας, ἐρωμῆμους, ἰν, σὺν ἀρετῇ*. Convenit Homericum: μεμαότις ἐγγίξει, *προσδυμούμνοι σὺν δόρασι*. Il. β. 818.

146. Nunc Pelops sepultus ad Alpheum pro heroe colitur. ἐμίμικται, *ἐντυγχάνει ἱναγίσμασιν*—inferiis imperitur, κλιθεῖς (παρὰ) πόρῳ Ἀλφειῷ. Intra Altin τὸ Πελοπόνιον σίμιτος *inaceria*

- Ἀγλαῖσι μέμικται,
 Ἀλφειῷ πόρῳ κλιθεῖς,
 Τύμβρον ἀμφίπολον
 150 Ἐχων πολυξενωτάτῳ πα-
 ρὰ βωμῶ. τὸ δὲ κλέος
 Τηλόθεν δέδορκε, τᾶν Ὀ-
 λυμπιάδων ἐν δρόμοις,
 Πέλοπος, ἵνα ταχυ-
 155 τὰς ποδῶν ἐρίζεται,
 Ἀκμαί τ' ἰσχύος θρασύπονοι.
 Ὁ νικῶν δὲ, λοιπὸν ἀμφὶ βίσιον
 Ἐχει μελιτόεσσαν εὐδίαν,
 A. δ'. K. ιζ'.
 Ἀέθλων γ' ἔνεκεν. τὸ δ' ἄ-
 160 εἰ παράμερον ἔσλόν,
 Ὑπατον ἔρχεται παν-
 τὶ βροτῶ. ἐμὲ δὲ στεφανῶσαι

148. πόρῳ Bodl. C. 150. -τάτῳ 151. παρὰ Bodl. β. 152. Τηλόθεν
 MS. Bodl. τᾶν Bodl. α. 157. ἀμφιβίσιον MS. Bodl. et sic Rom. Crat. Brub.
 Ὁ νικῶν δὲ nova sententia, magis lyrice. Alioqui jungi posset cum superioribus.
 160. παραμένον Klotzium ad Tyrtaeum p. 43. uti Gesnerum in scholis emendasse
 accepimus. Sed et metro hæc lectio adversatur, et παράμερον multo magis cum
 Iyrico spiritu convenit, eodem sensu. Est sic ἡμέμερον, εὐήμερον et παραμερεύειν.
 ἔσλόν quatuor Bodl. 162. βροτῶν Bodl. α.

circumdatum. v. Pausan. v. 13. pr. cf.
 inf. x. 30. Non longe abest ara Jovis
 cineritiā: ibid. v. 13. p. 409.

151. τὸ κλέος Πέλοπος δέδορκε Τηλόθεν,
 lucet e longinqua, longe coruscet, ἐν δρόμοις
 τᾶν Ὀλυμπιάδων sc. πανηγύρειον, inter cer-
 tamina Olympica: quippe quæ in vicinis
 locis hadentur: ut Ol. x. 29. ἀγῶνα
 ἰξαιριτόν, ὃν ἀρχαίῳ σάματι παρ Πέλοπος
 βίῃ Ἡρακλείῳ ἐκτίσσατο. cf. Pausan. v.
 13. Sic Nem. iii. f. Τὴν ἀπὸ Μεγάρων
 δέδορκεν φάος, coruscet virtus et laus tua.
 et N. ix. 98. ubi Ἐκτορος κλῖος ἀνθῆσαι

Σκαμάνδρου χεῦμασιν ἀγχοῦ dictum erat,
 tum apud Hætorum fl. δέδορκεν παιδί
 τοῦτ' Ἀγνησιδάμω φέγγος ἐν ἀλικίᾳ πρώτῃ,
 illuxit virtutis laus et honor.

159. τὸ δὲ pro γὰρ — ὑπατον ἔρχεται,
 ἴστί.

162. Redit ad Hieronem. At mihi
 de presenti victoria est agendum.

164. Διολεθίδι μολεπῆ supra erat Dori-
 ca: Δωρίαν φέρμιγγα v. 26. add. P. ii.
 128. Nem. iii. 137. Sunt ergo nomi-
 na synonyma. Sane prisca Æoles et
 Dores non admodum dissimiles inter se

- Κεῖνον ἰππικῶ νόμῳ
 Αἰοληΐδι μολπᾶ
 165 Χρή. πέποιθα δὲ ξένον
 Μή τιν' ἀμφότερα
 Καλῶν τε ἴδριν ἄλλον, ἢ δύ-
 ναμιν κυριώτερον,
 Τῶν γε νῦν, κλυταῖσι δαιδα-
 170 λωσέμεν ὕμνων πτυχαῖς.
 Θεὸς ἐπίτροπος ἐ-
 ἄν τεαῖσι μῆδεται,
 Ἐχων τοῦτο κῆδος, Ἰέρων,

167. ἄμα καὶ Ald. et Pal. C. ἄλλον καὶ Steph. et jam Rom. Crat. Brub. ἄλλον ἢ Schmid. ex Pal. A. et B. reposuit. ἄλλον τινὰ, (κατ') ἀμφότερα, καλῶν τε ἴδριν ἢ δύναμιν κυριώτερον. Est aliquid in hoc versu, quod, tenue quidem, tamen moretur. Non hic sibi respondet τὲ et ἢ, tum ἴδριν et κυριώτερον. In altero hoc ad ἴδριν supplendum puta μᾶλλον, quod sæpe tenendum est; durius est prius τὲ — ἢ pro τὲ — καὶ, cui facile medearis scribendo καλῶν γε. Sunt plures alii modi succurrendi, quos e Pauv. et Mingarell. repetere nunc non vacat. Præstat scribi, ἄλλον ἰδὲ δύ. Nam respondent sibi τε et ἰδί. Unum monebo: ne γε ἴδριν hiatus deformari putes, tenendum ἴδριν fuisse inter voces, quibus in pronuntiando digamma præfigeretur. 173. τοῦτο τὸ κ. Bodl. C.

esse potuere, ut nec sermo nec modi cantus. Nisi pro *Thebano carmine* dixit; nam *Æoles* olim *Thebas* coluerunt. νόμος ἰππικὸς, carmen in certamen equestre: inf. *Καστόρειος* *Isthm.* i. 21. P. ii. 127.

165. sq. Satis novi, me non habiturum esse inter eos, qui nunc vivunt, alium hospitio junctum, quem celebrem tanquam præclaris studiis magis imbutum simulque opibus præcellentem. cf. P. ii. 108. sq. καλῶν ἴδριν supplē μᾶλλον ἴδριν.

170. ὕμνων πτυχαῖς ad ambitus stropharum videtur spectare. Nam πτυχαῖς sunt περιβολαί.

171. Numen ait secundare ejus studia laudum et gloriæ. Varia eorum, quæ sequuntur, fieri potest structura

grammatica. Sequar hoc: Debes hoc divino alicui beneficio; propitium est numen, favet, consiliis tuis, μῆδεται. Si μῆδεται τεαῖς μερίμναις jungi potest, novo hoc more fit: nam μῆδισθαί τι vulgo dicitur, ut sæpe apud Homerum, v. c. II. ἡ. 478. Hesiod. *Ἔργ.* 49. et Ol. vi. 159. ἄρτια μηδόμενος. Apud sequiores est μῆδισθαί τινος. Potest tamen etiam jungi Θεὸς ἐπίτροπος ἰὼν τιαῖς μερίμναις, μῆδεται (αὐτῶν). ἔχων τοῦτο κῆδος, κηδόμενος, habens hanc curam, tanquam sibi propriam. Ad sensum pari modo p. x. 18. Ἄπολλον, — ὁ μὲν που τοῖσι μῆδεται τοῦτ' ἔπραξε. tua cura, ore. cf. Ol. iii. 68. vi. 137. Ominatur autem poeta ex hoc ipso victoriam illustriorem, scilicet quadrigarum.

Μερίμναισιν. εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι,
175 Ἔτι γλυκυτέραν κεν ἔλπομαι

E. δ. K. ιγ.

Σὺν ἄρματι δοῶ κλειῖξιν,

Ἐπίκουρον εὐρῶν

Ἄδδον λόγων, παρ' εὐδείελον ἔλθῶν

Κρόνιον. ἐμοὶ μὲν ὦν Μοῖσα καρτερώ-

180 τατον βέλος ἀλκᾶ τρέφει. ἐπ' ἄλλοι-

175. γλυκυτέραν. f. γλυκύτερον. ut γλυκύ τι γαρύμεν Nem. iii. 55. add. Isth. viii. 18. 176. κλειῖ. 177. ξινῖ. MS. Bodl. et a. Rittersh. κλειῖξιν recte emendabat. 180. ἰπ' abest Pal. C. et Schol.

174—179. Sententia est aperta: in votis habet, ut Hieroni aliquando victoria quoque curulis Olympiaca obtingat. Ad λίποι v. 174. substitue δ θείας. At Schol. substituunt modo Μοῖσα, modo βίος. Ad λίποι revoca μηδόμενος. Non habet γλυκυτέραν quo referas; etsi substituunt νίκην, et Pauw μέριμναν. Si junxeris ἔτι γλυκυτέραν ἄδδον λόγων, dictum erit κλειῖξιν adsolute sine nomine. Forte fuit γλυκύτερον, in quod et Gedik. V. C. inciderat. Si deus porro adfuerit, spero fore, ut etiam dulcius canam. Saltem in Schol. unus: δνήσομαί σοι καὶ αὖθις τιθρίπρω νικήσαντι γλυκύτερον καὶ ἠδύτερον ἕμνον γράψαι. Sane exemplum omissæ vocis νίκης esset Ol. vii. 150. ἰσ τιφανώσατο, εὐτυχίῳν ἄλλαν ἰπ' ἄλλα h. κατ' ἄ. νίκην. νίκη σὺν ἄρμασιν, alias ἰν, esset ex usu poetæ: ut P. xi. 72. consequuti decus victoriæ σὺν ἔπαισι. Nunc σὺν ἄρματι erit pro ἐπί. Nisi præstat jungere: εὐρῶν ἄδδον λόγων ἐπίκουρον σὺν ἄρματι, per victoriam quadrigarum nactus materiem opportunam carminum. Nam λόγοι sunt laudes, carmen, ut sæpe. Possumus ἄδδον λόγων simpliciter accipere pro laudibus ipsis, periphraستice dictum, ut ἀλαθείας ἄδδος P. iii. 184. sicque apud alios ἐπίων κέλιωθός, ὄμος, pro ipsis ἐπίσι. Malim tamen viam laudum, ad laudes, materiem

laudum, N. vii. 75. factis præclaris Æacidarum ait sibi esse ἄδδον κυρίαν λόγων ἴκοθιν, viam laudum (h. e. materiem) propriam, peculiarem, ex ipsa familia; et εὐρῶν ἄδδον, ut Nem. vi. 92. καὶ ταύταν μὲν παλαιότεροι ἄδδον ἀμαξίτον εὐρον. Jam ἄδδος ἐπίκουρος, facilis, expedita, proprie iter adjuvans. Inf. xiii. 137. ipse poeta est ἐπίκουρος, laudator, patronus; qui τιμάρους ix. 124. μάρτυς iv. 6. παρὰ Κρόνιον ἔλθῶν. tanquam ipse Olympiæ adfuturus poeta. Mons Cronius Alti imminet: Pausan. vi. 20. cf. inf. v. 40.

179. Equidem laudes tibi servo pulcerrimas. Notum nunc phantasma lyricum, comparatione laudum et carminum cum sagittis quæ emittuntur a poeta. Feriunt scopum laudes justæ. Vide Ol. ii. 149. 160. ix. 8. xiii. 133. sq. Nem. vi. 47. Isthm. v. 59. Mox jungo καρτερώτατον ἀλκᾶ, δι' ἀλκῆς, pro simplici καρτερόν vel ἀλκῆν. Magna autem est Græcorum libertas in hoc tropo. Etiam σοξίῳν pro appetere, votis et consiliis. Unde et Horat. Quid brevi fortes jaculamur avo multa!

180. ἰπ' ἄλλοισι δ' ἄλλοι — Nova sententia. Hieronem ait consequutum esse summa quæque: neque esse quod votis expeti possit, nisi hoc unum, ut habeat fortunam perpetuam et perma-

σι δ' ἄλλοι μεγάλοι· τὸ δ' ἔσχατον κορυ-
φῶνται βασιλεῦσι. μηκέτι
Πάπταινε πόρσιον.

Εἴη σέ τε τοῦτων

185 Ὑψοῦ χρόνον πατεῖν, ἐμέ

Τε τοσσάδε νικαφόροις

Ὅμιλεῖν, πρόφαντον σοφία καδ' Ἐλ-
λανας ἔοντα παντᾶ.

181. κα- 182. ρυφῶνται tres Bodl.

183. πάπταινε MS. Bodl.

187. πρό-

φαντον Schol. σοφίαν Bodl. MS. et C. et Steph. et jam Rom. Crat. Brub.
188. πάντα Pal. A. B. tres Bodl. sed παντᾶ recte pro Dorum more. v. Koen. ad
Gregor. Corinth. p. 95. Valken. ad Theocr. ix. 4. xiii. 39. Sic κορυφᾶ sup. 75. ἀμᾶ.
ἐμᾶ. conf. Schol. ad Pyth. iii. 65. Nec Toupius audiendus. cf. inf. ad Ol. iii. 38.

nentem. Sententia fere eadem P. iii.
150—3.

184. εἴη σὲ πατεῖν ὑψοῦ τοῦτων τὸν χρό-
νον. πατεῖν ὑψοῦ, incidere, vivere, in
εὐδαιμονία, in fortuna alta, conspicua. τοῦ-
των τὸν χρόνον. Substituendum erit
aliquid: διὰ, ἐπὶ, εἰς. Novissimis his
versibus nondum satis confido. τοῦτων
χρόνον, substituunt scholia ἢν ζῶμεν. At
ex sententiarum nexu hoc non confici-
tur; esset potius (εἰς) χρόνον, ad tempus
illud, quo victoriam curulem consequuturus
es. Hoc tamen parum placere potest.
Expectes potius διὰ πάντα χρόνον, per
omnem vitam, τοσσάδε grammatice non
potest esse nisi vel τοιοῦτως, vel pro
τοσοῦτο, ἐπὶ τοσοῦτο, eousque, ad illud
usque tempus. Vide an praestet: σὲ

τοιοῦτων, in hac fortuna constitutum, et
χρόνον, διὰ χρ. diu. [aut simplic. σὲ τοῦ-
των (ἔντα)]. χρόνον pro χρονίως. Ex
Schedis.] τοσσάδε, pariter diu.

186. νικαφόροις ὁμιλεῖν h. l. dicitur poe-
ta, qui victoribus carmine celebrandis
adest. [nisi est pro σοὶ νικηφόρων. in gratia
apud te haberi. Ex Schedis.]—Omnino
vix est aliud carmen, in quo ad tot sco-
pulos offendas, quam hoc primum
Olympicum, si modo diligentis inter-
pretis officio fungendum tibi esse putes
nec in eo acquiescas, si modo proba-
bilem aliquam sententiam verbis affin-
xeris: id quod in poeta lyrico, in quo
ingeniose multa comminisci facile est,
haud multum studii desiderat.

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ β'.

ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

VICTORIAM gratulatur Theroni, orto a majoribus, qui multa adversa experti erant, cum vicissitudine tamen fortunæ melioris. 1—82. Theronis laus e certaminibus et impensis in ea factis, opumque magnarum, quas haberet, usu recto ad studia præclara: quorum præmia etiam post mortem expectare licet: interponitur itaque locus nobilissimus de inferis.—149. Revocat se poeta a digressionem, quam a reprehensione adversariorum liberat,—159. et vela contrahit in Theronis laudibus.

Theron Ænesidami f. genus ducebat a Cadmo, et quidem a Thersandro, qui inter Epigonos erat, Polynicis, ex Argia Adrasti, filio, Œdipi nepote; (cf. Freron *Defense de la Chronologie* p. 77. sq.) tenebat Agrigentum et Himeram: v. Diod. xi. 48. 49. 53. Filiam Demaratam elocaverat Geloni; quo mortuo frater Gelonis Polyzelus eam duxerat. Is in suspiciones Hieronis fratris adductus ad socerum fugit, qui ad generum tuendum arma Hieroni intulit; fertur tamen interprete Simonide pax esse restituta. Videntur hæc locum fecisse iis quæ de fortunæ vicissitudinibus poeta memorat. Victor fuit Theron Ol. lxxvii. quadrigis. Ejus frater Xenocrates, de quo v. P. vi. Isthm. ii.

Σ. α. Κ. ιδ'.

ΑΝΑΞΙΦΟΡΜΙΓΓΕΣ ὕμνοι,

1. Ἀναξιφορμιγγεῖς ὕμνοι. quatenus regit cantus et moderatur lyram. Vi-
cententus est inter lyram et cantum, cissim alio modo et aliis locis lyra regit

- Τίνα θεὸν, τίν' ἦρα,
 Τίνα δ' ἄνδρα κελαδήσομεν ;
 ἦτοι Πίσα μὲν Διός·
 5 Ὀλυμπιάδα δ' ἔστα-
 σεν Ἡρακλέης,
 Ἀκρόθινα πολέμου·
 Θήρωνα δὲ τετραορίας
 Ἔνεκα νικαφόρου
 10 Γεγωνητέον ὀπί,
 Δίκαιον ξένον,
 Ἐρεισμόν Ἀκράγαντος,
 Εὐωνύμων τε πατέρων
 Ἄωτον, ὄρθεόπολιν·

A. á. K. 18.

- 15 Καμόντες οἱ πολλὰ θυμῶ,
 Ἴερὸν ἔσχον οἴκημα
 Ποταμοῦ, Σικελίας τ' ἔσαν

2. τίνα θεῶν Pal. B. 3. δὲ excidit Bodl. γ. τίν' ἄνδρα Bodl. β.
 4. vulgo ἦτοι. At 55. ἦτοι. Ipsi grammatici diversa in hoc statuunt etiam in
 Homero. 7. ἀκρόθινα. v. Ol. x. 69. 14. tollit interpunctionem post
 ἄωτον Pauw. 17. Σικελίαν τ' Bodl. β.

cantum. cf. Gatak, Opp. p. 237: Horat. i. 12. *Quem virum aut herosa etc.*

4. Sane in hoc carmine omnia consentiunt; summus deorum, Jupiter, caesus sunt ludi; summus heros, qui certamen instituit; summa victoria quadrigarum; summus vir, victor Theron. ad 5. sq. cf. iii. 20. x. 51. sq.

7. τὴν l. τὰ ἀκρόθινα πολέμου propr. manubias, h. l. de ludis factis victoriae causa reportatae de Augia, Elide capta. Apollod. ii. 7. 2.

[12. Ἴερισμα. v. Lycophr. 281. Ex Schedis.]

15. Rhodo oriundi Agrigentum accesserant majores Theronis: v. Schol: Rhodum autem insederant cum Argivis colonis: ut e Menecrate Schol. cf. Fragm. Pind. (p. 93. cxvi.) καμόντες—θυμῶν puto in θυμῶν usu antiquo. At Mingarell. σὺν θ. animose, ut Ol. viii. 8. P. ix. 179.

16, 17. Agrigentum ad Acragantem fluvium: inf. P. xii. 4.

Ὀφθαλμὸς, αἰὼν τ' ἔφε-
 πε μόρσιμος, πλοῦτόν
 20 Τε καὶ χάριν ἄγων
 Γησιῖαις ἐπ' ἀρεταῖς.
 Ἄλλ' ὦ Κρόνιε παῖ Ῥέας,
 Ἔδος Ὀλύμπου νέμων,
 Ἀέθλων τε κορυφάν,
 25 Πόρον τ' Ἀλφειοῦ,
 Ἴανθεῖς αἰοδαῖς,
 Εὐφρων ἄρουραν ἔτι πα-
 τριάν σφίσιν κόμισσον

E. á. K. ή.

Λοιπῶ γενεῖ. τῶν δὲ πεπραγμένων,

18 ὀφθαλμοὶ malit Pauw. perperam. 19: in μόρσιμος ultima longâ duas breves representat. Sed vereor, ne πλοῦτος interpretatio sit alterius vocis, v. e. ἐπ' ἄλλον—ἄγων. Suspicionem juvant Schol. 28. σφίσι Bodl. β. γ. Aug. Gott.

[18: Ὀφθαλμὸς l. conspicui, l. gloria, decus, φῶς, ut vi. 27. Ex Schedis.]

19—21. ἔφειπε aut. est pro ἰφείπετο (cf. Abresch. Animadverss. ad Æschyl. p. 214), insequutus est status rerum, avum—aut felix rerum status ἔφειπεν αὐτοῦς, excepit eos (propr. prosequutus est illos, ut P. i. 97. δίκην, vel coluit eos, adfuit, ut P. i. 57. iv. 524.) Alterum hoc Mingarellus malebat.—χάριν decus ex opibus, ἄλλον.—ἐπ' ἀρεταῖς γησιῖαις, veris, διὰ τὰς ἀρετάς. Mox 23. magnifice dicta: Jupiter moderatur cælum et Olympica certamina et Olympiam.

26. κόμισσον ἔτι σφίσι, λοιπῶ γένει, iis qui eorum posteri sunt, τοῖς ἐπγόνοις, Theroni et Xenocrati. κόμισσον, cura, tuere, ἰανθεῖς αἰοδαῖς, exoratus, permotus, carmine mro: εὐφρανθεῖς.

29. Multa miscentur ad h: l. v. Schol. Est hoc perpetuum ac solenne poetæ, ut a generali sententia exordium dicendorum faciat. Multas magnasque fortunæ vicissitudines experti erant majores. Ergo sententia generalis: præteritorum malorum remedium unicum, melior fortuna si successerit.—Qui primo aspectu occurrit sententiarum nexus, est: eorum quæ juste vel injuste perpetrata sunt, nihil infectum reddi potest. Atqui hæc sententia Theroni parum honorifica; tum non convenit ei quod sequitur: meliore fortuna subsequente adversarum rerum oblivionem fieri; quod exemplis vicissitudinem fortunæ declaratur. Videtur adeo v. 30. minus bene vulgo ad πεπραγμένων retrahi; sententiam itaque sic procedere

- 30 Ἐν δίκῃ τε καὶ παρὰ δίκαν
 Ἀποίητον οὐδ' ἄν
 Χρόνος, ὁ πάντων πατήρ,
 Δύναιτο θέμεν ἔργων τέλος.
 Λάβει δὲ πότμῳ σὺν εὐδαίμονι γένοιτ' ἄν.
- 35 Ἐσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων,
 Πῆμα θνάσκει παλίγκοτον δαρμασθέν,

Σ. β'. Κ. ιδ'.

- "Όταν θεοῦ μοῖρα πέμπη
 Ἄνεκὰς ὄλβον ὑψηλόν.
 Ἐπεται δὲ λόγος εὐθρόνοις
- 40 Κάδμοιο κούραις, ἔπα-
 ρον αἰ μεγάλα. πένθος
 Δὲ πιτνεὶ βαρὺ
 Κρεσσόνων πρὸς ἀγαθῶν.
 Ζάει μὲν ἐν Ὀλυμπίοις,
- 45 Ἀποθανοῖσα βρόμῳ

35. *ἰσλῶν* reposuit Schmid, e Pal. C. et a pr. manu B. ut prima syllaba corripetur. Vulgg. *ἰσθλῶν*. cf. Koen. ad Gregor. Corinth. p. 95. Hoc revocat Pauw. 37. *πίμψη ἀνεκὰς*, an fuit ἄν *ἰκάς*? Est autem vel de tempore, multo tempore elapso, ut Ol. x. 9. vel de loco, caelitus, οὐρανόθεν. 38. *ἀναβῆσα δ'*. Pal. C. vitiose, et invito metro, etsi Schol. explicat: *ὑψωθείσα*. 39. *εὐθρόνοις* male Aretius emendat. *εὐθρονοί* ex more antiquo deæ et heroinæ, ut reginæ, præclare ad dignitatem declarandam, ut alias *χρυσόθρονοι*. Argutantur Intpp. 42. *πιτνεῖ*, ita per sententiam efferuntur hæc. Mingarell. conj. *πίτνει*, pro *ἰπίτνει*, ut narratio continuetur.

puta: præteritorum, τῶν πεπραγμένων ἔργων τίλος (h. e. τὰ πεπραγμένα) οὐδὲ χρόνος δύναιτο θέμεν ἀποίητον ἐν δίκῃ τε καὶ παρὰ δίκαν pro, ullo modo, nec per fas nec per nefas, h. e. nec solito rerum ordine nec præter morem quicquam e præteritis mutari potest. Ad hunc sensum mutata quoque est interpunctio,

quæ erat post *παρὰ δίκαν*.

39. *ἰπεται* δὲ λόγος, ἀρμόζει, cadit in Cadmi filias dictum. Affectat ita loqui Pausan. viii. 10. p. 620. 13. xii. p. 625—8.

41—3. Mala eorum superata sunt majoribus bonis insequentibus. Mutatum in sententiam.

Κεραυνῷ, τανυέθει-
 ρα Σεμέλα· φιλεῖ
 Δέ μιν Παλλὰς αἰεὶ,
 Καὶ Ζεὺς πατὴρ μάλα· φιλεῖ
 50 Δὲ παῖς ὁ κισσοφόρος.

A. β'. K. ιδ'.

Λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσῃα
 Μετὰ κόραισι Νηρῆος
 Ἀλῖαις βίοτον ἄφδιτον
 Ἴνοῖ τετάχθαι τὸν ὄ-
 55 λον ἀμφὶ χρόνον. Ἦτοι
 Βροτῶν κίεριται
 Πεῖρας οὐ τι θανάτου,
 Οὐδ', ἀσύχιμον Ἀμέραν

48. Post hunc versum aliud κῶλον, φιλέοντι δὲ Μοῖσαι, appositum in codd. nonnullis, etiam in Gott. et in Aug. c. nota in marg. resecurit ex metri lege is, qui Scholia, quæ *νωτέρων* appellant, conguessit, Demetrius Triclinius. Lectum quoque in Aldina sustulit Calliergus. Habuere idem Palat. tres et tres Bodl. Ortum versum ex lectionis discrepantia sibi persuaserat Pauw.— 51. λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσῃα. [per hyperbaton. v. Boeckh. Commentat. p. x. cf. Ol. vii. 47. viii. 20. Ex Schedis.] 52. Νηρῆος Gott. 54. -τὸν 55. ὄλον Bodl. γ. 56. βροτῶν γι Bodl. β. γ. Gott. Steph. et Bened. cum Aldo. Scilicet γι sustulit Schmidius auctoribus Pal. A. et B. sed hoc idem jam factum in Rom. quam deseruit Cratander et Steph. sed Brubach. et Morell. paruerunt Calliergo.

47—50. In honore eam habent priores inter deos.

54. τὸν ὄλον ἀμφὶ χρόνον, pro διὰ, εἰς. in perpetuum. ἰσαί. ut 48. αἰί.

55. Ἦτοι βροτῶν. Præparat sententia per sententiam generalem. Sane incerta est rerum humanarum conditio, et succedunt earum vicissitudines aliæ ex aliis.

56. οὐ κίεριται, οὐ διακικριμένον, οὐ δῆλον, σαφὲς ἴσται, (κατά) τι, ullo modo, quando mors mortales oppressura sit. Si-

milia Nem. vi. 10 - 13. In seqq. 53-61. sententia est impedita. ὅποτε est quando, cum, quo tempore, et respondet τῷ τότε, aut alii definito: grammatica itaque ratio ordinat verba: οὐδὲ κίεριται, neque certum est, non constat, (eo tempore) quo diem finiemus integra cum fortuna. Quæ jejuna sunt: sive Ἀμέραν de singulis diebus, sive de novissimo die seu de vita intelligas. Nec queritur, quando, sed num, πότερον, integra felicitate morituri simus. Videtur adeo ὅποτε requi-

Ἐπότῃ, παῖδ' Ἀλίου,
 60 Ἀτειρεῖ σὺν ἀγαθῷ
 Τελευτάσομεν.
 Ῥοαὶ δ' ἄλλοτ' ἄλλαι
 Εὐθυμιαῖν τε μέτα καὶ
 Πόνων ἐς ἀνδρας ἔβαν.

E. β'. K. ή.

65 Οὕτω δὲ Μοῖρ', ἃ τε πατρῷον
 Τῶνδ' ἔχει τὸν εὐφρονα πότημον,
 Θεόρτω σὺν ὀλβῳ
 Ἐπί τι καὶ πῆμ' ἄγει

59. ὁπότῃ laborat seu sensu seu usu seu scriptione. Vulgo accipitur ac si esset πότῃρον. In Schol. redditur ποίαν, ποδαπήν, πότῃ. et οὐδέποτῃ. 60. ἀτειρεῖ Schol. vitiose. 63. εὐθυμιαῖν MS. Bodl.—65. ἃ γῃ Pauw, non male; sed ἃ τε, ἢ τε eandem vim habet. 66. τὸν δ' Bodl. α. β. γ. Et τόνδ' ego præferam: Fortuna, quæ secundum hunc rerum cursum, faustam hanc conditionem, a majoribus transmissam, servat, retinet, inter opes divino munere datas, alias etiam calamitatem affert etc. τῶνδ' ad ἀνδρας v. 64 referunt, hosque de virili Cadmi stirpe interpretantur: perperam. Nam vicissitudines honorum et malorum alias alia μισίβαν ἐς ἀνδρας, hominibus evenire solent. 67, 68. unum κῶλον efficiunt in Bodl. γ. Θεόρτω δὲ Schol. sed δὲ est particula, qua Scholia in subjicienda interpretatione perpetuo utuntur.

re re τότε in anteced. -οὐδὲ (κίερεται πίερας θανάτου τότε sc. γινησόμενον) ὁπότῃ τε. nec liquet, mortem nos oppressuram esse tum, cum integro fortunæ statu vitum tranquille finire licebit. Sin Ἀμίραν de singulis djebus dictum est, erit accipiendum: ne tum quidem πίερας θανάτου constat, quum, quoties diem hilariter integra felicitate exigemus. Quod vix placere potest.

62—4. Vicissitudines variæ rerum secundarum et adversarum μισίβησαν ἐς ἀνδρας, hominibus contingere solent, μισίερχονται, ἐπίερχονται.

65. Quæ sequuntur, aut per sententiam efferri putanda sunt, aut narratione procedere. Si prius: non bene

convenit v. 70. ἐξ οὐπερ, cum sequatur ἰδοῖσα δ' ὄξεια. Erat enim sententia finienda post χρόνον, et inchoanda nova: ἐξ οὐπερ—τίλεισσειν, ἰδοῖσα ὄξεια Ἐρινὺς πίφειν. hic vero obstat δὲ post ἰδοῖσα. Sin posterius, ut narrata sint omnia etiam a v. 65: requiri videtur ἄγειν pro ἄγει. Μοῖρα ἐπῆγει καὶ πῆμά τι ἄλλω χρόνῳ, ἐξ οὐπερ. Ita Parca, quæ Fortunam hujus gentis moderatur, (πατρῷων, majorum) secundis rebus submisit vicissim (πῆμα παλινοτρέπιλον pro πάλιν) alio tempore adversus res, ex quo Oedipus patris cæde ἄγος, piaculum, commisit, et ἄτην contraxit.—Quod si ἄγειν probare nolis, est ἄγει de præterito accipiendum; quemadmodum in narrationibus fit.

Παλιντρέπελον ἄλλα χροῶν
 70 Ἐξ οὗ περ ἔκτεινε Λαΐον μόριμος υἱὸς
 Συναντόμενος, ἐν δὲ Πυ-
 θῶνι χρησθὲν παλαίφατον τέλεσσεν.

Σ. γ. Κ. ιδ'.

Ἴδοῖσα δ' ὄξει Ἐριννὺς
 Πέφνεν εἰσὶ σὺν ἀλλαλο-
 75 φονία γένος ἀρήϊον.
 Λείφθη δὲ Θέρσανδρος ἐ-
 ριπόντι Πολυνείκει,
 Νέοις ἐν ἀΐθλοισι
 Ἐν μάχαις τε πολέμου
 80 Τιμώμενος, Ἀδραστιδῶν

70. μόριμος Ald. et 71. συναντόμενος cum Gott. 73. ἰδοῖσα Steph. et omnes edd. inde a Romana; at Ald. ἰδοῖσα, quod recte e Palat. tribus revocavit Schmidius. ἰδοῖσα ἔξυ Pal. B. adverso metro. 74. Ἐπιφνι Bodl. C. οἱ Ald. οἱ Bodl. γ. et August. cum glossa ἐπιφνι, φονιυθῆναι ἐπιφνις. Et hoc ἐπιφνι οἱ verum esse judico. Nam εἰσὶ, aut potius εἰσι, quod uno hoc loco occurrit, esset sibi, εἰσι αὐτῶ, sibi ipsi. de quo apud Apollonium de Syntaxi disputatur. unde οἱ, οἱ αὐτῶ. quod abiit in encliticam οἱ pro αὐτῶ. [v. et Hermann. ad Orph. p. 787. ubi de οἱ in Pindaro. Ex Schedis.] 76. δι' excidit Pal. B. 77. ἐ-ριπίντι Gott. 78. νίοις ἐν ἀΐθλοισι revocavit Schmidius ex Ald. et trinis Palat. ut duæ breves in ἀ- pro una longa sint. At Calliergus sublata ἐν ediderat νίοις ἀΐθλοισι. Hoc sequitur Crat. Brub. et sic Bodl. C. At Morell. primum: νίοις ἀΐθλοισιν, quod Steph. Plant. Commelin. servarunt. 80. Ἀδραστιδῶν Steph. et Bened. et omnes edd. Ald. Rom. etc. etiam Schol. ductu, puto, prave exarati metrorum typi, Scholii præfixi; ita quoque ms. Gott. Ἀδραστιδανῶν Pal. A. Ἀδρα-

. 73. Ἴδοῖσα δ' ὄξει Ἐριννὺς—Erinnys acris, infesta, cum vidisset ἄγος illud, ad ulciscendum illud effecit, ut mutua filiorum Œdipi cædes insequeretur. δι' potest accipi dictum pro γὰρ, εἰσὶ αὐτῶ v. V. L. γένος αὐτοῦ.

76. Ἐπιφνι δὲ ὑπὸ τοῦ Πολυνείκου Θέρσανδρος, — ἐριπόντι. θανόντι. ut ap. Homer. διδουκῶς dicitur.

78. νίοις ἐν ἀΐθλοισι non accipiam nisi

de certaminibus juvenum; nam opp. μάχαι πολέμου. Locus omnino Epigonos respicit: in quorum laudibus etiam ἀγῶνις, ut in laudibus τῶν ἱππῶν fuere. Mingarellus νίες pro juvenilis illustrabat ex Eurip. Med. 48. νία γὰρ φροντίς οὐκ ἀλγύν φιλιῖ. In v. 79. de bello ab Epigonis renovato agi, dubitari nequit.

Θάλος ἀρωγὸν δόμοις.

Ὅφεν σπέρματος ἔχον-
τα ρίζαν, πρέπει

Τὸν Αἰνησιδάμου

85 Ἐγκαμίων τε μελέων

Λυρᾶν τε τυγχάνεμεν.

A. γ. K. ιδ΄.

Ὀλυμπία μὲν γὰρ αὐτὸς

Γέρας ἔδεκτο Πυθῶνι

Δ' ὀμόκλαρον ἐς ἀδελφεὸν,

90 Ἴσθμοῖ τε, κοινὰί χάρι-

τες ἄνθεα τεθρίππων

Δυωδεκαδρόμων

Ἄγαγον. τὸ δὲ τυχεῖν,

σιδῶν Bodl. C. Ἄδραστιδῶν Schmidius emendavit ex Pal. B. quod et MS. Bodl. exhibet. Ducit ille ab Ἄδραστις, ut plur. pro singulari sit positus. At Ἄδραστιδῶν hoc esset, nec—δῶν inde fieri posset. Pauw tuetur Ἄδραστιδῶν. Equidem malim ab Ἄδραστιδῆς repetere Ἄδραστιδῶν. Nota ratio, Adrastidarum germen. 81. ἀρωγός Bodl. β. γ. 82. Ἰθῆ Bodl. MS. ἔχοντα Schimidius emendavit, præclare, sine codice, quantum video; vulgg. omnes, etiam Gott. Aug. ἔχοντι. Lapsu librariorum propter adstans πρέπει. Nec ἔχοντι pro ἔχουσι satis idoneum. 87. εἶς; malit Pauw. Sed αὐτὸς pro ipse, solus, sæpe occurrit. Ὀλύμπια-γέρα jungebatur Gregor. Cor. p. 100. 90. χάριτες 91. ἄνθεα Bodl. β. γ.

93. sqq. Obscurus locus, si de singularis sententiis earumque nexu quaeras. Priora sententiam habent, quam aliquoties repetit: *summa voluptate frui victorem in certaminibus*, ut jam Ol. i. 157. 8. 9. et universe Ol. v. 34. sq. παραλύσθαι τῶν δυσφρόνων, a sollicitudine et ærumna liberari, pro, frui gaudio: ut solet poeta a contrariis rem designare; tum τὰ δύσφρονα, τὸ δύσφρον, pro δυσφροσύνη. Victoria est ἀμσποὰ πόνων Ol. viii. 9. τυχεῖν. v. ad Nem. iv. 148. Vulgaris itaque oratio: *et voluptatem, quam victoria affert, experti estis*, mutata

est lyricæ in sententiam generalem: *Liberat ea res a curis*, facit molestiarum finem, lætitia perfundit, *si quis certamen ingressus victoriam consequitur*. ἀγωνία est id. q. ἀγών. v. Pyth. v. 150. Nem. vii. 15. Hæc omnia expedita sunt. At obscura et impedita sunt, quæ sequuntur. Certamen curule sine magnis opibus adiri non poterat; adeoque victoria opum et divitiarum tanquam præmium et ornamentum est, et opes laudantur cum virtute, cum studio τῶν καλῶν conjunctæ. Ergo ὁ πλεῖστος ἀρσταις διδαιδαλμῆνος sunt regiæ opes cum

Πειράμενον ἀγωνίας,
 95 Παραλύει δὺσφρόνων.
 Ὅ μὲν πλοῦτος ἀρεταῖς
 Δεδαίδαλμένος
 Φέρει τῶν τε καὶ τῶν
 Καιρὸν, βαθεῖαν ὑπέχων
 100 Μίριμναν ἀγροτέρων,

95. δυσφροῶν Bodl. β. γ. sed alterum in marg. δυσφροῶναν παραλύει Pal. C. et Gott. ex Schol. arripuit. 100. Goes. p. 33. ἀβροτέρων conj.

virtute, aut virtutis et laudum studio. Tribuuntur τῷ πλούτῳ ea, quæ de iis prædicantur, qui opes possident; et nunc ad solum Theronem spectant; *is moderate fert fortunam, et abhorret ab ὕβρι.* Obscurant locum plura: primo, hyperbaton ὁ πλοῦτος—ἀστὴρ, tum, indefinitum τῶν τε καὶ τῶν, tandem prædicatum: πλοῦτος ὑπέχων μίριμναν. Ubi que jungenda sunt πλοῦτος σὺν ἀρετῇ, adeoque cum recto usu, cum studio gloria, imprimis ex certaminibus. Ad gloriam dicta spectant ista: ἀστὴρ ἀριζήλος, ἀλαθινὸν ἀνδρὶ φέγγος, afferunt istæ opes et laudum studia splendorem vitæ. Mox τῶν τε καὶ τῶν καιρὸς explicandum arbitror ex proximis: τοῦ πειράσθαι ἀγωνίας, (seu certaminum, seu generalius, rerum arduarum) et τοῦ τυχεῖν, h. e. τοῦ ἐπιτυχεῖν, ut felici successu utatur aliquis. (Aliquoties occurrit hoc τὰ καὶ τὰ. Modo designat res secundas et adversas, ut P. vii. 24. v. 74. I. v. 66. Aliis locis simpliciter est hæc et illa, varia vel multa, ut Nem. vii. 80. 81. i. 43. Priorem sensum si h. l. inferas, sententia est: *perfert æquo animo utramque fortunam, severa consideratione adhibita.* Sic Grammaticus acceperat in Schol. Cod. Gotting. Alter sensus accommodatior superioribus, quem sequuntur viri docti: *afferunt opes, quæ virtutem animi comitem habent, opportunitatem variarum rerum gerendarum.*) Nunc ænigmatis similia sunt illa: βαθεῖαν ὑπέχων μίρι-

μναν ἀγροτέρων. μίριμνα est vel studium, vel contemplatio. Ergo πλοῦτος dicitur seu *subjicere, præbere* seu *adhibere considerationem, altam, investigatricem.* Suspiciari sic licet, ex sententiarum nexu, spectare hæc ad *opportunitates, ἀφορμὰς, rerum gerendarum ἐπιτιμνέας*, ut illi, qui opes habent, intentum ad has habeant animum; (etsi vel sic μίριμνα βαθεῖα, ἀγροτέρα difficillius et gravius quid postulare videtur.) aut est *studium rerum præclararum et laudum, altum et acre, quod injiciunt, instillant, opes magnæ.* Ita forte idem πλοῦτος, ἀστὴρ, propter gloriam rebus præclare gestis partam. Simile fere erit sic illud Pyth. v. 74-76. et pr. πλοῦτος ἀρετῇ κεκραμένος, εὐροδινὴς, est potens, ad res gerendas multum valet. Quæ sequuntur, εἰ δὲ μιν ἔχει τις, οἶδεν ἐὸ μίλλον, etc. referendâ sunt ad notionem non minus obviam in poeta: *magnas opes, imprimis in civitate libeta, plerumque comitatur ὕβρις*, quam h. l. designat voc. ἀπάλαμνοι φέινεις: *quicumque (εἴ τις pro ὅστις) divitias cum virtutis studio conjunctas possidet, (μὴν non nisi ad πλοῦτον referri potest, tanquam subjectum in proximis: ἀστὴρ—at μίριμνα est remotior) qui dives est virtute instructus, qua ad res præclaras gerendas uti possit, intelligit sibi abstinentium esse ab injuria, abhorret ab ὕβρι, quia post mortem, κατὰ γᾶς, ἐν Ἄδου, πάντα injustos manenti; (ἴτιαν pro τίνουσι. τὰ δὲ pro τὰ γάρ.)* h. e. repu-

E. γ. K. η'.

- Ἀστὴρ ἀρίζηλος, ἀλαδινὸν
 Ἄνδρ' ἰδέσθω. εἰ δέ μιν ἔχει
 Τίς, οἶδεν τὸ μέλλον,
 Ὅτι θανόντων μὲν ἐν-
 105 Δάδ' αὐτίκ' ἀπάλαμνοι φρένες
 Πονῆς ἔτισαν. τὰ δ' ἐν ταῖδε Διὸς ἀρχῆ
 Ἄλιτρά, κατὰ γῆς δικά-
 ζει τις, ἐχθρῶ λόγον φρέσσις ἀνάγκη.

Σ. δ. K. ιδ'.

- Ἴσον δὲ νύκτεσσιν αἰεὶ,
 110 Ἴσα δ' ἐν ἀμέραις, ἄλι-
 ον ἔχοντες, ἀπονέστερον
 Ἐσθλοὶ νέμονται βίο-
 τον, οὐ χθόνα ταράσσον-

101. 'A. α. ἰτυμῶτατον Ald. adversante metro, et ex interpretatione: et sic quoque Pal. C. cum Gott. Emendatio jam Rom. ἀλαδινὸν adscripto in marg. γρ. καὶ ἰτήτυμον. At ἀρίζηλος debuit esse ἀρίζηλος, ut ζαλωτός. 103. οἶδι Steph. et omnes cett. edd. οἶδιν tacite recepit Schmid. metro poscente, et cum ipso Bened. 107. γῆς Bodl. α. 108. φρέσσις, doricum et Pindaricum, Pauw jam malebat. ἐχθρῶ—ἀνάγκη Pal. A. ad quæ inferri oporteret φρέσσις Ἄνάγκη. 109. ἴσαις δὲ Gott. 110. ἴσαις δ' ἰν ἄ. idem Gott. Ald. invito metro. 112. ἰσλοὶ Steph. ἰσθλοὶ δὲ δέρονται Pal. C. et. Gott. sed hic sine δί. Repugnat metrum, vitio librarii glossam respicientis. [113. Gilb. Wakefield em. χθ. χαράσσοντες. et κισιῶν τιρὶ δίαταν. e Schol. (Silv. Part. ii. p. 35. 86. alterum tamen hoc ipse damnavit Part.

tans ea, quæ in altera vita manent ὑβριστάς. Color orationis haud dissimilis est in fragm. Pind. p. 83. lxxxii.

105. [cf. Æschyl. Eumen. 268. Ex Schedis.] ἀπάλαμνοι ἐνθάδε φρένις, indomita, insolentia efferata, ὑβριστικαί; et 108. λόγον φρέσσις, sententiam ferens, non in gratiam, sed ita ut flecti nequeat, justitia inexorabili, ἀνάγκη ἐχθρῶ, infesta. Nomen judicis non memorat.

109. αἰεὶ ἐν φωτὶ ὄντες. ἴσον δὲ—ἴσα δὲ, pariter. h. e. ἰσότης νυκτὸς καὶ ἡμέρας. cf. locum e Threnis in Fragmentis.—ἀπονέστερον βίον νέμονται ἰσλοὶ (qui opp. τοῖς ἀπαλάμοις φρένας, ὑβρισταῖς) h. διάγουν ἐν ἀπόνω. fere ut de Ægyptiis Herodot. ii. 14. cui putes Pindari versus ante oculos fuisse. ἀπονέστερον pro ἀπονώτερον observat Eustath. ad Odys. β. 190. p. 1441, 10.

- τες ἀλκᾶ χερῶν,
 115 Οὐδὲ πόντιον ὕδαρ,
 Κεινὰν παρὰ δίαιταν ἄλ-
 λὰ παρὰ μὲν τιμίοις
 Θεῶν, οἵτινες ἔχαι-
 ρον εὐορκίαις,
 120 Ἄδακρυν νέμονται
 Αἰῶνα. τοὶ δ' ἀπροσόρα-
 τον ὀκχέοντι πόνον.

A. δ'. K. ιδ'.

- Ὅσοι δ' ἐτόλμασαν ἐς τρεῖς
 Ἐκατέρωδι μείναντες
 125 Ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχειν
 Ψυχὰν, ἔτειλαν Διὸς

iv. p. 146.) *Ex Addendis.*] 114. ἐν χερσὶ ἀκμᾶ Ald. et Pal. C. cum Gott. et forte vere. Est certe magis poeticum. Sic ἀκμὰ ποδῶν Isthm. viii. 83. et ἀκμὰ ἰσχύος sup. i. 156. Metrum antispasticum admittit utrumque. 116. κεινὰν Pal. C. quod eodem redit. Pauw conj. κλεινὰν perperam. Est pro διὰ τὴν ἀποροὴν δίαιταν, βίον. pauper, tenuis, victus, dum vivebant, labores tolerare cogebat, quo nunc sunt levati. 118. 119. Bodd. α. tanquam unum κῶλον exhibet. 122. ὀκχέοντι Steph. vitium Morellianæ sequutus. 126. ἴστιλαν Pal. C. cum

116. κεινὰν παρὰ δίαιταν. διὰ ἀποροὴν δίαιταν. δι' ἀπορίαν. propter pauperem, tenuem, victum.

117, 8. Non apponit, quinam illi dii sint τίμιοι, honoratiores; ut nec locum constituit, in quo boni illi versantur. De Olympo non agit; sed de locis inferis. An Pluto, Ἄδης, et Proserpina? Hoc et glossa cod. Aug. et Schol. recent. subjiciunt.

123. Redit ad priores illos, ad bonos: quos ex locis illis, in quibus post mortem degunt, iterum in vitam redire, facile innuit. Quod si ii ter vitam, in quam revocati sunt, justitiam colendo exegerint: tum illi migrant ad Croni

regiam. Potest illa videri in ipsa Insula Beatorum esse. Verum verba 128. ἐνθα vix hoc admittunt. Videtur potius, antequam ad Insulam illam in Oceano sitam perveneris, regia Croni (forte in extremo Occidente) adiri, et hic *judicium* haberi a Crono, assistente Rhadamantho v. 137-141. Tum mittuntur in Insulam. Alio loco, in Threnis, ap. Platon. in Menone (v. Fragm.) nono anno vitam reddi dixit et hos evadere reges, viros fortes et sapientes; post mortem autem (an tertio?) insequuntam fieri heroes.

126. ἴστιλαν Διὸς ὁδὸν παρὰ Κρόνου τύρσιν—h. e. κατὰ τὴν ὁδὸν Διὸς, τὴν ἐπὶ

- Ὀδὸν παρὰ Κρόνου τύρ-
 σιν ἔνθα μακάρων
 Νᾶσον ἁκεανίδες
 130 Αὔραι περιπνέουσιν ἄν-
 θεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει,
 Τὰ μὲν χερσόθεν, ἀπ' ἁ-
 γλαῶν δενδρέων,
 Ὕδωρ δ' ἄλλα φέρει
 135 Ὀρμοισι τῶν χέρας ἀνα-

Gott. [Gillb. Wakefield em. ἐτέλειαν. (Silv. Part. ii. p. 3.) Ex Addendis.] 129. νᾶσος Casaubon. in Notulis ad Steph. ed. iii. emendabat, dorica forma pro νήσους, ultima correpta (v. Koen. ad Gregor. Cor. p. 147. 148.), et sic Bodl. MS. et C. a m. pr. cum Gott. Aug. addita glossa, νήσους. Hoc adeo tenendum, νάσος Pal. C. νάσον Ald. 130. περιέπνουσι malebat Casaub. caussam non video. 132. ἀπ' 133. ἀγλαῶν Bodl. γ. χερσόθει, κ' ἀπ' conj. Pauw. quod Intpp. alios flores terræ, alios arboribus tribuunt. Melius Ὁ' adjunges post δενδρέων. ut sit δενδρέων Ὁ' pro τε. Mingarell. τὰ μὲν χερσόθει, τὰ δ' ἀ-. δενδρέων Aug. 135. χερσὶ Bodl. α. cum Aug. perperam. Vulgatam etiam Gregor. Corinth. habent p. 97.

Κρόνου τύρσιν (regiam) ἄγουσαν. At ἔτι-
 λαν insolens prorsus est; etsi sententia
 obvia: ἱπορεύθησαν. Schol. ἔτιλαν, ἱπε-
 λιώσαν, ἦνυσαν. Esset igitur τέλλειν no-
 va forma pro τελλεῖν, ducta a τέλλω,
 tanquam primitivo. Obvium est ἔτι-
 λαν pro ἔστιλαν habere; in Aug. Cod.
 glossa est, ἱστέιλαντο, ἱπορεύθησαν. Ita
 ἔτιλαν, pro ἔστιλαν, et hoc pro ἱστέιλαν-
 το. Analogiam haberent hæc. Sed
 exemplum nondum vidi. Apud Apol-
 lonium iii. 277. τέλλεται pro σέλλεται
 dictum vult Schol. At ibi οἶόν τε νόις
 ἐπὶ φορβάσιν ὄστρες τέλλεται est pro ἐπι-
 τέλλεται, ἰναδίλ. Sup. i. 122. τέλλει-
 ται erat pro γίνεται. Saturnus alias in
 Tartaro, a Pindaro in Beatis Insulis col-
 locatur. In Mon. Regillæ: ἐν μακάρων
 νήσοισιν, ἴνα Κρόνος ἱμῆσσιλιεύει. ubi Sal-
 masius aliam auctoritatem desiderabat.

At Visconti V. C. aliam reperit in Pic-
 turis Sepulcri Nasoniani tab. viii. ubi
 a Mercurio anima ad eum sedentem ad-
 ducitur.—In eod. titulo in Triopio Re-
 gilla in Elysium deducta σκῆπτρον Ἰα-
 δαμάνθους ἀμφιπολιεύει. sedet igitur is
 cum insigni judicis.

127. ὀδὸν παρὰ Κρόνου τύρσιν. τὴν ἐπὶ
 Κρόνου οἶκον ἄγουσαν. Sequentia putes
 Euripidem ante oculos habuisse in Hip-
 pol. 748. sq.

132 Sane ἄνθεμα possint ad duo tan-
 tum genera revocari, arborum et aqua-
 ticarum plantarum; melius tamen,
 quod et Mingarell. voluit, Ὁ' arponas
 post δενδρέων, ut sit: τὰ μὲν χερσόθεν,
 ἀπ' ἀγλαῶν δενδρέων Ὁ', ὕδωρ δ' ἄλλα
 φέρει. mutata orationis forma pro τὰ
 μὲν ἐκ χέρσου seu γῆς, τὰ δὲ ἀπὸ δενδρέων,
 τὰ δὲ ἐξ ὕδατος.

πλέκοντι καὶ στεφάνοις·

E. δ. K. ή.

Βουλαῖς ἐν ὄρθαῖς Ῥαδαμάνθυος·

Ἵν πατῆρ ἔχει Κρόνος ἔτοι-

μον αὐτῷ πάρεδρον,

140 Πόσις ὁ πάντων Ῥέας

Ἵπέρτατον ἐχόισας θρόνον.

Πηλεύς τε καὶ Κάδμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονται·

Ἀχιλλέα τ' ἐνεῖκ', ἐπεὶ

Ζηνὸς ἦτορ λιταῖς ἐπεισε, μάτηρ·

Σ. έ. K. ιδ'.

145 Ὅς Ἐκτορ' ἐσφαλε, Τροίας

Ἵμαχον ἀστραβῆ κίο-

να· Κύκνον τε θανάτῳ πόρην·

Ἰοῦς τε παῖδ' Αἰδίο-

πα. Πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶ-

150 νος ἀκέα βέλη

Ἵνδον ἐντὶ φαρέτρας

Φωνῶντα συνετοῖσιν· ἐς

136. στεφάνους Pal. A. C. π. καὶ κεφαλὰς conj. Pauw, ductu Schol. 137. ἰν excidit Bodl. C. et in Aug. est deletum adversante metro. 138. pro Κρόνος, γῶς Ald. Pal. C. et Gott. 140. πόσις ἀπάντων alii, nescio qui, teste Schmidio. 141. Ἵπατον ἰ. παῖς θ. Pal. C. et Gott. ex interpolatione. 142. ἰν τοῖσιν ἀλέγονται Bodl. C. a m. pr. 152. φωνήντα Pal. A. φωνάιντα Pal. C. et B. cum Gott. φωνάιντα Ald. Sive φωνάιντα seu φωνῶντα scribas, idem est. φωνῶντα Aug. et Eustath. p. 775, 48.

137. βουλαῖς ἰν ὄρθαῖς h. κατὰ κρίσις δικαίας. Præcessit itaque iudicium et sententia, qua admitterentur Manes ad adeundas Insulas Beatas, — Tum Cronus habet assessorem iudicii Rhadamanthum, [Osiridem. v. Zoega pag. 296. Ex Schedis.] πάρεδρον ἴταιμον, πρόθυμον, promptum ad caussas

dijudicandas, qui semper ipsi adest.

142. ἰν τοῖσιν scil. beatis illis. Achillem igitur Thetis in Insulas Beatorum vexit, seu precibus a Jove obtinuit, ut Achilles in hæc loca veniret. [Estne hæc Leuce? v. Kanne Mythol. p. 113. Infra Nem. iv. 79. Ex Schedis.] 146. κίονα, et inf. Olymp. viii. 36.

Δὲ τὸ πᾶν, ἐρμηνέων
 Χατίζει. σοφὸς ὁ πολ-
 155 λὰ εἰδὼς φυᾶ·
 Μαθόντες δὲ, λάβροι
 Παγγλωσσία, κόρακες ὡς,
 Ἴκκραντα γαρεύμεν,

Α. ε. Κ. ἰδ'.

Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.
 160 Ἐπεχε νῦν σκιοπῶ τόξον,

155. πᾶν h. l. corripī necesse est; itaque saltem scribendum: πᾶν, et ἰς τὸ πᾶν esse debet idem ac πάντως, ut alias εἰς πάντα. Pauw. conj. ἰς δὲ ἅπαν, i. [Boeckh. τόπαν, ut ἅπαν. Ex Schedis.] 157. παγγλωσσίας emendat Canter. N. L. ii. 5. ut sit pro loquacibus. Ita legerat Aristides Oratt. t. iii. p. 47. (t. ii. p. 378. Jebb.) notante Rittershusio et Cantero l. c. et sic Gregor. Cor. p. 98. παγγλωσσία tres Bodl. et sic lib. Barocc. ap. Aristid. l. c. 158. γαρεύτον vulgata erat lectio, ut esset dualis pro plurali, damnata jam a Schol. qui meliorem lectionem servavit γαρεύμεν, ut sit λάβροι γαρεύιν, probatam quoque Dawes. p. 49. conf. Not. [Gilb. Wakefield defendit dualem γαρεύτον, ut sit pro plurali γαρεύουσι (Silv. Part. i. p. 59.). Ex Addendis. γαρεύιν πρὸς —, ut ἰρίζειν πρὸς —. v. Wunderlich. Observatt. p. 167. Ex Schedis.] 159. ὄρνικα Voss. Cod. ap. Koen. ad Gregor. Cor. pag. 97.

Idem quod sup. 12. ἤρεισμα, columen et tutela.

153. ἰς, δὲ τὸ πᾶν, πάντως, ἐρμηνέων χατίζει, pro ἐρμηνέας, quæ eloquutio est antiquis; verbis, carmine, reddenda sunt illa animi cogitata. Ait scilicet, se adhuc multa habere, quæ huic digressioni subjungere possit; se enim naturæ beneficio arti lyricæ natum, non studio et usu poetam factum, ut alios, qui inanibus verbis strepant.

155. Τὸ εὐφύεισιν et alibi prædicat: Ol. ix. 152. Τὸ δὲ φυᾶ κράτιστον ἅπαν. Nem. iii. 69. συγγενεὶ δὲ τις ἀρετῇ μίγα βρίζει. Ὅς δὲ διδάκτ' ἔχει, ψιφηνὸς ἀνῆρ etc. Mox λάβροι παγγλωσσία, h. e. πολυλογία, Homero sunt λαβραγοί. In v. 158. malui cum Dawesio stare Misc. cr. p. 52. in restituendo γαρεύμεν, et

loca, in quibus dualis de pluribus dictus occurrit, aut corrupta aut aliter interpretanda putare: etsi contra sentiant viri docti, ut Ern. ad Il. α. 566. Koen. ad Gregor. Cor. p. 98. Vauvill. ad Sophocl. Antig. p. 55. Ita res se habet in laudato loco Il. α. 566. et in Il. δ. 452. 3. ubi ποταμοὶ συμβάλλετον occurrit, manifestum sit poetam de duobus amnibus cogitasse. Erit sic: μαθόντες δὲ, (qui non ingenio evecti, sed mero studio et usu progressi ad artem lyricam) εἰσι λάβροι γαρεύμεν (σὺν) παγγλωσσία, ὡς κόρακες (sc. λάβροι εἰσι γαρεύιν) Ἴκκραντα πρὸς ὄρνιχα θεῖον Διὸς. Il. ψ. 478. 9. Ἄλλ' αἰὶ μῦθοις λαβρεύεαι· οὐδὲ τί σε χρὴ λαβραγόρην ἔμμεναι.

160. Sed redeundum est ad propositum. v. ad Ol. i. 179.

- Ἄγε, θυμέ. τίνα βάλλομεν
 Ἐκ μαλθακᾶς αὖτε φρε-
 νὸς εὐκλέας οἰστοῦς
 Ἴέντες; ἐπὶ τοι
 165 Ἀκράγαντι τανύσαις,
 Αὐδάσομαι ἐνόρκιον
 Λόγον ἀλαθεῖ νόω,
 Τεκεῖν μὴ τιν' ἑκατόν
 Γε ἐτέων πόλιν
 170 Φίλοις ἀνδρα μάλλον
 Εὐεργέταν πραπίσιν, ἀ-
 φθονέστερόν τε χέρα,
 Ε. έ. Κ. ή.
 Θήρωνος. Ἄλλ' αἶνον ἔβα κόρος

165. Ἀκράγαντα Pal. A. B. Bodl. MS. et α. 169. γ' ἰτίων Schol. et edd. ante Schmidium, qui metri causa refinxit γε cum hiatu. Leg. ἰφ' vel δι' ἰτίων. Saltem τινά γ' ἑκα - τὸν ἰτίων πόλιν. 172. χειρὶ emendat Pauw. At poeta varietati studet. 173. ἐπίβα Ald. et Pal. C. Mingarellus emendat: Θήρωνος. αἶνον δ' ἐπίβα κόρος. Modo esset αἶνον! Est quidem ἐπιέησαι cum casu quarto, sed de eo qui adit vel supervenit: ut Sophocel. Elect. 492. ἄλικπε', ἀνυμφα γὰρ ἐπίβα μαιφίονον γάμων ἀμύλλημαδ' ἴσιν οὐ θέμις. infausti conjugii studium incessit eos, qui legitimo modo nuptias facere non poterant. τι λ. Pauw emendat.

166. Similis locus sup. Ol. i. 165. inf. Ol. vi. 36. xiii. 140. ἰπιτανύσας (τὸ τῆξον) Ἀκράγαντι h. ἐπὶ Ἀκράγαντα.

167. ἐνόρκιον λόγον laudem tanquam jurato pro teste editam dixit, ut λόγος sæpe: v. c. iv. 29. et jurato alibi similiter, ut vi. 34. μὴ πόλιν τικεῖν (pro τιστοκίαις: ut et II. v. 826.) ἑκατόν γε ἰτίων (ἐπὶ vel ἐντὸς h. inde ab urbis Agrigenti origine; C. enim fere annos urbs steterat.) ἀνδρα τινά μάλλον φίλοις εὐεργέταν πραπίσιν (beneficium in amicos animo suo) ἀφθονίστερόν τε χέρα Θήρωνος.

173-8. Locus impeditus, multis de causis: nam et ipsa res obscura est, et latent nos facta, quæ poeta respicit; varia in Scholiis memorantur, sed am-

bigua et incerta fide. Κόρος potest esse ὄρεσι, potest et satietas, fastidium esse. αἶνον ἔβα κόρος vix sanum esse potest; at nec melius ἐπίβα, quod in Ald. et Pal. C. est. Potest jungi συνάντισθαι δίκῃ, διάγειν δικαίως, potest et esse συνάντισθαι τινι σὺν δίκῃ, aggredi, invadere jure vel injuria. Tolerabile visum erat, si sic constituerem: ἀλλὰ κόρος οὐ δίκῃ (σὺν δίκῃ), ἀλλὰ μάργων ὑπ' ἀνδρῶν (pro ἰξ, ἀπό. Sic P. x. 105. ἀνιλῶν φίλας ὑπὸ ματίρος.) συναντόμιος, ἐπίβα αἶνον (deb. ἐπίβα, ἐπέρχεται, αἶνον, laudem incessit, impugnat). Scilicet κόρον puto melius exponi, ut sit fastidium, invidentia, obtrectatio laudum, quas modo enarraverat. At, inquit, laudi obstrepit invidia.

- Οὐ δίκᾳ συναντόμενος, ἄλ-
 175 λὰ μάργων ὑπ' ἀνδρῶν,
 Τὸ λαλαγῆσαι θέλων
 Κρύφον τε θέμεν ἐσθλῶν κακοῖς
 Ἔργοις. ἐπεὶ ψάμμος ἄριθμὸν περιπέφευγεν'
 Ἐκεῖνος ὅσα χάσματ' ἄλ-
 180 λοις ἔδημεν, τίς ἂν φράσαι δύναίτο ;

177. Alii κρύφιον, ut et Pal. A. C. At Ald. κρούφιον. ita saltem κρύφιον δὲ θέμεν ἐσθλὸν rescribendum, ut et Pauw suavit: sed ὁ κρύφος, quod jam Aristarchus docuit, est pro κρύφισ. v. Valken. p. 351. ad Theocritum. In. Aug. κρούφον est scriptum. Quod adjunctum est *τι*, prorsus ratione caret. Licet mutare in *τιθέμεν*, melius tamen reponas κρύφον θέμεναι i. s. Jam ἐσθλὸν Pal. A. C. ἐσθλὸν Ald. Pal. B. κακοῖς Ald. omisit. Ita ait Schmid, sed nostra Aldina hoc retinet. ἐσθλῶν καλοῖς Gott. 178. ψάμμος ἄ. scribit vel ψάμμος pro quarto casu Dorico accipit Pauw cum Mingarello: at multo dignius lyricō vulgatum. 179. ἀκρίτως Ald. c. Gott. χάσματα Bodl. C. 180. Bodl. MS. et a. ad f. στίχους ἰδούς notant εἰς (182.), licet prior tantum unum κῶλον (sup. post v. 48.), alter vero ne unum quidem vulgari numero adjecerit.

Sic alibi in laudibus, quæ nimis esse videri possunt: Pyth. viii. 43. μὴ κόρος ἐσθλῶν κίση. Nem. x. 37. ἰστί δὲ καὶ κόρος ἀνδρῶπων βαρὺς ἀντιάσαι. cf. N. vii. 76. sq. Nec meliora habeo. Vetus Schol. qui reddit: τὸ δὲ χαρακτηριστικὸν, φησὶ τοῦ Θήρανος ἐπίθεσι πολλοῦς, εἰς ἕβριν, δηλοῦσι, αὐτοὺς προσηγάγο: vix ad eam, quam habemus, lectionem spectare potuit. κόρος ei est ἕβρις μιστ'

ἀδικίας, (οὐ δίκᾳ συναντόμενος) et τὸ λαλαγῆσαι, τὸ δορυβῆσαι τῶ λόγῳ, τὸ ὑβρίζειν. Tribuitur ita τῶ κόρος, quod faciunt homines, in quibus κόρος, ἕβρις, est: hi id agunt, ut obtreccatione obscurant bona alterius facta. Quæ sequuntur, pendunt a κόρος, sc. κόρος, ille, ὁ θέλων, τὸ λαλαγῆσαι, obtreccationem, θεῖναι κρύφον ἐσθλῶν κακοῖς ἔργοις, obscurare laudes alterius maledictis.

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ γ'.

Θ Η Ρ Ω Ν Ι.

ARGUMENTUM.

PROFITETUR poeta, se Theronem canere velle Olympicum victorem, modo probetur carmen Dioscuris et Helenæ. Inde 17—66. a memoratone oleagineæ coronæ transit ad narrationem de Hercule, quomodo ab Hyperboreis oleam silvestrem petiit, qua Olympia fuit consita. Hanc gratulatur Theroni tanquam decus summum, quod assequi possit mortalis.

Σ. α'. Κ. Σ'.

ΤΥΝΔΑΡΙΔΑΙΣ τε φιλοξείνοις ἀδείν,
Καλλιπλοκάμῳ δ' Ἑλένα,

1. *Φιλοξείνοις* ante Schmidium legebatur inde a Romana. At ille, ut metro consuleret, ex Pal. tribus *φιλοξείνοις* reposuit, ut jam Aldina exhibuerat.

Inscriptum carmen a grammaticis τῷ αὐτῷ Θήρῳ εἰς Θεοξείνια. Suppleunt Scholia δύνοντι; eisdem totum hoc, puto, commentum de Theoxeniis a Dioscuris institutis debetur, petiitum ex vss. pr. et 71. 72. his quidem male intellectis: quasi de adventu deorum agerent. Dioscuri et Helena heroes, ut pluribus locis, præcipuo aliquo cultu habiti esse debuere Agrigenti, (hocque jam Aristarchus monuerat in Schol.) forte a gente Theronis, aut a tribu Em-

menidarum, (68. 69.) quos et inf. P. vi. 5. memorat, ex qua ille fuit. Tradducta, ut probabile fit, religio Argis; hic enim Castorum fuit religio: vid. Pausan. ii. 22. p. 161. His itaque diis carmen probari cupit, ut alibi aliis diis tutelaribus urbium ac præsidibus. Haud dubie scriptum est carmen in victoriam Olympicam: eandemne cum priore illa an diversam, quis dixerit. Jam autem iidem Dioscuri inter præsidēs, certaminum Olympicorum erant v.

Κλεινὰν Ἀκράγαντα γεραίρων, εὐχομαι,
 Θήρωνος Ὀλυμπιονίκαν
 5 Ἕμνον ὀρθώσας, ἀκαμαντοπόδων
 Ἰππων ἄωτον.
 Μοῖσα δ' οὕτω ποι παρῆστα
 Μοι νεοσίγαλον εὐρόντι τρέπον,
 Δωρίῳ φωνὰν ἑναρμόζαι πεδίλω

A. á. K. S'.

10 Ἀγλαόκωμον. ἐπεὶ χαίταισι μὲν
 Ζευχθέντες ἐπι στέφανοι

3. κλεινὴν Bodl. β. γ. 5. Παιὺν malit ὀρθώσας, ἄ. ἱ. ἀώσας. equorum flore, h. equis præstantissimis. Sensit, ἄωτον Ἰππων non esse posse decus equorum: sed equos præstantissimos. Forte sufficit interponere τ' in Ἰππων ε' ἄωτον, celebrare Theronis laudem et præclaros equos victores. Scilicet jungenda sunt cum superioribus Ἀκράγαντα γεραίρων Ἰππων τε ἄωτον. 7. οὕτω ποι Pal. C. Schol. probare videtur quoque παρῆστα pro παρίστασι. ades mihi Musa, ut.

64. Iisdem etiam vult poeta carmen suum ἀδιῶν, probari. Τὰ Θεοζίνια prorsus sunt aliena ab hac carmine; sunt enim ea sacra, quibus dii hospites, ξῖνοι, adesse visi (unde dicti ξῖνικοί), aut omnino, aut certi dii; ut Apollo et Mercurius Pallenæ, unde Apollo Θεοζίνιος: Pausan. vii. 27. Erant Θεοζίνια Delphis: ut ex Athen. ix. p. 372. A. patet, et sic alibi alia. Vix: in memoriam religionum ab exteris acceptarum, v. c. ab Ægyptis: ut Creuzer. Ex Schedis.] Φιλῶξῖνοι autem sunt Dioscuri, non propter τὰ Θεοζίνια, sed quia σωτήρις sunt hominum in discrimine versantium: quod Simouidis exemplo constat, inprimis tamen navigantium. Theocr. xxii. 6-9. et 23. ὦ ἄμφω θνατοῖσι βροθόσι, ὦ φίλοι ἄμφω.

4, 5, 6. Est impediti aliquid in his versibus: Θήρωνος Ὀλυμπιονίκαν Ἕμνον ἀκαμαντοπόδων Ἰππων ἄωτον ὀρθώσας (seu verius ὀρθώσας). Sensit quoque Min-

garellus, qui ὀρθῶν Ἕμνον recte dici negat; ὀρθῶν esse extollere laudibus. Isthm. i. 64. iv. 65. P. iv. 106. (quo l. est confirmare animum.) At. Ol. vii. 38. est διορθῶν λόγον, laudem, idem quod ὀρθῶν Ἕμνον. Ductum puta a monumento vel statua; ὀρθῶν στήλην. Gravius est, Ἰππων ἄωτον esse non posse nisi præstantes equas. [cf. v. 1. 2. viii. 99. Ex Schedis.] Corrigit igitur vir doctus: Θήρωνος Ὀλυμπιονικῶν Ἕμνον ὀρθώσας ἀκαμαντοπόδων Ἰππων ἄωτον, hymno extollens ac celebrans præstantissimas Theronis equas, quibus victoriam Olympicam retulit. Vide in V. L. an melius conjecerim. Ἕμνος ἄωτος utique pro Ἕμνον ἄωτος dici nequit, nec ἄωτος Ἰππων pro ornamento equorum.

7, 8. οὕτω ποι Schol. intp. ut probaret Dioscuris. Melius: Μοῖσα παρῆστα μοι, εὐρόντι οὕτω τοι v. τρέπον ἀγλ. (ἄστ) ἑναρμόζαι φ. Δ. π. Sed nec hoc satisficit.

Πράσσοντί με τοῦτο θεόδματον χρέος,
 Φόρμιγγά τε ποικιλόγαρυν,
 Καὶ βοᾶν αὐλῶν, ἐπέων τε θεῶσιν,

15 Αἰνησιδάμου

Παιδὶ συμμίζαι πρεπόντας·
 Ἄ, τε Πίσσα με γεγανεῖν τὰς ἄπο
 Θεύμοροι νίσσοντ' ἐπ' ἀνδρώπους αἰοιδαί,

E. á. K. S.

ὦ τινι, κραιῖνων ἐφετμὰς

20 Ἑρακλῆος προτέρας,

Ἄτρεκῆς Ἑλλανοδίκας γλεφάρων
 Αἰτωλὸς ἀνὴρ ὑψόθεν

Ἄμφι κόμαισι βάλοι γλαυ-
 κόχρσα κόσμον ἐλαίας. τάν ποτε

25 Ἰστρου ἀπὸ σκιαρᾶν παγαῖν ἐνεικεν

Ἄμφιτρυωνιάδας,

Μνᾶμα τῶν Οὐλυμπία κάλλιστον ἄθλων,

Σ. β'. K. S.

Δᾶμον Ἑπερβορέων πείσαις, Ἀπόλ-
 λωνος θεράποντα. Ὅγε

12. θεόδμητον MS. Bodl.

17. γεγανεῖν malit Pauw. perperam. Supple γεγαν-

εῖν πρᾶσσει ex v. 12.

18. θεύμοροι Ald. cum Aug. et sic forte olim alii, no-

tante Pauw. θεύμοροι Gott. νίσσοντ' MS. Bodl. et Aug. 19. κραιῖνων Rom.

21. Cum aliis locis γλεφάρων scribat poeta, P. iv. 216. Isthm. viii. 99. probabile

fit etiam h. l. fuisse γλιφάρων pro vulgari βλεφάρων. 23. βάλη MS. Bodl. et

C. Aug. Gott. 27. καλλίστων vitium ed. Pauli Steph. 28. πείσαις,

Dorice, ut Pauw quoque monet. 29. -τα ὄγε cum hiatu. Pal. C. λόγῳ,

13, 14. Jungit lyram et tibiam sæpè,
 Ol. vii. 21. 22. x. 113, 114. Nem. ix.
 19. Isthm. v. 34, 35. et tibias appellat
 Lydias Ol. v. 44.

25. Locus notabilis propter veterum
 inscitiam geographiæ et vagam Hyper-
 boreorum notitiam. Oleaster petitus

esse non potuit nisi ex australibus Eu-
 ropæ terris. De Istri fontibus non mi-
 nus inscite Herodot. ii. 33. 34. Auct.
 de Mirab. Ausc. c. 112. Repetit sua ex
 Pindaro Pausan. v. 7. p. 392. sed nil
 emendatius tradit.

29. sq. Totum locum interpunctiōne

- 30 Πιστὰ φρονέων, Διὸς αἴτει πανδόκῃ
 Ἄλσει σκιαρόν τε φύτευμα
 Ξυνὸν ἀνδρώποισ, στέφανόν τ' ἀρεταῖς.
 Ἦδη γὰρ αὐτῷ,
 Πατρὶ μὲν βαμῶν ἀγισθέν-
 35 των, διχόμηνης ὄλον χρυσάρματος
 Ἐσπέρας ὄφθαλμὸν ἀντέφλεξε Μῆνα,

item Gotting. qui ὄγς habet in marg. Etiam Schol. λόγῃ habuit in suo libro. 30. αἴτει inde a Romana edit. sicque Aug. Gott. At Aldina legebat αἴτι, quod revocavit Schmidius. Mirum est, Grammaticos, Eustathium p. 331. et Gregor. Corinth. p. 98. ab αἴτος; hoc repetere, ut sit pro ἰνδιαίτημα. Obvia est suspicio, quam Koenius quoque illò loco proposuit, posse ἄλτσι in ea voce latere: ἄλτσι enim haud dubie id. q. ἄλσος. Sed quid tum faciemus τῷ ἄλτσι v. 31. si versus mutilus relinquendus non est? Librorum vel veterum scriptorum auctoritas est expectanda; videtur enim ulcus latere, etiam lectione λόγῃ v. 29. id prodente; et Δεράποντα ὄγς facit hiatus intolerabilem. Quid si πείσαις λόγῃ jungimus? hortatu movens. Ita non est jejuna vox; est is mos lyrici, generale vocabulum pro deducto ponere, quod formam aut partem notat. πιστὰ φρονέων, Διὸς αἴτει, (sedi, quam ille incolit) πανδόκῃ ἄλτσι, σκιαρόν τε φύτευμα ζ. ἀνδρ. στέφανόν τ' ἀρεταῖς sc. ἔνικεν. Etsi oratio et ita instrui potest, ut αἴτι sit petiit. [V. Ahlwardt in Act. Seminar. Lips. vol. i. p. 121. et Villosion ibid. p. 233. Ex Schedis. In ipso textu Heynius correxit ἄλτσι: ut hanc scripturam unice probasse videatur.] [31. Wakefield. ad Virgil. Georg. ii. 13. corrig. σκ. τὸ φύτευμα. Ex Schedis.] 32. ἀρετῶν Gott.

laborare suspicor, et continuandam orationem esse a v. 24. ad 32. τάν ποτι— ἔνικεν Ἀμφιερωνιάδας, — δᾶμον Ἰπερβορέων πείσαις, Ἀπόλλωνος Δεράποντα, λόγῃ, πιστὰ φρονέων Διὸς αἴτι, πανδόκῃ ἄλτσι, σκιαρόν τε φύτευμα ξυνὸν ἀνδρώποισ, στέφανόν τ' ἀρεταῖς. quam oleam (κότινον proprie) Hercules attulit, precibus datam ab Hyperboreis, memor sani Jovis, arborem umbrosam, hospitem et virtutis primum. Ita retinere licet grammaticorum rationem, ut αἴτι sit ἀπὸ τοῦ αἴτος, διαίτημα, σίμνος τοῦ Διὸς. Etsi αἴτι pro ἤτι recte se haberet, ut P. ix. 189. αἴτιον. Nec vero ἄλτσι in Ἄλτσι mutandum, nam et alibi ἄλσος Διὸς vel Πείσαις dixit. ξυνὸν ἀνδρώποισ scil. propter umbram, ex σκιαρόν. Potest quoque cum Beckio

ἔνικεν—Διὸς αἴτι, πανδόκῃ ἄλτσι, bene jungi: h. εἰς ἄλσος, ἐν δὲ Ζεὺς οἰκί. Modo jungantur ista ἔνικεν A. πείσαις λόγῃ. Sequitur v. 33. sq. Nam jam semel habitata fuerant ab Hercule Olympia, victo Augea: (v. inf. Ol. x. 30. sqq.) at erat tum locus arboribus vacuus et solis radiis obnoxius: cf. sup. ii. 5. 7. et x. 51, sq. Post ludos actos ad Cervam arripedem capiendam profectus est: qui fuit proximus ad Augea labor secundum nostrum: diversa narrant alii. Apollod. ii. 7. 2. post omnes xii. labores exantlato Augeam victum memorat.

35. 36. Ludi habebantur die proximo a plenilunio ejus mensis, cujus novilunium proxime post solstitium aetivum subsequutum erat. Ergo Μῆ-

A. β'. K. Σ'.

- Καὶ μεγάλων ἀέθλων ἀγνὰν κρίσιν
 Καὶ πενταετηρίδ' ἀμᾶ
 Θῆκε ζαθέοις ἐπὶ κρημοῖς Ἀλφειῷ.
 40 Ἀλλ' οὐ καλὰ δένδρε' ἔθαλλεν
 Χῶρος ἐν βάσσαις Κρονίου Πέλοπος.
 Τούτων ἔδοξεν
 Γυμνὸς αὐτᾶ κᾶπος ὄξει-
 αῖς ὑπακουέμεν αὐγαῖς ἀλίου.
 45 Δὴ τότε ἐς γαῖαν πορεύεν θυμὸς ὄρμαι-

E. β'. K. Σ'.

- ἢ Ἰσθρίαν νιν. Ἐνθα Λατοῦς
 Ἴπποσόα θυγάτηρ
 Δέξατ' ἐλθόντ' Ἀρκαδίας ἀπὸ δει-
 ρᾶν καὶ πολυγνάμπτων μυχῶν
 50 Εὐτέ μιν, ἀγγελίαις Εὐ-
 ρυσθέος, ἐντὺ ἀνάγκα πατρώθεν

38. ἄμα MS. Bodlei. Aug. et alii, ut Ald. v. Ol. i. ext. Quod Toup. Add. ad Theocr. ix. 4. pronuntiat, ἀμᾶ vocem nullam esse, nimis pro arbitrio pronuntiatum esse, docent tōt alia similia. 40. ἔθαλλεν Bodl. quatuor, Aug. Gott. ἔθαλλεν Ald. 42. ἔδοξεν tres Bodl. et Ald. 43. ὄρμαιν MS. Bodl. 45. πορεύεν Dorismus postulat, non πορεύειν. 46. Ἰσθριανήν Steph. et omnes edd. ante Schmidium, sicque Aug. et MS. Bodl. Meminit lectionis etiam Schol. Ἰσθρίαν νιν Schmidius ex Pal. C. recepit: idque diserte Scholiastes exhibebat una cum altera lectione Ἰσθρία νιν, ut cum A. i. θυγάτηρ jungatur: hoc quidem minus bene. 47. ἰπποσόα Bodl. β. γ. 49. πολυγνάμπτων Rom. 50. Locum recitat Ælian. H. Anim. vii. 39. Junxit et ille Εὐρυσθέος ἀνάγκα. 51. -ρυσθίνας Aug. ἄ. πρῶσθιν Schol. recentiora.

νη χρυσάρεματος διχόμενης (inde a novilunio) ἀντίφλεξιν ὀφθαλμῶν, (illustratur, ad verbum, ex adverso spectantibus, plenum vultum, os, lucem, φῶς, h. e. erat plenilunium) καὶ ἰσπίρας—καὶ—κρίσιν

—Θῆκε Luna, tanquam tempus, quo illa facta sunt.

41. χῶρος Πίλοπος, Olympia, ἐν βάσσαις Κρονίου (ἔρονς i. 178. 9.)

Χρυσόκερων ἔλαφον θήλειαν ἄξον-
 θ' ἄν ποτε Ταυῖέτα
 Ἀντιθεῖσ' Ὀρθεωσία ἔγραψεν ἱεράν.

Σ. γ'. Κ. ς'.

- 55 Τὰν μεθ' ἔπων, ἴδε κἀκείναν χθόνα,
 Πνοιᾶς ὀπίθεν, Βορέα
 Ψυχροῦ. τόφει δένδρεα θαύμαινε σταθεῖς.
 Τῶν νιν γλυκὺς ἴμερος ἔσχεν,
 Δωδεκάγναμpton περὶ τέρμα δρόμου
 60 Ἴππων φυτεῦσαι.
 Καί νυν ἐς ταύταν ἑορτὰν
 Ἴλαος ἀντιθεῖοισιν νίσσεται
 Σὺν βαθυζώνου διδύμοις παισὶ Λήδας.

Α. γ'. Κ. ς'.

Τοῖς γὰρ ἐπέτραπεν, Οὐλυμπόνδ' ἰὼν,

52. αὔξονθ' Aug. et tamen cum gl. κομίσοντα. 55. ἰθὺς vitiose Gott. Ald. et Pal. A. B. et Bodl. 56. ὀπισθεν Steph. et omnes vulgg. ante Schmidium, qui Pal. C. et metri legem recte sequutus est. Aldina porro cum Aug. et Gott. πνοιᾶς, ut habebant quoque codd. apud Greg. Corinth. p. 99. qui recte ὀπιθεν adserit. βορέας Bodl. α. cum iisdem codd. Gregorii l. c. 57. σταθεῖς. Τῶν νιν h. ταύτων (τινά) νιν. Ita hæc sejuncti. Erat antea: σταθεῖς τῶν, h. e. ἰξ ἄν, minus lyricæ. θαύμαζι Aug. cum altero in marg. 58. ἴσχι Steph. 61. καί νυν recte Schmidius emendavit, metro exigente. Vulgg. καὶ νῦν. 62. ἀντιθεῖοισιν legit Schmidius, ut ultima producatur; etsi illa produci potest et sine v finali. νίσσεται et νίσσεται in Bodleianis, perpetua varietate. 63. διδύμοις Ald. nec male, cum Gott. alioqui media in διδύμοις producta esse dicenda est: quod Schmidius quoque et Pauw viderunt.

56. ὀπισθεν Βορέα. v. ad v. 25.

58. Plin. xvi. s. 89. Olympia oleaster, ex quo Hercules primus coronatus est, et nunc custoditur religiose.

61. ἐς ταύταν ἑορτᾶς, ad victoriam Theronis celebrandam (non ad Οιοζία). Patet e seqq. et Ném. x. 96. sq. etiam Dioscurus fuisse inter deos præ-

sides ludorum Olympicorum. Et nunc adest ille propitius sollenni victoris una cum Dioscuris, quos olim jussit præesse ludis, se ad deos evocato. Tum interpuncti: τοῖς γὰρ ἐπίτραπεν, Οὐλυμπόνδ' ἰὼν, θαντὸν ἀγῶνα νίμειν ἀνδρῶν τ' ἀριστᾶς πέρι καὶ ῥιμφαρμάτου διφρηλασίας: est enim ἀγῶν περὶ ἀριστῆς καὶ διφρηλασίας.

- 65 Θαητὸν ἀγῶνα νέμειν
 Ἄνδρῶν τ' ἀρετᾶς πέρι, καὶ ῥιμφαρμάτου
 Διφρηλασίας. Ἐμὲ δ' ὦν πα
 Θυμὸς ὀτρύνει φάμεν, Ἐμμενίδαῖς
 Θήρωνί τ' ἐλθεῖν
- 70 Κῦδος, εὐίππων διδόντων
 Τυνδαριδᾶν· ὅτι πλείσταισι βροτῶν
 Ξεινίαις αὐτοὺς ἐπείχονται τραπέζαις,

E. γ. K. Σ.

Εὐσεβεῖ γνάμα φυλάσσον-
 τες μακάρων τελετάς.

- 75 Εἰ δ' ἀριστεύει μὲν ὕδωρ, κτεάων
 Δὲ χρυσὸς αἰδοίεστατον·
 Νῦν γε πρὸς ἔσχατιὰν Θή-
 ρων ἀρεταῖσιν ἰκάνων ἄπτεται
 Οἴκοθεν Ἑρακλῆος στηλᾶν. τὸ πόρσω

67. διφραλασίας Aug. 76. αἰδοίεστατος Bodl. β. γ. αἰοδίεστατον emendat Pauw, metri caussa. Non capio argutias viri de metro solliciti. Induxit forte Grammaticus in metri typo: Ἰωνικὸν δίμετρον. Videtur is scripsisse Ἰαμβικὸν δίμετρον. 79. τὸ πόρσω Schol.

67—74. Et nunc victoriam curulem hanc Olympicam Emmenidarum tribui et Theroni non alio quam Dioscurorum studio obtigisse pronuntio: quia eos præcipua aliqua religione colunt. Similis locus est inf. Ol. vi. 137. add. Ol. i. 171. ἐμὲ θυμὸς ὀτρύνει, non possum non, quin eloquar. τιλεῖται μακάρων sunt ipsorum Dioscurorum festa. τραπέζαις ξεινίας de epulis sacrorum accipio, quibus adhibentur alii, tanquam hospites.

75—81. Victori in Olympicis ludis summam ait adesse gloriam, qua nulla major expectari possit. Lyrica audacia hoc

declaravit: εἰ δὲ ἀριστεύει μὲν ὕδωρ—νῦν γ. Si—nunc quoque, pro: ut aqua et aurum (inter elementa illud, hoc inter metalla) primum tenent locum: sic Thero ad summum felicitatis et gloriae fastigium pervenit: νῦν γ. Θήρων, ἰκάνων ἀρεταῖς (διὰ ἀρετῶν) οἴκοθεν (h. e. διὰ οἰκιῶν ἀρετῶν) πρὸς ἔσχατιὰν, ἄπτεται στηλῶν Ἑρακλῆος: extremum terminum attingit. Hic verborum ordo. Variavit et invertit orationem carminis i. Ol. princ. Addit 81. 2. 3. hæc: ultra columnas illas procedi non posse, nec cuiquam hoc tentandum esse: οὐ διακτεῖον εἶναι. ut Scylax de Cerne

80 Δ' ἔστι σοφοῖς ἄβυτον
 Κᾶσόφοις. οὐ μὴν διώξω. κεινὸς εἶην.

81. οὐ μιν Ald. et in marg. Rom. οὐ μὴ malebat Mingarell. κεινὸς alii ap. Schol. κεινὸς Rom. εἶη. Schol.

insula p. 53. τὰ ἰπικεῖνα οὐκίτι ἰστὶ
 πλωτά.—Pronuntiavit hoc, ut solet,
 tanquam de se: οὐ μὴν διώξω κεινὸς εἶην.
 pro, κεινὸν εἶη τοῦτο. Ceterum fastigium
 gloriae ex certaminibus saepe sic declarat
 Pindarus; v. Nem. iii. 35-38. iv. 112-

115. Isthm. iv. 18-90. vi. 14-19.
 quod sequuntur et alii, ut Eurip. in
 Hippol. 750. Aliud inventum v. ib.
 Isthm. v. 17. vii. 60 sq. aliud P. x. 42.
 sqq. et Ol. v. fin. Nem. ix. 109.

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ δ'.

ΨΑΥΜΙΔΙ ΚΑΜΑΡΙΝΑΙΩ,

Ι Π Π Ο Ι Σ .

ARGUMENTUM.

AD Jovem conversus vota facit pro Psaumide Camarinæo victore quadrigis - 24. Subjicit laudes - 27. quarum veritatem re ipsa argui ait; quod fabula illustrat de Ergino, quem, propter canos risu exceptum, cursus, adeoque ipsa res, pedibus valentem declaravit.

Σ. ά. Κ. ιέ.

ΕΛΑΤΗΡ ὑπέρτατε βροντᾶς
Ἄκαμαντόποδος
Ζεῦ· τεαὶ γὰρ ᾤραι

1. ελατήρ, Aug. πλατήρ, in Gott. gl. διοικητὰ ὑψισσι. 3. Schmidius parenthesisin sustulit, quam Crataudrina intulerat; (τεαὶ—ισθλοί.) Nil refert, sive apponatur, sive omittatur. Ratio loquendi est frequentissima.

Inscribitur ἵπποις, quod idem est ac τετρίπτοι ἄρματι. Unde est v. 19. Ψαύμιος γὰρ ἦκει (ἵπ') ὀχέων. Sic ἵπποις sæpe in nostro quoque, ut Ol. v. 15. et sic inscripta est Isthm. iii. Diversa fuit victoria hæc, quæ ad Olymp. lxxxii. refertur,

VOL. I.

ab ea, quam carmine sequenti celebrat: v. ad ejus pr.

3. Ζεῦ — ἀλλ' εἰ Κρόνου παῖ — ἔδου.
Excipe propitia mente hymnum in victoriam Psaumidis; nam tuum solenne possit me, ut celebrem summam victoriam car-

- Ἵπὸ ποικιλοφόρμιγγος αἰοιδᾶς
 5 Ἐλισσόμεναί μ' ἔπεμψαν,
 Ἵψηλοτάτων μάρτυρ' ἀέθλων
 Ξείνων δ' εὖ πρᾶσσόντων, ἔσαναν
 Αὐτίκ' ἀγγελίαν
 Ποτὶ γλυκεῖαν ἔσλοί'
 10 Ἄλλ', ὧ Κρόνου παῖ, ὃς Αἴτναν ἔχεις,
 Ἵπὸν ἠνεμόεσσαν ἑκατογ-
 κεφάλα Τυφῶνος ὀβρίμου,
 Οὐλυμπιονίκαν
 Δέκευ Χαρίτων ἑκα-

9. ἰσθλὶ Steph. 10. Ἄλλὰ Κρ. Bodl. MS. etiam Ald. Κρόνιε παῖ Schol. recent. 11. Ἵπὸν alii, nescio qui, apud Schmidium, ut Ætna furnus, caminus sit, Typhoni ἰgnem spiranti impositus. Ἵπος est onus impositum: ut ἰποῦν est πείζειν. Æschyl. Prom. 365. cf. Not. τὴν Ἵπον interpretantur πῖσμα καὶ βάρος, ut ἰποῦν est θλίβειν apud Etymol. M. Scholia recent. τιμωρίαν καὶ κόλασιν reddunt, ex etymologia argutantia. In Pal. B. Ἵπὸν male. 12. ὀμβρίμου Ald. et Aug. 14. δέ-ξαι Ald. et Pal. C. c. Gott. ex Scholio. Iidem χαρίτων S', quod et Schol. in- venerat.

mine lyrico, cum hospes meus sit tenuiti- atus victor. Hæc lyricæ quomodo extule- rit, vide. *σικαὶ γὰρ ὄραι*, tuum sollenne (Olympicum) ἰλισσόμεναί (volvens se, rediens anno quinto) ἔπεμψάν με (πέμ- πουσι, μεταπέμπονται, arecessunt me) μάρ- τυρα ἀέθλων ἰσθλὶ π. αἰοιδᾶς (διὰ, σὺν, nam poeta dicitur μαρτυρεῖν ea, quæ celebrat: v. c. Ol. vi. 35.). Mox 7. ἔσαναν, σαίνου- σιν, ἦδονται.

11. Ἵπὸν esse onus impositum, dubitari nequit, post illustrationes voc. ἰποῦσθαι, a viris doctis propositas: Hemsterh. ad Aristoph. Plutum p. 279. Brunck. ad Lysistr. 291. tum ad Æschyl. Prom. 365. et Gedik. Carm. select. ad h. l. τὸν ἰπὸν illustrat Dawes. Misc. Crit. p. 200.

14. Χαρίτις spectant ad victoriæ decus, quod consequutus est Psautis. Est enim χάρις sæpe ἡ νίκη, et χάριτις eodem

modo: ut χαρίτις et χάρις omnino quodvis decus, laus; v. c. P. iv. 490. porro beneficium, χάσμα P. iii. 127. tum χάρις etiam est hymnus, et Χαρίτις poetæ lyrici sunt Musarum loco: quo nihil frequentius, v. c. Nem. iii. pr. Hinc et Χαρίτις dicuntur favere, propitiæ esse victori, ut Nem. v. extr. et potest sic etiam h. l. Χαρίτων scribi, ut sit Χαρίτων ἑκασι, Charitum, quibus victoriæ decus debetur, beneficio, propter victoriā. Sic Διὸς ἑκασι Isthm. v. 37. Similiter Κά- στορος ἑκασι P. v. 10. 11. N. vii. 22. et sic aliquoties.—Excipe, Jupiter Ætnæ, Hymnum huncce, Κῶμον. In voc. Κῶμος adjuncta est hymno notio pompæ vic- toris, dum carmen accinitur: nam mox ille v. 19. Κῶμος ἦκει (ἐπὶ) ὀχέων Ψαύ- μιος. In personam autem illum mutari a poeta, obvium est.

15 τι τόνδε Κῶμον,

A. á. K. ιε΄.

Χρονώτατον φάος εὐρυ-
σθενέων ἀρετῶν.

Ψαύμιος γὰρ ἦκει

Ὀχέων ὄς, ἐλαία στεφανωθεῖς

20 Πισάτιδι, κῦδος ὄροισι

Σπεύδει Καμαρίνα. Θεὸς εὐφρων

Εἴη λοιπαῖς εὐχαῖς ἐπεὶ μὲν

Αἰνέα, μάλα μὲν

Τροφαῖς ἔτοιμον ἵππων,

25 Χαίροντά τε ξεινίαις πανδόκοις,

Καὶ πρὸς ἀσυχίαν φιλόπολιν

Καθαρᾶ γνώμα τετραμμένον.

Οὐ ψεύδει τέγξω

Λόγον. διάπειρά τοι

30 Βροτῶν ἔλεγχος.

18. Ψαύμιος Ald. tres Pal. et tres Bodl. Aug. Gott. v. ad v. 7. ἦκει Ald. et Pal. C. G. 19. ὀχέων vel κῶμος vel φάος ait Pauw. Non capio. An vir doctus voluit continuare sententiam? δίκην—κῶμον. Χρονώτατον φάος εὐ. á. Ψαύμιος γὰρ ἦκει ὀχέων, h. e. φίλων adducit carmen laudes virtutum Psaumidis. Ita vero particula γὰρ molestiam facit. Nec minus in Mingarelli Conjectur. p. 60.

τόνδε κῶμον. Χρονώτατον φάος ε. á. Ψαύμιος γὰρ ἦκει ὀχέων, vehens. Immo est ἐπ' ὀχέων. 21. ἵμφρων Aug. c. gl. ἰμινῆς, πρᾶος. 24. ἵππων Steph. (vitium operarum edd. Pauli Stephani.) 25. ξεινίαις Gott. sicque rescribit Pauw, ut Epionicum metrum sit. Equidem his metrorum nominibus parum tribuo; et alter versus, qui huic respondet, sup. v. 10. defendit vulgatum. χαίροντά τε. Cum μὲν præcesserit, debuit sequi χαίροντα διξ.

26. vulgo ἠσυχίαν. 27. τετραμμένον. aliud vitium Cratand. et Steph.

29. Dixerat: non contaminabo laudem
mendacio, hoc est veram laudem eloquar,
quam ipsa res veram esse arguet. Hoc dixit:

experientia, ipsa res, eventus, verum ar-
guet, ἰλίγγει. Eadem sententia erat
Ol. i. 53.

E. K. ιβ'.

"Α περ Κλυμένοιο παιῖδα

Λαμνιάδων γυναικῶν

"Ἐλυσεν ἐξ ἀτιμίας.

Χαλκοῖσι δ' ἐν ἔντεσι νικῶν

35 Δρόμον, ἔειπεν Ὑψιπυλεία,

Μετὰ στέφανον ἰών·

Οὔτος ἐγὼ ταχυτᾶτι·

Χεῖρες δὲ καὶ ἦτορ ἴσον.

Φύονται δὲ καὶ νέοις

40 Ἐν ἀνδράσι πολιαὶ

Θαμὰ, καὶ παρὰ τὸν ἀλικίας

Ἐοικότα χρόνον.

31. ἄπειρ καὶ Κλ. Gott. 32. γυναικῶν Bodl. β. γ. male. 34. χαλκοῖσι δ' in Ald. χαλκίοισι Gotting. recte, dummodo *εἰ* pronuntiando contrahas; sicque Brubach. in marg. at χαλκοῖσιν δ' in Rom. et seqq. edd. Videtur ad metri normam correxisse Schmidius. 35. Ὑψιπύλεια Bodl. C. quasi esset casus quintus, ᾤ'τ. 37. ταχυτῆτι Bodl. γ. Antea interpungebatur: ἰγῶ' ταχυτᾶτι χεῖρες δὲ κ. 38. ἴσον Bodl. C. Aug. 40. in ἀνδράσιν Bodl. C. Aug. 41. Θαμὰ, παρὰ τι τὸν ἀ. legisse videtur Metricus, monente Pauw. παρ Aug.

31. Vid. Schol. Sufficit tenere, in certaminibus adventu Argonautarum in Lemno ab Hypsipyle habitis prodiisse ad cursus (et quidem ὀπίστου, ut v. 34. patet) certamen Erginum jam ætate provectum. Exceptus risu feminarum, mox victor ad præmium ab Hypsipyle repetendum accedens, *Ecce me, ait, pedum velocitate satis valentem; nec minus manuum virtute et animo.* Ergo et in hoc ipsa res arguebat Erginum pedum velocitate et corporis robore va-

lere. Debitum autem hoc ex antiquiore Argonauticorum scriptore notum esse.

39. Voluit Psaumidem *canum* certasse, et in eo *comparationis vim* quaerunt. Addunt quoque Psaumidem jam senem fuisse, ex Olymp. v. 51. Omnia sunt aliena. Immo vero est hoc epiphonema poetæ. *Fieri interdum potest, ut aliquis mature canus sit, juvenili tamen vigore et robore utatur.* [Pro vulgari: ita ille, etsi canus ad aspectu, virtutem juvenilem ipsa re probavit. Ex Schedis.]

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ε'.

Τ Ω Α Υ Τ Ω Ψ Α Υ Μ Ι Δ Ι,

Α Π Η Ν Η.

ARGUMENTUM.

ΡΟΕΤΑ urbi Camarinæ gratulatur civem victorem, intexta ejus laude - 38. tum facit bona vota.

Σ. α'. Κ. ιδ'.

ΥΨΗΛΑΝ ἀρετᾶν καὶ
Στεφάνων ἄωτον γλυκὺν

In inscriptione additum in codd. *τιθρίππα, α. καὶ κίλησι.* indocte. v. Not. Schol. vet. *αὔση ἢ ἀδῆ ἐν μὴν τοῖς ἰδαφίοις οὐκ ἦν. ἐν δὲ τοῖς Διδύμον ὑπομνήμασιν ἐλίγιτο Πινδάρου.* Quæ illa ἰδάφια sc. ἀντίγραφα sint, ignoratur. *Originalia* interpretatur Schmidius; sic "ἐν τοῖς ἰδιογράφοις" esset legendum. Sed ad hæc provocare vix potuit Grammaticus. Pauwii emendatio vix memoratu digna ἐν τοῖς ἰλαχίστοις, in paucissimis. Probabile mihi fit, τὰ ἰδάφια esse *vulgaria*, quæ in bibliothecis habentur. Apud Eustath. p. 960, 21. τὸ κοινῶς λεγόμενον σχιδάριον ἢ σχιδίων λόγων ἐστὶν ἰδάφιον. Videtur vox serioris usus fuisse. Quicquid est, saltem liquet hoc, abfuisse olim a nonnullis exemplaribus hoc carmen. Porro Aldina cum Aug. aliter ac vulgg. inde a Romana carmen distinxerat; pro una enim Strophe, Antistrophe et Epodo ternas habet; scilicet Strophe v. 1—7. Antistrophe 8—14. Epodos 15—19. et sic in Antistrophe et Epodo. Omnino ea, quæ in vulgg. Epodos est, vix recte ita appellari potest, cum sit Strophæ et Antistrophæ par, quod insolens plane est, ut Pauw quoque monuit, quem vide in Notis p. 32. qui tres Strophas faciendas esse censet; id quod ipse faciendum

Victoria fuit parta cursu mularum curru junctarum, ut patet ex v. 6. *δῶρα ἀπίνης.* Adscitus ille fuerat Olympiis Ol. lxx. v. Paus. v. 9. Male

grammaticus inseripsit pro sola ἀπίνη tria ex v. 15. Spectat Ode ad aliam Olympiadem quam superior.

- Τῶν Οὐλυμπία,
 Ὀκεανοῦ θύγατερ,
 5 Καρδία γελανεῖ
 Ἀκαμαντόποδός τ' ἀπήνας δέκευ
 Ψαύμιός τε δῶρα
 Ὅς, τὰν σὰν πόλιν αὖξων,
 Καμαρίνα, λαοτρόφον,
 10 Βαμοὺς ἔξ διδύ-
 μους ἐγέραρεν ἑορ-
 ταῖς θεῶν μεγίσταις,
 Ὑπὸ βουθυσίαις, ἀέθλων τε περ-
 πταμέροις, ἀμίλλαις,
 15 Ἴπποις, ἡμίονοις τε, μοναμπυκί-
 α τε. τὴν δὲ κῦδος
 Ἀβρὸν νικάσαις ἀνέθηκε, καὶ
 Ὀν πατέρ' Ἀκρῶν ἐκάρυξε, καὶ
 Τὰν νέοικον ἔδραν.

Σ. β'. Κ. ιθ'.

20 Ἴκων δ' Οἰνομάου καὶ

esse censui. S. τῶν Ὀλυμπία Ald. 7. Ψαύμιος et hic Ald. tres Palat. et Bodl. α. cum Aug. Gott. recte: nam sic Dorice. At Ψαύμιδος est vulgaris forma. 9. Καμαρίναν Ald. cum Pal. C. et Gott. et mox 11. γέραρεν. 16. τοὶ δὲ Bodl. β. γ. sed alterum in margine. 17. νικάσας Ald. recte, nisi f. νικάσαις. Vulgo νικήσας. 20. Ἴκων reposui metri caussa, pro ἰκῶν. ἰλθῶν

5. Camarina λίμνη tanquam una e Nymphis Oceanidibus exhibetur. Aluit urbem Hipparris, inf. 27. qui etiam in numis occurrit, juvenili specie, capite cornu instructo. v. nunc Eckhel V. C. Doctr. Num. t. i. p. 199. De urbis originibus v. Diodor. xi. 76.

11. ἑορταῖς. Suppleo et accipio in ἑορταῖς θεῶν μεγίσταις pro singulari in sollenni Olympico, inter sacrificia et certa-

mina, quae habentur per quinque dies, a die xi-xvi. curru, mulis et celete. Nec haec de Psaumide, sed universe erant accipienda. ἐγέραρεν autem tanquam victor, sacro facto in sex aris xii. deorum, cum in singulis essent duo σύμβωμοι, v. c. Jupiter et Neptunus: v. Pausan. v. 14. et Schol. ad h. l.

20—38. Camarina a Syracusanis bis vastata restituta erat Ol. lxxix.

Πέλοπος παρ' εὐηράτων
 Σταδμῶν, ᾧ πολι-
 άοχε Παλλὰς, αἰεί-
 δει μὲν ἄλσος ἀγνόν
 25 Τὸ τεὸν, ποταμόν τε Ὀανον, ἐγ-
 χωρίαν τε λίμαν,
 Καὶ σεμνοὺς ὀχετοὺς, Ἴπ-
 παρις οἷσιν ἄρδει στρατὸν,
 Κολλᾷ τε σταδί-
 30 ὦν Θαλάμων ταχέως
 Ὑψίγειον ἄλσος,
 Ἄπ' ἀμαχανίας ἀγων ἐς Φάος
 Τόνδε δᾶμον ἀστῶν.
 Αἰεὶ δ' ἀμφ' ἀρεταῖσι, πόνος δαπά-
 35 να τε μάρναται πρὸς
 Ἔργον κινδύνῳ κεκαλυμμένον.
 Εὖ δὲ ἔχοντες, σοφοὶ καὶ πολί-
 ταις ἔδοξαν ἔμμεν.

Pal. A. B. trēs Bodlei. Aug. et Rom. cum Brubach. in margine. 21. εὐκρα-
 τῶν Bodl. β. γ. vitio librarii. 25. Ὀανιν et Ὀανιν in Schol. legitur. Ὀανον
 sine in Gott. Ed. Brub. in marg. alias Ὀανος (voluit Ὀανισ) καὶ Ὀανισ. 32. ὑπ'
 Pal. C. et Aug. Uterque a pr. m. Iidem cum Gott. et Ald. ἀμαχανίας propius
 ad Dorismum. 34. Erat αἰεί. Verum αἰεὶ legendum cum Pauw. propter
 versum antitheticum sup. 10. Et sic Aug. tum Ed. Rom. Crat. et rel. Versum
 34. 35. respicit Themist. Orat. viii. pr. et Or. xxi. p. 246. A. B. ed. Hård.
 35. πρὸς ἔργον. 36. Κινδύνῳ Bodl. β. γ. 36. Κεκαλυμμένῳ Schol. legit.
 κικαλασμένον Schol. ad Isthm. iv. 52. 37. Nondum mihi persuadere possum,
 tam turpem hiatum a Pindaro venisse εὖ δὲ ἔχοντες. f. δὲ γ' ἔχοντες. Pro σοφοὶ καὶ
 Jacobs animadverss. p. 188. conj. σοφισταί.

Psaumidis magna videtur in nova urbe
 exstruenda fuisse opera; mox idem ei
 novum splendorem paravit victoria O-
 lympica obtinenda. Refertur ea ad Ol.
 lxxii. In seqq. vereor ne imponi
 nobis patiamur a grammaticis, quasi
 in fluvio Hippari ratibus advecta fuerint

ligna ad urbem exstruendam. Ne sic
 quidem fluvius dici potest κολλᾶν Θα-
 λάμους. Verum Psaumis ille est, qui
 suis opibus adjuvit colonos novas domos
 sibi exstructuros. Illustrat victor suam
 urbem, adeoque et lacum, Palladis,
 et Oanum et Lacum, καὶ σεμνοὺς

Σ. γ. Κ. ιθ'.

- Σωτῆρ ὑψινεφῆς Ζεῦ,
 40 Κρόνιόν τε ναίων λόφον,
 Τιμῶν τ' Ἀλφεὸν
 Εὐρὺ ρέοντ' Ἰδαϊ-
 ὄν τε σεμνὸν ἄντρον,
 Ἰκέτας σέθεν ἔρχομαι, Λυδίοις
 45 Ἀπύων ἐν αὐλοῖς,
 Αἰτήσω πόλιν εὐα-
 νορίαισι τάνδε κλυταῖς
 Δαιδάλλειν σέ τ', Ὀ-
 λυμπιόνικε, Ποσει-
 50 δανίοισιν ἵπποις
 Ἐπιτερπόμενον, φέρειν γῆρας εὐ-
 θυμον, ἐς τελευτὰν

42. ρίοντ' reposui ex Ald. et Gott. probante Pauw, pro ρέοντα; prima in Ἰδαίων longa est, et spondeus pro dactylo requiritur. 45. ἠπύων MS. Bodl. et C.

Aug. 47. τήνης Bodl. α. 48. deb. δαιδάλλειν et 51. φέρειν. 49. Ποσειδανίοισιν Pal. A. B. Bodl. MS. et C. 52. τελευτῆν Bodl. γ.

ἔχιστους (alveum, non, canalem), Ἰπτα-
 ρεις οἷσιν ἄρδει σφραγῶν, (populum pro
 urbe). Nunc ad Psaumidem spectant
 reliqua: κολλᾶ τε (κόλλα, pro ἐκόλλα,
 præstaret, et δὲ, ad αἰίδει μὲν) ταχίως
 ἄλσοι (h. κληῖδος) ὑψίγειον θαλάμων
 σταδίων* magnum ædificiorum numerum
 celeriter educit, ἀπ' ἀμαχανίας ἄγων ἐς
 φάος τάνδε δᾶμον ἀσπῶν, incolumitate, con-
 ditione læta, populo restituta. Fecit ille
 hoc cum impensis suis magnis: hoc in
 seqq. ornat generali sententia v. 34—
 36. in magnis conatibus, cæptis, rebus,
 (ἀμφ' ἀριταῖσι, sæpe pro ipsis factis,
 v. c. Ol. vi. 14. et inde pro certamine
 et victoria) labor et impensa nititur ad-
 versus fortunæ aleam, h. e. semper virtute
 et sumtu certatur ad consequendam rem ar-

duam, discriminis plenam (propter incer-
 tos exitus et successus). [in magnis
 ausis labor et impensa certat, certatim se
 adjungit augeturque, in re ad exitum per-
 ducenda, circumdata periculo, h. alea
 plena. Ex Schedis.] πόνος et δαπάνη
 junguntur in his, ut inf. Isthm. i. 58,
 59. vi. 14, 15. Πόνον respicit ὁ κίνδυνος,
 ut statim vi. 14. ἀριταὶ ἀκίνδυνοι sunt res
 gestæ ἄνω πόνου. ἄστονοι.—37. Εὐ δὲ ἔχον-
 τες, at qui læto successu utuntur, (εὐ πρά-
 ξαντες, εὐτυχοῦντες) habentur viri prudentes
 etiam a civibus suis, h. e. laudes ferunt.

44. Λυδίοις ἐν αὐλοῖς. Memorantur
 quoque Ol. xiv. 24. Nem. iv. 73. viii.
 25. Nec tamen dicam, proprie ne sint ac-
 cipienda antantum pro epitheto ornante.

48-53. Junctura verborum: καὶ

Υἱῶν, Ψαῦμι, παρισταμένων. ὑγί-
εντα δ' εἴ τις ὄλβον

55 Ἄρδει, ἐξαρκείων κτεάτεσσι, καὶ
Εὐλογίαὴν προστιθεῖς, μὴ ματεύ-
ση θεὸς γενέσθαι.

55. Ἰξαρκῶν tres Pal. Bodl. MS. et. α. Ἄρδει: licet conijcere ἀλλεῖ, *augst.* Sed v. Not.

(αἰτήσων τὸν Δία, ὥσπερ) γῆρας εὐθυμον
φέρειν σε, Ψαῦμι Ὀλυμπιόνικι, ἐπιτιμώ-
μονον Π. Ἰπποῖς, ἐς τελευτὰν υἱῶν παρι-
σταμένων etc. Te, Jupiter, ut rogem, —
et ut te, o Psuami, senectus tranquilla de-
ducatur (tibi contingat). Interpungi nunc
post εὐθυμον. Gravior sententia est
υἱῶν παρισταμένων ἐς τελευτὰν, ut super-
stites sint liberi parentibus: quæ votorum
summa est.

v. 54. ad f. nondum satis expedita
habeo: quia ἄρδειν ὄλβον et ὄλβον ὑγίεντα
dicta sunt nove, et quidem tropice et
ambigue. Age simplicissima ratione
utamar. Sententiarum nexus est hic:
si quis magnas opes, quibus ad res
præclaras gerendas utitur, et optatum
successum habet, (fere ut v. 34; sq.) is
summam felicitatem est adeptus. ἄρδειν
est ποτιζῆν, rigare; plantæ quæ rigan-
tur, aluntur, ut crescant, ut perennent;
unde et ἄρδειν pro αὔξειν: cf. Intpp. ad
Eurip. Suppl. 207. (ubi νηδὸν intellige
Telluris). αὔξειν est voc. quo poetæ
sæpe ad ornatum utuntur pro tenuiore
ἔχων, φέρον, sed cum notione magnitudi-
nis et amplitudinis adjuncta: ut Latini
poetæ alere, fovere pro habere. Isthm.
vii. 42. μέγιστον κλίος αὔξων pro ἔχων.

Igitur verba reddo: si quis alit, fovet,
divitias ita, ut ex opibus suis impensas faciat,
sustineat, (ut v. 34. 35. nam Ἰξαρκεῖν κτε-
άτεσσι, διὰ κτεάτων. Nem. i. 47. est
φίλοις Ἰξαρκεῖν, et Ἰπαρκεῖν simpl. pro
παρέχων. Nem. vi. 103.) et gloriam con-
sequatur: næ is summa quæque assequi-
tus est. Sententia est Isthm. v. 16. ubi
pro hoc est σὺν ὄλβῳ. Ὀλβον ὑγίεντα ex
linguæ ratione non aliter dici posse ar-
bitror quam fortunam integram, stabiles,
reclas, sc. quia sunt bene partæ, οὐ
νοσοῦντα. ὑγίεις est τέλειος, qualis est
ὄλβος φυτευθεῖς σὺν θεῷ, adeoque παρα-
μουνότιρος ἀνθρώποις N. viii. 27. 28.
Novissima: μὴ ματεύση θεὸς γενέσθαι,
Pindarico more de eo, qui summam fel-
licitatem assequutus est. Simile est iis,
quæ ad Ol. iii. 75. sq. notata sunt.
Ornavit idem hoc P. x. 42. sq. Isthm.
v. 17. sq. cf. P. i. 191. sq. Ductum ex
h. l. ap. Isocr. Epp. iii. f. οὐ γὰρ σοι
λοιπὸν ἴσθαι, ἢ θεὸν γενέσθαι. [Æschyl.
Eumen. 532. ἐξ ὑγείας φρονῶν ὄλβος,
felicitas ex mente sana. Opp. ὕβρις. ὄλβος
ἀληθῆς, ἀρισταῖς διδαιδαλμένος, Ol. ii. 96.
alienus ab ὕβρι. V. nunc Creuzer in
Studien 1810. i. p. 131. Ex Schedis.]

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ 5'.

ΑΓΗΣΙΑ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩ,

ΑΠΗΝΗ.

ARGUMENTUM.

AGESIAS genus ducebat ab Iamo Apollinis filio ex Evadne, Æpyti Arcadis filia, vate nobilissimo, a quo Iamidæ dicti; adeoque et ipse vates et sacrificus ad aram Jovis Olympiæ *, (v. 7 et 118) et idem vir fortis. 1 — 17. Poeta eum laudat Adrasti dicto de Amphiarao; — 36. inde redit ad laudes auctoris stirpis, Iami, et fabulam de ejus natalibus, nutritione et accepta a parente Apolline vaticinandi arte narrat, et Iamidas celebrat. — 128. Maternum genus victor ducebat ex Arcadia, cognatum cum Thebanis, itaque hoc quoque laudat. — 148. Transit inde ad laudes victoris et bona vota sic, ut Æneæ, chori magistro, præcipiat.

* Nam ex ea familia abierant in alias terras nonnulli, ut Spartam ap. Pausan. iii. 13. p. 237. alii Syracusas: qui tamen jus suum Olympiæ sacrificandi retinuisse videntur. Nobilem Iamidarum familiam in Elide aruspicina fuisse, docet quoque Cicero de Div. i. 41. et Pausan. vi. 2. p. 455. qui ad Pindari ἄσμα provocat.

Σ. α. Κ. ιά.

ΧΡΥΣΕΑΣ ὑποστάσαντες εὐ-

1. εὐτυχίῃ vitiose Ald. et MSS. Pal. B. εὐποικίῃ Bodl. MS. 1. εὐτυ.

1 13. Ordo sententiarum obscuratur parum severe, ut solet in antiquioribus, est constitutus. Nam δὲ est pro

τειχεῖ προθύρῳ θαλάμου
 Κίονας, ὡς ὅτε θαητὸν μέγαρον,
 Πάξομεν. ἀρχομένους δ' ἔργου, πρόσωπον
 5 Χρῆ δέμεν τηλαυγές. εἰ
 Δ' εἴη μὲν Ὀλυμπιονίκας,
 Βωμῶ τε μαντείῳ ταμίας Διὸς ἐν
 Πίσσῃ, συνοικιστῆρ τε τᾶν κλεινᾶν Συρα-
 κουσᾶν· τίνα κεν φύγοι ὕμνον
 10 Κεῖνος ἀνὴρ ἐπικύρσαις ἀφθόνων
 Ἀστῶν ἐν ἡμερταῖς αἰοδαῖς;

2. χρῆ Bodl. β. γ. Ang. 4. ἀρχομένου omnes edd. et scripti, etiam Aug. Gott. At ἀρχομένους Schmidius reposuit ex Luciani Hippia c. 7. et recte, tanquam elegantius et carminis, inter cetera præclarè, dignitati convenientius. Verborum ordinem et interpunctionem Pauw sic facere volebat: Χρυσίας — κίονας ὡς, ὅτι θαητὸν μέγαρον, πάξομεν ut sit ὡς πάξομεν, ὅτι Θ. μ. sic ἀρχομένους δὲ est pro οὐτω καί. nec vidit doctus, ita vim lyricam splendidi exordii infringi, dum illud ad vulgarem verborum ordinem revocat. Immo vero: πάξομεν ὑποστάσαντες κίονας προθύρῳ, ὡς ὅτι μέγαρον (πηγνύομεν) θαητὸν. Comparandum erat vel Carminis primi exordium. 5. χρῆ θέσθαι Themist. Or. ix, scilicet memoriter laudans. Jungebat Mingarell, εἰ δ' εἴη μὲν (δ) Ὀλυμπιονίκας β. μ. ταμίας. 7. βωμῶ τε μαντείῳ Rom. et Crat. doricè, ita vulgaris verborum structura esset. 8. Πίσσα Bodl. β. γ. συνοικιστῆρ bene revocavit ex Aldina Schmid. accedentibus Palatt. tribus. Romana cum ceteris vulgg. et binis Bodlei. συνοικιστῆς, quæ vulgaris forma est. 9. -κουσᾶν ἐν φύγῃ Gott. 10. κείνος Rom. ἐπικύρσαις mavult dorismus, monente Pauwio.

καί, pro γὰρ, pro οὖν. Ex vulgari ratione erat: Carminis præstantioris exordium facere par est splendidum, tanquam ædibus magnificis vestibulum columnis ornatum. Nunc comparans et comparatum commiscet poetarum more. Pro πῆζω πρόθυρον θαλάμου ὑποστήσαν κίονας, dixit: ὑποστάσαντες προθύρῳ κίονας πάξομεν, ὡς ὅτι sc. πάξομεν μέγαρον θαητόν. Mox ἀρχομένους δὲ est pro γὰρ, tum si διὰ pro, cum vero.

8. συνοικιστῆρ, non ipse, sed habuit majores, qui Syracusis condendis adfuere, συνοικίζοντας. Adseripserat Mingarell. οἰκιστῆρας pro ἰνοικοῦντας ap.

Æschyl. (vii. in Theb. 19).

9. Συρα-κουσᾶν· τίνα κεν φύγοι ὕμνον κείνος ἀνὴρ ἐπικύρσαις, pro τίνοι ὕμνη μὴ ἐπικύρσαι ἄν; quem hymnium ille non consequatur, οὐχὶ παντὸς ἄν ὕμνου ἐπιτύχοι; ἐν αἰοδαῖς ἀστῶν ἀφθόνων, h. αἰδόμενος ὑπ' ἀστῶν, a civibus invidia vacuis. Pergit v. 15. Jam talis hymnus convenit tibi, victor. ἴστω ἔχων πίδα ἐν τούτῳ πιδίλω· ita ut hic calceus tibi conveniat: non debuit indignum carmine esse ex istius ætatis sensu. Etiam deorum ac dearum πιδίλα diligenter memòrant poetæ. Ad dicit epitheton pedi δαίμοιον pro ἀνδρὸς δαίμοιον.

A. á. K. íá.

- Ἴστω γὰρ ἐν τούτῳ πεδί-
 λῳ δαιμόνιον πόδ' ἔχων
 Σωστράτου υἱός. ἀκίνδυνοι δ' ἀρεταὶ
 15 Οὔτε παρ' ἀνδράσιν, οὔτ' ἐν ναυσὶ κοίλαις,
 Τίμαιαι. πολλοὶ δὲ μέ-
 μνανται, καλὸν εἴ τι ποναθῆ.
 Ἀγησία, τὴν δ' αἴνος ἔτοιμος, ὄν ἐν
 Δίκα ἀπὸ γλώσσας Ἄδραστος μάντιν Οἰ-
 20 κλείδαν ποτ' ἐς Ἀμφιάραον
 Φδέγξατ', ἐπεὶ κατὰ γαῖ' αὐτόν τέ νιν
 Καὶ φαιδίμας ἴππους ἔμαρψεν.

E. á. K. ἰδ'.

Ἑπτὰ δ' ἔπειτα πυρᾶν νεκρῶν τελε-
 σθέντων, Ταλαϊονίδας

15. ἐν ναυσὶ κοίλαις. Monebat Mingarell. " talia epitheta (per se otiosa et mere ornantia) rarius apud Pindarum occurrere, quam apud Homerum." Nec mirum, cum lyrico sit brevitati studendum. 17. μέμνανται MS. Bodl. 18. Mingarellus scribebat Ἀγησία, ut pro Ἠγησίας dictum esset Dorice Ἀγησίας. Erit tamen vel sic adspiratio tollenda. Habemus quoque in Pindaro ἀγησίχορος P. i. 6. Ἀγησίδαμος Ol. x. et Ἀγησίμαχος N. vi. 36. 19. γλώσσας, utalibi, pro vulg. γλώσσης repono. Ὀϊκλείδαν per diæresin omnes scripti Palatt. et Bodl. etiam ed. Brubach. et Steph. sed adversus metricam legem. 20. Ἀμφιάραον Palatini, et Bodl. MS. et C. Aug. Gott. a pr. m. et edd. Rom. et Brub. Ionismum recte aliæ deseruerunt. 24. Ad hunc versum in Rom. et Brub. edd. appictum τὸ χ. Haud dubie Grammatici notare voluerunt insolentiam formæ πυρᾶν τελεσθέντων pro τελεσθεισῶν etsi nec in Atticis; nec inter Dores exempla desint passim a viris doctis

14. Quod si tu non sine impensa et dis-
 crimine (quandoquidem spe excidere
 poteras) victoriam obtinuisti: hoc ipsum
 nunc facit gloriosam victoriam. conf. v.
 34—36.

18. Ἀγησία, τὴν δ'. Idem color P.
 viii. 54. sq. et al.—ἀπὸ γλώσσας, ut ite-
 rum P. iii. 2. Seqq. ex antiquo poeta.
 [Adrasti μυλιχόγηρος γλώσσα ap. Tyr-
 tæum. At vix ex nostro colligas, elo-

quentem fuisse: ut putat Boeckh. in
 Platon. Min. p. 145. Ex Schedis.]

23. Simplicissimum est jungere: νε-
 κρῶν τελεσθέντων ἑπτὰ πυρᾶν, consumtis
 cadaveribus septem rogorum, h. e. quæ
 distributa erant per septem rogos, ut
 suum quæque turma haberet rogam.—
 ἐν Θήβαις ad τελεσθέντων, in agro The-
 bano, impetrata a Thebanis, Thesei in-
 teruentu, sepeliendi venia.

- 25 Εἶπεν ἐν Θήβαισι τοιοῦτόν τι ἔπος·
 Ποδῆν στρατιᾶς
 Ὀφθαλμὸν ἐμᾶς, ἀμφοτέρων,
 Μάντιν τ' ἀγαθὸν,
 Καὶ δουρὶ μάργασθαι. τὸ καὶ
 30 Ἄνδρὶ κάρμου δεσπότη
 Νῦν πάρσσι Συρακοσίῳ.
 Οὐ φιλόνηκος ἔων,
 Οὐτ' ἂν δύσερὶς τις ἄγαν,
 Καὶ μέγαν ὄρκον ὁμόσσας,
 35 Τοῦτό γέ οἱ σαφέως μαρτυρή-
 σω. μελίφθογγοὶ δ' ἐπιτρέψοντι Μοῖσαι.

Σ. β'. Κ. ια'.

Ω Φίντις, ἀλλὰ ζεῦξον ἦ-

notata. Miror sane Pauwium contra contendere et pronuntiare, sine dubio rescribendum esse *τελισθισῶν*. Manifestum est Pindarum, si quidem verba sic junxit, *τελισθίντων* non ad rationem grammaticam, sed ad sensum attemperasse. Nam *πυραὶ* nullorum sunt quam *mortuorum*: ad hos genus retulit. cf. Schol. Nicand. Ther. 329. ubi *καταφυχθέντος ἀκάνθης*. Similis caussa ejus, quam vocant enallagen, etiam alii exemplis subest. At nec indigemus ea h. l. v. Not. *Ταλασίδας* Aug. vitiose. 25. ἐν Θήβαις γι Pal. C. 31. Νῦν πάρσσι editum primum a Calliergo. Aldus Πάρσσι Σ. cum Pal. C. et Bodl. aliquot et Gott.; quod mutasse videtur Grammaticus, qui metro metuebat. *πάρσσι* durum pronuntiat Pauw; ipse emendat: Νῦν παρ τὶ Σ. h. e. *πάρσσι κατὰ τι*. quodammodo. Si tamen mutare volebat, erat propius ad manus Νῦν ἴσσι, quod solenne, cujus glossa fuit *πάρσσι*, in contextum illata. *Συρακοσίῳ* Aug. et Aldus cum sequent. edd. quod recte correxit Stephanus, ad metri normam, adstipulante Gotting. 32. 33. diverso ordine Ald. οὔτε δύσερὶς (vitiose) ἔων οὔτ' ἂν φιλόνηκος ἄγαν. Ita et Pal. C. et Gott. et οὐ δύσερὶς τις ἔων οὔτ' ἂν φ. ἔ. Bodl. C. et β. γ. et Aug. a m. sec. Utraque ratio ferri potest. Quod nunc legitur, Calliergus primus excudit, firmatum a binis Palat. nisi quod ἂν habent, alter saltem a manu secunda. οὔτε φιλόνηκος Scholiastæ socordia dedit. 36. ἐπιτρέψοντι Bodl. β. γ. 37. 'Αλλ' ὦ φίντις Schol. puto, explicative. Idem φίντις, pro φίλιτις, pro φίλιτατε ac-

[27. ὄφθαλμ. v. Ol. ii. 18. Ex Schedis.]

32. Etsi aliqui non facile contendo cum repugnantibus, hunc tamen, etiam jurato,

laudabo, eodem enconio impertiam, *Musis* suffragantibus.

37. Ω Φίντις. Parat sibi viam ad episodium de Iamo. At ego sumam mihi

δη μοι σθένος ἡμιόνων,
 Ἄ τάχος, ὄφρα κελεύθῳ τ' ἐν καθαρᾷ
 40 Βάσομεν ὄκχον, ἱκωμαί τε πρὸς ἀνδρῶν
 Καὶ γένος· κεῖναι γὰρ ἐξ
 Ἄλλαν, ὁδὸν ἀγεμονεῦσαι
 Ταύταν ἐπίστανται, στεφάνους ἐν Ὀλυμ-
 πία ἐπεὶ δέξαντο. χρῆ τοίνυν πύλας
 45 Ἵμνων ἀναπιτνάμεν αὐταῖς.
 Πρὸς Πιτάναν δὲ παρ' Εὐρώτα πόρον,
 Δεῖ σάμερόν γ' ἐλθεῖν ἐν ὄρᾳ·

A. β'. K. ια'.

Ἄ τοι Ποσειδάωνι μι-
 χθεῖσα Κρονίῳ, λέγεται
 50 Παῖδ' ἰοσόστρυχον Εὐάδναν τεκέμεν.

cipit, ut animum suum alloquatur; per se non male. Præstat pro nomine aurigæ habere. Sic quoque Valken. præf. ad Phalar. Epist. p. xxiii. Lennep Etymol. p. 1064. Fuit quoque Φιντίας. v. Opusc. t. ii. p. 250. 39. ἄ τάχος Ald. nec debebat deseri a Calliervo, et reponi ἦ. Etiam Gott. αἴ. Potest autem jungi et cum antec. et cum seqq. 40. βάσομεν Schmidius emendavit, metro postulante; sicque jam ediderat Aldus. vulgo: βάσωμιν. a βᾶω transitive; ut Isthm. i. 55. ὄφρα βάσομιν ἱκωμαί τε, æquiparato futuro et aoristo subjunctivi, ut apud Homerum fit. 42. ἄλλων Pal. C. et Gott. quod et ipsum doricum. ἄλλων Pal. B. a pr. m. et Bodl. γ. 45. Ἵμνων Ald. ἀναπιτνάμιν Bodl. C. ἀναπιτνάμιν Aug. a m. sec. cum gl. ἀναπιτνάμιν. ἀνοιγῆσαι. 47. δῆ Ald. idem γ' omittit, cum trinis Palat. et Schol. add. Gott. 48. Ποσειδάωνι ed. Rom. cum seqq. quod emendavit Schmidius ex Ald. et Pal. A. B. 50. ἰοσόστρυχον Schmid. metro poscente re-

argumentum carminis ex rebus Iami. Hæc ita effinxit: Utar hac mularum victoria opportune ad repetendas laudes stirpis Age-siæ: deducant me cæ mule eadem via, qua Olympiam properarunt illæ, ut cursu certarent; nam eadem via Pitana, qua vicina urbs est ad Eurotam, pervenitur, in qua Iamus, stirpis auctor, natus est. Hic est fundus lusus ingeniosi, lusus tamen; si recte judico. Similis locus est Pyth. iv. pr. Interposita sunt v. 44. 45. χρῆ

τοίνυν πύλας Ἵμνων ἀναπιτνάμιν αὐταῖς; propter id ipsum (quod στιφάνους ἐν Ὀλυμπία δέξαντο) laudis aditus debetur ipsis in carmine. Πρὸς Πιτάναν δὲ, lyrice: Carminis argumentum nunc esto Pitana, (Eurotæ f. quæ e Neptuno Evadnen concepit, Iami matrem). [51. Pitana filiam Evadnen dedit Ægypto educandam. 57. Evadue ab Apolline compressa Iamum peperit. Ex Schedis.]

- Κρύψε δὲ παρθενίαν ὠδῖνα κόλποις.
 Κυρίῳ δ' ἐν μηνὶ πέμ-
 ποῖσ' ἀμφιπόλους, ἐκέλευσεν
 Ἥρωϊ πορσαίνειν δόμεν Εἰλατίδα
 55 Βρέφος γ', ὃς ἀνδρῶν Ἀρκάδων ἀνασσε Φαι-
 σάνα, λάχε τ' Ἀλφεὸν οἰκεῖν.
 Ἐνθα τραφεῖσ', ὑπ' Ἀπόλλωνι γλυκεί-
 ας πρῶτον ἔψαυσ' Ἀφροδίτας.

E. β'. K. ιδ'.

- Οὐδ' ἔλαθ' Αἴπυτον ἐν παντὶ χρόνῳ
 60 Κλέπτοισα θεοῖο γόνον.
 Ἄλλ' ὁ μὲν Πυθῶνά δ', ἐν θυμῷ πίεσας
 Χόλον οὐ φατὸν ὀ-
 ξεία μελέτα, ἄχετ' ἰὼν
 Μαντευσόμενος
 65 Ταύτας περ ἀτλάτου πάδας.
 Ἄ δὲ φοινικόκροκον
 Ζῶναν καταθηκαμένα,
 Κάλπιδά τ' ἀργυρέαν,

cepit ex Brub. ed. cui praeivit Rom. Gott. et Aldus: *ισπλόκαμον* ex glossa, quam Cratander et reliqui retinuerunt. 51. *κρύψει* δὲ reposuit idem Schmidius ex Palat. B. C. add. Aug. Vulg. *κρύψαι* δὲ π. Aug. vel. *παρθενία*. habet hoc e Schol. rec. in quibus grammaticus: *ἡμοὶ δὲ δοκεῖν κάλλιον "παρθενία" γράφειν, pro ἢ τῆ παρθενία, ἢ τῆ δοκεῖν παρθενίας ἔτι εἶναι.* quam jejune. Idem praestare hoc ipso ait, si *παρθενία* legeris (pro ἢ *παρθενίας*): hoc enim et magis perspicuum esse, et magis sic sibi constare syntaxin. Non igitur sensit, quanto magis lyricum sit *παρθενίαν ὠδῖνα* pro *ὠδῖνα τὴν παρθενίου*. 52. *κυρίῳ* recte defendit Schmidius adversus audaciam nonnullorum, qui refingebant *κυρίῳ*. 55. γ' omissum in Ald. tribus Pal. binis Bodl. et Gott. 56. *ἔλαθ' ἢ* Gott. 61. *Πυθῶν' ἢ* Gott. 65. *πίε'* erat: quod volunt esse pro *περὶ*—non placet Pauwio, et reponit ille *περὶ*, ut tribrachys sit pro iambo. Sed praestat scribere *ταύτας περ*, quidem, et subintelligere *ἔνθα*. *ἀτλάτου* Bodl. β. γ. 66. ἢ δὲ Bodl. γ.

60. Jungenda sunt οὐκ ἔλαθ' Αἴπυ- gestans fetum utero, ἰγκυμονοῦσα ἢ θεοῖο.
 τον κλέπτουσα, κρύπτουσα, h. e. ἔχουσα, Respondent sibi ὁ μὲν 61. et ἢ δὲ 66.

- Λόχμας ὑπὸ κυανείας
 70 Τίκτηε θεόφρονα κοῦρον.
 Τᾶ μὲν ὁ Χρυσοκόμας πρᾶϋμη-
 τίν τ' Ἐλευθῶ συμπαρέστασέν τε Μοίρας.

Σ. γ. Κ. ια'.

- Ἥλθεν δ' ὑπὸ σπλάγχχων ὑπ' ᾧ
 δῖνός τ' ἐρατᾶς Ἰαμος
 75 Ἔς φάος αὐτίκα. τὸν μὲν κνιζομένα
 Λεῖπε χαμαί· δύο δὲ γλαυκῶπες αὐτὸν
 Δαιμόνων βούλαῖσιν ἐ-
 θρέψαντο δράκοντες, ἀμεμφεῖ
 Ἰῶ μελισσᾶν, καθόμενοι. βασιλεὺς
 80 Δ' ἐπεὶ πετραέσσας ἐλαύνων ἵκετ' ἐκ
 Πυθῶνος, ἅπαντας ἐν οἴκῳ
 Εἶρετο παῖδα, τὸν Εὐάδνα τέκοι·
 Φοίβου γὰρ αὐτὸν φᾶ γεγάκειν

71. σῆ μὲν Bodl. β. γ. 71. πρᾶϋμητίν 72. τ' Εἰλείθειαν, παρίστ. Ald. cum Palat. C. et Gott. vitiose et ex glossa. Emendatum in Rom. τι ante μοίρας abest ab Aug. 73. ἤλθει ante Schmidium, qui metro jubente prætulit ex Pal. A. B. ἤλθεν δ'. et sic Pauw scribere jubet. Idem emendat ἀπὸ σπλάγχχων. v. Not. 74. ἐρατᾶς. v. Not. an Ὁ ἱερᾶς fuit? ἐρατὸν γ' Matthiæ, ut ref. ad φάος. 79. καθόμενα ex Ald. Eam male deseruit Rom. cum seqq. edd. quæ habent κηδόμεναι. 83. γεγάκειν. Ergo γεγῆκα et γηγᾶκα ex γίγηκα. Fuit, censeo, γεγάκειν Dorice.

73—76. Non satisfacio mihi in seqq. Non placet in lyrico repetitum ὑπὸ et ὑπ', nec tamen ἀπὸ accommodatum satis. Forte glossemati cessit ἄρα, et fuit: ἤλθεν δ' ἄρα σπλάγχχων ὑπ' ᾧ δῖνός τ'. Nam ὑπὸ σπλάγχχων tenendum est; etiam inf. Nem. i. 53. de Hercule: ἐπεὶ σπλάγχχων ὑπὸ ματίρος αὐτίκα θηπ- τὰν ἐς αἴγλαν—ᾧδνα φεύγων—μόλιν. videtur ὑπὸ esse pro ὑπὲρ. Porro ᾧδνος ἐρατᾶς! quale hoc epitheton! Esset

potius ἐρατὸς Ἰαμος. An dicendum est, ᾧδνα h. l. esse pro utero, ventre, dictum, ut P. iv. 175. γαστήρ πολὺ ἐστ' ἄν ᾧδνα ἐρατὰν dixit ab effectu? γλυκεῖαν? partum jucundum? Forte interpungas: ἤλθεν—ἐς φάος. αὐτίκα τὸν μὲν κνιζομένα λεῖπε χαμαί. erit λυπουμένη, dolens; expectabam puerum κνιζόμενον, vagientem. αὐτίκα video bene etiam superioribus adherere; deabus adstantibus 71. 72. facilem partum expectes.

A. γ'. K. ιά.

- Πατρός' πέρι θνατῶν δ' ἔσε-
 85 σθαι μάντιν ἐπιχθονίοις
 Ἐξοχον. οὐδέ ποτ' ἐκλείψειν γενεάν.
 Ὡς ἄρα μάνυε. τοὶ δ' οὐτ' ἂν ἀκούσαι,
 Οὐτ' ἰδεῖν εὐχοντο, πεμ-
 πταῖονγεγενεαμένον. ἀλλ' ἐγ-
 90 κέρυπτο γὰρ σχοίνῳ βατία τ' ἐν ἀπει-
 ράτῳ, ἴων ξανδαῖσι καὶ παμπορφύροις
 Ἀκτίσι βεβρεγμένος ἀβρὸν
 Σῶμα τὸ καὶ κατεφάμιζεν καλεῖ-
 σθαί μιν χρόνῳ σύμπαντι μάτῃ

E. γ'. K. ιδ'.

- 95 Τοῦτ' ὄνυμ' ἀθάνατον. Τερπνᾶς δ' ἐπεὶ
 Χρυσοστεφάνοιο λάβεν
 Καρπὸν ἥβας, Ἀλφεῶ μέσσω καταβάς,
 Ἐκάλεσσε Ποσει-

86. ἐκλείψειν 87. γενεάν Bodl. C. 90. ἐγκέρυπτο Pal. C. et Gott. metro reclamante. [Boeckh. Comment. p. xi. in κίερ. et jungit cum σχοίνῳ. Ex Schedis.] Porro βατία τ' ἐν ἀπειράτῳ ediderat Aldus. Sic et Gott. Sed est ἀπίρατος, ἀπίρατος, vox in tragicis obvia, et ἀπίρατος, a πίρας vel πείρας. Pro syllaba *ra* brevis requiritur. Leg. ἀπει-ρίτῳ, ut ap. Homer. πόντος ἀπίρειτος. Heinrichs Obs. p. 9. conj. ἀκηράτῳ. Alterum βατία agnoscit Eustath. p. 351. extr. 92. ἀκτίσι. Pauw emendat ἀκραισι. Hoc est: χαλκῆ ἀντὶ χρυσῶν. Pindaricam audaciam non agnoscere modo, sed et mirari amplectique debebat in toris guttis sole adverso rubescantibus et splendentibus. hac imagine adjuncta δρόσους, quibus humectatur puellus, βρέχεται, praelare ἀκτίνας dixit ξανδᾶς ἔ παμπορφύρους. 96. Primo Lyricus λάχιν, non λάβιν, solet dicere. Tum ἥβας habet duplex epitheton, καρπὸν nullum. An fuit τερπνῆνδ' ἰ. ? ὄνυμ' Pal. B. 97. Ἀλφεῶ μέσσω καταβάς pro εἰς Ἀλφεῖον, in medium Alpheum ingressus, ut alias ii, qui Neptuno preces faciunt, ex littore in maris vada procedunt. cf. Ol. i. 114. sq. Scholiastes tamen dubitationem de lectione hujus loci facit: ἐπειδὴ-τίσι δὴ, inquit, παραγινόμενος εἰς Ἐπίδαυρον ἠΰξατο ἐν μέσῳ γὰρ Ἡλίδος καὶ Ἀρκαδίας ἢ Ἐπίδαυρος etc. In hac quomodo ille incidit, si nostram lectionem habuit, equidem non assequor.

- δᾶν' εὐρυβίαν ὄν πρόγονον,
 100 Καὶ τοξοφόρον
 Δάλου θεοδμήτας σκοπόν,
 Αἰτέων λαοτρόφον
 Τιμάν τιν' ἑᾶ κεφαλᾶ,
 Νυκτὸς ὑπαίθριος. ἄν-
 105 τεφδέγξατο δ' ἀρτιεπῆς
 Πατρία ὄσσα, μετάλλα-
 σέν τέ μιν' Ὀρσο, τέκνον, δεῦρο πάγ-
 κοινον ἐς χώραν ἴμεν, φάμας ὀπίσθεν.

Σ. ὁ. Κ. ια'.

- Ἴκοντο δ' ὑψηλοῖο πέ-
 110 τραν ἀλίβατον Κρονίου·
 Ἐνθα οἱ ἄπασε θεσαυρὸν δίδυμον

99. Ποσειδᾶν' Ald. et Pal. C. Dorice, pro quo vulgatum obtinebat Ποσειδῶν'.
 101. Θεοδμήτας Rom. et hinc alia. Dorismum ex Aldina revocavit Schmidius.
 σκηπὸν Bodl. C. 102. λαοτρόφον Ald. active, qui alit; fovet, ditat, cives
 suos. Magis decorum regibus, quam quod aluntur ipsi. At Romana et
 reliqua, etiam Schmidius λαότροφον, ut passive exponatur. In Schol. utrumque
 occurrit. Equidem prius præferam. 104. νυκτὸς ὑπ' αἴθριος Ald. 106. Cum
 μεταλλᾶν sit exquirere, investigare, Pauw opinatur scribendum esse: "μετὰ
 πλάσιν τέ μιν. ut sit μετὰ μιν πλάσιν, ad eum accessit: πειλάω, πλάω, πλάζω."
 Saltem hoc exposuissent: accessivit eum ad se: est tamen vel sic multo durius id,
 quam quod vulgatum est: μεταλλάσιν τέ μιν. Quid autem intercedere: dicemus,
 quo minus μεταλλᾶν simpliciter poetæ sit compellare? cf. quoque ad P. i. 101.
 [μεταλλάσαντί in Hermann. ad Olym. p. 788. Ex Schedis.] 108. χῶρον Pal.
 C. et Ald. cum Schol. rec. 110. ἀλίβατον Rom. Brub. Steph. prima: etsic
 Bodl. β. γ. at Crat. et Steph. altera cum reliquis, etiam Schmidiana, ἀλίβατον.
 Eadem scripturae varietas, quæ in ἡλίβατος et ἡλίβατος: quæ etiam in Scholiis ad
 h. l. occurrit. cf. Hesych. sub h. v. Æolicum est adspirationem tolli.

107. Age, fili, sequere me, qua parte
 vox mea præcedit, huc Olympiam, in qua
 erunt aliquando magni hominum conventus:
 ita interpretamur χώραν πάγκοινον, ut
 ad πανήγυριν referatur; possis quoque
 laudare v. 116. Nescio tamen an
 præstet: in locum, quo nos conveniamus.
 Χώρα πάγκοινος simpl. ἡ κοινή. in locum
 communem convenire etiam latine dixeris.
 Inde processerunt uterque ad collem

Cronium, Olympiæ imminentem, ibique
 Apollo Iamum arte vaticinandi imper-
 titiv, tum quidem arte augurali, mox
 etiam extispicina, τῇ διὰ θυμῶτων μαν-
 τείῳ, quæ tamen latius etiam ad flammam,
 victimas et alia spectasse videtur.
 —φῶνᾶν 112. nude positam de cantu
 avium accipere; video quidem, quam
 præceps sit; nec tamen res et verba
 aliud suppeditant.

Μαντοσύνας· τόκα μὲν, Φωνὰν ἀκούεν
Ψευδέων ἄγνωστον· εὖ-

τ' ἂν δὲ θρασυμάχανος ἑλθὼν

- 115 Ἡρακλῆς, σεμνὸν θάλλος Ἀλκαϊδᾶν,
Πατρός δ' ἑορτάν τε κτίση πλειστόμβροτον,
Τεθμόν τε μέγιστον ἀέθλων,
Ζηνὸς ἐπ' ἀκροτάτῳ βωμῷ τότ' αὖ
Χρηστήριον θέσθαι κέλευσεν.

A. δ'. K. ια'.

- 120 Ἐξ οὗ πολύκλειτον καδ' Ἑλ-
λανας γένος Ἰαμιδᾶν.
Ὅλβος ἄμ' ἔσπετο. Τιμῶντες δ' ἀρετᾶς,

112. ἀκούεν esse debuit pro vulg. ἀκούειν. 114. δὲ post εὖτ' ἂν excidit in Rom. et hinc in aliis. At Ald. exhibuerat cum trinis Palat. 115. θάλλος Bodlei. γ. Ἀλκαϊδᾶν Pal. B. et Bodl. MS. perperam. 116. πατρί δ' Ald. Pal. C. et Gott. Tum duplex copula offendit Pauvium, qui alteram in γε mutandam censet. Non repugnabo; sed commode jungi possunt: ἑορτάν τε—τεθμόν τε. Tandem πλειστόβροτον Palat. A. et Schol. 118. ἀκροτάτῳ manifeste est emendandum, ut in Rom. Crat. Brub. discrete expressum. Emendaverat quoque sic Gesnerus in scholiis suis, et hinc Klotz. ad Tyrt. p. 44. τότ' αὐτοὶ Ald. τότ' αὐτῷ Pal. C. Gott.; duo hæc vocabulâ Pal. B. plane omittit. Mirum vero τότε hic scribi, cum paullo ante v. 112. scriptum esset τόκα. τόδ' pro τόδι conj. Goes. ad Æschyli Agam. p. 62. 121. Haud dubie distinguendum post Ἰαμιδᾶν, ut fecimus. Sic jam expressum est in Rom. edit. Sic quoque Pal. C. 122. Ὅλβος δ' ἄμ' idem Pal. C. Gott. et Aldina, quæ cum illo codice idem exemplum constanter sequitur.

118. Ut antea interpungebatur: αἰθλων, Ζηνὸς ἐπ' ἀκροτάτῳ βωμῷ ἐπὶ β. erat *juxta*. Sane ara Jovis erat in Alti, in qua habebantur agones. Vix tamen dubitò interpungendum esse: Ζηνὸς ἐπ' ἀκροτάτῳ βωμῷ τότ' (vel potius τόκ') αὖ χρηστήριον θέσθαι κέλευσεν. Nam τὸ μαντείον, τὸ διὰ θυμάτων, fuit in ara Jovis: ut sup. 7. vidimus: cum hic ex Iamidis Agesias sit βωμῷ μαντείῳ ταμίης Διὸς ἐν Πίσσῃ. Intelligenda autem est ara maxima Jovis Olympii ante Pelopium: ut

sup. Ol. i. 148. vidimus. Ea ab Hercule dicebatur facta; ut idem Altin et Incum instituerat: sup. Ol. iii. et inf. Ol. x. 51. sq. eratque e cinere victimarum exstructa, saltem aucta. v. Pausan. v. 13. Videntur sacra in hac ara fecisse et Iamidæ consuluisse de victoria certaturi: ut colligas ex Ol. viii. pr.

122. Τιμῶντες δ' ἀρετᾶς—puta per sententiam universe dici, quæ de Iamidis erant memoranda.

- Ἔς Φανεράν ὁδὸν ἔρχονται. τεκμαίρει
 Χρῆμ' ἕκαστον. Μῶμος ἐκ
 125 Δ' ἄλλων κρέματαί φθονέοντων
 Τοῖς, οἷς ποτε πρώτοις περὶ δωδέκατον
 Δρόμον γ' ἔλαυνόντεσσιν αἰδοία ποτι-
 στάζει χάρις εὐκλέα μορφάν.
 Εἰ δ' ἐτύμως ὑπὸ Κυλλάνας ὄρος,
 130 Ἀγησία, μάτρωες ἄνδρες

E. δ'. K. ιδ'.

- Ναιετάοντες, ἐδώρησαν θεῶν
 Κάρυκα λιταῖς θυσίαις
 Πολλὰ δὴ πολλαῖσιν Ἑρμᾶν εὐσεβείας,
 Ὅς ἀγῶνας ἔχει
 135 Μοῖρᾶν τ' ἀέθλων, Ἀρκαδίαν
 Τ' εὐάνορα τι-
 μᾶ· κείνος, ᾧ παῖ Σωστράτου,
 Σὺν βαρυγδούπῳ πατρὶ,
 Κραίνει σέθεν εὐτυχίαν.

124. Μῶμος δ' ἰξ ἄλλων Schol. Bodl. a. et Aug. 126. πρώτοις Ald. quod recte præfert Pauw. vulgato πρώτων. ἐπὶ δωδ. Rom. 127. γ' post δρόμον debetur ed. Romanæ. Aldinæ, codd. Palat. et Aug. excidit. 128. ποτιστάζει Pal. C. Gott. Ald. et hinc Brub. in marg. εὐκλεῖα Gott. μορφήν Bodl. γ. 129. Κυλλάναις MS. Bodl. ὄροις Ald. Aug. ὄροις Palat. omnes, duo Bodl. Gott. perpetuam. 131. δώρησαν Schol. et Gott. 132. Turbat Pauw, dum λιταῖς non, ut P. iv. 385., pro λιτανευτικαῖς dictum esse, quod primam corripit, sed a λιτὸς, exiguus, tenuis, prima longa, dictum esse contendit, ipso metro repugnante, quod brevem postulat. Meliora v. in Notis. 139. κρίνει MS. Bodl.

129. Nova sententia. Debet Agesias victoriam Mercurio a majoribus coli solito. Similis color Ol. iii. 67. sqq.

132. λιταῖς dictum pro λιτανευτικαῖς; nam prima brevis esse debet; est enim versus prosodiacus. Non a λιτὸς, tenuis,

exiguus, quod habet primam longam, ut e Callimacho constat; a λις, communis origine cum λειος et λισσός; at λίσσομαι, λίσσομαι, λιτὸς, adeoque λιταῖ, scil. ἐύχαι. Hinc et λιταῖ ἱπαιδαῖ Pyth. iv. 385.

140 Δόξαν ἔχω τιν' ἐπὶ
 Γλώσσα ἀκόνας λιγυρᾶς,
 "Α μ' ἐθέλοντα προσέλκει
 Καλλιρόοισι πνοαῖς. ματρομά-
 τωρ ἐμὰ Στυμφαλῖς, εὐανδρῆς Μετώπα,

140. τιν' (σοί) pro τιν' legisse putabant Oxonienses Schol. recent. et idem exhibet Steph. nisi operarum vitium est. Nec video, quam opportuna inde sententia exeat. 141. ἀκοῶς emendat Pauw. quod ipsi condonabimus. Multa periclitantur Intpp. Sed v. Not. 142. προσέρπει Ald. cum omnibus Palat. et tribus Bodl. et Gott. Sic quoque Schol. vetus, qui accipit: δόκησις ἥτις θέλοντί μοι καὶ βουλομένη προστίπτει ὑπὸ ταῖς τῶν αὐτῶν πνοαῖς, ut fere Schol. 144. Στυφα-

140—3. Non sine lyrico tumore dicta hæc tropis confusis. Vult dicere: esse adhuc aliud quid, quod se ad ortum materni generis victoris ex Arcadia commemorandum impulerit; esse enim Thebanis communem originem maternam ex Arcadia; quandoquidem Thebe, a qua urbs nomen duxit, fuit filia Asopi, qui Bæotici fluvius est, ex Metope Ladonis filia; atqui Ladon Arcadiæ fluvius est. conf. inf. Nem. iv. 36. et ibi Schol. Isthm. viii. 34. sq. Hinc et vindicatur sibi fabulas Arcadum Bæoti, ut de Atlante. v. Paus. ix. 20. p. 749. Jam volebat dicere: est quod impellat me, δοκεῖ μοι εἶναι ἀκόνη ἐπὶ γλώσση, videor mihi habere in lingua cotem, ac si in cote acutatur lingua ad sonos edendos acutos, suaves: ea cus (invitamentum) impellit me jam alias proclivem ῥοαῖς, πρὸς ῥοαῖς, ad suaves sonos, ad canendum. Ut in tropum cotis incidere, facit hoc, quod Græci dicunt γλωῶσαν ὄξειαν, et ὄξεισθαι γλωῶσαν, στόμα. Si acuitur lingua vulgari sermone: affinxit cotem ut poeta, qui acuitur lingua ad eloquendum, ut ferrum ad secandum. Etiam in pedestri dicere: mentione Arcadiæ originis facta παραξύνομαι πρὸς τὸ λέγειν. Simili tumore seu audacia, quam et Galenus reprehendebat, (locus est in fragm. Pind. p. 88. xevii.) dixit Pindarus Pyth. i. 166. impedita sententia: (esto

verax, ἀλήθειαι) ἀψευδί δὲ πρὸς ἄκμονι χάλκειυ γλωῶσαν. Hic χαλκίειον dixit pro ὄξειον, novo tropo, forte etiam duriore: procedere, acuire linguam, orationem, ad dicendum verum, non simulate. Proprie dicta, verba sunt ἀψευδῆ, hinc lingua ἀψευδῆς, et cum traxit ad ἄκμονα, ut esset ἀψευδῆς, quo proceduntur vera, ἀψευδῆ, ἀληθῆ. Simile est illud Antimachi in Analect. Brunck. t. ii. p. 115. versus χαλκίυτος ἐπ' ἄκμοσι Πιριδων, versus proocusus; et Horat. versus male tornatos (simpl. pro cusos) incudi reddere, ut ferrum iterum conflatum refingitur. Simplicius dixit Ol. xiii. 14. ἔχω καλά τι φράσαι, τόλμα τί μοι εὐθεῖα γλωῶσαν ὀρνέυι λίγειν. (ubi ὀρνέυι fere quod h. l. προσέλκει, alias ἰγίραι, ut Ol. ix. 72. Nem. i. 16. x. 39.) τόλμα καὶ ἀμφιλαφῆς δύναμις ἕσσοιτο id Ol. ix. 122. Proprie est vox ὄξεια. Et ὄξειται ἢ φωνῆ πρὸς τὸ λέγειν. Inservit cos ad acuendum. Videtur nunc sibi habere cotem in lingua, quæ acuat vocem, itaque illa est λιγυρὰ, canora cos. Jam lingua seu vox proclivis est ad eloquendum vel canendum, adeoque ea lacessit poetam ad eloquenda ea, quæ adhuc animo habet: προσίλκει πρὸς πνοαῖς. Est adeo δόξαν ἔχω ἀκόνας, pro ἀκόνη δοκεῖ μοι εἶναι ἐπὶ τῇ γλώσση. Est aliquid, quod me impellat, ut aliud quid adajicium. Non possum quin hoc addam.

Σ. ε'. Κ: ια'.

- 145 Πλάξιππον ἂ Θήξαν ἔτι-
 κτεν, τᾶς ἔρατεινὸν ὕδωρ
 Πίομαι, ἀνδράσιν αἰχμηταῖσι πλέκων
 Ποικίλον ὕμνον. Ὅτρυνον νῦν ἐταίρους,
 Αἰνεία, πρῶτον μὲν Ἡ-
 150 ραν Παρθενίαν κελαδῆσαι
 Γνώναί τ' ἔπειτ', ἀρχαῖον ὄνειδος ἀλα-
 δέσιν λόγοις εἰ φεύγομεν, Βοιωτίαν

λης Pal. A: perperam, et εἰανθείς Bodl. C. 147. ἀνδράσι idem, αἰχμηταῖσι
 Gott. ut Nem. v. 18. et al. vulgo per η editum αἰχμηταῖσι. 151. γνώναι δ' ἔ.
 malit Pauw. Respicit locum Plutarchus t. ii. Opp. p. 995. E. 152. ἀλαδί-
 σιν primum dedit Steph. scilicet Ed. Steph. altera usque ad quintam 1612. At
 Ed. 1620. iterum ἀλαδίσι cum Ald. et ceteris, quod et in Aug. Tædet minu-
 tiarum: sed his ipsis assequutus sum hoc, ut mihi constaret, quoties Schmidius
 de ed. Steph. loquitur, ei non primam, sed secundam; quæ seu socordis seu auda-

145. Scilicet fuit, ut paullo ante dixi, cognatio aliqua inter majores Thebanorum et maternum genus Iamidarum ex Arcadia oriundum. Nam Thebe fuit filia Asopi, Bœotiæ fluvii, ex Metope, Ladonis, Arcadiæ fluvii, filia. Thebes sororem videbimus inf. (Nem. iv. 36. ubi vid. Not.) Æginam; add. Paus. v. 22. extr.

148. Ὅτρυνον νῦν. Nova forma transitus ad alia. Meminero etiam hoc carmine Junonis, et v. 156. Syracusarum cum Hierone. Conversus ad χοροδιδάσκαλον Æneam, præcipit, quæ canenda sint a choro: nam hi sunt ἐταῖροι; ἔπειτα δὲ γνώναι, jube cum manifestum facere, non cadere in nos vetus proverbium: Βαotos esse stupidus; sed te multorum hymnorum esse peritum; hoc ornate declarat: eum esse ἄγγελον ὄρεθόν, νεμεσι κήρυκα, ἐρμηνία, esse eum scytalen Musarum, h. e. memoria tenere hymnos, tanquam librum, quo illi scripti sunt; et comparat eum crateri, in quo dulcis potus; so-

lent enim sæpe carmina cum melle, vino, potione, comparari: ut statim vii. 12. Tam diversos tropos misceri, in Pindaro ferendum est.

150. Ad Arcadicam generis materni originem spectare videtur et hoc, quod Junonis Partheniæ memoratio fit a monte Arcadiæ Parthenio, tanquam patria deæ. Alioqui Parthenia Juno ad Samum pertinet: ut v. c. e Callim. et Apollon. i. 187. 8. et aliunde constat.

151. Æneam, forte et ipsum Thebanum aut Bœotum, arte sua declarare jubet, quantum cantu ac choro ducendo excellat; ita ut in eum vetus proverbium de Bœotorum stupore haud cadat, Βιωτία ὕς. v. Fragm. Pind. pag. 49. ex Schol. et Strab. vii. p. 495. A. Male audiit ὕς eadem nōtione, pro stupido, ut inter nos asinus. ὕς Ἀθηνᾶν. γνώναι videtur h. l. transitive dictum, ut et Schol. accepit, γνωρίσαι, notum reddere, celebrare; ut inf. xiii. 3. γνώσομαι, εἰς γνώσιν ἄξω.

Ἦν. ἔσσι γὰρ ἄγγελος ὄρθός,
 Ἡϋκόμων σκυτάλα Μοισᾶν, γλυκὺς
 155 Κρητὴρ ἀγαφδέγκτων αἰοιδᾶν.

A. ε'. K. ιά'.

Εἶπον δὲ, μεμνᾶσθαι Συρα-
 κουσᾶν τε καὶ Ὀρτυγίας·
 Τὰν Ἰέρων καθαράν σκάπτω διέπαν,
 Ἄρτια μηδόμενος, Φοινικόπεζαν
 160 Ἄμφέπει Δάματρα, λευ-
 κίππου τε θυγατρὸς ἑορτᾶν,
 Καὶ Ζηνὸς Αἰτναίου κράτος· ἀδύλογοι
 Δέ μιν λύραι μολπαί τε γινώσκοντι. μὴ
 Θραύσοι χρόνος ὄλβον ἑφέρεπαν.
 165 Σὺν δὲ φιλοφροσύναις εὐηράτοις
 Ἀγησία δέξαιτο κῶμον,

E. ε'. K. ιδ'.

Οἶκοθεν οἶκαδ' ἀπὸ Στυμφαλίων

eis correctoris manum experta est, aut ex seqq. aliquam ante oculos fuisse. *εἰ*
ἰκφεύγομεν, quod Schmidius in notis excitat, sphalma typographicum esse videtur.
 ita tamen locum recitat Galen. Protrept. c. 7. f. 155. *κρητὴρ κακῶν* sycophanta. Aristoph. Acharn. 935. *κρητὴρ* conj. Goes. in Agamemn. p. 62. v. Not. αἰοιδᾶν Bodl. γ. 157. *Συρακουσᾶν τε* Ald. *Συρακουσσᾶν τε* Rom. *Συρακουσσᾶν τε* Pal. C. Gott. 158. *σκάπτω* Aug. 162. *Αἰτναίου* a m. sec. Aug. ἡδύλογοι Bodl. β. γ. 165. *εὐηράτοις* Pal. A. a m. pr. et Bodl. α. 167. Mingarell. illustrationem petit ex Liban. Epp. 149. et 358. Sed is tantum alludit ad h. v. *οἶκοθεν οἶκαδε*.

156. *εἶπον δὲ*, *praecipe porro*, ut chorus celebret Hieronem.

166—173. Excipito Hiero victorem redeuntem Syracusas. Poeta eum *Stymphalo* Arcadiae venire dicit, unde *origo* victoris *materna* ducta. *Κῶμος* ergo e *Stymphalo* nunc redire putandus Syracusas: *οἶκοθεν οἶκαδε*, ut et Ol. vii. 6. Nam si victorem *καμάζοντα*, Olympia

reducem, *Stymphalum* ingressum esse diceremus, argutum magis esset quam verum. At alterum est lyricum, victorem altera patria *Stymphalo* redire Syracusas: quia ex iis locis venit, quæ Olympiæ vicina sunt. [Si duplex patria, deductus victor primo *Stymphalum*, inde Syracusas. *Ex Schedis*.]

- Τειχέων ποτινισσόμενον,
 Ματέρ' εὐμάλοιο λείποντ' Ἀρκαδίας.
 170 Ἀγαθαὶ δὲ πέλον-
 τ', ἐν χειμερία νυκτὶ δοῶς
 Ἐκ ναὸς ἀπε-
 σκίμφθαι, δὴ ἄγκυραι. θεὸς
 Τῶνδ' ἐκείνων τε κλυτὰν
 175 Αἴσαν παρέχοι φιλέων.
 Δέσποτα ποντόμεδον,
 Εὐδὺν δὲ πλόον, καμάτων
 Ἐκτὸς ἑόντα, δίδοι, χρο-
 σαλακάτοιο πόσις Ἀμφιτρί-
 180 τας, ἐμῶν δ' ὕμνων ἄεξ' εὐτερπῆς ἄνθος.

168. Τειχέων dissyllabum est. ποτινισσ. MS. Bodl. et Aug. ποροτισσ. Bodl. γ.
 169. μητέρ' MS. Bodl. εὐμάλοιο. Debuit εὐμάλοιο scriptum esse, ut μάλα alibi et
 sup. i. 19. πολυμάλα in Σικελία. 173. ἀπεσκίμφθαι cum Pal. C. exaravit
 Schmid. Alii, ut Aug., ἀπεσκίμφθαι recte. Tum deb. esse τῶν τ' ἰ. τε. 174. κλυ-
 τὰν Bodl. β. γ. 175. παρέχοι φιλέων Δ. Gott. 178. δίδοι Ald. et Pal.
 C. cum Aug. et Gott. non δίδου. cf. sup. i. 136. 179. πόσις ultima produci-
 tr. v. Pauw. Itaque Mingarell. πόσις τ' vel πόσις ᾧ Ἄ. 180. εὐτερπῆς
 Bodl. β. γ. quod metro vim facit.

169. ματέρα Ἀρκαδίας: metropolis Ar-
 cadiae vix bene dixeris Stymphalum.
 μήτηρ est urbs, quatenus nutrit cives.
 Sic infra ix. 31, 32. Opuntem appel-
 lat Δοκρῶν ματέρα. [urbem simpl. Ex
 Schedis.]

170. Ἀγαθαὶ δὲ πέλονται δύο ἄγκυ-
 ραι, (ὥστε) ἀπεσκίμφθαι pro vulgari:
 ἀγαθὸν ἴσθιν, ἔχουσιν δύο πατερίδας, ὥστε τις
 ἔχουσιν δύο ἀγκύρας, ut possint demitti,
 ἀπεσκίμφθαι. Eustath. II. ε. p. 1140. l.
 20. καὶ ἄγκυρα παρὰ Πινδάρου σκίμπτται.
 Sic et ἄροτρον P. iv. 399. Duxit hinc
 Epictetus suum illud: οὔτε ναῦν ἐκ μιᾶς
 ἀγκύρας, οὔτε βίον ἐκ μιᾶς ἐλατῆδος ὀρμισ-
 σίον. in fragm. Stobæi Sermon. cx. unde
 Upton. p. 771. habet.

175. Neptunum invocat, tanquam

auctorem stirpis Iamidarum v. 48. δίδου,
 φιλέων, da propitia voluntate. Melius
 tamen jungitur cum παρέχοι φιλέων.

179. χρυσηλάκατον præstare de au-
 rea colo accipere, quæ deam decet, pu-
 tabat Toll. ad Apollonii Soph. lex. p.
 714. Si tamen ἡλακάτη omnino desi-
 gnat lignum teres, arundinem, adeoque
 sagittam, colum, fusum, partem mali:
 quidni etiam hastile, adeoque hastam s.
 sceptrum declaraverit? Dianæ epithe-
 ton est ap. Hom. II. π. 183. et v. 70.—
 180. ἐμῶν δ' ὕμνων ἄεξ' εὐτερπῆς ἄνθος
 pro simpl. τοὺς ἐμούς ὕμνους. fac ut hy-
 mnus meus placeat. ἀίξειν est alere, fovere,
 amplecti, tum illustrare, honorare. [Cf.
 not. ad Callimach. h. in Dian. 34. Ex
 Schedis.]

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ζ'.

ΔΙΑΓΟΡΑ ΡΟΔΙΩ,

ΠΥΚΤΗ.

ARGUMENTUM.

PROFITETUR poeta, se celebrare velle victorem Rhodium, -35. cujus genus celebrandum sibi sumit -43. Cum genus ille paternum ducat a Tlepolemo, narrat, quomodo is perpetrata cæde Licymnii abierit Rhodum ex responso Apollinis, in quo insula per imbrem aureum in ea factum declarata fuerat -61. Inseruntur fabulæ de Rhodi originibus et primo quidem de Palladis natalibus, aureoque imbre, et antiquissimo Palladis sacro sine igne fieri solito, per Heliadas instituto, et de muneribus a Pallade impertitis -99. tum de Rhodi origine et caussa insulæ Soli consecratæ, e quo tres heroes oriundi fuere, trium insulæ urbium conditores -141. Colitur Tlepolemus tanquam heros, etiam certaminibus, quibus Diagoras victor fuerat; unde procedit poeta ad ceteras ejus victorias enumerandas -159. Subjiciuntur bona vota.

Σ. ά. Κ. ιά.

ΦΙΑΛΛΑΝ ὡς εἴ τις ἄ-

πύκτη. dictum ut παλαιστῆ et alia, sc. πύκτη νικήσαντι. ut in Ald. Rom. et aliis νικήσαντι τὴν εἰς Ὀλυμπιάδα. vel πύκτη νικητῆ, ut Bodl. γ. legisse videtur. Alias πυγμαῖη sollenne erat. 1. ὡσί τις Schmidius novavit. Omnes præter Pal. C. scripti et editi ὡς ἴσσι. eodem redit, sed hoc retinebo.

1 - 12. Pulcherrimum locum sic or- μιν ζ. — (οὔτω) καὶ ἐγὼ ἰλάσκομαι, ergo
dina: ὡσί τις — δωρήσεται — ἐνίθνηκε τί pro δωρεῖται καὶ ἐντίθνησι. tum pro ὡσί

- Φνειᾶς ἀπὸ χειρὸς ἑλῶν,
 Ἄμπέλου ἔνδον καχλάζου-
 σαν δρόσω, δαρήσεται
 5 Νειανία γαμβρῶν προπίνων
 Οἴκοθεν οἴκαδε, πάγ-
 χρυσον, κορυφὰν κτεάνων,
 Συμποσίου τε χάριν, κᾶδός τε τιμά-
 σας ἔδν, ἐν δὲ, φίλων
 10 Παρεόντων, θῆκέ μιν ζα-
 λωτὸν ὁμόφρονος εὐνᾶς

A. á. K. iá.

- Καὶ ἐγὼ νέκταρ χυτὸν,
 Μοισᾶν δόσιν, ἀθλοφόροις
 Ἄνδράσιν πέμπων, γλυκὺν καρ-
 15 πὸν φρενός γ', ἰλιάσκομαι
 Οὐλυμπία Πυθοῖ τε νικών-
 τεσσιν. ὁ δ' ὄλβιος, ὃν
 Φᾶμαι κατέχοντ' ἀγαθαί.

3. Ἄμπίλου ἔνδον. Ordo verborum ab Oxoniensibus profectus est, ad ductum unius Bodl. C. ne metri leges violentur. Vulgo ἔνδον ἀμπέλου. Cum quarta syllaba producenda sit, Schmidius fieri id posse putabat propter liquidam λ, nec male. Sed Pauw monet in versu trochaico ditrochæum bene poni. καχλάζουσαν Aug. 5. νειανία emendavit Schmidius metro consulturus. Vulgg. νειανία. Sed Pauw et hic monet, in iambico iambum repræsentare recte spondeum. 8. κᾶδος Bodl. γ. et τε mox omittit Bodl. C. malim pro hoc γι. 14. ἀνδράσι Bodl. α. 15. γ' omittunt tres Bodl. Aug. Gott. Ald. 16. Οὐλυμπία a Schmidio ex Pal. A. et B. repositum est. propter antitheticum v. 5. cett. Ὀλυμπία. Sic et Aug. a m. sec.

τις ἀφνειὸς ἑλῶν σὺν χειρὶ δαρήσεται, est ἀπὸ χειρὸς ἀφνειᾶς. ἐκ χειρὸς. et pro ἰν φίλοις παροῦσι θῆκε dixit ἐνέθηκε, φίλων παρεόντων. Mingarell. ἰν δὲ accipit pro ἰν τούτῳ δὲ, et ita. Sane nil impedit, ab-

solute ἐν positum accipi: ut et alibi occurrit ap. Homer. et inf. Ol. xiii. 31. 32. Ἐν δὲ Μοῖτ' etc. Ad 12. cf. N. iii. 134.

Ἄλλοτε δ' ἄλλον ἐποπτεύει χάρις ζω-
 20 θάλμιος, ἀδυμελεῖ
 Θ' ἄμα μὲν φόρμιγγι, παμφά-
 νοισί τ' ἐν ἔντεσιν αὐλῶν.

E. á. K. 17.

Καί νυν ὑπ' ἀμφοτέρων
 Σὺν Διαγόρᾳ κατέβαν, τὰν ποντίαν
 25 Ἑρμῆων παῖδ' Ἀφροδίτας
 Ἀελιοῖό τε, Νύμφαν
 Ῥόδον, εὐθυμάχαν
 Ὀφρα πελώριον ἄνδρα παρ' Ἀλ-

21. Ζαμᾶ Gott. pro θ' ἀμᾶ. 23. Καί νυν debetur et hæc scriptura Schmidio. Vulgo καὶ νῦν invito metro. 24. τὴν Bodlei. γ. 25. Ἀμφιτέρας alii apud Schol. vet. diversam eamque vulgarem Rhodi genealogiam sequenti. v. Schol. et Apollod. i. 4, 5. 27. Minus bene interpungebatur post Ῥόδον εὐθυμάχαν. Melius εὐθυμάχαν ad πελώριον ἄνδρα referunt alii, quibus Pauvius accedit, cum Schol. recent. et vetere : hic quidem etiam εὐθυμάχων scriptum exhibet, forte interpretandi gratia. Sane εὐθυμάχης, ut Θρασυμάχης, et alia, Pindarico similium esse videtur, quam alterum εὐθυμάχα ab εὐθυμάχος; etsi Ῥόδος nympha non minus bene eo epitheto ornari posset, quam Θῆσση πλεῖσιππος sup. Ol. vi. 145. Versum respicit Æschines Epist. iv. pr.

19. sq. Alio tempore alium celebra-
 vi carmine : nunc Damagoram : Musa
 cum lyra et tibia invisito modo hunc modo
 illum. ζωθάλμιος, ἢ θάλλιν τὴν ζωὴν
 ποιῶσα, quod βιοθάλμιος Hymn. in Ven.
 188. ubi cf. 104. 5. 6.

23-35. Ordo : καὶ νῦν κατέβαν (νῦν
 δὲ ἔρχομαι) ἕρμῆων Ῥόδον σὺν Διαγόρᾳ,
 venio ad celebrandam insulam et victorem.
 Nisi magis lyricum esse putes : σὺν Δια-
 γόρᾳ κατέβαν sc. Olympia cum victore
 procedo ad laudandam Rhodum in honorem
 victoris. Eam Nympham dixit ποντίαν,
 in mari habitantem, ut Nereides πόντιαι,
 ἄλιαι. ἕρμῆων, παῖδ' Ἀφροδίτας Ἀελιοῖό τε,
 Νύμφαν Ῥόδον εὐθυμάχαν ὄφρα πελώριον
 ἄνδρα αἰνίσω — πατέρα τε Δαμάγητον —

ναίοντας Ἀργεῖα σὺν αἰχμᾶ. Ita interpunc-
 tionem emendo. Etiam Mingarell. v. 24.
 κατέβαν in insulam Rhodum accipit, et
 comparat Ol. viii. 67. διῦρο. et sup. v.
 170. ubi κῶμος Stymphalo advenit. [εὐ-
 θυμάχαν ἄνδρα, qui ex adverso pugnat, rec-
 ta in hostem tendit, ut εὐθυφῆς, εὐθυτεῖης
 et alia. Sicque Pyth. iv. 148. εὐθὺ ἰών,
 Ol. xiii. 153. εὐθὺν ῥόμβον. Idem est
 apud Hom. ἰθὺς μάχισθαι ἰθὺς ἀκοντί-
 ζειν. Gilb. Wakefield explicat legitimum
 pugnatorem Silv. Part. i. p. 76. Ex Ad-
 dendis.] Quæ in medio posita sunt, sic
 jungo : στιφανωσάμινοι πυγμαῖς ἄποινα,
 certaminis præmia sibi imponendo, παρ'
 Ἀλφειῶ καὶ παρὰ Κασταλίᾳ. Sic N.
 vi. 32-34. Ἐρρικᾶ ἀπ' Ἀλφειῶ στιφανα-

- Φειῶ στεφανωσάμενον
 30 Αἰνέσω, πυγμαῖς ἄποινα,
 Καὶ παρὰ Κασταλία,
 Πατέρρα τε Δαμάγητον ἀδόντα Δίκᾶ,
 Ἀσίας εὐρυχόρου
 Τρίπολιν νᾶσον πέλας
 35 Ἐμβόλω ναίοντας Ἀργεῖα σὺν αἰχμᾶ.

Σ. β'. Κ. ιά.

Ἐφελήσω τοῖσιν ἕξ

33. *εὐρυχόρου* edd. inde a Romana. At Ald. cum tribus Palat. et Gott. *εὐρυχόρου*, quod metro flagitante recepit Schmidius. Similis varietas, seu potius corruptela scripturæ apud Homerum in eadem voce occurrit Il. β. 498. et sæpe alibi, quam viri docti sic expediunt, ut dicant longam vocalem corripi. Mirum est non vidisse Grammaticos, *χαρὸν* esse etiam ipsum locum, in quo choreæ habentur; adeoque eundem locum esse elegantius *εὐρύχορον*, qui vulgari modo est *εὐρύχωρος*. Res ex Homero satis nota. Vide v. c. Odyss. β. 264. Πίπληγον δὲ χαρὸν θεῖον ποσίν. 35. Ἐμβόλω primus videtur Steph. scripsisse. Ceteræ, etiam Gott. cod. (quo alludit Aug. *εμβόλων* superscripto οὐ) Ἐμβόλω, ut Doricus genitivus sit; quod equidem præfero. *ναίοντας* Rom. in quo quis argutari possit; sed manifestum sphalma est. 36. *τοῖσιν. γρ. καὶ τοῖσιν* Ed. Rom. in marg. Hinc alii repetunt. Est quoque *τοῖσιν* in Aug.

σάμνος.—32. *ἀδόντα Δίκᾶ*, probatum *Justitiæ*, adeoque *virum justum*.

35. Ἐμβόλω. De loco quæritur, primum sitne nomen proprium *Embolus* vel *Embolium*, an poeta a forma rostri vel cunei locum quendam sic appellaverit; alterum, sitne in Rhodo ille locus quærendus, an in Asia opposita. Utraque ratio partim in scholiis proponitur, sed sine idonea auctoritate, partim ab interpretibus defenditur. Donec mihi de loco et de re aliunde constabit, sequar id quod simplicissimum: *ναίοντας* *τρίπολιν νᾶσον πέλας* (κατὰ τοῦ) Ἐμβόλω Ἀσίας *εὐρυχόρου*, et accipiam de Perææ, quæ Rhodo objecta est, ita ut in cuneum fere exeat: ut in tabulis geographicis cernere licet. Alioqui ex scholiis illud arridet, quod aiunt locum esse juxta Aryceandam Lyciæ, olim Embo-

lum, mox Trierem dictum. De altero hoc ex Plinio et Strabone constare aiebat Schmidius; sed ii de Triere Syria loquuntur, cujus et Stephanus Byz. meminit. Itaque de uno atque altero melior fides expectanda.

36-40. Jungenda: *τοῖσιν*, per appositum, Ἑρακλῆος *εὐρυσθινί γίννα· αἶς* *ἰθίλω ἀγγέλλων διορῶσαι λόγον* pro *ἀγγέλλων*, *praconis more laudes pronuntiare*, ut P. ix. 2. 3. *ἰθίλω ἀγγέλλων γεγωνῆν, διορῶσαι* Schol. *ἀκριβῶσαι, διασημῆσαι, ἰπιῖν*. erit ergo *ἕξηγῆσθαι ὀρθῶς*? Præstat retinere lyricum illud, de quo supra ad Ol. iii. 5. dictum est. *ἑρθεῖν ὕμνον* est ductum a columna, monumento, quod erigitur; uti et Isthm. i. 64. *ξυνὸν ὀρῶσαι καλόν. ξυνὸν λόγον* *laudem communem toti genti*.

- Ἄρχᾱς ἀπὸ Τλαπολέμου
 Ξυρὸν ἀγγέλλων διορῶ-
 σαι λόγον, Ἡρακλέος
 40 Εὐρυσθενεῖ γέννα. τὸ μὲν γὰρ
 Πατρόθεν, ἐκ Διὸς εὐ-
 χονται· τὸ δ' Ἀμυνοριδαί
 Ματρόθεν Ἀστυδαμείας. Ἀμφὶ δ' ἀνδρῶ-
 πων φρεσὶν ἀμπλακίαι
 45 Ἄναξιδματοι κρέμανται.
 Τοῦτο δ' ἀμάχανον εὐρεῖν,
 A. β'. K. ιά.
 Ὅ τι νῦν, καὶ ἐν τελευ-
 τᾷ φέρτατον ἀνδρὶ τυχεῖν.
 Καὶ γὰρ Ἀλκμήνας κασίγνη-
 50 τον νόθον σιάπτω θένων

38. ἀγγίλλων Aug. Ald. Rom. et al. emendatum ἀγγέλλων a Steph. 39. λόγων, ut καινὸν λόγων sit pro κοινοῖ λόγοι, Schmidius reposuit, ut metro succurreret. Omnes scripti et editi λόγον, quod expeditam sententiam exhibet. Ut metro fulcrum ne desit, est Pauwii medicina λόγον γ', Ἡ. 45. ἀναξιδματοι Aug. a m. sec. v. ad N. x. 86. 46. ἴσσι δ' ἀμάχανον G. Sane rotundius. ἀμήχανον Bodl. C. et Schol. 47. ἐν καὶ Bodl. C. et γ. Aug. Gott. cum Ald. nec id spernendum, [v. Boeckh. Comment. p. x. Ex Schedis.] δ καὶ νῦν ἐν καὶ τ. Gott. 48. τύχει vel τύχη Pauw. malebat. Scilicet caliginem objecit viro docto, forte et prisca Intpp. prava distinctio, quam correximus. Sensus est vel: τοῦτο δ' ἀμάχανον (ἴσιν) εὐρεῖν, (ἴσσι ἐκείνο) φέρτατον, δ τι νῦν (τυγχάνει), καὶ ἐν τελευτᾷ ἀνδρὶ τυχεῖν: difficile est illud assequi, ut felicitas, quæ nunc adest, etiam ad mortem usque homini contingat; vel, ut in Nota. Est enim τὸ φέρτατον et τὸ ἀγαθὸν et τὸ εὐτυχίς. Pindaricum autem est, sententia ex facto narrando prærepta viam sibi ad narrationem parare. 50. σιάπτω duo Palat. et Bodl. et Aug. perpetua varietate. v. sup. i. 19.

46. Similem locum cf. N. v. 25. sq. Sententia inde a 43. vulgari modo sic se haberet: Multa committunt furore et animi impetu adrepti homines, dum non vident, id quod in præsens invat, quandoquidem viam vel cupiditatem explent, in posterum magnam calamita-

tem ipsis esse allaturum. Per sententiam generalem exponit, quod de Tlepolemo narrandum erat: is errore animi ira occæcati Licymnium fratrem avie ex pellice occidit, cum nec reputasset, exulandum sic sibi fore e patria domo. cf. V. L. ad 48.

Σκληραῖς ἐλαίας ἔκταν' ἐν Τί-

ρυνδι Δικύμνιον, ἐλ-

θόντ' ἐκ θαλάμων Μιδέας,

Τᾶσδε ποτὲ χθονὸς οἰκιστῆρ χολωθεῖς.

55 Αἰ δὲ φρενῶν ταραχαὶ

Παρέπλαγξαν καὶ σοφόν. Μαν-

τεύσατο δ' ἐς θεὸν ἐλθών.

Ε. β'. Κ. γ'.

Τῷ μὲν ὁ Χρυσοκόμας

Εὐώθεος ἐξ ἀδύτου, ναῶν πλόου

60 Εἶπε Λεργαίας ἀπ' ἀκτᾶς

Στέλλεν ἐς ἀμφιδάλασσον

51. ἔκταν' in emendavit Calliergus. ἔκτανιν T. Ald. et Pal. B. Aug. ἔκτανι T. Pal. C.

53. Scholiastes legisse creditur: ἐλθών τ' ἐκ θ. Male, si quidem ita legit. Midea Licymnii erat mater, Electryonis pellex, qui ex conjuge, Lysidice, Pelopis f. Alcemenam susceperat, unde ille h. l. Ἀλκμήνας κασίγνητος νόθος. Licymnium igitur ex thalamo matris Mideæ prodeuntem occidit Tlepolemus. Sic saltem Pindarus. Nam aliter fabula tractata fuit ab aliis, imprimis a Tragicis, ut ex Apollodoro ii. 8. 2. et Diodoro iv. 58. intelligitur.

56. παρέπλαξαν reduxerant Oxonienses MSS. suis obtemperantes; sic et edd. ante Schmidium, qui παρέπλαγξαν ex Pal. C. recepit: quod sane solenne est; idque et alibi Pindarus sequitur. Nem. x. 10. Οὐδ' Ἐπίεμνησσερα παρεπλάγχθη. Nec aliter Schol. vet. legerant: αἰ δὲ—προπιπίεις ἐργαὶ ἤδη που τοὺς σεφεύς διασφάλλισθαι πειῦσι. Oxonienses ex Scholio Bodl. MSS. laudant: πλάζω, πλανῶ, facere futurum πλάζω, unde ἔπλαξαν. Vellem id aliunde probatum dedissent viri docti! Apud Hesychium quidem: ἀποπλάζαντες legitur, ἀποπλανηθέντες. sed manifesta est corruptela pro ἀποπλάγξαντες. A πλάζω, πλάγω, est πλάγξω. Sed πλάζω et πλαζῶ doricæ dicenda esset forma pro πλάξω ex πλάσσω. Hactenus h. l. παρέπλαξαν ferri possit.

57. ἐς θεὸν satis nunc illustratum a viris doctis est, ut nemo cum Schmidio emendat, ἐς θεῶ. Porro pro ἐλθών ἐνθών dorismum postulat, movente quoque Pauw. Nimis multa tamen sic fuissent per totum Pindarum mutanda.

59. ἐξ ἀδύτου ναῶν, interpungit Ald. et omnes edd. ante Schmidium, qui bene ναῶν (h. κηῶν) πλόου junxit; quod poeticum est; adytum templi esset pedestre, etiamsi cum Schmidio ναῶ, pro ναῶ, legeretur.

61. εἰθῶν' ἐ; Schol. et Ald. idem Rom.

55. αἰ δὲ φρενῶν ταραχαὶ παρέπλαγξαν κ. σοφόν. Sunt sic accipienda: Etiam prudentem virum ira ad prava facta abducere solet. Fere quod Homer. II. δ. 549. χόλος, ὅς τε καὶ ἄλλων Οἰδάσει in

στήθεσσι νόον πύκα περ φροσίντων. Jun-genda autem antecedentibus, et univ-erse sunt dicta, cum esse deberet: atque sic eum perturbatio animi ex ira ad tantum facinus perduxit.

- Νομόν, ἔνθα ποτὲ
 Βρέχε θεῶν βασιλεὺς ὁ μέγας
 Χρυσαιῖς νιφάδεσσι πόλιν,
 65 Ἀνίχ' Ἀφαιστοῦ τέχναισι,
 Χαλκελάτῳ πελέκει,
 Πατέρως Ἀθαναία κορυφᾶν κατ' ἄκραν
 Ἀνορούσασ', ἀλάλα-
 ξεν ὑπερμάκει βοᾷ.
 70 Οὐρανὸς δ' ἔφριξέ νιν καὶ Γαῖα μάτηρ.

Σ. γ'. Κ. ιά.

Τότε καὶ φανσίβροτος

in margine, etiam Gott. habet: haud dubie pro εὐθῦναι, ex glossa male intellecti στέλλειν, unde et in Bodl. MS. et C. fluxit στέλλει; et Aug. στίλει, cum gl. στίλλου, cum tamen στέλλειν pro στέλλειν sit.

62. Νόμον alii apud Schmidium, incommode. Ceterum prava interpunctio in hoc loco totius carminis flumen tanquam agger objectus morabatur: Νομόν. ἔνθα ποτί.— Immo vero Oraculi verba respexit in his, quæ sequuntur: *Jussus est Tlepolemus concedere in eam insulam, in qua aliquando aurum pluisset.* Dum fabulam narrat poeta, phantasmatum vi et copia abreptus mox ad alia, quæ cum fabula conjuncta sunt, progreditur v. 71. usque ad v. 141.

63. Respexit h. l. Aristides t. i. p. 546. cum aliis apud Meurs. in Rhodo i. 17. etiam Strabo xiv. p. 964. C.

64. χρυσαῖαις et χρυσίαισιν in Schol. occurrit.

71. φανσίβροτος Bodl. MS. et C. et Aug. a m. sec. cum. Gott.

[62. sqq. Vid. Birg. Thorlacii *explicatio mythi archaeologici de insula Rhodo, quem Olymp.* vii. 62—99. *Pindarus inscruit,* in Proluss. et Opusc. Acad. t. i. num. 8. p. 97. sqq. *Ex Schedis.*]

71. sqq. Ut fabularum ordinem et nexum, impetu ac spiritu poetæ turbatum, teneas, hæc monenda sunt: Palladem Rhodii apud se natam tradidisse videntur. Pluerat autem aurum in Rhodo (v. 64. πόλιν dictum pro χώραν, insulam) [v. Wunderlich. Observat. in Æschyl. p. 191. *Ex Schedis.*] nata Pallade. Inhabitabant tum insulam Heliadæ. Hos jussit pater Sol primos inter omnes alios Palladi sacrum instituere. Jam autem erat in Rhodo anti-

quissima Palladis ara, in qua fiebant sacra ἄπυρα, mera libatione et frugibus. Hujus sacri originem nunc a præcepto Apollinis repetit poeta. Jam v. 71. sq. sententia est: *Sub idem tempus, cum Pallas esset nascitura, Sol monuerat, jusserrat filios suos observare rem jamjam futuram, ut, nata dea, antevertendo alios, primi aram deæ in loco conspicuo exstruerent, et sacro in eo facto, cum Jove Palladem propitiâ sibi redderent.* ἐνίτοις pro ἐνιπτάλλει. τὸ χρέος potest esse vel χρεῖμα, vel quod injungitur, quod præstandum est, ut aliquoties ap. Pindar. unde πράσσειν (pro, ἐκπράσσειν) χρέος. Τότε δ, illo natalium Palladis tempore.

Δαίμων Ὑπεριονίδας
 Μέλλον ἔντειλεν φυλάξασθαι
 χρέος πασίν φίλοις,
 75 Ὡς ἂν θεῶν πρῶτοι κτίσαιεν
 Βωμὸν ἑναργέα, καὶ,
 Σεμνὰν θυσίαν δέμενοι,
 Πατρί τε θυμὸν ἰάσαιεν Κόρα τ' ἔγχει
 χεῖρ' ὀρώμῃ· ἐν δ' ἀρετὰν
 80 Ἔβαλεν καὶ χάσματ' ἀνθρώποισι
 προμαθείος αἰδώς.

A. γ. K. ιά.

Ἐπὶ μὲν βαίνει τι καὶ

73. ἔντειλε (Ald. Brüb.) Steph. ἔτειλε Aug. c. gl. ἐνετίλατο. 75. θεῶν Pal.
 C. 77. σιμνὴν Bodl. γ. 79. ἰγχειρόμῃ Schol. rec. 80. ἔβαλε
 Ald. 81. προμαθείος primum Romana et hinc aliæ. Metri caussa προμα-
 θείος scripsit Schmidius, ut jam exaratum in Ald. et Aug. a pr. m. Quod vero
 Prometheus huc induxerunt, et Προμαθείος αἰδώς pro Προμηθεὺς αἰδέσιμος accipie-
 batur, vix provide erat factum; præstat illud a προμηθεὺς ducere, ut προμηθεὺς
 ipse sit Sol, qui monuerat filios, quid factu opus esset: ita tamen, ut in senten-
 tiam mutatum et γνωμικῶς enuntiatum esse vel ex voc. ἀνθρώποισι appareat: Re-
 verentia et fides provido habita, (si quis obtemperet prudenter monenti) hominum ani-
 mis virtutem et alacritatem instillat quidem. Fieri tamen potest, ut obscura caligo obli-
 visionis affuset mentem et rerum gerendarum rationem rectam animo et memoria excutiat,
 excidere faciat. Quod et tum accidit Heliadis. Nam de his, non de Tlepolemo
 agitur. 82. μὴν Bodl. γ.

73. μέλλον, eis τὸ μέλλον. Heliadis
 ex poetæ mente præceperat Sol, ut pri-
 mi omnium sacrum facerent Minervæ
 cum Jove. Fuit scilicet apud Rhodios
 antiquissima religio Palladis Lindiæ,
 cum sacro ἀπύρῳ, quæ ab Heliadis repe-
 titur. Spectat huc narratio, fuisse anti-
 quum vaticinium, Minervam deam præ-
 sidem fore ejus populi, qui primus ei
 sacrum faceret. Præverterunt Rhodii,
 sacro facto, sed ἀπύρῳ. Ita Athenien-
 ses sibi visi sunt Rhodiis hanc glo-
 riam præripuisse. vid. Diod. v. 56. et

Schol.

79. αἰδώς προμαθείος, reverentia erga
 prudentem, h. cum qui prudenter mo-
 net, ἰέβαλεν (pro ἰμβάλλει) ἀνθρώποις
 ἀρετὰν καὶ χάσματα, solet instillare homi-
 num animis robur et alacritatem. Æschyl.
 Suppl. 709. τὴν πόλιν κρατύνει προμα-
 θεὺς εὐκοινομήτης ἀρχά. magistratus provi-
 dus. Hæc generaliter extulit, cum vel-
 let dicere: Heliadas paruisse deo. De
 his v. inf. 131.

82. Iterum hoc γνωμικῶς pro vul-
 gari: Paruere illi quidem parentum moni-

Λάδας ἀτέκμαρτα νέφος,
 Καὶ παρέλκει πραγμάτων ὄρ-
 85 θὰν ὀδὸν γ' ἔξω φρενῶν.
 Καί τοι γὰρ αἰδούσας ἔχοντες
 Σπέρμ' ἀνέβαν φλογὸς οὐ'
 Τεῦξαν δ' ἀπύροις ἱεροῖς
 ' Ἄλσος ἐν ἀκροπόλει. κείνοισι μὲν ζαν-
 90 θὰν ἀγαγὼν νεφέλαν,
 Πολὺν ὕσε χρυσόν' αὐτὰ
 Δέ σφισιν ὠπάσε τέχναν

83. ἀτέκμαρτα Schmidius emendavit, ut metro caveret. Vulgo ἀτίκμαρτον. quod tamen ipsum Pauw defendit, si colon in anapaesticum resolvatur, ut tum pro anapaesto dactylus sit. 85. γ' inseruit primum Rom. Deest Bodl. MS. et γ. c. Aug. 86. καὶ τοὶ γὰρ h. οὔτοι malit Pauw. et sic Aug. c. gl. οὔτοι. 88. Τεῦξαν δ' ἐν ἄ. Aug. 89. κείνοισι tres Bodl. 90. ἄ. νεφ. Ζεὺς Ald. et Pal. C. in fine additum habent, quod metrum non fert. Durissimum tamen videtur etiam Pauwio, ut nomen Joris subaudiendum sit; itaque ipse conjicit: Ζὰν (pro Ζῆν, Ζεὺς) ὅσι μὲν vel κείνοισι μὲν Ζὰν Ἀνταγαγῶν vel Ἀνα' ἀγαγῶν. parum feliciter. Meminisse debebat vir doctus, sollenni more omitti Ζεὺς in voc. ὕειν, et ad ὕσε θεὸς subintelligendum esse et h. l. Mingarell. conj. κείνοισι δ' μὲν—. 92. σφιν Steph. et Bodl. C. Interpungebatur post πᾶσαν. Melius aut omnino non, aut sic interpungitur: Αὐτὰ δὲ σφισιν ὠπάσας, τέχναν πᾶσαν ἱπικθονίαν Γλαυκῶπις, ἄ. χερσὶ κρατῖν. ut sit: αὐτὰ δὲ Γλαυκῶπις ὠπάσεν αὐτοῖς, κρατῖν ἱπικθονίαν ἄ. χ. (κατὰ) τέχναν πᾶσαν.

tis; verum oblitii sunt ignem apportare. Hæc sic extulit: Solet interdum fieri, ut, cum curare aliquid volumus vel maxime, obscura oblivionis caligo offuscet mentem, et rectam rerum gerendarum rationem animo excutiat, excidere faciat. Scilicet et Heliadæ oblitii sunt ignem ad sacrum apportare.

88, 89. Dicendum erat: ἄπυρα ἱερὰ fecerunt et deæ τίμιος consecrarunt, in eoque aram ad sacra. Fuit sane πιδίων καὶ ἀλσίων μιστή acropolis secundum Aristidem in Rhodiaca. ἄλσος pro τίμιος, ut de Hercule Olymp. iii. 24. sq. x. 41. Subtilior esset ratio, ἄλσος, accipere ἀνὰ ἄλσος, et τεῦξαν, absolute, ut ρίζειν. Litarunt sacro sine igni facto in

lico. [I. σὺν ἀπύροις ἱεροῖς. Ex Schedis.]

89. sq. Redit ad superiora v. 63. Nata Pallade imber aureus decedit; at ipsa dea, recens nata, imbuat Heliadas omni ad artes exercendas sollertia, facto sacro, delectata. Imber quidem aureus manifestavit præsentiam numinis. Scilicet ut omnino præsentia deorum similibus prodigiis declaratur, sic et aureo imbri. Apolline nato in Delo omnia facta sunt aurea: v. Hymn. Hom. in Apoll. 135. sq. Callim. in Del. 260. et de Inacho in Lav. Pall. 49. Unde fluxisse quoque videtur signum magnæ felicitatis Mிடæ, ut omnia ejus tactu in aurum mutata esse dice- rentur. Videri potest Homericum πλοῦ-

E. γ. K. ιγ'.

Πᾶσαν ἐπιχθονίων

Γλαυκῶπις ἀριστοπόνοις χερσὶ κρατεῖν.

95 Ἔργα δὲ ζῳοῖσιν ἐρπόν-
τεσσὶ δ' ὁμοῖα κέλευθοι

Φέρον. ἦν δὲ κλέος

Βαθύ. Δαέντι δὲ καὶ σοφία

Μεΐζων ἄδολος τελέδει.

100 Φαντὶ δ' ἀνθρώπων παλαιαὶ

Ῥήσιες, οὐπῶ, ὅτε

Χθόνα δατέοντο Ζεὺς τε καὶ ἀθάνατοι,

Φανεράν ἐν πελάγει

Ῥόδον ἔμμεν ποντίῳ

105 Ἀλμυροῖς δ' ἐν βένθεσιν νᾶσον κεκρέφθαι.

Σ. δ. K. ιά.

Ἀπεόντος δ' οὔτις ἐν-

105. βίνθεσι Rom. et al.

τον κατίχους II. β. 677. Pindaro ante oculos fuisse.

98. Δαέντι δὲ καὶ σοφία μεΐζων ἄδολος τελέδει. Sententiæ, brevitate obscuræ meliorem interpretationem non habeo, quam Schmidianam: *perito artis etiam permagna intelligentia sine fraude, sine præstigiis magicis, obtingere potest. Scilicet respici suspicor Telchines, qui olim in Rhodo fuer, mirabilibus operibus et ipsos claros, sed eum beneficii infamia: v. Diodor. v. 55. Iis nunc opponuntur seriorum artes, τοῦ δαίντας γίνεσθαι (εἶναι δύνασθαι) τέχνη μιν γίνεσθαι (nam μεΐζων, major quam aliis, ut sæpe ponitur) ἄντι ἴδλου, γρηπίδας. Dixit universe, quod pergere debebat narrare de Rhodiis: magna eorum erat celebritas, et exercebant operibus arte et ingenio, non*

præstigiis, ut olim Telchinum in eadem insula, elaboratis. Sententia a v. 95. procedit: Loca publica urbis habebant artis opera viventibus et incedentibus similia; et erat gloria eorum magna. Nec, quod vulgo de Telchiniibus narratur, præstigiis illi hac in re usi sunt; nam ei, qui usum rei habet, ars summa etiam sine præstigiis contingit.

100. Ut a Pallade artes acceperant Rhodii: ita propitius ipsis fuit Sol, cui tanquam γίρας assignatum fuit inter ceteros deos insula. Hinc nova digressio. Est autem hæc orbis terrarum divisio diversa ab illa distributione, quæ post bellum cum Titanibus facta est apud Hesiodum in Theogonia, quando dii suum quisque γίρας acceperunt.

- δειξεν λάχος Ἀελίου
 Καί ῥά μιν χάρας ἀκλάρω-
 τον λίπον ἀγνὸν θεόν.
- 110 Μινασθέντι δὲ Ζεὺς ἄμπαλον μέλ-
 λεν θέμεν. ἀλλὰ μιν οὐκ
 Εἶασεν ἐπεὶ πολιᾶς
 Εἶπέ τιν' αὐτὸς ὄρᾳν ἔνδον θαλάσσης
 Αὐξομένην πεδόθεν
- 115 Πολύβοσκον γαῖαν ἀνδρά-
 ποισι, καὶ εὐφρονα μάλοις.

A. δ. K. ιά.

- Ἐκέλευσεν δ' αὐτίκα
 Χρυσάμπυκα μὲν Λάχεσιν
 Χεῖρας ἀντέϊναι, θεῶν δ' ὄρ-
 120 κον μέγαν μὴ παρφέμεν,
 Ἄλλὰ Κρόνου σὺν παιδὶ νεῦσαι,
 Φαενὸν ἐς αἰδέρα μιν
 Περμφθεῖσαν ἑᾶ κεφαλᾷ
 Ἐξοπίσω γέρας ἔσσεσθαι. τελεύτα-

109. λίπον Ald. ut etiam tres Palatt. Bodl. a. et Gott. Revocandum hoc fuit pro λίπονθ'. Etsi Aug. habet λίπονθ', ἔλιπον. Nam, ut jam a Dawes. p. 51. (54.) Misc. cr. monitum, est λιπίσθαι τινός et λιπιῖν τινα, cum quarto casu, ut λαβῖν τινα et λαβίσθαι τινός. sicque alia. cf. Not. ad Isthm. viii. 125. Ut vero syllaba producatur, Dawes confugit ad digamma Æolicum in voc. ἀγνός. 115. αἶαν Gott. sed syllaba producenda erat. 116. μάλοις duo Bodl. et Schol. 117. κίλιυσι Ald. c. Gott. 119. ἀνδιῖναι sphalma Steph. 120. παρφέμεν conjectat Schmidius Pal. C. legisse, in quo adscripta erat glossa παραβῆναι, at v. Notam. Repugnat in altero hoc metrum; nam in παρφέμεν media longa ex βήμηναι, cf. P. iv. 69. 124. ἔσσεσθαι Schmid. ex uno Palat. invito Pauwio. Vulgo omnes ἔσισθαι.

[110. μινασθέντι, ἀνάμνησιν ποιῶντο, pro μνήσαντι. an ambienti? Ex Schedis.]

119. θεῶν δ' ὄρκον μέγαν μὴ παρφέμεν. παραφάναι aut est sollenni notione decipere: ita est, ne deciperet, sed vere sibi

juraret per Stygem; aut est recusare: tum μὴ παρφέμεν est idem ac φάμεν, s. φάμεναι, φάναι, non recusare pro dicere, eloqui.

124-6. Ex sermonis indole et usu

- 125 σαν δὲ λόγων κορυφαί
Ἐν ἀλαθείᾳ πετοῖσαι.
Βλάσπε μὲν ἐξ ἀλὸς ὑγρᾶς

E. δ'. K. ιγ'.

- Νᾶσος· ἔχει τέ μιν ὁ-
ξείαν ὁ γενέθλιος ἀκτίνων πατήρ,
130 Πῦρ πνεόντων ἀρχὸς ἵππων.
Ἐνθα Ῥόδῳ ποτὲ μιχθεῖς
Τέκεν ἑπτὰ, σοφά-
τατα νόηματ' ἐπὶ προτέρων
Ἀνδρῶν παραδεξαμένους,
135 Παῖδας· ὧν εἷς μὲν Κάμειρον,
Πρᾶστυτάτον τε Ἰά-
λυσον ἔτεκεν, Λίνδον τ'. ἀπάτερθε δ' ἔχον,
Διὰ γαῖαν τρίχα δασ-
σάμενοι, πατρώϊαν

126. ἀληθείᾳ Ed. Rom. et Bodl. MS. Emendata scriptura erat jam in Ald. ut et alterum πετοῖσαι jam ab Aldo expressum video, quod deseruit mox et vulgarem scripturam πετοῖσαι reduxit Romana cum ceteris omnibus, etiam Schmidio. πετοῖσαι revocarunt Oxonienses, sed nec monito lectore, ne de hoc quidem, quid in Bodleianis invenissent. Hoc et Pal. C. exhibebat, Pal. B. c. Gott. πετοῖσαι, sed emendatum τ α π. sec., et Pal. A. πετῖσαι. 128. μιν ὁ 129. ὄξειαν γενέθλιος Aug. Mallet δι μιν Mingarell. post βλάσπε μὲν. 129. ὄξειαν Brub. Rom. et hinc alia. ὄξειαν Bodl. γ. 135. εἷς μὲν Cercaphus est natu maximus, qui Camirum, Ialysum et Lindum, conditores trium urbium, suscepit. διὰ καὶ τινος γράφουσιν, pergit Schol., ὧν εἷς μὲν K. πρᾶστυτάτος τε. Obstat tamen adjectum τε, saltem in γε mutandum. Sed praestat vulgatam retinere. 137. τῶν Ald. Gott. Eadem δ. δ' ε'. 138. χοντι διὰ γ. et 138. τρίχα cum Bodl.

alius verborum sensus esse nequit quam hic: eventum suum vere habuere dicta. πετοῖσαι ut πῖσαι, a sortibus ductum: ut. Ol. xii. 14. πολλὰ δ' ἀνθρώποις παρὰ γνώμων ἵππων. ἰτιλιύς. in ἀλαθείᾳ, σὺν ἀλ. pro ἀληθείᾳ, vero eventu. ἰτιλιύσασαν πετοῖσαι ornate pro simplici; et κορυφαί

λόγων sunt ipsi λόγοι, ut λόγων κορυφῆ ἐρδῆ Pyth. iii. 141. pro λόγος ἐρδῆς, dictum verum. Sic ἔργων τίλος pro ἔργον Ol. ii. 33. Sunt autem h. l. λόγοι vel verba jurisjurandi simpliciter, vel cum Solis postulatis.

140 Ἀστῆων μοῖραν κέκληνται δέ σφιν ἔδρα.

Σ. έ. Κ. ιά.

Τόθι λύτρον συμφορᾶς
Οἰκτρᾶς γλυκὴ Τλαπολέμα
Ἴσταται Τιρυνθίων ἀρ-
χαγέτα, ὥσπερ θεῶ,

145 Μάλων τε κνισσάεσσα πομπᾶ,

Καὶ κρίσις ἀμφ' ἀέθλοισ.

Τῶν ἀνδρῶν Διαγόρας

Ἔστεφανώσατο δῖς κλεινᾷ τ' ἐν Ἴσθμῶ

Τετράκις εὐτυχέων,

150 Νεμέα τ' ἄλλαν ἐπ' ἄλλα,

Καὶ κρανααῖς ἐν Ἀθάναις.

Α έ. Κ. ιά.

Ὅ, τ' ἐν Ἀργεὶ χαλκὸς ἔ-

143. Ἴσταται Schmidius emendaverat; nulla nec auctoritate, nec necessitate. Τιρυνθίων Pal. A. 145. μῆλων pars Bodleianorum. 147. ἀνδρῶν vulgg. Rescidit τὸν Schmidius metri caussa. [148. ἢ Ἴσθμῶς, ut Ol. viii. 64. N. v. 69. Ex Schedis.] 149. Post τετράκις malit interpungere Pauw. et εὐτυχέων Νεμέα τ' ἄλλαν ἐπ' ἄλλα jungere: quod sane minus durum. Quæritur, quid subintelligendum sit in ἄλλαν ἐπ' ἄλλα. Schol. νίκαν ἔσχεν. (cf. sup. ad i. 175.) Pauw τύχαν. Mingarell. ἡμίραν. Nec male. Sic per ellipsin τῆ ὑστεραία, τῆ προτεραία.

141. Τόθι. Jam hic, in hac insula, Tlepolemo tanquam heroi sacrum fit cum certamine publico: λύτρον, compensatio laborum. Tlepolemo tanquam heroi honores habiti a Rhodiis, nec modo inferriis factis, verum, tanquam deo, victimis cæsis et certaminibus institutis. Debuere esse dicta τὰ Τληπολέμια. Cæsus ille ad Trójam a Sarpedone: II. i. 655. sq.

147. Similis locus Ol. xiii. 45. sq. x. 124. sq. Sequentia certamina

partim e Schol. partim ex Pausan. et ex ipso poeta passim facile possunt illustrari. Add. Excerpta Philemonis ap. Villois. ad Apollonii Lex. Hom. p. 356. Sed video de his certaminibus jam docte notata esse multa a Beckio in Not. ad Schol. p. 434.

[152. Τῶν Ἡραίων præmium clipeus et corona. Pausan. ii. 24. Et clipeus in templo Junonis affixus, qui in pompa ferebatur. v. not. ad Callimach. L. P. 35. v. infr. N. x. 41. Ex Schedis.]

- γνω μίν' τά τ' ἐν Ἀρκαδίᾳ
 Ἔργα καὶ Θήβαις ἀγῶνές
 155 Ἦ ἔννομοι Βοιῳῆτιοι
 Αἴγινα, Πελλάνα τε, νικῶν-
 τ' ἐξάκις· ἐν Μεγάρου-
 σίν τ' οὐχ ἕτερον λιθίνα
 Ὑᾶφος ἔχει λόγον. Ἄλλ' ὦ Ζεῦ πάτερ νό-
 160 τοισιν Ἀταβυρίου
 Μεδέων, τίμα μὲν ὕμνου
 Τεθμὸν, Ὀλυμπιονίκαν

E. é. K. ιγ'.

- Ἄνδρα τε, πῦξ ἀρετᾶν
 Εὐρόντα· δίδοι τέ οἱ αἰδοίαν χάριν,
 165 Καὶ πότε ἄστᾶν, καὶ ποτὶ ζεί-
 νων· ἐπεὶ ὕβριος ἔχθρᾶν
 Ὅδὸν εὐδυπορεῖ,
 Σάφα δαεῖς, ἅτε οἱ πατέρων
 Ὀρθαὶ φρένες ἐξ ἀγαθῶν
 170 Ἐχραον. μὴ κρύπτε κοινὸν

156. K' Αἴγινα malit Pauw, ne copula desit. Aldus et Gott. Πελλάνα τε, Αἴγινα τε ν. 157. Μεγάρουσι Steph. exhibet nescio errore an consulto. 158. σίν τ' propter metrum legendum censebat Schmidius. Vulgg. σί τ'. 160. τοῖς Ἀταβ. mavult Pauw. 164. δίδου Bodl. tres cum Schol. rec. perpetua aberratione. 165. ποτ' vel πότε—ποτὶ ζείνων ἐπεὶ in Bodl. C. exciderat.

[153. In Arcadia τὰ Λύκαια. Ol. xiii. 154. Ex Schedis.]

158. οὐχ ἕτερον, non alium, eundem, titulum (nam hic est λόγος) habet columella (Ψῆφος λιθίνη, στήλη) posita Megaris: sc. et ibi eum victorem fuisse. Mox 162. jungere fere malim ὕμνου τεθμὸν Ὀλυμπιονίκαν, (ut v. c. Ol. iii. 4.) ἄνδρα τε πῦξ ἀρετᾶν εὐρόντα (h. ἰίην.)

[160. mons Rhodi. Strab. xiv. p. 968. v. Apollod. Ex Schedis.]

168. σάφα δαεῖς (ἐκείνα) ἅτε οἱ ἐξ ἀγαθῶν πατέρων (ὄντι, γεννηθῆντι) φρένις ὀρθαὶ ἔχραον· mens bona, disciplina domestica bona nutrita, monet (pro χράουσι, χρησμοδοῦσι, h. e. παραινοῦσι), scil. in magnis opibus retinendum esse sensum æquitatis et modestiæ.

Σπέρμ' ἀπὸ Καλλιάνα-
 κτος, Ἐρατιδᾶν τοι σὺν χαρίτεσσιν. ἔχει
 Θαλίας καὶ πόλις. ἔν
 Δὲ μιᾷ μοίρᾳ χρόνου,
 175 Ἄλλοτ' ἀλλοῖαι διαιδύσσουσιν αὔραι.

172. Ἐρατιδᾶν Ald. cum Pal. C. Gott. et Schol. Ἐρατιδῶν Bodl. β. γ. Vera lectio jam a Calli ergo prodita: tribus nomen apud Rhodios esse creditur. Post Καλλιάνακτος interpungunt, et seqq. in unam sententiam cogunt Melanchthon et Canterus Nov. Lect. iii. 17. et, ut nunc video, etiam Pauwius, in quo tamen Aldus jam præiverat: nec tamen probo. In illis ἐν δὲ μιᾷ latet ratio precum ad Jovem factarum: μὴ κρύπτει. serva incolumem stirpem plurium filiorum Diagoræ ex filia Callianacti nupta susceptam, cum tribulibus Eratidis. Sane et tota urbs (an Ialysus?) letitiam de victoria D. communicat. Adeo tamen incerta et instabilis est rerum humanarum conditio, ut sine cura tua provida, o Jupiter, stare nequeant. Hæc ut lyricus extulit. 173. Θαλίαι Bodl. γ. sed piget talia transcribere. Ad ἔχει Θαλίαι; adscripserat Mingarell. Theocr. xvii. 22. ubi Hercules inter deos ἔχει Θαλίαν.

173. Nexus sententiarum: μὴ κρύπτει—serva, ne sine perire—nec lata hæc fortuna ullo gravi casu exvertatur. Hoc expressit a causa: nam variæ sunt fortunæ vicissitudines, μεταβολαί, s. μετα- τροπίαι, ut dixit Pyth. x. 32. αὔραι, ut πνοαὶ ἀνέμων. P. iii. 186—8. διαιδύσσουσιν exquisite de celerissimo motu: pro, emergunt, succedunt.

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ η.

ΑΛΚΙΜΕΔΟΝΤΙ ΠΑΙΔΙ,

ΠΑΛΑΙΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

GRATULATUR Alcimedonti victoriam Olympicam consequuto, ut paullo ante frater Timosthenes victor fuerat renuntiatus in Nemeis;—27. prædicat insulæ Æginæ felicitatem hanc, ejusque laudes subjicit, quas ab ipso conditore Æaco repetit:—40. quem Apollo et Neptunus in muris Trojæ exstruendis socium operis habuere—69. Inde laudes Melesiae aliptæ—97. Meminit quoque poeta tribulium Blesiadarum,—101. Iphionis et Callimachi cognatorum vita jam defunctorum.—109. Bona vota.

Σ. Α. Κ. Σ.

ΜΑΤΕΡ ᾧ χρυσοστεφάνων

Inscriptum in codd. carmen: Ἀλκιμέδοντι παιδί παλαιστῆ, Τιμοσθένη παλαιστῆ, ἀδελφῶ ἀποῦ Νέμεια, καὶ Μελεσίω ἀλίπτη. Inscriptiones Carminum a Grammaticis profectas esse nemo facile dubitet; sed si quis dubitet, vel hoc exemplo doceri potest, titulum Pindari non deberi. Inepte enim Grammatici eorum, quorum mentio fit in carmine, nomina Alcimedonti, in cujus laudem scriptum est carmen adjunxerunt. *Alcimedon*, Ægineta ex Blesiadarum tribu, inter cujus majores Iphion et Callimachus erant (v. 106 sqq.) Ol. lxxx. inter pueros lucta vicit. Ejus frater erat Timosthenes, Nemeis victor; magister autem Melesias, qui olim et ipse Nemeæ inter pueros lucta, mox adultus paucratio victoriam obtinuerat, hinc ad magisterium gymnasii se contulerat. v. 71. sq. παιδί omissum in

Ἄεθλων, Οὐλυμπία,
 Δέσποιον' ἀλαθείας' ἵνα μάντιες ἄνδρες,
 Ἐμπύροις τεκμαιρόμενοι, παρὰπει-
 5 ρῶνται Διὸς ἀργικεραύνου,
 Εἴ τιν' ἔχει λόγον, ἀνδρώπων πέρι
 Μαιομένων μεγάλην
 Ἀρετὰν θυμῷ λάβειν,
 Τῶν δὲ μόχθων ἀμνοῶν.

A. á. K. 13'.

10 Ἄνεται δὲ πρὸς χάριν εὐ-
 σεβείων ἀνδρῶν λιταῖς.

Rom. et seqq. Sed v. inf. 72. 86. ἀδελφῶ αὐτοῦ aberat Bodl. β. et Νέμεα a Bodl. γ.
 2. Οὐλυμπία reposuit Schmidius metro obsequutus ex Pal. A. B. Vulgo Ὀλυμπία.
 3. ἀληθείας MS. Bodl. 10, 11. Ἄνεται δὲ—λιταῖς. Lectio hæc expressa est in Schol. vet. a pluribus grammaticis: dissident ii tantum iudicio, quid supplendum sit. Alii id, quod de Jovis voluntate scire avert. Alii τὰ μαντήια, dantur responsa piorum precibus, εἰς χάριν, propitia in eos Jovis voluntate. Possunt plura substitui ad explendam sententiam: τὸ παραπειρῶσθαι Διὸς ἀνεται, pro γίγνεται. Aut etiam ἀνεται, ἀνείται, sc. εὐμαίονται. Si vero ἀνεται active dictum, ut ἀνείται P. ii. 89. 90., est Ζεὺς ἀνεται. In Schol. vet. legitur: "secundum nonnullos Asclepiadem scripsisse λιταῖ, ut sit ἀνεται—λιταῖς," nota illa figura, de qua vide ad Ol. xi. 5. ut verbum singulare cum nominativæ plurali jungatur. Cum hoc iudicium si unius grammatici, qui forte doctrinæ subtilitatem in scripturæ vitio ostentabat, cum in ejus exemplari excidisset ε in λιταῖς, nolo ei tantum tribuere, ut lectionem relinquam grammaticæ magis consentaneam.—In Pal. A. et B. et Bodl. omnibus cum Aug.

5, 6. Male distinguebatur: εἴ τιν' ἔχει λόγον ἀνδρώπων πέρι; nam, λόγον ἔχειν περὶ τινος, vix græce dicitur. Verum jungenda sunt: Iamidæ (v. Ol. vi. 118.) sacris abiis, qui ad certamina accedunt, factis, παραπειρῶνται Διὸς, περὶ ἀνδρώπων μαιομένων, Jovis mentem explorant super, de, viris, εἴ τινα ἔχει λόγον, φροντίδα, sc. αὐτῶν, ut respiciat eos, propitiis iussit victoria largienda. [Xenoph. Mem. Soer. i. 4. 18. τῶν Θεῶν πύραν λαμβάνης θεραπίων, εἴ τι σοι θελήσουσιν περὶ τῶν ἀδελῶν ἀνδρώποις συμβουλεύειν. Ex Schedis.]

7, 8. Junge: μαιομένων θυμῷ (h. e. σπουδαζόντων) λαβεῖν (pro ἱσικλαβεῖν) ἀρετὰν μεγάλην, altam laudem ex victoria consequi, (ut ἀρετὴ paullo ante Ol. vii. 163. ἀνδρῶν πύξ ἀρετῶν εὐρόντα, h. e. νίκην, nam est ἀρετὴ omne id, quo quis præstat aliis, excellit: vis animi, corporis:) τῶν δὲ μόχθων ἀμνοῶν, h. e. victoriam, recreationem post tot ærumnas et labores, ut Ol. ii. 93—95. Ol. i. 157.

10. Ἄνεται δὲ πρὸς χ. rata autem hæc fiunt ex voto piorum hominum ad preces factas.

Ἄλλ', ὧ Πίσας εὐδένδρον ἐπ' Ἀλφεῶ ἄλσος,
 Τόνδε κῶμον καὶ στεφαναφορίαν
 Δέξαι. μέγα τοι κλέος αἰεὶ,
 15 ὦ τινι σὸν γέρας ἔσπητ' ἀγλαόν.
 Ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλον ἔβαν
 Ἀγαθῶν, πολλαὶ δ' ὁδοὶ
 Σὺν θεοῖς εὐπραξίας.

E. á. K. iá.

Τιμόσθηνες, ὕμνε δὲ κλάρωσεν Πότμος
 20 Ζηνὶ γενεθλίῳ ὃν μὲν
 Ἐν Νεμέᾳ πρόφατον,
 Ἀλκιμέδοντα δὲ παρὲς Κρόνου λόφω
 Θῆκεν Ὀλυμπιονίκαν.

legitur aliud vitium: πληρίονται πρὸς χάριν εὐσιβίαν δ' ἀνδρῶν λιταὶ, quod ex interpolatione ad glossam facta profectum est; nec audiendus Pauw, qui duplicem olim lectionem fuisse pronuntiabat. In v. 12. redit ad Olympiam v. 1. 2. sollenni formula ἄλλ' ὦ. Porro εὐσιβίας Ald. et Pal. C. cum Gott. quod et in scholiis occurrit.

13. στεφαναφορίαν Schmidius recte, et sic jam Rom. Crat. At Ald. Brub. Steph. et al. στεφαναφορίαν, adverso metro.

14. τὶ ex Rom. profectum. Ald. tres Palat. duo Bodl. μέγα τοι cum Aug. quod præferam, ut magis Pindaricum.

15. ἔσπητ' vitium Stephan.

16. ἔβαν. Mirum poetam maluisse hoc, non ἔσα.

18. εὐπραξίας Schmidius ex Palat. A. B. emendavit, metro monente. Vulgg. omnes εὐπραγίας.

19. ὕμνε Steph. emendavit, propius ad dorismum. Al. ὕμνε. Aldus quoque δ' ἐκλάρωσι. Bodl. γὰρ κλάρωσι. [δ' ἐκλάρ.

Boeckh. Comment. p. xi. Ex Schedis.]

20. ὃν μὲν. Etiam hæc lectio Schmidii acumini critico debetur, suffragante Pal. A. et B. Vulgg. inde a Rom. σὲ μὲν

adversante metro. [ex interpr.—ὅς σ' ἐν μὲν Boeckh. l. c.—Ceterum non est illud

ὅς μὲν—ὃ δὲ—pro ὃ μὲν—ὃ δὲ—. v. Sturz. de dial. Alex. p. 206. Ex Schedis.] At

Ald. ὅς σε μὲν, haud dubie lenius, si ita dispescas: ὅς σε μὲν Νεμέᾳ πρ. Hoc etiam

Mingarell. amplectitur. Jejunum, hiante metro, ὅς σε Ἐν Ν. Pauw propinat.

21. πρόφατον omnes ante Schmidium. Sic et Schol. πρόφατον, ex φάω, h. e. φαίνω, eodem sensu Schmidius ex Pal. B. reposuit, metri caussa. φατὸς, πρόφατος,

celeber. 22. δὲ omittunt Bodl. β. γ.

[16. ἄλλα ἀγαθᾶ. Ex Schedis.]

19—23. Dixit lyrice pro: ὕμνε δὲ, ὦ Τιμόσθηνες καὶ Ἀλκιμέδον, πότμος ἐκλήρωσι: (σὺν) Ζηνὶ γενεθλίῳ, propitio Iove vestrorum natalium præside, τὸν μὲν—τὸν δὲ

— Mox 23. Θῆκεν idem πότμος.—24.

Similia loca Nem. iii. 32. 33. Isthm. vii.

30.—28. Eadem Ægina laus P. viii.

pr. et 31. Nem. iv. 19.

Ἦν δ' ἔσορᾶν καλός· ἔργα
 25 Τ' οὐ κατὰ εἶδος ἐλέγχων,
 Ἐξένεπέ, κρατέων
 Πάλα, δολιχήμετρον Αἴγιναν πάτραν
 Ἐνθα Σώτειρα, Διὸς ξενίου
 Πάρεδρος, ἀσκειῖται Θέμις

Σ. β'. Κ. ς'.

30 Ἐξοχ' ἀνδρώπων. ὅ τι γὰρ
 Πολὺ, καὶ πολλᾶ ῥέπει,
 Ὀρθαῖ διακρίνειν φρενί, μὴ παρὰ καιρὸν,
 Δυσπαλές. τεθμὸς δέ τις ἀθανάτων
 Καὶ τάνδ' ἀλιεργεῖα χῶραν
 35 Παντοδαποῖσιν ὑπέστασε ξένοις

25. κατ' εἶδος Ald. 26. ἐλέγχων Ἐξένεισι malo jungere sensu et distinctione cum Pauw., non cum ἦν. 30. Vulgo distinguitur post πολὺ, ut accipiat hoc pro πλεῖστος, ὄχλος. Omnino interpretet laborant in hoc loca, qui saltem sic ex eorum animo erat interpretandus: *magnam hominum multitudinem institutis vitae, studiis et consiliis inter se dissimilem, qualis mercatorum Aeginam commeantium est, regere iudicio recto et singulis causis convenienter difficile est.* Sed praestat simpliciter accipere verba, uti se offerunt, ὅ τι γὰρ πολὺ καὶ πολλᾶ ῥέπει quod multum et multas in partes, varie, inclinat, cuiusmodi peregrinorum negotia et causae sunt, in quibus jus saepe varium, incertum et obscurum est. 31. πολλᾶ Schmidius ex Pal. A. B. et Schol. Accedit pars Bodleianorum. Vulgo: πολλὰ. Porro ῥέπει Schol. 33. Post ἀθανάτων interpungit Ed. Rom. quin etiam Ald. et Brubach. Primum distinctionem sustulit Ceponinus in Ed. Cratandri vel Scholiis monentibus. 34. Καὶ δ' Bodl. C. 35. παντοδαποῖς ὑπέστασε Ald. παντοδαποῖς ὑπόστασε Bodleiani cum Aug. metro saltem sic incoluni, sed cum hiati.

[29: Θέμις, etsi dea, tamen exercetur. Non est ἀσκειῖν θεόν: etsi per θρασυεὺς redditur. Ex Schedis.]

30—34. Male interpungebatur post διακρίνειν. Jungenda sunt: *δυσπαλές (ἴστί) διακρίνειν (σὺν) ὄρθαῖ φρενί, μὴ παρὰ καιρὸν, (non imperite):* debbat sequi τὰ πολλὰ ὄντα καὶ ῥέποντα πολλῆ, dixit:

(ικεῖνο) ὅ, τι πολὺ, καὶ πολλᾶ ῥέπει, quod multiplex est et multis modis variat, pro rerum, temporum, personarum rationibus: ut sunt iura, causae, negotia mercatorum. conf. V. L. Fuit igitur apud Aeginetas species aliqua ejus, quod nos *judicium mercatorium* appellamus.

Κίονα δαιμονίαν,
 (Ὅ δ' ἐπαντέλλων χρόνος
 Τοῦτο πράσσω μὴ κάμοι')

A. β'. K. θ'.

Δωριεῖ λαῶ ταμיעυ-
 40 ομέναν ἐξ Αἰακοῦ
 Τὸν παῖς ὁ Λατοῦς εὐρυμέδων τε Ποσειδᾶν,
 Ἴλιῳ μέλλοντες ἐπὶ στέφανον
 Τεῦξαι, καλέσαντο συνεργὸν
 Τείχεος ἦν ὅτι νιν πεπρωμένον
 45 Ὀρνημένων πολέμων
 Πτολιπόρθοις ἐν μάχαις
 Λάβρον ἀμπνεῦσαι καπνόν.

E. β'. K. ια'.

Γλαυκοὶ δὲ δράκοντες, ἐπεὶ κτίσθη, νέον
 Πύργον ἐσαλλόμενοι τρεῖς,
 50 Οἱ δύο μὲν κάπετον,
 Αὔθι δ', ἀτυζόμενα, πνοὰς βάλλον'

V. 37 et 38. ab aliis in parenthesis inclusi, nec male. 38. κάμη Bodl. β.
 γ. 41. Ποσειδῶν pars Bodl. MSS. cum Aug. in quo et ποτε pro τι.
 43. τεύξιν MSS. Bodl. quatuor. 44. male in Schmid, et Oxon. post πεπρω-
 μένον interpungitur. Ordo est: ὅτι πεπρωμένον ἦν, νιν (τὴν Ἴλιον) ἀμπνεῦσαι καπνόν
 etc. h. καταφλεχθῆναι. 47. ἰμπνεῦσαι καπνόν Aug. 50. κάπετον cons-
 tantly primæ edd. κάπισσον primum Morell. et ex hac Steph. prima et deinceps
 aliæ; sed altera Steph. dedit: κάπισσον. Pal. C. κάπιστον. Aug. κάπιστον et a m.
 pr. κάπιστον. Apud Homer. κάπισσον pro κατίσισον aliquoties, ut II. a. 593.
 51. αὔθι τ' scribendum esse, bene monet Pauw. ἀτυζόμενοι Ald. et fere omnes
 Bodl. Aug. cum Schol. ψυχὰς Ald. Scholion τοῦ πνοᾶς.

37. 38. in parenthesi interposita
 sunt, pro voto: utinam insula sit præsidi-
 um tale adeuntium cum per omne tempus!
 Tribuitur hoc tempori tanquam id effi-

cienti, ex poetico more.

[42. στίφανον pro στίφάνην. v. Schol.
 Orph. Argon, 764. Ex Schedis.]

Εἰς δ' ἐσόρουσ' ἐ βοάσας.

Ἐννεπε δ' ἀντίον ὀρμαίνων
 τέρως εὐδύς Ἀπόλλων'

55 Πέργαμος ἀμφὶ τεαῖς,

Ἦρως, χερὸς ἐργασίαις ἀλίσκεται,
 ("Ὡς ἐμοὶ φάσμα λέγει Κρονίδα
 Περμφθὲν βαρυγδούπου Διός')

Σ. γ. Κ. δ'.

Οὐκ ἄτερ παίδων σέθεν. ἀλ-

60 λ' ἄμα πρώτοις ἀρξεται

Καὶ τετράτοις. Ὡς ἄρα θεὸς σάφα εἴπας,
 Ξάνθον ἠπειγεν, καὶ Ἀμαζόνας εὐ-
 ἵππους, καὶ ἐς Ἴστρον, ἐλαύνων.

55. *τιᾶς* emendatum a Schmidio, pro *τεαῖς*, quod ubique legitur. Rotundius tamen alterum esse negari nequit. 56. *χιερὸς* Bodl. γ. 57. *ὡς* Rom. et al. *ὡς* Ald. et Pal. C. *cujus* Schol. *καθὰ* exponit: idem *Κρονίου*. 58. *βαρυγδούπου* Bodl. γ. 60. *ἴρριται*, *peribili*, *cadet*, conj. Pauw, *perperam veritus*, ne *ἀρξεται* cum *τετράτοις* male dicatur. At quam frequens is poetarum mos bina vel plura verba copulandi, quæ ex parte tantum grammatico significatui respondent nominis ejus, ad quod referuntur! 61. *τίτρασι* Bodl. C. *τετάρτοις* β. γ.

55. seqq. *Jungenda sunt ἀλίσκονται οὐκ ἄτερ παίδων σέθεν*. Scilicet Apollo dixit: ea parte, qua tu, *Æace*, murum dixisti, capietur Pergamus, tuorum quidem posterorum opera: sed eveniet hoc prima et quarta generatione, *ἀρξεται, γενήσεται, τὸ ἀλίσκισθαι, σὺν τοῖς περ.* pro *σὺν τῷ πρώτῳ καὶ τετάρτῳ παιδί*, per Telamonem et Neoptolemum. *ἀντίον ὀρμαίνων*, propius accedens. At Schol. reddit: *στοχαζόμενος ἐδθίως*, ut sit *ὀρμαίνων* ἰν φρεσίν, interpretatur portentum extemplo versans animo.

62. An alia sit auctoritas, qua constet Apollinem ab Amazonibus cultum fuisse, ita ut eas nunc adire dicatur, ignoro. Tum si Xanthus est Lyciæ, mira est profectio per Lyciam ad Amazonas et ad Hyperboreos, quos per

Istrum designat, ut sup. Ol. iii. Nam diversa loca eum commemorare, quæ ille forte adire possit, vix poetam dece- ret. Magis consentaneum esset, Apollinem ad unum certum locum prope- rare, ut Neptunus ad Isthmum, non tria diversa loca et sacra adire: nam adeunt dii loca, in quibus præcipua religione coluntur. Verum nec hoc poetam velle puto; sed Apollo tendit ad Hyperboreos, qua via ducit, ex prisca, terrarum situs ignoratione, per Amazonas in borealibus locis habitantes; Xanthus autem est Troadis fl. inde a quo iter in septentrionem ingreditur. Ad eum relictis equi pabulum carpe- bant, ut apud Homer.

Ὀρσοτρίαινα δ' ἐπ' Ἴσθμὸν ποντίαν
 65 Ἄρμα θοὸν τάνυεν,
 Ἀποπέμπων Αἰακὸν
 Δεῦρ' ἀν' ἵπποις χρυσεαῖς,

A. γ'. K. Σ'.

Καὶ Κορίνθου—δειράδ', ἐπο-
 ψόμενος δαῖτα κλυτάν.

70 Τερπνὸν δ' ἐν ἀνθρώποις ἴσον ἔσσεται οὐδέν.
 Εἰ δ' ἐγὼ Μειλησία ἐξ ἀγενεί-
 ων κῦδος ἀνέδραμον ὕμνω'

Μὴ βαλέτω με λίθῳ τραχεῖ φθόνος.

Καὶ Νεμέα γὰρ ὁμῶς

75 Ἐρέω ταύταν χάριν'
 Τὰν δ' ἔπειτ' ἀνδρῶν μάχαν

E. γ'. K. ιά.

Ἐν παγκρατίῳ. τὸ διδάξασθαι δέ τοι,

64. ἰπ' Ἴσθμῷ ποντία Ald. cum Schol. doctius et a vulgari magis receden s.
 67. ἐν ἵπποις Bodl. γ. cum Triclinio. Ut nunc interpungitur, heros Æacus ave-
 ctus est divinis equis; at, si post δεῦρο interpungas cum Pauw., ipse deus vectus
 est equis: quos aureos appellat, sive, quod ἵπποι pro curru dicti sive, quod omnia
 divina sunt aurea. Respexit et ornavit locum Apollon. iii. 1240. 70. ἐν ἀνθρώ-
 πίοις Aug. ἴσται in Schol. 71. Μειλησία Ald. tres Palat. quod et ipsum ferri po-
 terat. v. Pauw. Μειλησία jam Rom. ed. exhibuit. 74. Νεμέα MS. Bodl. Κῶν N.
 malit Pauw. at ἐν centies omittitur. 76. Pauw. interpungit: τὰν δ' ἔπειτ', ἄ.
 77. ἐκ παγκρατίσ Ald. Pal. C. Brubach, in marg. eodem sensu et metro. 78. ῥαί-

70. sq. Viam sibi parat ad laudem
 Melesiae, aliptæ: in qua interserenda
 invidiam deprecatur. Non omnibus ead-
 em probantur. Si ego itaque laudes Me-
 lesiae carmine repeto a victoria, quam ipse
 olim inter pueros lucta retulit: invidi me
 non reprehendant, ei δ' ἐγὼ Μειλησία ἐξ
 ἀγενείων κῦδος ἀνέδραμον ὕμνω' pro ei οὐν
 ἀνατρέχω, percurreo, pertexo laudes car-
 mine. Sic ἀναδραμῖν et alii; item ἀ-
 νελθῖν, ut apud Euripidem.

73. μοι τίς με φθονίτω. cf. Schneid.
 Vita Pind. p. 117. Scilicet ex heroum
 ætate petitur, qui non minus saxis pro
 telis utuntur. Invidia autem petere
 aliquem dicitur.

75. ταύταν χάριν paullo durius pro
 τὴν αὐτήν. commemorare enim possum si-
 militer eum olim inter pueros Nemeis vi-
 cisse, et postea ἐν ἀνδράσι pancratio.—76.
 Junge ἐν παγκρατίῳ ἀνδρῶν.

- Εἰδότι ραίτερον. ἄγνω-
 μον δὲ, τὸ μὴ προμαθεῖν.
 80 Κουφότεραι γὰρ ἀπειράτων φρένες.
 Κεῖνα δ' ἐκεῖνος ἂν εἴποι
 Ἔργα περαιότερον ἄλλων,
 Τίς τρόπος ἄνδρα προβάσει,
 Ἐξ ἰερῶν ἀέθλων
 85 Μέλλοντα ποθεινοτάτω δόξαν φέρειν.
 Νῦν μὲν αὐτῶ γέρας Ἀλκιμέδων,
 Νίκαν τριακοστὰν ἑλών'

Σ. δ'. Κ. Ϛ'.

- Ὅς τύχα μὲν δαίμονος, ἀ-
 νορέας δ' οὐκ ἀμπλακῶν
 90 Ἐν τέτρασιν παίδων ἀπεθήκατο γυίοις
 Νόστον ἔχθιστον, καὶ ἀτιμοτέραν
 Γλῶσσαν, καὶ ἐπίκρυφον οἶμον'

σιρον, trisyllabum, quod plerumque occurrit *ραίτερον*. Scilicet sic est pronuntiandum. 80. *ἀπηράτων* Ald. vitio. 81. *κεῖνα* δὲ *κεῖνος* idem Ald. cum Aug. *τῆνα* δὲ *τῆνος* ἂν εἴποι ad dialecti normam a poeta scriptum fuisse suspiciatur Pauw. 90. *τέτρασιν* Ed. Steph. et jam Morell. quod metro postulante probat Pauw. sicq. Aug. Vulgg. *τίτρασι*. 92. *γλῶσσαν* tres Bodl. cum Aug. quod Æolicum, non *γλῶτταν*. *γλῶσαν* Ald.

77-80. τὸ δὲ δάξασθαι—Melior est alipta is, qui ipse certamina ingressus est. Contra imperiti hominis est, docere velle alios quæ ipse antea non didicerit. Inexpertii homines nihil habent, cui satis firmiter insistant; sed fluctuant in artis præceptis tradendis. 81. Itaque iste ista quod atinet certamina docere potest doctius, quomodo aliquis victoriam consequatur. *κεῖνα ἔργα* pro κατ' ἐκεῖνα, in ἐκεῖνοις ἀγῶσιν, in quibus ipse victor fuit. [*κεῖνος*, Milesias. Ex Schedis.]

88-92. In vulgari interpretandi ratione sensus quidem, *τίσσαρας παῖδας ἰνίκησε*, bene se habet: sed vix expeditas grammaticam in *ἀπεθήκατο νόστον ἔχθιστον ἐν γυίοις τέτρασι παίδων*. Nam *ἀποτίθεισθαι* non est reddere, (Triclin. ἀντὶ τοῦ ἐπέθην: quo usu aut exemplo?) et quid ἐν? Ad sermonis itaque usum sic constituere malim: *ὁς (ὁν) τύχα μὲν δαίμονος*, (h. σὺν δαίμονι, deo iuvante) *ἀνορέας δὲ οὐκ ἀμπλακῶν ἐν τέτρασι παίδων γυίοις*, et virtute usus in quatuor ruc-

Πατρὶ δὲ πατρὸς ἐνέπνευσεν μένος
Γήραος ἀντίπαλον.

95 Ἄϊδα τοι λάβεται
Ἄρμενα πράζαις ἀνὴρ.

A. δ. K. iά.

Ἄλλ' ἐμὲ χρῆ μναμοσύναν
Ἀνεγείροντα φράσαι
Χειρῶν ἄωτον Βλεψιάδαις ἐπίνικον,
100 Ἐκτος οἷς ἤδη στέφανος περὶ κει-
ται φυλλοφόρων ἀπ' ἀγώνων.
Ἔστι δὲ καὶ τι θανόντεσσιν μέρος
Καννόμον ἐρδόμενον.

93. ἐπίπνευσι tres Bodd.
Pauw.

96. πράζαις scribendum pro πράξας. monuit etiam
Aug. 103. καν νόμον Ald. Rom. Brub. Mo-

ris, (quibuscum luctatus est; erant scilicet duo paria, quibus successit ipse Ἴφιδρος) ἀπιθήκατο (amovit a se) νόστον ἕ. etc. h. τὴν ἦσαν. cf. Pyth. viii. 119. sq. Sic ἀποθέσθαι νίκης κρείσσων Ol. x. 47. Porro γλῶσσαν ἀτιμοτέραν, ut loqueretur sine auctoritate; opp. victorum jactantia. Alio in carmine ἀγρυζίαν dixerat: v. Fragn. lvi.

93. Avum victor juventæ quasi reddidit, et effecit, ut vitam ei producat latitia. Hoc iterum enuntiavit generatim.

96. Ἄρμενα πράξαις ἀνὴρ. εὐ πράσσειν (opp. κακῶς πράσσειν) est bene rem gerere, successum habere, quod idem est felicem esse. Ol. xi. 4. εἰ δὲ σὺν πόνοι τις εὐ πράσσει, Ol. iv. 7. ζήλων εὐ πρασσόντων. Pro εὐ nunc ἄρμινα. [sc. σὺ θυμῷ. Ex Schedis.] ut πράσσειν ἀντία pro κακῶς Pyth. viii. 72. ἱπικῶς πράσσειν ap. Atticos. Hoc modo sane fieri potest, ut πράττειν et πάσχειν possint latine iisdem verbis interdum reddi: non autem πράττειν et πάσχειν eandem notio-

nem per se habent; ita εὐ παθεῖν et εὐ ἀκούειν, bene rem gerere et laudem consequi, Pyth. i. 191, 2. Isthm. v. 17. N. i. 46. Ergo avus, cui tam prospera fortuna fuerat, ut nepotem victorem videret, vitam recreatus gaudio producit.

97. At mihi etiam Blepsiadarum tribulium memoratum cum laude est faciendum, e quorum medio sextus jam victor enuntiatur, et quidem luctæ et pugilatus. ἄωτον ἱπνικόν χειρῶν pro ἄωτον νίκης τῶν χειρῶν. De hoc cf. dicta ad iii. 5. 6.

102-3. Tandem et mortuorum in carmine mentionem facit poeta, Callimachi et Iphionis. Videtur Iphion vita excessisse tempore inter victoriam et carmen interjecto, nuntio tamen de victoria accepto: itaque is ἀκούσας τῆς Ἀγγελίας nuntiat in inferis Callimacho. Pro Ἀγγελία inf. xiv. 29. est Ἠχώ. μέρος τι (sc. eorum quæ in carmine memorantur) ἴστιν ἐρδόμενον κατὰ νόμον καὶ θανούσι, quod, tanquam inferiarum honos, persolvitur mortuis rite.

Κατακρύπτει δ' οὐ κόνις
105 Συγγόνων κεδνὰν χάριν.

E. δ. K. ιά.

Ἐρμᾶ δὲ θυγατρὸς ἀκούσας Ἰφίων
Ἀγγελίας, ἐπέποι κεν
Καλλιμάχῳ λιπαρὸν
Κόσμον Ὀλυμπία, ὃν σφιν ὤπασεν
110 Ζεὺς γένει. ἐσλὰ δ' ἐπ' ἐσλοῖς
Ἔργα θελοὶ δόμεν' ὄξει-
ας δὲ νόσους ἀπαλάλκοι.
Εὐχομαι ἀμφὶ καλῶν
Μοῖρα Νέμεσιν διχόβουλον μὴ θεμεν.
115 Ἄλλ' ἀπήμαντον ἄγων βίοτον,
Αὐτοὺς τ' αἰέξοι καὶ πόλιν.

rell. Aug. κᾶνον Steph. pr. et hinc reliquæ, qs. καὶ ἐνομον. κανόνμον Schmidius recte, ut jam emendaverat Ceperinus in Cratandr. h. κατὰ νόμον. Porro ἐρδομέων Schmidius refinxerat, paullo audacius, probante tamen Pauwio. [106. In textu Heynius correxit ἀκούσας.] 109. ὃν σφιν Ζεὺς γένει 110. ὤπασεν. Ald. 110. ἐσλὰ δ' ἐπ' ἐσλοῖς doricè Steph. jam præverat Aldina, pro ἐσθλὰ et ἐσθλοῖς.

Non enim terra occultat cognatorum gloriam, quo minus ad inferos perveniat, h. e. resciscunt illi suorum superstitum gloriam.

113. Deprecatur invidiam Fortunæ in tanta felicitate. Recte subjectum constituitur, εὐχομαι, μὴ τὸν Δία ἀμφιθέμιν Νέμεσιν μοῖρα καλῶν, (h. ἰπιτι-

θέμιναι, ἰπιθαλίῳ.) Nemesin dicit διχόβουλον, infestam, ut δίχα νοσῖν, δίχα φράζην apud Homer. Ἄλλὰ (Ζεὺς) ἄγων (ἰπάγων) βίοτον ἀπήμαντον, αἰέξοι αὐτοὺς τς καὶ πόλιν, beet (ut Callim. in Jov. 95. οὐκ ἀριτῆς ἄτρε etc.) αὐτοὺς s. πολίτας, s. victorem et gentem ex γένει v. 110.

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ 5'.

ΕΦΑΡΜΟΣΤΩ ΟΠΟΥΝΤΙΩ,

ΠΑΛΛΑΙΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

A LAUDIBUS victoris exorsus statim ad Opuntis, urbis patriæ, laudes progreditur; — 33. ut eas celebret, ingenio si satis valeat, quod solius naturæ beneficio debeatur — 62. Redit ad urbis laudem et originem. Deucalion et Pyrrha post diluvium consererant circa Opuntem in Locride, reparata humana gente. Locrus erat improles, cui Jupiter compressam a se Opuntis ex Elide adductam filiam matrimonio junxit. Appellatus ille avi materni nomine Opus rexit urbem Opuntem; in qua heroes fuere et (119) victores certaminum, in quibus Ephar-mostus. Hinc ejus laudes.

Σ. α. Κ. 15'.

ΤΟ μὲν Ἀρχιλόχου μέλος
Φωνᾶεν, Ὀλυμπία

2. φωνᾶεν Schol. Nem. iii. 1. omnes edd. et codd. præter Bodl. α. qui dissoluit φωνᾶ ἐν, quod Schmid. ex Pal. B. recepit, ut ἐν φωνᾶ Ὀλυμπία dictum sit pro σὺν vel διὰ φωνῆς Ὀλυμπικῆς, h. qualis Olympiæ auditur vel audiri solet. Ita fere

1. σφ. Sensus lyricus docet, μέλος καλλίνικος (ἕμνος) ὁ τριπλῶς κεχλαδῶς φωνᾶεν esse docte dictum, ut Lat. poetis (ἐν) Ὀλυμπία, ἄρκις etc. Etsi sollemne epitheton canorum, vocale; idem μέλος, illud carmen, Callinicus, trinis strophis

Καλλίνικος ὁ τριπλῶος κεχλαδῶς,
 Ἄρκεσε Κρόνιον παρ' ὄ-
 5 χθον ἄγεμονεῦσαι
 Κωμάζοντι φίλοις Ἐφαρ-
 μόστῳ σὺν ἑταίροις·
 Ἀλλὰ νῦν ἑκαταβόλων
 Μοισᾶν ἀπὸ τόξων
 10 Δία τε φοινικοστερέπαν
 Σεμνόν τ' ἐπίνειμαι
 Ἀκρωτήριον Ἀλίδος
 Τοιοῖσδε βέλεσσιν,

Schmidius et Pauwius accipiunt. Verum meliores curæ docent magis poeticum esse μέλος φωνῆεν. carmen canorum, quod canitur. Ordo autem verborum hic: Τὸ μὲν Ἄ. μέλος φωνῆεν, ὁ Καλλίνικος τριπλῶος κεχλαδῶς (iv) Ὀλυμπία, παρ' ὄχθον Κρόνιον ἄγεμονεῦσαι Ἐφαρμόστῳ κωμάζοντι σὺν ἑταίροις φίλοις, ἄρκεσειν (ἄν). Apparet enim, Olympiæ victorem inter amicos et populares ad eum confluentes post victoriam statim sollenni pompa et chorea incessisse, forte per stadium, inter tibiarum et lyrae cantum, ad quem Archilochium carmen Καλλίνικε χαῖρε ἄναξ canebatur. Hoc est κωμάζειν. Porro κεχλαδῶς mallet Pauw. Videtur fuisse χλάζω, ut κλάζω, κράζω, unde καχλάζω; et χλήζω, unde κίχληδα, dorice κίχλαδα, unde α producitur. Etiam Aug. gl. κεχληδῶς, εὐτυχήσας. At est qui insonuit, φωνηθεῖς, cani solitus. cf. inf. ad P. iv. 318. 4, 5. Κρόνιον παρ' ὄχθων ediderat Schmidius, ut metro serviret. 8. ἑκαταβόλων Bodl. C. a pr. m. 11. Pauw conj. ἐπίνισαι a νείσθαι, ἔρχεσθαι. v. Not. 13. βέλεσσιν præclare Schmid. ex Pal. C. reliqui omnes μέλισσιν. Me tenet vox τοιοῖσδε, quæ non satis magnam

constans, Olympiæ cani solitum, (vid. V. L.) sufficere poterat: nunc tamen aliud accinam in victoriam Olympicam; quæ declaratur, e more, per Jovem et per Olympiam: quæ designatur nunc per Elidem a Pelope olim occupatam. καλλίνικος ὕμνος expresse Nem. iv. 26. nec tamen ubique cum Musgravio ad Eurip. Med. 45. substituendum putabo; est enim καλλίνικος j. q. νικητήριος, et occurrit καλλίνικον κῦδος, ἄρμα, χάρμα, καλλίνικος πάλη inf. Pyth. xi. 70. et ipsi victores καλλίνικοι, ut P. i. 63. Hiero. Quidni igitur καλλίνικον στίφνον in Euripidis loco feramus? In Archilochi

hymno Καλλίνικος erat Hercules, et hinc hymnus, cujus exordium erat: Καλλίνικε χαῖρε ἄναξ, appellatus et ipse Καλλίνικος.

11. ἐπίνειμαι βέλισσιν ἀπὸ τόξων Μοισᾶν Δία. Insolens sane hoc: ἐπινόμεσθαι βέλεισι τι. Forte sic expedit: νέμειν, νέμεισθαι βέλη ἐστὶ τι, diceret in pedestri quoque oratione: distribuere, ad varias res dirigere sagittas. Exquisitius nunc ἐπινόμεσθαί τι βέλεισι more poetarum sollenni in similibus.

[13. nunc simili laude celebra. Ex Schedis.]

- Τὸ δῆποτε Λυδὸς ἤρας
 15 Πέλοψ ἐξάρατο κάλλι-
 στον ἔδνον Ἴπποδαμείας.
 Α. α. Κ. 15'.
 Πτερόεντα δ' ἴει γλυκὺν
 Πυθῶνά δ' οἰστόν. οὐ-
 τοι χαμαιπειτέων λόγων ἐφάψη,
 20 Ἄνδρὸς ἀμφὶ παλαίσμασιν
 Φόρμιγγ' ἐλελίζων
 Κλεινᾶς ἐξ Ὀπόεντος, αἰ-
 νήσαις ἔ καὶ υἰόν'
 Ἄν Θέμις θυγάτηρ τέ οἱ
 25 Σάτειρα λέλογχεν
 Μεγαλόδοξος Εὐνομία.
 Θάλλει δ' ἀρεταῖς, ἴ-
 στον τε Κασταλία παρ' Ἄλ-

vin habere videtur, etiamsi reddas, talibus, respectu vs. 3. 9. aut, hisce telis, hoc carmine.

15. ἐξάρατο Bodl. MS. et α. 16. ἔδνον γ' Pauw in medium profert, ut anapaesticum sit colon.

22. ἐξ Ὀπόεντος· αἰνήσαις ἔ καὶ υἰόν. Ita distinguere jubet cum Ald. et Rom. Pauw. ut αἰνήσαις non sit pro αἰνήσας, sed nota sententia: laudes eam et civem ejus, qua. Equidem vix sequar. 27. ἴσσον Ang. ἴσσον Bodl. β. γ. et ed. Rom.

28. -σόν τι K. omnes edd. et codd. Bodl. καὶ tacite reñixit Schmidius, ut metro caveret, perperam sollicitus: nam antispasti variant millies, monente Pauw.; sed hic elegantius legi arbitratu Κασταλίαν. Jam alius veniet, et profitebitur se malle Κασταλίας, ut ad βίηθρον referri possit. Est pro ἴν Καστ. h. c. ἴν Πυθῶν, Pythiis. [Boeckh. Comment. p. xi. sq. Θάλλει δ' ἀρεταῖσιν Ἐν τῇ Κασταλία παρὰ Ἄλφειον τι βίηθρον. Ex Schedis.]

17. Memora quoque victoriam Pythicam. οὗτοι χαμαιπειτέων λόγων ἐφάψη, non vanas laudes attinges; ex merito laudabis. Pyth. vi. 57. χαμαιπειτὴς δ' ἄρ' ἔπος οὐκ ἀπέριψεν αὐτῷ, non irritam vocem Nestor emisit. Nec alia est γνώμα κινεῖα χαμαιπειτεῖσα Nem. iv. 65, 66. consilium inane, irritum. Fuerat autem Epharmostus jam ante Olym-

picam victoriam victor Pythiis, v. 17, 18. et una cum Lampromacho fratre vel cognato Isthmiis, v. 124.

23. αἰνήσαις ἔ καὶ υἰόν, Opuntem, tanquam nympham seu deam, ejusque urbis civem, tanquam deæ sobolem. pro αὐτῇ τὴν πόλιν καὶ τὸν πολίτην.

24. ἔν Opuntem urbem, bonis legibus et reip. administratione claram.

φειοῦ τε ῥέεθρον
 30 Ὅθεν στεφάνων ἄωτοι
 Κλυτὰν Λοκρῶν ἔπαείρον-
 τι ματέρ' ἀγλαόδενδρον.

E. á. K. í.

Ἐγὼ δέ τοι φίλαν πόλιν
 Μαλεραῖς ἐπιφλέγων αἰοδαῖς,
 35 Καὶ ἀγάνορος ἵππου θᾶσσον
 Καὶ ναὸς ὑποπτέρου, παντᾶ
 Ἀγγελίαν πέμψω ταύταν,
 Εἰ σὺν τινι μοιριδίᾳ παλάμα
 Ἐξαίρετον Χαρίτων νέμομαι
 40 Κᾶπον κεῖναι γὰρ ὠπασαν
 Τὰ τέρπν'. ἀγαθοὶ δὲ
 Καὶ σοφοὶ κατὰ δαίμον' ἄνδρες

Σ. β'. K. 15'.

Ἐγένοντο. ἐπεὶ ἔναν-

32. ματέρα Pauw expolivit, ut simile faceret colon strophico suo v. 16. cf. v. 58.
 36. νηὸς Bodl. γ. et mox ταύτην et παλάμη. Sed hæc non tam pro varietate nota-
 tari, quam pro stupore librarii haberi debebant. παντᾶ Steph. refinxit, v. ad Ol.
 i. f. 39. Ἐξαίρετων sphalma est Steph. et quidem ex Morell. 43. ἀντία
 πῶς ἄν et ἀντίον in Schol. occurrit.

38. σὺν τινι μοιριδίᾳ παλάμα. Novo
 tropo poesis per Musarum vireta, hortum,
 seu arbusta, declaratur: ea colit poeta,
 si læto cum arborum proventu, manu
 fausta id facere putandus est: hæc est
 χεῖρ, παλάμη, μοιριδίας divina: per quam
 declaratur ingenium divinitus datum.
 Grammatici, dum δαιμονία μηχανῆ καὶ
 τέχνη reddunt, usum loquendi Pin-
 daricum sequuti sunt, quo aliquid
 dicitur fieri, contingere, σὺν Θεῶν, σὺν
 Διοτῆ, σὺν τύχᾳ Θεῶν, et Ol. x. 25.

Θεοῦ σὺν παλάμα. itaque et h. l. σὺν
 μοιριδίᾳ παλάμα, colit Musarum vire-
 ta, juvante deo; pro quo σὺν παλάμη
 θεία, δαιμονία, dicere poterat; vel σὺν
 μοίρᾳ Θεῶν, Ol. ii. 37. dixit igitur σὺν
 παλάμη μοιριδίᾳ. Est idem mox κατὰ
 δαίμονα, quod alias ἐκ Θεῶν, ut Pyth. i.
 79. h. e. θεία μοίρα. Fortes et ingeniosi
 viri nascuntur deorum numine, voluntate.
 Nam si hoc ita se non haberet, quomodo
 Hercules tam animosus esse potuisset, ut
 vel cum diis pugnaret etc.

- τ' ἂν πῶς τριόδοντος Ἡ-
 45 ρακλέης σκύταλον τίναξε χερσίν; ἄνικ' ἀμφὶ Πύλον σταδεῖς
 Ἡρειδε Ποσειδᾶν.
 Ἡρειδέν τέ μιν ἀργυρέω
 Τόξω πολεμίζων
 50 Φοῖβος. οὐδ' Ἀΐδας ἀκιν-
 ήταν ἔχε ῥάβδον,
 Βρότεια σώμαδ' ἃ κατάγει
 Κόιλαν πρὸς ἀγυιᾶν
 Θνασκόντων. Ἀπό μοι λόγον
 55 Τοῦτον, στόμα, ρίψον·
 Ἐπεὶ τόγε λοιδορῆσαι
 Θεοὺς, ἐχθρὰ σοφία· καὶ
 Τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν,

45. σκύταλον ex MSS. Bodl. reposuerunt Oxonienses pro vulgato σκυτάλην· quod esse debebat σκυτάλαν. et sic jam exhibuisse Aldum video. utrumque τὸ ῥόπαλον designat. 47. Ἡρειδε Schmid. e suis emendavit. Vulgo ἔρειδε. Ald. ἤρειδε. At versu seq. ἤρει δὲ τί μιν, ubi Romana statim emendatiorem habet lectionem. Ποσειδᾶν vulgg. Ποσειδᾶν Ald. Gott. Beck. recte. 48. ἀργυρέω Schmid. intulit. ἀργυρέω Ald. Rom. et ceteræ edd. cum Pal. C. Bodl. γ. Aug. quod eodem redit, si contracte legas. Veteres autem contracte pronuntiarunt, non scripserunt. 50. Ἀΐδας Bodl. C. 51. -νητοι Bodl. γ. 52. σώματα Schmidius extulerat, quod metrum ita postulare credebatur. ἢ Bodl. γ. et v. 54. omnes Bodl. θνησκόντων.

47. Ποσειδᾶν ἤρειδὲ μιν, eum repulit, repressit. Est, ut puto, petitum a lucta, in qua alter alterum ἐρείδει, obnixus protrudere laborat et prosternere. Diversum est ἐρείδειν (scil. ἱαντὸν) οἷς τινα, κατὰ τινα.

50—59. οὐδ' Ἀΐδας ἀκινήταν ἔχε ῥάβδον, etc. pro: καὶ Ἄιδης ἰκίνει, ἀνίσχην, ἀνίστειν. et Pluto hastam intentavit in ipsam suam, qua ille animas ad Orcum ducere solet. ῥάβδος de hasta, (nam ea utitur h. l. pugnando,) quæ nunc, ut sæpe,

pro sceptro est, quo ille compellere umbras dicitur, ab aliis Mercurius. De Herculis descensu ad Cerberum aufendum malim intelligere, ne iterum ad Pylum redeat poeta, de quo jam actum erat v. 46. Variis modis potuit etiam hoc Herculis facinus a poetis tractari. Βρότεια σώματα dixit, quæ Homerus εἰδῶλα καμώντων.

57—59. Bene enodavit Schol. narrare de diis turpia, accedit ad vesaniam: similia illis Ol. i. 82. Refugit poeta

A. β'. K. 15'.

Μανίαισιν ὑποκρέκει:

- 60 Μὴ νῦν λαλάγει τὰ τοι-
 αὐτ'. Ἐὰ πόλεμον μάχην τε πᾶσαν
 Χωρὶς Ἀθανάτων. φέροις
 Δὲ Πρωτογενείας
 Ἄστει γλῶσσαν, ἴν', αἰολο-
 65 βρόντα Διὸς αἴσα,
 Πύρρα Δευκαλίῶν τε, Παρ-
 νασσοῦ καταβάντε,
 Δόμον ἔθεντο πρῶτον ἄτερ
 Δ' εὐνάς, ὁμόδαμον
 70 Κτησάσθαι λίδινον γόνον.
 Λαοὶ δ' ὀνόμασθαι.
 Ἐγειρ' ἐπέαν σφὶν οἶμον
 Λιγύν. αἶνει δὲ παλαιὸν
 Μὲν οἶνον, ἄνθεα δ' ὕμνων

67. γάσους Bodl. C. inepte.

70 κτισάσθαι aut, quod scribendum erat, κτισ-
 σάσθαι, defendit Schmidius pro ἐκτισάσθαι a κτίζω. Nec tamen id aliunde,
 quam, sive vitio, sive correctoris interpolatione, primum in Morell. et hinc in
 Steph. ortum videtur. Ald. Rom. et hinc aliæ κτησάσθαι, recte utique et ad me-
 trum et ad sensum: sibi compararunt, monente etiam Pauw. Sic quoque MSS.
 Bodl. Aug. et Schol. cum Eustath. p. 23. extr. 72. ἔγειρ' ἐπέαν σφιν οἶμον
 λιγύν. Sane ὄμη, ὄμιος, proprie via, qua plectrum per fides oberrat: tum et can-
 tus; et ἐγείρειν ἀοιδίην, Μοῦσαν, λύραν, obvia sunt. Elegans tamen est conjectura.
 Gedikii οὔρον, quod et Pyth. iv. 3. Nem. vi. 49. occurrit. Heinrichs conj. αἶνον.
 ὄρμον videtur habuisse in suo libro Schol. vetus: τὸν τῶν ἐπίων λιμένα καθέρμισον
 εἰς τὸν ὕμνον τοῦτον. 73. λιγύν γ' metri causa scribere suadet Pauw, et v.
 seq. οἶνόν γ'. vide ad v. 16. 32.

a narratione numine indigna, pugna
 inter deos facta. καυχᾶσθαι pro λέγειν,
 at cum notione ostentationis, σεμνύν-
 σθαι, placere sibi nimum in Herculis laude.
 παρὰ καιρὸν, παρὰ τὸ δέον, plus quam fas
 est, sc. detrahendo deorum laudibus.
 Κρέκει proprie lyricen, qui fides pulsat

et sonum elicit, hinc κρέκειν, sonare:
 unde et fides κρέκουσι. nunc ὑποκρέκειν,
 ὑπηχίειν, succinere, respondere cantu.
 Hæc forte Schol. dicere voluit.

72—74. Pedestre esset: molire,
 move carmen novi argumenti, quod
 genus carminum delectare solet. Om-

E. β'. K. i.

75 Νεωτέρων. Λέγοντι μὲν
 Χθόνα μὲν κατακλύσαι μέλαιναν
 Ὑδατος σδένοσ· ἀλλὰ Ζηνὸς
 Τέχνας ἀνάπασιν ἔξαιφνας
 Ἄντλον ἐλεῖν. κείων δ' ἔσσαν

75. μὲν Bodl. α. 78. ἄμπωτιν Ald. et hinc in marg. Rom. item Schol. ἀνάπω-
 τιν August. ἀνάπασιν Pal. A. B. ἄμπωσιν qui legant, teste Schmidio, non invenio.
 ἔξαιφνης codd. Bodl. 79. λασιῶν Palat. A. B. et Bodleiani, Scholion τοῦ ἰλιῶν.

nino Locrenses mythi non multum a poetis tractati esse videntur. Tum 75—79 narratio est, aquas obruisse solum; mox eas refluxisse iterum Jovis opera, numine. In 78. sq. puta subjectum esse τὸν ἄντλον, τὸ πλῆθος ὕδατος. has aquas ait ἰλιῶν ἄμπωτιν, refluxisse.

79. κείων δ' ἔσσαν etc. Videamus primo, quid verba per se, et ordine suo constituta, suggerant. De Opuntiorum majoribus agit. Dicuntur fuisse Deucalion et Pyrrha, aut ipsi, aut ex iis nati. At iidem sunt ἀρχαῖον κοῦροι φύτλας Ἰαπιτιοίδος, κορᾶν τι φερτάτων Κρονιδᾶν. origine tenuis progenies stirpis Iapeti et filiarum primorum Cronidarum. Hic hæreimus. Deucalion et Pyrrha avum habuere Iapetum et Asiam: hi duxere ortum ab Oceano, et fuere inter Titanes. At enim, quomodo majores illi simul esse potuerint κοῦροι κορᾶν φερτάτων Κρονιδᾶν, nati e filiabus primorum Cronidarum, obscurum est. Primores Cronidæ sunt Jupiter, Neptunus, Pluto. Ex iis itaque filia nata esse debueret, quæ matres erant factæ majorum Locrensiū. Atqui has ignoramus. His tamen quomodo occurri possit, video: poetice pluralis pro singulari poni solet, dictumque adeo est nihil aliud, quam majores duxisse ab Iapeti stirpe, et ab una filia Jovis Saturnii. Atqui ignoratur etiam hæc. Tum vero nova et gravior

difficultas oritur e temporis notatione: πρὶν—. Nam majores illi v. 79. a Deucalione et Pyrrha orti, debueret esse ante Locrum: πρὶν v. 85. Reponas: πρὶν absolute positum esse, ἀπτεα, κατὰ τὸ πρὶν, seu, ut Schol., κατὰ τὸ παλαιόν. Sic ipse aliquando tuebar locum. At enim parum proficias. Nam primo nimis abrupta esset oratio:—βασιλῆς αἰί. Πρὶν Ὀλύμπιος ἀγμῶν—μίχθη. Manet porro omnis reliqua difficultas in filiabus seu Cronidarum seu unius Jovis. Ad hoc πρὶν tanquam ad scopulum impacta omnis hæret interpretatio. Nam inter Deucalionem et Locrum non alii intercessisse feruntur quam Opus et ejus filia a Jove ad Locrum adducta: addas licet ex Schol. Amphictyonein, Deucalionis f., Locri patrem. Itaque in intervallo isto non esse potuere ἰγχοῦροι βασιλῆς αἰί. Multo minus assequi licet, quinam fuerint κοῦροι κορᾶν φερτάτων Κρονιδᾶν, seu φερτάτω Κρονιδᾶν, h. e. Διὸς, ex filiabus Jovis nati. nec prodest, si κόρας legeris: nam ne una quidem Jovis filia inter Deucalionem et Locrum fuisse memoratur. Opuntis autem filia et serior est, et ex Jove Locrum, non puellam, peperit.—Potest interpretatio sic institui, ut v. 81-84 tanquam in medio posita includantur, et πρὶν v. 85. referatur non ad βασιλῆς αἰί, verum ad κείων δ' ἔσσαν χαλκάσπι-

80 Χαλκιάσπιδες ὑμέτεροι πρόγονοι
 Ἄρχαῖδεν Ἰαπετιονίδος
 Φύτλας κοῦροι κοῤῥῶν τε φερ-

82. Turbatissima hæc sunt et verbis et sensu, e vulgata lectione vix intemera-
 ta; multoque magis e Scholiis. Grammatici Protogeniam, Deucalionis et Pyrrhae
 filiam, eandem esse volunt, quæ Locro nupta fuerit et a Jove compressa: sic
 etiam apud Schol. Apollonii lib. iv. extr. legitur. Ex Pindari mente Locrus,
 Deucalionis et Pyrrhae filius, Loeridem tenebat, quo parentes concesserant v. 68.
 Ad hunc Jupiter in matrimonium adduxit Opuntis ex Elide filiam, gravidam in
 Mænali recessu ex deo factam, unde prognatum puerum Locrus pro suo filio sus-
 cepit, et ab avo materno Opuntem appellavit. De Protogenia. Pindarus nihil
 memorat, nisi quod v. 63. *Opuntem Πρωτογενίας ἄστν* dixit. Ab aliis illa com-
 memorata est, tanquam Aëthlio nupta, e qua Endymion susceptus, qui Elidem tenuit
 et Epeo regnum reliquit, a quo Epei dicti. v. Pausan. v. 1. At in Pindaro ob-
 scura et impedita est oratio, quod majores Locrensium a Deucalione et Pyrrha
 orti origine stirpis Iapetica; iidemque e filibus (nam κόραι non esse possunt *ami-*
ca, sed sunt *filiae*: ut Musæ *κόραι Διός*) primorum e Cronidis orti dicuntur. Variis
 modis versavi et tentavi versus, ut ad fabulas vulgares sententiam accommo-
 darem. v. Not. Emendabam quoque *φερτάτω Κρονιδῶν*, pro *φερτάτου*, quo Jupiter
 est; et *κόρας τε*. At ignoratur non minus ejus *filia*, quam *filia*, quæ hic locum
 habere possit. Tum urget illud *περὶν*, quod omnes modos emendandi et interpre-
 tandi turbat. Si scripseris *κοῦροι κόραι τε φερτάτω Κρονιδῶν. ὁ δ' Ὀλύμπιος*—omnia
 sublata videas: at quam multa mutata! Ita redii ad ea, quæ in Notæ extrema
 parte posita sunt. 82. *κοῤῥῶν* Bodl. Cod. et *α.* In Aldina sic legitur: *ὁ πρόγονοι*

δες ὑμέτεροι πρόγονοι: orti ab illis fuere
 majores vestri, antequam Jupiter Opuntis
 filiam ad Locrum adduxit: ut sic majo-
 rum memoratio ornetur: *ἀρχαῖδεν κοῦ-*
ροι Ἰαπετιονίδος φύτλας κοῤῥῶν τε φερτάτω
Κρονιδῶν, viri ab Iapeto orti et a filiabus Jo-
 vis; ut universe dicat: majores Ephar-
 mosti esse ortos a filiabus Jovis. At
 enim ignoratur, quinam inter majores
 hos sive e filiabus sive ex una filia Jo-
 vis nati fuerint. Nam Opuntis filia
 Opuntem filium peperit, non filiam.
 Esset, adeo statuendum, ignorari a no-
 bis origines Locrorum, et inter Deuca-
 lionem et Locrum interesse potuisse
 plures generationes, in his ductas a
 Jovis filiabus seu filia. Nexus tamen
 verborum et sententiæ *filias Jovis cum*
Iapeti stirpe coniungit: *ἀρχαῖδεν Ἰαπε-*
τιονίδος φύτλας κοῦροι κοῤῥῶν τε φερτάτων

(vel *φερτάτω*) *Κρονιδῶν*. Iapetus Urani
 fuit filius, adeoque Uranidas expectes;
 Cronidæ locum non habent.—Ex his
 itaque colliga: Pindarus fabulam se-
 qui a vulgari diversam nobisque minus
 notam *de puella, ex Iapeti stirpe, a Jove*
amata, e qua progenies fuit, que Loeridem
tenuit jam ante Deucalionem. Sic omnia
 bene procedunt: v. 79. *κείνων*, ab istis
 (Deucalione et Pyrrha puta) *genus du-*
xere majores vestri, origine prima illi ex
Iapeti stirpe prognati, et a filiabus Jovis,
 (potest esse dictum indefinite pro una,
 si non admittas *κόρας τε*) *indigenæ reges*
hujus regionis ante Locrum, patrem Opun-
tis adoptivum. Hunc autem Locrum et
 Opuntem ad multo seriores, quam vulgo
 fit, annos detrusit; nam Opuntem facit
 æqualem Menætio, Patrocli patri: 104.
 sq.

τάτων Κρονιδᾶν, ἐγ-
 χάριοι βασιλῆες αἰεΐ.

Σ. γ'. Κ. 15'.

- 85 Πρὶν Ὀλύμπιος ἀγεμῶν,
 Τὰν παῖδ' ἀπὸ γᾶς Ἐπει-
 ῶν Ὀποῦντος ἀναρπάσας, ἔκαλος
 Μίχθῃ Μαιναλίαισιν ἐν
 Δειραῖς, καὶ ἔνεικεν .
- 90 Λοκρῶ, μὴ καδέλοι μιν αἰ-
 ῶν, πότμον ἐφάψας,
 Ὀρφανὸν γενεᾶς. Ἐχε
 Δὲ σπέρμα μέγιστον
 Ἄλοχος. εὐφρᾶνθῃ τε ἰδῶν
- 95 Ἦρωσ θετὸν υἱὸν,
 Μάτρωσ δ' ἐκάλεσσέ μιν
 Ἰσώνυμον ἔμμεν,
 Ὑπέρφατον ἄνδρα μορφαῖ
 Τε καὶ ἔργοισι. πόλιν δ' ἄ-
 100 πασεν λεῶν τε διαιτᾶν.

A. γ'. Κ. 15'.

Ἀφίκοντο δὲ οἱ ξένοι,
 Ἐκ τ' Ἄργεος, ἔκ τε Θη-

ἀρχᾶθιν, ἴ. φύλας, κοῦροι κορυῶν ἢ φερτάτων Κρονιδᾶν. 86. θυγατὶς ἀπὸ Ald. γῆς MS. Bodl. et a. 87. Ὀποῦντος et ἀναρπάσας Ald. ἔκαλος Bodl. γ. 88. Μίχθῃ-Schmidii commentum est, ut doricum sit pro ἰμίχθῃ. Scilicet ut μίχθῃ pro ἰμίχθῃ-σαν. De hoc nemo dubitet; see idem non fit aut fieri potest in singulari. Pauvius recipere ait Antispastum varietatem; seu, quod idem est, prima versus Glyconii regio Pyrrhichium, Iambum, Trochæum et Spondeum admittit. cf. Hephæst. p. 33. [91. In textu Heynius correxit ἐφάψας.] 92. Ἰσχιν Bodl. C. 97. Ἰσώνυμον Rom. 98. ὑπέρφατον Schmidius ex Commelin. et Plantin. memorat, vitiose exaratum; sed vitium hoc jam in Stephanianis occurrit, et primum a Morellio venit. 100. λεῶν vs emendat Pauw. v. ad v. 16, 32.

- Ἐάν, ἰδ' Ἀρκάδες, οἱ δὲ καὶ Πισᾶται·
 Ὑῖα δ' Ἀκτορος ἐξόχως
 105 Τίμασεν ἐποίκων
 Αἰγίνας τε Μενόϊτιον.
 Τοῦ παῖς, ἄμ' Ἀτρεΐδαις
 Τεύθρανος πεδίον μολῶν,
 Ἔστα σὺν Ἀχιλλεῖ
 110 Μόνος, ὅτ' ἀλκᾶντας Δαναοὺς
 Τρέψαις ἀλίσισιν
 Πρύμναις Τήλεφος ἔμβραλεν·
 Ὡστ' ἔμφροσι δειῖξαι
 Μαθεῖν Πατρόκλου βιατὰν
 115 Νόον γ'. ἐξ οὔ Θετίος γό-
 νος οὐλίῳ μιν ἐν ἄρει

E. γ'. K. l.

Παραγορεῖτο, μήποτε
 Σφετέρως ἄτερθε ταξιούσθαι
 Δαμασιμβρότου αἰχμᾶς. Εἶην

105. οἱ δ' Ἀ. Ald. Emendatum hoc statim in Rom. ἰδ' Ἀ. quod neglectum in edd. seqq.; post Cratandrinam revocavit Schmidius Canterum sequutus Nov. Lect. v. 27. Ferri tamen potest alterum οἱ δ', utpote in Phalæcio. Tum Bodl. C. Πισᾶται. 108. Τεύθρανος Schmid. refinxit, ut respondeat antitheticis, usu Pindarico. Legitur ubique Τεύθρανος. 114. βιατὰν Ald. βιατὴν Bodl. γ. Ex βιάω βιατῆς, ut ex βιάζω βιαστῆς, pro βιαίος. 115. γ' abest Ald. et Pal. trinis, binisque Bodl. male, si Pauwium audias. 116. ἠν Ald. et Pal. C. οὐλίῳ Pauw propter hypothesin v. 16. 32.

107. Spectant hæc de Patroclo narrata ad Antehomerica, copiosius exposita haud dubie in Cyprio carmine. Nonnulla inde colligas ex Tzetzae Antehom. 269. sqq. ubi cf. Not.

119. seq. εἶην ἐνδεικτικῆς ἀναγιγῆσθαι etc. Videtur sententia hæc esse: Possem procedere (ἠγείσθαι, ἀνηγιγῆσθαι, invehī [narrare. N. x. 35. Ex Schedis.]) in digressione; haberem quæ dicere possem; esset etiam ingenii audacia et vis.

[πρόσφορος pro φερόμενος, ἱποχούμενος. Ex Schedis.] At Aliud est quod ago: Veni, adsum, (ἦλθον) ut commemorem plures victorias, quas Epharmostus cum Lampronacho (fratre vel cognato) consequutus est. προξενία τ' ἀριστᾶ ται, propter hospitis necessitudinem et præclaram virtutem victoris. Currus Musarum, quo poeta fertur, lyricum inventum. cf. Pyth. x. 102. Nem. ix. 17. Isthm. ii. 3. viii. 134.

- 120 Εὐρησιεπῆς ἀναγεῖσθαι
 Πρόσφορος ἐν Μοισᾶν δίφρῳ·
 Τόλμα δὲ καὶ ἀμφιλαφῆς δύναμις
 Ἔσποιτο. προξενία δ' ἀρετᾶ
 Τ' ἦλθον τιμᾶρος Ἴσθμίοι-
 125 σι Λαμπρομάχου μί-
 τραις· ὅτ' ἀμφότεροι κρᾶτησαν

Σ. δ'. Κ. ις'.

- Μίαν ἔργον ἀν' ἀμέραν.
 Ἄλλαι δὲ δὴ ἐν Κορίν-
 δου πύλαις ἐγένοντ' ἔπειτα χάρμαι,
 130 Ταὶ δὲ καὶ Νεμέας Ἐφαρ-
 μόστῳ κατὰ κόλπον·
 Ἄργει τ' ἔσχεθε κῦδος ἀν-
 δρῶν. παῖς δ' ἐν Ἀθάναις.
 Οἶον ἐν Μαραθῶνι, συ-
 135 λαθεῖς ἀγενεῖων,
 Μένεν ἀγῶνα πρεσβυτέρων,
 Ἄμφ' ἀργυρίδεσσιν;
 Φῶτας δ' ὄξυρεπεῖ δόλω

120. Εὐρησιεπῆς statim Rom. recte. Ald. εὐρησιεπῆς. sic et Schol. et MS. Bodl. εὐρησιεπῆς altera m. pr. 122. ἀμφιλαφῆς Cratand. δυναμία Plant. 124. τιμω-
 ρῆς legere mavult Pauw. Certe in τιμᾶρος est eo junctim uno sono effeferendum.
 Τῆμ Ἴσθμίοις τε leg. offert Pauw, ut copula accedat, qua cum superioribus hæc
 conjungantur. 129. Post χάρμαι interpunctionem mutavimus; est enim
 Ἐφαρμόστῳ statim ad ἄλλαι δὲ δὴ ἐγένοντο assumendum; nam de hoc solo nunc
 agitur. ταὶ δὲ καὶ, alia autem victoria ei contigerunt Nemeis: nec addit, duæne an
 plures. 132. ἔσχε tres Bodl. 134. οἶα Schmidius metri causa pro
 οἶον δ'. quod ferri potest in Glyconio. Ex Pindari tamen usu retinui οἶον.
 138. ὄξυρεπεῖ Ald.

[124. τιμᾶρος. laudator. ut 148. σύν-
 δικος. Ex Schedis.]

[137. ἀργυρ. φιάλαις. Erat ἀγῶν
 χρηματίτης. Ex Schedis.]

138. Φῶτας δ' ὄξυρεπεῖ δόλω ἀπ-
 τῶτι δαμάσσαις. δόλος ὄξυρεπῆς est

simpl. ὄξος, et δόλος, calliditas luctatoris.
 Adjungitur alterum epitheton ἀπτῶτι.
 Licet conjectare ἀπτῶς τε, ipse non pro-
 stratus, μὴ πτωδῶν, ut et Schol. explicat.
 Sed doctius est, id ipsum in epitheton
 mutari, ut ars sit ἀπτῶς.

Ἄπτῳτι δαμάσσαις,
 140 Διήρχετο κύκλον ὅσσα
 Βοῶ, ὠραῖος ἐὼν καὶ
 Καλὸς, κάλλιστά τε ῥέξαις;

A. δ'. K. 15'.

Τὰ δὲ Παρρᾶσίῳ στρατῶ
 Θαυμαστὸς ἐὼν φάνη
 145 Ζηνὸς ἀμφὶ πανάγυριν Λυκαίου·
 Καὶ ψυχρᾶν ὀπότ' εὐδια-
 νὸν φάρμακον αὐρᾶν
 Πελλάνα φέρε. σύνδικος
 Δ' αὐτῶ Ἰολάου
 150 Τύμβος εἰναλία τ' Ἐλευ-
 σὶς ἀγλαΐαισιν.

Τὸ δὲ φυῶ, κρᾶτιστον ἄπαν.
 Πολλοὶ δὲ διδασκταῖς

139. δαμάσσαις Schmid. ex Pal. A. B. vulgo δαμάσσαις, infestum metro. 143. Παρρᾶσίῳ Rom. et al. 145. Λυκαίου Bodl. a. c. male. Distinctionem post φάνη sustuli, quæ totum locum obscurabat. Est enim: Τὰ δὲ (κατὰ δὲ τὰ τραχύνετα) ἀμφὶ πανάγυριν Ζηνὸς Λυκαίου (in πανηγύρει, in Lycæis Pausan. viii. 2. et 38.) Θαυμαστὸς ἐὼν φάνη στρατῶ Παρρᾶσίῳ, populo Arcadiæ. 150. εἰναλία γ' Rom. et Brub. At Ald. ἰναλία τ', unde correxit statim Ceperinus, ut nunc legitur. 151. ἀγλαΐαισιν. μίμικται τὸ δὲ Ald. et mox v. 155. ὦ. ἀνίσθαι. 152. κρᾶτιστον Schmidius reflexerat, sine caussa metro et hic metuens. Nova ab hoc versu procedit sententia, [Cf. Ol. ii. 154. Nem. iii. 69. Ex Schedis.]

143. Videndum, annon et hæc per exclamationem efferrī præstet: ut inde a v. 134. οἶα δὲ pro ὡς, sic nunc τὰ δὲ (pro ἄ δὲ, h. ὡς)—Λυκαίου; καὶ ψυχρᾶν ὀπότ'—φίρει;

[147. φάρμακον αὐρᾶν Gilb. Wakefield bene illustrat Hipponacteo choliambo χλαῖναν, φάρμακον ῥίγους ap. Schol. Lycophr. 855. quæ Homero est ἀλεξάνεμος. (Silv. Part. i. p. 77.) Ex Addendis.]

[149. Cf. Isthm. v. 40. Ex Schedis.]

[151. ἀγλαΐαι. decora. Ex Schedis.]

152. sq. Victorem dicit a natura ad luctam esse factum, ideoque tot victorias esse consequutum. Usurpant versus rhetores, in his Libanius ὑπὲρ τῶν ἡρηνιστῶν (Reisk. to. iii. p. 364. 23), qui et laudat similes sententias Euripidis (Orest. 126. 7. add. Bacch. 317) et Sophoclis. Pergit v. 156: quod non est a natura profectum, melius siletur. ἀνισθί δὲ δὲ,

- 'Ανθρώπων ἀρεταῖς κλέος
 155 "Ωρουσαν ἐλέσθαι.
 "Ανευ δὲ θεοῦ, σεσιγα-
 μένον γ' οὐ σκαιότερον χρῆ-
 μ' ἕκαστον. Ἐντὶ γὰρ ἄλλαι.

E. δ. K. ι'.

- 'Οδῶν ὁδοὶ περαιότεραι.
 160 Μία δ' οὐχ ἅπαντας ἄμμε θρέψει
 Μελέτα. σοφίαι μὰν αἰπει-
 ναί. Τοῦτο δὲ προσφέρων ἄθλον,
 "Ορθιον ἄρυσαι θαρσέων,
 Τόνδ' ἀνέρα δαιμονίως γεγάμεν
 165 Εὐχαιρε, δεξιόγυιον, ὄρῶν-
 τ' ἀλκὰν, Αἰάντεόν τε δαί-

156. ἄνευθι δὲ MS. Bodl. et Ald.

157. γ' omittunt MSS. Bodl.

158. μ'

ἕκαστον γ' emendat Pauw. vide v. 16. 32.

160. οὐκ vitiose Oxon.

161. μὲν

MSS. Bodl.

163. ἄρυσαι Rom. Crat. Brud. Morell. Aldus tamen jam

ediderat ἄρυσαι (ἀναβήσαν), quod revocavit Steph. θαρσέων Bodl. et α.

166. αἰάν-

τεῖόντ' ἐν δαί. 167. τι Ald. αἰάντεόν γι δαι. 167. τί. Rom. et seqq. etiam Schmid.

σεσιγαμένον γ' οὐ σκαιότερον χρῆμα ἕκαστον, pro vulgari, οὐ σκαίον ἴσθι, σεσιγησθαι χρῆμα ἕκαστον οὐ σὺν θεῷ (γιγόνε, ante v. 152. τὸ φυῆ), h. e. quiet non natura finxit ad aliquam rem, tantum abest, ut is gloriam consequatur, ut potius turpiter se det; ut adeo praestet nihil de eo dicere.— Pergit v. 158. Nec vero omnes iisdem studiis vacare possunt: ἐντὶ γὰρ ἄλλαι ὁδῶν ὁδοὶ περαιότεραι, alia studia (in aliis rebus, ingenii dotibus accommodatiora) fructuosiora sunt; pro hoc dictum est: alia via ulterius ducit progredientem, quam alia, h. e. alter hoc studio, alter alio feliciores progressus facit. σοφίαι μὰν αἰπειναί, at in arte aliqua excellere, difficile est, αἰπεινὸν ἴσθι, σοφὸν ἴσθαι.

162. Nunc superius dicta ad victo-

rem transfert: qui insignia praesidia ad luctam a natura habuit. προσφέρων (σὲ πρὸς τὸ) ἄθλον τοῦτο h. προσφερόμενος, προσελθών.—δαιμονίως, σὺν δαίμονι, εὐφῶς. Puta autem poetam aut se alloqui, ut interdum facit, aut choro praecipere. Ultimos versus 166, 7. ita accipe: Victorem Olympia reducem ex more victorum sollenni sacra fecisse heroï indigeti, Ajaci Oilei f., et coronam deo consecrasset. Nisi dicas, simpliciter verba esse interpretanda: qui victoriam Olympicam adeptus heroem indigetem novo decore ornavit. Nam victores honorem et decus afferunt, ut patriæ, ita et diis patriis. Verum in hunc sensum oratio esset paullo ambitiosior et ornamentis oneratio.

θ' ὅς Οἰλιάδα νι-
 κῶν ἐπεστεφάνωσε βαμόν.

αἰάντιόν τι Pal. A. *αἰάντιόν γι* Pal. B. quod Oxonienses receperunt, vix tamen dignum, in quo quicquam novarent. Gravius erat mendum, quod ubique legitur in altero versu -*τι ὅς τ'*, quod metri causa Schmidius mutavit in θ' ὅς O. Pauw offert de suo: θ' ὅς τ' vel *Διάντειόν τι δαί-* θ' ὅς O. Porro *Ἰλιάδα* Ald. Rom. et rel. errore sollenni. Commelin. *Ἰλιάδα*, quod metrum respuit. Sed *Οἰλιάδα*, quod Schol. recent. diserte exhibent, recte Schmidius vulgavit: ὅς νικῶν ἐπιστεφάνωσε βαμόν *Διάντειον* *Οἰλιάδα* (pro *Οἰλιάδου*, v. Schol. recent.) *δαιτή*, h. e. ἐν *δαιτή*, inter epulas sollennes coronavit aram.

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ Γ'.

ΑΓΗΣΙΔΑΜΩ ΛΟΚΡΩ

ΕΠΙΖΕΦΥΡΙΩ,

ΠΥΚΤΗ.

ARGUMENTUM.

Ex promisso quod dudum debitum erat, id nunc se persolvere ait poeta et victori et urbi Locrorum—19. et ipsi aliptæ Ilæ, a quo confirmatus erat Agesidamus victor inter pueros, ne succumberet—27. Transit poeta paullo abruptius ad ludos ab Hercule Olympiæ institutos, victis Molionidis, mox et Augea Elidis rege. Memorantur victores in his ludis—93. Ad horum ludorum exemplum celebratur Jupiter in carminibus in victorum honorem cani solitis; etiam in præsentī carmine, quod victoris et Locrorum laudem celebrat—ad f.

Σ. α'. Κ. η'.

ΤΟΝ Ὀλυμπιονίκαν ἀνάγνωτέ μοι
Ἀρχεστράτου παῖδα, πόθι φρενὸς

Ἀγησιδάμω Δ. Ε. addunt Ald. et Bodl. β. γ. Ἀρχεστράτου παιδί. Victor pugilatu Ol. 74.

Fuit Agesidamus victor pugilatu ἐν παισίν, ut constat 21. seq. 1—8. Non animo excidit victor Agesidamus; inscriptum animi tabulis est ejus nomen. Vos, Musa et Veritas, avertite a me opprobrium

promissi erga hospitem non servati: ἰνσπῆν, h. e. ὄνειδος, ψευδῶν, τοῦ ψεύδους, quatenus fallit fidem datam. Tum ἐρύκετον ἐρῶν χειρὶ, δικαίᾳ.

Ἐμᾶς γέγραπται. γλυκὴ γὰρ αὐτῶ
 Μέλος ὀφείλων ἐπιλέλαθ'. ᾠ
 5 Μοῖσ', ἀλλὰ σὺ, καὶ θυγάτηρ
 Ἀλάθεια Διὸς,
 Ὄρθᾶ χερσὶ ἐρύκετον ψευδέων
 Ἐπιπὰν ἀλιτόξενον.

A. α'. K. η'.

Ἐκαθεν γὰρ ἐπελθὼν ὁ μέλλων χρέος
 10 Ἄμὸν κατήσχυνε βαθὺ χρέος.
 Ὅμως δὲ λῦσαι δυνατὸς ὄξει-
 αν ἐπιμομφὰν ὁ τόκος ἀνδρῶν.
 Νῦν, ψᾶφον ἐλισσομένην
 Ὅπα κῦμα κατα-
 15 κλύσσει ῥέον' ὅπα τε κοινὸν λόγον
 Φίλαν τίσομεν ἐς χάριν.

E. α. K. ς'.

Νέμει γὰρ Ἀτρέκεια πόλιν Λοκρῶν

3. ἰμᾶς. Putabat Mingarellus p. 25. legendum esse ἀμᾶς priore longa propter 56. 58. 61. 78. Atqui 11. 28. manum retinent.— 4. ἐπιλέλαθα Bodl. γ. 7. Mingarell. eleganter conj. ψευδιῶν—ἀλιτοξένων. 9. ἐπιελθὼν Aug. nec hoc male. 10. ἰμὸν κατασχύνησι Ald. emendatum in Rom. Wakefield Silv. Crit. P. i. p. 14. emendat βαθὺ χρέος ingeniose. At βαθὺ familiare pro μέγα. ut βαθὺ κλίς Ol. vii. 98. ἰσθλὸν Ol. xii. 17. et al. 12. ὁ ἀβηστ Ald. et τόκος θνατῶν cum Pal. C. 14. Fuit olim ὅπου et ὅπερ apud Schol. vet. Male interrogando hæc efferebantur; est ὅπα, non πᾶ. Subintell. Νῦν σκοπεῖν διτ', ὅπα. aut simile quid. 15. κατακλύσσει Edd. vet. usque ad Morell. et Steph. pr. in quibus κατακλύζει. iterum antiquam revocavit Stephan. altera cum seqq. reliquæ variant. κατακλύσει Palat. tres et Aug. cum gl. καλύψει, quam et recent. Schol. habent; male. Est alluendo propellet, volvet. 17. Νίμει ἀτρέκειαν πό-

9. ὁ μέλλων (ab eo inde tempore ἰσό-
 μινος, procedens) χρέος, ἴκαθεν ἐπιελθὼν,
 quod longo inde spatio effluxit, κατήσχυνε
 χρέος, h. e. ἤλεγξεν ἰμᾶς χρέος ἐπιέλοντα,
 cedarguit me debiti non persoluti.

VOL. I.

12. Nunc videndum est, quid primum
 carmine victori et urbi consecrato attingen-
 dum sit. κοινὸν λόγον, communem utriusque
 laudem, hymnum, ut Ol. vii. 38. 39. ξυ-
 γόν λόγον.

P

- Ζεφυρίαν· μέλει τέ σφισι Καλλιόπα,
 Καὶ χάλκεος Ἄρης. Τράπε δὲ Κυκνεία
 20 Μάχα καὶ ὑπέρβιον Ἑρακλέα· πύκτας
 Δ' ἐν Ὀλυμπιάδι νικῶν Ἴλα φερέτω χάριν
 Ἀγησίδαμος, ὡς Ἀχιλεῖ Πάτροκλος.
 Θήζας δὲ κε φύντ' ἀρετᾶ ποτὶ
 Πελάριον ἄρμασε κλέος ἄ-
 25 νῆρ θεοῦ σὺν παλάμα.

Σ. β'. Κ. γ'.

Ἄπονον δ' ἔλαβον χάσμα παῦροί τινες.
 Ἔργον πρὸ πάντων βίότῳ φάος.

λις Λοκρῶν Pal. C. ἀτρέκειαν etiam Ald. At unus ex Schol. νέμι γὰρ ἂ τραχιῖα πόλις Λ. (sc. τὴν χάριν ἀπονίμι) legit; nam ait: τραχιῖα δὲ εἰκότως ἂν λέγοιτο, λοφώδης οὖσα καὶ ἰσιθαλασσίδις. αὐτὸς γὰρ φησιν· οἱ τ' ἀργίλαφον πᾶρ Ζεφύριον κελώναν — καίσιε τραχιῖα οὖσα, ἰννομεῖται. Præstat vero vulgaris lectio. 18. ἐπὶ Ζεφυρίων Ald. [19. In textu Heynius correxit Κύκνεια “ut ἂ sit.”] 21. Ἴλα Ald. et Pal. C. item unus ex Schol. Ἴλα Rom. et seqq. quod et ipsum in Schol. item Ἦλα, quod et Crat. in marg. Erat Ilas Ἀgesidami ἀλείπτης seu magister. 22. Ἀχιλεῖ recte scripsit Schmid. cum Pal. C. metri gratia. Vulgo Ἀχιλλεῖ. 23. Erat antea φῶτ' vel φῶτ', a φῶς, pro ἀνήρ. φύντ' ἂ. h. αὐτὸν φύντα πρὸς ἀρετὴν, vetus Scholiastes legerat, cum ipse indole egregia uteretur, ad virtutem esset natus, haud dubie elegantius. Cratander idem in margine habet, ex Scholiis. 27. Legebatur ἔργων. sic sensus saltem erat: Victoriā sine labore pauci consequuti sunt, quæ quidem satis illustris sit; φάος βίότῳ, (vel βίότῳ, ut vet. edd. quas Morell. et

19. Nec Ilæ memoratio abesto, qui puerum, jam fere victum, quod et Herculi accidit, ut victor evaderet, hortatu confirmavit, eique adfuit; ut Achilli Patroclus. De Herculis pugna cum Cycno diversa narrat Hesiodus. At noster sequutus esse videtur Stesichorum, ut ex Schol. colligo. Fuit inter Stesichori carmina Cycnus. Patroclus autem adfuit Achilli in pugna cum Telepho: sup. ix. 107. confirmatus, ut ex h. l. patet, ab eo, ne cum ceteris Achivis fugeret. Debuit et hoc in Antehomerics expositum esse.

23. φύντ' ἀρετᾶ, πρὸς ἀρετὴν, ex solenni Pindari sententia, φύντ', natura ali-

quem, etiam ad certamina, factum esse debere: v. c. P. viii. 62. et sup. Ol. ix. 52. Tum h. l. de puero victore agitur; alienum adeo φῶς, ἀνήρ. Hæsi in τῶ κε, quod alienum est a sententia, si ad solum Agesidamum refertur. Potest substitui γε. Verum poeta putandus est, quod non videram, per sententiam communem extulisse; ἄρμασί κε dictum pro ὁρμήσαι ἂν, ὁρμᾶν δύναιτο ἂν.

27. Nondum vidi melius, quam quod posui in Var. Lect. Obtingerant victori adversarii validi, nec multum abfuerat, quin victoria excideret. Paucis (quos æquus amavit Jupiter) obtingit hoc, ut

Ἀγῶνα δ' ἐξαιρέτον ἀεῖσαι
 Θέμιτες ᾤσαν Διός, ὃν ἀρχαί-
 30 α σάματι παρ Πέλοπος
 Βίη Ἡρακλῆος
 Ἐπίσσατο, ἐπεὶ Ποσειδάϊνον
 Πέφνε Κτέατον ἀμύμονα,

A. β'. K. ή'.

Πέφνε δ' Εὐρυτον, ὡς Αὐγέαν λάτριν

Steph. primæ deseruere) ἔργων πρὸ πάντων, lux, decus vitæ præ omnibus facinoribus. Impediti aliquid his inesse facile sentis. Bodl. C. ἔργω, facta præclaro præ omnibus lux ornamentum vitæ: quod placet Oxoniensibus, displicet Pauwio. Equidem sic acciperem, ut ἔργω esset pro ἰν ἔργω, διὰ ἔργου. per victoriam vitæ splendor summus accedit. Aldus ediderat: ἔργον π. π. Hoc recepi: donec melius quid allatum fuerit. Ita ἔργον opponitur alteri, χάριμα ἄπονον, et est, certamen cum labore et arumna susceptum: id vero certamen vitæ decus, seu gloriosum est præ omnibus certaminibus. Aut si quis univere sententiam efferre malit: Successus sine labore paucis contigit: at labore partus præ omnibus decus est vitæ, h. is demum præclarus et illustis est. Sane πρὸ πάντων jejunum esse videtur, sive sit neutrius, sive a πάντες. Suspica-bar, ἔργον πρόφαντον olim scriptum fuisse: altera tamen ex parte ἔργον, victoria cum labore, illustre vitæ decus est. Vetus quoque Schol. ita legit et accipit: ἡ δὲ νίκη τῶ βίῳ αὐτῶν ἴσσι φάος. Potest quoque uterque versus in unam sententiam contrahi, quod Beckium sequi video: ἄπονον δ' ἔλαβον χάριμα παυροί τινες ἔργων πρὸ πάντων βίῳ φάος. Quæ tamen non minus dura sunt. 28. ἐξαιρέθμον unus ex vett. Schol. legisse videri potest: ὃν τινα ἀγῶνα- ἔξ βωμῶν ἀριθμόν ἔχοντα sc. xii. deorum. Sed perperam et invito metro. Quod vero Schmidius addit, etiam Aldum et Pal. C. ita legere, non inspexit Aldinam, in qua hic recte legitur: ἀγῶνα δ' ἐξαιρέτον ᾧ. sed mox post παρ Πέλοπος pergit Aldus: βωμῶν ἐξαιρέθμον Ἡρακλῆος, haud dubie ex Scholio interpolato textu. 29. Θέμιτες codd. Aug. Gott. omnes vett. edd. et ipsa Schmidiana, Dorice pro Θέμιστες: quod cur Oxonienses in Θέμιδες, quod vulgare est, mutarint, non assequor. Θέμιστος prima Steph. vitiose, et hinc alia. Est autem pro Θέμις et hoc pro Θεσμός, festi lex. 31. Ἡρακλῆος Bodl. C. 32. ἐπίσσατο Schmidius correxit ex Ald. et Pal. B. vulgo ἐπίσσατο. Ποσειδάϊνον male pars Bodl. ut mox, Κλεωνῶν. et sic toties commune pro exquisitiore Dorico libri illi infimæ notæ refinxerunt, ut monere pigeat. Itaque in posterum talia non attingam, nisi ubi alia causa accesserit. Displicet hiatus. An fuit—σσατ' ἐπειθὲ Π.

victoriam ἀποισι consequantur. Altera vero ex parte victoria ea demum vitæ decus affert, quæ cum labore conjuncta fuit. ἔργον est certamen, h. l. σὺν πόνῳ vi oppositi. πρὸ πάντων, ante omnes alios. Est adeo

id. q. Ol. xi. 4. εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις εὖ πράσσει.

33. Cteatum et Eurytum, Moliones filios c Neptuno: v. Apollodor. ii. 7. 3. p. 150. et ibi Not. p. 450. sq. Paus. v. 2.

- 35 Ἄεκονθ' ἐκὼν μισθὸν ὑπέρβιον
 Πράσσοιτο. λόχμαιοσι δὲ δοκεύσας
 Ὑπὸ Κλεωνᾶν δάμασε καὶ κεί-
 νους Ἡρακλέης ἐφ' ὁδῶ.
 "Ὅτι πρόσδε ποτὲ.
 40 Τιρύνθειον ἔπερσαν αὐτῷ στρατὸν,
 Μυχοῖς ἄμενον Ἄλιδος,

E. β'. K. S'.

- Μολίονες ὑπερφίαλοι. Καὶ μὲν
 Ξεναπάτας Ἐπειῶν βασιλεὺς, ὅπισθεν
 Οὐ πολλὸν, ἴδε πατρίδα πολυκτέανον
 45 Ὑπὸ στερεῶ πυρὶ πλαγαῖς τε σιδάρου
 Βαθὺν εἰς ὄχετὸν ἄτας ἴζοισαν εἰὰ πόλιν.

35. Ἄεκοντ' Ald. recte. Hoc enim antiquum est: binis syllabis pronuntiandum. [In textu Heynius correxit Ἄεκονθ'.] 41. μυχοῖσιν vitiose Morell. et Steph. Porro ἄμενον revocavi ex Ald. et Pal. B. cum tribus Bodl. Gott. Aug. et ἤμινος Pal. C. sedentem, commorantem. Romana: ἄμμινον, tanquam ab ἄπτω, nexum hucven-
 tem, ἔφημμένον, qui penetraverat in interiora Elidis. Ita vero ἄμμινον erat scriben-
 dum. [Probat Hermann. de Dial. Pind. p. xii. Ex Schedis.] Possis suspicari, vi-
 tium inesse et fuisse ἄμινοι—Μολίονες, nam hi in insidiis latuerant. At vero non
 satis convenit quod adjectum est μυχοῖς Ἄλιδος. Dicimus itaque, Herculis copias
 insedissem loca Elidis; nec in poeta urgenda est vox μυχοῖς; est nihil amplius
 quam, copias Elidem esse ingressas. 42. Noluit ergo Pindarus, metro forte
 vetante, cum Homero II. λ. 749. Μολίονες scribere? ut nec Ibycus apud Athenæum
 ii. p. 58. A. 43. ὅπισθεν—et mox εἶδεν Ald. emendatum in Rom. Hactenus
 sufficiat etiam talia ex Aldina notasse, unde declarari possit illud, quod in
 præfatione posui: Pindari, quem nunc habemus, fundum esse editionem Roma-
 nam, quæ vitia Aldinæ, prosodica inprimis, ad metricam legem correxit. Nunc
 quidem, ubi semel ea de re constiterit, emendatiore textu recte uti præstat, quam
 ejusmodi librariorum hallucinationes iterum enotare. 45. ὑπὸ στερεῶ πυρὶ.
 Videri potest epitheton ad εἶδηρον spectare; sic legendum esset per hyperbaton
 dictum στερεῶ — σιδάρω. Verum πῦρ στερεῶν est indomitus ignis. Convenit πυρὸς
 μένος.

35. Molestum est ὑπέρβιον, ut ad Ἀυ-
 γίαν retrahatur. μισθὸς ὑπέρβιος esset ὑπέρβιος. [46. ὄχετὸς pro ρεῦμα, βένθες. Ex
 ingens. Melius ipse Hercules esset Schedis.]

Νεῖκος δὲ κρεσσόνων ἀποδέσθ' ἄπορον.
 Κακῆϊνος ἀβουλία, ὕστατος
 Ἄλώσιος ἀντήσας, θάνατον
 50 Αἰπὺν οὐκ ἐξέφυγεν.

Σ. γ. Κ. ή.

Ὅ δ' ἄρ' ἐν Πίσσῃ ἔλσας ὅλον τε στρατὸν
 Λεϊάν τε πᾶσαν Διὸς ἄλκιμος
 Υἱὸς σταδμᾶτο ζάθεον ἄλσος
 Πατρὶ μεγίστῳ περὶ δὲ πᾶξαις
 55 Ἄλτιν μὲν ὄγ' ἐν καθαρῷ
 Διέκρινε. τὸ δὲ
 Κύκλῳ πέδον ἔθηκε δόρπου λύσιν,
 Τιμάσας πόρον Ἄλφειῷ

A. γ. Κ. ή.

Μετὰ δάδεκ' ἀνάκτων θεῶν, καὶ πάγον

48. ἀβουλίαις Ald. et Pal. C. cum Schol. Vet. sed contra metrum. 51. ἔλσας scribunt vet. edd. ἔλσας dicunt esse pro ἰλάσας. Enimvero dicendum sic: ἔλω et ἔλω fuisse antiquas formas, unde et εἶλον superest. Inde invaluit εἰλίω.
 55. Ἄλτιν Pal. B. et sic scriptum olim fuit in multis, ut ex Scholiis apparet, ut etiam Aristodemus illud emendare necesse habuerit Ἄλτιν. Mirum est, ita turbari potuisse in hac voce. Veram scripturam agnoscit Pausan. v. 10. ubi h. l. respicit. Ἄλτις nomen luci proprium, pro ἄλσος, quod etiam ἄλσις esse debuit; hujus luci ambitum Hercules dimensus est et septo inclusum secrevit in loco patenti, hoc enim est ἐν καθαρῷ. nolim ad loci sacri religionem referre cum Schol. et Pauwio. 57. Κ. δάπειδον Ald.

47. Contentionem cum fortioribus semel susceptam difficile est finire; cum ii semel provocati non nisi vindictæ cupiditate expleta discedant. Eadem sententia Nem. x. 135. χαλεπὰ δ' ἔρις ἀνδρώποισι ὁμιλεῖν κρεσσόνων.

48. Nescio an præset ὕστατος ἀλώσιος disjungere et ἀντήσας per se positum accipere, ἀντήσας (τοῦ Ἡρακλείου) θάνατον αἰπὺν, gravem, οὐκ ἐξέφυγεν.

Ad 51. cf. O. ii. 5. sq. iii. 20. sq.

54. περιπέξας διακρίνατο, τίμινος ἐποίησατο. Nam lucum serius plantavit

Hercules ab Hyperboreis redux sup. iii. 24. unde ἐν καθαρῷ, loco tum apri-co, nudo et vacuo.

56. τὸ δὲ κύκλῳ πέδον. Inf. 92. τίμινος. Intra Altin fecit esse, constituit, locu epulis sacris: δόρπου λύσιν, h. e. aut δόρπον λύντα τοὺς πανηγυρίζοντας, solventem curis animos, aut κατάλυσιν εἰς δόρπον, ἐν δόρπῳ, hospitium epularum habendum. Epulæ autem ipsa sacra comitantur. conf. inf. 92, 93. Sacrum fit Alpheo fl. cum xii. diis.

- 60 Κρόνου προσεφθέγγεζατο' πρόσθε γὰρ
 Νάνυμνος, ἄς Οἰνόμαος ἄρχε,
 Βρέχετο πολλᾶ νιφάδι. Ταῦτα
 Δ' ἐν πρωτογόνῳ τελευτᾷ
 Παρέσταν μὲν ἄρα
 65 Μοῖραι σχεδὸν, ὅ τ' ἐξελέγχων μόνος
 Ἀλάθειαν ἐτήτυμον

E. γ'. K. 5'.

Χρόνος. τὸ δὲ σαφανὲς ἰὼν πόρσω
 Κατέφρασεν, ὅσα τὰν πολέμοιο δόσιν

61. *νάνυμνος* Schol. recent. cum Pal. A. et MS. Bodl. qui exponit ἄϊνον ὕμνον, et Aug. Alius in iisdem Scholiis *νάνυμνον* legit, unde Aldinum forte fluxit *νάνυμνον*, ut jungatur, *βρέχεται νάνυμνον*, pro *νανύμνος*. Media ea in voce saltem est producenda syllaba. 62. *πολλὰ* Ald. 67. τὸ δὲ ἀφανὲς ex Schol. unus legit. Aldus: τὸ δ' ἐς ἀφανὲς ἰὼν πρόσθε quæ singula metri lex redarguit.

Paulo durior omnino est hujus loci oratio: melius tamen ad Χρόνον, quam ad Herculem referas. 68. *κατέφρασεν γ', ὅσα* vel *κατέφρασεν, χ' ὅσα* pro *καὶ ὅσα*, emendat Pauvius, ut metrum fulciat. Idem pluribus locis tentatum; nescio an satis ex rei necessitate. Nam ultima tonum habens, in primis sequente adspiratione, produci potuit, etsi natura brevis esset. Ut interrogationi locus esset, ex alterius Scholiastæ sententia, deberent esse πᾶν et πᾶς. Possis suspicari fuisse,

61. ἄς per ἕως declaratum est a Schol. vet. et ab Hesychio: v. Koen. ad Gregor. p. 81. add. Brunck. ad Aristophan. 173. Supplendum est ἐφ' ἧς ἡμέρας. Ex αἰς ducebat Schneider Fragm. Pind. p. 100. cxlii. Dictum autem, quamdiu *Cenomaus* regebat, omnino puta, pro, antiquo tempore.

62. Ταῦτα δ' ἰν — Lyrica vis in seqq. inest admirabilis; consecrandæ Alti adstiterē Μοῖραι et Χρόνος: quandoquidem fatale erat institutum et per longum tempus duraturum. Omnino Μοῖραις Pindarus ingeniose utitur. Supra nascenti Iamo vati adstiterant Ilithyia et Mæræ Ol. vi. 71, 72. cf. Nem. vii. 1. Idem Τύχην inter Mæræs retulerat in perditio carmine. v. Paus. vii. 26. p. 591. Fuit enim Hymnus ejus in Fortunam, quantum intelligo ex eod. iv. 30. extr. Χρόνος ὁ ἐξελέγχων ἅπαντα,

quod sup. Ol. i. 53. Ἀμίραι δ' ἐπίλοιποι μάρτυρας σοφώτατοι.

67. τὸ δὲ σαφανὲς ἰὼν πόρσω κατέφρασεν sc. ὁ Χρόνος, ὅσα. tempus procedens obscurari non passum est, sed servavit memoriam posteritas, quo loco, præda divisa, e manubiis Hercules litaverit et quomodo ludos instituerit. [probavit nunc serius tempus eventu, vere fata sic statuisset. Ex Schedis.] τὰ ἀκρόθνια sunt h. l. δόσις ἀκρόθις, nisi pro τὰ ἀκρόθνια dictum esse contendas. Par hæsitatio in Ol. ii. 7. Ὀλυμπιάδα — ἀκρόθνια, quod et per appositionem τὰ ἀκρόθνια, pro ἀκρόθνια, et τὴν ἀκρόθνια, accipi potest. Deficiunt nos exempla usus utriusque formæ. Potest κατέφρασιν accipi pro καταφράζει, τοῦτο σαφῶς, ὅσα, servat memoriam posterum tempus, docet adhuc, servata rei memoria.

Ἄκρόθινα διελὸν ἔδυε, καὶ πεντα-
 70 ετηρίδ' ὅπως ἄρα ἔστασεν ἑορτὰν,
 Ἐν Ὀλυμπιάδι πρῶτα νικαφορῆαίσι τε.
 Τίς δὴ ποταίνιον γε λάχε στέφανον
 Χεῖρεςσι ποσὶν τε καὶ ἄρμασιν,
 Ἀγώνιον ἐν δόξῃ θήμενος
 75 Εὐχος, ἔργῳ καθελῶν;

Σ. δ'. Κ. ή.

Στάδιον μὲν ἀρίστειψεν εὐδύτονον,
 Ποσὶ τρέχων, παῖς ὁ Λικυμνίου
 Οἰανός· ἦκεν δὲ Μιδέαθεν
 Στρατὸν ἐλαύνων. ὁ δὲ πάλαι κυ-
 80 δαίνων Ἐχεμος Τέγεαν.
 Δόρυκλος δὲ τέλος
 Πυγμαῖς φέρε, Τίρυνθα ναίων πόλιν.
 Ἄν' ἵπποισι δὲ τέτρασιν

Α. δ'. Κ. ή.

Ἄπὸ Μαντινέας Σᾶμος ἠεῖδετο.

κατὰ φρασιν, ut Tempus alloquatur, aut se, aut Musam. [Distingue post κατὰ φρασιν. Nunc nova sententia. Ex Schedis.] πολίμου δὲ major pars Bodl. et sic Rom. ed. cum seqq. πολέμοιο ex Ald. tacite revocavit Schmid. De interpunctione in seqq. v. Notam. 70. ἄρ' ἔστασιν Ald. Malim hiatus tolli: ἄρα γ' ἔστασιν. 17. σὺν Ὀ. Pal. C. πρῶτα Morell. exaravit, et hinc Steph. 72. ποταίνιον ἐλαχε Ald. [In textu Hegnius correxit ποταίνιον ἔλαχε. et 71. extr. posuit signum interrogandi.] et mox ποσὶ τε καὶ ἄρμασι, hoc cum Pal. C. et ἐν δόξῃ. 76. εὐδύτονον Ald. Rom. cum edd. ante Schmidium, qui εὐθύδρομον reposuit, quantum quidem video, ex ingenio; scilicet perperam de metro sollicitus; neque vero, si ex libro habuit, aliud quid illud est, quam interpretamentum τοῦ εὐδύτονον, τὸ μὴ ἔχον καμπτὴν στάδιον; ut bene Schol. in quo ἐπ' εὐθείας, κατ' εὐθείαν, redditur. 82. primam in Τίρυνθα corripit notabile est. 83. ἐν 7. Morell. et Steph. et hinc reliquæ edd. 84. ἀπὸ Μ. pro ὁ ἀπὸ Μαντινέας. σᾶμ' Ἀλιβροδίου lectio erat Ald.

72. Age quis—ἀγώνιον θήμενος εὐχος, consequutus victoriam certaminis. ἐν δόξῃ, ἐν δόξῃ, gloriose, σὺν δόξῃ, ἐργῳ καθελῶν, certamine, pugilatu, adversarium prosternens, h. e. superans. Meliorem

interpretationem peti a meliore interpunctione. Nam vulgatum erat:—ἄρμασιν ἀγώνιον, ἐν δόξῃ θήμενος, εὐχος ἐργῳ καθελῶν.

- 85 Κᾶκοντι Φράστωρ ἔλασε σκοπόν.
 Μᾶκος δ' Ἐνικεύς ἔδικε πέτρῳ,
 Χέρη κυκλώσαις, ὑπὲρ ἅπαντας,
 Καὶ συμμαχίᾳ Δόρυξον
 Παραίδυξε μέγαν.
 90 Ἐν δ' ἔσπερον ἔφλεξεν εὐώπιδος
 Σελάνας ἔρατὸν φάος.

E. 8. K. 9.

Ἀεῖδετο δὲ πᾶν τέμενος τερπναῖ-

Rom. et reliquarum edd. adversus metro. Neque aliter Scholia: in quibus tantum dubitatur, sitne *πρὸ σῆμα Ἀλιρρόθου. σμιῖον καὶ δόξα Ἄ. an Σᾶμ' Ἄ. aut, ut alii, Σᾶμος Ἄ.* ut Semus sit Mantineus, victor. Semum autem Mantineensem curru, vicisse, versu ex Theseide, quæ Diphilo hic adscribitur, declarat: *Τρέψας δὲ πάλους, ὡς ὁ Μαντινὸς Σᾶμος, Ὅς πρῶτος ἄρματ' ἔλασεν παρ' Ἀλιρρῶν.* ita legendus ille locus in Schol. Sed hanc Semum Halirrhothii filium fuisse aliunde non constabat; nec Halirrhothius, Neptuni f. Herculis tempore vixerat. Scilicet in versu Hesiodi, quo de Halirrhothio, Perieris et Aleyones filio, egerat: *Ἦτοι ὁ μὲν Σῆρον καὶ Ἀλάζυγον, υἱὰς Ἰσθλοῦς,* alii *Σῆμον* legerant. Didymus autem *ἀλιρρόθιον* Neptunum dictum prodiderat a movendis fluctibus; Mantineam vero Neptuno sacram adeoque *Νεπτυνίαν* esse, Bacchylidæ auctoritate ostenderat: *Πεσιδάωνιν ὡς μάντιν εἰς* (leg. *Πεσιδάϊον, ὡς Μαντινίτις*) *τριτόντα χαλκοδαδάλοισιν ἐν ἄσπασί φορεῖντες,* h. tridentem in clypeis habentes, Mantineensium more. Mirum est, Grammaticos non vidisse; omnia hæc adversari metro; saltem *ἀλιρρόθου* scribendum erat. Schmidius, ex Pal. A. et B. adde Aug. reposuerat: *Σᾶμος ἠεῖδετο*: pro quo Oxonienses dederunt *Σ. αἰεῖδετο*, nescio an ex Bodl. MS. sed alterum magis erat metro consentaneum. Pauw nova voce audacissime conjicit, fuisse a Pindaro proditum: *Σᾶμος ἀλιρρόθιῦ*, curru incedens strepitum ciet. Sed omnes illas turbas videtur dedisse glossa ad *Σᾶμος* adscripta, qua eum Halirrhothii filium fuisse notatum fuerat.

85. Κᾶκοντι Schmidius ex Pal. A. B. ἄκοντι Φράστωρ δ' ἔλασε Rom. et rel. Ald. ἄκοντι δὲ Φ. 2. 86. Ordinem verborum vulgarem mutaverat in *Πέτρῳ δ' Ἐνικεύς ἔδικε μᾶκος* Schmidius, nec apparet, qua de causa. *μᾶκος* (ἢ *μῆκος*) ἔδικε (ὄν) *πέτρῳ* pro *ἔδικε πέτρον*. Sic ἢ οἶν (ἴσκα) *Φαίηκας ἔδισκον* Ol. 9. 188. *Ἐνικεύς* conjicit Pauw, quod notius nomen sit et mensura certius. 87. *Χέρη κυκλώσαις*. Ap. Homer. Ol. 9. 189. *τόν ῥα περιστρέψας* (sc. *χιμῶ*). putes et hic esse *Χεῖρ κ.* Verum exquisitius est *χέρη κυκλώσαις*. ἅπαντων Ald. et Pal. C. 89. *παραίδυξε*, a *παραθήγειν*, primum editum a Morell. hinc a Steph. et sic vet. Schol. Sed *παραίδυξε*, quod multo præstantius est, ab *αἰθύσσιν*, fulgere et cum fulgore movere, recte Schmidius revocavit: *παρακίνησι*. Supra vocem viderimus neutraliter positam vii. 175. et P. i. 169. et eo alludunt Ald. *παραίδυξε*, Rom. *παραίδηξε*, quod sequitur Brubach. et Pal. A. *παραίδυξε*. At Crutandier emen-

σι θαλίαις τὸν ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον.
 Ἄρχαῖς δὲ προτέραις ἐπόμενοι καὶ νῦν,
 95 Ἐπωνυμίαν χάριν νίκας ἀγεράχου,
 Κελαδησόμεθα βροντᾶν καὶ πυρπάλαιμον βέλως,
 Ὀρσικτύπου Διὸς γ' ἐν ἅπαντι κράτει
 Αἴθωνα κεραινὸν ἀραρότα.
 Χλιδῶσα δὲ μολπὰ πρὸς κάλαμον

datam exhibet lectionem, quæ et in Schol. recent. occurrit. [Comparat Huschke Anal. crit. p. 33. Horat. i. 4. 5. minus commode. Ex Schedis.] 94. ἀρχαῖσι sphalma primum in Morell. inde in Steph. illatum. [In textu Heynius correxit καὶ νῦν.] 95. Primum in interpretatione difficultas inest; de qua vid. Notam. Tum adversus metrum pugnat versus in voc. χάριν sequente νίκης. Pauw emendat Χάρι, ut Gratiam alloquatur: Ἐπωνυμίαν, Χάρι, νίκας ἀγεράχου Κελαδησόμεθα, id est νίκην ἱπώνυμον. Non satis placet, et a Codd. auxilium expectandum censeo: videtur enim vox excidisse, et in ejus sedem glossa venisse, quæ ad νίκας adscripta erat. Suspiscabar εὔχους illud fuisse. Nam τὸ εὔχος pro νίκῃ, a nostro frequentatur. Beckius pro χάριν in ipso cōtexto ἄγε edidit. [In Sch. fere accipitur pro εἰς χάριν. Ex Schedis.] 96. Turbant plures casus quarti sine copula positi. Exputare licet plures modos jungendi et refingendi. Verum nullus adhuc obtigit, qui satisfaceret. Modum, quem equidem sequar, vide in Nota. [In textu Heynius comma, quod nunc post βέλως positum est, transposuit post Διὸς, delevitque proxime sequens γ'.] Pauw βροντᾶν καὶ π. βέλως emendat: eoque ducit Ald. βροτᾶν. [97. ἐν ἅπαντι κράτει. h. e. σὺν μεγίστῳ κράτει, cum summa potentia, κρατερώς. Ex Schedis.] 98. ἀραρότα Romana, Aldinam male deserens, et hinc reliquæ vulgg. [99. χλιδῶσα pro γλυκεῖα. Ex Schedis.]

90, 91. Nam plenilunio habitū Iudi Olympici. conf. sup. iii. 35.

94-98. Hæc equidem sic expediebam: Jovis laudes in hymno in victorem Olympicum primum locum occupant: igitur ἀρχαῖς προτέραις (προτέρα ἀρχαῖ) ἐπόμενοι, ei, quod in primis sollennitibus factum, [instituto in ipsis initiis. Ex Schedis.] obsequendo, etiamnum in victoria Olympica celebranda Jovem memorabimus [canam hymnum Olympicum, τὸν ἱπνίικιον ὕμνον τὸν Ὀλυμπιακόν. Ex Schedis.]: pro Jove dixit, κελαδησόμεθα βροντᾶν καὶ πυρπάλαιμον βέλως, ὀρσικτύπου Διὸς γ' (præstat τ') ἐν ἅπαντι κράτει αἴθωνα κεραινὸν ἀραρότα (sc. τῇ χειρὶ αὐτοῦ) [1.

simpl. αὐτῶ παρόντα, ὃν ἔχει. Ex Schedis] fulmen ardens, quod manu ille tenet, jacit summa cum vi, ἐν pro σὺν, ipse summus rex, κράτος ἔχων ἅπαν, μεγίστον. Jam adijunge ad hæc ea, quæ præmisit, per appositum: canemus hæc, hymnum, h. e. argumentum hymni, in victorem, Olympicum: ἱπωνυμίαν χάριν νίκας ἀγεράχου, vel κατὰ, εἰς, χάριν, vel, quod præferam, per appositionem: βροντᾶν—χάριν. Proprie νίκη erat ἱπωνυμία, victoria Olympica dicta, sed doctius transtulit ad χάριν, decus, hymnum. ἱπωνύμιος æque dici atque ἱπώνυμος, dubitare non debebam, v. Pyth. i. 58. Ut cum uno e Schol. pro clarum, celebre, accipiamus,

100 Ἀντιάξει μελέαν,

Σ. ε. Κ. ή.

Τὰ παρ' εὐκλείῃ Δίρκῃ χρόνῳ μὲν φάνεν.

Ἄλλ' ὅσπερ παῖς ἐξ ἀλόχου πατρὶ

Ποθεινὸς ἤκοντι νεότατι

Τὸ πάλιν ἤδη, μάλα δέ τοι φερ-

105 μαίγει φιλότατι νόον'

Ἐπεὶ πλοῦτος ὁ λα-

χὼν ποιμένα ἑπακτὸν ἀλλότριον,

Θνάσκοντι στρυγερώτατος'

Α. ε. Κ. ή'.

Καὶ ὅταν, καλὰ ἔρξαις, ἀοιδᾶς ἄτερ,

110 Ἀγησίδαμ', εἰς Αἶδα σταδρὸν

Ἀνὴρ ἴκηται, κενεὰ πνεύσαις

Ἐπορε μόχθῳ βραχὺ τι τερπνόν.

Τὴν δ' ἀδυεπῆς τε λύρα

Γλυκύς τ' αὐλὸς ἀνα-

115 πάσσει χάριν. ἔχοντι δ' εὐρὸ κλέος

101. εὐκλείῃ Ald. [χρόνῳ μὲν—junge: ἀλλὰ ποθ., ὅσπερ ποθ. ἴσθι παῖς. Ex Schedis. In textu post φάνεν comma positum.] 103. Pauw emendat: παῖς ἐξ—ἤκων,

τι νεότατι τὸ πάλιν ἤδη. Satis scabre. Sed vulgata sic accipienda: πατρὶ—ἔκοντι ἤδη τὸ πάλιν νεότατι, pro vulgari: ἔκοντι εἰς τοῦμπαλιν τῇ νεότητι, h. in id aetatis, quod juventuti ex adverso est, h. ad provectam aetatem: sic Ol. xii. 15. ἔμπαλιν τῆς τέρφως h. ἀηδῶς. 105. φ. νέον Pal. C. scholio appposito υἴον. perperam. 108. Θνάσκοντι. primo pede spondeo, ut in Glyconio. vide v.

58. Εκπλανanda autem erat sententia ex graecismo, ut dictum sit pro: στρυγερώτα- τὸν ἴσθι Θνάσκοντι, τὸν πλοῦτον λαχὼν ποιμένα ἀλλότριον ἑπακτὸν. alienum herum.

114. 115. ἀνα-πλάσσει Ald. et Pal. C. affingit. Sed alterum usu elegantium hominum tritum, ut ἑπιπάσσειν, gratiam affundere. 115. τρέφοντι pro ἔχοντι

Ald. sed invito metro. ἔχων h. l. est παρέχειν, quod et aliis in locis apud Pinda- rum occurrere memini: καὶ παρέχουσί σοι κλέος Π.

non satis causæ esse videtur; secus quam Musgravio tom. iii. Eurip. in Suppl. p. 338. ad Or. 1013. videbatur. Mox 99. 100. μοῦσά μελέαν jungenda: quæ carmina serius quidem in lucem pro-

deunt: debebat sequi: ἀλλὰ ποθινά γε, ὅς.

[100. ἀντιάξει' ἀπαντήσῃ, scil. τῇ ἀκοῇ. Ex Schedis.]

Κόραι Πιερίδες Διός.

E. ε'. K. ς'.

Ἐγὼ δὲ, συνεφαπτόμενος σπουδᾶ,
 Κλυτὸν ἔθνος Λοκρῶν ἀμφέπεσον, μέλιτι
 Δ' εὐάνορα πόλιν καταβρέχων, παῖδ' ἔ-
 120 ρατὸν Ἀρχεστράτου αἶνησα· τὸν εἶδον
 Κρατέοντα χερὸς ἀλκᾶ, βωμὸν παρ' Ὀλύμπιον,
 Κεῖνον κατὰ χρόνον γ' ἰδέα τε καλὸν
 Ὄρα τε κεκραμένον, ἅ ποτ' ἀν-
 αιδέα Γανυμήδει τὸν πότμον ἄ-
 125 λαλκε, σὺν Κυπρογενεῖ.

119. Δ' abest Ald. 120. Versus laborat. Schmidius conjiciebat ἀρετῶν, et Oxonienses refinxerunt: ἔρατὸν δ'. tamen vel sic, incommoda vocula inserta, metrum claudicat. Pauw voce trajecta legit:—παῖδα Ἀρχεστράτου ἔρατὸν αἶνησα. Succurri potest leniore ope:—καταβρέχων Ἀρχε—στράτου (vel τω) ἔρατὸν τίκως αἶνησα. Adscriptum erat inter lineas παῖς, quod insertum turbas fecit. 121. χερὸς: vulgg. Emendavit Schmidius ad metri legem ex Ald. et Pal. C. Contra huic deerat γ' versu seq. 123. κεκραμένον Rom. Sed producitur a illud natura. v. inf. Pyth. x. 65. a κρεῖω, ex κρεῖω. 124. Erat ἅ τ' ἀναι-δέα Γανυμήδει. Ut ultima in ἀναιδέα producta sit, Pauw monet, scribendum esse ἀναιδεῖα pro ἀναιδέα ab ἀναιδέης, quod vix est grammaticae probum. Melius Aldus: ἅ ποτ' ἄ-ναιδέα Γ, ut ea contracte legatur. Pro τὸν πότμον Ald. Rom. et omnes edd. ante Schmidium θάνατον, quod is nec monito lectore mutavit ex Palatt., ut credere licet: recte tamen, alterum enim scholion est, *protervam mortem*. [Boeckh. Comment. p. xiii. ἅ ποτε Ἀναιδέα Γανυμήδει πότμον ἄλαλκε σὺν Κυπρογενεῖ. uno versu. Ex Schedis.]

117. In sqq. verba hunc in modum jungenda arbitror: ἔγὼ δὲ συνεφαπτόμενος, prosequens te, victorem, ἀμφέπεσον (σὺν) σπουδᾷ κλυτὸν ἔθνος Λοκρῶν, studiose eodem carmine celebri Lacros, (dictum ut περιβάλλειν τινά, amplecti, ἀμφαγαπάσθαι, fovere, colere.) μέλιτι δ' εὐάνορα πόλιν καταβρέχων παῖδ' ἔρατὸν Ἀρχεστράτου αἶνησα.—v. 122. post χρόνον γ' comma delevi, κεκραμένον ὄρα, ut alias μιχ-

θίστα, pro ὄραϊον. Alias ὄρα μίγνυται τινι. P. x. 65. οὔτε γῆρας κίκραται γινῆ, h. e. οὐ πάριστι. At et πλοῦτος κικραμένος ἀρετᾷ Pyth. v. 2. 3. qui Ol. ii. 96. πλοῦτος ἀρεταῖς διδαιδαλμένος. Suavissimum est, quod v. 123-5. de Ganymede ob pulcritudinem immortalis facto subjicitur: Juventa cum Venere infestam mortem ab eo propulsavit.

ὈΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ια'.

ΤΩ ΑΥΤΩ ΑΓΗΣΙΔΑΜΩ.

ARGUMENTUM.

VICTORIAE sibi postulant carmina, quibus earum memoria ad posteritatem propagetur—7. inprimis victoria Olympica, ceteris insignior : quare Pindarus Olympicorum victorum se laudes lubenter canere profitetur—10. Hoc nunc se praestare Agesidamo, Locrorum Epizephyriorum laudibus adjunctis—15. quippe qui, e Locride Graeciae in Italiam profecti, antiquos mores retinuerint, et laudum studia, carminumque amorem cum virtute adhuc servent.

Σ. α. Κ. 5'.

ΕΣΤΙΝ ἀνδρώποισι ἀνέμων ὅτ' ἐπλείστα
Χρῆσις· ἔστιν δ' οὐρανόων ὑδάτων

'Αγησιδάμῳ omittit Bodl. MS. Praestabat simpliciter inscribere ; 'Αγησιδάμῳ πύκι. Apponitur in vulgg. τόκες, quod haud dubie debetur Grammaticis, petitum ex sup. Oda v. 12. quem versum male interpretes ad hanc alteram Oden referunt, ut hujus novi carminis accessio illo priore promittatur a poeta ; cum ibi sententia

1-6. Sententiam et alibi repetit : certaminum labores et factorum laudes desiderare hymnorum praemia : v. c. Nem. iii. 10. διψῆ δὲ πρῦτος ἄλλο μὲν ἄλλου' ἀεθλονομία δὲ μάλιστ' αἰδῶν φιλεῖ. Tum

forma sollennis est : ἔστιν—ἔστιν—εἰ δὲ, non magis quam, similiter ut. Respondent autem sibi illa : homines modo sereno caelo, modo pluvio indigent, adeoque hoc votis expetunt. Faciunt autem hoc

Ὀμβρίων, παίδων Νεφέλας.

Εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις εὖ πρᾶσσει, μελιγάρυες ὕμνοι

5 Ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων τέλλεται

Καὶ πιστὸν ὄρκιον μεγάλαις ἀρεταῖς.

A. α'. K. 5'.

Ἀφθόνατος δ' αἶνος Ὀλυμπιονίκαις

absolute efferatur. Potest carmen ad aliam victoriam, potest quoque ad unam eandemque spectare; potuit illud cum superiore carmine mitti, tanquam epistola, quæ illud commendet; potuit etiam maturius mitti. Postremum hoc Mingarellus statuebat [et Boeckh. *Ex Schedis.*], collocandum esse Carmen ix. ante x. Nam v. 14. promitti carmen; forte idem illud, quod nunc *decimum* est. 1. Ἔστιν ἰν ἄ. duo Bodl. invito metro. ὁτὲ scripsit secundum grammaticorum canonem Schmidius. vulgo ὄτε. 4. εἰ καὶ Schmid. edit. sphalma. 5. In omnibus edd. interpungitur: Ὑ. ἀρχαὶ λόγων τέλλεται, Καὶ π. unde opinio Grammatici in rec. Schollis orta, jungi etiam h. l. verbum singulare nomini plurali. cf. sup. ad Ol. viii. 10. 11. Schmidius se adduci passus est, ut v. 4. μελιγάρυες αἰοδῆ scribere mallet; excidisse enim in nonnullis edd. ὕμνοι: sed vitium hoc est unius Plantin. Idem Schmidius Urbanum lib. ii. (nescio an is Martinus Urbanus sit, cujus Institutiones grammaticæ græcæ Aldus vulgavit) pro τέλλεται, πέλεται habere narrat; depravate.

agricolæ, ut tanto lætior agrorum proventus sit. Adeoque sensus est: non magis agricola salubri tempestate opus habent, quam victores hymnis ad messem laudum. Nam sequitur: Si quis in certamine secunda fortuna utitur, h. e. victoriam consequitur: (vid. sup. ad Ol. viii. 96.) hymnis indiget, μελιγάρυων ὕμνων χρῆσις πλείστη ἐστίν. Hoc mutavit: μελιγάρυες ὕμνοι sc. ἐστίν, ὧν χρῆσις πλείστη ἐστίν, ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων, laudum serarum, h. apud posteros, causa ac semina. Ut N. i. 11. ἀρχαὶ βέβληνται μέλους ἰγκωμίου. Ita melius expeditum locum puto quam antea factum. In ceteris maneo in hoc, enallagen, quam Grammatici hic quæruunt, ut ὕμνοι τέλλεται jungantur, locum non habere; et sic in aliis locis, in quibus eam quæsiere; ut sup. Ol. viii. 10. 11. Isthm. i. 38. v. 73. 74. Quod nisi alia fuere

exempla in deperditis Pindari, perperam hanc figuram Pindaricam appellaverunt Grammatici, (vid. Eustath. in II. 2. 387.) inque his Herodianus περὶ σχημάτων a Villosono vulgatus in Diatribæ p. 98. In Hesiod. 9. 321. τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί, potuit pro ἦσαν dictum esse: ἦσαν, ἦαν, ἦν. In Euripid. Bæch. 1339. est δίδοκται,—τλήμονις φυγαὶ distinguendum. Etsi omnino eam damnare nolim: quandoquidem similis usus habetur neutrorum pluralium cum verbo singulari junctorum; et fuere in sermone antiquiore multa ad grammaticam subtilitatem nondum satis constituta. cf. de hoc schemate Ruhken. ad H. in Cér. extr. add. Beck. ad h. l. et viii. 10. In Pindaro igitur accipio:—λόγων τέλλεται καὶ πιστὸν ὄρκιον μεγάλαις ἀρεταῖς, per eosdem hymnos maxima fides fit præclaris factis.—7. Laudes hæc imprimis Olympi-

Οὗτος ἄγκειται. τὰ μὲν ἀμετέρα
Γλῶσσα ποιμαίνειν ἐδέλει.

- 10 Ἐκ Θεοῦ δ' ἀνῆρ σοφαῖς ἀνθεῖ ἴσαι ἐπραπίδεσσιν.
Ἴσθι νῦν, Ἀρχέστράτου παῖ, τεῖς,
Ἀγησίδαμε, πυγμαχίας ἔνεκεν

E. α'. K. ι'.

Κόσμον ἐπὶ στεφάνῳ χρυσέας ἐλαίας
Ἀδυμελῆ κελαδήσω, τῶν Ἐπι-

- 15 Ζεφυρίων Λοκρῶν γενεὰν ἀλέγων.
Ἐνθα συγκωμάζατ', ἐγγυάσομαι
Μή μιν, ὦ Μοῖσαι, φυγόξενον στρατὸν,
Μήδ' ἀπείρατον καλῶν,
Ἀερόσοφον δὲ καὶ αἰχματὰν, ἀφίξεσθαι. Τὸ γὰρ
20 Ἐμφυῆς οὔτ' αἶθων ἀλώπηξ

8. ἄγκειται Ald. 10. ἴσαι de erat Ald. 14. ἐπιζε - 15. φυρίων Bodl. γ. ἀλί-
γων [i. e. αὔξαν, fovens, celebrans. Ex Schedis.] omittit MS. Bodl. 16. Pra-
vam distinctionem post ἔνθα συγκωμάζασι, etiam Pauwio damnatam, sustuli. Est
enim; ἔνθα συγκ. ὦ Μοῖσαι. ἐγγυάσομαι (ὑμᾶς) ἀφίξεσθαι (πρὸς) μιν (sc. τὴν γενεάν,
h. τὸ γένος Λοκρῶν, οὔσαν) στρατὸν μὴ φυγόξενον etc. 17. φυδῶξενον Bodl. C.
vitiose. — 19. τε a sec. manu pro δι MS. Bodl.

picos victores manent. ἀνάκειται vel a do-
nariis, quæ consecrantur, vel a thesau-
ris, qui reconduntur.

8. τὰ μὲν ἀμετέρα γλῶσσα ποιμαίνειν
ἐδέλει, quare lingua mea tibi, aut melius
omnino, victoribus Olympicis, (nam mox
ad Agesidamum transit) hanc laudem
procurare studet. Deest pronomen τοῦ-
τον τὸν αἶνον. Latet in μίν, pro quo le-
gendum esse puto μίν. τὰ pro αἶ, δι' αἶ.
Nisi hoc feceris, dicendum erit, αἶ esse
non grammaticè, sed ad sensum dictum,
pro ὄν αἶνον. pascere laudem: ad claram
notionem quomodo tropum revocem, non
habeo. ποιμαίνειν sensu tropico vix
aliter accipi potest quam pro alere,
εὐρίφειν, αὐξεν, servare, custodire, providere.

Debebat sequi: divino enim munere hanc
laudes carmine ornandi vim possideo. Hæc
lyrice extulit v. 10. sqq. non nisi divinitus
(φυζ. δι' εὐφυίας) aliquis ingenio pollet:
quod Ol. ix. 42. σοφοὶ κατὰ δαίμον' ἄν-
δρες ἐγίνοντο (γίνονται). Scilicet ἐκ Θεοῦ,
ut ἐκ Θεῶν jam vidimus. At ἴσαι? an
non languet? Forte sic constitues, ut
sit: αἶι γὰρ σοφὸς τις ἴσθι ἐκ Θεοῦ. Mox
v. 13. κόσμον, ἕμνον.

19. τὸ γὰρ ἐμφυῆς etc. Dixit pro:
ἴσθι γὰρ τοῦτο ἐμφυῆς ἦδος τῶν Λοκρῶν,
etsi ii jam in aliam terram coloni de-
ducti sunt. αἶθων ἀλώπηξ. Est ἡ ἀλώ-
πηξ, eritque adeo ὁ καὶ ἡ αἶθων, fulva s.
raiva vulpes.

Οὐτ' ἐρίθρομοι λείοντες
 Διαλλάζαιντο ἦθος.

21. οὐτ' i. λείον- 22. τες διαλλάζαιντο ἦθος. ita versus disponunt Bodd. C. et a. sicque metricus postulat facere, monente quoque Pauwio. 22. est hiatus. In Homero ἦθος habet digamma; non in Pindaro: v. Ol. xiii. 16. Nem. viii. 60. Forte—αιντ' ἀν ἦθος.

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ 1β'.

ΕΡΓΟΤΕΛΕΙ ΙΜΕΡΑΙΩ,

ΔΟΛΙΧΟΔΡΟΜΩ.

ARGUMENTUM.

CUM victor Ergoteles hoc Fortunæ deberet, quod patria, Cnosso, exul ab Himeræis receptus secundas res habuerat: Fortunam invocat, ut Himeræis propitia sit, cum ejus ab nutu pendeant omnia—6. consiliorumque successus eventusque incerti et obscuri—13. sæpe contra quam speratum fuerat—19. Ipse victor domi in obscuritate consenuisset, nisi Himeram patria exul pervenisset, ubi in civitatem receptus certamina obiit, et plures victorias est consequutus.

Σ. ἀ. Κ. ς'.

ΛΙΣΣΟΜΑΙ, παῖ Ζητὸς Ἐλευθερίου
Ἰμέρα εὐρυσθενέ' ἀμ-
φὶ πόλει, Σάτειρα Τύχα.

Ἐργοτέλει Ἰμεραίων δολιχοδρόμῳ. addit Aldina: Ὀλύμπια καὶ Πύθια καὶ Ἰσθμια κήσαντι ἐξ Ὀλυμπιάδα. Eadem in duobus Bodl. in alio additum: Ἐργοτέλει παῖ εἰς τῷ Φιλάνορος. Scilicet debentur hæc, ut aliquoties jam monitum, Grammaticis. Indocte autem huc retracta sunt, quæ de victoriis Pythicis et Isthmicis sub finem carminis memorantur. Carmen enim scriptum est victori Olympico. Notus autem est Ergoteles etiam ex Pausania, qui cum h. l. conferendus lib. vi. 4. f.

Τὴν γὰρ ἐν πόντῳ κυβερνῶνται θοαὶ
 5 Νᾶες, ἐν χέρσῳ τε λαιψηροὶ πόλεμοι,
 Κἀγοραὶ βουλαφόροι· αἶγε μὲν ἀνδρῶν
 Πόλλ' ἀνω, ταὶ δ' αὖ κάτω
 Ψεῦδη μεταμῶνια τέμνοι-
 σαι, κυλίνδοντ' ἐλπίδες.

A. á. K. S'.

10 Σύμβολον δ' οὐ πά τις ἐπιχθονίων
 Πιστὸν ἀμφὶ πράξιος ἐσ-
 σομένηας εὔρεν θεόθεν
 Τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φράδαί.

ubi, statua ejus in Alti memorata, hec adjicit: in titulo Himeræum fuisse adscriptum, etsi Cnosso Cretæ oriundum, sed turbis civilibus pulsum ab Himeræis receptum civitateque et honoribus affectum maluisse patriam edere Himeram. Hæc eadem patet hæc Oda v. 19. seqq. Quod autem Pythicam et Isthmicam victoriam, Scholiasten sequenti, viri docti ad insequentem Pythiadem xxix. et Isthmiadem adeo Ivii. rejiciunt, in eo falluntur. Necessario enim Olympicam victoriam, quam hic carmine suo ornat, antecessisse debent illæ. 1. Ψὶ λίσσομαι Pal. C. seu casu seu stupore librarii, qui signum appositum, quo ad scholion lector ablegari solebat, pro littera Ψ habuit, nec dignum, in quo quis hæreat. v. Oxon. edd. et Pauw. 2. 'Ιμέρ' primum invexit ed. Rom. prave; recte a Schmidio revocata Steph. lectio: 'Ιμέρα. Aldina jam 'Ιμέρα. εὔρεσθαι' pro εὔρεσθαι' frustra scriptum videtur: nam metrum non respuit εὔρεσθαι' sequente vocali; quod Pauw quoque monuit. — 3. ἀμφιπόλει Ed Brubach. sicque legerat Schol. ut ab ἀμφιπολιῶν sit, h. περιπόλει, σῶζι. Laudat quoque Homericum: δὲ Χρύσην ἀμφιβέβηκας. Ferrem, si tertio casui jungi illud constaret. Nunc præstat λίσσομαι ἀμφὶ πόλει 'Ιμέρα. 6. Vulgg. ante αἶ γε plena distinctione utuntur. 7. ταὶ δ' præclare emendavit Schmidius. Vulgg. ubique τὰ δ', quod et sensum et metrum jugulat. [Tutetur Hermann. nec male, ut sit: nunc, nunc, τὰ μὲν omisso. Ex Schedis.] 8. ψεύδη primum comparet in Morell. et hinc in Stephanianis. At Ald. Rom. et rel. ψεύδη. sic et MS. Bodl. Tum Ald. τάμνοι-σαι. 10. οὔποτε et mox εἶρε in Bodl. 13. τετύφλωνται Ald. quod casu et ipsum sensum habet: inflantur, intumescunt et effiuntur, nec tamen satis commodum. τετύφλωνται Bodl. C.

6. Continuo orationem: Τὴν γὰρ—βουλαφόροι, αἶγε μὲν ἀνδρῶν (sc. τιν, διά σου) ἐλπίδες κυλίνδονται, (κατὰ) πολλὰ ἄνω, ταὶ δ' αὖ κάτω, (naves fluctibus jactari vides: pro, incertum eventum habent) τέμνοισαι ψεῦδη μεταμῶνια, percurrentes fraudes inanes, expectationes vanas,

quibus sibi illuserant (tanquam naves percurrunt mare).—v. 13. proprie homines sunt τυφλοὶ (ὥστε) φράξισθαι τὰ μέλλοντα, ad providendum id, quod futurum est; transtulit hoc ad ipsam contemplationem: esse eam cæcam, ἢ φεῦδῃ τετύφλωνται, τυφλή ἐστι.

- Πολλὰ δ' ἀνδράποισ παρὰ γνώμαν ἔπεσεν,
 15 Ἐμπαλιν μὲν τέρψιος· οἱ δ', ἀνιαραῖς
 Ἀντικύρσαντες Ζάλαϊς,
 Ἐσλὸν βαδὺ πῆματος ἐν μί-
 κρῶ πεδάμειψαν χρόνω.

E. á. K. í.

- Υἱὲ Φιλάνορος, ἦτοι καὶ τεὰ κεν,
 20 Ἐνδομάχας ἄτ' ἀλέκτωρ,
 Συγγόνω παρ' ἐστία
 Ἀκλεῆς τιμὰ κατεφυλλορόησε ποδῶν
 Εἰ μὴ στάσις ἀντιάνειρα
 Κνωσίας ἄμερσε πάτρας.
 25 Νῦν δ' Ὀλυμπία στεφανωσάμενος,
 Καὶ δις ἐκ Πυθῶνος Ἰσθμοῖ τ', Ἐργότελες,
 Θερμὰ Νυμφῶν λουτρὰ βαστάζεις, ὁμιλέ-
 ῶν παρ' οἰκείαις ἀρούραϊς.

17. ἰσθλὸν vulgg. ἰσθλὸν Ald. Steph. 20. ἐνδομάχας conj. Erasmus in Adagiis. perperam. [Æschylus Eumen. 850. (864) ἐνοικίου δ' ὄρνιθος οὐ λίγα μάχην. Ex Schedis.] 26. ἐκ Πυθῶνος Ald. et Pal. C. recte pro hiātu ἐν Πυθῶνι I. — 28. παροικίαις junctim legit Pauw.

14, 15. πολλὰ δ' ἀνδράποισ παρὰ γνώμαν ἔπεισιν, eveniunt, ἔμπαλιν τῆς τέρψιος, pro ἀτερεπῆ. ut P. xii. 56. ἔμπαλιν γνώμας.

20. ἐνδομάχας ἄτ' ἀλέκτωρ pro ἄττι σιμῆ ἀλέκτορος, galli gallinacei, qui in corte pugnat. Opponitur gallus, qui publicis certaminibus alitur. Cuius gallus in Himerensium numis obvius sit, facile in hac comparationem poeta incidere potuit. Mox v. 24. σ' excidis. se monuit Jacobs noster Animadvers.

p. 8. etsi jam aliquoties supplendum esse vidimus. Et v. 27. βαστάζεις pro exaltare, clarum reddere, ut et Isthm. iii. 14. dictum secundum vulgare ἐπαίρεισθαι, unde et ὑψοῦ φέρον P. x. 109. et μετέωρος de gloria. ὁμιλίων παρ' οἰκείαις ἀρούραϊς, civis adscriptus ab iis, ad quos inquilinus accesserat. Himeram thermis nobilem fuisse satis constat. [De thermis cf. Numism. et Zoega t. ii. p. 130, 124. Ex Schedis.]

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ. 47.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΙ ΚΟΡΙΝΘΙΩ,

ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΩ ΚΑΙ ΠΕΝΤΑΘΛΩ.

ARGUMENTUM.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΙΣ victoris laudem cum patriæ, Corinthi, laudibus conjungit. A Corinthi laudibus initium facit — 39. Inde Xenophontis victorias enumerat — 68. Redit hinc ad Corinthum, et ex ejus originibus narrat fabulam de Pegaso a Bellephonte domito; subjungit v. 133. laudes tribulium Oligæthidarum et bona vota.

Σ. ά. Κ. ιά.

ΤΡΙΣΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΝ ἑπαινέων Οἶκον, ἄμερον ἀστοῖς,

σταδισὶ δρόμῳ. Ita vulgo in editis a Romana inde legitur, seu indocte seu corrupte. Aut enim *σταδισὶ* aut *σταδιοδρόμος* erat dicendum. Cur itaque Aldinam deseruerunt editores? in qua inscripta Oda: *Ξενοφῶντι Κορινθίῳ σταδιοδρόμῳ, καὶ πεντάθλῳ, νικήσαντι τὴν οὐδ' Ὀλυμπιάδα.* Hæc eadem fere in MSS. Bodl. leguntur. Est etiam, quod jam notatum viris doctis, Olympiadi lxxix. adscriptus Xenophon Corinthius apud Diodorum xi. 70. et Dionys. Halic. ix. 61. (p. 618.) etiam apud Pausan. iv. 24. ubi numerus Olympiadis undetricesimæ corrupte circumfertur. Pater, ut in Schol. ad v. pr. notatum, *Thessalus* nomine, Ol. lxxix. victor renuntiatus fuerat; cursu quidem, ut infra v. 48. patet, stadio tamen eo Olymp. Ischomachus victor fuit; ergo de diaulo vel dolicho accipiendum, ut Corsinus quoque

- Ξένοισι δὲ θεράποντα, γνάσομαι
 Τὰν ὀλίσαν Κόρινθον, Ἴσθμίου
 5 Πρόθυρον Ποσειδάνος, ἀγλαόκουρον.
 Ἐν τᾷ γὰρ Εὐνομία ναίει, κασίγνη-
 ταί τε, βάθρον πολίων,
 Ἀσφαλῆς Δίκη, καὶ ὁμό-
 τροπος Εἰράνα, ταμίαι
 10 Ἀνδράσι πλούτου, χρύσειαι
 Παῖδες εὐβούλου Θέμιτος,

A. á. K. í.

Ἐθέλοντι δ' ἀλεξιῖν Ὑβριν, Κόρου

monuit ad eam Olymp. Avus fuisse videtur Ptochodorus in Isthmiis victor. v. inf. 56. sq. Erant autem ex *Oligathidarum* tribu. cf. v. 137 sq. In eundem Xenophontem Olympionicen scoliis scripserat Pindarus, eujus versus apud Athen. xiii. p. 573. 4. habentur; quos vide in Fragmentis. Simul autem cursu et pentathlo eum vicisse iisdem Olympiis, testantur v. 41, 42. [De metro trium ultimorum versuum ejusque strophæ v. Boeckh. Comment. p. xxi. sq. Ex *Schedis*.] 1. *Τριστολυμπιονίκας* Brubach. et Morell. sed preli vitio. Ceterum interpretes inanem collocant operam in exputandis trinis Olympicis victoriis. 5. *Ποσειδάνος*. Nescio cur repente in hoc carmine *Ποσειδάνος* scriptura erat adscita. 6. γὰρ ex Ald. et trinis Pal. repetit Schmidius: quod et fragm. Matth. habet. Rom. et cett. in τᾷ δ' ε. nec id male. 7, 8. Immutarat lectionem omnium codicum Schmidius tanquam duriozem, hoc modo: κασίγνηταί τε, Δίκη, πολίων — ἀσφαλῆς βάθρον, καὶ ὁ. 8, 9. ὁμότροπος in Schol. occurrit. 11. Interpunctionem post *Θέμιτος* mutavi, ut junctura cum anteced. manifesta sit. 12. ἀλεξιῖν aiunt Oxon. legere Steph. Atqui sic non nisi unica Pauli Stephani 1599. Hanc ergo pro textu Stephaniano habuere. — 12, 13. *Κόρου μαστίρα Ὑβριν* dictam non concoquunt viri docti. Nam satietatem aiunt antecedere insolentiam; sic quoque noto Theognidis versu haberi Sentent. v. 53. *Τίπτει τοι κόρος*

3. *θεραπέοντα τοὺς ξένους, φιλέξουσιν γνάσομαι*, celebrabo: v. ad Ol. vi. 151.

5. *Eunomia, Dice, Irene*, Hesiodo *Hoia*, Themidis filia 9. 901. 2, 3. *Ea* v. 9. *ταμίαι*, ab ἡ *ταμία*. *Horis* rerum copia tribuitur quoque apud Theocritum et alias: v. Valken. ad Theocrit. p. 394. — Reprehendi potest

in poeta, quod, cum *δίκην* deam fecisset cum *εὐνομίᾳ*, nunc eadem appellatur *βάθρον πολίων*, quod abstractis conveniebat, non personis. *ὁμότροπος* h. l. concors.

12. *ἰθίλ. δ' ἀλεξιῖν Ὑβριν*. Erant hæc jungenda cum superioribus: *ναίονσι καὶ ἰθίλουσι*. Otiosa vox esse videtur *ἰθί-*

Ματέρα θρασύμυδον.

"Ἐχω καλά τε φράσαι, τόλμα τέ μοι

15 Εὐθεΐα γλῶσσαν ὀρνύει λέγειν.

"Ἀμαχον δὲ κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος.

"Υμμιν δὲ, παῖδες Ἀλάτα, πολλὰ μὲν νικαφόρον ἀγλαΐαν

"Ἦπασάν γ' ἀκραις ἀρεταῖς

ἕβριν. Quid ergo? Schmidius per hypallagen ait esse explicandum. Mirum vero, si mater et filia promiscue permutari possunt: Stephanus in Schediasm. v. 4. pro κόρου scribit φθόρου, et Pauwius κότου. Quis vero poetas omnes ad unam formulam adigere ausit? quidni et ipsa illa insolentia elati secundo fortunæ cursu animi fastidium creet, ut in præsentī rerum florente statu non acquiescant cives, sed novis studeant? vid. Notam. 13. *Θρασύμυδον* Ald. 19. ὤπασαν ἄ. Ald. ὤπασάν τ' ἄ. Rom. et seqq. Contraxit id Schmidius in ὤπασαντ'. At ὀπάζειν est præbere. ὀπάζεισθαι, comitem adseiscere. Ex parte Bodleianorum Oxonienses restituerunt ὤπασάν γ'. Est enim ordo verborum: *Ἦπασαν πολλὰ (πολλάκις) νικαφόρον ἀγλαΐαν (πολλὰς νίκας) ἀνδρῶν ὑπεριθύντων*

λοσι. Unus e Grammaticis optative accipit. Aliquoties hoc verbo utitur poeta periphrastice, ut tamen τοῦ παρα-
tum esse, cupere, studere, locum teneat. Pyth. i. 121. *Θέλοντι δὲ—αἰεὶ μίνιν τιθ-
μοῖσιν ἐν Αἰγυμιοῦ*. Sic Nem. viii. 17. item vii. 32. ubi per μέλλει reddi potest: quemadmodum etiam N. xi. 51. Unde et *Θέλων* et *ἰθέλων*, propitius. Sic Ol. vii. 36. *ἰθέλω τῶσιν—διορθῶσαι λόγον* quod alias esset *ὄς ἰθέλων διορθῶσω*. xi. 9. *ἰθέλωσθε, propositum mihi est*; ut et *ἰθέλω* Isthm. i. 20. P. ix. 1. Ol. xi. 9. Porro "Τβριν Κόρου ματίρα dixit, ut in Oraculo Bacidis ap. Herod. viii. 77. *κρατιρὸν Κόρου, "Τβριος οἶον*. ubi vid. Wes-
sel. Scilicet utrumque recte se habet: *Κόρος "Τβριν*, et "Τβριος Κόρου procreare potest. E copiis rerum natum, fastidium animum ad insolentiam et injuriam aliorum adducit: et insolentia, arrogantia, facit, ut copias nostras et fortunas fastidiamus, alienaque appetamus. Multas autem civitates "Τβριος perdiderat. "Τβριος καὶ Μάγνητας ἀπώλισι—Theogn.

1098. [*δυσσεβείας ἕβρις τίκος* Æschylus Eumen. 530. Ex Schedis.]

16. "Ἀμαχον δὲ—ad seqq. traho, adeoque ad Corinthios: qui non κρύψαι, exuere, possunt generosam indolem. Ait: ἔχω—habere se multa alia in Corinthiorum laudem, nec sibi deesse vim et animum ad ea eloquenda. (Sententia eadem Ol. vi. 140. ix. 122.) Nec posteros defecisse a virtute majorum, οὐ δύνασται κρύψαι τὸ ἔμφυτον ἦθος. Hoc universe extulit per sententiam.

17. παῖδες Ἀλάτα sunt ipsi Corinthii. Aletes Heraclidarum dux Corinthum occupaverat; cujus posterī per Canno usque ad Bacchidem regnarunt: Pausan. ii. 4. conf. Vellei. i. 4. 3. et ibi Ruhnken. add. Schol. ad h.l. "Υμμιν ὤπασαν—ἐπιβαλον "Ἦραι. Primo Hora pro tempore; tum tribuitur tempori, quod in tempore factum est. *Diversis temporibus inventa sunt antiquitus multa a Corinthiis*. Ea per exempla declarat. Verum poeta hæc ita extulit, ut ariolo in iis opus sit, non interprete.

- 20 Ὑπερελθόντων ἱεροῖς
 Ἐν ἀέθλοισιν, πολλὰ δ' ἐν
 Καρδίαις ἀνδρῶν ἔβαλον

E. á. K. iá.

Ἔρραι πολυάνθεμοι ἀρ-
 χαῖα σοφίσμαθ'. ἅπαν δ' εὐρόντος ἔργον.

- 25 Ταὶ Διωνύσου πόθεν ἐξέφανε
 Σὺν βοηλάτῃ Χάριτες
 Διδυράμβω; τίς γὰρ ἱππεί-
 οῖς ἐν ἔντεσσιν μέτρα,

(τοὺς ἄλλους) ἄνραις ἀρταῖς. 20. ὑπερελθούσιν Pal. A. B. et tres Bodl. cum fragm. Matth. ex indocta interpolatione Græculi librarii, qui non videbat, ἀγλαῖαν ὑπερελθόντων juncti. 25. Antithetici versus docent, ἐξέφανε, quod vulgo editum erat, minus recte legi, cujus penultima longa est ex ἐξίφρασαν. Emendandum ἐξέφανε vel ἐξίφανε, et hoc unus e Schol. legerat; nam reddit ἐξίφρασαν. Monuit quoque Pauw, Aldus cum cod. Gott. ἐξίφανε. Corruptela eadem erat in Homero Il. 9. 553. π. 299. Porro Διωνύσου Schmidius emendavit metrica causa. Διωνύσου Ald. Rom. Crat. Brub. at Morell. Stephan. et rel. Διωνύσσου. hoc perperam, cum penultima per se sit longa. 27. τίς γὰρ ἱ. Ald. et in Schol. Male illatum erat τίς δὲ cum hiatu.

24. τοῦ εὐρόντος. Scilicet alii inventis facile addere possunt. σοφίσματα, inventa, ut apud Æschyl. Prom. 469.

25—27. Invenere illi Dithyrambum. Χάριτες Διωνύσου vix esse possunt nisi carmina, hymni, σὺν Διδυράμβῳ βοηλάτῃ, cum choro, βοηλάτῃς et ἀβοῆ et ἀβοῆ ductus esse potest; præmium victoris bos. cf. Bentl. in Phalar. p. 170.

27. 28. τίς δὲ ἱππίοις ἐν ἔντεσσιν μέτρα ἴσκει; Manifesta res: invenisse Corinthios artem equorum domandorum; verba perplexa. Ex Schol. nil proficias; mira Didymi sententia proponitur, qui ad rotam figulinam hoc traxit. Multis olim tentatis simplicissima esse arbitror hæc: ἔντια ἱππία dicta pro ἔντια ἱππων, ut inf. Nem. ix. 51. 52. ἔμιλες χαλκίους ἔπλαισιν ἱππίοις σὺν

ἔντιασιν, ubi est agmen ὀπλιτῶν καὶ ἱππίων. Sunt ea hæud dubie frenum, quo equus regitur. Jam quid μέτρον aliud esse potest, quam ipsum moderamen? τιθέναι est constituere, invenire, μέτρα ἐν ἔντεσι, h. σὺν, pro διὰ ἐντέων, sunt moderamen per frenos, ut adeo sit: quis constituit, h. e. invenit, moderamen equorum ope frenorum? τίς ἴσκει μέτρα διὰ ἐντέων ἱππίων; Ex vulgari ratione epitheton ad μέτρα erat revocandum, μέτρα ἱππία, pro μέτρα ἱππων. μέτρον autem de cursu moderando eodem prorsus modo dictum habes ap. Æschyl. Choeph. 794. 5. Ἴσθι (Pauw. emend. ἴσχι) δ' ἀνδρὸς φίλου πῶλον (Orestem) εὖνι ζυγόντ' ἐν ἄρμασι πημάτων, ἐν δρόμῳ προστιθείς μέτρον. ubi μέτρον ἐν δρόμῳ προστιθέναι est moderari cursum.

Ἡ θεῶν ναοῖσιν οἰω-
 30 νῶν βασιλῆα δίδυ-
 μον ἔθηκε; ἐν δὲ Μοῖσ' ἑδύπνοος,
 Ἐν δ' Ἀρης ἀνδρῶν νέων
 Οὐλίαις αἰχμαῖσιν ἀνδρῶν.

Σ. β'. Κ. ιά.

Ἵπιάτ', εὐρὺ ἀνάσσων Ὀλυμπίας,
 35 Ἀφρόνατος ἔπεσσι
 Γένοιό, χρόνον ἅπαντα, Ζεῦ πάτερ,
 Καὶ τόνδε λαὸν ἀβλαβῆ νέμων,
 Ξενοφάντος εὐδυνε δαίμονος οὐρόν
 Δέξαι δέ οἱ στεφάνων ἐγκώμιον τε-
 40 θμόν, τὸν ἄγει πεδίον
 Ἐκ Πίσας, πεντάδλω ἄμα

30. δίδυμον
 Bodd. C.

31. ἐπίθηκ'. Ald. unde in marg. Brubach.

34. Ὀλυμπίας

29—31. ἦ (τίς) θεῶν ναοῖσιν οἰωνῶν βασιλῆα δίδυμον ἔθηκε. *Strépitum hunc verborum et tumorem nolim excusare, nec tamen tam absurde locutus esse videri debet, ut vocabulum tropicum ornaret per ea, quæ in rem proprio nomine dictam cadant. αἰσός, αἰτωμα, fastigium est triangulare in fronte et in postico templi. Verum ab initio aut aquila pro fastigio fuit; quod Winkelmannus suspicabatur; aut, quod probabilius, in tympano, quod speciem Delta habet, h. in area fastigii, (quæ ἀναγλύφῃ summæ artis interdum habuit, v. c. in Parthenone, v. Paus. i. 24. p. 57. in templo Delphico, x. 19. p. 842.) fuit ab initio aquila expressa. Ita sentiebat Visconti V. C. in Museo Pio-Clem. tom. iv. p. 7. [Tacitus Hist. iii. 71. (in Capitolio) sustinentes fastigium aquilæ. ad q. l. cf. Ferlet t. ii. p. 129.*

sq.—Boettiger N. T. Mercur 1799. ii. St. p. 233. a similitudine fastigii i. aquila demittente alas. Ex Schedis.] Sententia adeo est: quis invenit aquilam in templorum fastigiis in fronte et in postico sculptam? In templo Delphico duæ erant aquilæ aureæ, ut inf. P. iv. 6. an vero in templi fronte, non reperio.

35. ἀφρόνατος ἔπεσσι γένοιό, propitiis sis precibus; at χρόνον ἅπαντα potius ad sqq. spectant; itaque post γένοιό interpunxi.

38. καὶ εὐδυνε τὸν οὐρόν τοῦ δαίμονος τοῦ Ξενοφάντος, fortunam, ut gubernator ventum secundum velis. Et propitiis adspice κῶμον.

39. τεθμόν ἐγκώμιον reddit ἕμεν Schol. Malim ipsum κῶμον, pompam victoris, quia τὸν ἄγει πεδίον ἐκ Πίσας adjecit.

Σταδίου νικῶν δρόμον· οὐκ
 Ἐντεβόλησεν τῶν ἀνῆρ-
 Θνατὸς οὐπω τις πρότερον.

A. β'. K. ιά.

- 45 Δύο δ' αὐτὸν ἔρεψαν πλόκοι σελί-
 νων ἐν Ἴσθμιάδεσσιν
 Φανέντα. Νεμέα τ' οὐκ ἀντιζοεῖ.
 Πατρὸς δὲ Θεσσαλοῦ ἐπ' Ἀλφειῷ
 Ῥέεθροισιν αἴγλα ποδῶν ἀνάκειται.
- 50 Πυδοῖ τ' ἔχει σταδίου τιμὰν διαύλου
 Θ', ἀλίῳ ἀμφ' ἐνί. μη-
 νὸς τέ οἱ ταῦτοῦ κρηνααῖς
 Ἐν Ἀθάναισι τρία μὰν
 Ἔργα ποδαρχῆς ἀμέρα
- 55 Θῆκε κάλλιστ' ἀμφὶ κόμαις.

E. β'. K. ιά.

Ἐλλάτια δ' ἐπτάκις. ἐν
 Δ' ἀμφιάλοισι Ποσειδάωνος τεθμοῖσιν

42. δρόμον. ἀν. 43. τεβόλησεν τῶν Ald. 47. Νεμέα τ' accentus a Schmidio constitutus, accinente tamen Gott. Omnes alii (τὰ) Νεμέα τ'. [Sic Heynius in textu correxit.] 53. τρία μιν Rom.

[47. ἀντιζοεῖ. cf. Herodot. i. 174. Et Schedis.]

48. sqq. ad patrem, Thessalum, victoriis multis insignem, spectant.

54. ἀμέρα ποδαρχῆς, communi temporis et dierum epitheto, *velox dies*; ut *dies longa, brevis, tarda, celeris*, poetis pro consilio dicitur. Dies igitur κατὰ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἀμφιδέηκε κόμαις τρία κάλλιστα ἔργα, h. e. σσιφάνους. Uno eodemque mense tres victorias est consequutus Athenis; diversis forte cursus generibus; Schol. memorat σταδίων, δίαυ-

λον, ὀπλιτικὸν δρόμον.

56. (καθ') Ἐλλάτια (Corinthi in Minervæ Hellotidis honorem habitis ludis) ἐπτάκις universe dictum esse debet: ἐπίκτης, quod elici potest ex ἔργα π. ἡμέρα θῆκε κάλλιστα ἀμφὶ κόμαις ἐπτάκις, septenas victorias omnino abstulit, diversis scil. temporibus.

57—60. Isthmiis autem Thessalus simul cum patre clariores etiam victorias abstulit. Solet autem victoria declarari per decus et lætam jucundamque recordationem per totam vitam; tunc: τέρψις

Πτοιοδώρῳ σὺν πατρὶ μακρότεραι
 Τέρψιές θ' ἔψοντ' ἐρίτι-
 60 μοί τ' ἀοιδαί. ὅσσα τ' ἐν Δελ-
 φοῖσιν ἀριστεύσατε,
 Ἥδ' ἐ χόρτοις ἐν λέοντος.
 Δηρίομαι πολέσιν
 Περὶ πλήθει καλῶν. ὡς μὰν σαφὲς
 65 Οὐκ ἂν εἰδείην λέγειν

58-60. Duplex hujus loci est lectio. Omnes edd. ante Schmidium: *μακρότεραι Τέρψιές θ' ἔψοντ' ἐρίτιμοί σ' ἀοιδαί*: in qua lectione per se nihil est quod reprehendas. Nam Thessali cum Ptoeodoro parente conjunctim narrantur victoriae Isthmicæ, ut sit *ἔψονται* (sc. *ἀντῶ, τῶ Θεσσαλῶ*,) *σὺν πατρὶ Πτ.* *major voluptas et insignior gloria ex Isthmicis ei aderit* (per totam vitam), *parta est*. Neque aliter Schol. a Demetrio Trieliuio collecta. In antiquis Scholiis cum eadem lectione alia profertur, quam Schmidius recepit, Pauwio probante, *μακρότεραι Τέρψιές θ' ἔψοντ' Ἐριτίμῳ σ' ἄ.* ut, Scholiasta docente, Terpsias frater Ptoeodori sit, Terpsia autem filii Eritimus et Namertidas, aut secundum alios unus Namertidas, Eritimus dictus, fuerint. Res nunc non facile expedienda. Parum suave videri potest tot nomina apponi; at, quod subjicitur: *innumerabiles esse victorias*, melius dictum esset de pluribus, quam de duobus. Potuere gentiles ejus nominis esse: potuere etiam nomina ex his ipsis versibus et nominibus appellativis elici. Certe Xenophontis pater *Thessalus* cum avo *Ptoeodoro* iisdem Isthmiis victores esse debuerit, etsi diversis temporibus. *ἔψονται τέρψιες*, *aderunt Thessalo, manebunt*, h. e. *fruetur jucunditate et laude ex his victoriis perpetua*. Pauw. conj. *ἔψαντ'* pro *ἔψοντο*. 60, 1, 2. *distinxi et a sequentibus diremi*: ut per exclamationem effertantur. Nam vulgata interpunctio sententias elumbes reddebat: *ὅσσα σ' ἐν Δ.—λέοντος, Δηρίομαι πολέσιν περὶ πλήθει καλῶν*, si vel maxime reddas: *Quod ad certamina Pythica et Nemea attinet, nulli sunt, cum quibus vos de numero victoriarum contendere possitis*; ut ad se transferat, quæ de illis pronuntiare volebat. [63. In *πολέσιν* v. *paragologicum* delevit Heynius.] 64. *ὡς μὰν* rescripsit Schmid, cum Ald. et Palatinis. Rom. et al. *ὡς*. MS. Bodl. *μὲν*.

et ἀοιδαί ἔψονται, *aderunt ei et patri ex victoria in τιμητοῖς Ποσειδῶνος sollenni Isthmio*.

60, 1, 2. *Quot victorias in Pythiis et Nemeis reportastis! Convertitur oratio ad omnes quos memoraverat, Xenophontis patrem et avum cum ipso Xenophonte*.

63. *Δηρίομαι πολέσιν περὶ πλήθει κα-*

VOL. I.

λῶν, provooco multos alios ad contendendum cum iis de numero decorum.

64. *ὡς μὰν*—pro vulgari: *quorum decorum tantus est numerus, ut non magis eum, quam arenarum, enumerare possim*. Similia Ol. ii. extr. *ὡς οὐκ ἂν εἰδείην, ita ut nequeam*. Potest etiam per exclamationem efferrī.

Ποντιᾶν ψάφων ἀριθμόν.

Σ. γ'. Κ. ιά.

Ἐπεται δ' ἐν ἐκάστῳ μέτρον νοῆ-
σαι δὲ καιρὸς ἀριστος.

Ἐγὼ δὲ ἴδιος ἐν κοιῶν Ἰταλῆις

70 Μῆτιν τε γαζύων παλαιγόνων
Πόλεμόν τ' ἐν ἡρώταις ἀρεταῖσιν

Οὐ ψεύσομ' ἀμφὶ Κορίνθῳ. Σίσυφόν μὲν

Πυκνότατον παλάμαις,

Ἵς θεόν· καὶ τὰν πατρὸς ἀν-

75 τία Μήδειαν θεμένην

Τὸν γάμον αὐτᾶ, ναὶ σά-

τειραν Ἀργοῖ καὶ προπόλοισι.

69. ἐγὼ δὲ ἴδιος f. fuit. ἐγὼ γὰρ ἴδιος.
καὶ προπόλοισι, h. ὑπερέταίς, sociis navalibus.

76. αὐτᾶ ναὶ Ald. sic respondet illis:

67. sqq. Revocat se ab ulteriore commemoratione laudum victoris, et transit ad publicas Corinthiorum laudes. Enimvero temperandum mihi est laudibus victorum celebrandis; prae-stat Corinthiorum laudes prosequi, quas cum victoris laude conjunctas esse velim. Ἐπεται δ' (ἴστιν) ἐν ἐκάστῳ μέτρον. νοῆσαι δὲ καιρὸς ἀριστος, προ ἀριζον δὲ (h. ἀγαθόν) ἴστι, νοῆσαι σὺν καιρὸν, τὸ εὐκαιρον, quod cuique rei, loco et tempori conveniat; quod inf. P. ix. 135. ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως παντὸς ἔχει κορυφάν.

69. Junctura verborum: ἐγὼ, ἴδιος Ἰταλῆις, οὐ ψεύσομαι γαζύων ἐν κοιῶν ἀμφὶ Κορίνθῳ μῆτιν τε παλαιγόνων, πόλεμόν τε ἐν ἡρώταις ἀρεταῖσιν. In his Ἰταλῆις non est missus, sed a navigatione petitum est, in altum evectus: dicitque hoc poeta de laudibus, quibus commemorandis indulget, cum tanquam plenis velis per altum fertur. Pyth. ii. 113. εὐανθία δ' ἀναβάσομαι στόλον ἀμφ' ἀριτᾶ κελადίαν,

navem conscendam, in altum evectar. ἴδιος Ἰταλῆις, privata navi evectus, privato consilio, ad privatas laudes celebrandas ingressus [ἴδιος, laudandi victoris causa. Ex Schodis.] ut Nem. vi. 55. Bassidarum tribus ἴδια ναυστολέοντες, ἐγκόμια propriae habent laudes. γαζύων ἐν κοιῶν (κοινῶς), communicata cum Corinthiis laude, publice, μῆτιν τε παλαιγόνων πόλεμόν τε ἐν (σὺν) ἡρώταις ἀρεταῖσιν, τὸν σὺν ἀρετῇ γενόμενον, h. ἀρετῇ ἐν πολέμοις. γαζύων οὐ ψεύσομαι, h. e. οὐ ψευδῆ γηρύσω. Σίσυφον sc. γιγονέναι et τὴν Μήδειαν—γιγονέναι σάτειραν.

73. Sisyphus Corinthius fraudibus inclitus h. e. sagacitate in excogitandis rebus. σοφίαν εἰ tributit Theognis 702.

75. Medeam parantem sibi nuptias, maritum, ἀντίον πατρὸς, παρὰ γινώμην πατρὸς.—77. πρόπολοι sunt ἕρταί, adeoque ipsi heroes, Argonautae.

A. γ'. Κ. ιά.

Τὰ δὲ καὶ ποτ' ἐν ἀλκᾷ πρὸ Δαρδάνου
Τειχέων ἐδόκησαν

80 Ἐπ' ἀμφοτέρω μαχᾶν τέμνειν τέλος·
Τοὶ μὲν, γένοι φίλω σὺν Ἀτρώως,
Ἐλέναν κομίζοντες· οἱ δ' ἀπὸ πάμπαν
Ἐίργοντες. ἐκ Λυκίας δὲ Γλαυῖον ἐλθόν-
τα τρόμεον Δαναοί.

85 Τοῖσι μὰν ἐξεύχετ', ἐν ἄ-
στεϊ Πειράνας σφετέρου
Μὲν πατρὸς ἀρχὰν καὶ βαδὺν
Κλαῖρον ἔμμεν καὶ μέγαρον,

E. γ'. Κ. ιά.

ἽΟΣ τᾶς ὀφιδέος υἱ-

78. Ut nunc interpungitur: Τὰ δὲ καὶ—*ίργοντες*: ἐκ Λυκίας accipienda sunt cum Schmidio et Pauvio: καθ' ἃ δὲ, quando vero pugnarunt ad Trojam, Glaucum ex Lycia timuerunt Danaï, sive melius: τὰ δὲ πρὸ Δ. τειχέων, ἐδόκησαν etc. quod vero ad pugnas ad Trojam attinet, habiti sunt. Cum tamen tota oratio a superioribus 70. 71. pendeat: οὐ ψεύσομαι γαίρων ἀμφὶ Κορίνθω (h. dicam quæ vera sunt de Corinthiis.) Σίσυφον μὲν—καὶ τὰν Μήδειαν—jungi quoque potest: τὰ δὲ καὶ ποτ' i. h. e. καὶ (ικίνα, καθ') ἃ ποτε ἰδόκησαν τέμνειν τέλος μαχᾶν, (pugnas finire ante Trojam, ut pugna summa apud eos esse putaretur,) τοὶ μὲν—τοὶ δὲ ἀπὸ πάμπαν *ίργοντες*. Ἐκ Λυκίας δὲ etc. Ita δὲ pro γὰρ dictum recte a Schol. censetur, quod Schmidius in δὴ mutaverat; producitur autem δὲ propter sequentem duplicem consonam. 85. μὰν ad metri legem legendum. Monuere Schmid. et Pauw. pro μὲν.

78. τὰ δὲ πρὸ Δαρδάνου τειχέων. h. κατὰ τὰ, quod attinet ad res Trojanas, in bello ad Trojam gesto (cf. Var. Lect.). in existimatione fuere, habiti sunt, ab utraque parte, in utroque exercitu, momentum pugnarum afferre virtute sua (in ἀλκᾷ pro δι' ἀλκῆς ἀλκῆ).

[80. μαχᾶν τέμνειν τέλος, pugna summam constituere, l. a iudicio l. ab aratione, l. a navigatione, l. a cursu. secare

mare, viam. Ex Schedis.]

82. κομίζοντες, de conatu, repetentes. Erant autem Corinthii annumerati Mycenæis II. β. 569. cf. Paus. ii. 4.

85. (iv) τοῖσι μὰν—respicit II. ζ. 152. sq.—87. σφετέρου πατρὸς—ἴ; latius de avo: nam Glaucus erat Hippolochi f. Bellerophontis nepos: ibid. II. ζ. 197. 206.

- 90 ὄν ποτε Γοργόνος, ἥ πόλλ', ἀμφὶ κρουνοῖς
 Πάγασον ζεῦξαι ποδῶν, ἔπαθεν,
 Πρὶν γέ· οἱ χρυσάμπυκα κού-
 ρα χαλινὸν Παλλάς ἤνεγ-
 κ'· ἐξ ὀνείρου δ' αὐτίκα
 95 Ἦν ὑπαρ' φώνασε δ'· εὐδεις,
 Αἰολίδα βασιλεῦ;
 "Ἄγε φίλτρον τόδ' ἴππειον δέκευ,
 Καὶ Δαμαίῳ μιν, Δύων
 Ταῦρον ἀργόν, πατρὶ δεῖξον.

Σ. δ. Κ. ιά.

- 100 Κυαναιγίς· ἐν ὄρφνα κνώσσοντί οἱ
 Παρθένος τόσα εἰπεῖν
 "Ἐδοξεν. ἀνὰ δ' ἔπαλτ' ὄρθη ποδί.
 Παρκεῖμενον δὲ συλλαβὰν τέρας,

98. Δαμαίῳ Bodl. α. δαμία et mox ἀργάντα, seu potius ἀργάντα, invito metro, Ald. cum Pal. C. 100. Prima in κνώσσοντι longa officit metro. Obvium est conjicere, occupasse eam vocem locum synonymi ὑπνώσσει, in quod et Pauw incidit, sed eo relicto ad aliam emendationem præceps fertur satis incommodam: κνώσσει quia κνώσσα a κνώα deductum videri potest. Mingarellus quatuor priores versus strophæ per totum carmen aliter dispertendos esse censebat: itaque et h. l. 100. κυαναιγίς ἐν ὄρφνα 101. κνώσσοντί οἱ παρθένος τόσα εἰπεῖν 102. ἔδοξεν· ἀνὰ δ' ἔπαλτ' 103. ὄρθη ποδί· παρκεῖμενον δὲ συλλαβὰν τέρας.

94. 5. ἐξ ὀνείρου δ' ἦν ὑπαρ, ex somno statim evigilavit. ὑπαρ est visum vigilanti oblatum, ὄναρ per somnum: ut ex notis locis Odys. τ. 547. v. 90. constat. Jam h. l. id quod somniabat, mox erat res vera. Interposita hæc (ἐξ ὀνείρου δ' αὐτίκα ἦν ὑπαρ) a poeta per parenthesis. φώνασε δ' scil. ἡ θεά. Omnino narravit ut lyricus. Verus ordo rerum hic erat: Polyidum vatem consuluerat Bellerophon super Pegaso domando; ejus jussu in templum Minervæ incubatum venit; cum freno inde redux

ad vatem, didicit, quæ curanda essent, etiam ex monito deæ. Erat autem Corinthi ξόανον καὶ ἱερὸν Ἀθηνᾶς Χαλκιδίτιδος. v. Pausan. ii. 4.

97. φίλτρον dixit frenum, πῖσμα, quo domantur adeoque mitigantur equi. Δαμίῳ πατρὶ, nam ipse Bellerophon habitus est Neptuni et Eurynomes f. ταῦρον ἀργόν, non candidum; nam Neptuno niger taurus mactabatur; sed εὐθαλῆ, pinguem.

99. δεῖξον accipio de ritu offerendi et consecrandi.

- Ἐπιχάριον μάντιν ἄσμενος εὔρεν;
 105 Δεῖξέν τε Κοιρανίδα πᾶσαν τελευτὰν
 Πράγματος, ὡς τ' ἀνὰ βα-
 μῶ θεῶς κοιτάξατο νύ-
 κτ', ἀπ' ἐκείνου χρέσιος· ὅπ-
 πως τέ οἱ αὐτὰ Ζηνὸς ἐγ-
 110 χεικεραύνου παῖς ἔπορεν

A. δ'. K. ιά.

- Δαμασίφρονα χρυσόν. ἐνυπνίῳ
 Δ' ὡς τάχιστα πιθίσθαι
 Κελήσατό μιν. ὅταν δ' εὔρουσθενεῖ
 Καρταίποδ' αὖ ἐρύη Γαιαόχῳ,
 115 Θέμεν Ἴππεία βωμὸν εὐδύς Ἀθάνα.

Similiterque in antistropha, et in ceteris. 101. τόσα recte Schmidius. Vulgo τόσσα, inimicum metro. 108. ὅπ- 109. πως idem ex Rom. nam Crat. et seqq. ὅ—πως. [Sic Heynius in textu correxit.] At Ald. ὡς—τί οἱ. 111. χρυσόν revocavit Schmid. ex Brub. quæ Romanam expressit. Ald. vero et Crat. Morell. cum Steph. et hinc seqq. et parte codd. Bodl. χρυσόν, haud dubie elegantius. At desideratur syllaba longa. Ut producat syllabam, Pauw tibicine eam fulcit χρυσόν γ'. At enimvero ex Mingarelli distributione versuum (v. ad v. 100.) nil mutandum: 111. δαμασίφρονα χρυσόν. 112. ἐνυπνίῳ δ' ὡς σ. πιθίσθαι 113. κελήσατό μιν. ὅταν 114. δ' εὔρουσθενεῖ — γαιαόχῳ. 114. αἰρύη, ut metro consuleret, et quia Schol. rec. ἀνρύη (ἀντὶ τοῦ ἀνιρύη) exhibet, (Aug. ἀν' ῥύη cum gl. ἀνατρέψη, θύη) Schmidius reflexit, admodum dure, pro vulgari αἰερύη, quod saltem scriptum relinqui, αὖ ἐρύη, (notum ex Il. α. 459. sc. victimam) et contracte ac dissyllabum pronuntiarī debet, Pauw -ποδ' αὖ ἰ- tribrachyn pro iambo positum habet: quod non probo. Aldus: ἀναρύη, vitiose, seu pro αὖ ἐρύη, seu pro ἀνιρύη, quod etiam Steph. alteram obsidet. Tandem γαιαόχῳ dici posse non dubito, ex Dorico γία pro γῆ, γαιᾶ, verum, an α tum productum sit, dubito, præferam itaque γαιαόχῳ, quod et Aldus offert: in hoc enim α longum ex η, γαιήχος. Legitur quoque is Isthm. vii. 5. P. iv. 58. 115. Ἴππεία alii ap. Schmid. et Oxon. vera lectio esset ἱππεία. Sic solet.

108. ἀπ' ἐκείνου χρέσιος: μετὰ τὸν χρηματισμὸν ἐκείνου, μετὰ τὸ τὸν Πολυΐδον χρεῖν, μαντεύσθαι. Mox 111. δαμασίφρονα Iyricæ dixi χαλινόν.

114. καρταίποδα h. ταῦρον σφάζει. Jubet Polyidus, sacro Neptuno facto, aram Minervæ exstruere: sc. Χαλι-ρίτιδι Paus. ii. 4.

Πληροῖ δὲ θεῶν δύναμις καὶ τὰν παρ' ὄρκον
 Καὶ παρὰ ἐλπίδα κού-
 φαν κτίσιν γ'. ἧ τοι καὶ ὁ καρ-
 τερός ὀρμαίνων ἔλαβεν

120 Βελλεροφόντας, φάρμακον
 Πραῦ τείνων ἀμφὶ γένυ,

E. δ'. K. iά.

Ἴππον πτερόεντ'. ἀναβὰς
 Δ' εὐθύς ἐνόπλια χαλκωθεῖς ἔπαιζεν.
 Σὺν δ' ἐκείνῳ καὶ ποτ' Ἀμαζονίδων

125 Αἰθέρως ψυχρᾶς ἀπὸ κόλ-
 πων ἐρήμου τοξόταν βάλ-
 λαν γυναικείον στρατόν,
 Καὶ Χίμαιραν πῦρ πνέοισαν,
 Καὶ Σολύμους ἔπεφνεν.

116. δι non est in Ald. sed θεῶν una syllaba potest pronuntiarī. 118. γ' ex-
 cidit MS. Bodl. et a. etiam Aldinae, in qua κτῆσιν, vitiose, ut et v. sq. ἔλα pro
 ἔλαβε. 121. γένυ Bodl. et Ald. quod contracte legendum, et in idem vul-
 garis scriptura γένυ resolvi potest: γένυ pro γίνυ. Aug. γίνυ'. Necessē tamen
 non est. 123. ἔπαιζεν Rom. et hinc aliæ. it. bini Bodl. et Aug. 125,
 126. Miror poeta placuisse duo epitheta uni voci tributa, altera relicta sine epi-
 theto: telis petiit Amazonas ἀπὸ κόλπων αἰθέρως ψυχρᾶς ἐρήμου. expectares ψυ-
 χρῶν ἀπὸ κόλπων. Declarat autem Scythiam, Amazonum sedem. [129. In
 ἔπεφνεν Heynius delevit v finale.]

116. δύναμις θεῶν πληροῖ κτίσιν (ἀπὸ
 τοῦ κτίζιν, pro πράσσειν) h. e. δύνανται
 θεοὶ τιλεῖν πρᾶγμα. tum παρ' ὄρκον καὶ
 παρ' ἐλπίδα declarat rem, quæ eventum
 habet præter spem, h. e. contra quam
 sperasses et jurasses, eam eventuram esse.
 κούφην κτίσιν malim jungere, ut sit res
 facili successu. [ut fiat κούφως. Ex Sche-
 dis.] Nam etsi ἐλπὶς κούφη per se bene
 dicatur, non tamen video, quem com-
 modum sensum h. l. fundat; at si prius
 teneas, videtur locus sic constitui

posse: ad eventum adducere valent dii
 etiam rem præter opinionem faciliem, h. e.
 ita ut sit facilis. Mox 120. φάρμακον,
 frenum, quod v. 97. erat φίλτρον. In
 re magica sunt synonyma. Et 123.
 α. σὺν ἐκείνῳ, Pegaso insidens. ἐνόπλια
 χαλκωθεῖς, h. ὀπλισθεῖς χαλκῶ. Præ-
 stat, puto, ἐνόπλια ἔπαιζεν, bellico more.
 Apud Callim. in Del. 133. clipeus ha-
 sta percussus ἐλίλαξεν ἐνόπλιον, ut fit in
 pugna.

130 Διασιγάσομαι αὐτῷ μόρον.
 Τὸν δ' ἐν Οὐλύμπῳ φάτναι
 Ζηνὸς ἀρχαῖαι δέχονται.

Σ. έ. Κ. ιά.

Ἐμὲ δ', εὐδὺν ἀκόντων ἴεντα ῥόμ-
 ῶν, παρὰ σκοπὸν οὐ χρεῖ

135 Τὰ πολλὰ βέλεα καρτύνειν χερσῶν.
 Μοῖσαις γὰρ ἀγλαοθρόνοις, ἑκὼν

130. διασιπάσομαι tres Pal. et sic Aldus edidit, pro διασιωπάσομαι, ita scriptum, quoniam *ω* uno sono efferenda sunt. Similiter Isthm. i. 38. σισωπαμίον. Vide- tur adeo hoc et doctius et verius. At Scholia ipsa alterum agnoscunt. Porro αὐτῷ Rom. pro αὐτοῦ. sed αὐτῷ doctius. Aldus vero διασιωπάσομαι οἱ μόρον ἰγῶ, invito metro. 132. ἀρχαῖαι Rom. et hinc al. ἀρχαῖαι Schmid. cum Ald. Pauwius hoc antiqua, illud regia Jovis præsepia significare autumat. τὸ ἀρχαῖον, ta- bularium, nota vox est, serior tamen; arguens fuisse δ, ἦ, τὸ ἀρχαῖον, quod ad imper- rium et regnum spectat, regium. ἀρχαῖαι φάτναι sunt adeo τοῦ ἀρχοντος. nec simili significato ἀρχαῖος, ut sit regius, occurrit. Quid Schol. vet. legerit, non liquet. Recentior ἀρχαῖαι habet. 133. ἀκόντων—ῥόμῶν. Significat ῥόμβος rotam, turbinem. At h. l. requiritur rotatio. Et fuit antiqua vox ῥύμβος pro κίνησης, quam ex Euripide in Pirithoo illustrat Schol. Apoll. Rh. iv. 144. cui ῥυμβῶν idem est. Hesych. ῥύμβος. δῖνος. 136. ἑκὼν dictum volunt pro ἑκῶν, quod Aldus quoque exhibet, et Schol. rec. Præstat ἑκὼν, sollenne Græcorum, lubens volens. Etiam Pauw hoc maluit.

130. Etiam Homerus reticescit no- vissima Bellerophon-tis fata II. ζ. 200. seq. Pegaso excussum Bellerophon- tem, cum in cælum contenderet, innuit infra Isthm. vii. 63. sq. add. Horat. iv. 11. 26. At Pegasus receptus in Olym- pum: etiam Hesiod. θ. 284. sq. ubi etiam Jovis fulmina gerit. Itaque h. l. præsepe ejus in Olympo. Non de si- dere cogitandum; quod est præsepe Asellorum juxta Cancrum: Arat. Dios. 160. sq. Alia narratione inter sidera relatus Pegasus; Arat. 205. sq. Eratosth. c. 18. Hygin. P. A. ii. 18.

133. At mihi videndum est, ne digres- sione facta evager. Ne 135. in articulo τὰ ἡέreas, puta esse dictum pro τὸ πλῆθος βελίων, ut sæpe apud Homerum πολλοὶ pro τὸ πλῆθος. καρτύνειν est pro

sollenni ἑριδίων χειρῶν. ut Apollon. Rh. ii. 332. ἀλλ' ἐν καρτύναντες ἰαῖς, ἐν χερσὶν ἑρισματῶν. καρτύνειν pr. vim addere, cum vi movere, regere, nunc valide emit- tere tela.

136. Nondum satis confido lectioni, quam habemus; nec satis placet, quod olim ipse junxeram Μοῖσαις et Ὀλυμπα- θιδαις ἐπίκουρος, ut ἐπίκουρος Μοῖσαις alio sensu dictus sit, quam tribulibus: illarum quidem ὑπηρέτης, famulus, sacer- dos, vates, his patronus, laudator. Nam sunt diversa. Potius sic, etsi durius, constituam: (σὺν) Μοῖσαις ἕβαν ἑκὼν ἐπί- κουρος Ὀλυμπαθιδαισι (κατὰ τὰ) Ἰσθμοῦ τε, τὰ τ' ἐν Νιμέα (πραχθίντα), venio etiam tribulibus victoris promptus laudator, patronus, ut alias testis laudum; pro sim- plici: Est mihi etiam tribulium victoris

Ὀλιγαθίδαισιν τ' ἔβαν ἐπίκουρος

Ἰσθμοῖ, τὰ τ' ἐν Νεμέᾳ. Παύρω δ' ἔπει δῆ-
σω φανέρ' ἀδρό', ἀλα-

140 δῆς τέ μοι ἔξορκος ἐπίσ-
σεται ἔξηκοντάκι γάρ

Ἀμφοτέρωθεν γ' ἀδύγλωσ-
σος βοᾷ κάρυκος ἔσλοῦ.

A. ε. K. ιά.

Τὰ δ' Ὀλυμπία αὐτῶν ἔοικεν ἦ-

145 δη πάροιθε λελέχθαι.

137. Ὀλιγαθίδαισιν Ed. Rom. sed statim ex Ald. emendavit Ceponinus in Crat.

138. Dubitat Pauw, an malit: Ἰσθμοῖ τ', (debebat θ') ἃ τ' ἐν Ν. Certe jun-
genda cum anteced. ἔβαν ἐπίκουρος Ἰσθμοῖ. Sic fere sup. Ol. ix. 124. περὶ τῆς δ'
ἀριστᾶ τ' ἦλθον τιμάτορος Ἰσθμίοισι Δ. μίτραις. Schema autem fere ut P. iv.
232. νύκτισσιν ἐν θ' ἀμύτραις.

140. ἔξορκος pro ὄρκος dictum esse et
sententia arguit, et interpretum auctoritas firmat. Durum tamen, et sine
exemplo. Pauw conj. μοι ἐξ ὄρκος, ut ἐξ sit pro ἔξω, publice. Lenior medicina
foret: ἀλαδῆς τέ μοι ἐξ vel τ' ἰμιῦ ἐξ ὄρκος ἰπίσσειται. h. ἐξ ἰμοῦ ὄρκος, ut sæpe poe-
tæ. 141. ἐξηκ. δ' ἀμ- Ald. 142, 143. Supplendum ἰγίνιστο, vel cum

Schol. ἀνεκέρυξιν αὐτούς. [γ' Heynius delevit.] 144. ἔοικεν jejuna oratio.
Videtur laborare, etsi λελέχθαι et φαίην accipiendum poetico ex usu pro celebrare.
Satis jam memorari antea (pr. et 45—8.) *Olympicam victoriam.*

mentio facienda, qui Isthmiis et Nemeis
sexagies victores fuerunt. ἔβαν, ut xiv. 27.
μόλον, pro ἔρχομαι [Similiter κάρυξ ἔβαν
N. iv. 120. Ex Schedis.]

143—149. Valde concise dicta sunt
quæ sequuntur. βοᾷ sc. ἰγίνιστο. 144.
*Olympicæ Oligathidarum victoriæ jam an-
tea celebrata sunt:* sive alio carmine,
seu solius Xenophontis victoriæ Olym-
picæ fuere, supra 41—48. memoratæ;
et v. 1. τρεῖς Ὀλυμπιονίκαι dixerat. Se-
quentia grammaticè non satis expeditio.
τότε substituendum erit ὅτι ἴσσαι. De-
bebat sequi: ὅτι δὲ δαίμων γενέθλιος ἔγ-
ποι. si porro *Fortuna, Genius natalis, ad-
fuerit.* Exciditne structura poeta, an
scripserat ille: εἴγυ δαίμων, ut reliqua
(νῦν δ' ἔλπομαι μὲν, ἐν θεῶ γι μὲν τίλος)

in medio sint interjecta? Ut nunc ver-
ba sunt, reliqua sic expeditio: νῦν δ' ἔλ-
πομαι μὲν, nunc saltem spero, me ea esse
celebraturum. ἐν θεῶ γι μὲν τίλος, exitus
utique est in dei manu. Διὶ Ἐνναλίφ. τε
ἐκδώσομεν πρᾶττεν τοῦτο, Jovi et Marti
hoc pernittemus efficere. Cur tamen
Marti, non possum exputare: Mars
enim cum ἀγῶσι nihil unquam com-
mune habuit; nec veteres Grammatici
expeditio hoc potuere. Fuit forte Mars
præcipuo tribulium honore coli solitus.
εἰ δαίμων γενέθλιος ἔρποι, quoniam ἔρποι,
non ἔρπει, scriptum est, malo optative
dictum accipere, ut interpositum sit:
*utinam fortuna, quæ inde a natalibus ad-
fuit Oligathidis, Genius natalis, porro ad-
sit.* Forte quoque scriptum fuit εἴθι,

Τά τ' ἐσόμενα τότ' ἂν φαίην σαφές·
 Νῦν δ' ἔλπομαι μέν. ἐν Δεῶν γε μὰν
 Τέλος. εἰ δὲ δαίμων γενέθλιος ἔρποι,
 Διὶ τοῦτ' Ἐνυαλίῳ τ' ἐκδώσομεν πράσ-
 150 σειν. τὰ δ' ἐπ' ὄφρῦι Παρ-
 νασσία, ἀμφ' Ἄργεϊ Δ' ὅσ-
 σα, καὶ ἐν Θήβαις. ὅσα τε
 Ἄρκασ' ἀνάσσω, μαρτυρή-
 σει Λυκαίου βωμὸς ἀναξ,

E. é. K. íá.

155 Πελλάνα τε, καὶ Σικυῶν,
 Καὶ Μέγαρ, Αἰακιδᾶν τ' εὐεργέες ἄλλος,

148. εἰ δὲ *utinam* vero, optative, Mingarell. quoque accipit. v. Not. 149. Διὶ
 una syllaba pronuntiandum. 150. Παρ- 151. νασσία. ἐν Ἄργει Δ' Ald. At
 Calliergus emendavit prius, Παρνασσία ἀμφ'. alterum autem corruptit ἄργει τε, ὅσ-
 Ut nunc est, repositum est a Schuidio ex Pal. A. et B. 151, 2. Pauw in-
 terprungere jubet: ἀμφ' Ἄργεϊ Δ', ὅσα καὶ ἐν Θήβαις, ὅσα τε. malit quoque ὅσα
 δι, hoc quidem non male. Sed priora cum admiratione sunt efferenda: ἀμφ'
 Ἄργεϊ Δ' ὅσα, καὶ ἐν Θήβαις; ὅσα τε (sc. ἐν) Ἄρκασ'; aut, quod verum esse arbitror,
 ὅσα τ' ἐν Ἄρκασ'. At quæ sequuntur, nulla idonea ratione expediri possunt;
 etsi aliquando, ut id efficerem, laboravi. Pauw emendabat ἀνάσσω v. 153. pro
 ἔνασσω sc. Xenophontis cognati vel gentiles. Quæ ipse arioler, vide in Nota.

utinam. εἴθε δαίμων γενέθλιος ἔρποι! Διὶ
 ἔρωται, ἔρχισθαι, procedere. Est autem
 δαίμων γενέθλιος, ingenita virtus
 athletica, ἀρετὴ συγγενής, εὐδοξία συγγε-
 νής, Nem. iii. 70. πρότερος συγγενής, Nem.
 iv. 68. v. 73, 4. Est hic δαίμων Ξενο-
 φώντος sup. v. 38. et δαιμονίως εὐχμυρ
 Ol. ix. 164. Ad Oligæthidas autem
 omnia spectant, non ad unum Xeno-
 phontem.

153, 4. Lectio haud dubie est corru-
 pta. Primum ἀναξ, βωμὸς ἀναξ (θεοῦ)
 Λυκαίου? tum ἀναξ ἀνάσσω! Equidem
 vitium natum suspicor e glossis quæ
 irrepserunt: fuerat pro ἀνάσσω, ἀνακ-
 τος μαρτυρήσει Λυκαίου βωμὸς. nam Ju-

piter est ἀναξ Λυκαῖος. Invasit locum
 vocis versus ultimæ, quæ excidit, glos-
 sa ἀναξ. An repetitum fuit ὅσα? Ita
 sic constitutus erit locus: ὅσα τε (malim
 ὅσα τ' ἐν) Ἄρκασ' εὐεργέτες μαρτυρή-
 σει Λυκαίου βωμὸς, ὅσα* Πελλάνα τε καὶ Σ.
 ut pendeant sequentia α μαρτυρήσει. scil.
 quot victoria fuerint. Et sententia hæc:
 Quot victoria fuerunt in Arcadia repor-
 tata ab Oligæthidis! Testis esto ara Jovis
 Lycæi, quam multæ fuerint: testantur
 certamina in Lycæis habita. [Pausan.
 viii. 38. p. 679. Ex Schedis.]

156. εὐεργέες ἄλλος simpl. septus lucus,
 quia ille tanquam locus sacer. Descri-
 bitur τὸ Διάκιον a Pausania ii. 29.

- "Α τ' Ἐλευσίς, καὶ λιπαρὰ Μαραθῶν,
 Ταίθ' ὑπ' Αἴτνας ὑψιλόφου
 Καλλίπλουτοι πόλιες, ἅ τ' Εὐ-
 160 βοια. καὶ πᾶσαν κατὰ
 Ἑλλάδ' εὐρήσεις ἐρευνῶν
 Μάσσον', ἢ ὡς ἰδέμεν.
 Ἄλλὰ κούφοισιν ἐκνεῦσαι ποσὶν,
 Ζεῦ, τέλει, αἰδῶ διδούς
 165 Καὶ τύχαν τερπνῶν γλυκεῖαν.

157. Μαραθῶν 158. τ' αἴθ', ὑπ' Aldus. Posset ferri Μαραθῶν—θ' αἴθ' ὑπ'. sed ταίθ' ὑπ' eodem redit. 163. Primus pes, ἀλλὰ, peccat in metrum. Schmidius conj. σὺ δὲ, quod et recepit Beck. Pauv vero argutius: Ἄνα, κ.—ut sit Ἄνα Ζεῦ. quod Mingarell. mutat in ἀνὰ κούφοισι δ' ἐκνεῦσαι ποσὶν, Ζεῦ, τέλει. ut sit ἀνὰ—ποσὶν.—Wakefield. Silv. Crit. ii. p. 97. ἄρα κ. An usquam ἄρα sic principio ponatur, dubito; utique in Pindaro non memini occurrere. [Mirari se hanc mutationem, Heynius scripsit in *Addendis*.] Idem τέλει τ' αἰδῶ διδού, quæ non satis assequor. τέλει, *efficere* ut, dictum, ut ap. Æschyl. vii. ad Th. 633. τελεῖθ', ὡς πόλις ὑψυχῆ. 164. Ζεῦ τέλει, αἰδῶ τε δίδου Camerar. conjiciebat, scilicet emendans Aldinam, in qua Ζεῦ τέλει ἀλδῶ τε δίδου. Male autem hæc interpretes arbitrantur poetam de se prædicare. Spectant haud dubie ad Oligæthidas cum superioribus inde a v. 136. quibus apprecatur auctoritatem et honorem inter cives cum vitæ felicitate.

περίθολος τιστράγωνος λευκοῦ λίθου—τοῦ
 περιθόλου δι' ἐντὸς ἑλαΐαι περιέκασιν ἐκ
 παλαιού. καὶ βωμός ἐστιν, οὐ πολὺ ἀνέχων
 ἐκ τῆς γῆς. ὡς δὲ καὶ μνημα οὗτος ὁ βωμός
 εἶη Δίακοῦ λεγόμενον, ἔστιν ἐν ἀπορήτῳ.
 De voce v. Timæum Lexic. p. 124. c.
 not. Ruhnk.

162. μάσσονα, *majora numero, plura,*
 ἢ ὡς ἰδέμεν, γινῶναι, *quam ut recensere ea*

possis. Tam multæ fuere Oligæthidarum
 victoriæ!

162. Ad tribules: fac ut illi porro
 incedant levi, inoffenso pede, κούφως, h.
 cursu non gravato, h. e. ut vitam agant
 tranquillam sine offensa. διδούς ἀρετὴν
 καὶ ὑψυχίαν. pro virtute posuit αἰδῶ,
 reverentia, auctoritas ac dignitas, quam
 virtus apud cives affert.

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ἰδ'.

ΑΣΩΠΙΧΩ ΟΡΧΟΜΕΝΙΩ,

ΠΑΙΔΙ ΣΤΑΔΙΕΙ.

ARGUMENTUM.

INVOCANTUR Gratiae, interpositis earum laudibus, ut victorem, qui Orchomenius erat, propitio numine excipiant—28. Tum memoratio fit patris jam vita defuncti.

Σ. ἁ. Κ. ιγ.

ΚΑΦΙΣΙΩΝ ὑδάτων λαχοῦ-
σαι αἱ τε ναίετε καλλίπωλον ἔ-

Etiam hujus odæ inscriptio a Grammatici^s varie exarata est. Post *παῖδι* inserunt *Κλειδάμου* edd. inde a Romana, quod Schmidius omisit. Aldus cum MS. Bodl. præterea adjectum habet: *νικήσαντι τὴν ἐξ' Ὀλυμπιάδα*, ex Scholio, in quo tamen *ος'* legitur. In Olymp. hæc lxxvi. victorem stadio fuisse Scamandrum Mitylenæum, ex Africano, Diodoro et Dionysio satis constat. Itaque puerorum stadio Asopichum vicisse, recte censuerunt viri docti, etsi ex v. 32. per se necessario id cogi non potest. Casu itaque *παῖδι*, quod vitio in epigraphe relictum fuit, hic locum suum merito tuetur. Primum autem puerorum cursus et luctæ certamen institutum Ol. xxxvii. Pausan. v. 8. p. 394. extr.

1. Diis patriis ubique commendat ætatibus coluere; quod satis constat poeta victores; itaque Orchomenium vel e Pausania. Gratiis, quas Orchomenii a primis inde

- δραν, ὃ λιπαρᾶς αἰοίδιμοι βασίλειαι
 Χάριτες Ὀρχομενοῦ,
 5 Παλαιγόνων Μινυᾶν ἐπίσκοποι,
 Κλυτ', ἐπεὶ εὐχόμαι.
 Σὺν γὰρ ὑμῖν τὰ τερπνὰ καὶ τὰ γλυκεία
 Γίνεται πάντα βροτοῖς·
 Εἰ σοφὸς, εἰ καλὸς, εἴ τις ἀγλαὸς
 10 Ἀνὴρ. οὔτε γὰρ θεοὶ
 Σεμνᾶν Χαρίτων ἄτερ

Inscribitur Carmen in edd. ἰδίως μονοστροφικόν. et quidem ἀνόμιον. duæ enim strophæ sunt diversi schematis. cujus rei exemplum aliud in Pindaro nullum extat. Alio modo, ut totum carmen in Strophen et Antistrophen dispescatur, id reflexit Dawes Misc. crit. p. 66. (68.) interpolatis tamen pro consilio nonnullis. Aliter Mingarellus p. 29. 43. sq. Aliter tandem, tribus syllabis versui additis Vauvilliers (*Hist. de l'Acad. des Inscript.* to. xlv. p. 231. sqq.) Equidem his, quæ tam lubrica sunt et incerta, parum confido.

1. Καφισίαν dederat Schmidius ad stipulantibus MSS. Bodleianis. Miror itaque, Oxonienses veterem lectionem reliquarum edd. repetiisse, Καφισίαν. Non enim alius occurrit, qui *Cephisum*, Bæotia fluvium, Καφισὸν dixerit. Contra recte dictus Καφισὸς pro Κηφισὸς, nec metro cavendum erat, nam media semper producitur, v. c. inf. Pyth. iv. 89. sin vero metro metuebatur, saltem Καφισσὸς scribi poterat, ex Κηφισσὸς, v. Paus. x. 33. Il. β. 522. 523. etsi vetustiores, suo more, uno tantum sibilo extulerunt. Depravatio *Cephesus* etiam in latinis codd. occurrit, v. Heins. ad Ovid. Met. iii. 343. 1—2. λαχοῖσαι in primo versu integrum et in altero Αἴ τι—ἴδραν habet Brubach, c. seqq. edd. ex Ald. nec aliter fere Metricus. αἴ τι puta dictum pro simplici αἴ, αἴ τινος. [λαχοῖσαι (vitiose expressum—σαν) αἴ τι Ναίετε κ. ἔ. distinguit vss. Boeckh. Commentat. p. xiv. Ex Schedis.] 2. καλλίβωλον MS. Bodl. et γ. et sic forte Schol. legerat, qui εὐνομίον interpretatur; pro diversa lectione quoque Schol. rec. laudat. Sed alterum non deterius, sive a bonis equorum pascuis, sive a cura equorum alendorum et ad certamina mittendorum. [7. In textu Heynius correxit τὰ τι τερπνὰ—.] 9. ἢ τις ἀγλαὰ Bodl. C. 11. χαρίταν Oxonienses ex Bodl. C. receperunt; vel furca ejiendum. Nusquam enim casus pluralis secundus per an effertur nisi in prima declinatione. Vulgo ubique. χαρίτων.

7. σὺν γὰρ ὑμῖν, pro δι' ὑμᾶς, ut σὺν Σιῶ. Ceterum sententiam jam vidimus Olymp. i. 48.

9. εἰ σοφὸς prout, quod et Homericum. Gratiis subest notio delectandi et placendi: placemus autem ingenio, pulcritudine, splendore vitæ; idque fit beneficio Gratiarum. [v. Herder in d. Werk. z. Litter.

v. K. vi. p. 215. Ex Schedis.]

10—18. οὔτε γὰρ—quid? quod nec ipsi dii—Etiam ipsi deorum vitæ, quæ epulis et choreis exigitur, adsunt Gratiæ, πάριθρον Apollinis et carmine, ut apud Homerum Musæ, celebrant Jovem. At quatenus πάντων ἔργων ταμίαι ἐν οὐρανῷ dici possunt? puto, rerum omnium,

- Κοιρανέαντι χορούς,
 Οὔτε δαίτας' ἀλλὰ πάντων
 Ταμίαι ἔργων ἐν οὐρανόῃ,
 15 Χρυσότοξον Δέμεναι
 Παρὰ Πύθιον Ἀπόλλωνα Θρόνους,
 Ἄεναον σέξοντι πατρὸς
 Ὀλυμπίοιο τιμάν.

Σ. β'. Κ. ιζ'.

- Πότνι Ἀγλαΐα, φιλησίμολπέ
 20 Τ' Εὐφροσύνα, θεῶν κρατίστου παῖδες,
 Ἐπάκοι νῦν, Θάλια τε ἐ-
 ρασίμολπε, ἰδοῖσα τόνδε
 Κῶμον ἐπ' εὐμενεῖ τύχῃ
 Κοῦφα βιβῶντα Λυδίῳ γὰρ
 25 Ἀσάπιχον ἐν τρόπῳ
 Ἐν μελέταις τε αἰείδων
 Μόλον· οὔνεκ' Ὀλυμπιονίκος ἂ Μινύεια

19. Cum statim v. 21. ἱερασίμολπος Thalia recurrat, Pauwius refingit hic: φιλη-
 σίδορασι. Potuere tamen plura locum habere, φιλησίκαμι, φιλησίδιισπι. At vitium
 latet in v. 21. prodente in hiatu. [δ' πότνι Ἄ. φιλησίμολπέ τ' - Εὐφρ. Boeckh.
 Comment. p. xiv. Ex Schedis. In textu ante Πότνι additum ω.] 21. Θάλια
 τι 22. ἱερασίμολπε Ald. cum MS. Bodlei. f. τ' ἱερα-σιμ. 24. Λυδίῳ 25. γὰρ Ἄ.
 Ald. cum MS. Bodl. nec multum diverse Metricus. vid. Pauw. 27. ἱμολον
 οὔνεκ' Ald. cum Bodl. At Μόλ'. οὔνεκ' Ὀ. legisse suspicatur Metricus Pauw; ita-
 que refingit: Λυδίῳ γὰρ Ἄ.—αἰίδα, Μόλ', οὔνεκ' Ὀλυμπιονίκα; ἂ Μ. h. μολλί, ades
 Thalia. Sed μόλον ad ipsam vatem spectat. Interpunctionem correximus, quæ

quæ vitam deorum beatam reddere possunt.
 Tum illæ σέξουσι τιμὴν, summam dignita-
 tem, majestatem Jovis, h. carmine cele-
 brant Jovem. Apud Eurip. Hel. 1360.
 illæ placant Cererem ob filiae raptum
 iratam.

21. ἱεράκοι νῦν γίνεσθε. [Improbatur
 Boeckh. ad Ol. i. 43. Ex Schedis.] Se-
 quentia tamen lyricus ad solam Thalianam

convertit, unde et v. 28. σιῦ ἱκασι, etsi
 Gratiarum omnino beneficio victorem
 declarabat.

22. τόνδε κῶμον, pompam victoris ince-
 dentem, canendo hymnum, ἐπ' εὐμενεῖ τύχῃ,
 quod victoria est parva. Mox 26. μιλέτα
 sunt ipsum carmen modis Lydiis attenpe-
 ratum.

- Σεῦ ἕκατι. Μελαντειχέα νῦν δόμον
 Φερσεφόνας ἴδι, Ἀχοῖ,
 30 Πατρὶ κλυτὰν φέροισ' ἀγ-
 γελίαν, Κλεόδαμον ὄφρα ἰδοῖς' υἱ-
 ὸν εἴπης ὅτι οἱ νέαν
 Κόλποισι παρ' εὐδόξοιο Πίσας
 Ἔσπεφάνωσε κυδίμων ἀέθλων
 35 Πτεροῖσι χαίταν.

in hac Ode admodum sensum turbabat, inprimis v. 24. 28. 29.—*Adeste, favete,*
dum victoris pompa ducitur et hymnus canitur, quandoquidem vestro beneficio victoria
parata est.—ἀμινύσια corrupte edd. Ald. et Rom. emendatum in ed. Crat. 28. μ.
νῦν δόμον Ald. MSS. Oxon. et Schol. recte, nam secundum Scholiasten metricum
 Asclepiadeus versus est. νῦν ab aliis erat omissum. 29. ἰλθὶ pro ἴθι Ald.
 cum Pal. C. prave. Ἥχοῖ, h. ω ἡχοῖ, de *Fama*, quæ in Orcum ad patrem Asopichi
 pervenit, ut filii victoriam perferat, dici, bonus Schmidius dubitare non debebat:
 erat Ἀγγυλία supra Ol. viii. 106. Idem perperam *Περσεφόνας* edere maluit.
 31. ὄφρα ἰ. rescripsit Schmidius. Vulgo omnes ὄφρ' ἰ. nec res eodem redit. v.
 Pauw. ὄφρ' ἰδοῖς Bodl. β. γ. vitiose. 32. νέαν MS. Bodl. 33. Πίσσας
 Bodl. C.

32. Κλεόδαμον ὄφρα ἰδοῖς', υἱὸν εἴπης,
 ὅτι ex græcismo, pro εἴπης, ὅτι ὁ υἱὸς οἱ
 ἑσπεφάνωσε. Vulgari scilicet ratione
 totus locus sic constitueretur: φέρουσα
 ἀγγυλίαν πατρὶ Κλεοδάμῳ, ὅτι ὁ υἱὸς
 αὐτοῦ ἑσπεφάνωσε. Sub. fin. πτερὰ αἰθ-
 λων *lyrica audacia*. Ἄθλα dicuntur
comam coronare; jam gloria et lætitia
 evolat victoris animus; unde πτερὰ

νικῶν inf. Pyth. ix. extr. ad quem loc.
 vide. Simili fere modo *πτεροῖντα ὕμνον*
 dixit Isthm. v. 80. 81. pro quo etiam
 poterat dicere *πτερὰ ὕμνου*. Et h. l.
 dicere poterat *ἑσπεφάνωσε χαίταν ἄθλοις*
πτεροῖσι vel *πτερωτοῖς*, ut ἄθλα sint pro
σφιφάνοις dicta, ut sup. xiii. 54. ἔργα
θῆκεν ἀμφὶ κόμαις h. σφιφάνους e victo-
 riis.

ΤΕΛΟΣ.

Π Τ Θ Ι Α.

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ *α*.

ΙΕΡΩΝΙΑΙΤΝΑΙΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

LAUDES carminis ita adornat, ut lyræ potentem vim et efficaciam in ipso Olympo declaret,—24. nec refugere ejus dulcedinem nisi impios, in quibus Typhœus, cui Ætna, imposita est,—56. ad ejus montis radices nova urbs, Ætna, condita erat, cujus civem se per præconem pronuntiarî jusserat Hiero;—64. quod in bonum omen vertit poeta et bona vota pro urbe facit—81. Facit quoque vota pro Hierone laudibus ejus interpositis—111. Mentionem denique injicit Dinomenis filii—115. Nunc preces ad Jovem facit pro Hieronis felicitate cum respectu ad superiorum temporum ærumnas et calamitates—156. Subjungit bona consilia et monita.

Σ. *α* Κ. *ιβ*'.

ΧΡΥΣΕΑ φόρμιγγι, Ἀπόλλω-

Συρακουσίω male adjectum erat in titulo. Nam *Αἰσναίων* se nunc voluerat pronuntiarî Hiero. Nova urbs condita erat Olymp. lxxvi. 1. V. Diod. xi. 49. Strab. vi. p. 414. A. mox soluta Ol. lxxix. 4. V. Diod. xi. 76. In hoc intervallo victoria Hieronis Pythica obtigit Pyth. xxix. Olymp. lxxvii. 3. ante C. N. 470. 1. Alii

1. [Carminum vis est summa et ad dum. *Ex Schedis.*] Lyram alloquitur, delectandum et ad terrorem injicien- seu invocat. Nihil tamen subjungit in

νος καὶ ἰοπλοκάμων
 Σύνδικον Μοισᾶν κτέανον
 Τᾶς ἀκούει μὲν βᾶσις, ἀγλαΐας ἀρχᾶ,
 5 Πείθονται δ' αἰοῖδοι σάμασιν,
 Ἀγησιχόρων ὀπόταν τῶν φροσμίων
 Ἀμβολὰς τεύχης ἐλελιζομένα.
 Καὶ τὸν αἰχματὰν κεραυνὸν σθεννύεις
 Ἀενάου πυρός. εὐ-

jungunt *χορ. φόρμιγξ* Ἀπόλλωνος, καὶ—v. Schmid. et Not. 5. Laudat ἀγλαΐας *προσμία* et Stesichori Μῶσαν ἀρχισίμουστον Athenaus iv. 27. et ex eo Eustath. ad Hom. Od. δ. p. 1480, 11. πῶδα ἀρχίχορον dixit Eurip. Troad. 151. 6. τῶν φροσμίων emendavit Schmidius, puto ex libris. Nam et Bodleianorum pars ita exhibere videtur. Vulgo *προσμίων*. 8. *σθεννύεις* revocavit Schmid. ex Cratandrina, quæ sequitur Aldinam. Ita novam et diversam citharæ laudem subjicere putandus est poeta. Vulgg. inde a Rom. *σθεννύεις*, quod non bene ad sensum pendet ab ὀπόταν. αἰχματὰν exponit βίκιον Schol. Æschyl. Prom. 405. ubi

seqq. quod invocationi huic respondeat; v. c. *adsis mihi*, aut simile quid. Scilicet est id. subintelligendum; poeta, animi æstu abreptus, processit ad alia. *χερσία φόρμιγξ* Ἀπόλλωνος si jungatur, καὶ languet; multo magis: καὶ κτίανος s. κτήμα. O aurea Apollinis lyra et simul instrumentum. Manebo igitur in naturali verborum ordine: *Χερσία φόρμιγξ*, Ἀπόλλωνος καὶ Μοισᾶν κτίανον σύνδικον. dictum hoc ornate pro simplici: *φόρμιγξ σύνδικος* Ἀπόλλωνος καὶ Μοισᾶν. Est κτίανον τὸ κτήμα, quod quis habet, tractat; et σύνδικος, qui alterius causam agendam suscipit, defendit, patronus, hinc omnino *συνήγορος*, adjutor. [Ol. ix. 148. Ex Schedis.] Lyra Apollini canenti et Musis chororum in Olympo ducentibus accipit, adeoque illum et hunc adjuvat, partes et operam suam præstat. Similiter *δόναις πιστοὶ χορευτῶν μάρτυρες* Pyth. xii. 48. In nostro et Romano sermone nulla est vox, quæ aut huic aut illi vocabulo satis respondeat; lyram

*arbitram, sociam, amicam, dicas forte; vim vocis Græcæ sentias facile, etsi assequi simili voce non liceat. Mox v. 4. βᾶσις est incessus chori ad rhythmum, cum quo initium fit choreæ, ἀγλαΐας ἀρχῆ, festivitatis, festæ letitiæ. Tum etiam cautus eorundem χορευτῶν ex lyra cantu pendet; pro αἰδῆ nominat αἰδοῦς. 6, 7. quoties tu proludis hymno.—Spectant seqq. 8—24. ad Musurum choros in Olympo in epulis deorum. cf. Il. α. 601. sq. Ita reliqua adjici poterant: fulmen languescit molli carminis dulcedine; id quod Jovem placatum designat, dum fulmen non vibrat manu, sed seponit; aquila demulcetur, ut obdormiscat; ipse Mars sic, ut alii dii, carmine delinitur. Itaque 8. *σθεννύεις καὶ*—etiam ipsum fulmen. In v. 9. sqq. locum Homericum Il. ψ. 87. sqq. de columba malo inhaerente Pindaro ante oculos fuisse, ingeniosa est Schneideri conjectura. Certior esset illa, qua quis Callimachum ad h. l. respexisse diceret in Del. 233. sq.*

- 10 δει δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετός, ὠ-
κεῖαν πτέρυγ' ἀμφοτέρω-
θεν χαλάζαις,

A. á. K. 1β'.

- 'Αρχὸς οἰωνῶν· κελαινῶ-
πιν δ' ἐπί οἱ νεφέλαν
15 'Αγκύλῳ κρατὶ, γλεφάρων
'Αδὺ κλαῖστρον, κατέχευας. ὁ δὲ κνώσσαν
'Υγρὸν νῶτον αἰωρεῖ, τεαῖς
'Ριπαῖσι κατασχόμενος. καὶ γὰρ βια-
τὰς 'Αρης, τραχεῖαν ἀνευθε λιπῶν
20 'Εγχέων ἀκμᾶν, ἰαίνει καρδίαν
Κάματι. κῆλα δὲ καὶ

αἰχμῶν pro βίαν. Nimis laxè: est fulmen hastæ more vibratum. 10. Exci-
derat in Oxon. δ' post εὔδι. 12. χαράζαις, χαλάζαις, vitia in Bodleianis.
15. βλιφάρων. Debut scriptum esse γλιφάρων. cf. sup. ad Ol. iii. 21. 16. κλαῖ-
στρον vulgg. Aliqui κλαῖστρον, inquit Schmidius, vel κλειθρον, quod vulgare erat.
Sed deerat versui syllaba: itaque Schmidius emendaverat: ἰγκαπέχευας. Melius
Oxonienenses per diæresin κλαῖστρον scripserunt: κλειστρον, κληστρον, κλαῖστρον,
κλαῖστρον, κλαῖστρον. Porro κατέχευας Bodl. β. γ. 18. κατασχόμενος Ald.
Pal. C. Bodl. C. Gott. librarii vitio, ut equidem arbitrator. 19. τραχεῖαν
producta syllaba requiri Schmidius observat. Sed α natum hic ex η. 21. κῶ-
μα Bodl. α. γ. et sic Ald. quæ glossa est ex inducta interpretatione, quasi κῶμα
ex κῶμος ductum sit. Est vero haud dubie sopor, somnus, quo opprimitur violentus
(βιατὰς, βίαιος, ut Ol. ix. 114.) Mars.

17. ὑγρὸν νῶτον. Per se et origine
sua τὸ ὑγρὸν nihil aliud aut fuit aut esse
potest quam humidum, liquidum. Ac-
cessere inde notiones, ut fit, ab adjun-
ctis: ut sit molle, hinc ut sit flexile, mo-
bile, fere quod Latinorum lubricum.
ὑγρῶν βᾶχιν equi dixit Tryphiod. 79.
Etiam h. l. νῶτον ὑγρὸν per se et vi vocis
nihil aliud esse potest, quam flexile, in-
flexum. [Theocrit. xxv. 206. κίρας
ὑγρὸν. flexum. Ex Schedis.] Nam quod
intumuit, addunt viri docti tacite ex al-

tera voce αἰωρεῖ. Nec magis vi vocis
ὑγρὸν esse potest tumidum, quam fluctu-
ans. ὑγρὰ κίλευθα θαλάσσης ex antiquo
sermone servarunt poetæ, ut tot alia,
tanquam perpetua nomina: in quibus
si aliam rationem tenere vellemus, in
argutias et tircas innumeras nos es-
semus illaqueaturi.

21. κῆλα δὲ καὶ Δαιμόνων θίλγει φρέ-
νας. [ac si κῆλα λύρας essent! Ex Sche-
dis.] Offendere potest καὶ, quasi non
Mars et ipse inter deos sit. Suspiciari

Δαιμόνων θέλγει φρένας, ἀμφί τε Λα-
τοῖδα σοφία βαθυκόλ-
πων τε Μοισᾶν.

E. α'. K. ιε'.

- 25 Ὅσσα δὲ μὴ πεφίληκε
Ζεὺς, ἀτύζονται βοᾶν
Πιερίδων αἴοντα,
Γᾶν τε καὶ πόντον κατ' ἀραιμάκετον·
Ὅς τ' ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ κεί-
30 ται, θεῶν πολέμιος,
Τυφῶς ἑκατοντακάρανος· τὸν ποτε
Κιλίκιον θρέψεν πολυά-
νυμον ἄντρον· νῦν γέ μ' ἀν

23. - τοῖδα Oxon. et Aldina rescripsere pro - τοῖδα, quod Romana primum intulit, etsi et duas breves pro una longa metrum ferat. σοφία primus metro poscente dedit Morellus, quem sequitur Steph. Antiquiores omnes σοφία. 25, 26. versus laudat Plutarch. de Superstit. p. 167. C. [et Sympos. ix. 14. Ex Schedis.] 27. αἰόντα sphalma ed. Cratandr. Π. δ' αἰόντας Cod. Augustanus apud Schmid. [29. Thiersch conj. ἐν ἐνῆ Ταρτάρῳ. bene. ut II. β. 783. Ex Schedis.] 31 - 36. leguntur ap. Strab. xiii. p. 930. ubi et alius de Typhone locus e Pindaro, quem v. in Fragmentis. 32. θρέψι Rom. et cett. θρέψιν Schmidius cum Ald. et Crat. 33. - νυμὸν τ' Ald. adverso metro.

possis πῆλά τι. Sed δὲ est pro γὰρ, nam etiam deorum animos delinit cantus: in quibus ipse Mars vim carminis sentit. ἀμφί σοφία λατοῖδα τι Μοισᾶν τι. pro διὰ σοφίας, arte, ut 155. ἀμφι ἀρετῆ.

25. ὄσσα δὲ—pro ὄσους. [at carmina terrent quoque persequendo injustes. Ex Schedis.] Respicit locum Plutarch. Opp. t. ii. p. 1095. E. Sensus: πάντα τὰ θεομισῆ κατὰ γῆν καὶ κατὰ πόντον καὶ κατὰ τάρταρον ἀτύζεται αἴοντα βοᾶν Πιερίδων. (Respondet v. 56. Absit a me, ut θεομισῆς sim: εἴη, Ζεῦ, εἴη τὸν ἀνδάνειν.) Itaque v. 29. καὶ ἀτύζεται ὁ Τυφῶς. ἀ-
τύζονται Schol. vult esse ἀποστρέφονται,

aversantur; at ἀτύζισθαι est ἐκπλήττισθαι, ταρασσισθαι, perterrefiunt. Saltem est λυπεῖσθαι, ut ap. Hesych. Porro ἐν Ταρτάρῳ κίτται Typhos; et tamen mox Ætnā est substratus. Scilicet Tartarus nunc non dicitur ut in Theogoniis; sed est simpliciter quod sub terra est. Mox v. 34. 35. sapienter poeta in obscuro positum reliquit phantasia, ne in cogitationem admittas, quomodo eidem monstro Italia supra Cumas (h. e. campi Phlegraei) cum Sicilia imposita esse possit; etsi caput campis illis, pectus Ætnæ subjectum fingere liceat.

Ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ἀλιερκίεες ὄχθαι
 35 Σικελία τ' αὐτοῦ πιέζει
 Στέρνα λαχνάεντα κίων
 Δ' οὐραγία συνέχει,
 Νιφόεσσ' Αἴτνα, πάνετες
 Χιόνος ὀξείας τιθήνα·

Σ. β'. Κ. ιβ'.

40 Τᾶς ἐρεύγονται μὲν ἀπλά-
 του πυρὸς ἀγνόταται
 Ἐκ μυχῶν παγαί· ποταμοὶ
 Δ' ἀμέραισιν μὲν προχέοντι ῥόον καπνοῦ
 Αἴθων· ἀλλ' ἐν ὄρφναισιν πέτραις

35. De metro v. ad v. 171. Σικελία τ' erit proceleusmaticus pro pæone quarto. 38. *νιφόεσσ'* et *χιόνος*. Sed *νιφτόν* et *χιόνα* jungere solenne poetis, v. c. II. κ. 7. est enim alterum cum significato procellosæ tempestatis conjunctum. 41. *ἀγνόταται* Rom. et Crat. cum Bodl. β. γ. Sed emendate Brub. cum seqq. secundum ed. Ald. Dubitat Pauw, an non poeta dederit *ἀπλαστοι πυρὸς ἀγνόταται ἐκ μυχῶν παγαί*. At viro in Pindari lectione versato quomodo illa epitheton translocatio insolens videri poterat? Est autem *ἀγνὸν* ignis epitheton simpliciter ornans, et a natura ignis petatum, quæ etiam in lustrationibus spectabatur; neque adeo probanda conjectura viri docti in Act. Erudit. Lips. 1749. Novembr. p. 646. et Barfordi Cantabr. 1751. *αἰνόταται*. 43. τὸ ν in *ἀμέραισιν* et mox in *ὄρφναισιν* addiderunt Oxonienses, monente Schmidio. 44. De Ætna interdium fumum et caliginem, noctu

40. Ol. lxxv. 4. sex annis ante hanc Hieronis victoriam Ætnæ incendium Siciliam vastaverat; aliud antiquius memoratur, nec tamen plura de eo constant; etsi in Empedoclis tempora illud incidere debuit secundum narrata de ejus morte; tertium est illud, de quo Thucydides loquitur iii. extr. Ol. lxxxviii. 2. ante C. N. 421. anno post secundum quinquagesimo. Docuere multi. v. ad Diod. t. i. p. 161. cf. Gedike et nuper Wernsdorf P. M. to. iv. p. 378. Aristoteles tamen, si modo is auctor est Mirab. Audit. cap. 113., jam sæpe Ætnæ incendium insulam incur-

sasse ait.

42. Mons Ætna nocturnis mirus incendiis; Plin. iii. 8. 14. v. Strab. vi. p. 420. B. (274.). Itaque v. 44-46. sunt tantum ornamenta flammæ: *noctu ardet*; nam dies flammæ adspectum oculis subducit, nec nisi fumus in conspectum venit. Apud Virgilium per intervalla et vices flamma et fumus variant: vid. Æn. iii. 572. sq. Mox v. 47. *Ἀφαιίσταιο κρουνοῦς* jungenda esse patet. Sunt iidem, qui paullo ante 42. *ποταμοὶ*, scil. *πυρὸς*, et *ἐρπιστόν* est monstrum, portentum. v. Valken. ad Theocrit. p. 399.

- 45 Φοίνισσα κυλινδομένα φλόξ ἔς βαθεῖ-
 αν φέρει πόντου πλάκα σὺν πατάγῃ.
 Κεῖνο δ' Ἀφαιστοιο κρουνοὺς ἔρπετον
 Δεινοτάτους ἀναπέμ-
 πει· τέρας μὲν θαυμάσιον προσιδέ-
 50 σθαι· θαῦμα δὲ καὶ παριόν-
 των ἀκοῦσαι,

A. β'. K. ιβ'.

Οἶον Αἴτνας ἐν μελαμφύλ-

etiam flammās, per tenebras scilicet sub conspectum venientes, eructante res est nota. vide ad Virgil. iii. *Æn.* 371. sqq. Sed Pauwium h. l. tenet illud, quod *nocti saxa evomere* dicitur *Ætna*, quasi id non æque fiat interdū. Itaque ipse emendat *τίφρας* pro *πίφρας*. Qua in re cum acute viderit alterum, miror, eum non æque vidisse, in nova hac lectione inferri aliud quid, ut scilicet *cinis* evomatur, quod interdū non minus fit quam noctu; reliqua autem, inprimisque *τὴν σὺν πατάγῃ*, parum convenire cineri. Itaque maneamus in vulgata eamque ad poeticam normam moremque exigamus, quo, cum altero membro simpliciter dicendum esset: *ἐν ἀφρῆσι φοίνισσα κυλίνδεται φλόξ*, ne nude id poneret, vestivit et exornavit splendide ex adjuncto: *φλόξ κυλινδομένα φέρει* etc. Poetam autem in his ad dialecticam subtilitatem revocare velle, calumniari est. 49. *ἴδωθαι* August. *τυθίσθαι* Pal. C. syllaba in utroque deficiente. *ἴ. τι τυθίσθαι* Bodl. C. et *ἴ. τι ἰδίσθαι* Bodl. β. γ. cum ed. Ald. sed recte præfert Pauw vulgatam. 50. *παριόντων* vacare dicit Pauw, et emendat *παριόντων*, quod tamen minus lyricum esset. [51. post *ἀκοῦσαι* Heynius signum coli posuit.]

49. *τίφρας θαυμάσιον προσιδέσθαι* pro simplici *θαῦμα ἰδέσθαι*, uti sequitur, *θαῦμα δὲ καὶ (ἴκ) παριόντων ἀκοῦσαι*, h. e. si ex iis audias, qui Siciliam audiere. Videri potest sententia sic infringi et pedestri orationi similiori fieri, cum in poeta requiratur: *visu audituque* (propter tantos fragores) *horrendum*: itaque olim *θαῦμα παριόντων* jungebam. Vulgaris enim ratio magis conveniret historico: ut Diod. i. 36. *Τὸ δὲ γινόμενον περὶ τὴν ἀνάβασιν τοῦ Νεῖλου τοῖς μὲν ἰδοῦσι θαυμαστὸν φαίνεται, τοῖς δ' ἀκούσασιν πανταλῶς ἀπιστον.* Cic. Verr. iv. 39. *Quod cum illis, qui aderant, indignum, qui audiebant, incredibile.* Adde 56. de hastis gramini-

neis. At *θαῦμα ἰδέσθαι* etiam apud Hesiod. Sc. H. 140. 218. 224. *θαῦμα μίγα φράσσασθαι.* Sophocl. Elect. 761. (Br. ed.) [*Τοιαῦτά τει ταῦτ' ἴσθιν, ὡς μὲν ἐν λόγοις, Ἄλγυνά, τοῖς δ' ἰδοῦσιν, οἴκτιρ ἰδομιν, Μίγιστα πάντων ἂν ὄσσωπ' ἐγὼ πακῶν.* Justiu. iv. 1, 9. de freto Siculo: *neque experientibus modo terribile, verum etiam procul visentibus.* e Theopompo petita. Ex Schedis.]

Ad 52. sq. cf. *Æschylum Prom.* 351-366. sq. Sensus est, Typhonem includi inter fundum scruposum et montem impositum. *οἶον* pro *ὡς ἰνδίδεται ταῖς κορυφαῖς*, simpl pro. monte, cui respondet solum, cui incubat. [*οἶον* pro *οὐτως*, sic

λοῖς δέδεται κορυφαῖς

Καὶ πέδῳ στρωμνὰ δὲ χαράσ-

55 σοῖς ἅπαν νῶτον ποτικεκλιμένον κεντέϊ.

Εἴη, Ζεῦ, τὴν εἴη ἀνδάνειν,

“Ὅς τοῦτ’ ἐφέπεις ὄρος, εὐκάρπιοιο γαί-

ας μέταπον, τοῦ μὲν ἐπανυμίαν

Κλεινὸς οἰκιστὴρ ἐκύδανεν πόλιν

60 Γείτονα· Πυθιάδος

Δ’ ἐν δρόμῳ κάρυξ ἀνείπε νιν ἀγ-

γέλλων Ἰέρωνος ὑπὲρ

Καλλινίκου

E. β'. K. ié.

“Ἀρμασι. Ναυσιφορήτοις

65 Δ’ ἀνδράσι πρῶτα χάρις

Ἐς πλόον, ἀρχομένοις πομ-

παῖον ἐλθεῖν οὔρον· εἰκότα γὰρ

Καὶν τελευτᾷ φερτέρου νό-

στου τυχεῖν. ὁ δὲ λόγος

56. εἴη τιν ἄ. Morell. et al.

65. πρῶτον Bodl. β. γ.

66. ἐρχομένοις

Schmidius reposuerat ex Augustano, et sic laudari ait locum a Schol. ad Nem. i. Vulgo omnes ἀρχομένοις, quod displicebat, quoniam jungebant ἀρχομένοις ἰς πλόον. Immo vero πρῶτα, (non πρῶτα, ut exaratum ab Oxoniens.) χάρις ἰς πλόον. (sc. γίνεσθαι,) ἀρχομένοις (αὐτοῖς τοῦ πλόου) πομπαῖον ἐλθεῖν οὔρον. Vidit quoque Pauw. 68. φερτέρα Bodl. β. γ. cum Ald.

hoc modo, τοῖς. l. per exclamationem, ὦς! Ex Schedis.]

[56. Væ iis qui diis exosi sunt! Ego vero utinam sim θεοφιλής! Ex Schedis.]

66. Nondum nota displicet. πρῶτα χάρις ἰς πλόον, [ἰν πλόῳ. Ex Schedis.] ἀρχομένοις (πλόου) πομπαῖον ἐλθεῖν οὔρον. possis quoque jungere: ἐλθεῖν οὔρον ἰς πλόον. At Vauvilliers ad Sophocl. to. ii. p. 59. not. damnato ἐρχομένοις, quod

olim ipse probaverat, ἰς πλόον ἀρχομένοις jungit, ut sit auspiciantibus, libantibus, sacrificantibus. Dura sane oratio.

69. ὁ δὲ [γὰρ. Ex Schedis.] λόγος—φίρει. Ratio, quæ par est inter navigationis initia et urbem recens conditam, affert spem post tam faustum fortunæ casum, ταύτη ἐπὶ συντυχίᾳ, ἰς τὸ λοιπὸν, in posterum, ἕσσεσθαι sc. τὴν πόλιν—fere ut Ol. ii. 32. ἔπεται δὲ λόγος Κάδμοιο κούραις.—73. σὺν θαλίαις εὐφάνοις,

- 70 Ταύταις ἐπὶ συντυχαίαις δόξαν φέρει,
 Λοιπὸν ἔσσεσθαι στεφάνοι-
 σί τε ἵπποις τε κλυτὰν
 Καὶ σὺν εὐφώνοις θαλίαις ὀνομαστάν.
 Λύκιε καὶ Δάλου ἀνάσσαν
- 75 Φοῖβε, Παρνασσῶ τε κρᾶναν
 Κασταλίαν φιλέων,
 Ἐδελήσαις ταῦτα νόω
 Τιθέμεν εὐανδρὸν τε χῶραν.

Σ. γ'. Κ. ιβ'.

- Ἐκ θεῶν γὰρ μαχαναὶ πᾶ-
 80 σαι βροτέαις ἀρεταῖς,
 Καὶ σοφοὶ καὶ χερσὶ βια-
 ταὶ περιγλωσσοὶ τ' ἔφυν. Ἄνδρα δ' ἐγὼ κεῖνον
 Αἰνῆσαι μενοιῶν, ἔλπομαι

72. hoc emendatum ex Bodl. C. metro pestulante. Vulgo ubique: -σιν, ἵπποισιν τε κλυτὰν. In quibus veriore lectionem adhuc quaero. Nam deest subjectum: *Ætiam urbem*. Fuit forte *στιφάνοισί νιν ἵπποις τε*. Mox *κλυτὰν καὶ ὀνομαστὰν στ. ἵπποις τε σὺν ἱ. Σ. est σὺν pro διὰ*. 74. *Δάλιο ἀνάσσαν* omnes ante Schmidium: poterat ferri *tribrachys* ex sententia Pauwii. Receptum erat *Δάλιοι ἀνάσσαν*. [Hermann. ad Orph. p. 722. Ex Schedis.] *Δαλίου* Bodl. C. *Δάλου* Bodl. β. γ. quod pro vero habeo. In principio *Λύκιε καὶ* est Pæon quartus, v. ad 191. 75. *Παρνασσῶ* erat, recte; haud dubie ea antiquior scriptura: sed in aliis locis regnat in edd. recentior forma geminato sibilo. 78. Perperam Schmidius Scholiasten arbitratur *τιθέμεν* legisse: *πρόπτειν καὶ συμπεριρῖνειν* explicat τὸ *τιθέμεν* pro *ποιῖσθαι*. Idem conj. *εὐανδρῶν* sed nota alia forma non est quam *εὐανδρεῖσθαι*. Scilicet putabat ad *εὐανδρὸν* *σε χῶραν* repetendum esse *τιθέμεν*. Enimvero satis patet, ordinem esse verborum: *τιθέμεν νόω* (*ἐντιθέμαι νόω* vel *τιθέμαι εἰς νόω*) *ταῦτα χῶραν τε εὐανδρὸν*. 81. *βηται* tres Bodl.

h. in, διὰ θαλιῶν. epulas pro festis solennibus dicit, in quibus carmina canuntur. Mox 77. ταῦτα est pro τοῦτο, omen illud. et 79: μαχαναὶ πᾶσαι, μηχανὴ πᾶσα, h. πάντα ἃ μηχανῶνται βροτοὶ τῇ ἀρετῇ ἑαυτῶν.

A v. 82. novum sententiarum ordinem orditur Pindarus: sc. de laudibus Hieronis, quas v. 82-86. justas ac debitas esse ait, et deberi summas. Similia inf. Nem. vii. 103. sq.

Μὴ χαλκοπάραον ἄκονθ' ὡσεὶ τ' ἀγῶ-
 85 νος βαλεῖν ἔξω παλάμα δονέων,
 Μακρὰ δὲ ρίψαις ἀμεύσεσθ' ἀντίους.
 Εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος ὄλ-
 βον μὲν οὔτω καὶ κτεάων δόσιν εὐ-
 δύνοι, καμάτων δ' ἐπίλα-
 90 σιν παράσχοι.

A. γ'. K. 1β'.

Ἦ κεν ἀμυνάσειεν, οἴαις
 Ἐν πολέμοισι μάχαις
 Τλάμονι ψυχᾷ παρέμει-
 ν', ἀνίχ' εὐρίσκοντο θεῶν παλάμαις τιμὸν,

36. ἐκρίψαις ex Bodl. C. receperant Oxon. Productum δὲ ante ρίψαις. Porro ἀμύσεισθαι Bodl. β. γ. etiam ἀμύσεισθ' Ald. quod Mingarell. probat. Vulgg. ἀμύσασθ'. De voce v. Hesych. qui ἀμύσεισθαι, δηλαδίην, πειραιώσασθαι interpreta- tur, commode ad h. l. Pauwius eam ab ἄμῃ operose deducit. Vix dubites, quin fuerit ἀμείω, ἀμείω, ἀμείω et ἀμείβω. Sic στάω, στῶ, στίω, στίω et στείβω. Nec absimilia τρίβω ex τρίω, θλίβω ex θλάω.

91. ἀμυνάσειεν emendavit Schmi- dius pro ἀναμνήσειεν tacite: non enim egregius vir, quoties stipulam de via tolle- bat, Quiritum fidem testabatur. Nec tamen necesse erat id facere, cum metrum non cogat. Vulgo, ἄν μνάσειεν. οἴαις ed. Rom. aiunt Oxonienses. exemplar nostrum οἴαις exhibet.

94. In εὐρίσκοντο subjiciant Interpretes, praeantibus Scholiis, Hiero cum fratribus, et Therone; quod sane durissimum, cum in ceteris regnet singularis numerus. Possis non minore jure subintelligere homines, vel Siculi et αἱ μάχαι. hoc quidem melius. Pauw emendatione egere locum opinatus scribit; παρέμει- νεν, ἢ εὐρίσκοντο θ. σ. τιμὸν. Vauvilliers, qui olim Larcherium

87. εἰ γὰρ pro εἴθι. Sit modo felicitas perpetua et integra! εὐδύνι proprie ventus secundus navem propellit, seu gubernator regit, nunc fortuna.

91. [pro ἀναμνήσειαι, ἀναμνήσαι γὰρ, memoria tenet ipse, quae—. Ex Schedis.] Quae sequuntur usque ad v. 108., sub- nata e memoracione ærumnarum, κα- μάτων, in parenthesi posita sunt; redit v. 109. ad eadem vota, in quibus v. 87-90. substiterat. Lux hinc toti loco affunditur. Sane memor esse potest, quot

VOL. I.

prælis discrimina adierit, quibus sibi dignitatem regiam paravit et regius opes firmavit. Repetit sententiam inf. Pyth. ii. 108. sq. παρέμεινεν potentius quam παριγένετο.

94. εὐρίσκοντο ad Hieronem cum fratribus, etsi durum est, referunt, quorum opera ille in bellis gerendis usus est; prævit jam unus e chol. Malim repetere αἱ μάχαι εὐρίσκοντο. v. V. I.

x

- 95 Οἶαν οὐτίς Ἑλλάνων δρέπει,
 Πλούτου στεφάνωμ' ἀγέρωχον. Νῦν γε μὰν
 Τὰν Φιλοκτῆταιο δίκαν ἐφέπων
 Ἔστρατεύθη. σὺν δ' ἀνάγκη μιν φίλον
 Καί τις ἐὼν μεγαλά-
- 100 νωρ ἔσανεν. Φαντὶ δὲ Λαμνόθεν ἔλ-
 κει τειρόμενον μεταλλά-
 στοντας ἔλθεῖν

sequutus, doctissimum virum, proposuerat: ἀ νίχ' (pro ἄ νίκα) εὐρίσκοντα, quod contortum est et metro adversatur, mox ad Sophocl. Electr. p. 33. emendat εὐρίσκοιτο, et εὐρίσκοντα vir doctus in Nov. Act. Lips. 1749. Novembr. p. 646. (ubi multa parum feliciter in hanc Oden proposita sunt, ut et a. 1754. p. 301. sq.). Inter Mingarelli tentata erat: παρῑμένῳ γ', ἴν' εὐρίσκοιτο Δ. π. τ. Si quid mutandum, lenius est, quod suspicabar: εὐρίσκοντα θεῶν παλάμαι ut Pyth. ii. 72. δόλον θέσαν Ζηνὸς παλάμαι. 97. ἰφίρων Aug. invito metro. 98. μιν φίλον καί τις. Noluī ergo poeta dicere φίλον τις? [αὐτὸν ὄντα φίλον αὐτοῦ πρότερον. Ex Schedis] 101. μεταλλάσσοντας a μεταλλάξῳ habet saltem rationem; etsi in metrum peccat. Legitur vulgo μεταλλάσ—οντας, quod et in grammaticam et in sensum peccat. Paul. Steph. alterum λ omisit; sicque Pauw emendat μεταλλάσσοντας a μεταλλάξω, ex λάζω, λάζομαι, λαμβάνω, ut abducerent secum. non male, modo de usu τοῦ λάζω activa forma constaret. Solenne est λάζισθαι. Occurrit tamen λάζω apud Etymol. M. nec caret analogia, est enim ejusdem originis cum λαμβάνω, ex λάω, λάζω, et λαμβάνω ex λάβω vel λήβω. At quis probet non emendationem; sed ariolationem? An latet ματύνειν, quod Pindarus frequentat? ut fuerit: τειρόμενόν γε, ματεύ—οντας. [f. μεταβάσσοντας. βάζω, βιβάζω σινά, accessio. Ahlwardt. μεταμίψοντας. Ex Schedis.]

96. sq. Νῦν γε μὰν. Morbo laborantem Hieronem effinxere nobis grammatici ex Philoctetis memoracione. Verba suppeditant tantum hæc: Hieronem ab iis, qui alienis fuerant animis, ut iis auxilium ferret, arcessitum esse. Ad Philoctetis ille exemplum arma tumsit; quem inimicus (Ulysses), necessitate urgente, superbi alioquin animi, blandis verbis demulsit. [Tanquam alter Philoctetes, qui, ab iis, a quibus in Lemno relictus fuerat, nunc ope ejus impetrata, Trojam adiit, ab iis, qui eum antea contemserant, (a Therone) pre-

cibus expetitus militatum ivit. Ex Schedis.] Narrant Scilicet etc. Νῦν γε, ergo hoc diversum a superioribus bellis. Sequor in hac interpretatione morem poetæ in digressionem per fabulas ad comparisonem memoratas.

98. Πᾶρεο in hoc, præstetne σὺν δ' ἀνάγκη μιν φίλον—ad Hieronem referre, an ad Philoctetem, ad quem utique spectant seqq. Φαντὶ δὲ pro γάρ. [De Philoctete v. Philostrate, jun. 17. (Opusc. v. p. 192.) Ex Schedis.]

[99. σίς. Schol. Theronem intelligit. Ex Schedis.]

Ε. γ'. Κ. ιέ.

"Ηρωας ἀντιθέους Ποί-
αντος υἱὸν τοξόταν'

105 "Ὅς Πριάμοιο πόλιν πέρ-
σεν, τελεύτασέν τε πόρους Δαναοῖς,

'Ασθενεῖ μὲν χρωτὶ βαίνων'

'Αλλὰ μοιρίδιον ἦν.

Οὔτω δ' Ἴερωι θεὸς ὄρωτῆρ πέλοι

110 Τὸν προσέρποντα χρόνον, ᾧν

'Εραται, καιρὸν διδούς.

Μοῖσα, καὶ παρ Δεινομένει κελαδῆσαι

Πείθεό μοι ποιὰν τεδρίππων.

Χάρμα δ' οὐκ ἀλλότριον νι-

115 καφορία πατέρος.

"Αγ', ἔπειτ' Αἴτνας βασιλεῖ

Φίλιον ἐξεύρωμεν ὕμνον,

Σ. δ'. Κ. ιβ'.

Τῷ πόλιν κείναν θεοδμά-

109. Cum syllaba abundare videatur, Schmidius conj. 'Ἰερωί τις ὄρωτῆρ, vel 'Ἰερωι θεὸς σωτῆρ, probant prius Oxonienses. Sed θεὸς una syllaba est effe-
rendum, quod Pauw monuit. Mingarell. conj. οὔτω δ', Ἴερωι, θεὸς δ. π.—ᾧν
ἔρασαι, κ. δ. ut Hiero sit vocandi casu. [Ita Heynius in textu correxit.] φίλι
aliqui ap. Schmid. nescio qui. 110. τῶν γι Bødl. C. τὰν ποτιέροισα Ald.
quod Pindaricum est. 112. Δεινομένη scribit Ald. καὶ περὶ Δεινομένην Cod.
Aug. 113. πειθεό μοι Choriambus pro Pæone quarto, qui requirebatur.
Forte fuit πείθεό μοι, quod et Mingarell. conjiciebat. [Sic Heynius in textu cor-
rexit] v. ad 191. 118. κλιναὺν Aug. Cod.

109. Similiter utinam—Redit ad 88,
89. καιρὸν διδούς, eventum, qui ab tem-
porum opportunitate pendet. cf. Nem.
viii. 6.

116. [ἔπειτα, post ista : ut solet poeta
ad alia procedere. Vix bene pro ὕμνον,
olim. Ex Schedis.] Αἴτνας βασιλεῖ. Per-

git nunc poeta, quod toties facere solet,
paucis versibus diversorum laudes com-
plexus, ad Jovem celebrandum ; unde
inf. 130. Ζεῦ, φίλι. Jam τῷ v. 118. in-
tellige, Jovi Ætnæo, cui novam urbem
condidit et dedicavit Hiero : et quidem le-
gibus et institutis Doriensium.

- τῶ σὺν ἔλευθερία
 120 Ἑλλάδος στάθμας Ἰέρων
 Ἐν νόμοις ἔκτισσε. θέλοντι δὲ Παμφύλου
 Καὶ μὰν Ἡρακλειδᾶν ἔργοι,
 Ὀχθαῖς ὑπο Ταυγέτου ναίοντες, αἰ-
 εὶ μένειν τεθροῖσιν ἐν Αἰγίμιου
 125 Δαριῆς. ἔσχον δ' Ἀμύκλας ὄλβιοι,
 Πινδόθεν ὀρνύμενοι,
 Λευκοπάλων Τυνδαριδᾶν βαδύδο-
 ξοὶ γείτονες, ᾧν κλέος ἄν-
 θησεν αἰχμᾶς.

A. δ. K. β'.

130 Ζεῦ, τέλει αἰεὶ δὲ τοιαύ-

[121. ἔκτισσ'. ἰθίλοντι Boeckh. Comment. p. xxviii. Ex Schedis.] 125. Δαριῆς, quæ apertior Dorica ratio, Rom. et al. Δαριῆς ex Ald. repetitum. 130. Ζεῦ τέλει, omnes vett. edd. nisi quod Crat. Ζεῦ, τέλει αἰεὶ δέ. nec excidit apostrophus nisi in Pauli Stephani edd. incuria, puto. Idem tamen est, τέλει an τέλει' scribas; nam est τελίω et τελίω. Supplet Schmidius: Ζεῦ τέλει πάντα ἀ αἰτῶ. Ita vero sequentia laborant; nec videntur Ζεῦ τέλει ad superiora spectare; nullæ enim preces antecesserunt. Necessè adeo ad seqq. referre. Sed tum δὲ retrahendum est, fitque trajectio dura pro τέλει δὲ αἰεὶ τ. Ita sane præstat scribere γε, quod

120. Ætne coloni Dorici erant generis, Geloι, Megarenses et Syracusani; arcessiti quoque advenæ erant alii e Peloponneso ad quinque millia: Diod. xi. 49. Iis relictæ *leges patriæ et instituta Doriensium* (de quibus disertius actum in *Opusc. acad. to. ii. p. 217. sq.*). Ab *Hyllo*, Hercules filio, tanquam primo duce Doriensium in Peloponnesum incurstantium, etsi ille cæsus ab Echemo Arcadam rege, et dilatus fuit reditus in L annos, appellantur nunc *leges Doriensium νόμοι Ἑλλάδος στάθμας*: et mox eadem *leges Ægimii, Αἰγίμιου τιθαι*: et appellantur Dorienses posterī *Pamphyli et Heraclidarum*; scilicet fuit Ægimius inter generis Dorici ma-

jores: cujus filii *Pamphylus* et *Dymas* profectio in Peloponnesum interfuerunt. v. Apollod. ii. 8. 3. extr. ubi cf. Not. p. 515. add. inf. Pyth. v. 96. Nacti erant posterisedes in Laconica et *Amyclas* obtinuerant.

In v. 123. enallage temporis est, res præterita tanquam præsens, *ναίοντες qui olim habitaverunt, οἱ νασάμενοι*. [immo, qui habitant, postquam venerunt. Ex Schedis.] Etiam ἔσχον vi plusquamperfecti: nam ad colonorum, qui ex Peloponneso venerant, majores hoc spectat. Sæpe hoc animo tenendum erat; ut Nem. ix. 130. *φιῦγι, fugerat*.

130—6. Locus impeditus, in quo expediendo nec olim feliciter versatus sum,

ταν Ἀμμένα παρ' ὕδαρ
 Αἴσαν ἀστοῖς καὶ βασιλεῦ-
 σιν διακρίνειν ἔτυμον λόγον ἀνδρῶπων.
 Σύν τοί τίν κεν ἀγητῆρ ἀνῆρ
 135 Υἱῶ τ' ἐπιτελλόμενος δᾶμόν τε γέ-

jam Pauw maluit. Nec tamen ita res est expedita: duplex enim accensatus, qui sequitur, ambiguum facit, utrum sit subjectum: num αἴσα διακρίνει λόγον, an λόγος διακρίνει αἴσαν? Utraque ratio durissima est. Præstat priorem sequi: fac, ut conditio populi Ætnæi et regum talis sit, ut constituat rerum nomen, veram famam (Dorici instituti), laudem, (ut sæpe λόγος in Pindaro) inter homines; h. fac, ut Ætnæi dicantur vere frui Doricis institutis; ut sit pro: τίλει, τοὺς ἀνδρῶπων λέγειν ἐτύμως, (ἀληθῶς) τοιαύτην αἴσαν (Doricam) ἀστών καὶ βασιλίων διακρινῶνται, constitutam esse. Esset tertia ratio, ut interpungatur post βασιλεῦσιν, sicque fieret, τίλει τοιαύταν αἴσαν ἀστοῖς καὶ βασιλεῦσιν, (ὥστε αὐτοὺς) διακρίνειν ἔτυμον λόγον ἀνδρῶπων: hanc conditionem (fortunam) semper præsta civibus et principibus, seu regibus, ut justitiam colant. ἔτυμος λόγος, δίκαιος λόγος, διακρίνειν τὰ δίκαια, nota sunt. Egerat autem in superioribus de legibus Doricis, ad quas urbs nova temperata fuerat. v. 120. σηρ. Incommodum tamen in hanc sententiam est voc. ἀνδρῶπων. 131. Ἀμνένου Bodl. C. Amenanum Strabo appellavit lib. v. p. 240. B. et sic in numis Catanæorum. Ab hoc tamen loco Ionica forma aliena. Ut Μένελαος et Μενίλας, similiterque multa alia; sic et Ἀμνένος et Ἀμένος. 134. τίς κεν Aug. male. Vix mihi persuaderi patiar, κακῶφανα hæc monosyllaba a Pindaro profecta esse Σύν τοί τίν κεν. Etsi sententia bona est: σύν τιν, te, Jove, adjuvante, tuo numine, σοί, sane, ἡγητῆρ—τράποι κεν. Needum tamen vidi melius. Coniiciebam: σύν τοῖσιν κεν—ἱπιτελλόμενος. commune cum iis (populo et filio) imperium tenens. ἀγιστῆρ Bodl. C. et Ald. 135. Hærent in υἱῶ τ' ἐπιτελλόμενος Schmiddius et Pauwius. Alter ἐπιτελλόμενος ἀγητῆρ τε jungit, ut sit dux exortus. Nihil vidi durius. Alter υἱὸν legit, nempe ut cum τράποι jungatur; (nam cum ἐπιτελλόμενος jungi nequit, quod requirit casum tertium.) Et hoc præferendum: ἀνῆρ ἡγητῆρ ἐπιτελλόμενος τράποι υἱὸν τε δᾶμόν τε ἐφ' ἄσυχίαν σύμφωνον. Videtur enim Hiero filium Dinomenem novæ coloniæ præfecisse, ut ipse olim a fratre Gelone Gelæ, Thrasydæus a patre Therone, tyranno Agrigentino, Himeræ, præfecti fuerant [cf. Aristotel. de Rep. v. 10. p. 306. E. Ex Schedis]: filium adeo in potestate retinere sibi certa ratione obnoxium habere et potuit et debuit. Obvia est causa, cur υἱὸν abierit in υἱῶ, propter ἱπιτελλόμενος. 135. δᾶμόν τε γεραι- 136. ρων Ald. δᾶμόν τε γει-ραίων Rom. et ceteræ edd. quas metrum refellit;

nec nunc satisfacio. Sensus sic satis aptum esse video: Jupiter, fac, ut Ætnæa civitas vere Doriensium institutis uti dicatur. Sed hæc ex verbis extorquenda sunt fiducialis: ut sæpe vidimus sententias satis probabiles ex Pindaro elici, uno et

altero verbo tanquam in consilium adhibito, reliquis tacentibus. Mox v. 134. σύν τοί τίν κεν: hiulcum hoc vix a Pindaro proficisci potuit. Conjicere licet multa: verum hariolari non est emendare, nec interpretari.

ρων τρέπτοι σύμφωνον ἐφ' ἀσυχίαν.
 Λίσσομαι, νεῦσον, Κρονίαν, ἄμερον
 Ὅφρα κατ' οἶκον ὁ Φοί-
 νιξ, ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλατὸς ἔχη,
 140 Ναυσίστονον ὕβριν ἰδῶν,
 Τὰν πρὸ Κύμας

E. 8. K. ié.

Οἶα Συρακοσίων ἀρ-
 χῶν δαμασθέντες πάθον,
 Ὀκυπόρων ἀπὸ ναῶν

nisi *δαμον γεραί* - ρων τρ. legas. Sed nullo modo commoda exit sententia, etiamsi jungas: *filio præcipiens eumque honorans tradat ei populum*, si vel maxime *τρέπτοι* pro *ἱπιτρέπτοι* dictum velis: quod tamen improbo, est enim: *ad concordiam et tranquillitatem animos convertere*. Itaque paruit Schmidius correctioni Ceperoni in Cratandrina: *γί-ρων*. 136. *τρέπτοι* Bodl. γ. porro ἐφ' exciderat Rom. *ἔς ἡσυχ.* Aug. *ἡσυχίαν* vulgo. 142. *Συρακοσίων* metro monente emendavit Schmidius pro -ου. 143. *δαμασθίν* super adscripto δι Bodl. γ. Post *πάθον* interpunxisse videtur Scholiastes et iunxisse: Ὀκυπ. ἀ. ναῶν Ὅς σφιν etc. et præferendum hoc præ altero: *πάθον ὡ. ἀπὸ ναῶν*.

137. sq. ἰδῶν ad Jovem referunt Scholia; mihi videbatur hoc otiosum esse; at hostes a nova expeditione deterreri possunt recordatione cladis prioris acceptæ. ὁ Φοίνιξ, ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλατὸς dictus pro *copiis navalibus et terrestribus Carthaginiensium et Etruscorum*; eæ viderant eladem ad Cumas acceptam.

140, 1. ὕβριν pro ἤτταν dixit. Gelonis et Hieronis res gestas in h. l. confundebant veteres et recentiores interpretes. In v. 139—141. respiciuntur soli Etrusci Cumanos bello aggressi victique ab Hierone, qui Cumanis auxilia misit, navali prælio Ol. 76. 3. v. Diodor. xi. 51. At in seqq. simul ad Carthaginienses, et ad hos mox solos, oratio est conversa, victos ad Himeram fl. simul classe incensa a Gelone, fratribus operam conjunctam præstanti-

bus, Ol. 75. 1. eodem anno et die, quo pugna Salaminia facta. vid. Herodot. vii. 165. sqq. Diodor. xi. 20. sqq. et Schol. h. l. ex Ephoro.

142. οἶα conjunctum esse debebat cum antecedentibus; nunc sunt diversa. Suspicabar, copulam excidisse: οἶα Συρακοσίων τ' ἀρ-χῶν (pro ὑπ' ἀρχοῦ, a Gelone). δαμασθέντες (Pæni) πάθον ὠκυπόρων ἀπὸ ναῶν ὅς σφιν etc. ut sequentia penderent a superioribus; ὄφρα ὁ ἀλαλατὸς ἰδῶν ὕβριν, οἶά τε πάθον. Videbatur mihi hoc Lyrico convenientissimum esse, qui idem plura ac diversa cumulata brevibus complecti, structuram autem mutare et in diversis membris novare solet. Sed in hoc nemini meum sensum obtrudo. Ad rem conf. Nem. xi. 66. sqq. ἀλλαγητὸς v. 139. pro exercitu poni, nihil habere potest, quod mira-

- 145 Ὅς σφιν ἐν πόντῳ βάλεθ' ἀλικίαν,
 Ἑλλάδ' ἐξέλκων βαρείας
 Δουλίας. αἰρέομαι
 Πὰρ μὲν Σαλαμῖνος Ἀθηναίων χάριν
 Μισθόν' ἐν Σπάρτῃ δ' ἐρέω
- 150 Πρὸ Κιθαιρῶνος μάχαν'
 Ταῖσι Μῆδοι μὲν κάμον ἀγκυλότοξοι·
 Παρὰ δὲ τὰν εὐδρον ἄκτῶν
 Ἴμέρα, παίδεσσιν ὕμνον
 Δεινομένεως τελέσαις,

147. Pro αἰρέομαι temerario conatu Schmidius ἐλέομαι rescripserat a Metrico deceptus. Versus est trochaicus dimeter brachycatalectus. v. Pauw ad v. 30. Pro trochæo spondeus locum occupat. Aldus, quod nemo observat, exhibet: δουλίας (hoc metro convenit pro νηστ. δουλίας). ἀρέομαι τὰν- vitiose tamen, nec quicquam profeceris, si ἀρέομαι, ab ἀρέω, unde ἀρέισσθαι Homericum procedit, deducas. Mingarellus emendabat ἐρέομαι, habens forte in animo sup. Ol. viii. 75. ἐρέω τὰν- τὰν χάριν. At sequitur statim v. 49. ἐρέω. Dawes Misc. crit. p. 55. probante Vauvilliers ad Sophocel. Ajac. 77. ἀρέομαι, quod Atticis est ἀρούμαι. Id vero est ab αἰρέω. αἰρέσθαι μισθὸν notum est ex Iliad. xii. 435. At enim aliena est ab h. l. significatio. Non accipit h. l. mercedem poeta, sed laudem probat, celebrat. Itaque acquiesco in αἰρέομαι, quod est proba, ego mihi sumo. 149. ἐρέω τὰν Ald. Rom. et rel. Sustulit τὰν metro obsequutus Schmidius. ὃ ἀδ' ἐρέω Bodl. γ. quod et ipsum respuit metrum. 151. Μῆδοι μὲν ex Bodl. C. receperunt Oxonienses: poterat relinqui vulgatum: Μῆδοιοι. Referendum autem ad sensum, de duplici victoria, non grammaticè exigendum, ταῖσιν. 152. παρὰ δὲ τὰν idem Bodl. C. Adscitum erat e Rom. πὰρ δὲ, ut trochæus procedat, pro quo in vulgari lectione dactylus πὰρ δὲ γι erat. At v. inf. ad v. 191. 154. Δεινομένεως Rom. et sqq. relicto Aldo cum Bodl. γ. Δεινομένεως. Mox post αἰρέομαι et ἐρέω expectabam τελέσαιμι. Ad Himeram autem Dinomenis filii (Geloni, Hieroni, Polyzelo, Thrasybulo) laudem, (carmen encomiasticum) quam hostibus victis virtute sua conse-

tionem faciat; est perpetuum hæc poetarum, ut Θόρυβον, κλόιον, κυδοιμὸν, et similia, ἀλαλάν inf. Nem. iii. 104. pro pugna et pro acie pugnantium memorent.

[145. mersis navibus. Ex Schedis.]

147. sqq. Ἀθηναίων μισθὸν αἰρέομαι χάριν (τὴν) πὰρ Σαλαμῖνος, Atheniensium laudem (si Atheniensium laus mihi celebranda est) præfero (αἰρέομαι, præ

omnibus aliis laudo). decus (χάριν) ex pugna ad Salaminem [l. αἰρ. χάριν, μισθὸν παρὰ Σ. præmium virtutis ad S. Ex Schedis.]; Spartanorum vero (in Σπάρτῃ, pro τῶν Σπαρτιατῶν) celebrabo pugnam ad Plateas; at Dinomenis liberis a pugna ad Himeram laudes sunt petendæ. cf. V. L. μισθὸν dixit pro præmio, laude ex victoria; ut Nem. vii. 39. cf. Isthm. i. 71. sq. Sic aliquoties ἄκονα.

155 Τὸν ἐδέξαντ' ἀμφ' ἀρετᾶ,
Πολεμίων ἀνδρῶν καμώντων.

Σ. έ. Κ. ιβ'.

Καιρὸν εἰ φθέγγξαιο, πολλῶν

Πείρατα συντανύσαις

Ἐν βραχεῖ, μείων ἔπεται

160 Μῶμος ἀνδρῶπων. ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει
Αἰανῆς ταχείας ἀπάδεις.

Ἄστων δ' ἀκοὰ κρύφιον θυμὸν βαρῦ-

quiti sunt, pertexam. [Gurlitt. *persolvam*. P. ii. 24. Ex Schedis.] et jam Pauwium conjectasse video: τίλισαι-μ', ὃν ἐδέξαντ'— At τίλισαι non bene tentatur. Aut enim universe dixit secunda persona, pro τίλισαι ἂν τις, uti statim v. 157. εἰ φθέγγξαιο, aut ut se ipsum alloquatur, ut sæpe facit. Durius esset referre ad ἑρῶν τίλισαις. Similis locus est Nem. ix. 92. sqq. 157. καιρὸν, erit subintelligendum κατὰ καιρὸν, quod sane durum. Malit Mingarell. καιρῶ vel καιρὶ εἰ φθ. 158. συντανύσαις communi forma Ald. cum binis Bodl. 159. Laudat Eustath. p. 610. μείων λόγος, memoriter. an ψόγος voluit? quod tamen metrum respuit. 161. De αἰανῆς, quod et iv. 424. occurrit, et αἰανὸς [Soph. Aj. 681. Ex Schedis.], h. c. αἰνὸς, vid. præter Stephanum Hesych. h. v. Sed ἀπάδεις laborare videtur: etsi id pro ἀπάδειας dictum dicas. Deberet ita, puto, ex ἦδεις, ἀφῆδεις ductum id esse, de quo nil constat. Πραπίδας metrum respuit, etsi Scholia per διανοίας explicant. Itaque Pauwius delabitur ad ἦσας, Homero pro mente frequentatum, ut forte hoc idem ἦσας vel ἦσις pronuntiatum fuerit, et conjicit: ἀπάδας vel ἀπίδας. Equidem recte conjectasse Pauwium censeo, sed pronuntiatum esse dorice, ἀπίδας [Æschyl. Suppl. 95. Ex Schedis.], præcordia. [Emendationem suam esse dicit Hermann. de Dial. Pind. p. xvii. Ex Schedis.] Nec πραπίδες aliam originem habere videntur, quam quod fuit παρὰ τὰς ἀπίδας. Aldina exhibet ἰλπίδας cum Pal. C. et Aug. binisque Bodleianis: quod placebat Mingarello. [Probat Gur-

157. seqq. Sententiarum ordo sic decurrere videtur: *Laudes adhuc Hieronis percurrī; molestas quidem auditu invidis; enimvero summa brevitate usus sum.* Hac se, insigni cum arte, uti poeta aliquoties declarat: v. Pyth. iv. 439. sqq. ix. 153. sqq. qui locus prorsus cum hoc convenit. cf. Nem. iv. 53-66. x. 35. sq. Pyth. viii. 40. sq. Ait adeo γνωμικῶς: si breviter, καιρίως, laudes celebraveris, complexus potissima capita paucis: minus

faciunt illæ invidiam. Contra vero fastidium molestum (productæ laudis) obtundit animos, offendit.

162. Ordo verborum: Ἄστων δὲ μάλιστα θυμὸν βαρύνει ἀκοὰ ἰπ' ἀλλοτριῶς ἰσλοῖς κρυφίως, pro quo θυμὸν κρύφιον, vulgare erat ἀκοὰ ἰσθλῶν ἀλλοτριῶν. [fama. Gurlitt. Vorzüge, die ihm fremd sind, et μάλιστα ἰπ' ἄ. ἰσθ. jungit. Ex Schedis.]

νει μάλιστ' ἐσλοῖσιν ἐπ' ἄλλοτρίοις.
 Ἄλλ' ὅμως, κρέσσων γὰρ οἰκτιρημῶν φθόνος,
 165 Μὴ παρίει καλά. νώ-
 μα δικαίῳ πηδαλίῳ στρατόν. ἀ-
 ψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκρονι χάλ-
 κευε γλῶσσαν.

A. εἰ. K. ιβ'.

Εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιδύσ-
 170 σεις, μέγα τοι φέρεται
 Πὰρ σέθεν. πολλῶν ταμίαις
 Ἐσσί' πολλοὶ μάρτυρες ἀμφοτέροις πιστοί.
 Εὐανθεῖ δ' ἐν ὄργᾳ παρμέναν,
 Εἴπερ τι φιλεῖς ἀκοὰν ἀδείαν ἀ-
 175 εἰ κλύειν, μὴ κάμνε λίαν δαπάναις.
 Ἐξίει δ' ὥσπερ κυβερνάτας ἀνὴρ

litt. pro *διανοίας*. ut P. ii. 89. I. ii. 61. Ex Schedis.] Goes. conj. *ὀπίδας*, *nimia laus providam curam retardat*. Sed peccat prima in *ὀπίδας* in metrum. 164. *οἰκτιρημὸς* Bodl. C. *οἰκτιρημῶ* Gott. Versum exprimit Palladas in Aual. Brunck. t. ii. p. 433. 114. 165. *μὴ παρίεις* Schmidius e conj. interpolaverat, tantum ut planiorem orationem redderet. Id vero quis in Lyrico ita curet, ut lectionem mutet? 171. *πὰρ σέθεν*. Mingarellus malit τὸ *πὰρ σέθεν*. 176. *ἔξισις* hic malit Pauw, ut jungantur cum seqq. Ita esset: Sic splendidus, sed ita ut isto

165. Poeta commendat justitiæ et veritatis studium. καλὰ sunt studia honesta, h. e. laudum.—167. Durissimus tropus! acue linguam ad vera dicenda. Pro hoc: in incude veritatis procude verba vera. [ut *cadere versus*. Gurlitt. incidit in tela a poeta emitti solita: sed tum laudes. Ex Schedis.] De his v. dicta ad Ol. vi. 142.

169. *παραιδύσσει* videtur adhuc ad eandem metaphoram spectare, a scintillis petium, quæ cadendo ferro emicant: nisi hoc nimis acute dictum est. Potest tamen esse vel *ἴ τι φλύαρον πα-*

ραιδύσσει πὰρ σέθεν, vel *ἴ ἢ γλῶσσα παραιδύσσει τι*, transitive, ut Ol. x. 88, 89. *μέγα φέρεται, πὰρ σέθεν*, quia a te profectum illud est. Desciverat autem Hiero ab candore et integritate fratris Gelonis: Diod. xi. 67. Inde 172. *ἀμφοτέροις, veris et falsis*, ex vss. 165 et 169. nam *φλύαρον* vi oppositi est pro *ψεῦδος*. [melius pro *εὐτελής*. Ex Schedis.

[173. præclaræ tuæ indoli obsequendo. *τοῖς ἰγγίνισιν ἦθισι, τῷ σρόπα*, animo liberali. *ὄργῃ* sic P. ix. 76. et ap. Herodot. v. Gurlitt. Ex Schedis.]

Ἰστίον ἀνεμόεν.

Μὴ δολωθῆς, ᾧ φίλε, κέρδεσιν εὐ-
τραπέλοις. Ὀπισδόμβροτον αὐ-
χημα δόξας

180

E. έ. K. ιέ.

Οἶον ἀποιχομένων ἀν-

δρῶν δίαιταν μανύει

Καὶ λογίοις καὶ αἰοιδοῖς·

Οὐ φθίνει Κροίσου φιλόφρων ἀρετά.

splendore (sumtu in eum facto) non cogaris sordida lucra captare, quo splendori satisfacias. Verius sententiæ disjunctæ sunt. Porro ὡστε vulgg. invito metro: quod Schmid. ex August. Cod. mutavit in ὡσπερ. 177. Pro ἀνεμόεν MS. Bodl. ἀμπετάσας ex glossa; nam et Aldus: Ἰστίον ἀνεμόεν πιτάσας. 178. ᾧ exciderat Rom. in qua versus sic constitutus: μὴ δολωθῆς φίλε, κέρδεσιν εὐτραπέλοις. claudicante metro: eamque sequuntur edd. vulgg. Schmidius vidit vitium et, ut Aldina expressum habet, legere jubet: μὴ δολωθῆς, ᾧ φίλε, κέρδεσιν εὐτραπέλοις. et consentit Pal. C. Aug. Bodl. C. et Gott. Oxonienses tamen dederunt ᾧ φίλε, εὐτραπέλοις κέρδεσ' ex Bodl. γ. in quo turpis est hiatus. Itaque ad Aldinam et codd. lectionem rediit. 179. ὀπιστόμβροτον Ald. Rom. Crat. quod Brubachiana cepit mutare in ὀπισθόμβρ. Recte emendavit Schmidius: est enim ὀπισθεν pro ὀπισθεν. At Bodl. C. depravatus: ὀπισθόμβροτον. 184. φθινῖ malit Schmidius, ut prior corripiatur. Fieri tamen

178. Monet poeta Hieronem, ne adulatorum vocibus aures præbeat, v. 179. κέρδη non sunt de lucro, sed, quod jam monuere viri docti, de adulatorum, qui εὐτραπέλοι, fuceti ipsi sunt, fraudibus intelligenda. [εὐτραπέλος, gewandt. pr. de corpore agili. Ex Schedis.] Concinat Diod. xi. 67. Qui successerat Geloni, Hiero fratrum natu maximus, non eandem imperandi rationem sequutus est: ἦν γὰρ φιλάργυρος καὶ βίαιος, καὶ καθόλου τῆς ἀπλότητος καὶ καλοκἀγαθίας τὰδιλοφῶ ἄλλοτριώτατος. [Cf. Aristotel. de Rep. v. 11. 10. Ex Schedis.] Lucem hinc fenerantur et alia loca Pyth. ii. et iii. Duplici autem modo sententia constitui potest; aut sic: Noli te pati circumveniri fraudulentis adulatorum blanditiis, laudibus. Non adulatorum voces, sed gloria post mortem superstes, a poetis et historicis tradita, declarat posteris, qualis aliquis

fuert. Ita accipiendum (in) λογίοις καὶ αἰοιδοῖς ex perpetuo more pro διὰ λογίων κ. ἄ. Sunt autem λόγοι historici, puto. Etiam sic N. vi. 51. Commentator sententiæ est Diodor. xi. 38. Ex altera ratione, si λογίοις καὶ αἰοιδοῖς tertius casus sit, quibus traduntur a fama mortuorum regum laudes, sententiæ exoritur hæc: ut ea post mortem demum ad poetæ et historicos perveniat, iisque declaret, qualis vita regum fuerit. Hæc interpretatio molestior est, et hoc quoque incommodi habet, quod et viventes reges ab historicis et poetis celebrari possunt et celebrantur. [Contra Gurlitt. Ex Schedis.]

184. Civitas adhuc laudatur propter benevolentiam et facilitatem. Videntur hospites eum adisse plures, exemplo Solonis; et forte eodem spectant munera per urbes et templa Græciæ ab eo dedicata.

- 185 Τὸν δὲ ταύρω χαλκίῳ καυ-
τῆρα νηλέα νόον
Ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντᾶ φάτις.
Οὐδέ μιν φόρμιγγες ὑπὸ
ρόφιαι κοινωσίαν
- 190 Μαλθακὰν παίδων ὀάροισι δέχονται.
Τὸ δὲ παθεῖν εὔ, πρῶτον ἄθλων·
Εὔ δ' ἀκούειν, δευτέρᾳ μοι-
ρᾷ ἀμφοτέροισι δ' ἀνῆρ
Ὅς ἂν ἐγκύρσῃ, καὶ ἔλῃ,
195 Στέφανον ὑψιστον δέδεκται.

idem in φθίνῃ, monet Pauwius. Scilicet post Homerum φθίνω priore correpta usu habitum, ut ap. Tragicos; v. c. Eurip. Alc. 201. ζῆτων φθίνῃ γὰρ καὶ μαραινεται νόσφ. Etiam noster corripit sic inf. iv. 471. v. 161. 187. αἰσχρὰ—φῆμη Schol. seu ex glossa seu varietate scripturæ. 191. Qui vulgo legitur versus, εὔ δὲ παθεῖν, τὸ πρ. ἄ. a Schmidio, male de metro sollicito, est concinnatus. Librorum et vett. edd. lectio est: τὸ δὲ παθεῖν εὔ, πρῶτον ἀθλων, proba, etiam Pauwio iudice. ἄθλων tamen refingere possis: ut etiam Bodl. γ. exhibet. Scilicet non observatum erat a viris doctis, Mingarello excepto, primum pedem in hoc versu esse Pæonem quartum; quod v. 74. docere poterat; itaque male corrupti fuerunt vss. 115. 152. add. 35. 74.

188.—190. In carminibus juvenum inter epulas cani solitis nulla Phalaridis fit mentio. κοινωσίαν οὐ δέχονται μιν κοινωσόν, quatenus non admittunt ejus nomen in carmine, nec adjungunt aliis quos celebrant; adeoque omnino non eum memorant. μαλθακὰν, suavem, (iv) παίδων ὀάροισι, cantibus inter epulas. hinc epitheton ὑπερόφιαι.

191. Bonum successum habere [εὔ

πράττειν. Ex Schedis.] prima est felicitas. ἄθλων, præmium, bonum. Præclure factorum laudatores habere proxima felicitas. ἐν παθεῖν: conf. ad Pyth. iii. 186. Sententia et ab aliis expressa: forte ante oculos locus fuit Euripidi Hippol. 1016. sq.

[194. ἔλῃ. l. vicerit, l. consequutus fuerit. Ex Schedis.]

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ β'.

ΤΩ ΑΥΤΩ ΙΕΡΩΝΙ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

AD Syracusas conversus poeta se eis hymnum ferre propter Hieronis victoriam curulem nuntiat—23. deberi Hieroni hymnum propter summa viri merita: quod illustrat antiquo Ixionis dicto, qui ingrati animi pœnas luit. Inde e v. 89. sententias subjungit, quibus narrationem firmet, et a v. 96. se ab opprobrio male-dicentiæ in heroem purgat. Inde v. 101. ad Hieronis laudes progreditur: contigisse ei sapientiam cum virtutis et fortunæ bonis. A v. 125. bona consilia et monita subjungit.

Σ. ά. Κ. ιέ.

ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΕΣ ὡς Συρά- κοσαι, βαθυπολέμου

Quibus ludis victoria hæc curulis, nam curulem fuisse dubitari nequit, parta fuerit, disputant grammatici ad v. 9. [Prius in festis epulis in urbe Ætna, deinde Syracusis celebratam esse opinatur Kuhlhan *Versuch* p. 16. Ad Olympicam refert Gurlitt. nam aliquam obtinuisse narrat Pausanias i. 8. et Ol. i. 176. pollicetur. *Ex Schedis.*] Ex

voc. πώλους v. 19. nolim argumentum petere; nam poetice pro ἕπτος omnino dicitur sæpe. Constat certe inter eos, Pythicam non fuisse, et carmen aliunde alieno loco esse insertum. Thebis fuisse missum carmen *ἱσιστολιμαῖον*, e v. 6. et 125. intelligitur; cujus generis tamen fuere plura in hoc ipso volumine. Quam idoneum tale carminis genus sit

- Τέμενος Ἄρεος, ἀνδρῶν
 Ἴππων τε σιδαροχαρμῶν
 5 Δαιμόνιαι τροφοί·
 Ὑμῖν τόδε τᾶν λιπαρῶν ἀπὸ Θεῶν
 Φέρων μέλος ἔρχομαι
 Ἀγγελίαν τετραορίας ἐλελίχθονος·
 Εὐάρματος Ἰέρων ἐν ᾧ κρατέων
 10 Τηλαυγέσιν ἀνέδησεν Ὀρ-
 τυγίαν στεφάνοις,
 Ποταμίας ἔδος Ἀρτέμιδος·

4. Ἴππων τε σιδαροχαρμῶν. Debet hoc esse ex ὁ σιδαροχάρμης, adeoque Ἴππων ab οἱ Ἴπποι, non ab αἱ Ἴπποι.

6. λιπαρῶν ἀπ' Ἀθηνῶν (deb. saltem Ἀθηνῶν) olim emendaverat Dionysius Phaselites, quod non Pythiis, sed in Panathenæis victori Hieroni scripta esse probebatur a nonnullis hæc Ode. v. Schol. ad v. 1. Perperam. Nam missum a Pindaro Thebis. Ὑμῖν Oxon. ex ed. Commelin. cett. Ὑμῖν. Æolice s. Dorice.

7. μέλος—ἀγγελίαν pro τὸ ἀγγέλλου.

Lyricæ poesi, equidem non dicam. Inter ἰγκώμια fuisse suspicetur aliquis ex v. 24. sqq. Ad v. 127. ὑπορχηματικὸν facit Grammaticus; fuere autem Pindari ὑπορχήματα: vid. Fragmenta p. 26. sqq. et p. 7. Ipse poeta Καστόρειον appellat v. 127. quod nomen æque obscurum est, et probabile fit, nihil aliud significare quam ἰσπικόν. Ol. i. 163. ἰσπικῶ ἵμνω. cf. Pyth. xii. 92. Isthm. i. 21. ἢ Καστορείῳ ἢ Ἰολάου ἵμνω. Non enim eo modo licet accipere, quo τὸ Καστόρειον μέλος dictum fuit apud Lacedæmonios, quod ad rhythmum ἱμβασηρίον est referendum: carmen quod canebatur iustante prælio. Apud Plutarch. in Lycurgo p. 53. prælio jam committendo rex jubet τοὺς ἀθλητὰς ἀλλεῖν τὸ Καστόρειον μέλος. v. eund. de Musica Opp. t. ii. p. 1140. C. Pollux, iv. 78. cf. Klotz ad Tyrteum p. 166. Omnino in Hieronem carmina fuere Pindari plura: ut nolim ariolando otium perdere. v. Fragmenta p. 7. sqq.

3. Syracusæ τέμενος Ἄρεος, non, puto, quia in Martis tutela erant, aut ejus cultu insignes; sed simpliciter, quia bellicosi erant Syracensani; ut de Locris Ol. x. 19, μέλει δὲ σφισι χάλκιος Ἄρης.

12. Ortygiam insulam ποταμίας ἔδος Ἀρτέμιδος, nam Dianæ fuit ea insula sacra, Diod. v. 3. unde Ortygia Nymphas inter Dianæ inf. Nem. i. 3. Et erat Dianæ templum in insula: v. ap. Dorvill. Sicul. p. 196. sq. ποταμίας, τῆς Ἀλφειώας ait Schol.—Noti sunt amores Alphei Peloponnesii ἧ. et Amthusæ fontis Ortygiæ. Diana Alpheæa colebatur in Elide, Paus. vi. 22. Ambit tamen insulam Anapus fluvius.

Quod v. 16. sq. Diana, Mercurius et Neptunus quadrigas ad certamen adorant, ut ad Isthmia hoc trahatur, vellem esse aliquid, quod cogat ita statuere; etsi et in templo Neptuni Isthmii signa eorum decorum memorantur ap. Paus. ii. 2. At bene Diana memo-

Τᾶς οὐκ ἄτερ κείνας ἀγαναῖσιν ἐν
 Χερσὶ ποικιλανίους
 15 Ἐδάμασσε πῶλους.

A. α'. K. ιε'.

Ἐπὶ γὰρ ἰοχέαιρα παρ-
 θένος χερὶ διδύμα,
 Ὅ τ' ἐναγάνιος Ἐρμαῖς,
 Αἰγλᾶντα τίθησι κόσμον,
 20 Ξεστὸν ὅταν δίφρον
 Ἐνθ' ἄρματα πεισιχάλινα καταζευ-
 γνύη σθένος ἵππιον,
 Ὀρσοτρίαιναν εὐρυεῖαν καλέων θεόν.
 Ἄλλοις δέ τις ἐτέλεσσεν ἄλλος ἀνήρ

13. κείνας—πῶλους. Susplicari in promptu est, fuisse κλεινάς. 17. χερὶ re-
 petit ex Ald. Schmid. Alii χερὶ, quod Iambicum metrum respuit. διδύμα Ald.
 Rom. et al. ut Diana sit διδύμη. minus bene. 20. Mingarell. conj. ὅτ' ἐν δι-
 φρον ἐν θ'. 21. ἄρματα post δίφρον displicent Pauwio: emendat itaque ἔρμα-
 τα, ut hæc sint ζυγὰ et lora: quem tamen significatum aliunde non firmat, nisi
 quod ait, polysemon esse vocem et ab εἶρω ductam. Multa argutantur Scholia;
 est in his: ὅταν καταζευγνύη σθένος ἵππιον (h. τοὺς ἵππους) ἐν δίφρον ξιστὸν ἄρματά τε
 πεισιχάλινα, ut in æolice et dorice pro εις (εις, unde factum is, mox productum εις,
 et ἐν) posita sit. Exempla laudant Maittaire de dialectis et Kæn, ad Gregor.
 Corinth. p. 163. Eustath. in Il. 2. p. 722. 6. Salmas. ad Inscript. Herodis p. 68.
 Valken. ad Theocr. p. 364. Expeditior est junctura: ὅταν Hiero ἰγκαταζευγνύη
 σθένος ἵππιον (εις) δίφρον ἄρματά τε. 22. Scrib. ἵππιον pro ἵππιον.

rata est, quia ejus templum in Ortygia
 erat: Mercurius propter certamina,
 unde ἐναγάνιος dictus, et Neptunus
 propter equos domitos, ut toties: Pyth.
 vi. 49. sq. Ol. v. 49.

24. ἰτίλισσιν pro τιλιῷ. Alii poetæ
 celebrant alios. Hiero celebratur a Locris
 propter merita in eos: depulso Anaxilao
 tyranno, qui bello eos oppugnare ag-
 gressus erat. Præparat autem senten-
 tiam: inter omnes alios Hieronem esse
 celebrandum. Resonant, adeoque canun-

tur φᾶμαι ἀμφὶ Κινύραν, carmina in Ciny-
 ram, ex sollenni vocis usu in hymnis:
 ut Hymn. in Bacchum: Ἄμφι Διώνυσον
 —μνήσομαι. et xx. Ἄμφι Ποσειδάωνα Διὸν
 μέγαν ἄρχομ' αἰείδων. Eurip. Troad.
 511. et alibi. Sicque ἀμφὶ ἄνακτα et
 e Terpandro ἀμφὶ μοι ἄνακτα; sc. cane
 Musa; ut in Hymn. Hom. xvii. ἀμφὶ
 μοι Ἐρμείω φίλον γόνον ἴνασι Μοῦσα. A-
 liter se habet ἀμφὶ ἄναξ h. ἀμφὶ μοι ἴσο.
 ades mihi; ut in Aristoph. Nub. 595.
 Ἄμφι μοι αὐτε Φοῖβε ἄναξ. Confusa pas-

- 25 Εὐαχέα βασιλεῦσιν ὕ-
 μνον, ἄποιν' ἀρετᾶς.
 Κελαδέοντι μὲν ἀμφὶ Κινύ-
 ραν πολλάκις φᾶμαι Κυπρίων, τὸν ὁ
 Χρυσοχαῖτα προφρόνως
- 30 'Ἐφίλασ' Ἀπόλλων

E. á. K. id'.

- 'Ιερέα κτίλον Ἀφροδίτας.
 Ἄγει δὲ χάρις φίλων
 Ποί τινος ἀντὶ ἔργων
 Ὅπιζομένα σὲ δ', ὦ Δεινομένειε παῖ,
 35 Ζεφυρία πρὸ δόμων

25. εὐαχέα Pal. C. et Gott. et sic ex Schol. unus: ἢ ἐφ' ᾧ ἴστιν ἀρχεῖν. Ad εὐα-
 χῆς pro εὐχαῆς doctæ sunt disputationes Tourpii in Epist. crit. p. 144. Emen-
 dation. in Suid. t. iii. p. 304. Koppiers. Obs. philol. p. 89. quas omitto, quia ad
 Pindarum nihil faciunt. 29. χρυσοχαῖτα dorica forma (ut ἰππότα pro ἰππό-
 τῆς et αἰία, v. c. μητίατα, κελιληγιέτα, apud Homer.) reflexerat post Rittershusium
 Schmidius, ut ditrochæum recuperaret. Auctoritatem desiderabant Oxonienses:
 quam suppeditat utique Aldina. Ferri tamen posse ait Pauw. spondeum.
 33. ποί τινος. divisim scripsi, ut par erat, monente quoque Pauwio, et Ald. Roma-
 naque præeunte. Male vulgo ποίτινος, in quo tricantur interpretes. Schmidius
 Jerem. Spigellii conjecturam in textum receperat, ποιμῶν esse enim ποιῶν poetæ
 pro retributione. Utique ποί jejunum est. Licet substituere τοί. ἄγει δὲ τοί
 (sane τὸν ὕμνον ex 25, 26.) χάρις ὀπιζομένη τινὸς ἀντὶ ἔργων φίλων, grata mens deve-
 nerans aliquem (devenerandi causa) pro beneficiis acceptis. [solet enim grata in
 aliquem mens etc. Ex Schedis.]

sim hæc. Mingarell. malit Κύπριον—Κι-
 νύραν, agi enim de regibus omnino a
 poetis laudatis, non a poetis Cypriis si-
 gillatim. Occurres, si carmina a Cy-
 priis cani solita intelligas. Idem v. 31.
 ἰερέα Ἀφροδίτας ad templum Veneris a
 Cinyra conditum refert, cujus ipse sa-
 cerdos fuerit. Fabulæ de Cinyra esse
 debuere plures et variæ: v. Meurs. in
 Cypro ii. 11.; modo is Veneris fuit
 amasius, modo Apollinis, ut h. l. v.
 Notas ad Apollodor. p. 825. et paullo
 ante 822. 3. Præferam adeo distinc-

tionem ἐφίλασ' Ἀπόλλων ἰερέα, κτίλον
 Ἀφροδίτας, tanquam simpliciozem, et
 credam, Pindarum diversam a vulgari
 rationem esse amplexum. De voce κτί-
 λος [pr. cicur. Ex Schedis.] multa videri
 possunt ad Hesych. h. v. ad Herod. iv.
 p. 331. add. Schol. ad Pindar. h. l. ad
 Nicand. p. 23. ad Iliad γ. 196. Suf-
 ficat h. l. esse amasiatum, delicias.

35. πρὸ δόμων, in sollennibus publi-
 cis; puellarum choro ducto, aut in cho-
 reis puellaribus.

Λοκρὶς παρθένης ἀπύει,
 Πολεμίων καμάτων ἐξ ἀμαχάνων
 Διὰ τεὰν δύναμιν δρακεῖσ' ἀσφαλές:
 Θεῶν δ' ἔφετμαῖς
 40 Ἰξίονα φαντὶ ταῦτα
 Βροτοῖς λέγειν ἐν πτερόεντι τροχῷ

37. ἀμαχάνων ed. Rom. sed ex Ald. statim dorica forma retracta in Crat.
 38. δρακεῖσ' Oxonienses ex Bodl. C. reposuerant, ut δρακεῖσα ἀσφαλὲς sit δρακεῖσα ἀσφαλῶς, libere ante domos discurrens, ἀπύει. Sed primo forma passiva verbi nota non est; δρακεῖσα vel δρακεῖσα scriptum esse debuit; tum humilis quoque ac pedestris exiret oratio, ut quidem viri docti eam instituunt. Revocanda ea erat ad elegantiore[m] sententiam: ut δρακεῖν ἀσφαλὲς sit a navium cursu sumtum, οὐριόδρακεῖν ἢ εὐτυχεῖν. Vulgata lectio erat δρακεῖσ', quam Pauvius tuetur, ut δέρεσθαι sit pro vivere ex Homeric[o] noto: ἰμοῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ διεκομένιο. sed et hoc infringit poeticam vim. Saltem Locra puella, liberata metu, securitatem ore vultuque prodat, adeoque tuetur fidenter et libere: ut contra oculis incertis errare solent timentes. Sic fere Schol. δέρεσθαι ἐλεύθερον ἀσφαλῶς Pal. C. et Ald. cum Bodl. γ. interpretamentum est. Supra doctius etiam dixerat ἐξῆν ἀλλὰν, Ol. ix. 166. Non tamen aliunde nota est forma ἰδράκην et δρακεῖς, mirumque est poetam non maluisse δρακεῖσα vel δρακεῖσα, ab ἰδρακον, ex δέρω, dicere. [Non debebam de forma δρακεῖς dubitare. Occurrit ea in Fragment. Scolio ii. 4. p. 11. Ex Ad-dendis.] 41. πτερόεντι Rom. ed. haud dubie typographi vitio: retinuerunt tamen edd. sequentes præter Commelin. cum tamen Aldina expresse haberet πτερόεντι, quod recte revocavit Schmid. assentientibus Pal. C. Gott. et Aug. cum Schol. quem v. ad h. l. cf. ad Virg. Ge. iv. 484., ubi vento ex eo declarari potest, quod Asclepiades in tertio τῶν πραγµοδουµένων narraverat nonnullos tradere: ὑπὸ γὰρ δίης καὶ Θυιλλῶν αὐτὸν ἔξαρεσσάεντα διαφθαρήναι φασίν. unde alii poetæ turbinem procellosum in rotam vento procelloso circumactam, τροχὸν ἀσιδίτητον, πτερόεντα, ὑπόπτειρον, transformasse videntur; ut factum in aliis fabulis Æolicæ gentis: hoc enim genus fabularum deprehenditur esse minus scitum ceteris et a sequioribus poetis passim immutatum. Ipsa fabula de nube et de Centauris non aliunde orta videtur, quam quod ii, qui Pelion montem inhabitabant, ad Ixionem genus suum referentes, ab aliquo vetere poeta a celeritate cursus κίνταυροι, οἱ κιντούντες τὴν αἴραν, aërem secantes, et ἰπποκίνταυροι appellati erant. Ex αἴρα facta νεφέλη,

38. δρακεῖσ' ἀσφαλὲς, metu liberata, adeoque vultu erecto, hilari, securi ipsa et rebus fidens. [Anaxilaus, rex Rheginorum, Locros Epizephyrios adortus, Hieronis monitu pacem fecerat. Ex Schedis.]

39. seq. φαντὶ δὲ Ἰξίονα κυλιδόμενον ἰφισμαῖς θεῶν etc. Ex dicto Ixionis vi-

detur Virgilius petiisse suum. Discite justitiam, Æn. vi. 620. ubi conf. et ad Ge. iv. 424. Ad nostrum v. Schol. Od. φ. 303. et Schol. Eurip. Phœn. 1197. pleniora ap. Musgrav. ad v. 1220. alia apud Morell. ad Aristid. in Leptiu. p. 96.

Παντᾶ κύνιδόμενον
 Ἐὐεργέταν ἀγαναῖς ἀμοιβαῖς
 Ἐποιχομένους τίνεσθαι.

Σ. β. Κ. ιέ.

- 45 Ἐμαθε δὲ σαφές. εὐμενέσ-
 σι γὰρ παρὰ Κρονίδαῖς
 Γλυκὺν ἑλὼν βίοτον, μα-
 κρόν γ' οὐχ ὑπέμεινεν ὄλβον,
 Μαινομέναῖς φρεσὶν
 50 Ἦρας ὅτ' ἐξάσσατο, τὰν Διὸς εὐναῖ
 Λάχον πολυγαδέες
 Ἄλλά νιν ὕβρις εἰς ἀάταν ὑπεράφανον

et hinc reliquæ nugæ, de Junonis tanquam aëris amplexibus. Depravatio alia lectio est Bodl. γ. πυρόνι, forte, πυρόνισι. 41. ἐπειχομένους Cod. Aug. et Bodl. γ. quæ vulgarior ratio, pro ἐποίχισθαι τινα χάρισι, vel, χαρίτων ἀμοιβῆ, et h. l. ornatus, ἐπειχομένους τίνεσθαι. 48. γ' male excidit ed. Rom. et hinc aliis. 49. φρεσὶν ex φρησὶν, (φρην, φρᾶν) receperat Schmidius ex Aug. et, ut ait, ex aliis quibusdam, nescio quibus. Vulgg. φρεσὶν. Miror eum non vidisse, α produci, nec in φρεσὶ quicquam displicere posse.— 50. ἐξάσσατο Schmid. ex Ald. et August. vulgo ἐξάσατο. etiam codd. 52. εἰς, quod et Bodl. γ. habet, metro monente subjecit Schmidius pro ἰς. Ita quoque mox ὄρσει Oxonienses ex Schmidii monito pro ὄρσει receperunt. ἀάταν editum erat Æolicum pro ἄτην, ἀάταν, æolica inter duas vocales adspiratione, quam melius ἀΓάταν scripseris, quam, ut nunc exarabatur, ἀάταν. Dawes Miscell. crit. p. 181. ἀνάταν. add. Knight p. 56. Cum tamen in omnibus aliis Digamma neglectum et extritum sit: (qua de re agam alio loco accuratius;) melius, puto, antique illa Græcorum ratione ommissa, nostram scripturam sequemur, simpliciter ut exaretur ἀάταν. Pauvius ea de causa vocem damnat, quod subjici ait plane tautologum: ἰξάίρεισαν ἔλε μόχθον. itaque præclare emendare sibi visus est: ἀπάταν, scilicet, quod alias ille dicere solet, lutea pro aureis subjiciens. Non vidit

43. διὴν τοὺς βροτοὺς τὸν εὐεργέτην ἐποίχισθαι (afficere, ut Ol. iii. 72.) ἀμοιβαῖς ἀγαναῖς, benevola retributione, καὶ τίνεσθαι, h. e. ἀνταμιβεσθαι. Et mox ἔμαθε τοῦτο σαφές, σαφῶς, sc. ἔτι διὸς τοὺς εὐεργέτας ἀνταμιβεσθαι. Nam ipse, quod diis gratiam nullam retulerat, ingrati animi pœnas luit in inferis. Similis carminis color erat sup. Ol. i. 87. sq. ubi καταπίψαι μίγαν ὄλβον οὐκ ἰδυ-

νάσθη. Mox 47. ἑλὼν poetæ idem quod ἔχων, ut aliquoties.—51. λάχον itidem pro ἔχουσιν. ἢ ἔχεται ἐν ἰόνῃ. Ita verba vulgaria abhorret poeta.

52. Animi felicitate ferocientis insolentia in magnam calamitatem cum adduxit. ὑπεράφανον pro ingens accipere præstat, quam stultitia arrogantie plenam. τάχα δὲ pro γάρ.

᾽Ωρσεν. τάχα δὲ παδῶν ἑοικότ' ἀνήρ
 Ἐξαίρετον ἔλε μόχθον. αἰ
 55 Δύο δ' ἀμπλακίαι
 Φερέπονοι τελέθοντι τὸ μὲν,
 Ἦρωσ ὅτι τ' ἐμφύλιον αἷμα πρῶ-
 τιστος οὐκ ἄτερ τέχνας
 Ἐπέμιξε θνατοῖς'

A. β'. K. ié.

60 Ὅτι τε μεγαλοκευθέσο-
 σιν ἐν ποτε θαλάμοις
 Διὸς ἀκοιτιν ἐπειρᾶ-
 το. χρῆ δὲ καδ' αὐτὸν αἰεὶ
 Παντὸς ὄρᾶν μέτρον.
 65 Εὐναὶ δὲ παράτροποι ἐς κακότατ' ἀ-
 θρόαν ἔβαλον ποτὶ

vir doctissimus, ἄτην h. l. non esse, ut vertunt, *damnum*, sed *scelus*, et hinc contractam *culpam*, qua *rapam* et *malum damnumque*, adeoque et *μόχθον*, aliquis *sibi accessit*. Notæ sunt omnes istæ notiones ex Homero, interque eas etiam illa *πιαculi, culpa, facinoris et improbitatis*, ut in illis: Ἀλιζάνδρου ἔνικ' ἄτης, Ὅς νείκιστος θεῶν. Tandem ὑπερφιάλον Cod. Aug. invito metro: referunt scilicet eam vocem grammatici ad *iv*. Sed dignius poeta est: ἄτη ὑπερήφανος, *crimen insolens, ingens*. 54. ἔλε bene ex Ald. repetiit Schmidius; est pro ἔλασι. Sup. Ol. i. 89. κόρη δ' ἔλεν ἄταν. *sibi accessivit, subiit*. A Romana inde vulgg. ἔσχι. saltem deb. ἔχι. 57. ὅτι γε vel ὅτι σε monet refingendum esse Pauwius, ut tribrachys pro iambo sit, non pyrrhichius. At sic hiatus infertur. 59. ἐπέμιξε in Schol. occurrit. 65. Κακότατα 66. ἀθρόαν nonnulli ap. Schol. invito metro.

56. φερέπονοι τελέθοντι. pro ἐγίνεστο. ἔφερον αὐτῶν πόνον. τὸ μὲν, ὅτι σε et v. 60. (τὸ δὲ) ὅτι τε μεγάλοις ἐν θαλάμοις.

57. ἐμφύλιον αἷμα pro φόνοισι, et οὐκ ἄτερ τέχνης h. σὺν τέχνη, *necem ex dolo ac fraude*, accipio, quam *primus intulit inter homines*, primus perpetravit: Deioneo socero, dotem postulante, fossa prunis plena, concremato. v. Schol. ad h. l. Schol. Apollon. Arg. iii. 62. Schol. Eurip. Phœn. 1192. cf. ad Hygin. fab.

57. van Stav. p. 121. [Lustratus tamen et expiatus est a Jove. v. Schol. et Æschyl. Eum. 438. 715. Et Schedis.]

63, 4. Quod vulgari modo diceret: Fecit autem id temere, nec pro conditionis mortalis modulo. Similis sententia Pyth. iii. 106. sq.

66. Constitueram locum sic: εὐναὶ δὲ παράτροποι ἐς κακότατ' ἀθρόαν ἔβαλον. ποτὶ καὶ τὸν ἵκοντ'. ἐπεὶ Νιφέλα etc. ut sit: ἔβαλον (ἰμβάλλουσι) προσέκοντο καὶ

Καὶ τὸν ἴκοντ'. ἐπεὶ νεφέλα παρελέξατο,
 Ψεῦδος γλυκὺ μεδέπων, αἰῶδες ἀνήρ'
 Εἶδος γὰρ ὑπεροχωτάτα

70 Πρέπεν οὐρανια

Θυγατέρι Κρόνου' ἄν τε δόλον
 Αὐτῷ δέσαν Ζηνὸς παλάμαι, καλὸν
 Πῆμα. τὸν δὲ τετράκνα-
 μον ἔπραξε δεσμὸν,

66, 67. Locus corruptus. Miror, Pauwium ulcus hic latens non attigisse. Turbas interpretum v. ap. Schmid. et Benedict., qui rationem hanc sequuntur, ut καὶ τὸν ποτὶ ἴκοντα sit pro ποθίκοντα, προσίκοντα, ad inconcessa etiam hunc accedentem. parum commode. Saltem dicendum esset, poetam προσίκων ponere ut ἐφικίσθαι, pro ἐπιτυχίῃ, consequi, quod volumus, frui. Tum vero in metrum peccat ἴκοντ' prima longa: ut saltem aoristo efferendum sit, ἰκόντ'. modo id tempus in usu fuisse constaret. Saltem, quo etiam Ald. et Rom. imprimisque Crat. ducunt, interpunctio mutanda, εἶναί δὲ παρῳάτροποι ἐς κακότατ' ἀδρόαν ἔβαλον. ποτὶ καὶ τὸν ἴκοντ'. (pro ἴκοντο.) ἐπεὶ v. Illegitima vero nuptiae in magnam saepe calamitatem conjiciunt (ἔβαλον, conjicere solem) homines. Incidit in illas, attigit eas, earum culpam contraxit, etiam hic Ixion, quandoquidem etc. Ut poenam et culpam, sic crimen, poetis προσέριπιν, προσέριχθαι dictum invenias. Scholiastes junxit: αἶ καὶ ἐς κακότητα ἐπέβαλον τὸν Ἰξίονα, ut suspiceris, eum legisse ἔβαλὸν ποτὶ καὶ τόν. modo, quod sequitur, ἴκοντ' aut ἰκόντ' attigisset. Jacobs Animadverss. p. 289. conjecturam proposuit: ἔβαλον. ποτὶ κοῖτον ἰκῶν ἐπί τ. N. aut lenius ἔβαλον ποτὶ κοῖτον ἰκόντ' [ipsam accedentem ad amplectum Junonis. Probat Gurlitt. Ex Schedis. Etiam Heynius in textu posuit κοῖτον.] pro ἰκόντα, ingeniose; modo de aoristo ἰκῶν constaret, ut, priore brevi, metro caveatur. At ubique occurrit ἰκόμη, ἰκόμνος, priore brevi; et ἴκω priore longa, ut praesens sit. 69, 70. ὑπεροχωτάτα et οὐρανια scribunt rett. edd. recte in tertium casum translata ea a Morellio. ὑπεροχωτάτα (κατὰ) εἶδος jungi jubet Pauw: nec tamen minus bene ipsa nubes ἔριπε κατὰ τὸ εἶδος τῆ ὕ. Porro οὐρανίου—Κρόνου habet Schol. seu quod sic legit, seu quod Οὐρανίδα (pro -δου) habuit. Bodl. C. et Gott. οὐρανια: nesciunt, quae haec forma sis, Oxonienses; est vero pro οὐρανιαῶν θειαινῶν, (Οὐρανιαῶν alienum esset) adeoque praecleara lectio: ὑπεροχωτάτα—Οὐρανιαῶν, praestantissima inter deas. ut sup. Ol. 9. 83. φέρτατος Κρονιδῶν de Jove. 71. ἄν γι malit Pauw, quod et ipse malim.

τόν. (ἐπὶ τοῦτον.) Vitium tamen subest. cf. V. L.

70. Nubes ἔριπε (κατὰ τὸ) εἶδος, similis erat Junoni. ut jam Schol. ὁμοία ἦν. Usus hunc vocis illustrarunt jam viri docti, Jacobs I. c. p. 37. etiam Gedike

laudabat Eurip. Alcest. 1121. εἴ τι σοὶ δοκίη πρόριπιν γυναικί.

73. τὸν δὲ pro γάρ, nam accessit sibi Ixion rotam, cui illigatus est. χαλκίους δισμούς dixit Apollon. iii. 62.

E. β'. K. ιδ'.

75 Ἐὸν ὄλεθρον, ὄγ' ἐν δ' ἀφύκτοι-
 σι γυιοπέδαις πεσῶν,
 Τὰν πολύκοινον ἀνεδέ-
 ξατ' ἀγγελίαν. ἄνευ δ' οἱ Χαρίτων τέκε
 Γόνον ὑπερφίαλον,
 80 Μόνα, καὶ μόνον, οὐτ' ἐν ἀν-
 δράσι γερασφόρον οὐτ' ἐν Θεῶν νομοῖς'
 Τὸν ὀνύμαζε τράφοισα Κένταυρον. ὅς
 Ἴπποισι Μαγνη-
 τίδεσσιν ἐμίγνυτ' ἐν Πα-

75. Vulgo major distinctio ante Ἐν δ' ponitur. 76. πεσῶν—deb. esse πετῶν, ut legitur Ol. vii. 126. P. v. 65. At sibi non constat scriptura hac in voce: nam ἔπεισον, πίσειον, aliquoties occurrit. 77. ἀνιδέ-ξαστο legit Schmidius et sic Bodl. γ. sed -ον ἀνι- tribrachys esse potest pro iambo. Bodl. C., omisso ἀνιδέ-ξαστο, γ. 78. κίν τ' ἀγγελίαν habet. Est autem ἀνιδέξαστο pro ἀνιδίξαστο, declaravit, pronuntiasit, illam sententiam (tanquam præconio). Nam antiquis δίκα pro δίκω, δικνώ. Respicit locum Tzetzæ Chil. vii. 20. sq. 80. ἐν ἀνδρώποισι Aug. e scholio. 81. ἐν Θεῶν νόμοις. Pāvov inclinat in δόμοις. quidni νομοῖς, h. sedes, loca deorum, exquisitius? Habet tamen et νόμοις suam laudem. 82. τράφοῖσα Ald. pro τραφούσα, at Romana τράφοισα, et hinc cett. Aiunt Dorum esse, retrahere acutum. Respicit locum Eustath. ad Il. β. p. 338. 84. Apud Galenum lib. iii. de usu part. qui locum hunc lau-

78. Monstrosum illum, ἄχαριν, peperit nubes μόνον, cui similis alius non est natus, et ipsa μόνη, cum nulla alia femina tale monstrum ediderit, οὐτ' ἐν ἀνδράσι γερασφόρον, οὐτ' ἐν Θεῶν νομοῖς, non honoratum, pro invisum, detestandum. Virgilianum: nec deus hunc mensa, dea nec dignata cubili est. Hic Centaurus nondum est forma equina: sædo tantum est adspectu. At ii, quos ex equabus ille suscepit, sunt veri Hippocentaursi v. 86. sq. Diverso ergo ab aliis modo mythum narrat Pindarus. Mingarellus a monstrosa forma hoc ipsum ducit, quod, a puellis non admissus, ferarum amores sequi coactus est. Plutarch. Amator. p. 751. D. locum Pindari non accurate

inspexit, dum ait: χάρις ἡ τοῦ Θήλειος ὑπειξίς τῷ ἄρρηνι κέκληται πρὸς τῶν παλαιῶν ὡς καὶ Πίνδαρος ἔφη τὸν Κένταυρον ἄνευ Χαρίτων ἐκ τῆς Ἡρας γενέσθαι. Atque etiam alter Schol. ad h. l. ἔξω συνουσίας exponit et usum vocis exemplis declarat. Dici quidem χάρις de amoris usu, notum satis est: illustratum quoque ad Timæum Lexic. Platon. h. v. at non sine concubitu natum est hoc monstrum; [contendit hoc Böttiger Vasengem. i. 3. p. 118. scil. non veræ Junonis amplexu usus? an, non vera Juno erat, sed amplexus? atqui vel sic erat concubitus. sic etiam Gurlitt. Ex Schedis.] sed natum illud est invenustum.

85 λίου σφυροῖς. ἐκ δ' ἐγένοντο στρατός
 Θαυμαστός, ἀμφοτέροις
 Ὅμοιοι τοκεῦσι, τὰ ματρόθεν μὲν
 Κάτω, τὰ δ' ὑπερθε πατρός.

Σ. γ'. Κ. 1ε'.

Θεὸς ἅπαν ἐπὶ ἐλπίδες-
 90 σι τέκμαρ ἀνύεται
 Θεὸς, ὃ καὶ πτερόεντα
 Ἄετὸν κίχεν, καὶ θαλασσαῖ-
 ον παραμείβεται
 Δελφῖνα καὶ ὑψιφρόνων τίν' ἔκαμψε
 95 Βροτῶν, ἑτέροισι δὲ
 Κῦδος ἀγήραον παρέδωκ'. Ἐμὲ δὲ χρεῶν
 Φεύγειν δάκος ἀδινὸν, κακαγορίαν.
 Εἶδον γὰρ, ἑκάς ἑὼν, τὰ πόλ-
 λ' ἐν ἀμαχανία

dat et poetam male reprehendit, ἐμίγνυτ' ἂν πο- λισσφύροισ legitur, haud dubie librariorum vitio, et mox τὰ ματρός μὲν et τὰ δ' ὑπερθε. 91, 92. Erat —πτερόεντ' αἰ-ετὸν κίχεν, καὶ θ. At αἰ-ητὸν Ald. quod Schmidius revocaverat. Sed prima regio hoc versu etiam iambum, seu, ut cum græcis Metricis loquamur, pro Ionico a majore - - υ υ Pæonem secundum υ - υ υ recipit. Cum Mingarello tamen scripsi —πτερόεντα 92. αἰτὸν, ut αἰ pro una syllaba sit; tum κίχεν καὶ —. 97. ἄδικον nonnulli legere ait Benedictus: qui illi sint, non occurrit.

Vss. 85 - 88. declarat eos esse διφυῖς. τὰ μὲν κάτω ἐκ τῆς ἴππου μητρὸς ἔχοντες, τὰ δὲ ὑπερθε ἐκ πατρὸς Κενταύρου, corpore equino, pectore et capite humano, sed fædo. Non igitur signa Centaurorum venusta ista norat Pindarus, quæ ad nos pervenerunt.

89. Γνωμολογίῃ poeta ἐπὶ τῷ Ἰξίον, respectu v. 71. sq. Omnia numen esse quitur pro voluntate, lubitu, et quidem celerissime ac potenter: [h. l. de ulciscendo

scelere: exigit pœnas certissime. Ἄτη eum assequitur. Ex Schedis.] hoc 91 - 96. κίχεν pro κίχάνει. Sicque reliqua.

96. De superstitioso metu, ne nimis multus fuerit in probris herois Ixionis exponendis, accipiendus locus, similis duobus aliis, Ol. i. 82. sq. et Nem vii. 94. 150. sq.

98. ἑκάς de tempore. Vixerat Archilochus ante eum cc. fere annis. ἑκάς ἑὼν: vulgaris ratio αὐτὸν ἰόντα ἑκάς, qui

100 Ψογερόν Ἀρχίλοχον βαρυλό-
γοις ἔχθεσιν πταινόμενον. Τὸ πλου-
τεῖν δὲ σὺν τύχῃ πότμου
Σοφίας, ἄριστον.

A. γ'. K. iέ.

Τὸ δὲ σάφα νιν ἔχεις, ἔλευ-
105 Δέρῃ φρενὶ πεπορεῖν,
Πρύτανι, κύριε πολλῶν
Μὰν εὐστεφάνων ἀγυιῶν
Καὶ στρατοῦ. εἰ δέ τις
Ἦδῃ κτεάτεσσὶ τε καὶ περὶ τιμῶ

105. Scripti et editi habent *πιπαρεῖν*. Diu hæsi, quid sequerer. Vetat religio critica tam antiquam lectionem mutare; est tamen ea haud dubie vitiosa et ex calami errore propagata. Habet quidem Hesych. *πιπαρεῖν*, *ἰνδιῆσαι*, *σημῆσαι*, et *πιπαρεῖσμον*, *εὐφρασσειν*, *σαφές*. Ductum illud esse deberet ex *παίρω*, *πίπαρα*, et *πιπαρεῖω*, *πιπαρεῖν*. At nec extant talia verba, nec analogia succurrit, nec est tamen unde sensum idoneum elicias. Enimvero agitur de munificentia: ea *πορεῖ*, *πορίζει*, *πίπορει*, *πεπορεῖ*. Sane *πιπορεῖν* supra adscriptum habebat August., quod et Æmil. Portus conjectabat Schmidiusque non improbabat: est enim ad analogiæ normam formatum a *πορεῖω*, *πίπορα*, *πεπορεῖν*. Hesychii auctoritas nil aliud declarat, quam ipsum aut grammaticum, quem exscripsit, in corruptum codicem incidisse. Affert certe et ipse Hesychius alio loco *πιπορεῖν*, *δῶναι*. Et Schol. ad nostrum locum *πιπαρεῖν*, ἢ *πορίζειν* καὶ *παρασκευάζειν*: ἢ *παρασχεῖν*, καὶ *πλουσίους ἀποδιῆσαι*. Atqui hæc sunt interpretamenta τοῦ *πιπορεῖν*. 107. μὲν Steph. et al. edd. cum MS. Gott. [Heynius in textu scripsit μὲν.] 109. κτιάτοισι Aug. [περὶ τ. pro ἰν. l. περιγυῖσθαι. Ex Schedis.]

ante me vixit. Novi eum criminationibus indulgentem sæpe in discrimen esse adductum. ἐν ἀμαχανίᾳ γιγνόμενα. Paullo ante maledicentiam appellat infestam belluam, ἀδινὸν δάκος.

[101. βαρῖα ἔχθη, odia, pro, odiosæ res, dicta. Huschke de fabb. Archil. in Matthiæ Miscell. philol. i. p. 30. Ex Schedis.]

Ab 101. ad laudes Hieronis viam parat generali sententia: Τὸ πλουτεῖν δὲ σὺν τύχῃ πότμου σοφίας ἄριστον. Sententia est expedita; nam sæpe eam recoluit et variavit poeta: ἴναι σοφὸν, καὶ

μὲτὰ σοφίας πλουτεῖν. Nunc invertit eam poeta: πλουτεῖν σὺν σοφίᾳ. pro hoc ornatus erat: σὺν πότμῳ σοφίας. tum ampliavit: σὺν τύχῃ πότμου. Ita in v. 104. refero ad τύχην πότμου σοφίας. [Heynius correxit: refero ad τὸ πλουτεῖν.] De ipsa laude cf. locum Diodori ad Pyth. i. 179. laudatum.

108. Cum his laudibus comparat Pyth. i. 95. Ol. i. 165. sq. [στρατὸς λαός. ut alibi quoque et apud Æschylum. Ex Schedis.]

- 110 Λέγει ἕτερόν τιν' ἄ-
 ν' Ἑλλάδα τῶν πάροιθε γενέσθαι ὑπέρτερον,
 Χαύνα πραπίδι παλαιμονεῖ κενεᾷ.
 Εὐανδέα δ' ἀναβάσομαι
 Στόλον ἀμφ' ἀρετᾷ
- 115 Κελαδέων. νεότατι μὲν ἄ-
 ρήγει θράσος δεινῶν πολέμων ὄθεν
 Φαμί καὶ σὲ τὰν ἀπεί-
 ρονα δόξαν εὐρεῖν,

E. γ. K. ἰδ'.

- Τὰ μὲν ἐν ἵπποσόαισιν ἀνδρά-
 120 σι μαρνάμενον, τὰ δ' ἐν
 Πεζομάχαισι. βουλαὶ
 Δὲ πρεσβύτεραι ἀκίνδυνον ἐμοὶ ἔπος
 Ποτί ῥα πάντα λόγον
 Ἐπαινεῖν παρέχοντι. Χαῖ-

112. κινεᾷ emendat Pauw. non male. [Sic in textu Heynius correxit.] κενεᾷ doricæ forma edd. vett. usque ad Morell. etsi fere iota subscriptum iis deest. *contendit*, *contradicit ille temere, mente vana*, (σὺν) *χαύνα πραπίδι*. — 121. *πεζομάχαισι* vulgo ante Schmidium, qui emendavit ex Ald. et Pal. C. *πεζομάχοισι* Aug. cum Bodl. γ. 123. *ποτὶ ἅπαντα* revocaverat Schmidius ex Aldo (sed in habet *ποτὶ ῥ' ἅπαντα* et sic Bodl. γ. *ποτὶ ῥα πάντα*). Vulgo a Romana inde, *ποτὶ πάντα*.

113. Ad verbum : *Pulcræm* [Pro *Pulcræm* Heynius scripsit : *Coronatam propter victoriam.*] *navem conscendam laudes tuas prædicando h. e. in altum evectus laudi vela dabo.* [de laude per longinquas terras dispersa. Ex *Schedis.*] cf. sup. ad Ol. xiii. 69.

115. ἀρήγει, *patrocinatur, testatur laudes juventutis, illustrat eam, fortitudo in armis.*

Ad v. 118. *Daves Misc. crit. p. 255.* observat, *εὐρεῖν* nunquam pro *nancisci, consequi, dici*; sed *εὐρίσθαι*. Recte vero apud Atticos; non autem apud Pinda-

rum : vide v. c. *Isthm. i. 60. Pyth. ix. 197.*

122. *σύσεις δὲ σου, πρεσβύτερου γεγονότος, vocem mihi, cui nemo repugnet, ἀνέλεγκτον, ad omnem laudem, (λόγον) laudanti mihi te, præbet, ὅσπερ ἐμὶ ἱπαινεῖν σὺ προἱπαινεῖς. παρέχειν ἔπος, ut παρέχειν ὕμνον πολὺν Nem. vi. 57.*

124. *χαῖρε*, quæri potest, utrum tanquam in fine epistolæ adjectum sit, ut sit *Vale*, [Correxit Heynius *Salve.*] an interpositum, tanquam jam advenerit et Hieroni adstet cum carmine, *Salve*. Sic et *Nem. iii. 132.* Si tamen accura-

- 125 ρε. τότε μὲν κατὰ Φοίνισσαν ἐμπολᾶν
 Μέλος ὑπὲρ πολιᾶς ἀλὸς πέμπεται.
 Τὸ Καστόρειον
 Δ' ἐν Αἰολίδεσσι χορδαῖς
 Θέλων ἄθρησον χάριν ἑπτακτύπου
- 130 Φόρμιγγος ἀντόμενος.
 Γένοι' οἷος ἐσσι' μαδῶν. καλὸς τοι

127. sqq. Sustuli interpunctionem post Θέλων. Misere lancinant poetam interpretes etiam veteres. Si lectio vera est, sententia et ordo, arbitror, est huiusmodi: mittitur tibi (Thebis Syracusas) carmen hoc trans mare mercis more (et, ut poeta, addit) Phœnicis, (quæ transportari et vehi navibus solet. Nihil amplius.) τὸ Καστόρειον δὲ (ταῦτο τὸ ἔπος), χάριν φόρμιγγος ἑπτακτύπου ἐν (pro διὰ) χορδαῖς Αἰολίδεσσι, ἄθρησον ἀντόμενος Θέλων. carmen autem hoc, beneficium, munus, lyrae sonantis septem chordis Æolicis (h. ad Æolicos modos attemperatis) adspice benevole occurrens, excipiens, h. accipe benevole. At mihi probabile fit, post χορδαῖς sententiam esse finiendam; jungenda autem superiora extruso δ' vs. 128. τότε μὲν μέλος—πέμπεται, τὸ Καστόρειον ἐν Αἰολίδεσσι χορδαῖς. [Sic Heynius in textu correxit.] carmen hoc lyricum ad te mittitur trans mare Thebis Syracusas. Θέλων ἄθρησον etc. propitius adspice hymnum.—Τὸ Καστόρειον, proprie genus certum carminis ad pyrrhichen canitulum, h. l. hæc ipsa nostra Ode est. Schol. ὑπορχηματικὸν μέλος, τὸ Αἰολικῶν ῥυθμῶν συνεταγμένον. Plura de Castoreo carmine docte ibidem exponuntur: hic tamen simpliciter victoriam ἰππικὴν declarare vox videtur. [V. Hermann. de Dial. Pind. p. xix.—De pyrrhiche v. Plato de LL. Plutarch. in Lyeurgo. Ex Schedis.] [129. Θέλων. Boeckh. Comment, p. xxviii. corr. ἐκόν. Ex Schedis.] 131. Γένοι' οἷος vulgg. omnes ante Schmid. cum Bodl. C. invito metro. Mingarellus

tius expendo, prior ratio videtur esse verior: Vale. Mitto hoc carmen ad te—accipe illud animo candido, nec columnis aliorum de me corrupto. [Sequentes versus loco postscripti, quod dicitur. Ex Schedis.] Quam bene autem hæc interponantur et subsidente jam spiritu poetico subjungantur reliqua, præcepta maxime ethica, equidem haud definiam.

In 127. Καστόρειον. v. ad pr. huius Carm. v. 1, 2. [Isthm. i. 21. Ex Schedis.]

[129. adspice et accipe carmen propitius. Ex Schedis.]

131. sq. [Respicit locum Galenus de part. corp. hum. sub fin. Ex Schedis.] Locus, qui sequitur, vix unquam satis

in luce constitui poterit, quia sunt breviter enuntiata, [sententiarum vel sapientum more. Ex Schedis.] abruptim posita et cum respectu ad res, quas ignoramus. Ponam nonnulla, quæ mihi verisimilia visa sunt. [Cf. Huschkel. c. ad v. 101. Ex Schedis.] Primo καλὸς τις est in Steph. et C. Legam itaque: Γένοι', οἷος ἐσσι', μαδῶν, (ἐκ μαθήσειως, institutione sapientium, εἰς ἔμαθεις εἶναι) καλὸς τις. nec sine te corrumpi adulatorum falsis laudibus, qui, ut pueri simium, etiam turpes principum mores laudant. πίδων [πίθνηος. Ex Schedis.] παρὰ πᾶσιν ἀνὶ καλὸς (sc. habetur, νομίζεται, καλιῦται). Monet, ne sinat se corrumpi adulatorum assiduis laudibus. At bonus princeps

Πίδων παρὰ παισὶν αἰεὶ

Σ. δ. Κ. ιέ.

Καλός. ὁ δὲ Ῥαδάμανθους εὔ

Πέπραγεν, ὅτι φρενῶν

135 Ἐλαχε καρπὸν ἀμωμή-

των, οὐδ' ἀπάταισι θυμὸν

Τέρπεται ἔνδοθεν·

em. γινῶ δ', οἶος. οἶος ἰσοί, μαθῶν. ἐκ μαθήσεως. recte ut Nem. vii. 100. μαθῶν δέ τις ἂν ἰεῖ. ipsa re edoctus, qui me norit. Nec aliter dictum puto in Plat. Apol. S. 26. ὅτι μαθῶν ἐν τῷ βίῳ οὐχ ἡσυχίαν ἤγον. sciens, monitus, non per ignorantiam. καλός τις ed. Steph. (Pauli Steph. 1599.) et Bodl. C. Variis iisque diversis modis interpungitur in his et seqq. Longum esset, singula exponere. Sequar quod maxime probatur. Videntur vs. 131. 2, 3. sic accipiendi et interpungendi: Γίνοι', οἶος ἰσοί μαθῶν, καλός τις. Πίδων παρὰ παισὶν αἰεὶ (sc. λίγεται) καλός. v. Not. Nisi et hoc per exclamationem dictum accipias. 135. ἀμώμητον, quod legebatur, repugnat metro. Itaque recepi emendationem Jacobsii Animadverss. p. 290. φρενῶν—ἀμωμήτων.

(pro hoc Rhadamanthus memoratur) εὔ πέπραγεν l. εὔ παράσει, laudem consequutus est, ὅτι ἀμώμητος, ἀμύμων, ἦν τὰς φρένας, καὶ μὴ ἕξακάτητος ταῖς κολακίαις, nam τέρπεται est pro ἰτέρπιστο. Intelligitur autem hinc, Rhadamanthi laudes priscis carminibus frequentatas fuisse. οἷα ἴπεται αἰεὶ (οἶον, δ, sc. τὸ τέρπισθαι ταῖς ἀπάταις), quod semper contingere solet, (sic ἴπτομαι, adesce, v. c. Pyth. iii. 190.) παλάμαις (διὰ παλαμῶν) ψιθύρων βροτῶν, susurrionum, adulatorum artibus. Nunc malim jungere: ἀμαχον κακὸν ἀμφοτέροις διαβολῶν ὑποφάσις,—ἴκιλοι, κίρδι τι. Sunt utique certissimum malum.—Durum manet ἀμφοτέροις, quod et eum quem et apud quem calumniantur respicere necesse est. Sin sit ab ἀμφοτέρα, utraque re, nil commodior fit sententia. Calumniarum isti vates et interpretes vulpibus plane similes sunt moribus. κίρδι τι, suæ utilitatis studio, ut Pyth.

iii. 96. Nunc ex v. 142. seq. manifestum fit universe dicta esse, inde a v. 138. sq. quæ de se et Hierone accipi voluit, non vident illi, se mihi nihil nocere posse. Constat autem Hieronem indulsisse ὠτακουσταῖς, qui poetæ ψιθύροι, susurriones, sunt. v. Aristot. de Rep. v. 11. [pr. ubi ille suspicax ὠτακουστάς ἕξιπαιμπι. f. de Syracus civibus invidis Hieroni. Ex Schedis.] Diod. xi. 61. et Wessel. 23.

134, 5. ὅτι φρενῶν ἔλαχε καρπὸν ἀμωμήτων. ornate pro, ὅτι εἶχε φρένας ἀμωμήτους, quod præclaram prudentiam habebat, adeoque se adulatoribus palpandum non præbebat. Sed quid per καρπὸν φρενῶν intelligemus? experientiam et maturitatem animi? [cf. Æschyl. vii. ad Th. 595. Ex Schedis.] Puto λαχίῳν καρπὸν dictum, ut καρποῦσθαι vulgo pro ἔχιν dicitur.

- Οἷα ψιδύρων παλάμαις ἔπειτ' αἰεὶ
 Βροτῶν. ἄμαχον κακὸν
140. Ἀμφοτέροις διαβολιᾶν ὑποφάτιες,
 Ὀργαῖς ἀτενὲς ἀλωπέκων ἴκελοι.
 Κέρδει δὲ, τί μάλα τοῦτο κερ-
 δαλέον τελέθει ;
- Ἄτε γὰρ εἰνάλιον πόνον ὀ-
 145 χοίσας βαθὺ σκευᾶς ἐτέρας, ἀθά-
 πτιστός εἰμι, Φελλὸς ὤς,
 Ὑπὲρ ἔρκος ἄλμας.

A. ὄ. K. i. é.

Ἀδύνατα δ', ἔπος ἐκβαλεῖν

138. οἷα Pauw exclamationem esse volebat. Sic jejuna exoritur oratio. Πρω-
 stat οἷα ἔπιται: quod fere solet evenire fraudibus adulatorum. Quæ sequuntur, aut
 interpungi possunt, ut expressimus, aut interpungi sic: 'Ο δὲ Ῥαδάμανθους—ἔνδο-
 θιν' οἷα ψιδύρων παλάμαις ἔπειτ' αἰεὶ βροτῶν, ἄμαχον κακὸν ἀμφοτέροις. Διαβολιᾶν
 ὑποφάτιες ὀργαῖς ἀτενὲς ἀλωπέκων ἴκελοι, κέρδει τε. Sic enim puto, legendum esse.
 Inde nova sententia: τί μάλα etc. Convenit in uno et altero Aldus. 140. Pauw
 secundam in διαβολιᾶν produci monet. Mingarellus nil novi esse ait, si choriamb-
 um tribrachys cum iambo sequitur.— 142. κέρδει δὲ, τί μάλα—esset ex-
 ponendum cum Schol. quod autem ad lucrum attinet. Atqui hoc esset κέρδος δὲ, vel
 κέρδη δὲ. Itaque suspicabar κέρδει τε, ut jungatur ἴκελοι Ὀργαῖς κέρδει τε ἀλωπέκων.
 [Bene Huschke κερδοῖ, vulpi. ἢ κερδῶ. Ex Schedis] ἀτενὲς, intente, adeoque valde,
 prorsus. 144. εἰνάλιον emendavit Schmidius: poterat tamen et ἐνάλιον ferri. v.
 Pauw. εἰνάλιον πόντον aberratio cod. Aug. 144, 145. i. χοίσας Ald. cum
 Pal. C. et Aug. 147. ἔρκος in Schol. legitur. 148. ἀδύνατον δ' ante
 Schmidium legebatur; is metro postulante ejecit δ'. Quod nunc legitur, ex
 Augustiano codice Schmidius notaverat, receptum ab Oxoniensibus. Sed et al-
 terum ἀδύνατον δ' ferri posse, Pauw contendit.

[139, 140. cf. Herodot. vii. 10. 7. Ex Schedis.]

142. Puto esse: τί μίγα τοῦτο κέρδος γίνεται αὐτοῖς; sup. Od. i. 84. ἀκέρδιαν dixerat. Ego semper superior evado: h. e. non opprimor his calumniis, suberi in maris superficie supernatanti similis.

144-9. Sententia hæc est: ἄτε γὰρ (κατὰ) εἰνάλιον πόνον (in piscatione)

σκευᾶς ἐτέρας ὀχοίσας βαθὺ, (τε-
 liqua retis parte alte descendente, sub-
 mersa,) ἀθάπτιστός εἰμι etc. ita equidem
 suberis instar, reti appensi, semper supra
 maris superficiem nato. fieri enim non
 potest, ut fraudulentus ejusmodi homo ali-
 quid loquatur, quod viris prudentibus
 probetur. [ὀχοίσας pro ὀχουμίνας, ergo
 neutraliter. al. ὀχεῖν πόνον Ol. ii. 122.

- Κραταιὸν ἐν ἀγαθοῖς
 150 Δόλιον ἄστυν. ὅμως μὰν
 Σαίνων ποτὶ πάντας ἄγαν
 Πάγχυ διαπλέκει.
 Οὐ οἱ μετέχω θράσεος. φίλον εἶη
 Φιλεῖν· ποτὶ δ' ἐχθρὸν ἄ-
 155 τ' ἐχθρὸς ἐὼν, λύκοιο δίκαν ὑποθεύσομαι,
 Ἄλλ' ἄλλοτε πατέων, ὁδοῖς σκολιαῖς.
 Ἐν πάντα δὲ νομὸν εὐθύγλωσ-
 σος ἀνῆρ προφέρει,
 Παρὰ τυραννίδι, χάπῳταν ὁ

151. ἄγαν metro adversatur: prima debebat esse longa. Enervis quoque et exilis est sententia; quid enim διαπλέκει? et ἄγαν nil nisi interpretamentum est τοῦ πάγχυ. Pauw ἄρα reponit. Mingarellus ait æque conjici posse: ἀνῆρ, αἰεὶ, οὗτοι, οὕτω, ἀκάν, ἄκων. Attamen vel sic manet διαπλέκων sine sensu idoneo. Paullo melius conjicere me puto ἄταν. etsi inter bonos auctoritas ejus verbis 'est nulla; tamen, dum omnibus adulatur, malum utique texit, calamitatem machinatur, noxam facit. Non eadem mihi adest impudentia etc. 153. οὐχ οἱ Bodl. C. Male. οὐ οἱ usus consecravit: rationem vide ad Homerum.—[155. ἰὼν corrig. Huschk. Anal. Crit. p. 249. de Archil. p. 40. Idem leg. v. 157. νόμον, civitatem legibus constitutam. Ex Schedis.] 157. ἐν Portus conj. non male. Sed aiunt et hic ἐν pro εἰς positum esse, cf. sup. ad v. 21. Forte scriptum fuit: σκολιαῖ-σιν. πάντα δὲ v. h. κατὰ δὲ π. νομὸν ἔ. ἀ. προφέρει, prastat. 159. χ' ὀπόταν et μοχ χ' ὄταν ed. Commel. et Plantin. ex ed. Steph. pr. quam illæ expressere.

Cf. Æschyl. Choeph. 503. Ex Schedis.] Possunt hæc ad certas hominum temporumque rationes esse a poeta dicta. Nunc de iis parum constat. In Bacchylidem, Pindari æmulum et calumniatorem, jaci ea, Scholiastes narrat.

150. Apud bonos talis homo nullam fidem invenit; at, multitudini assentando, magna mala offert. Lego: σαίνων ποτὶ πάντας, ἄταν διαπλέκει. v. V. L. text mala.

153. οὐ οἱ μετέχω θράσεος, impudentia in adulando. Non ei similis sum simulando. Nulla simulatione utor.—154. ἄτι δὲ ἐχθρὸς ἐὼν πρὸς ἐχθρὸν, ὑποθεύσομαι ὁδοῖς σκολιαῖς. Est ὑποδραμῶν τινα

persequi canis more—etiam per obliquas semitas subeundo, modo hinc modo illinc irruendo. πατίων (κατ') ἄλλο ἄλλοτε. Nisi est: ἄλλο ἄλλο τε, pro (κατ') ἄλλο καὶ ἄλλο. [Ex Archilochō esse expressa, monuit Huschk. l. c. Ex Schedis.]

157-161. Omnibus in civitatibus, sit resp. monarchica, democratica an aristocratica, vir verax et probus προφέρει vel τὰ πράγματα, auget, beat, prodest, vel ἑαυτὸν, eminet auctoritate pollet.—ὀπόταν λάβρος στρατὸς τηρῆ τὴν πόλιν, cum turbulentus populus rempubl. administrat, tenet. οἱ σοφοὶ sunt optimates.

- 160 Λάξρος στρατὸς χῶταν πόλιν οἱ σοφοὶ
 Τηρέωντι. χρεὴ δὲ πρὸς
 Θεὸν οὐκ ἐρίζειν,

E. δ. K. ιδ'.

- Ὅς ἀνέχει τοτὲ μὲν τὰ κείνων,
 Τότ' αὖ δ' ἐτέροις ἔδα-
 165 κεν μέγα κῦδος. Ἄλλ' οὐ-
 δὲ ταῦτα νόον ἰαίνει φθονεργῶν. στάθμας
 Δέ τινος ἐλκόμενος

160. λαῦρος, ut solebant librarii superiorum sæculorum exarare, seu, ut Pal. C. λαύρος, ed. Rom. et hinc cett. Schmidius repetiit λάξρος. 161. Vulgo lectum τηρέωντι ab ὄταν pendet: adeoque in grammaticam peccat. Sed leg. τηρέωντι. et sic exaratum videt in Ald. 163. τὰ κείνων poetam scripsisse, monet Pauw. Sic tamen mox etiam τόκα pro τοτὲ scriptum esse debet. Vulgo: τὰ κείνων. 164. τοτὲ δὲ κῦδ' ἔ. vulgo editum et scriptum; quod et ferri poterat, anapæsto pro iambo posito. Metro metuens reffixit Schmidius, ut nunc legitur. [ποτὲ μὲν—τότ' αὖτ' Hermann. de Dial. Pind. p. xiii. Ex Schedis.] 165. κεν vulgo ante Schmid. 166. Lectio hæc a Schmidio mutata erat: δὲ ταῦτά γε νόον, perperam, ut metrum fulciret. 167. ἐλκόμενοι Oxon. mutantur ex Bodl. C. ut ad φθονερούς referretur. Vulgo ubique: ἐλκόμενος. Movit viros doctos, quod mox omnes inde a Romana edd. exhibent: μηχανῶνται. Sensus vero non eliciunt, sed tanquam fiduculis exprimunt interpretes, quod non vident, ἔλκισθαι de libripende dictum: dum enim invidius tanquam in libra trutinat bona, quæ aliis eveniunt, lance quidem plena

161. Sequitur generalis propositio et nova sententia aditum ad sequentia parans. Non contendere licet cum providentia etc. Ad sententiam cf. P. viii. 108. sq. Jam frequentata illa ab Hesiodo Ἔργων pr. et Archiloco ap. Stobæum Frorileg. Gesn. p. 561. 50—v. 163. τὰ κείνων intelligo adulatorum Pindarum apud Hieronem calumniantium; ergo ἐτέροις (probis) ἔδωκεν, δίδωσι, κῦδος, (κυδαίνει αὐτοῦς, supra ἀνέχει, ὑψοῖ.) ταῦτά γε. pro ταῦτα, quod improborum istorum caussa superior est, nec hoc eorum animum explere potest.

166-170. Invidium se ipsum excruciare, nota est sententia; hanc sic extulit: ὁ νόος τῶν φθονεργῶν ἐνίπαξι προμηνηγνύει ἔλκος ἔδυναζόν ἱὰ πρόσθε καρδίᾳ, creat sibi dolorem, arrodit animum. Jam hoc fit, dum dolet, bona aliorum suis bonis majora esse: ἔλκισται, ponderat, trutinat, (ᾤσπις κατὰ) στάθμας τινὸς κρισσῶς, lance, quæ vergit in alteram partem (dum bona aliena majora esse æstimat). Vs. 171. redit ad 161. 2. et ἀρῆγαι 173. prodest, consultum est; fere ut supra 115. patrocinatur.

- Περὶ σσᾶς, ἐνέπαξεν ἔλ-
 κος ὀδυναρὸν ἑᾶ πρόσθε καρδία,
 170 Πρὶν ὅσα φροντίδι μηχανῶνται τυχεῖν.
 Φέρειν δ' ἔλαφρῶς
 Ἐπαυχένιον λαβόντα
 Ζυγὸν γ' ἀρήγει. ποτὶ κέντρον δέ τοι
 Λακτιζέμεν, τελέθει
 175 Ὀλισθηρὸς οἴμος. ἀδόντα δ' εἶη
 Με τοῖς ἀγαθοῖς ὀμιλεῖν.

et depressa, pectori ille suo vulnus infligit acerbum, πρόσθε πρὶν τυχεῖν (ἐκίον), ὅσα μηχανῶνται (ille φθονερός. Scilicet νόυς φθονερῶν modo jungitur cum singulari ἑλκόμενος, modo subicitur pluralis spectans ad φθονερῶν.) φροντίδι. hæc sollicitudo haud dubie eo tendit, ut felicitati alterius detrahat. 168. ἐνέπαξεν. etiam hoc mutandum fuit Oxoniensibus in ἐνέπαξαν. 171. μηχανῶνται emendaverat Ceoporinus in Crat. et hinc Schmidius. Romana et hinc vulgg. μηχανῶνται. v. ad v. 167. Aldus et Bodleiani: μητίονται. nec male. 173. γ' fulcrum Oxon. et Bodl. γ. restituerunt. Deerat in cett. Schmidius μ' inseruerat, minus bene. 175. ἀδόντα Ald. ἀδόντα Rom. Crat. Brub. tandem ἀδόντα, vel ἔδοντα, tanquam ab ἔδιν, ἀίδιν, Mozell, Steph. et al. Schmidius refluxit ἀδόντα, placentem, recte haud dubie. Sed Oxonienses putarunt, ἀδόντα posse esse ab ἀδω, quod nunc ἀδίω est. At non videntur, primam in ἀδω, etiamsi in usu esset, esse longam, in ἀδίω esse brevem. Et ἀδίω, ἀδῶν toties in Piadaro occurrit.

173, 4. Nota res vel ex Act. Ap. ix. 5. 6. v. Valken. Orat. p. 380. — Sententiarum igitur ordo inde ab 131. ad f. ita procedere videtur. Poeta monet Hieronem, ne deliniri se patiatur ab adulatoribus, qui, dum eum demereri videri volunt, alios calumniantur; quod ipsi poetæ accidisse videtur; — 142. etsi ipse, vitæ integritate munitus, opprimi eorum calumniis nequeat. — 147. Apud viros enim probos nullam istorum criminatorum esse auctoritatem, etsi illi assentando cunctis magna mala creare possunt, — 152. se contra nec simulare amicitiam nec odium dissimulare. — 156. Nec se sibi in hoc more

displicere; viros enim simplicibus et candidis moribus in omnibus civitatibus probari. — 161. Quod si fortuna modo bonis modo malis propitia esse solet: est id æquo animo ferendum; — 165. etsi ne hoc quidem (puto: quod ipsi secundis rebus utuntur) hominum istorum, dum alienis bonis invident, cupiditates exsatiat: aliorum enim bona semper trutinantes et potiora suis esse opinantes, animum arrodunt, donec ea, quæ machinantur, assequuti fuerint: (ut adversarios bonis suis exuant) — 170. ad extr. Præstat sua sorte esse contentum.

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ γ'.

ΤΩ ΑΥΤΩ ΙΕΡΩΝΙ,

ΚΕΛΗΤΙ.

ARGUMENTUM.

HIERO, cum victor Pythiis renuntiabatur, gravi morbo laborabat. Ab hoc processit poeta, dum in votis habet, ut bonæ valetudini ille restitui possit. Vota hæc ita eloquitur: Chironem adesse vellet, qui Æsculapium educavit: poetico spiritu abreptus fabulam interponit 14 — 78. de Æsculapii natalibus, tum 79 — 110. de ejus arte et fortuna; nunc redit ad vota sua, et precatur deos — 140. Subjungit consolationem a conditione humana petitam, in quam omnibus numeris perfecta felicitas haud cadit; — 190. tandem exemplum æqui animi in se ipso proponit.

Σ. ά. Κ. ιγ'.

ΗΘΕΛΟΝ Χείρωνά κε Φιλλυγίδαυ,
Εἰ χρεών τοῦδ' ἀμετέρας ἀπὸ γλώσσ-

κίλησι. Victoriā esse Pythicā dubitari nequit. Bis Hieronem victorem Pythiis fuisse aiunt Pyth. xxvi. et xxvii. Atqui tum ille nondum erat rex; quo nomine non nisi Olymp. lxxv. 3. adeoque Pyth. xxvii. ornatus fuit: Diod. xi. 38. et 67. Dicendum igitur, carmen serius scriptum esse. [aut, quod præstat, loco suo motum esse ex alio Carmium genere. Ex Schedis.] cf. Gedik.

σας κοινὸν εὐξασθαι ἔπος,
 Ζῶειν τὸν ἀποιχόμενον,
 5 Οὐρανίδα γόνον εὐ-
 ρυμίδοντα Κρόνου,
 Βάσσαισί τ' ἄρχειν Παλίου
 Φῆρ' ἀγρότερον,
 Νόον ἔχοντ' ἀνδρῶν φίλον· οἶ-
 10 ος ἐὰν θρέψεν ποτὲ
 Τέκτον' ἀναδυνίας
 Ἄμερον γυιαρκίος Ἀσκλαπιόν,
 Ἥρωα, παντοδαπᾶν ἀλκτῆρα νόσων.

5. *εὐρυμίδοντος* in Schol. occurrit, quod metrum non fert. 9. *νόον* Schmid. refinxit; sicque mss. Bodlei. sed et *νόον* recte. v. Pauw. Interpunctionem Ocho- nienses secundum ed. Rom. post *φῆρ'* collocatam volunt. Chiron *φῆρ' ἀγρότερος*, monstrum silvestre, h. Centaurus. 10. *θρέψεν ποτὲ* ex Ald. et Aug. revocavit Schmid. A Romana inde: *ἔθρεψέ ποτι*. 11. *τέκνον ἀναδυνίας* omnes edd. et scripti, quod emendavit Schmidius *τέκνον' ex Schol.* qui *ὑγίας κατασκευαστήν* interpretatur, et ex Pal. C. ubi illud supra adscriptum erat. Nec equidem dubito ita recte a Schmidio esse scriptum. Defendit tamen vulgarem scripturam Pauw, ut *τέκνον ἄ*, ipse sit Chiron. Equidem non assequor, ex veteris sermonis genio quomodo Chiron, tanquam medicus, *filii bonæ valetudinis et salutis* dici possit: ita enim explicandum esset. Codicum quidem Pindari multo minor est auctoritas quam Scholiastæ; nam quantum intelligo, omnes sunt admodum recentes, et omnes, quotquot habemus, editiones non nisi duorum codicum auctoritate nituntur, adeoque pro binis tantum codd. sunt habendæ. Exhibet tamen Bodl. γ. quoque *τέκνονα et τέκνονα ναδυνίας* Gott. 12. fulerum γ' post *γυιαρκίος* inserit Pauw. ad v. 26. 13. *ἄρωα* ex Rom. edebatur: at *ἥρωα* ubique alibi. *ἀλκτῆρα* vulgo omnes ante Schmidium, prave. Emendavit ille, ut nunc est, metro, etymo et Pal. C. Augustanoque suffragantibus.

3. *κοινὸν ἔπος* s. sblenne ac vulgare, s. commune omnium. Gedikius de *publicis votis* accipit; etsi loca laudata Ol. vii. 170. x. 15. xiii. 69. Nem. iv. 20. id haud arguunt: ubique enim est *commune cum aliis*; hoc tamen ipsum potest accipi et reddi *publicum*. A v. 9. digressio fit; nec redit ad suas preces Pindarus nisi v. 111. *Utinam*, ut dixi,

Chiron adhuc viveret, et ego eum ad te adducere possem!

7. *ἄρχειν*. Habitabat in Pelio Chiron; sed, utpote in heroe, in majus auget; ut et *εὐρυμίδοντα* adjecit. et 9. *νόον ἀνδρῶν φίλον* pro *ἀνδράσι*.

[12. *γυιαρκίης*, *validus*. ut *γυιαλθής*. Ex Schedis.]

Α. ά. Κ. ιγ'.

- Τὸν μὲν εὐίππου Φλεγυῖα θυγάτηρ
 15 Πρὶν τελέσσαι ματροπόλῳ σὺν Ἑλει-
 θυῖα, δαρμῆισα χρυσέοις
 Τόξοισιν ὑπ' Ἀρτέμιδος,
 Εἰς Ἀῖδα δόμον ἐν
 Θαλάμῳ κατέβη,
 20 Τέχναις Ἀπόλλωνος. χόλος
 Δ' οὐκ ἀλίθιος
 Γίνεται παῖδαν Διός. ἅ
 Δ' ἀποφλαυρίζαισά μιν
 Ἄμπλακίαισι φρενῶν,
 25 Ἄλλον αἶνησεν γάμον, κρύβδαν πατρὸς,
 Πρόσθεν ἀκερσεκόμα μιχθεῖσα Φοίβῳ,

Ε. ά. Κ. ιέ.

Καὶ φέροισα σπέρμα θεοῦ καθαρὸν.

14. Φλεγυῖα vet. edd. usque ad Steph. item Bodl. γ. prave. Sustuli interpunctionem post θυγάτηρ, quæ Schmidio laqueos induebat. Jungendum: τὸν μὲν πρὶν τελέσσαι ἢ πρὶν τελέσαι αὐτὸν ἢ ἐκτελέσαι, τεκμῖν, partui maturum, σὺν Ἑ. μ. Lucina adjuvante.

18. Ἀῖδα Oxonienses ex Bodl. C. Antea: Ἀῖδο, contracte legendum. porro ἐκ Θαλάμῳ Pauw emendat, non invenuste. Vulgo interpretes hyperbaton esse volunt, pro, δαρμῆισα ἐν Θαλάμῳ. Ego sic poetam accipio. Volebat et debebat dicere: telo percussa mortua est, adeoque ex veteris Græciæ disciplina, et Homericō more, ἐν Θαλάμῳ ἀπέθανε ut femina. [Gurlitt. in puerperio. Ex Schedis.] Pro hoc dixit: ἐν Θαλάμῳ εἰς Ἀῖδα δόμον κατέβη. Ita, si non probandum, excusandum saltem est.

23. ἀποφλαυρίζασα ante Schmid.

26. ἀκερσεκόμα Bodl. γ. 26, 27. Pessime hic erat distinctum post Φοίβῳ. Im-

14. Phlegyæ filia, Coronis. v. Apollod. iii. 10. 3. conf. Not. p. 695. [In numo Pergami, Choiseul Voy. en Grèce t; ii. pl. v. 11. Ex Schedis.]

17. ὑπὸ τόξοις pro ὑπὸ τόξων, διά. vid. inf. 64. h. ex partu mortua est.

25. Varie interpungi potest. Rationem receptam firmat Apollodor. l. l.

τὴν δὲ κατὰ τὴν τοῦ πατρὸς γνάμην Ἰσχυὶ συνοικεῖν. [v. Clavier ad Apollodor. p. 427. Ex Schedis.] αἶνησεν, probavit, consensit in alium amorem. Inf. iv. 396. καταινησάν τε κοινὸν γάμον.

27. καθαρὸν ἢ. l. sacrum, θεῖον. Quæ sequuntur, de primo amoris sensu dicta accipe. Nam v. 43. demum Ischys ad-

- Οὐκ ἔμειν' ἐλθεῖν τράπεζαν νυμφίαν,
 Οὐδὲ παμφώνων ἰαχὰν
 30 Ὑμεναίων· ἄλικες
 Οἷα παρθένοι φιλέοισιν ἑταῖραι
 Ἐσπερίαις ὑπὸ κου-
 ρίζεσθ' αἰοδαῖς· ἀλλά τοι
 Ἦρατο τῶν ἀπεόν-
 35 ταν. οἷα καὶ πολλοὶ πάθον.
 Ἔστι δὲ φύλον ἐν ἀν-
 θρώποισι ματαιότατον,
 Ὅστις, αἰσχύνων ἐπιχά-
 ρια, παπταίνει τὰ πόρσω,
 40 Μεταμάνια θη-
 ρεύων ἀκράντοις ἐλπίσιν.

Σ. β'. Κ. γ'.

Ἔσχε τοιαύταν μεγάλην αἶταν

mo vero *μυχθῖσα Φοῖβῳ καὶ φ.*—*καθάρον*. Præire tamen poterat viris doctis Aldus. Neque sequentia accipienda puto, ut omnes faciunt, de nuptiis ab ea occupatis: quorsum enim: ἀλλά τοι ἤρατο τῶν ἀπεόντων? sed illa, amore saucia, vitavit omnes æqualium congressus; nec intererat sollennibus epulis et festis, ut, quoties deducenda erat sponsa; sed amore absentis amatoris tabescebat Ischyis Arcadis, quem mox, ubi ille advenit, in amplexus suos recepit. 28. Novum exorditur locum; itaque non refingendum est οὐδ' ἔμειν', quod Aldus habet. *νυμφιδίαν* Bodl. C. et omnes edd. ante Schmidium, qui de metro sollicitus *νυμφίαν* refinxit: Pauw improbat; versus sane alterum fert; versibus tamen 69. 110. 151. convenit alterum, quod sequor. 32. Erat ὑποκουρίζεσθαι in edd. more grammaticorum composita effingendi. Est *κουρίζεσθαι ὑπ' αἰοδαῖς*, agere juveniliter, ludere, inter cantus, *παίζειν*, saltare. [38. Gilb. Wakefield mutat ὅστις ἀσχάλλων ἐπιχ. (Silv. Part. iii. p. 175.) Ex Addendis.] 42. Scriptum et editum erat *αἰάταν*. Immo *ἀτάταν*. Scribitur melius *αἶταν*, quandoquidem digamma hoc uno in verbo servatur temere. Iterum Pauw suum *ἀπάταν* inculcat. perperam. v. sup. ad Pyth. ii. 52. Porro *τοι ταύταν* Ald. idem *ἀτάταν*.

venit et ejus amoris fructu illa potitur.
vid. V. L. cf. inf. Pyth. ix. 35. sq.

35. *πάθον. πάσχουσι.* ut multi animo

VOL. I.

affecti esse solent. [at illa exarserat amore
Ischyis. Ex Schedis.]

n b

- Καλλιπέπλου λῆμα Κορωνίδος. ἔλ-
 δόντος γὰρ εὐνασθη ξένου
 45 Λέκτροισιν ἀπ' Ἀρκαδίας.
 Οὐ δ' ἔλαθε σκοπόν· ἐν
 Δ' ἄρα μελοδόκῳ
 Πυθῶνι τόσσ' εἰσάϊεν
 Ναοῦ βασιλεὺς
 50 Λοξίας κοινῶνι παρ' εὐ-
 θυτάτῳ, γνώμην πιθῶν,

45. λῆμα vitiose Pal. C. et cum Schol. Ald. et Rom. sed emendatum in Crat. λῆμα Κορωνίδος, ut ἴ; Τηλεμάχου, noto more, pro Κορωνίς ἀσθη. λῆμα a λῶ, (unde Δίλω,) φρόνημα, θράσος, τόλημα. 48. εἰσάϊε refinxit Schmidius, ut par esset metrum antithetico. vulgo ισάϊε. Firmatur vestigiis in Aldina lectione: τίσσαις, αἶιν. 50. κοινῶνι Golt. cum Schol. ξυνῶνι emendabat Valken. ad Theocrit. p. 227. quæ forma occurrit apud Xenoph. in Cyrop. Vide vii. 5. 35. et ibi Hutchins. Est ea Attica. In Pindaro tamen infra quoque v. 84. ἐλπίων ξυνάοις est; et occurrit promiscue in Pindaro ξυνός et κοινός. At h. l. metrum requirit κοινῶνι. 51. πιθῶν Schmidius refinxit pro πεπιθῶν ex metri lege, recte, Pauwio quoque iudice, ut sit: παραπιθῶν γνώμην κοινῶνι εὐθυτάτῳ, πάντα ἴσαντι νόμ. interpretatiōnem non addit Pauwius: erit illa forte hæc: inducens, iudicium, h. e. se, ad credendum, (non alieno teste, sed) sua mente, quæ omnia statim sibi communicat, ad se refert, h. animadvertit et videt. Utut hæc mitiges, dura sunt; duriora etiam apud Schmidium. Oxonienses vero ne vident quidem, diversa esse πιθεῖν et πιθισθαι, adducere ad credendum et adduci. Quid? si, sublata interpunctiōne post Λοξίας, jungamus cum antecedentibus: 'Εν δ' εἰσάϊεν ν. β. Λοξίας κοινῶνι παρ' εὐθυτάτῳ, γνώμην πιθῶν, πάντα ἴσαντι νόμ. sensit, percepit id, apud animum suum etc. Et sic jam Schol. accepisse videtur: ἐν δὲ Πυθῶνι ὧν ὁ Ἀπόλλων ἐπήσθητο τῷ ἱερῷ νόμ τὸ ἀμάρτημα. Aldus dedit: γνώμα (pro γνώμῃ) πεπιθῶν. Sic quoque Bodl. γ.

46-54. Enimvero Apollo Delphis speculans hoc rescivit, et furtum puellæ deprehendit. [potius: non latuit alium quem rescisceret. deprehensa illa est, sc. ab ipso Apolline, deo omniscio. Ex Schedis.] εἰσάϊεν pro ἤσθητο σκοπὸν de Jove ultore hand diverso sensu vid. in Æschyl. Suppl. 386. Si σκοπὸν non de Apolline, verum de cetero esse accipiendum dixeris, cum verbis luctaris. Quoquo te veritas, ne contortis quidem modis melius quid efficias, quam naturali-interpretatione, quam dedi: non ab

alio Apollo, verum a se hoc didicit: εἰσάϊε παρὰ νόμ πάντα ἴσαντι (pro παρὰ νόου, vel ἐν νόμ, σύν ν. ut P. ii. 159. παρὰ τυραννίδι pro ἐν), κοινῶνι εὐθυτάτῳ, qui ipsi veracissime omnia communicat. Sentias quidem facile, hæc esse nimis ornata; multo magis adjecto, εἰσάϊε, γνώμην πιθῶν, animum adducens, h. e. se ad credendum adducens. Corcum indicem Pindarus ignorat. κοινῶν est idem qui κοινῶνός, qui communicat aut aliis aut sibi, est ergo animus arbiter, conscius cogitatorum.

Πάντα ἴσαντι νόμῳ,
 Ψευδέων δ' οὐχ ἄπτεται κλέπτει τέ μιν
 Οὐ θεὸς, οὐ βροτὸς, ἔργοις οὔτε βουλαῖς.

A. β'. K. ιγ'.

- 55 Καὶ τότε γνούς Ἴσχυρος Εἰλατίδα
 Ξεινίαν κοίταν ἄθεμίν τε δόλον,
 Πέμφεν κασιγνήταν μένει
 Θύοισαν ἀμαιμακέτω
 Ἔς Λακέρειαν. ἐπεὶ
- 60 Παρὰ Βοιξιάδος
 Κρημνοῖσιν ἄκει παρθένος.
 Δαίμων δ' ἕτερος
 Ἔς κακὸν τρέψαις ἑδαμά-
 σατό νιν. καὶ γειτόνων
- 65 Πολλοὶ ἐπαῦρον, ἀμᾶ
 Δ' ἔφθαρεν, πολλάν τ' ὄρει πῦρ ἐξ ἑνὸς
 Σπέρματος ἑνδορὸν αἴστωσεν ὕλαν.

56. Vulgo ante Schmidium: ξεινίαν. [63. Heynius in textu scripsit ἑδαμάσ-.]
 66. ἔφθαρεν pro ἐφθάρησαν. quis dubitet? male Rom. et al. ἔφθαρε. [probat
 ἔφθαρεν Gilb. Wakefield Silv. P. iii. p. 175. Ex *Addendis.*] π. δ' ἐν ὄρει Pal. C. et
 Aug. metro non invito; etiam sic Aldus. 67. ἑνδορὸν. Schneider conj.
 ἑνδορον, quæ vox rarior pro ἔγκυον, prægnans, est ap. Nicandr. Ther. 99. Ita esset
flamma ex uno semine (scintilla)gravidâ, concepta consumpsit silvam. Paulo tumidius.
 ἑνδορὸν est, ex una scintilla ignis invadens silvam consumpsit.

59. *Lacerea* fuit in Pelasgiotide
 Thessaliæ, haud longe a Pelio: cf. Not.
 ad Apollod. p. 695. sq.

62. Duplex modus est accipiendi
 hæc; aut: *Idem malum fatum, quod*
eam ad furta pellaxerat, etiam interitum ei
adstruxit. δαίμων ἕτερος, adversus, infestus.
 Copiose illustravit Bentl. ad Phalar. s.
 ix. tum Lennep. ad Phalar. Epp. 23.

Valken. in *Diatr.* p. 112. quod Latinis
 est, non *suis deus*: ut Tibull. iii. 3. 28.
 aut: δαίμων δ' ἕτερος ἑδαμάσατό νιν, τρέ-
 ψας ἐς κακόν: *fortuna iniqua illam perdi-
 dit adducendo in perniciem.* [sc. κακὸν
 potest esse culpa, flagitium, et pæna,
 perniciēs.—65. ἑπαῦρον. l. τοῦ κακοῦ. l.
 αὐτῆς. hoc melius, ut Π. α. 410. βασιλῆος.
 Ex Schedis.]

E. β'. K. ιέ.

- Ἄλλ' ἐπεὶ τείχει θέσαν ἐν ζυλίνῳ
 Σύγγονοι κούραν, σέλιας δ' ἀμφέδραμιε
 70 Λάβρον Ἀφαιίστου, τότ' ἔει-
 πεν Ἀπόλλων· οὐκ ἔτι
 Τλάσομαι ψυχᾷ γένος ἄμὸν ὀλέσσαι
 Οἰκτροτάτῳ θανάτῳ,
 Ματρὸς βαρείᾳ σὺν πάθῃ.
 75 Ὡς φάτο. βάματι δ' ἐν
 Πρώτῳ κυχὸν παῖδ' ἐκ νεκροῦ
 Ἄρπασε. καιομένα
 Δ' αὐτῷ διέβαινε πυρᾷ.
 Καί ῥά μιν Μάγνητι φέρων
 80 Πόρε Κενταύρῳ, διδάξαι
 Πολυπήμονας ἀν-
 θρώποισιν ἰᾶσθαι νόσους.

Σ. γ'. K. ιγ'.

Τοὺς μὲν ὦν, ὅσοι μόλον αὐτοφύτων

70. *τότε εἶπεν* Gott.72. Male Schmid. *refinxerat ὀλίσθαι*.

75. Aris-

tarchus scripserat : βάματι δ' ἐν τριτάτῳ. v. Schol. mirum Grammatici acumen ! Simpliciter poeta dicit, etsi splendide, utpote de deo, uno gressu facto Apollinem eripuisse flamma puerum, quem mater utero gestabat.

78. *διέβαινε* Schmid. emendavit ; Pauw *διέβαινε*. Utrumque durius quam vulgatum, ut exprimatur, *flammatam dissillisse, diffissamque deo viam fecisse, qua incolumis transiret*. *δισχίσθη, δίστη*. Namque hoc ipsum *διαφαίνεν* vi etymi esse potest. Et quam multa alia a poeta audacter novata passim occurrunt ! Audiendus erat saltem h. l. Scholiastes.80. *πόρε* ex Ald. et Pal. C. Schmidius. Romana et sqq. *πόρεν*.83. Locus classicus de veterum medicina, quæ verius chirurgia fuit. Sunt, qui *ulcere sponte nato* laborant, tum qui *vulnere* seu *cominus* seu *eminus* illato ; tandem qui *ex astu* vel *ex frigore vitium* corporis contraxerunt. Medicinæ autem *carmina, potiones, amuleta* et *sectio*. Amuleta non modo *superstitiosa*, sed et ra-

dices herbæque salutares, collo appensæ, sane conveniunt genio istarum ætatum. Non male tamen Gedike de herbis accipit, quibus illigantur partes corporis seu vitiatæ ac læsæ, seu ex morbo, v. c. rheumatismo, morbo arthritico, œdemate laborantes.

- Ἐλκείων ξυνάονες, ἢ πολιῶ
 85 Χαλκῶ μέλη τετρωμένοι
 Ἡ χερμάδι τηλεβόλω,
 Ἡ θερινῶ πυρὶ περ-
 θόμενοι δέμας ἢ
 Χειμῶνι, λύσαις ἄλλον ἄλ-
 90 λοίων ἀχέων
 Ἐξαγεν' τοὺς μὲν μαλακαῖς
 Ἐπαιδαῖς ἀμφέπων,
 Τοὺς δὲ προσανέα πί-
 νοντας, ἢ γυίοις περιάπτων πάντοθεν
 95 Φάρμακα, τοὺς δὲ τομαῖς ἔστασεν ὀρδούς.

A. γ'. K. ιγ'.

Ἄλλὰ κέρδει καὶ σοφία δέδεται.

84. Bodl. C. ξυνάορι. saltem esse deberet ξυνάοροι. At ξυνάων, quod Ionibus ξυνήων, Atticis ξυνών. v. Valken. ad Eurip. Phoen. p. 161. et sup. ad 50. 94. περιάπτων Schmidius induxit male metro ruenti timens. Præstat vulgaris lectio: περιάπτων. conf. Pauw. Induxere τὸ πῆρ pro περὶ etiam in alia loca. vid. Schneid. ad Demetr. p. 156. [περιάμματα, περιάπτα. Strab. xv. p. 1047. A. Ex Schedis.] — 97. ἔτραπιν Oxon. et MSS. Vulgg. ἔτραπτε. Vide laudatum hunc locum ab Athenag. pro Christian. 25. p. 116. Clem. Alex. pag. 25. [Cyrill. c. Julian. vi. p. 201. Ex Schedis.] —

84. ἰλκίων ξυνάονες sunt οἱ σὺν ἰλκισιν ὄντες, ἰλκος ἰχοντες. ξυνάων, κοινῶς, supra κοινῶν v. 50. ξυνήων ap. Hesiod. Theog. 590. 601. ξυνήοντας ἔργων ἀργαλίων. [add. Coluth. 278. Ex Schedis.]

In v. 87. 88. febres quærebam aliquando et ipse, seu frigidam et ardentem seu æstivas et auctumnales: sed græca in hanc notionem deflecti posse non videntur: περιθόμενοι δέμας, populatum corpus habentes, πυρὶ θερινῶ ἢ χειμῶνι, igni æstivo aut hieme. Et sunt reliqua omnia ejusmodi, ut chirurgicam operam desiderent, non clinicam.

96. Mira fabulæ novatio, qua Æsculapius pro ope medica ab ægrotis sostra

iniqua exegerit, ita ut etiam promissa magna auri vi a morte revocaverit aliquem. [Attingit Tertull. Apolog. c. 14. cf. Creuzer Symbolik t. ii. p. 357. Ex Schedis.] Habebunt igitur nostri medici, si qui sunt, qui lucro inbiant, quæ se tueantur, auctoritatem auctoris artis medicæ. Prorsus diversa antiquiores narraverant. v. Apollod. p. 234. sq. et Not. p. 701. sq. Similem novationem vides apud Horat. ii. 18. 34. nec satelles Orci (Charon) callidum Promethea Rexerit auro captus. — δίδεται, pro κῆται. ἦττων ἰστί τοῦ χερσοῦ. Mox ἀλωκότα, morti damnatum.

- "Ετραπεν ἀγκέϊνον ἀγάνορι μι-
 σῶ χρυσὸς ἐν χερσὶν φανεῖς
 "Ανδρ' ἐκ θανάτου κομίσαι,
 100 "Ἢδη ἀλακότη. χερ-
 σὶ δ' ἄρα Κρονίων
 'Ρίψαις δι' ἀμφοῖν ἀμπνοῶν
 Στέρνων καθέλεν
 'Ὤκείως' αἰΐθων δὲ κεραυ-
 105 νὸς ἐνέσκηψεν μόρον.
 Χρῆ τὰ εἰκότα παρ
 Δαιμόνων μαστευέμεν θναταῖς φρεσὶ,
 Γνόντα τὸ παρ ποδὸς, οἴας εἰμέν αἴσας.

E. γ. K. ié.

- Μῆ, φίλα ψυχὰ, βίον ἀθάνατον
 110 Σπεῦθε' τὰν δ' ἐμπρακτον ἀντλει μαχανάν.

99. κομίσαι vulgo ante Schmidium, qui et mox ἐαλακότη mutavit, quod in vulgg. erat. κομίσαι jam Ald. exhibuerat. 102. ρίψας, vulgare, Ald. et alii apud Schmidium. Interpungi malit ρίψας δι' ἀμφοῖν, Pauwius, ut jungantur καθέλεν ἀμφοῖν ἀμπνοῶν, ρίψας διὰ pro διαρρίψας. Non minus bene junges ρίψας διὰ στέρνων, vel ρίψας δι' ἀμφοῖν καθέλεν ἀμπνοῶν στέρνων. Vulgare erat, διαρρίψας ἀμφω τῶ κεραυνῶ. Trajectus est uterque, et Æsculapius et is, quem in vitam restituerat, eodem fulmine. Aliud est fulmen in medium inter duo jactum ap. Apollod. ii. 5. 11. p. 137. et ii. 6. 2. 103. καθέλεν a Schmidio est. Vulgo invito metro καθέλεν. idem ex Clemente Alex. qui h. l. repetiit, laudat ἀμπνοῶς. 105. ἐνέσκηψεν scribendum, Pauwio monente, pro —ψι. 108. γνόντα cod. Aug. et, metro monente, Schmidius, repudiato vulgari: γνόνας. 111. ἄντρον ἔτανιν vulgo ante Schmidium, quod in metrum peccat. Bodl. C. ἔται— 112. ἐν ἔτι. Pauw mavult: ἄντρο' ἔτανιν, vel: ἄντρα καῖν, duplici vocali ante vocalem correpta: quod parum placet.

106. χρῆ (τινὰ) μαστιύειν παρὰ δαιμόνων τὰ εἰκότα θνηταῖς φρεσὶ, γνόντα. Similis sententia sup. ii. 63.

111. Redit poeta ad primos carminis versus. Antecedentes versus 109.

et 110. adhuc ad superiora refero, et jungo cum χρῆ τὰ εἰκότα. Itaque non est vita immortalis affectanda; (exemplo Æsculapii moniti sumus) sed aggredienda res quæ fieri possunt. μηχανῆ,

Εἰ δὲ σάφρων ἄντρον ἔναι
 Ἔτι Χείρων, καὶ τί οἱ
 Φίλτρον ἐν θυμῷ μελιγάρυες ὕμνοι
 Ἀμέτεροι τίθεν· ἰ-

115 ατῆρά τοί κέν μιν πίθον
 Καί νῦν ἔσλοῖσι παρα-
 σχεῖν ἀνδράσιν θερμαῖν νόσων
 Ἦ τινα Λατοῖδα
 Κεκλημένον ἢ πατέρος.

120 Καί κεν ἐν ναυσὶν μόλον Ἰ-
 ονίαν τέμνων θάλασσαν,
 Ἀρέθουσαν ἐπὶ
 Κράναν, παρ' Αἰτναῖον ξένον,

115. Impediti nescio quid in seqq. Unus ex Schol. aliter legisse videtur, nam, ἐπέλησα ἂν αὐτὸν, ἰατρὸν ὄντα, παρασχεῖν τῷ Ἰέρωνι τῶν καυστικῶν νόσων ἀπόλυσίν τινα. Ordinem verborum, ut nunc se habent, apposui in nota. Καλιῖν τὸν ἰατρὸν bene dicitur: unde hic proprie acceptum malo κεκλημένον ἰατῆρα. (nam ad μιν Chironem referre, durius esset.) non, ut volunt, κεκλημένον υἷον Λατοῖδα. sin vero ita vel maxime jungerem, dicerem esse pro ὄντα dictum, non, ut Pauwius vult, ut poeta se parum credulum illis deorum stirpibus innuere velit. Tale quid quis in simili loco cogitet? [ut medicum, ipsum venientem præbere vocatum tibi θερμαῖν νόσων ἦσια.—ἰσλοῖσι pro σοὶ ἰσθλῶ. Ex Schedis.] 116. Καὶ νῦν vulgg. ante Schmid. 117. ἀνδράσιν scribendum, monente Pauw. et v. 120. ἐν ναυσίν. Vulgo sine v. 122. ἐπὶ κράναν hoc versu editum erat ante Schmidium. prave. Emendate legebatur in Bodl. γ.

instrumentum, opera, ars, opus ipsum, res. Sup. P. i. 79. μαχαναὶ πάσαι, quicquid efficitur, omne caputum, ausum. ἀντλήν, exhaustire, tolerare, perficere, τελεῖν αὐτῶν. [adhibe operam, effice opus, rem in tuis viribus positam. Ex Schedis.]

[112. si carmine meo instillare ipsi voluntatem, eum movere possim. Ex Schedis.]

115—119. Juncturam teneo: τοί, ἔπιθόν κέν μιν (exoraturus essem eum) παρασχεῖν καὶ νῦν ἀνδράσιν ἰσλοῖσι ἰατῆρά τινα

κεκλημένον (arcessitum) θερμαῖν νόσων, ἢ (παῖδα) Λατοῖδα (Apollinis, qualis Æsculapius fuit, quem in disciplina habuit) ἢ πατῆρος (erit: Jovis filium: atqui is esset ipse Apollo). Alia via si tentes, τινὰ esse potest neutrum, ut sit παρασχεῖν τινα, remedia, ἢ Δ. ἢ πατῆρος, aut Apollinis aut Jovis. Ita tamen mihi displicet nude positum τινά. [Hermann. et Gurlitt. κεκλημένον Λατοῖδα ἢ πατῆρος esse ut τίνος κεκλημένος ap. Euripid. cujus filius. Admodum frigide. Ex Schedis.]

Σ. δ'. Κ. ιγ'.

- Ὅς Συρακόσσαισι νέμει, βασιλεὺς
 125 Πραῦς ἀστοῖς, οὐ φθονέων ἀγαθοῖς,
 Ξείνοις δὲ Δαυμαστὸς πατήρ.
 Τῷ μὲν διδύμας χάριτας,
 Εἰ κατέβαν, Ὑγίει-
 αν ἄγων χρυσέαν
 130 Κῶμόν τ', ἀείδων Πυθίων
 Αἴγλαν στεφάνοις,
 Τοὺς ἀριστεύων Φερένι-
 κος ἔλεν Κίρρα ποτέ
 Ἀστέρως οὐραίνου,
 135 Φαμί, τηλαυγέστερον κείνῳ Φάος
 Ἐξικόμαν κε, βαδὺν πόντον περᾶσσαις.

Α. δ'. Κ. ιγ'.

Ἄλλ' ἐπεύξασθαι μὲν ἐγὼν εἰδέλω

124. In edd. interpungitur Σ. νέμει, recte si in Σ. accipis; non vero, quasi νέμειν cum tertio casu jungi possit. Primæ edd. exhibent Σ. νέμει βασιλεὺς, quod esset νέμει, (absolute) βασιλεὺς Σ. 130. Etiam hic prava interpunctio seriorum editionum Κῶμόν τ' ἀ. Πυθίων, Αἴγλαν στεφάνοις, molestiam faciebat. 133. ποτὶ sane otiosum: etiamsi carmen interjecto post victoriam tempore missum esse dixeris. Pauwius conj. ἔλεν Κ. ποτὶ vel ἔλ' ἐν Κίρρα ποτὶ, non invenuste. 136. περᾶσαις Rom. —σαις Ald. Metrum requirit σσ. [In textu Heynius alterum σ delevit.]

124. Interpungendum: δς (iv) Σ. νέμει [τὰ πράγματα. Ex Schedis.] βασιλεὺς πραῦς ἀστοῖς, οὐ φθονέων ἀγαθοῖς, ξείνοις δὲ θ. π. Si venirem adducens ad ipsum δύο χάριτας, χάριματα, Ὑγίειαν (nam est in personam mutata) Κῶμόν τε. In seqq. turbat τὸ στεφάνοις. Inter plures jungendi rationes præferenda videtur hæc: Κῶμον, ἠμνην αἴγλαν στεφάνοις (pro τῶν στεφάνων) ἀείδων

Πυθίων, qui illustrat victorias Pythicas.

[134. ἀστέρως οὐραίνου, solis. Ex Schedis.]

137—140. Ante ædes Pindari fuit sacellum Magnæ Deæ, et signum Panis. In hac ædicula, vel ante eam, hymnos a puellarum choris cani solenne esse debuit, et quidem sacris seu teletis nocturnis. In Schol. ex Aristodemo narratio exstat, qua ipse Pindarus con-

- Ματρὶ, τὰν κοῦραι παρ' ἔμῳ πρόθυρον
 Σὺν Πανὶ μέλπονται θαμὰ
 140 Σεμνὰν θεὸν ἐννύχιαι.
 Εἰ δὲ λόγων συνέμεν
 Κορυφὰν, Ἰέρων,
 Ὅρθαν ἐπίστα, μανθάνων
 Οἴσθα προτέρων
 145 Ἐν παρ' ἔσλῳν, πῆματα σὺν
 Δύο δαίονται βροτοῖς
 Ἀθάνατοι. τὰ μὲν ᾧν
 Οὐ δύνανται νήπιοι κόσμῳ φέρειν,
 Ἄλλ' ἀγαθοὶ, τὰ καλὰ τρέψαντες ἔξω.

139. μέλπονται emendationi Schmidianæ debitum, metro poscente. vulgo: μέλπονται.

145. ἐπίστα ex h. l. notatur pro ἐπίστη. Non est enim ex ἐπίστασαι. tum esset α breve.

145., σύνδυο Schol. et edd. fere habent præter Ἐτρατὰν. Immo vero: συνδαίονται. aut σὺν absolute, una διανίμουσί. Tum apud Plutarch. de consolat. p. 107. B. δαίνονται legitur, sed et reliqua ibi depravatá. Quod vero Homericum locum II. ω. 527. sqq., parum congruente sententia, huc vocant veteres et alii intpp., parum recte faciunt. (Aliter nunc video acutissimum Knight statuere p. 79.) Ad Homericum autem locum illustrandum Schoïon Pindari negligendum non est.

didisse ædiculam fertur. Est præterea locus huc faciens ἐν Παρθενίῳ, quem v. in Fragmentis. Παν autem σύνεδρος τῆς Ἰρίας: ut monent Schol. et ex iis Wessel. ad Diodor. tom. i. p. 227. 31.

141. εἰ δὲ, forma Pindarica, pro vulgari: quandoquidem tu. λόγοις sunt litteræ, carmina, sapientia, doctrina in Pindaro. quatenus doctrina et sapientia et priscis poetis tum hauriri solebat: κορυφὰ λόγων, ut κορυφὰ ἀρετῶν, ἄθλων, κτεάνων, dictum esse potest non uno modo: vel ut sit summa λόγων, doctrinæ, vel quod summum est ac præstantissimum in λόγοις. Tum vero omnino ornat, et κορυφὴ λόγων est idem quod simpliciter λόγοι, adjuncta notione, præclara sapientia, doctrina. Tandem κορυφὰν ὀρθὰν λόγων dictum pro

VOI. I.

eo, quod proprie erat κορυφὰν λόγων ὀρθῶν, vera sapientia ac doctrina. εἰ ἐπίστα συνέμεν pro εἰ συνέιεις, et οἴσθα μανθάνων, ἔμαδες, (παρὰ) προτέρων, a priscis poetis. Fuit scilicet carmen, e quo sententia, quæ sequitur, deprompta est; nec tamen locus Homericus Iliad. ω. 527. sqq. cf. V. L. 145.

149. οἱ ἀγαθοὶ vi oppositi sunt σοφοί, sapientes. τὰ καλὰ τρέψαντες ἔξω, Scholii præeuntibus, a veste ducunt. Non necesse est; Pindaro est: bona, quæ in re sunt, evolvere, explicare, eruere, et in luce collocare, nec, animo in adversa fata tantum defixo, se excruciare. Mox 151. δέρεται τύραννον πότμος, respicit, eum comitatur, adest ei.

c c

E. δ'. K. ιε'.

- 150 Τὴν δὲ μοῖρ' εὐδαιμονίας ἔπεται.
 Λαγέταν γὰρ τοι τύραννον δέρεται,
 Εἴ τιν' ἀνδρώπων, ὁ μέγας
 Πότμος. αἰὼν δ' ἀσφαλῆς
 Οὐκ ἔγεντ' οὐτ' Αἰακίδα παρὰ Πηλεῖ,
 155 Οὔτε παρ' ἀντιθέω
 Κάδμω· λέγονται μὰν βροτῶν
 "Ολβον ὑπέρτατον οἱ
 Σχεῖν, οἶτε καὶ χρυσαμπύκων
 Μελπομενᾶν ἐν ὄρει
 160 Μοισᾶν καὶ ἐν ἑπταπύλοις
 "Αἴω Θήβαις, ὀπόθ' Ἄρ-
 ομέν μονίαν γᾶμεν βοᾶπιν,

151. Ex Scholiorum auctoribus unns aliam lectionem habuisse videtur: τὸν γὰρ δὴ τῶν λαῶν ἡγούμενον πλοῦτον καὶ τύραννον ἢ ἐξ ἀρχῆς ἰδωρῆσατό σοι καταβολή. Ut nunc legitur, et recte, puto, universa accipienda sententia: εἴ τινὰ ἀνδρώπων, τοὺς τυράννους δέρεται (δὲρᾶ, respicit, adest ipsis) ὁ μέγας πότμος. 154. ἰγίνετ' et παρ' ante Schmid. legebatur, qui metro consuluit, sed in verbis tricatur. hand dubie dictum est pro παριγίνετο οὔτε Πηλεῖ Αἰακίδα, οὔτε παριγίνετο Κάδμω. Bodd. γ. Γί- νιτ' οὐδὲν et παρὰ. Mingarello ἔγιντ' durum videbatur: mavult ergo οὐκ ἰγίνετ', ut in Syzygia trochaica pes secundus sit anapestus. Occurrit tamen ἔγιντ' alibi quoque, ut in Theocr. i. 88. ὅστι οὐ πρᾶγος αὐτὸς ἔγιντο. 156. λ. γι μὰν edd. ante Schmidium, qui expulit γι. deest etiam MSS. Oxon. 161. ὑπόθ', sc. ὁ μιν, quod facile intelligitur ex sequente ὁ δέ. Pauwio tamen hæc nimis impedita videntur; itaque emendat: ὁ γ' ἔθ'.

153. sq. At non potes ab omni parte felix esse; quæ sors nemini unquam contigit. Hæc ut poeta exsequitur ad duo heroes rem revocando.

154. οὐ παριγίνετο οὔτε Πηλεῖ, οὔτε Κάδμω.

159. ἐν ὄρει, in Pelio monte, inter nuptias cum Thetide. cf. Nem. v. 40. sq. Quæ quis non meminerit ex Catullo? Et 161. ὀπόθ' (ὁ μιν) Ἄ.—δ δὲ Νηρ.

—Videtur ante oculos h. l. habere Isocr. Encom. Evag. 4. Similis locus fuit in Fragm. Pindari (p. 35. vi. Schneid.). cf. Theogn. 15. et laudd. a Wernsdorf. Poet. min. Lat. tom. iv. p. 463. Summæ autem felicitatis declaratio apud antiquos: cum diis versari, in deo- tum convictum admitti, ut supra de Tantalō et Ixione vidimus.

Ὁ δὲ Νηρέος εὐ-
βούλου Θέτιν παῖδα κλυτάν.

Σ. ε'. Κ. ιγ'.

- 165 Καὶ θεοὶ δαΐσαντο παρ' ἀμφοτέροις
Καὶ Κρόνου παῖδας βασιλῆας ἴδον
Χρυσείαις ἐν ἔδραις, ἔδνα τε
Δέξαντο· Διὸς δὲ χάριν
Ἐκ προτέρων μεταμει-
170 ψάμενοι καμάτων
Ἔστασαν ὄρθῶν καρδίαν.
Ἐν δ' αὖτε χρόνω,
Τὸν μὲν ὀξείαισι θύγα-
τρεις ἐρήμωσαν πάθαις
175 Εὐφροσύνας μέρος αἰ
Τρεῖς· ἀτὰρ λευκωλένω γε Ζεὺς πατήρ
Ἦλυθεν εἰς λέχος ἡμερτὸν Θουάνα.

167. pronuntiandum χρυσαῖς.

168. Male interpunxisse videntur veteres, si Scholia inspicias. cf. Pauw. Eundem tamen miror malle jungere, μεταμειψάμενοι χάριν Διός: vellem addidisset interpretationem commodam.

165. conf. inf. Nem. iv. 106. sq.

167. ἔδνα, munera et Thetidi et Harmoniæ allata a multis poetis celebrantur.

168. (διὰ) Διὸς δὲ χάριν (beneficio Jovis) ἔστασαν ὄρθῶν καρδίαν (ἀνάρθουν τὸν νοῦν) ἐκ προτέρων καμάτων μεταμειψάμενοι, vicissim e prioribus calamitatibus (nam uterque exulabat) animum vel reciperunt, recrearunt, vel confirmarunt.

173. Duplex est hujus loci interpretatio. Alia antiquior, quam naturalis verborum ordo suppeditat, quamque veteres sequuntur: τὸν μὲν θύγατρεις αἰ τρεῖς (Ino, Agave, Autonoe, sup. Ol. ii. 39.) ἐρήμωσαν εὐφροσύνας μέρος (ἀφείλοντο αὐτὰν μέρος ex poetico more: ἐρημοῦν

τινά τι, pro κατὰ τι) πάθαις ὀξείαις (pro διὰ παθῶν). Sic supra dictum erat Ol. i. 94. εὐφροσύνας ἀλλᾶται, felicitate caret, infelix est. εὐφροσύνας autem μέρος haud dubie ex pristina felicitate partem; nam non omni felicitate exciderat Cadmus. Altera ratio a Schneidero proposita et a Gedikio probata hæc est: τὸν μὲν θύγατρεις ἐρήμωσαν ὀξείαις πάθαις, εὐφροσύνας μέρος αἰ τρεῖς, ipsæ lætitiæ paternæ pars. Moneri potest: primo non erant pars, sed ipsæ totam paternam felicitatem constitutebant: nulli alii erant Cadmo liberi; tum vero non orbantur eum; non enim mortuæ sunt, sed in calamitates inciderunt, duæ autem (Ino et Semele) deæ factæ.

A. ε'. K. ιγ'.

- Τοῦ δὲ παῖς, ὃν περ μόνον ἀθανάτα
 Τίκτεν ἐν Φθία Θετίς, ἐν πολέμῳ
 180 Τόξοις ἀπὸ ψυχὰν λιπῶν
 Ὄρσεν πυρὶ καιόμενος
 Ἐκ Δαναῶν γόν. Εἰ
 Δὲ νόῳ τις ἔχει
 Θνατῶν ἀλαθείας ὁδόν,
 185 Χρῆ πρὸς μακάρων
 Τυγχάνοντ' εὔ πασχέμεν. ἄλ-
 λοτε δ' ἄλλοῖαι πνοαὶ
 Ὑψιπετῶν ἀνέμων.
 Ὀλβος οὐκ ἐς μακρὸν ἀνδρῶν ἔρχεται,
 190 Ὅς πολὺς εὔτ' ἀν ἐπιβρίσας ἔπηται.

185. Impeditus locus; v. Not.

ἄλβος δ' οὐκ. Forte: ἀνέμων, ὄλβος οὐδ' ἐς μ.

189. In Schol. et edd. ante Schmidiam

190. Alter Scholiastarum ver-

182. Novus sententiarum ordo. Vss.
 185. sq. χρῆ πρὸς μακάρων τυγχάνοντ'
 εὔ πασχίμιν. non adeo proclive est,
 grammaticæ hæc expedire. εὔ πάσχειν
 nihil aliud est nec esse potest, quam
 bene res gerere, bonum successum habere,
 felicem esse, laudem consequi. v. P. i.
 191. Nem. i. 46. Isthm. v. 17. Jam
 τυγχάνοντα potest esse neutrum plu-
 rale, ut sit: χρῆ εὔ πάσχειν (κατὰ τὰ)
 τυγχάνοντα πρὸς μακάρων, sapiens felix
 est in iis quæ a diis ipsi contingunt. Potest
 et esse χρῆ εὔ πάσχειν (αὐτῶν) τυγχάνον-
 τα (h. ἐπιτυγχάνοντα, si consequitur aut
 hoc ipsum, ut æquo animo ferat fortunam,
 aut si consequitur id quod voluit, si succes-
 su utitur; nam τυχεῖν, τυγχάνειν abso-
 lute sic ponitur, v. c. Ol. ii. 93.) πρὸς
 μακάρων (παρὰ θεῶν). Nisi dixeris, esse
 ornate dictum τυγχάνοντα εὔ πάσχειν
 pro simplici εὔ πάσχειν, aut pro τυγχά-

νειν πρὸς (παρὰ) μακάρων, καὶ εὔ πάσχειν.
 Dura est ellipsis in omnibus his modis.
 Restat tamen tertia ratio, ut sit tertius
 casus τυγχάνοντι, ut sit εὔ πάσχειν τῶ
 τυγχάνοντι πρὸς θεῶν, h. ἐν τῶ τυγχ. in
 eo quod obtingit a diis. In hoc dura est
 elisio τοῦ ι. Sententia enim omnino sic
 procedere videtur inde a v. 182. εἰ δὲ
 τις, si quis (h. e. quisquis) etc. Sapiens
 bene fert utramque fortunam; felicitate
 fruïtur, quatenus a diis hoc ipsi obtingit;
 at (187.) alio tempore aura mutatur; ni-
 mis magna felicitas hominum non diu per-
 sistit eodem in loco. ἰδὸς ἀλαθείας v. 184.
 via sapientiæ, vera ratio, nescio an jun-
 genda sit cum θνατῶν, quantum quidem
 illa ad mortale genus spectat.

186. ἄλλοτε δ' ἄ. prorsus ut Ol.
 vii. f. ὑψιπετῶν non esse potest ab
 ὑψιπέτης, ἐς, sed ab ὑψιπέτης, cu.

190. Corrupta est lectio; nec pro-

Ε. έ. Κ. ιέ.

Σμικρὸς ἐν σμικροῖς, μέγας ἐν μεγάλοις
 Ἔσσομαι· τὸν δ' ἀμφέποντ' αἰεὶ φρεσὶ
 Δαίμον' ἀσκήσω κατ' ἑμὴν
 Θεραπεύων μαχανάν.

195 Εἰ δέ μοι πλοῦτον θεὸς ἀβρὸν ὀρέξαι,
 Ἐλπίδ' ἔχω κλέος εὐ-
 ρέσθαι κενὸν ὑψηλὸν πρόσω.
 Νέστορα καὶ Λύκιον

sum cum supp. conjunxit; v. Not. 192. φρασὶ Rom. Crat. et φρεσὶ Ald. Brub. et al. quod revocavi. v. mox ad iv. 194. 198. Intulit sequentibus facem Schmidius, prælucente uno ex grammaticis. [195. Ad μοι Heynius adscripsit σοι et 196. ad εὐρέσθαι parare tibi. v. Not.] Vulgo 198. sq. legitur: Νέστορα καὶ Λ. Σ. ἀνδρώπων φάτις ἔξ ἱ. κελαιδενῶν, τέκτονες οἷα ἄρμασαν. Γνωσκομένα δ' ἀριστὰ etc. Obscure et deficiens oratio, quam explent Grammatici supplendo in prioribus ἔχει. Sed Nestorem et Sarpedonem, ἀνδρώπων φάτις, h. φάτιας, fabulas hominum, de quibus viris tam multa fabulantur poetae, γινώσκομεν ἔξ ἱπίων etc. notos habemus ex carminibus etc.

cedit, quocumque te verteris. Ne cum seqq. jungas, sententia ipsa intercedit. Igitur ad antecedentia referre necesse est; sententia est perspicua: nimis magna felicitas non est stabilis. ὁ μέγας ἄλκος οὐ μόνιμος ἐν βροτοῖς Eurip. Or. 340. cf. Med. 1228. 9. Non durat felicitas humana, quæ nimis magna obvenit. ἐπιβρίσας ἴσηται est idem ac ἐπιβρίση, de magna copia abrudente. Verum molesta sunt ὄς et εὐτ' ἄν. in his vitium latet. Jam propter ἴσηται tenendum erit εὐτ' ἄν pro ὄσαν. Restat igitur vox ὄς, corruptelæ sedes. Exputabam multa; sed nondum vidi, quod pro Pindarico habere possem.

191-7. Nunc, quod universe pronuntiare voluit, more suo ad se transfert: *Fortunæ meæ modulo accommodabo mores meos; in rebus modicis modice, in lautis vivam laute. Fortuna præsentē utar pro*

facultate. Sin autem mihi [tibi. Ex Schedis.] lauta fortuna obtigerit, spero in posterum laudem et famam magnam me consequuturum esse [spero me tibi carminibus meis laudem paraturum esse insignem. Hoc sibi tribuere solent poëtæ. Ex Schedis.] Ita de se dixit, quæ univēse accipi vult. ἀσκήσω θεραπεύων (pro ἀσκήσω καὶ θεραπεύσω, colam, utar. ut ἀσκήϊν ἀρετήν.) φρεσὶ κατ' ἑμὴν μαχανάν, pro meo modulo, pro facultate mea, τὸν δαίμονα ἀμφέποντα, h. παρόντα μοι. In seqq. 195. olim in Additam. alienam sententiam inferre volebam; at enim videndum est, quid poeta senserit, non, quid sentire debuerit, ad nostrum quidem sensum ac morem. Scilicet cum v. 198. novam sententiam subjicere putandus est poeta; qua tacite suis carminibus honorem asserit.

- Σαρπηδόν', ἀνδρώπων φάτις,
 200 Ἐξ ἐπέων κελαδεν-
 νῶν, τέκτονες οἷα σοφοὶ
 Ἄρμῳσαν, γινώσκομεν. ἅ
 Δ' ἀρετὰ κλειναῖς ἀοιδαῖς
 Χρονία τελέθει.
 205 Παύροις δὲ πράξασθ' εὐμαρές.

200. κίλαδινῶν omnes priscae edd. defecit Brub. et hinc aliae: κίλαδινῶν.

205. *At paucis facile est hoc consequi,* litatem (saltem duraturam famam) consequatur.
sc. ut eorum virtus carmine immorta-

Π Τ Θ Ι Α.

ΕΙΔΟΣ δ.

ΑΡΚΕΣΙΑΛΩ ΚΥΡΗΝΑΙΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

IN Arcesilai, regis Cyrenes, honorem carmen se aggredi professus, statim, Cyrenes mentione facta, quasi numine afflatus, ad origines coloniæ progreditur, et Medææ vaticinium memorat Euphemo, uni ex Argonautis, datum—94. subjuncta simul interpretatione ex oraculo Delphis Batto dato de colonia in Libyam deducenda—118. Inde fabulam de Argonautarum profectioe orditur;—438. ubi occiso dracone et vellere recuperato reliqua brevibus complectitur ad 467. Inde bona monita subjungit. Est carmen solito longius, fabulam argumento substernens, quæ ad originem gentis Battiadarum præclare accommodata est, et ad hoc consilium unice spectare videtur. Carmina longiora, in quibus Myths exponerentur, fuere plura, inprimis Stesichori. Subjecta autem a 467. bona consilia et monita haud parum a natura carminis lyrici recedunt; nec satisfacit ratio viri docti alioqui ingeniosa, qua carmen ita defendit, ut Damophili persona comparetur cum Jasone, et ad hunc summa carminis referatur; eam refellit totum carminis argumentum et consilium ad Arcesilaum spectans. Sunt vero similia carmina adjectis sub finem monitis Pyth. i. ii.

Σ. α. Κ. ιδ'.

ΣΑΜΕΡΟΝ μὲν χρεΐ σε παρ' ἀνδρῶν Φίλω
 Στάμεν, εὐίππου βασιλῆϊ Κυρά-
 νας, ὄφρα κωμάζοντι σὺν Ἀρκεσίλῳ,
 Μοῖσα, Λατοῖδαισιν ὀφειλόμενον
 5 Πυθῶνί τ' αὐξῆς οὔρον ὕμνων.
 Ἐνθα ποτὲ χρυσέων
 Διὸς ὀρνίχων πάρεδρος,
 Οὐκ ἀποδάμου Ἀπόλ-

'*Αρκεσίλαμ*. Est Arcesilaus iv. inter reges octavus: in Arcesilao v. regnum desit Ol. 87. 1. v. ad Diod. to. ii. p. 550. 1.— 4. Ante Schmidium: *Λατοῖδαισιν*, quod et ipsum ferri posse ait Pauw. idem *ὀφειλομένων* malit ad ὕμνων, equidem vulgatum preferam ut exquisitius. Pompæ victoris et incessui, tum et choro cum hymno, qui canitur, tribuitur a lyrico *πλοῦς, σπόλος*, et tandem *οὔρος*. Is, qui pompæ et choro interest, cantum adjuvat tanquam cursum navis, adeoque *αἰξίει οὔρον*. 7. *αἰητῶν* ex Ald. Schmidius intulerat: ut supra quoque Pyth. ii. 91. fecerat, pro *αἰστῶν*, cum longa syllaba requiratur. Ait tamen etiam Metricus, dimetrum Ionicum esse a minore *ἀνακλούμενον* quod ad syllabam correptam spectat. Similis versus infra 48. cf. Pauw. itaque bonum esset *αἰστῶν*. Mingarellus tentabat *αἰστῶν Ζηνὸς πάρεδρος*. At novum et insolens: *Jovis aquila, Διὸς αἰπός*. Requiritur *Διὸς ὄρνις*. Oritur sic suspicio, glossema locum veræ vocis occupasse. Et videtur fuisse *ὀρνίχων*. Inciderunt in hoc jam Mingarell. et Dawes pag. 55. ex Ol. ii. 159. Addi potest Isthm. vi. 77. add. Valken. ad Theocr. pag. 402. et Burgess pag. 359.

1. Σάμερον μὲν Musa παραστῆναι, adesse, debet, ut adsit ipsi pompæ victoris, in qua hymnus canitur. Similis locus Ol. vi. 46. sq.

5. αὐξῆς οὔρον ὕμνων, adjuves, secundes, cantum.

6-15. Ἐνθα (ἐν τῷ Πυθῶνι) ποτὲ ἢ ἱέρεια ἔχρησεν, ὡς—κτίσειεν (sc. Βάκχος)—καὶ ἀνακομίσαιτο τὸ Μηδεῖας ἔπος τὸ περὶ Θήβας, vaticinium in memoriam revocaret, ut inf. 96. quippe quod nunc eventum habebat.—7. Duæ illæ aureæ aquilæ, juxta tripodem Delphicam collocatæ,

videntur locum dedisse notæ fabulæ de binis aquilis a Jove volare jussis (apud Schol. et Strab. ix. p. 643. A. unde in Fragm. Pind. p. 40.), ut de medio continentis constaret. In eodem templo Pindarus *Κηληδόνας* aureas canentes finxerat in fragmento Pæanum apud Pausan. v. Schneid. Fragm. p. 38. Ad seqq. de Balto legendus Herod. iv. 155.—8. οὐκ ἀποδάμου Ἀπόλλωνος τυχόντος, quia, quoties Pythia vaticinatur, deus *ἐπιδημιῖ, præsens est*.

λωνος τυχόντος, ἴερα
 10 Χρῆσεν οἰκιστῆρα Βάττεν
 Καρποφόρου Λιβύας, ἱεράν
 Νάσον ὡς ἤδη λιπών
 Κτίσσειεν εὐάρματον
 Πόλιν ἐν ἀργινόεντι μαστῶ,

A. á. K. ιδ'.

15 Καὶ τὸ Μηδείας ἔπος ἀγκομίσαι-
 θ' ἐβδόμα καὶ σὺν δεκάτῃ γενεᾷ
 Θήραιον, Αἰήτα τό ποτε ζαμενῆς
 Παῖς ἀπέπνευσ' ἀθανάτου στόματος,
 Δέσποινα Κόλχων. εἶπε δ' οὕτως
 20 Ἑμιθέοισιν Ἰά-
 σονος αἰχματᾶο ναύταις
 Κέκλυτε, παῖδες ὑπερ-
 δύμων τε φωτῶν καὶ θεῶν
 Φαμί γὰρ τᾶσδ' ἐξ ἀλιπλάγ-

9. τυχόντος ἴερα Ald. Rom. cum seqq. Steph. prima cum ceteris ἴερα. Schmi-
 dius retraxit alterum, quod et Scholiastes in suo codice habuit, sed, ut fulciat
 metrum, γ' interseruit. Praefert tamen Pauw τυχόντος ἴερα, ut tribrachys pro
 spondeo vel iambo sit. 10. Sustuli interperpunctionem importunam χρῆσεν,
 δι.— Λιβύας pravæ interpretationis causam. Est notissimus græcismus pro
 vulgari: χρῆσιν, ὡς οἰκιστῆρ Βάττος λιπών etc. 13. Scripsi κτίσσειεν, me-
 tro jubente, pro κτίσειεν. 14. ἀργινόεντι est quatuor syllabarum.
 20. ἡμιθέοις τοῖς Ἰ. Bodl. C. 21. Erat αἰχμητᾶο. Quidni αἰχματᾶο cum
 Aldo et Gott. ut Ol. vi. 147. et al. 24. ἀλιπλάγτου; a mari percussa, pro
 quo putant ἀλιπλάγκτου quoque dictum esse, quod a πλάγσειν melius ducitur.

14. Cyrene in colle erat posita: vid.
 ad Pyth. v. 31. quem λιυκόγιον, creta-
 ceum, fuisse, ex epitheto ἀργινίους appa-
 ret.

24. sq. Puta hoc vaticinium a Medea
 pronuntiatum fuisse in reditu Argonau-
 tarum per mare Ægæum, juxta insu-
 lam Theram, gleba in mari dilapsa, v.

VOL. I.

67. sq. cujus tamen pars adhæserat lit-
 tori. φαμί, prædico, ex hac gleba in mari
 natante κόραν Ἐπάφου, Libyen, φωτίους.
 σδαι (pro κτίσειεν) ῥίζαν ἀστίων, esse pari-
 turam, edituram, germen urbium, Cyre-
 nen, metropolin aliarum urbium in Li-
 bya. [h. in Libya orituram esse Cyrenen.
 μιλησιμέτρον i. e. μέλησιν ἔσαν, μέλισσαν,
 n d

- 25 κτου ποτὲ γᾶς Ἐπάφοιο κόραν
Ἄστέων ρίζαν φυτεύ-
σεσθαι μελησίμβροτον
Διὸς ἐν Ἀμμωνος θεμέθλοισι.

E. á. K. γ'.

- Ἄντι δελφίνων δ' ἐλαχυπτερύγων
30 Ἴππους ἀμείψαντες θοῦς,
Ἄνία τ' ἀντ' ἔρετμῶν
Δίφρους τε ναμάσοισιν ἀελλόποδας.
Κεῖνος ὄρνις ἐκτελευτά-
σει, μεγάλην πολίαν ματρόπολιν
35 Θήραν γενέσθαι, τὸν ποτε
Τριτανίδος ἐν προχοαῖς

25. Bene a Schmidio repudiata interpunctio Scholiastæ et ed. Romanæ γᾶς Ἐπάφοιο, cum de Cyrene in Libya ex Thera oriunda agatur. Scilicet jungenda: Ἐπάφοιο κόραν ποτὲ φυτεύσεισθαι ἀστέων ρίζαν ἐκ τᾶσδε γᾶς. 32. Δίφρους γι malit Pauwius, sed jung. ἀνία δίφρους τε.

διὰ φροντίδος οὔσαν τοῖς βροτοῖς. Et Schedis.] ἄλιπλάγκτου γᾶς. ἄλιππλαγκτος est, qui in mari errat, ut apud Apollon. ii. 11. Argonautæ ἄλιππλαγκτοί: et Pan apud Sophoclem, qui in littore et promontoriis errat. Si insulæ epitheton est, debet passive accipi, quæ a mari alluitur. Putant idem esse, quod ἄλιππλαγκτος, ab undis percussus, quod epitheton esset insulæ, ut ἄλιετυπος. Salamis θαλασσοπληκτος ap. Æschyl. Pers. 307. Et est quoque h. l. in Gotting. cod. ἄλιπλάκτου. Verum h. l. agitur de gleba in mare missa et in aquam dilapsa, quo in loco ac tempore Medea vaticinata est, inde insulam aliquando mari proditiram, Theram, unde colonia in Libyam deducenda sit. [Hæc Heynius sic mutavit: — dilapsa eo in loco ac tempore, quo Medea vaticinata est, inde aliquando Thera insula coloniam in

Libyam deducendam esse.] Paulo aliter res exposita ap. Apollon. iv. 1750. sq.

29. Cyrenæi (ex ρίζα ἀστίων) ναμήσουσιν ἀνταμείψαντες, tractabunt, permutato vitæ genere, habenas et currus pro navigiis: et hinc eliciendum verbum idoneum ad prius: antea occupati in delphinis piscandis erunt occupati in tractandis equis, h. e. ἀντὶ νησιωτῶν ἕσονται ἡπειρωτάται.

33. κείνος ὄρνις — ὃν ποτε — εὐφάμος ἰδέξατο. Exitum ita habebit istud ostentum, ista gleba, quam Euphemus aliquando acceperat Euphemus aliquando acceperat a Tritone. [infra 60. Et Schedis.] v. Apollon. iv. 1551. sq.

34. μεγάλην πολίαν ματρόπολιν. potest et esse μεγάλην vel μεγάλην πολίαν. Sed præstat ματρόπολιν ornari epitheto.

Λίμνας θεῶ ἀνέρι εἰδομένῳ
 Γαῖαν διδόντι ζείνια
 Πρώραθεν Εὐφάμος καταβᾶς
 40 Δέξατ' αἴσιον δ' ἐπὶ οἱ Κρονίων
 Ζεὺς πατὴρ ἔκλαυξε βροντᾶν

Σ. β'. Κ. ιδ'.

Ἄνικ' ἄγκυραν ποτὶ χαλκόγενυν
 Ναῖ κρημνάντων ἐπέτοσσε, θεῶς
 Ἀργούς χαλινόν. δάδεκα δὲ πρότερον
 45 Ἀμέρας ἐξ ὠκεανοῦ φέρομεν

37. θεῶ ἀνέρι εἰδομένῳ. pro ὑπὸ θεοῦ sollenni more; sed impeditur oratio duplici dativo. Nescio an præstet θεῶ ἀνέρι εἰνέρι εἰδομένῳ cum edd. Rom. et Crat. legere, ut etiam Pauw emendabat: εἰδέατο τὴν βᾶλὸν (h. l. τὸν ὄρνιθα, ἀπὸ) θεοῦ εἰδομένου ἀνδρὶ διδόντι γαῖαν, a deo, qui se assimilaverat viro præbenti ipsi glebam. Videtur tamen hoc durius esse altero.

43. κρημνάντων. Putes fuisse κρημνάντων, ἢ κρημᾶ, κρήνημι, ut sit: ποτικρημνάντων (αὐτῶν) ναὶ τὴν ἄγκυραν, h. πλείην ἢ ἢ αὐτῶν μ. ἀλλόντων. Necesse tamen non est. Nam sunt etiam formæ κρημνᾶω, κρήνημι. v. Etymol. in κρήνη. [Æschyl. vii. ad Theb. 231. Ex Schedis.] Eurip. Herc. fur. 521. et ibi Intpp. in his Musgr. ἐκρήμη e Nicandro habet Antonin. Lib. 13. f. et κατικρημνάντο est in Bacch. 39. ἐπίτοσσε, quod hic et inf. Pÿth. x. 52. occurrit, pro ἐπίτοσσε dictum arbitratur Pauw, hocque ab ἐπιτόσω (a θέω, θεός), supervenio, accurre, deducit. Aliter Portus et Schmid. Donec meliora eductus fuero, manebo in hoc, τῶω et ἐπιτόω esse ejusdem originis cum τᾶ, τᾶω, τίω, τείω. Ex τῶω factum τῶσω. ἐπιτόσω pro ἐπικυρίω, ἐπιτυγχάνω, ἐπέρχομαι. Tandem θεῶν Bodl. C. perperam.

40. Male in edd. adhæserat punctum in fine versus; nam verba procedunt: ἐπικλαυξίν οἱ βρ. et interposita sunt in medio: (αἴσιον—βροντᾶν.) et jungenda: δέξατ', ἀνικά.

42. ἀνικά (ὁ θεός) ἐπέτοσσε, quando ille supervenit, v. V. L., illis navem solventibus, κατὰ τὸν ἀπόπλου ἐκ τῆς Τριτανίδος.

45. φέρομεν, portaveramus, tum ἐξ Ὠκεανοῦ. Scilicet secundum commenta argonauticæ navigationis ducta e Colchide navi circa oram continentis, (sive ad communem rationem ab occidente, sive, id quod firmare videntur 447. 8., ab

oriente versus austrum; nam et ab oriente angustissimos orbis terrarum fines esse credidit antiquitas) ab australi ora Africae, (quando quidem Africam, ab austro versus mare mediterraneum, non longo intervallo extendi putavit eadem rudis antiquitas) terram ingressi, navem portarunt versus septentrionem itinere facto per deserta Africae usque ad paludem Tritonidem, cujus veram naturam ac situm non magis cognitum habebant; hic iterum in aquam immisissum Argo freto, quod inde creditum est procedere, in mare mediterraneum deduxerunt. Declarata hæc nunc sunt diser-

Νώτων ὑπερ γαίας ἐρήμων
 Εἰνάλιον δόρυ, μή-
 δεσιν ἀνσπάσσαντες ἀμοῖς.

Τουτάκι δ' οἰοπόλος

- 50 Δαίμων ἐπῆλθεν, Φαιδίμαν
 Ἄνδρὸς αἰδοίου πρόσοψιν
 Θηκάμενος. Φιλίαν δ' ἐπέων
 Ἄρχετο, ξείνοις ἅτ' ἐλ-
 θόντεσσιν εὐεργέται

- 55 Δεῖπν' ἐπαγγέλλοντι πρῶτον.

A. δ. K. ιδ'.

Ἄλλὰ γὰρ νόστου πρόφασις γλυκεροῦ
 Κάλυεν μεῖναι. φάτο δ', Εὐρύπυλος
 Γαιαόχου παῖς ἀφθίτου Ἐννοσίδα
 Ἐμμεναι. γίγνωσκε δ' ἐπειγομένους.

- 60 Ἄν δ' εὐθύς ἀρπάξαις ἀρούρας
 Δεξιτερᾷ προτυχὸν

47. εἰνάλιον metri causa Schmidius pro ἐνάλιον, et μήδεσιν cum Pal. C. pro μῆδεσιν. Male hic per νῶτον Syrtes intelliguntur. Sunt νῶτα γῆς ἐρήμου. Gravius errant vett. Grammatici. Sed Argo super continentem humeris Argonautarum deportata fuit usque ad paludem Tritonidem, hanc vero vetustas in mare mediterraneum longo freto immitti credidit.

48. ἀνσπάσσαντες erat; sed syllaba longa requiritur. Similiter erratum 416. monuerat Mingarellus. 50. ἐπῆλθιν. τὸ ἢ adjecerunt Oxoniens. ex Bodl. γ. 53. ἀρχεσαι Ald. 57. κάλυεν Oxon. cum ἢ vulgo abesset. Ἄλλὰ — μεῖναι sunt in parenthesi. 58. Γαιαόχου et Ἐννοσίδα de uno Neptuno dictum displicet Panwio, qui emendat Γαιαόχος, scil. Eurypylus, terram tenens, possidens. Debebat usum hunc vocis docere. Sed non infrequens poetis est, unum ex frequentatioribus epithetis, ut Ἐννοσίγαιος, Ἐννοσίχθων, et hic Ἐννοσίδης, pro ipso nomine ponere, et adijcere aliud epitheton. 60. ἀρπάξαις Ald. et duo Bodl. ut mox v. 65. ἀντερῖσαις. 61: Charis gram-

tius in Schönemannii nostri *Geographia Argonautarum*. cf. Notas ad Apollod. i. 9. 24. Aliam rationem Apollonius sequitur, qui inde a Syrtibus viam ad Tritonidem monstrat.

56. ἀλλὰ γὰρ — μεῖναι possunt in parenthesi posita haberi.

59. γίγνωσκε δ' ἐπειγομένους, καὶ ἀναρπάξαις — μάστιγαι. pro vulgari: Cum autem audisset, intelligeret, nos festinare, glebam, quæ forte ad manus erat, arreptam pro munere hospitali obtulit. ἰμάστιγαι, (ὥστε) δεῦναι.

- Ξένιον μάστευσε δοῦναι.
 Οὐδ' ἀπίθησέ νιν, ἀλ-
 λ' ἥρας, ἐπ' ἀκταῖσιν δορῶν,
 65 Χειρὶ οἱ χεῖρ' ἀντερείσαις
 Δέξατο βάλαικα δαιμονίαν.
 Πεύθομαι δ' αὐτὰν κατα-
 κλυσθεῖσαν ἐκ δούρατος
 Ἐναλία βᾶμεν σὺν ἄλμα,
 E. β'. K. ιγ'.
 70 Ἐσπέρας, ὑγρῶν πελάγει σπομένεαν.
 Ἦ μὲν νιν ὄτρυνον θαμὰ
 Λυσιπόνους θεραπόν-
 τεσσιν φυλάξαι· τῶν δ' ἐλάθοντο φρένες.
 Καί νυν ἐν τᾷδ' ἄφθιτον νά-
 75 σα κέχυται Λιβύας εὐρυχόρου
 Σπέρμα, πρὶν ὥρας. εἰ γὰρ οἴ-
 κοι νιν βάλε παρ' χθόνιον

maticus παρατυχόν, quod vulgare foret, scribendum censuerat. v. Schol. 62. ξένιον, non ξίτιον, scribo c. Schmidio secundum Aldum, ut Ionicis a minore sit.— 63. νιν pro tertio casu, ut τιν, cum Schmidio haberi posse, recte negat Pauw. Durum tamen cum Grammatico vetere accipere: οὐδ' αὐτὸν ἀπίθῃ πεποίηκε πρὸς τὴν ὑποδοχὴν. Forte a poeta fuit scriptum: οὐδ' ἀπίθησε μὲν neque vero ille recusavit. οὐδὲ μὲν, ἀλλά. Nisi suppleas οὐδ' ἀπίθησεν (αὐτῶν κατὰ) νιν pro κατ' αὐτὸ τὸ ξίτιον. [Hermann. ἀπίθησιν in ad Orph. p. 788. pro αὐτῶν. Sic et Boeckh. Ex Schedis.] 71. νιν Schmidius ex Pal. C. euphoniae caussa. adde Schol. vulgo, μιν. ὄτρυνον θεραπόντεσσι φυλάσσειν νιν. Novum hoc, ὄτρύνειν τινί. 73. - τίσιον scribere voluerunt Oxonienses: metro jubente cum Panwio. 74. καὶ νῦν vulgg. ante Schmid. 75. εὐρυχόρου, quod et Gotting. habet, idem recte refinxit pro εὐρυχώροι. conf. ad Olymp. vii. 33.

63. οὐδ' ἀπίθησέ νιν. pro οὐδ' ἀπίθησε τῷ Εὐρυπύλῳ (κατὰ) νιν, (αὐτὴν, sc. τὴν ἄρουραν, vel αὐτὸ, τὸ ξίτιον) nec abnuvit ipsi, quantum hospitale munus spectabat, sc. quo minus acciperet, h. e. non recusavit accipere.

74. sq. Nunc iniquo casu accidit, quod h. l. mari mersa fuit gleba; nam si delata fuisset ab Euphemo domum

Tænarum, ibique in solum projecta, quarta statim generatione oraculum eventum habiturum fuisset, tempore profectiois Heraclidarum in Peloponnesum. At nunc suscepta ē Lemnia muliere prolis posterī aliquando e Laconica migrabunt Theram, et ex hac Battus coloniam deducet in Libyam generatione xvii. inde ab Euphemo. (v. 16.)

Ἄϊδα στόμα, Ταίναρον εἰς ἱεράν
 Εὐφάμος ἑλθὼν, υἱὸς ἱπ-
 80 πάρχου Ποσειδάωνος, ἀναξ,
 Τὸν ποτ' Εὐρώπα Τιτυοῦ θυγάτηρ
 Τίκτε Καφισοῦ παρ' ὄχθαις·

Σ. γ. Κ. ἰδ'.

Τετράτων παίδων κ' ἐπιγενομένων
 Αἰμά οἱ κείναν λάβε σὺν Δαναοῖς
 85 Εὐρεῖαν ἄπειρον. τότε γὰρ μεγάλας
 Ἐξανίστανται Λακεδαίμονος Ἀρ-
 γείου τε κόλπου καὶ Μυκηνῶν.
 Νῦν γε μὲν ἀλλοδαπῶν
 Κριτὸν εὐρήσει γυναικῶν
 90 Ἐν λέχεσιν γένος, οἷ
 Κεν, τάνδε σὺν τιμᾷ θεῶν
 Ἄϊσον ἑλθόντες, τέκωνται

80. Ποσειδάωνος scribunt Rom. et al. male. reposuerat. Sed et vulgatum recte se habet. sicque MSS. Bodl. Pauwio monente. Edd. μάν. Ald. appinxerat.

85. ἐπιγενομένων Schmidius 88. μὲν requirit metrum; 90. λέχισι Rom. sed ἢ jam

78. Delevi interpunctionem post ἱεράν, nam sunt jungenda Ταίναρον εἰς ἱεράν Εὐφάμος ἑλθὼν, pro ἀνελθὼν. Erat rex Tanari. cf. 309.

84. σὺν Δαναοῖς, Achivis, qui ejecti fuere a Doriensibus, ducibus Heraclidis. Ἐξανίστανται pro ἔξαναστήσονται. [ἀνάστατοι γιγνήσονται. Ex Schedis.]

88. Ex vulgari narratione Lemnum adierant Argonautæ in profectioe versus Colchos. Hoc sequuti veteres grammatici laborarunt in h. l. et in εὐρήσει supplent meliores ἄπειρον ex v. 85. ut subjectum sit: γένος κριτὸν (ἕκ) γυναικῶν ἀλλοδαπῶν ἐν λέχεσιν vel γένος ἐν λέχεσιν γυναικῶν utrumque parum suaviter. At Pindarus eos in reditu Lemnum adduxit; v. inf. 448. ubi post

vellus abductum, et navigationem per Oceanum factam, Ἀθηναίων Ἰθύνει γυναικῶν admoventur. Nec aliter verba h. l. constitui possunt quam: nunc ille (Euphemus) suscipiet progeniem ex peregrina femina: νῦν γε μὲν εὐρήσει ἐν λέχεσιν γυναικῶν ἀλλοδαπῶν (pro ἐν λέχεσι γυναικὸς) γένος κριτὸν, οἷ τέκωνταί κεν (pro ὁ τίξεται) φῶτα, Battum, h. e. e qua progenie, ubi in hanc insulam Theram venerint, σὺν τιμᾷ θεῶν, honore hoc iis divinitus constituto, (v. 123. 463.) nascetur Battus. In νῦν γε et τότε consentiunt veteres: τότε ad Heraclidarum descensum in Peloponnesum, et νῦν ad solutam glebam apud Theram referentes. κελαινεφῆ πεδία v. 93. sunt simpl. fertilia, μέλινα. Et πολίεις v. 98. pro πλῆθος, ut ap. Homer.

Φῶτα κελαινεφέων πεδίων
 Δεσπόταν' τὸν μὲν πολυ-
 95 χρύσῳ ποτ' ἐν δώματι
 Φοῖβος ἀμμνάσει δέμισσιν,

A. γ. K. ιδ'.

Πύθιον ναὸν καταβάντα, χρόνῳ
 Ὑστέρῳ νάεσσι πολεῖς ἀγαγὲν
 Νείλοιο πρὸς πῖον τέμενος Κρονίδα.
 100 Ἡ ῥα Μηδείας ἐπέων στίχες. ἔ-
 πταξαν δ' ἀκίνητοι σιωπᾷ
 Ἡρωες ἀντίθεοι,
 Πυκινὰν μῆτιν κλύοντες.
 Ὡ μάκαρ υἱέ Πολυ-
 105 μνάστου, σὲ δ' ἐν τούτῳ λόγῳ

96. ἀμνάσει novaverant Oxonienses perperam ex suis codd. (et ed. Ald.) syllabam sic corripi posse arbitrati; cum tamen ne desideretur quidem brevis syllaba. recte omnes alii ἀμμνάσει pro ἀναμνάσει, ut jam supra vidimus Pyth. i. 91. Min-garell. ipsum ἀναμνάσει locum tueri censebat; nam versum trochaicum a dactylo posse incipere.

97. Erat χρόνῳ Δ', sive pro δι, sive δή. tanquam importunum expunxerat Schmidius: recte, etiam Pauwio judice, nisi cum eo γ' legas. Suspiciatur quoque ille, fuisse forte olim Δευστέρῳ, proque eo glossa ὑστέρῳ illata, remansisse δ.

99. Tentat Pauw Μίλοιοι, voce nova Μίλος procusa, quasi pro Μυλῆχιος Ζεὺς dici possit. Cur vero in lyrico poeta miratur Libyam per Nilum declarari? Supra v. 28. Διὸς Ἀμμωνος θέμεθλα nominaverat, quæ non minus longe absunt. Nilus autem Saturnius, quoniam Nilus ab Ægyptiis Osiridis et Jovis nominibus fuit condecoratus. conf. Jablonsky Panth. Ægypt. lib. ii. c. i. §. 4. lib. iv. c. i. §. 14. ubi virum doctiss. locus hic non fugit. [100. v. Schol. rec. ad Sophocl. Antig. 1053. Ex Schedis.]

[97. ναὸν καταβάντα? pro ἀναβάν-
 τα? Ex Schedis.]

99. Ægyptus dicta pro Libya: poetarum more. Et mox 100. ἡ ῥα Μη-
 δείας αὐται ἦσαν αἱ ἐπίων στίχες, vaticinii series, tale erat vaticinium. 103. μῆτιν.
 106. χρησμόν. [monitum grave. Ex Schedis.]

105. ἐν τούτῳ λόγῳ, quod in hoc

Medæ vaticinio est memoratum, Pythiæ oraculum, quod quidem non ad quæsitum, sed sponte illa effata est, ὤρθωσαι, te, o Batte, constituit, sc. coloniæ deducendæ auctorem; nisi malis, animum tuum erexit et adjecit novæ colonie consilio. Mox 112. τίς ποιητή, quæ liberatio. Nam ποιητή est remuneratio, permutatio, adeo etiam mali in melius.

Χρησμός ἄρξασεν μελίσσας
 Δελφίδος αὐτομάτῃ κελάδῃ
 Ἄ σε χαίρειν εἰς τρεῖς αὐ-
 δάσασα, πεπερωμένον

110 Βασιλέ' ἄμφανεν Κυράνας,

E. γ. K. ιγ'.

Δυσθρόου φωνᾶς ἀνακρινόμενον
 Ποιῶ τίς ἔσται, πρὸς θεῶν.

Ἦ μάλα δὴ μετὰ καὶ
 Νῦν, ὥστε Φοινικανδέμου ἦρος ἀκμᾶ,

115 Παισὶ τούτου ὄγδοον θάλ-

λει μέρος Ἀρκεσίλας τῷ μὲν Ἀπόλ-
 λων ἅ τε Πυθῶ κῦδος ἐξ

Ἀμφικτυόνων ἔπορεν

110. *Kυρήνα* Bodl. C. non male hoc, vel potius *Κυράνας*, ut et Schol. cum ms. Gott. legisse videtur; exquisitiore structura. In *ἄμφανεν* recte attextum, ab Oxon. 113. Páuw legendum censet ἡ μάλα δὴ μετὰ καὶ Νῦν, ut *μετὰ* sit pro *μίτιστι*: vaticinium illud (v. 109. 110.) adeo certum et tenax, ut non modo regnaverit ille, sed et regnent nunc ejus posteri. Nihil vidi durius et contortius. Itaque, donec melius aliquid ex melioribus libris prolatum fuerit, non pigebit acquiescere in vulgato hyperbato: *μετὰ παισὶ*. Proclive est *μετὰ* mutare in *μέγα*, ut sit *μέγα μέρος*, magna progenies. Nisi *μέγα* θάλλει preferas, pro *μεγάλως*. 114. *Νῦν* πού γε Bodl. γ. ita φ. ἦρος ἀκμᾶ de juventa accipiendum. Bodl. C. *Νῦν Φοινικανδέμου τε ἦρος ἐν ἀκμᾶ*, vitiose. 115. *μετὰ—παισὶ τούτου*, inter, e posteris hujus Battii, dudum insidebat animo, et idem video nunc ex Bodl. C. laudari. Vulgo erat *τούτοις*, sic saltem esset: ἐν τοῖς *Κυρηναίοις* τοῖς *νῦν*. 116. *μέλος* Pal. C. *metabrium*, *gradus*, interpretatur Schmidius. Malim pro *μέλημα*, *cura*, dictum accipere. Si *μέρος* verum est, progenies ex ordine quæque pro parte totius stirpis habita videtur. 118. *ἀμφικτυόνων* legit unus ex Schol. qui interpretatur: ἐκ πάντων τῶν περιόικων. Amphictyones præerant Pythiis.

113. *Arcesilaus*, octavus a Batto, nunc regnat: ὄγδοον θάλλει μέρος, progenies. Stirps est totum aliquid, cujus sunt partes generationes: ὥστε ἦρος ἀκμᾶ, virescit tanquam venio tempore. Molestum est hyperbaton *μετὰ παισὶ τούτου*, nam sic haud dubie legendum pro *τούτοις*, inter posteros hujus Battii.

116. *μέρος* non dubito verum esse; utitur hac voce Pindarus aliquoties de singulis rebus ejusdem generis; ut Pyth. xii. 20. τρίτον μέρος κασιγνησῶν, tertia soror. Nem. iii. 128. pro atatis gradu: sic et inf. hoc carmine v. 279. 280. γηραιὸν μέρος ἀλικίας.

Ἴπποδρομίας. ἀπὸ δ' αὐτὸν ἐγὼ
 120 Μοΐσαισι δάσω, καὶ τὸ πάγ-
 χρυσὸν νάκος κριοῦ. μετὰ γὰρ
 Κεῖνο πλευσάντων Μινυᾶν, θεόπορι-
 ποῖ σφισιν τιμαὶ φύτευθεν.

Σ. δ. Κ. ιδ'.

Τίς γὰρ ἀρχὰ δέξατο ναυτιλίας;
 125 Τίς δὲ κίνδυνος κρατεροῖς ἀδάμαν-
 τος δῆσεν ἄλοις; Δέσφατον ἦν Πελίαν
 Ἐξ ἀγαυῶν Αἰολιδᾶν θανέμεν
 Χεῖρεςσιν ἢ βουλαῖς ἀκνάρμποις.
 Ἦλθε δέ οἱ κρύβεν
 130 Πυκινῷ μάντευμα θυμῷ,
 Πὰρ μέσον ὀμφαλὸν εὐ-

119. ἱπποδρομίας Ald. 124. Τίς μὲν Bodl. C. ad δέξατο deficit αὐτοῦς. Mingarell. conj. τίς σφας. ἀρχὰ bene Oxon. e Scholiis restituerunt. vulgo ἀρχῆ. δέξατο sc. τοῦς Μινύας, exquisite, ut casus, αὐτυμᾶ, aliquem excipere, ei contingere, dicuntur, sic h. l. causa navigandi, ἀρχὰ ναυτιλίας. 126. ἄλλης Bodl. γ. inepte. 131. πὰρ ex Pal. C. et Ald. repetiit Schmidius. A Romana invec- tum erat παρὰ. [Respicit Pausanias x. 16. p. 835. Ex Schedis.]

119. ἀποδώσω αὐτὸν Μοΐσαις, ut Latini, tradam Mysis sc. canendum. 122. θεόποροι τιμαὶ, eadem quæ θεία τιμή. τιμὴ θεῶν 91. honos divinitus destinatus, ut ex ea gente reges essent Cyrenes, ortum habuit inter navigationem, in Tritonide palude.

125. Sententia per se est obvia: quid coegit eos hoc discrimen adire? Sed quaeritur de poetica orationis forma. Subjectum est κίνδυνος, ad quod subeundum erant obligati, coacti. Tribuuntur ei hic, quæ τῇ Ἀνάγκῃ. conveniunt et tribui solent; ut adeo sit κίνδυνος, summum discrimen, quo quis tenetur; adeoque necessitas, qua adigitur ad hoc vel illud faciendum. Jason vitæ in discri-

mine versabatur, si patris Peliae iussa exsequi nollet; adeoque hoc ipsum discrimen, tanquam causa navigationis suscepta, eum constringebat tanquam clavis affixum, (poetica ratio vel ex Horatio nota) quo minus elabi posset. Est adeo τίς κίνδυνος, quodnam discrimen, quod evitandum ipsi erat, (nisi hoc faceret, adeoque, quæ necessitas) adegit ipsum? Vix enim satis placet: quoniam pericula subire fatale fuit? ἀδάμας poetarum more receptum est, ut a Romanis ferrum. De lapide adamante, pro sua virtute, Pindarus vix cogitare potuit.

128. χεῖρεςσιν ἢ βουλαῖς, aperta vi aut insidiis.

δένδροιο ῥήθ' ἐν ματέρος·
 Τὸν μονοκρήπιδα πάντας
 Ἐν φυλακᾷ σχεδόμεν μεγάλα,
 135 Εὐτ' ἂν αἰπεινῶν ἀπὸ
 Σταδμῶν ἐς εὐδείελον
 Χθόνα μόλη κλειτᾶς Ἴωλκοῦ

A. ὄ. K. ιδ'.

Ξεῖνος, αἴτ' ἂν ἀστός. ὁ δ' ἄρα χρόνος
 Ἴκετ', αἰχμαῖσιν διδύμαισιν, ἀνήρ
 140 Ἐκπαγλος. ἐσθὰς δ' ἀμφοτέρον μιν ἔχεν,
 Ἄτε Μαγνήτων ἐπιχώριος, ἀρ-
 μόζουσα θαυτοῖσι γυίοις,
 Ἄμφι δὲ παρδαλία
 Στέγετο φρίσσοντάς ὄμβρους.
 145 Οὐδὲ κομᾶν πλόκαμοι
 Κερθέντες οἴχοντ' ἀγλαοί,
 Ἄλλ' ἅπαν νῶτον καταίθυσ-
 σον. τάχα δ', εὐθύς ἰὼν, σφετέρας
 Ἐστάδη γνώμας, ἀταρ-

133. *μονοκρήπιδα*, etsi *α κρηπίς*, recte. v. Suid. h. v. Est *μονόκρηπις*, ut *μονόκρημ*.

138. *αἴτ' ἂν* vett. edd. mutatum in ed. Morell. in *αἴτ' ἂν*. at est pro *ἴτ' ἂν*, quod frequens est. 104. ἔχεν ex Pal. C. emendatum a Schmidio. Invito metro

omnes ἔσχεν. ἐσθὰς ex Herodiano illustrat Eustath. p. 287. med. 141. ἄτε

non est pro ἤτε, sed syllaba brevi ἄτε, καθ' ἃ, pro ὡς. debebat ἄτε μὲν sequi ἄτε

δὲ παρδαλία, ἢ στίγιτο. [Video me errare. ἄτε pro ἤτε: nam longa esse debet.

Ex Schedis.] 142. ἀρμόζουσαν Bodl. C. male. [143. Gilb. Wakefield scribit

παρδαλία. (Silv. Part. i. p. 77.) Ex *Addendis*.]

140. Vestitus partim indigenæ erat, partim exteri advenæ.

144. Erit, ut nunc est, loquendi forma: ἢ παρδαλίη ἰστίγιτο ὄμβρους φρίσσοντας, panthera tergum avertebat imbres horridas, horrorem corpori injicientes.

ἰστίγιτο pro *ἴσσιγι*. [et hoc, tegendo avertere, πρὸς—. Sic Æschyl. vii. ad Theb. 218. 236. Ex *Schedis*.] At si *παρδαλία* legas, ipse *ἰστίγιτο* (πρὸς τὰς) ὄμβρους.

150 βάτοιο πειρώμενος
Ἐν ἀγορᾷ πλήθοντος ὄχλου.

E. δ. K. ιγ'.

Τὸν μὲν οὐ γίνωσκον. ὀπιζομένων
Δ' ἔμπας τις εἶπεν καὶ τόδ' ε'
Οὐ τί που οὗτος Ἀπόλ-

155 λων. οὐδὲ μὰν χαλκάρματός ἐστι πόσις
Ἄφροδίτας. ἐν δὲ Νάξῳ
Φαντὶ θανεῖν λιπαρᾷ Ἴφιμεδεί-
ας παῖδας, ὦτον καὶ σέ, τολ-
μαίεις Ἐπιάλτα ἀνάξ.

160 Καὶ μὰν Τιτυὸν βέλος Ἀρτέμιδος
Θήρευσε κραιπνόν, ἐξ ἀνι-
κάτου φαρέτρας ὀρνύμενον
Ἵφρα τις τᾶν ἐν δυνατῶ φιλοτά-
των ἐπιψαύειν ἔραται.

Σ. ε. K. ιδ'.

165 Τοὶ μὲν ἀλλάλοισιν ἀμειβόμενοι

150. ἀταβάτοιο mss. Bodleiani, it. Ald. 153. καὶ otiosum esse videtur, nisi forte sic adjuves: ex iis tamen, qui eum animadvertabant, fuit qui etiam diceret. Conj. ἴπισκεν τόδ'. vel ἴπιν κιν pro dixit forte. 154. Interrogatio a Schmidio illata erat, qua melius caremus, est enim mirantis et exclamantis. 159. Ἐπιάλτα, Dorica forma, sola Crat. et Schmid. Vulgo ubique vulgare Ἐφιάλτα. 161. κραιπνόν γ' Mingarell, ut metrum fulciat. 165. Si Pindarus sibi constare voluit, aut grammatici volebant sibi constare, debebat scribi ἀμειβόμενοι, et sic ubique; nunc semel scriptum occurrit Nem. xi. 17. παραμύσονται.

150. πειρώμενος h. l. πύρην δὸς, experimentum animi sui imperterriti edens.

156. Recte Chæris reprehendit continuari comparationem tertio exemplo, et post deos memorari Aloidas, homines monstrosa corporis statura, et vasti

corporis Tityum. Etsi poeta omnem rem ad corporis robur et proceritatem retulisse videtur. Νάξος λιπαρὰ, fertilis, ergo vitibus; alias clara.

163. Ἵφρα τις, ut alii, ejus exemplo admoniti, ab illegitimo amore abstineant. Si-

Γάρυον τοιαῦτ'. ἀνὰ δ' ἡμιόνοις
 Ξεστᾶ τ' ἀπήνα προτροπάδαν Πελίας
 Ἰκετο σπεύδων. τάφε δ', αὐτίκα πα-
 πτήναις ἀρίγνωτον πέδιλον

- 170 Δεξιτερῶ μόνον ἀμ-
 φὶ ποδί. κλέπτων δὲ θυμῶ
 Δεῖμα προσέννεπε· ποί-
 αν γαῖαν, ὧ ξειῖν', εὐχεται
 Πατρίδ' ἔμμεν; καὶ τίς ἀνδρώ-
 175 παν σε χαμαιγενέων πολιᾶς
 Ἐξανῆκεν γαστρός; ἐ-
 χθίστοισι μὴ ψεύδεσι
 Καταμιάναις εἰπέ γένναν.

A. é. K. id.

- Τὸν δὲ θαρσήσαις ἀγανοῖσι λόγοις
 180 Ὡδ' ἀμείφθη φαρμὶ διδασκαλίαν
 Χείρωνος οἴσειν. ἀντροθε γὰρ νέομαι
 Πὰρ Χαρικλοῖς καὶ Φιλύρας, ἵνα Κεν-
 ταύρου με κοῦραι θρέψαν ἀγναί.
 Εἴηοσι δ' ἐκτελέσαις
 185 Ἐναιατοὺς, οὔτε ἔργον

168. Interpungebatur τάφε δ' αὐτίκα, π. 169. -πτήναις leg. monente quoque Pauw. Cum mox 178. sit καταμιάναις, putes fuisse quoque παπτήναις.
 177. Mingarellus conj. ἐχθίστοις σε μὴ ψ. nec male. 180. διδασκα-
 λίας Bodl. C. exquisitius, sed minus concinne h. l. 182. χαρικλῆς Crat.
 vitiose. χαρικλοῦς vulgari forma in Bodleianis. 184. ἐκτελέσαις vitium ed.
 Commelin. 185. οὔτ' Rom. cum cett. οὔτε Schmidius. Sic Bodl. C. et Ald.

milia Pyth. ii. 63. iii. 106. ἔραται, metro docente, est pro ἔρηται. ab ἔρω vel ἔρημι.

174. τίς ἀνδρώπων, quæ femina te par-
 tu edidit? πολιᾶς γαστρός, λευκῆς, ut
 λευκὴ σὰρξ, λευκὸν σῶμα, candidum cor-
 pus. ornans epitheton. v. inf. 194.

180. Institutus sum a Chirone. φαρμὶ (ut

Homer. εὐχομαι) οἴσειν (ἔχειν, εἰληφέναι.
 Ita φέρειν pro ἔχειν sæpe, ut sup. Ol. vii.
 95-98.) διδασκαλίαν Χείρωνος, διδασκῆται
 παρὰ X. Ad rem of. Nem. iii. 92, 93.

185. οὔτε ἔργον οὔτ' ἔπος εὐτράπελον
 κείνοισιν εἰπὼν, nil iis de discessu se dixisse
 ait; nec rem ipsam, discessum, nec caus-

Οὐτ' ἔπος εὐτράπελον
 Κείνοισιν εἰπὼν, ἰκόμαν
 Οἴκαδ', ἀρχαίαν κομίζων
 Πατρὸς ἐμοῦ, βασιλευομένηαν

136. εὐτράπελον a Schmidio profectum est: in codd. est ἐντράπελον, vox aliunde ignota. Nec aliter legerat Schol. vetus: εἴκοσι δ' ἐκπληρώσας ἰνιαντοὺς παρὰ Χείρωνι, οὔτε ἔργον οὔτε λόγον ἐκείναις ἀπαιδευτον εἰπὼν παρεγνώμην εἰς τὰ οἰκία, τὴν ἀρχὴν καὶ βασιλείαν σπιύδων ἀναλαβεῖν τοῦ πατρὸς Αἴσονος, ὑπ' ἄλλου ἦν παρὰ (non κατὰ) τὸ δίκαιον οὔσαν. Apparet, hic cum legisse vocabulum, quod contrariam vim haberet τοῦ ἐντράπελος, quod ad mores commodos, faciles et facetos spectare in confesso est. Pergit tamen Scholion: εὐτράπελον δὲ, ἀπαιδευτον, αἰσχρὸν, δ' ἐκτρέψαιτο ἂν τις. ἢ ἰναντίον καὶ αἰσχρὸν, δ' ἂν τις ἐντραπέση. Qui ultima adjecerunt, possunt alter ἐκτράπελον, alter ἐντράπελον legisse videri. Alterum hoc, ut dixi, in omnibus editis et scriptis occurrit, et defenditur acriter a Pauwio, ut sit turpe, δ' ἐντρέπει, tubore suffundit. Igitur hoc ad xx. annos pertinere necesse est, per quos obsequiosum se praestiterat Chironi alumnus, ita ut sine offensa cum iis se vixisse significaret; neque se discessisse, quia haberet, quod de Chirone conquereretur. Cum tamen vox ἐντράπελος nusquam occurrat, sed tantum δυστράπελος et εὐτράπελος, quod et in Scholiis, etsi perperam, insertum est, cumque ne analogiam quidem habeat ἐντράπελον, reliqui in poeta, quod jam in P. i. 173. obvium, receperat Schmid. Ita verba licet ad discessum referre clam ab generoso adolescente, qui juvenili calore et impatientia abripisse passus erat, factum, nec ullo facto vel verbo nutritivis significatum: οὔτε γ'. — εἰπὼν, ἰκόμαν etc. Sic temeritas adolescentis in seqq. mira videri non debet, cum alioqui Chironis prudentiae parum fuisset consentaneum, immittere sic adolescentem in manifesta pericula et insidias. Ita εὐτράπελον erit fere humanum, obsequiosum, rium. Accedit quod lectio εὐτράπελον etiam in Cod. Gotting. reperitur. Schneider ad Demetr. p. 154. comparat versum Aristoph. Vesp. 466. οὔτε τιν' ἔχων σφόδρασιν, οὔτε λόγον εὐτράπελον, ubi esse videtur πιθανόν, probabile. Sin autem ad ἐντράπελον redirem, non tamen cum vetustis grammaticis acciperem immorigerum, sed potius ab ἐντραπήναι ducerem, ut sit δ' ἐντραπέμομος, qui reverentiam praestat, habet. Debuisset nutritius aperire consilium suum nutritivis, saltem reverentia eorum et amore motus, ut obsequiose veniam peteret et valediceret. 187. κείνοισιν mavult Pauw, quod v. 182. 3. non nisi feminæ memorantur. Scilicet, si hoc legeretur, tum ille emendasset alterum, quod et ipsum satis frequens in poetis. Et hic Chiron ipse subest. 188. Interpretes veteres et recentes, etiam Pauwium, tantopere hæreere potuisse in voce ἀρχαίαν, ut per epenthesein pro ἀρχὴν dictam vellent, aut, quod Chæris grammaticus maluit, ἀρχὴν ἀγκομίζων emendarent, admodum miror. Nihil magis obvium est, quam ἀρχαίαν — τιμῶν v. 192. sibi respondere. Tanti erat, ut, quod fecimus, post καισι interpungeretur.

sum probabiliter communicavi. [I. nec causam, nec officiosam vocem valēdicendo. Ex Schedis.] Sed vid. V. L.

188. κομίζων, ὥστε ἀνακομίζειν, ἀνα-

λαβεῖν, (τὴν) ἀρχαίαν τιμῶν πατρὸς—οὐ κατ' αἴσαν, οὐ κατὰ τὸ δίκαιον, βασιλευομένηαν, ἧα tenetur nunc (sc. ab alio.)

190 Οὐ κατ' αἶσαν, τάν ποτε
 Ζεὺς ὤπασεν λαγέτα
 Αἰόλω καὶ παισὶ, τιμάν.

E. é. K. γ'.

Πεύθομαι γάρ νιν Πελίαν ἄθεριν,
 Λευκαῖς πιθήσαντα φρεσίν,

190. οὐκ αἶσαν Ald. 191. ὤπασε ante Oxon. 193. νιν, quod Dorum est, legi videtur in ms. Bodl. et præfert id h. l. Pauw. νιν sc. τὴν ἀρχαίαν τιμὴν. Posset quidem μὲν Πελίαν per appositum accipi, ut forte Isthm. vi. 106. Sed hoc durius. 194. πιθήσαντα Morell. et Steph. hincque reliquæ, vitiose. φρεσὶν reposerant Oxonienses etiam h. l. vix bene.

193. πεύθομαι γάρ νιν. Est ordo verborum: τὸν Πελίαν ἀποσυλάσαι (ἄ. φίλισθαι, ut συλάσας κρῆτα pro ἀφελῶν Pyth. xii. 28.) νιν (αὐτὴν, τὴν τιμὴν) ἀμείρων (nam sic leg.) τοκίαν ἀρχιδικῶν. Ductum hoc ab ἀρχιδίκης, cuius tamen verum sensum constituere difficile est. ἀρχιδίκης dictum esse potest ut χειροδίκης, cui jus est in manu, adeoque cui jus est in regnando, qui juste regnat. Composita tamen ab ἀρχῆ videntur a significato principii ducta, ut ἀρχέκακος, ἀρχίστυσον, ἀρχίπλουτος apud Sophocl. El. 72, ab initio dives, quique antiquas opes sibi vindicat ac tenet, ut ibid. 1393. ἀρχαῖόπλουτα πατρὸς εἰς ἰδάλια. Erit ergo ἀρχίδικος, δίκαιος ἀπ' ἀρχῆς. Quo confici puto, scribendum esse ἀρχιδίκαν [et sic Heynius in textu scripsit.] sc. τιμάν, quam olim jure tenuerunt parentes. [qui ab initio jus (regnandi) habuere, h. potestatem. Ex Schedis.] Si hæc collegérís, videbis, doctum esse Scholion ad h. l.

194. λευκαῖς φρένες ex eo genere epithetorum est, in cuius interpretatione nos fugit veterum auctoritas; ex etymologia autem vel a tropo varia elici possunt. Philostrati et Dionis Chrysost. auctoritas ad Pindarum vix magna esse potest, non magis ac Gram-

maticorum seriorum. In Hesychio et Suida cumalata sunt interpretamenta: λευκαὶ φρένες. μαινόμεναι. ἢ λαμπραὶ, ἢ ἀγαθαὶ, ἢ ἡμεροί. Jam habes, unde, quod placet, eligas. Video tamen, singula ex contexto conjectura esse deducta, quemadmodum in nostris scholiis: φρένες ἀνόητοι. Hominem mollem, desidem, a corpore albo, λευκὸν dici, nil miror; at enim admotis machinis opus est, ut λευκαῖς φρεσίν inserviat is significatus. Peliam enim hominem mollem antiquitas non tradidit, neque contextus docet. Equidem sequebar simplicissimum: servarunt poetæ multa epitheta ex antiquitatis usu, per se otiosa, verum honorem et auctoritatem ex vetustate habentia, sic ἔδωρ ὑγρὸν, γάλα λευκὸν, paullo ante v. 75. γαστήρ πολιὰ, pro λευκῇ. [ἄρ ποτιὸν Hesiod. O. et D. 492. candidum. Ex Schedis.] simili modo φρένες modo sunt ἀμφιμίλωναι ap. Homer. propter sanguinis colorem, et ap. Hesiod. Sc. H. 429. θυμοῦ—κίλων ἄπλοται ἦτορ. modo λευκαί, ab omento; nam ineptam grammaticorum interpretationem, etiam in Schol. Pindari, nil moror. Ita splendidam bilem Horatii comparabam cum vitrea bile Persii, quatenus intumuit; viscerum utique inflatorum superficiem multo magis

- 195 Ἀμετέρων ἀποσυ-
 λασαι βιαίως ἀρχεδικᾶν τοκέων
 Τοί μ', ἐπεὶ πάμπρωτον εἶδον
 Φέγγος, ὑπερφιάλου ἀγεμόνος
 Δείσαντες ὕβριν, κᾶδος ὡσ-
 200 εἰ τε φθιμένου δνοφερὸν
 Ἐν δάμασι θηκάμενοι μετὰ κω-
 κυτῶ γυναικῶν κρύβδα πέμ-
 πον σπαργάνοις ἐν πορφυρέοις,
 Νυκτὶ κοινάσαντες ὄδον, Κρονίδα
 205 Δὲ τράφεν Χείρωνι δῶκαν.

195, 6. ἀμετέρων—ἀρχεδικᾶν Ald. et Rom. nisi quod duplici accentu habet: ἀρχε-
 δικᾶν, unde Cratandrina ἀρχεδίκαν emendavit; at ceteræ servant ἀρχεδικᾶν. Ut
 ex Scholiis apparet, lectio hæc, ἀμετέρων ἀρχεδικᾶν, grammaticum Chærin aucto-
 rem habet, ἢ ἡ, τῶν ἡμετέρων πατέρων τῶν ἀρχεδικᾶν (explicio: δικαίως τὴν ἀρχὴν
 κεντημένων) ἀποσυλῆσαι αὐτὸν πύθομαι (sc. μιν v. 193.) At ἀρχεδίκαν et quantum
 ex Schol. intelligere liceat, ἀμετέρων legerant alii, eo sensu, ut exponerent, τὴν
 ἀρχὴν, ἢν κατὰ δίκην—ἴχον οἱ ἱμοὶ γονίς. Oxonienses ἀμετέρων receperant, relicto
 ἀρχεδικᾶν, arbitrati, illud alterum esse doricum pro ἀμετέρων. Vellem viri docti
 animadvertissent ac docuissent, etiam a nominibus in—ος genitivum pluralem eo
 modo efferri; est enim ἀρχεδίκης vel—ας τοκὶς ἀμότερος. Quod infra Pyth. xii.
 35. occurrit ἀλλᾶν, dubitationem non tollit. Itaque retinenda puto ἀμετέρων—
 ἀρχεδικᾶν τοκέων. Nec dissentit Pauwius. 201. μίγα κ. Pal. C. additum
 Scholium: μικτικῶς. 201, 202. μετὰ κωκυτῶ (pro κωκυτοῦ) tuto scribi posse
 arbitror pro μετὰ κωκυτῶ. κρύβδαν vulgo. κρύβδα, postulante iambico, emendavit
 Schmidius, assentiente Bodl. C. 204. κοινάσαντες ed. Commelin. sphalma.
 Est κοινᾶς. cf. inf. v. 236. 205. τράφιν Ald. Doricum. Sed Dores aiunt re-
 trahere accentum: itaque etiam τράφιν.

nitere constat. Nihil afferre me, quod
 cogere possit, bene meminī; tantum
 meus sensus eorumque rationes expono.
 Versatur res in eo genere, in quo
 videndum est, primo quid sit probabile
 per se, tum quid sit probabilius ceteris;
 quandoquidem, quod liquido constet, non
 habemus. In his, in quibus nihil est,
 quod ad consensum compellat, dissen-
 sum aliorum quis paullo liberalior

ægre ferat?

199. κᾶδος θηκάμενοι δνοφερὸν ἐν δάμα-
 σιν ὡσὶ φθιμένου (ἱμοῦ) s. fumus facientes,
 ποιησάμενοι, s. luctum atrum, tristem,
 exorsū.

204. νυκτὶ κοινάσαντες ὄδον, communi-
 cantes iter nocti, noctem solam habentes
 consciam consilii, h. e. clam noctu. [fere
 ut Eurip. Ion. 956. 7. Ex Schedis.]

Σ. ς'. Κ. ιδ'.

- Ἄλλὰ τούτων μὲν κεφάλαια λόγων
 Ἴστε. λευκίππων δὲ δόμους πατέρων,
 Κεδνοὶ πολῖται, φράσσατέ μοι σαφέως.
 Αἴσονος γὰρ παῖς, ἐπιχώριος, οὐ
 210 Ξείναν ἰκόμαν γαῖαν ἄλλων.
 Φῆρ δὲ με θεῖος Ἰά-
 σονα κικλήσκων προσήυδα.
 Ὡς φάτο. τὸν μὲν ἐσελ-
 θόντ' ἔγνον ὀφθαλμοὶ πατρὸς.
 215 Ἐκ δ' ἄρ' αὐτοῦ πομφόλυξαν
 Δάκρυα γηραλέων γλεφάρων
 Ἄν περὶ ψυχὰν ἐπεὶ
 Γάθῃσεν, ἐξαίρετον
 Γόνον ἰδὼν κάλλιστον ἀνδρῶν.

Α. ς'. Κ. ιδ'.

- 220 Καὶ κασίγνητοὶ σφισιν ἀμφοτέρω
 Ἦλυθον, κείνου γε κατὰ κλέος ἔγ-

210. ξείναν γε legit, ne pede labore versans, Pauw. Mingarell. ἐφικόμασι vel ἀν-
 κόμαν. Malim ἰσικόμαν. 211. φῆρ δέ με revocavi. Oxon. ed. vitio operarum

φῆρ γέ με. 213. ἰσιλθόντ' Schmidii hortatu Oxon. recepere; vulg. εἰσιλ-
 θόντ'.

214. ἔγνον ὀφθαλμοὶ haud dubie cum Bodl. C. legendum: ἔγνον pro
 ἔγνωσαν. ut ἴδον, ἴθον, ἴσαν. Ita etiam Pauw censuit. Vulgo ἔγνον, adversante
 metro: quocirca Schmidius ἔγνω ὀφθαλμὸς substituerat. 215. παμφόλυξαν

Bodl. γ. Etiam apud Hesych. similis scriptura ex hoc exemplo, non, ut ibi fit,
 declaranda: παμφαλύξει, τρέμει. 216. βλεφάρων vulgare primus Steph.

intulit: ejecerunt iterunt Oxonienses.

207. λιύκιστοι, majores, h. nobiles,
 qui quadrigis vecti sunt junctis equis
 candidiis.—Mox 209. ἐπιχώριος, οὐ ξένος
 ἰκνίομαι.

217. Erat γάθῃσεν ἐξαίρετον, Γόνον.—

Melius, puto, interpungitur: Ἄν περὶ
 ψυχὰν ἐπεὶ γάθῃσεν, ἐξαίρετον γόνον ἴδων,
 κάλλιστον ἀνδρῶν h. περιεγύθησε (καθ'
 ἦν ψυχῆν, ἐν ψυχῆ).

220. κασίγνητοι patris Aesonis.

- γὺς μὲν Φέρης, κρήναν Ὑπερηίδα λιπὼν,
 Ἐκ δὲ Μεσσάνας Ἀμυθᾶν ταχέως
 Δ' Ἀδματος ἤκεν καὶ Μέλαμπος
 225 Εὐμενέοντες ἀνε-
 ψιόν. ἐν δαιτὸς δὲ μοίρα
 Μειλιχίοισι λόγοις
 Αὐτοὺς Ἰάσαν δέγμενος,
 Ξεῖνι ἀρμόζοντα τεύχων,
 230 Πᾶσαν ἐν εὐφροσύναν τάνυεν,
 Ἀθρόαις πέντε δραπῶν'
 Νύκτεσσιν ἐν θ' ἀμέραις
 Ἰερόν εὐζωᾶς ἄωτον.

222. Ὑπερηίδα quadrisyllabum est, ut *η* una sit syllaba. [Ὑπερηίδα Heynius correxit.] Quorsum ergo Ὑπερηίδα scribitur? 223. Ἀμυθᾶν, ut Ἀλκμᾶν. Etsi est Ποσειδᾶν. Verum est quoque Ποσειδᾶν, v. Valk. ad Eurip. Phœn. p. 65. Kœn. ad Gregor. p. 93. Ἀμυθᾶν Bodl. γ. quasi pro Ἀμυθᾶων contracte. 224. Ἰκεν Bodl. γ. et Ald. eadem vi. 225. εὐμενεῖν cum quarto casu junctum, non cum tertio, notabile visum, etiam Schmidio. Pauwius ἀνεψιῶ reponendum putat. Ita et ἀνεψιοὶ locum haberet. Miror ei non in mentem venisse, εὐμενίοντ' ἐς ἀνεψιόν. εὐμενέοντες de duobus. potest tamen εὐμενεῖν esse benevole aliquem excipere, et eis subintelligi. Sed verum est: ἤκεν (πρὸς) ἀνεψιόν. tum εὐμενίοντες, benevolentia adducti. 230. ἐν Oxonienses ex Bodl. γ. reposuerant, pro ἐς, ut illud Doricum sit. Audio: sed potest etiam librarii lapsus esse, ut malim hactenus vulgare ἐς retinere, ut sit: ad omnem hilaritatem eos intendit, incitavit, invitavit. ἐτάνυεν, ἐνίπνευεν, etiam in Glossariis occurrit. Sine vero ἐν magis placet, ut placet, tamen et hoc cum τάνυεν jungendum: ἐνιτάνυεν π. ε. 232. Mingarell. conj. νύκτεσσιν τ' ἐν θ' ἀμέραις. Vulgatum est doctiore junctura dictum pro ἐν νύκτεσσιν ἀμέραις τε.

222. Ὑπερηίδα κρήνη haud ignobilis. [apud Pheras, in vicinia Iolci. Ex Schedis.] v. doctiss. Eckhel Numism. anecd. p. 86.—[Pelias et Neleus e Tyro et Neptuno. Æson, Amythaon, Pheres e Tyro et Cretheo. Ex Schedis.]

226. ἐν δαιτὸς μοίρα. Schol. ἐν μέρει, participes eos reddendo convivii, h. excipiens eos epulis. Hoc videtur simplicissimum; portio epularum unicuique

hospitem contingit. Mox 229. ξίνα sunt ipsæ epulæ, et 230. ἐνιτάνυεν πᾶσαν εὐφροσύναν, hilaritatem maximam in eorum animis explicuit, excitavit. ἐνίπνευεν, ἐνιτάνυεν, fere ut αὐξέειν, pro vulgari ποιεῖσθαι. [Ad Tibull. i. 5, 76. laudavi ex epigrammate apud Reinesium, illustrato a Valken. Diatribæ p. 233. Ζῆθε κάλων τίννας οὐρεῖον εὐφροσύνας. Ex Addendis.]

E. 5'. K. 1γ'.

- 'Αλλ' ἐν ἔκτα, πάντα λόγον θέμενος
 235 Σπουδαῖον ἐξ ἀρχᾶς ἀνῆρ
 Συγγενέσιν παρεκοι-
 νᾷθ'. οἱ δ' ἐπέσποντ'. αἰψα δ' ἀπὸ κλισιᾶν
 ὦρτο σὺν κείνοισι. καί ῥ' ἦλ-
 θον μέγαρον Πελία· ἐσσύμενοι
 240 Δ' εἴσω κατέσταν. τῶν δ' ἀκού-
 σαις, αὐτὸς ὑπηντίασεν
 Τυροῦς ἐρασιπλοκάμου γενεά.
 Πραῦν δ' Ἰάσων μαλθακᾶ
 Φωνᾶ ποπιστάζων ὄαρον
 245 Βάλλετο κρηπίδα σοφῶν ἐπέων
 Παῖ Ποσειδᾶνος Πετραίου,

236. συγγένεσι male Rom. et seqq. Schmidius Aldum pro se laudare poterat. Tum πᾶσι κοινᾷθ' omnes edd. ante Schmidium, qui metro monente et suffragante Pal. C., cui duo Bodlei. succinunt, emendavit παρεκοινᾷθ'. ut tamen appareat, unde πᾶσι venire potuerit, non male Pauwius conjecit, fuisse olim in libris scriptum συγγένεσι vel —σιν ποπισκοινᾷθ'. 239. -θον μέγαρον Πελία δ' editum erat ab Oxon. quod a sermonis ratione alienum est; unde eos Pauwius satis acerbè exagitavit: nam δι' eo loco stare non potest. Edd. vulgg. -θον Πελία μέγαρον· ἴσθ. Schmidius syllabæ cavere volens rescripserat μέγαρον δ'. nec male pro μιγαρόνδε, unde puto adhæsisse ed. Oxon. Verum melius vocibus permutatis μέγαρον Πελία offerebat Bodl. C. 240. εἴσω Schmid. quod Bodl. C. firmat. Vulg. ἴσθ, recte in metro iambico, monente Pauwio. 241. ὑπαντίασεν Ald. 246. Ποσειδᾶνος; Ald. Ποσειδᾶνος Rom. et seqq. Ποσειδᾶνος Oxon. exhibuerant ex Bodl. C. Est tamen perpetuo Pindaricorum exemplarium usu per σ, Ποσειδᾶνος.

234. παρεκοινᾷτο θέμενος (προθέμενος) ομπητ' τ'ετ, λόγον σπουδαῖον, pro σπουδαίως θέμενος, serio, accurate. et illi 237. ἐπέσποντο, assensi sunt; probarunt. Nisi simplicius est: comites se ei adjunxerunt. Statim enim cum iis surgit de mensa.

246. Jason exorsus est. prudentem sermonem. κρηπίς, fundamentum, pro exor-

dio. Sic inf. vii. 3. et Fragm. p. 71. de victoria navali ad Artemisium parta: ὅτι παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλλοντο κρηπίδα ἰλιθυρίας. Ποσειδᾶνος Πετραίου majore littera scribendum; erat enim locus Thessaliæ, in quo ludi Neptuao habiti fuere. vid. Schol. Apollon. iii. 1243.

Σ. ζ'. Κ. ιδ'.

- Ἐντὶ μὲν θνατῶν φρένες ἀκύτεραι
 Κέρδος αἰνῆσαι πρὸ δίκας δόλιον,
 Τραχεῖαν ἐρπόντων πρὸς ἐπίεδαν ὄμως.
 250 Ἄλλ' ἐμὲ χρεὴ καὶ σέ, θεμισσαμένους
 Ὀργὰς, ὑφαίνειν λοιπὸν ὄλβον.
 Εἰδότι τοι ἐρέω·
 Μία βοῦς Κρηθεῖ τε μάτηρ
 Καὶ θεασυμήδει Σαλ-
 255 μωνεῖ· τρίταισιν δ' ἐν γοναῖς
 Ἄμμες αὖ κείων φυτευθέν-
 τες σθένος ἀελίου χεῦσεον
 Λεύσσομεν. Μοῖραι δ' ἀφί-
 σταντ', εἴ τις ἔχθρα πέλει

249. τραχεῖαν Bodl. C. Sed in τραχεῖαν h. l. a longa est ex η Ionica. In vulgg. ἐπίεδαν δ' ὄμως. Omnino δ' tollendum erat, ut jam a Schmidio factum: abest quoque a cod. Gotting. Repugnat usui et metro; est enim iambelegus. Aldus prave: ἐσιάδαν δ'. 255. τρίταισιν δ'. Abest ν in edd. sed adesse debet, nisi iambus pro spondeo sit: monente quoque Pauw. τρίταις δὲ ἐν Bodl. C. 258, 9. ἀφίσταντ' (aut, ut secundum grammaticorum leges scribendum, ἀφισταίντ') Cha-

249. Esse τραχεῖαν ἐπίεδαν, τὸ μέλλον τραχὺ, recte Schol. in quo sunt alia de voce ἐπίεδα, quæ proprie ἡμέρας μεθεόρους declarat, nunc omnino τὸ μέλλον. Multa de ea, quæ nonnullorum vocabulorum fortuna fuit, disputarunt viri docti, olim Etymol. M. Suidas, Hesych. et ad hunc Hemsterh. tum Ruhken. ad Timæum h. v. Comparantur cum repotiis, de quibus docta est Wernsdorfii disputatio. Est autem ordo: θνητῶν μὲν φρένες (καὶ)ν τραχεῖαν ἐρπόντων (αὐτῶν) πρὸς ἐπίεδαν h. e. κακὸν τὸ μέλλον, (etsi in mala futura irruunt, parant sibi calamitates futuras) ὄμως ὠκύτεραί εἰσιν, αἰνῆσαι κέρδες δόλιον πρὸ

δίκας, proclives sunt, præcipites, ad præferendam justo utilitatem per fraudem. [fere ut Apollon. iv. 1017. Ex Schedis.]

250. θεμισσαμένους Ὀργὰς, moderantes, regentes, animos, providere, ut feliciter agamus in posterum.

258. Eadem femina βοῦς, τὰς γυνή, Enarea.

258—260. Sunt verba paullo impeditiora, αἰδῶ καλύψαι erit, tollere, extinguere, ut κρύπτειν pro ἀφανίζειν, ἀἴστω, reverentiam seu pietatem cognaturum; hoc fit odiis mutuis. εἴ τις ἔχθρα πέλει ὁμογόνους, (ἄσπε αὐτὴν scil. τὴν ἔχθραν) τὴν αἰδῶ καλύψαι, quæ talis sit, ut tollat pietatem. Ita est: Parca (custodes recti

260 Ὅμογόνους, αἰδᾶ καλύψαι.

A. ζ. K. ιδ'.

Οὐ πρέπει νῶιν χαλκοτόροις ξίφεσιν,
 Οὐδ' ἀκόντεσσιν μεγάλην προγόνων
 Τιμὰν δάσασθαι. μᾶλ' ἀ τε γάρ τοι ἔγα'
 Καὶ βοῶν ξανθὰς ἀγέλας ἀφίη-

265 μ' ἀγρούς τε πάντας, τοὺς ἀπούρας

Ἄμετέρων τοκέων

Νέμεαι, πλοῦτον πιαίνων.

Κοῦ με πονεῖ τεὸν οἶ-

νον ταῦτα πορσύνοντ' ἄγαν.

270 Ἄλλὰ, καὶ σκᾶπτρον μόναρχον,

Καὶ θρόνον, ᾧ ποτε Κρηθεΐδης

ris legebat, nec improbante Grammatico in Scholiis, ἢ ἡ ἐκτικὸς ὁ λόγος ἀφίσταται το αἰ Μοῖραι, εἰ μέλλει ἐν τῷ γίνεσθαι ἡμῶν διαφερὰ γινέσθαι, ὥστε πρὸς ἀναίδειαν τραπέλαι. Etiam sic Aldus excusum dedit. At Rom. cum celt. ἀφίσταντ', sive ut ἀφίσταντο sive ut ἀφίστανται sit; hoc quidem melius: recedunt Parca, aversantur; adeoque cognati οὐκ ἀγαθῆ μοίρᾳ χερῶνται. [ἀποστατιῶμις Aelhy]. Eumen 411. Ex Schedis.] 260. Reliqui interpunctionem post ὁμογόνους, etsi ea aut omitti aut etiam post πῆλει cum Aldo transferri poterat: est enim quod Schol. ait: ἰὰν δὲ τις ἔχθρα ὁμογόνους γεννηθῆ, ὥστε καλύπτειν τὴν αἰδῶ καὶ ἀποκρύπτειν, τουτίστι, μὴ αἰδέσθαι sc. αὐτούς. ita ut pudorem, quem sibi ugnati et cognati mutuum debent, h. pietatem, reverentiam et amorem, deponant, exuant. 261. νῶν Oxon. ante νῶϊν, quod Schmidius monet per synizesin esse legendum. recte: sed cur diæresis infertur? exarandum haud dubie νῶιν, pronuntiandum νῶν. νῶ Bodl. γ. vitium est χαλκοτόροις Romanæ edit. sphalma, in omnibus deinde editis servatum, recte secundum Scholiasten emendatum est a Schmidio. Ald. χαλκοτόροις cum. Bodl. γ. Versum recitat Tzetzta ad Lycophr. 175. 262. ἀκόντεσσιν, adjecto ν, legendum, metro jubente, monet Pauw. 263. μῆλα. atqui Ol. vii. 116. erant μᾶλα. 267. τίμαις diserte Ald. at Rom. τίμεις. forte ex scripturæ compendio. emendatum ex Aldo in Cratandrina. 271. καὶ θρόνος erat editum. Plus lyrici spiritus habere mihi videtur, si legatur: καὶ θρόνον, ut quoque ex Bodl. C. notatum video, Scilicet: Ἄλλὰ καὶ σκᾶπτρον μόναρχον, Καὶ θρόνον. ᾧ—τίκας, Τὰ μὲν ἄνευ ξυνῶς ἀνάσσειν ἄμμεν. Sed et sceptrum et thronum, hæc (τὰ, ταῦτα, selito more, ut ad utrum-

et just) aversantur, abhorrent ab aspectu, ortis inter cognatos odiis, quibus pietas et reverentia mutua inter eos tollitur.

268. κοῦ με ποιῶ. ποιῶν h. l. active.

cf. Brunek. in Anacreont. p. 111. et πορσύνοντα pro αὐξόντα, non me male habet, quod hæc tuas opes valde augent, tuis copiis accedunt.

Ἐγκαδίζων ἱππόταις
 Εὐθύνη λαοῖς δίκας,
 Τὰ μὲν ἄνευ ξυνᾶς ἀνίας

E. ζ. K. ιγ'.

- 275 Λῦσον ἄμμιν, μή τι νεώτερον ἐξ
 Αὐτῶν ἀναστήση κακόν.
 Ὡς ἄρ' εἶπεν. ἀκᾶ
 Δ' ἀνταγόρευσεν καὶ Πελίας· ἔσομαι
 Τοῖος. ἀλλ' ἤδη με γηραι-
- 280 ὄν μέρος ἀλικίας ἀμφιπολεῖ·
 Σὸν δ' ἀνδρος ἤβας ἄρτι κυ-
 μαίνει· δύνασαι δ' ἀφελεῖν
 Μᾶνιν χθονίων. κέλεται γὰρ εἶν

que σκάπτων et Θρόνον referatur) redde nobis sine omni tua et mea molestia. Saltem sic accipiam vulgare σκάπτων—καὶ Θρόνος—τὰ μὲν etc. Vulgo subintelligunt: ποιεῖ μί, h. ἀλύγνι. 273. λαοῖς Schmid. metri gratia. vulgg. λαοῖσι. 276. Triplex olim in libris fuit varietas, ut ex Schol. apparet: ἀναστᾶιν, (docta lectio: ne quid malī inde oriatur) ἀναστήση (quæ et futuri medii et indefiniti 1. subjunctivi esse potest: ex grammaticis aliqui pro ἀναστήσῃσι dictum volebant) et ἀναστήσης, ut in edd. legebatur, quod secundæ lectionis interpretamentum esse videtur: nam ἀναστήση ab—σομαι eodem significato accipi potest, contra quam Scholiastes fecit.—νεώτερον pro μείζον. 277. Ἀκᾶ aut potius ἀκᾶ pro ἀκῆ dictum Schmidius, ἀκῆ etiam scribendum esse Pauwius censent: esse enim ab ἀκῆ, ἢ ἡσυχία, quæ ap. Hesych. interpretatio extat. Vox manifeste convenit cum ἦκα, Dorice ακα, h. ἡρέμα καὶ ἡσύχως, in quo a corripitur, antiquo usu. Probabile fit fuisse olim ἄκη vel ἀκῆ, quod lenitatis significatum haberet, inde factum (in vel σύν) ἄκη, ἄκα, unde ἄκα, ἦκα factum, item (κατ') ἄκην vel ἀκῆν, quod Grammatici, Etymol. et Eustath. a χαίρω ducunt. Certe hinc ἔκαλος et ἄκαλος (v. Hesych. h. v.) formatum, et hoc brevem syllabam habere, patet ex Homérico ἀκαλαρρίτης. 278. ἀνταγόρευσιν pro ἀντηγόρευσιν, unde secunda est producta. ἔσομαι—τοιούτος vulgg. quod mutavit Schmidius metro molente, et mss. Bodl. addicentibus. 281. σοῦ δ' ἄ. vitium, quantum video, solius edit. Schmid.

274. τὰ μὲν, quod ad ista attinet, ea quidem redde mihi, ne inde (ἐξ αὐτῶν, διὰ τούτου) inopinum tibi arcessas malum.

283. Veterator Pelias simulat, se religione teneri expiandæ ἔτης, piaculi,

quod regni exitium minari videretur. Sicut autem placandi Manes Phrixii, parentis Athamantis et Inus' injuria patrio solo pulsus et in Colchide mortuus. Casum eum edit Valer. Fl. i. 47. sqq.

Ψυχὰν κομίζαι Φρίξος, ἔλ-
 285 δόντας πρὸς Αἰήτα θαλάμους,
 Δέρμα τε κριοῦ βαδύμαλλον ἄγειν,
 Τῷ ποτ' ἐκ πόντου σαάθη

Σ. η'. Κ. ιδ'.

Ἔκ τε ματρυιᾶς ἀδέων βελέων.
 Ταῦτά μοι θαυμαστὸς ὄνειρος ἰὼν
 290 Φανεῖ. μεμάντευμαι δ' ἐπὶ Κασταλία.
 Εἰ μετάλλατόν τι. καὶ ὡς τάχος ὁ-
 τρύνει με τεύχειν καὶ πομπάν.
 Τοῦτον ἄεθλον ἐκὼν
 Τέλεσον· καί τοι μοναρχεῖν
 295 Καὶ βασιλεύεμεν ὁ-
 μνυμι προήσειν. κάρτερός
 Ὅρκος ἄμμι μάρτυς ἔστω

285. -δόντα erat : -δόντας non modo ed. Brub. cum Bodl. γ. sed omnes vett. usque ad Steph. idque metrum postulat. 288. ἐκ τῶν prave Rom. et seqq. donec Schmid. iterum emendavit sec. Ald. 291. εἰ μεταλλάττον τι conj. Pauw. nam somnium, inquit, erat apertum et omnis dubii expers. recte ; sed de somnio dubitari poterat, an divinitus missum et an ei parendum esset. Igitur aditur deus, an quid super somnii veritate et auctoritate ex deo explorari possit: εἰ μετάλλατόν τι. 292. ὁ. σὶ Rom. et seqq. Bene Schmidius ex Ald. revocavit με, probantibus etiam Oxon. et Pauw. 294. τέλεισον edd. At τέλεισον ex Aldo legendum esse, ut Ionicus a minore sit, monuerunt Schmid. et Pauw. καί τοι pro σοι.— 297. ἔμμιν invecum in ed. Morell. et Stephanianus. Pauw distinguere jubet : κ. ὄρκος ἄμμι* μάρτυς ἔ. Non satis assequor. Sed ordo verborum hic erat faciendus : μάρτυς ἔστω ἄμμι ἀφοστέρους Ζεὺς ὁ γενέθλιος, κάρτερός ὄρκος. Jupiter ὄρκος,

ubi hæc ornat. Apud Apollon. ii. 1198. Jovis ira placatur. κίλεται γὰρ Φρίξος (ἰμὲ) κομίζαι ψυχὰν ἰάν. Notabile κομίζω, curare, de sacris factis, de inferiis. Eo sensu κομιδὴ quoque occurrit.

291. εἰ μετάλλατόν τι, num quid comperiri posset super somnii consilio ; h. e. an possem resciscere aliquid, sitne viso obtemperandum. μεταλλάξω non modo

est querere, sed et comperire. καὶ (ὁ θεός) ὀτρύνει ἔμμι, ὡς τάχος τεύχειν καὶ πομπάν, h. πείθειν ἡμᾶ, instruere ac deducere in mare.

294. μοναρχεῖν spectat ad imperium, βασιλεύειν ad dignitatem regiam, honorem, muncera, ut sup. 270. σκᾶπτον μόναρχον, καὶ θεόνος etc.

Ζεὺς ὁ γενέθλιος ἀμφοτέροις.
 Σύνθεσιν ταύταν ἔπαι-
 300 νήσαντες οἱ μὲν κρίζεν.
 Ἄτὰρ Ἰάσων αὐτὸς ἦδη

A. ἦ. K. ιδ'.

Ἵρηνεν κάρυκας ἔόντα πλόον
 Φαινέμεν παντᾶ. τάχα δὲ Κρονίδα-
 ο Ζηνὸς υἱὸι τρεῖς ἀκαμαντομάχαι
 305 Ἕλθον Ἀλκμήνας δ' ἐλικοβλεφάρου
 Λήδας τε. δοιοὶ δ' ὑψιχαῖται
 Ἄνέρες, Ἐννοσίδα
 Γένος, αἰδεσθέντες ἄλκην,
 Ἐκ τε Πύλου καὶ ἀπ' ἄ-
 310 κρας Ταινάρου· τῶν μὲν κλέος
 Ἔσλὸν Εὐφάμου τ' ἐκράνθη

quatenus per eum juratur. [Heynius in textu et post Ὀρεος et post Ζεὺς posuit comma.] 301. ἀτὰρ metri causa Schmid. pro αὐτὰρ, quod teneri poterat

judice Pauw. 302. ἴρην Bodl. C. qui metro refellitur. ἔόντα, concessam cuius

navigationem, refinxerat Schmidius, argute, sed temere. ἔόντα est γινόμενον (γινεσό-

μενον), τὸν δόξαντα, ut Schol. constitutam navigationem. Aut dicendum simpl. ὄντα

pro εἶναι, ἔσεσθαι. 303. πάντα Rom. et al. Revocavit παντᾶ post Ald. Step-

hanus. Utrumque ferri posse censet Pauw. 305. Ἀλκμήνας repente hic edi-

tum: cum ubique sit Ἀλκμήνα. etiam in Theocrito. 310. Pro τῶν μὲν Schol.

legerat τῶ μὲν, ut ad Neptunum referatur, cui ex filiis decus nascitur.

298. Ζεὺς γενέθλιος nunc, rebus ju-
 bentibus, aliter quam Ol. viii. 20. esse
 debet πατρῷος, gentilitius stirpis Æoli-
 cæ. Est autem γενέθλη, itidem ut
 γένος, et natalis et genus.

[305. Hercules et Dioscuri. Ex Sche-
 dis.]

306. ὑψιχαῖται, ut βαθυχαῖται, refer
 ad juvenilem vigorem. [Euphemus et
 Periclymenus. Ex Schedis.]

308. αἰδεσθέντες ἄλκην multis modis

exponi potest. Præstat, puto, ad Jaso-
 nem referre: virtutem Jasonis reveriti, I.
 e. admiratione virtutis ejus.

310. Euphemus et Periclymenus,
 Neptuni ille filius ex Europa, hic nepos
 ex Neleo et Chloride, Tityi filia; Ne-
 leus autem et Pelias e Tyro suscepti
 Neptuno: istis cumulata est gloria ex novo
 hoc navigationis ausu. ἐκράνθη, συντελεσθένθη,
 perfecta est.

Σόν τε, Περικλύμεν' εὐρυεΐα.
 Ἐξ Ἀπόλλωνος δὲ, φορ-
 μικτὰς, ἀοιδᾶν πατῆρ
 315 Ἔμολεν, εὐαΐνητος Ὀρφεύς.

E. ή. K. ιγ'.

Πέμπτε δ' Ἐρμᾶς χρυσόραπις διδύμους
 Υἱοὺς ἐπ' ἀτρυτον πόνον,
 Τὸν μὲν Ἐχίονα, κε-
 χλάδοντας ἤβα, τὸν δ' Ἔρυστον. ταχέως
 320 Δ' ἀμφὶ Παγγαίου δέμεδλα

318, 9. *κεχλάοντας*. Supra Ol. ix. 3. *κεχλαδῶς* occurrebat ductum a *χλήζω*, doricè *χλάζω*. unde *α* productum. Ab hoc factum esse debet *κεχλάδω* (non *κεχλαδάω*, ut Schmidius facit) pro *κεχλήδω*, unde *κεχλάδων*. *κεχλάδοντας* scripsi pro *κεχλαδόντας*. nam *α* producta esse debet; neque adeo aoristus secundus locum habet h. l. Scholiastes exponit *πλήθοντας*, ut Etymol. M. *κεχλαδῶς* (Ol. ix. 3.) *ἀντὶ τοῦ ὁ πληθύνω*. Pergit Scholiastes: *κυρίως δὲ κληδός*, (vel *κληδός*, cf. Hesych. h. v. et Pauw ad h. l.) *ἢ μετὰ ἤχου τῶν ὑδάτων ῥύσις, μιμητικῶς εἰρημένη. ὡς καὶ βροχῶς πυρός*. Illud *κληδός* a *χλήζω* ductum esse debuit, hoc autem a *χλάω*, (a quo Etymol. M. *ὄχλος* ducit) *χλάω*, *χλάζω*, *χλήζω*. Fuit et *χλίω* pro *θρύπτω*. unde *ιγχιλίω* Æschyl. Suppl. 921. et *χλιαρός*. cf. inf. ad ix. 66. Duplex autem significatus hic verbis inesse videtur primum copię, proprie aquarum, tum strepitus, quem multę aquę fluentes faciunt. Alter significatus supra Ol. ix. 3. alter vero, ille prior, h. l. obtinere videtur, ut sit *juventa vigore plenum esse*, *κεχλάδων ἤβα*. cf. Abresch ad Hesych. his vocc. Sup. 281. *ἤβα κυμαίνει*. Quod autem altero loco pro interpretatione in Scholiis affertur: *τῶ τῆς ἀκμῆς ὑπεραίροντας Δερμῶν*, suspicor Scholii auctorem vitiose *κεχλιδόντας* legisse, vel *κεχλιδόντας*, tanquam a *χλίω*, *χλιδή*, *χλιδῶν*. Apud Hesych. *κεχλιδόντας*, *ἀνθούοντας*. Bodl. C. *κεχλαδόντας* cum metri vitio. 319. *τόν τ'* malit Pauwius. Ἔρυστον, metro monente, ex Apollonii aliorumque auctoritate emendavit Schmidius. Superiores edd. vitiose: *Ἐρυστον. ταχέως* Gott. 320. *παγγαίου* vett. edd. Primum emendatum a Morellio. Notus mons Thracię ad fl. Nestum.

313. *ἔξ Ἀπόλλωνος* potest variis modis accipi, ut Mingarell. monet: ab *Apol- line* missus: tum *ἔξ Ἀπ. φορμικτὰς*, citharædus ab *A. edoctus*. Præfero *ἔξ Ἀπόλλωνος* scil. *γίνεσ* v. 308. pro ὁ Ἀπόλλωνος *παῖς*. Ponitur in medio heroum a Jove, Neptuno, Mercurio, ortorum. Alii *Ἐαγρί* filium faciunt Orphea. Doctum

est Scholion ad h. l.

318. *κεχλάδοντας ἤβα*, a *κεχλήδω*, *πλήθω*, juvenili vigore, tanquam succo, turgentibus. v. V. L. Mox 321. *καὶ γὰρ* pro *porro*, ut Lat. *nam*. formula variandi nexum ac progressum narrationis. 322. *ἔντυνον*, instruxit ad iter et misit.

Ναιετάοντες ἔβαν· καὶ γὰρ ἐκὼν
 Θυμῷ γελανεῖ Δάσσον ἔν-
 τυνεν βασιλεὺς ἀνέμων
 Ζήτην Κάλαιν τε πατῆς Βορέας
 325 Ἄνδρας πτεροῖσιν νῶτα πε-
 φρίκοντας ἄμφω πορφυρέοις.
 Τὸν δὲ παμπειδῆ γλυκὺν ἡμιδέοι-
 σιν πόδον γ' ἔνδαιεν Ἥρα

Σ. Δ'. Κ. ιδ'.

Ναὸς Ἀργοῦς· μὴ τινα λειπόμενον
 330 Τὰν ἀκίνδυνον παρὰ ματρὶ μένειν
 Αἰῶνα πέσσοντ', ἀλλ' ἐπὶ καὶ θανάτῳ
 Φάρμακον κάλλιστον ἕως ἀρετᾶς
 Ἄλιξιν εὐρέσθαι σὺν ἄλλοις.
 Ἔς δ' Ἰαωλκὸν ἐπεὶ

323. ἔν—τυνε Ald. bene. In vulgata ἔν—τυνεν Pæon secundus pro Ionico erat. Dicta hæc pro: ἔβαν Ζήτης Κάλαις τε. αὐτοὺς γὰρ etc. 325. πτεροῖσιν Mingarell. ut 161. pro πτεροῖσι [Gilb. Wakefield in Boreadis transfert alas ab humeris in caput pone aures, πτεροῖσιν ὄστα. Sic quoque in Apollon. Rhod. i. 221. ἄμφι δὲ νότοις in ἄμφι δ' ἐν ὄτοις. (etsi non memini usquam dictum aliter quam οὔασι vel ὄσι.) Silv. Part. i. p. 27. Ex Addendis.] 326. περικίτας Bodl. C. 327. παμπειδῆ Pal. C. cum Scholio: βαρὺν, μέγαν, et Bodl. C. Gott. minus argute. Licet incidere in παμπειδῆς Ἥρα. Sed magis accommodatum παμπειδῆς πόδος. Nec est alienum a Pindaro geminare epitheta. 330. Erat τὸν ἀ. Ut laboranti in capite versui succurreret, Schmidius τὸνδ' refinxit, Pauw τὸν γ'. At Aldus verum suppeditat τὰν, ut Dores τὰν αἰῶνα dixerint, quomodo alia eodem genere præter communem morem extulerunt. 334. Edd: ante Schmidium ἕς δ' Ἰ. claudicante metro. Sed vir ille doctiss. emendavit ἕς δ' Ἰαωλκὸν vel ἕς δὲ Ἰαωλκὸν. hoc in edd. receptum firmat Codex Bodl. C. At præstat prius, ne inferatur hiatus.

330. πέσσοντα αἰῶνα ἀκίνδυνον, pro ἀκινδύνως, παρὰ ματρὶ, ut ἔψιν Ol. i. 132. consumere vitam.

332. φάρμακον ἀριστᾶς, ut τὸ ἄκος Nem. iii. 29. sc. proprie arummarum et laborum delinimentum. Sic N. iv. 2. πόνων κικριμένων ἰατρὸς ἀριστος εὐφροσύνα,

laborum finitorum, exhaustorum, optima medela, refectio, latitia ex successu. Remedium lenit vulnus, dolorem; laboris lenimen, φάρμακον, est gloria; pro labore est ἀριστῆ, quæ facit, ut illum toleremus.

- 335 Κατέβα ναυτᾶν ἄωτος,
 Λέξατο πάντας ἔπαι-
 νήσαις Ἰάσων. καί ῥά οἱ
 Μάντις ὀρνίχεσσι καὶ κλά-
 ροισι θεοπροπέων ἱεροῖς
 340 Μόψος ἄμβασε στρατὸν
 Πρόφρων. ἐπεὶ δ' ἐμβόλου
 Κρέμασαν ἀγκύρας ὑπερθευ,

A. 9. K. 18.

- Χρυσέαν χεῖρεσσι λαβῶν φιάλαν
 Ἄρχος ἐν πρύμνῃ πατέρ' Οὐρανοῖδᾶν
 345 Ἐγχεικέραινον Ζῆνα, καὶ ἄκυπόρους
 Κυμάτων ριπᾶς ἀνέμων τ' ἐκάλει,
 Νύκτας τε, καὶ πόντου κελεύθους,
 Ἄματά τ' εὐφρονα, καὶ
 Φιλίαν νόστοιο μοῖραν.
 350 Ἐκ νεφέων δέ οἱ ἀντ-

335. κατίβαν αὐτῶν Ald. perperam. cf. Pauw. ναυτᾶν Gott. pro vulgari ναυτῶν.
 338. ὀρνίχεσσι in κ. Bodl. C. 339. θεοπροπίων scriptum in omnibus: argu-
 tatur in eo Pauw. Sed recte emendavit Schmidius θεοπροπίων ex Scholiasta, qui
 veram lectionem habuit, μαντιούμενος interpretatus; et alter: ταῖς μαντείαις χρη-
 σάμενος. 345. Schmidius et Oxonienses duplicem accusativum, alterum per-
 sonæ, Ζῆνα, alterum rerum, quas petit Jason, constituendo poeticam vim atten-
 nuant et prorsus conficiunt. Quin lyrice dicitur invocare Jason cum Jove Mare,
 Ventos, Vias maris, Noctes, Dies, Reditum. 346. ἀνέμους Bodl. C. minus
 bene. 347. Νύκτας τε κατὰ π. κ. emendat Pauw. unde elumbis et humilis
 oratio existit. Trajectio verborum in lyrico carmine ferenda; quid? quod et
 spiritum poetæ auget. 348. ἄματα primæ edd. emendatum in Cratandr.

341. De discessu parando jam sup.
 43. verba vidimus. De appulsu inf.
 ix. 80.

346. ἐκάλει refero ad omnia voc.
 εὐφρονα, pro vulgari: precatur, ut sint

propitiū et secundi fluctus, venti, dies, noctes.
 [Arcades in certis τελεταῖς θύουσιν Ἄ-
 στραπα ς καὶ Θυίλλαις καὶ Βρονταῖς. Pau-
 san. viii. 29. pr. Ex Schedis.] ριπαὶ
 ἀνέμων et inf. ix. 85. occurrunt.—347.

αὔσε βροντᾶς αἴσιον

Φδέγμα· λαμπραὶ δ' ἤλθον ἀκτί-
νες στεροπαῖς ἀπορηγνύμεναι.

Ἄμπνοῶν δ' ἤρως ἔ-

355 στασαν θεοῦ σάμασι

Πιδόμενοι. κάρυξε δ' αὐτοῖς

E. S. K. γ'.

Ἐμβαλεῖν κώπαισι τερασκόπος, ἀ-
δείας ἐνίπτων ἐλπίδας.

Εἰρεσία δ' ὑπεχώ-

360 ρησεν ταχειῶν ἐκ παλαμᾶν ἄκορος.

Σὺν Νότου δ' αὔραις ἐπ' Ἀζεί-

νου στόμα πεμπόμενοι ἤλυθον. ἔν-

353. Malebat Mingarell. στεροπαῖς ἀπο ρηγνύμεναι. 354, 355. Ἄμπνοῶν δ' οἱ ἤρως—ἔσταν Bodl. C. Pauvius ἀμπνοῶν—ἔστασαν ineptum censens emendat in πνοῶν ἔστασαν, ut in pro is dictum sit: steterunt ad ventum, h. ventum expectant. Quod an minus durum sit, quam alterum, et quam incomtum, nolo dicere; et quæ tum vis inest sententiæ; *confisi auguriis expectarunt ventum?* Ex altera parte bona est sententia: *augurio fausto confirmatos, recreatos, fuisse heroum animos.* 356. *πιδόμενοι* emendavit Schmidius. Sed et *πιδόμενοι* recte se habere aiebat Pauv h. l. et ad v. 301. 357. *τερασκόπος* Bodl. C. vitiosè, et mox *ἐνίπτων*. 360. *ταχειῶν* præclare Schmid. emendaverat, metro postulante, et ex Scholiorum et Pal. C. auctoritate. *ταχειῶν* invito metro revocarant Oxon. *ταχειῶν* Ald. Suspicio tamen vel sic verius esse *παχειῶν* è perpetuo poetarum usu. *ὑπεχώρησεν* cum Mingarello scribo; sed id non necesse erat ante *τρ.* 361. *εὐξείνου* Bodl.

πόντου κίλυθοι sunt aut ipsum mare, in quo navigatur, aut *navigatio*; precatur *κελεύθους εὐφρονας*. [*ἀνίμων κίλυθα* Od. x. 20.—Similia in Orph. 335. Ex Schedis.]

354. Si *ἀναπνοὴν ἰστάναι* pro *ἀναπνέειν*, recreari, animo confirmari, defenditur, dicendum est, esse pro *πειῖσθαι*, aut illustrandum id erit ex simili formula, *ὀρθεῶν, στήσαι ψυχῆν*. ἔριν *στήσαι* in Odys. τ. 11. et *μῆνιν στήσαι* Sophocl.

Ἐδip. 699. unde et omnino potest *στήσαι* reddi per *ἔχειν*. ut in eo, quod commode laudavit Gedik. ex Eurip. Iphig. in A. 786. 9. *στήσαι ἐλπίδα*, *habere metum*; ad quem locum Markland. alia attulit: unde patet, *σχῆσοις* pro *στήσοις* Tyrwhittum ingeniose quidem conjectasse, nec tamen vere. In nostro loco *ιστάναι ἀμπνοῶν* simile est ei, quod sup. P. iii. 171. *ἔστασαν ὀρθᾶν κερδίαν*.

Ἦ ἀγνὸν Ποσειδάωνος ἔσ-
σαντ' εἰναλίου τέμενος·

- 365 Φοίνισσα δὲ Θρηϊκίαν ἀγέλα
Ταύρων ὑπᾶρχεν· καὶ νεό-
κτιστον λίθων βωμοῖο θέναρ.
Ἐς δὲ κίνδυνον βαδὺν ἰέμενοι,
Δεσπότην λίσσοντο ναῶν,

Σ. ι. Κ. ιδ'.

- 370 Συνδρόμων κινήθρον ἀμαιμάκετον
Ἐκφυγεῖν πετρᾶν· δίδυμοι γὰρ ἔσαν
Ζωαί, κυλινδέσκοντό τε κραιπνότεραι
Ἡ βαρυγδούπων ἀνέμων στίχες· ἀλ-
λ' ἤδη τελευτὰν κείνος αὐταῖς
375 Ἡμιθέων πλόος ἀ-
γαγεν· ἐς Φᾶσιν δ' ἔπειτ' ἐν-

γ. ex interpr. 363. ἴσαντο τίμενος. ἴω, ἴζω, καθίζω, sollennia sunt de aedibus, templis, aris ponendis. At ab ἴνυμι ducentem usus et analogia destituit. 366. νεόκτιστον Ald. Gott. et Pal. C. cum Bodl. C. θιόκτιστον, quod ed. Rom. submitit, a Neandro inde exponitur, a natura factum. Saltem esset reddendum θιόν. Mingarell. a deo jussum. Sed revocandum est antiquum. Ceterum impeditus locus, et in altera parte enervis ac fluxa sententia erat: φοίνισσα—ὑπᾶρχεν, καὶ—θέναρ. aderant victimæ et ara, post illa: ibi Neptuni delubrum constituerunt. Sed peccabat et hic interpunctio, et jungenda sunt, ἴσαντο τίμενος καὶ νεόκτιστον λ. β. θέναρ. Illa autem, φοίνισσα δὲ Θρηϊκίαν ἀγέλα Ταύρων ὑπᾶρχεν, in medio sunt, sollenni lyrici more, v. c. sup. vss. 56. sqq. [Heynius in textu parentheseos signis inclusit verba Φοίνισσα—ὑπᾶρχεν.] 367. λίθων Oxon. ex Bodl. C. receperunt. Schmidius λίθων emendaverat. Vulgo λίθων legitur, quod metro non repugnare, si anapestus pro iambo positus accipiatur, contendit ac defendit Panw. 368. ἰέμενοι in Stephanianas irrepsit, hinc in Plaut. Commel. 374. αὐτῶν Gotting. minus bene. 376. Sane magis consentaneum foret scribi ἐς Φ.—

365. φοίνισσα—ὑπᾶρχεν in parenthesi sunt includenda. Sacrum hoc xii. diis factum Apollonius memorat; at cum Pindaro consensit Timosthenes. v. Sch. Apollon, ii. 532.

374. τελευτὰν sc. τοῦ κυλινδισθαι, adeoque στάσιν, lyrice, quasi mortem exhibuit, ut motu privati essent scopuli; quemadmodum antea ζωαί erant, moventes se, mobiles.

ήλυθον, ἔνθα κελαι-
 νώπεσσι Κόλχοισιν βίαν
 Μίξαν, Αἰήτα παρ' αὐτῶ.
 380 Πότνια δ' ὄξυτάτων βελέων
 Ποικίλαν ἴγγα τε-
 τρακνάμον' Οὐλυμπόθεν

ισήλυθον. Pauw in Φ.—ισήλυθον, æolico more, præfert. [ἔπειτεν ἤλυθον Boeckh. in Commentatt. p. xiv. Ex Schedis.] 378. Κόλχοισιν postulat metrum pro Κόλχοισι. 379. Iterum peccabat interpunctio et junctura verborum. Jungenda sunt: ἐς Φᾶσιν ἐνήλυθον Αἰήτα παρ' αὐτῶ. reliqua in medio posita. 380. ὀκυτότων Pal. C. et ed. Rom. Brub. ac seqq. ante Schmidium, qui ὄξυτάτων revocavit ex Aldo et Crat. qui certe id exhibent. πότνια βελίων, ut πότνια Θερῶν Diana Iliad. φ. 470. Sic potens armorum. 381, 2. τε-τρακνάμων edd. et codd. etiam in Schol. auctores, qui laborant interpretando ἴγγα τετρακνάμων. Sed τετρακνάμων' præclare emendavit ex Schol. Schmidius, et in eo jam Stephanus in suis edd. præiverat, unde edd. Commelin. et Plant. quas Schmidius laudat, petierunt. τετρακνάμωνι κύκλω (h. τροχῶ, rotæ quatuor radios habenti) ἀλύτῳ (docte pro ἀλύτως vel ἀλυτοι) ἐνζεύσσα ἴγγα. Sic enim jungenda sunt verba; et: ἔφειν Οὐλυμπόθεν ἀνθρώποις. Supra Pyth. ii. 74. τετρακνάμων δισμός Ixionis occurrebat. 382. Οὐλυμπόθεν metro postulante Schmidius. Vulgo: Ὀλυμπόθεν. Pauw minus bene rescribere jubet: τετρακνάμωνι Ὀλυμπόθεν.

377. Pronior in hoc sum, ut κελαινώπας Κόλχους dictos putem nigros ad spectu, seu simpl. nigros (ut sup. P. i. 13, 14. κελαινῶπιν νιφίλαν) respectu originis ex Ægypto: vid. Herodot. ii. 104. ὅτι μιλάγγροίς ἐῖσι καὶ οὐλότριχίς. Κόλχοισι βίαν μίξαν, ut χίτρας, pugnant. Fuere quoque inter Argonauticarum rerum scriptores, qui cum Colchis pugnatum esse dicerent. Nescio tamen, an simpliciter h. l. accipiendum sit pro ἐμίχθησαν, παρεγένοντο, pro ἰαυτοῦς, ἰαυτῶν βίαν, ut βία Ἡρακλείους.

380—395. Si vulgari oratione utaris, sententia hæc est: tum primum adhibetum est philtrum a Venere ad Medeam Jasonis amore irretiendam. Iynx torquilla Linn. esse creditur secundum Aristot. Hist. A. ii. 12. Plin. xi. 48. s. 107. variis nominibus vulgo, recte an falso, impertita, frutilla, verticilla, motacilla;

mobilitate sua adumbrare credita æstantis amoris agitationem; quæ ut etiam augeretur, illigata avis rotæ circumgebatur. Est de ea ave locus præclarus in Schol. ad h. l. quibus add. Theocr. ii. 17. c. Schol. et Intpp. ad Xenoph. Memor. Socr. iii. 11. 17. Verheyk. ad Anton. Lib. p. 62. sq. [Böttiger N. Teutsch. Mercur m. Mai. 1810. Ex Schedis.] Ἰγγα simpl. pro delinimento (vid. Salmas. ad Solin. p. 662. a.), aut potius pro cupiditate dixit Pindarus inf. Nem. iv. 56. ubi Scholion aliud doctum in avem mutatam narrat Iyngem, filiam Echus vel Pithus s. Suadæ, quæ Jovem ad Jus amorem pellexerat. Phantasma poeticum haud insuave. [Venus tum primum Olympo hominibus attulit, inter eos vñgavit usum iyngis, illigatæ rotæ, edocuitque Jasonem carmen. Ex Schedis.]

Ἐν ἀλύτῳ ζεύξασα κύκλω

A. ι'. K. β'.

Μαινὰδ' ὄρνιν Κυπρογένεια φέρεν

385 Πρῶτον ἀνδρώποισι, λιτάς τ' ἔπαι-
δάς ἐκδιδάσκησεν σοφὸν Αἰσονίδαυ·

Ἄφρα Μηδείας τοκέων ἀφέλοι-
τ' αἰδῶ, ποθεινὰ δ' Ἑλλάς αὐτὰν

Ἐν φρεσὶ καιρομέναν

390 Δονέοι μάστιγι Πειδοῦς.

Καὶ τάχα πείρατ' ἀέ-
θλων δείκνυεν πατρῶϊαν·

Σὺν δ' ἐλαίῳ φαρμακώσα-
σ', ἀντίτομα στερεῶν ὀδυνῶν

395 Δῶκε, χρεῖσθαι. καταί-
νησάν τε κοινὸν γάμον

Γλυκὺν ἐν ἀλλάλοισι μίξαι.

386. *ἐκδιδάσκεισιν* Ald. cum Palat. C. *ἐκδιδάσκησεν* cum Gott. Rom. et seqq. ualde emendavit, ut nunc est, Schmid. *λιτάς* ut Ol. vi. 132. 387. *Μηδίας*. Videtur legendum esse *Μηδίαν*. Nam dicitur quis *ἀφιέσθαι τινά τι*. Subjectum est *Αἰσονίδης*. 392. *πατρῶϊαν* a Schmidio, probante Mingarello. Vulgo: *πατρῶϊαν*, inrito metro. 394. *ἀντίτομα*, *resistentia*, conjectura Spigellii, felix visa Schmidio, damnata Pauwio. Certe *ἀντίτομα* bene se habet, habito respectu ad *herbas sectas*, quibus in re magica utebatur Medea, ut essent antidotum, alexipharmacum gravium dolorum ex flamma, quam tauri spirabant.

390. In *μάστιγι Πειδοῦς* nescio an satis feliciter notionem petam a flagro, quo turbo agitur: quod in curarum animos versantium memoracione adhibuit Tibullus: *Namque agor, ut per plana citus sola verbere turbo, Quem celer adsueta versat ab arte puer,* et Virgil. *Æn.* vii. 578. seqq. ad quem vide. Alias dictum occurrit *μάστιξ* de terrore Panico in Rheseo 37. et de *Κυδοίμῳ* ap. Tryphiod. 595.

391. *πείρατα*, *summam eorum, quæ in-juncturus esset pater Æetes*.

395. Interpunge et ordina hunc in modum: *ἀντίτομα στερεῶν ὀδυνῶν δῶκε, χρεῖσθαι* (ut iis se inungeret), *σὺν ἐλαίῳ φαρμακώσασα*, postquam oleo ea miscuerat. *ἀντίτομα* ad Eurip. *Alcest.* 974. illustrat Jacobs *Animadverss.* p. 36.

[396. pacti sunt nuptias in futurum tempus, in reditu. cf. 452. *Ἐκ Schedis.*]

E. ι. K. ιγ'.

Ἄλλ' ὅτ' Αἰήτας ἀδαμάντινον ἐν
 Μέσσοις ἀροτρον σκίμφατο
 400 Καὶ βόας, οἱ φλόγ' ἀπὸ
 Ξανθᾶν γενύων πνέον καιομένοιο πυρὸς,
 Χαλκείαις δ' ὀπλαῖς ἀράσσει-
 σκον χθόν' ἀμειβόμενοι· τοὺς ἀγαγὼν
 Ζεύγλα πέλασσεν μοῦνος. ὄρ-
 405 θᾶς δ' αὐλακας ἐντανύσαις
 Ἦλαυν', ἀναβαλακίας δ' ὄργυι-
 ἄν σχίζε νῶτον γᾶς. ἔει-
 πεν δ' ᾧδε· τοῦτ' ἔργον βασιλεύς,

401. Schmidius refinxerat versum : Πνέον γενύων καιομένοιο πυρὸς, ut conveniret cum antitheticis. Nihil mutabis, si videris, si iambo esse anapaestum γενύων, et πνέον una syllaba efferendum ; bene sic sibi constat iambelegus. 403. Potest oratio continuari usque ad v. 407. ut ἔειπεν δ' ᾧδε apodosis sit, reliqua autem interjecta a τοῖς inde (pro εἰς) ea, quæ Æetas facere solitus sit, exponant. Sed præstat apodosin constituere τοὺς h. ταύτους ἄ. ut Scholiastes quoque facit : ut Æetes exemplo quasi arationis proposito invitet Jasonem, aut potius ab arduo labore deterreat. Itaque v. 408. Τοῦτ' ἔργον τελέσαις etc. 404. πέλασσειν, ut in antitheticis, spondeus. Erat πέλασσι. 405. ἐντανύσας vulgari forma editum ante Oxon. 406. Pro ὄργυιᾶν perperam Schmidius malebat τίλιθρον, ut spatium perarati agri, seu jugerum, exprimeretur. [ὄργυιαν Harmann. de Dial. Pind. p. ix. Ex Schedis.] Vocem istam ἀναβαλακίας cum γᾶς junxit Schol. τῆς ἐν τῇ στήθει τοῦς βῶλους ἄνω πεμπούσης. Schmid. et Oxon. ὄργυιᾶν ἀναβαλακίας jungunt. Pauw emendat ἀναβαλακίαις vel—κίαι. [Heynius in textu scripsit ἀὰ βαλακίας.] 408. More poetæ liceret hyperbaton facere et βασιλεύς referre ad ἔειπε, ne βασιλεύς, ὅς τις ἄρχι ναῖς, otiosam facit orationem. Atitamen necesse hoc non est ; sed rex, quisquis tandem ille est, qui navi regende præest.

404. sq. Æetes ὄρθας αὐλακας ἐντανύσαις Ἦλαυνι duplici modo potest dictum esse : aut ἐντανύσας sc. τοῖς βόαις κατ' αὐλακας ὄρθας. aut ἐντανύσας τὰς αὐλακας ὄρθας, recta ducens, secans, sulcos. ut Schol. ἐπ' εὐθείας ἦλαυνι τὰς αὐλακας. ἀναβαλακίας γᾶς recte Schol. ἐν τῇ στήθει τοῦς βῶλους ἀναπεμπούσης.

Mox v. 406. ὄργυιᾶν male olim de altitudine sulci interpretatus sum, Scholiastæ fraude ; est de arationis mensura accipiendum. Ut suo exemplo seu doceret seu deterreret, Æetes ducit sulci speciem ἐπ' ὄργυιᾶν, per tres cubitos, pro spatio quovis.

Ὅς τις ἄρχει ναὸς, ἐμοὶ τελέσαις
410 Ἄφθιτον στρωμνὰν ἀγέσθω,

Σ. ιά. Κ. ιδ΄.

Κῶας αἰγλᾶεν χρυσῆν δυσάνω.
Ὦς ἄρ' αὐδάσαντος, ἀπὸ κρόκεον
Ῥίψαις Ἰάσων εἶμα, θεῶ πῖσυνος
Εἶχετ' ἔργου. πῦρ δέ νιν οὐκ αἰόλει,
415 Παμφαρμάκου ξείνας ἐφετμαῖς.
Σπασσάμενος δ' ἄροτρον,
Βόεισι δήσαις ἀνάγκας
Ἔντεσιν αὐχένας, ἐμ-
βάλλων τ' ἐριπλεύρω φυᾶ
420 Κέντρον αἰανῆς, βιατὰς
Ἐξεπόνησ' ἐπιτακτὸν ἀνήρ
Μέτρον. ἴϋξεν δ' ἄφω-

409. τελέσας ante emendationem Schmid.

411. χρυσῆν δυσάνω, secundo

casu, an errore typographi, Ald. et Rom.

414. Legebatur αἰόλλι cum

injuria metri. vid. Not. Pauw rescribit αἰόλι ab αἰόλω. Aldus corrupte: πῦρ δέ νιν οὐ καὶ ἄλλαι.

416. σπασσάμενος refinxit, ut syllaba producat.

417. δῆσιν invexerat Rom. sed revocavit δήσας (aut, Pindarico more, δήσαις) Schmidius ex Aldo et Pal. C. Pauw δῆσιν γ' olim lectum fuisse suspicatur.

422. ἴϋξεν e Pal. C. Schmidius. vulg. ἴϋξεν. etiam hoc usitatum fuisse Pauw pronuntiat.

410. ἄφθιτον. v. Isthm. viii. 89.

prescripta a Medea medicamina.

414. πῦρ δέ νιν οὐκ αἰόλει rescribendum est cum Pauwio metri caussa. Repetit ille ab αἰόλω pro αἰόλλω. Hesiod. Sc. H. 399. ἄτ' ἄμφακας αἰόλλονται, variantur colore. Ita ipsi fuit αἰόλει præsens pro imperfecto. Sane ab αἰόλος factum esse debuit αἰόλω, et hoc αἰόλλω. Fuit tamen etiam αἰόλω, quod Etym. M. habet, et ex Platonis Cratylō laudatur. Ita αἰόλει erit pro ῥόλει. Notio autem vocis est certa: est κινῆν. jam ut *potere aliquem* vel vulgari oratione dicitur de animi motu, recte Schol. per *ταράσσιν* exposuit. Similiter *στρέφειν*, *δανῆν*, *κικᾶν* poetis. Et *ἰφισμα* 415. sunt

417. βόεισι ἔντεσιν accipiebam tanquam magis poeticum, retracto epitheto a boum collo ad jugum tauris impositum; nisi malis ἔντια βόια esse lora e bovinis coriis facta. [ἔντια constringunt, ἀνάγκην faciunt. Ex Schedis.]

419. φυᾶ ἰμπλεύρω pro σώματι, et hoc pro proprie dicto πλεύρω.

420. κέντρον αἰανῆς, molestum, acerbum. cf. sup. Pyth. i. 161.

422. μέτρον pro ἄροτρον, ex mensura agri peraranda. ἀφωνήτω περ (ἰν) ἄχι, ἔμπας ἴϋξεν Ἄι. etsi muto in dolore, stupens, eripit tamen exclamatione.

νήτω περ ἔμπας ἄχει,
 Δύνασιν Αἰήτας ἀγασθεῖς.

A. ιά. K. ιδ'.

- 425 Πρὸς δ' ἑταῖροι καρτερόν ἄνδρα φίλας
 Ὠρεγον χεῖρας, στεφάνοισί τέ μιν
 Ποίας ἔρεπτον, μειλιχίοις τε λόγοις
 Ἀγαπάζοντ'. αὐτίκα δ' Ἀελίου
 Θαυμαστός υἱὸς δέσμα λαμπρόν
 430 Ἐννεπεν, ἔνθα νιν ἔκ-
 τάνυσαν Φρίξου μάχαιραι.
 Ἦλπετο δ' οὐκέτι οἱ
 Κεῖνόν γε πράξασθαι πόνον.
 Κεῖτο γὰρ λόχμα, δράκοντος
 435 Δ' εἶχετο λαβροτάταν γενύων,
 Ὃς πάχει μάκει τε πεν-
 τηκόντορον ναῦν κρέτει,
 Τέλεσαν ἂν πλαγαὶ σιδάρου. ---

E. ιά. K. ιγ'.

Μακρὰ μοι νεῖσθαι κατ' ἀμαξιτόν ὦ-

425. ἔταροι vulgare a Schmidio emendatum, metro poscente. 426, 7. στεφάνοισί σί μιν ἔρεπτον. Probabile est, ἐρίφειν, pro στέγειν, καλύπτειν, (etiam de coronis et vittis, ut Lat. *velare*) aliquando fuisse ἐρίπειν, ἐρίπτειν, adeoque prisca forma decuit lyricum; nam poterat ἐρίψαν admittere. Pauwius conj. ἔριστον. Sane Pyth. ix. 218. δίκων σίμυι δίκων φύλλ' ἱπὶ καὶ στεφάνους. Et Pyth. vi. 37. vidimus ἀπίριψιν. 427. ποικιλίοις τε λ. Pal. C. [ποία, flos, frons. Ex Schedis.] 432. ἦλπετο δὲ, (τὸν Ἰάσονα) οὐκέτι πράξασθαι οἱ (Aetæ) κείνόν γε πόνον. Poterat πράξασθαι scribi. Sed jam sæpe observatum est, in permutatione aoristi et futuri nihil constitui posse. κείνο περιέξασθαι olim Klotz. ad Tyrtaeum emendabat. [435. λαβροτάταν. Præstat, ut aliis in locis, —ταπῶν, etsi novi, grammaticos alterum ad Æoles, alterum ad Dores referre. Ex *Corrigendis*.] 438. τίλισιν olim scriptum fuit et τέλισσαν. v. Schol. vitiose. et πληγαὶ σιδάρου vulgg.

439. A digressionem poetam se revocantem in seqq. sententiarum brevis. Possunt illæ duplici modo constitui:

- 440 ὦρα γὰρ συνάπτει· καί τινα
 Οἶμον ἴσαμι βραχύν
 Πολλοῖσι δ' ἄγῃμαι σοφίας ἑτέροις.
 Κτεῖνε μὲν γλαυκῶπα τέχναις
 Ποικιλόνωτον ὄφιν, ᾧ ῥκεσίλα,
 445 Κλέψεν τε Μήδειαν σὺν αὐ-
 τᾷ, τὰν Πελῖαιο φόνον.

444. ὄφιν γ' metrum postulare, monet Pauw. At Mingarellus : ὄφιν, ᾧ Ἀρκεσίλα. 445, 6. Corruptela versibus inest. v. Notam. 446. Πελῖαιο φόνον usque ad Schmidium editum. Sic quoque olim Chæris contenderat legendum esse. At alii una voce extulerunt. cf. Schol. qui mihi deserendi esse videntur : non conjunctim fuisset Πελιαφόνον efferendum. At male habet vel sic τὰν Πελῖαιο φόνον sc. γινυμένην. Potest facile mutari τὸν, sed hoc tantum non otiosum erit, aut τῶ pro τοῦ. Simile est de eadem Medea apud Apollon. iii. 1136. ἔφρα κακὸν Πελῖῃ — ἴκηται Αἰαίῃ Μήδεια. unde habet Apollod. i. 9. 16. ubi cf. Not. p. 175. Similiter Euripid. Troad. 813. arma Achivi extulere navibus Λαομίδοντι φόνον.

primo, ἔστί μοι νῆσθαι μακρὰ κατ' ἀμα-
 ξιτόν· ὦρα γὰρ συνάπτει. Possem latius
 evagari; et esset mihi opportunitas, fucul-
 tas, ὦρα, ut καιρὸς, sc. in fabula tantum
 materiæ præbente. Abrupte sequitur :
 ἴσαμι καὶ (etiam) pendendum via, viam
 breviorē, novi). Deberet esse ἀλλὰ καὶ,
 quod et Mingarellum vidisse video.
 Nec satis commodum τὸ, ὦρα συνάπτει.
 Alteram viam si ingrediaris, erit μακρὸν,
 nimis longum : ἔστί μοι μακρὰ, est mihi
 nimis longum, procedere in via regia, h. e.
 pergere in enarratione fabulæ; tempus
 enim adest (finiendi cursus) et novi bre-
 viorem tramitem: sc. in breve contra-
 hendo, (conf. Pyth. ix. 134.) summatim
 reliqua exponendo. Convenit sic Isthm.
 vi. 82. ἐμοὶ δὲ μακρὸν (nimis longum, ut
 h. l. μακρὰ), πάσας ἀγῆσασθαι ἀριστὰς,
 et ὦραι ἱπιγίμναι l. c. Nem. iv. 55.
 Et similis locus Pyth. viii. 40. εἰμὶ δ'
 ἄσχολος ἀ-ναθίμην πᾶσαν μακραγορίαν
 etc. Tum pergit 442. Multis aliis hoc
 brevitatis artificio antecello. σοφία, ars,
 sollertia. In hac interpretatione non

minus dura sunt nonnulla, inprimis τὸ
 συνάπτει, quod plures significatus ha-
 bere potest. Schol. reddit καιρὸς γὰρ μ'
 ἱπείγῃ.

443. κτεῖνε μὲν, Jason; etsi longius
 repetendum subjectum. Sequi debe-
 bat 445. κλέψεν δὲ Μ.

445. σὺν αὐτᾷ. Manifeste corrup-
 tum: etiamsi jungas: κλέψεν δὲ Μή-
 δειαν, σὺν αὐτᾷ τὸν Πελῖαιο φόνον, et cum
 ea abduxit eadem futuram Pelia, h. e.
 eam, quæ Peliam necatura erat. [Immo,
 ipsa Medea adjuvante. Ex Schedis.]
 Schol. exponit ἐκοῦσαν καὶ αὐτὴν, ac si
 αὐτὰν legisset, aut κλέψεν δ' ἐκοῦσαν
 καὶ αὐτὰν, τὸν Πελῖαιο φόνον. Multa sunt
 tentata in h. l. quæ iterum annume-
 rare nolo. Videbatur mihi omnino
 vellus aureum ipsum desiderari; itaque
 ἄωτος substituere volebam ex Apollonio
 iv. 176. τόσσον ἔην πάντη χρύσειον ἰφύπερ-
 θεν ἄωτον. et Orphic. 1333. ἄμφ' αὐτῇ
 χρύσειον ἰφαπλώσαντες ἄωτον. Debebat
 sic versus constitui:—σὺν ἀ-ώτῃ, Πε-
 λῖαιο φόνον.

Ἐν τ' ὠκεανῷ πελάγεσσι μίγην,
 Πόντῳ τ' ἔρυδρῶ, Λαμνιᾷ
 Τ' ἔδνει γυναικῶν ἀνδροφόνων.
 450 Ἐνθα καὶ γυίων ἀέθλοισ ἐπεδεί-
 ξαντο κρίσιν, ἐσθῆτος ἀμφίς,

Σ. ιβ'. Κ. ιδ'.

Καὶ συνεύασθεν. καὶ ἐν ἀλλοδαπαῖς
 Περ ἀρούραις τουτάκις ὑμετέρας

448. Λαμνῶν scripsi pro Λημνῶν. v. Pyth. i. 100. Ol. iv. 32.— 451. -ξαντο κρίσιν- anapestus pro spondeo in loco secundo versus trochaici; nec legi necesse est: —ξαν κρίσιν γ', β. conf. Pauw. [Hermann, de Dial. Pind. p. vi. ἐπέδειξαν. et f. κρίσις pro κρίσις. Et Schedis.] ἀμφίς vett. Grammatici dubitarunt, χωρὶς- ne ἐσθῆτος, an pro ἀμφί, περί, positum sit, ἢ ἢ τὸ ἑκαθλὸν ἐσθῆς, quod ex Simonide declaratur. Miratur Pauw, cur poeta non scripserit ἀμφί, quod liquidum et perspicuum erat. Sane quidem vetustatem in eo sectatus videri possit: nam usus Homericus id probabile facere potest; nisi quod sic est circa: μὴ ἀμφίς ἴόντις. Sed non dubito, ἀμφίς h. l. esse ex sollenni suo significato positum, pro absque, sine, ut poeta ludos gymnicos actos fuisse declarat. 453. παρ' alii ap. Schmid. vitiose. Debebat prior pes trochæus esse; itaque Pauw emendat: ἀλλοδαπαῖ- σι περ ἀρούραις. Nunc a Beckio editum video, περ ἀρούραισιν τ. nescio, qua lege. Mihi probabile videbatur fuisse: ἀλλοδαπαῖς ταῖσδ' ἀρούραις. Cum medela tam ambigua sit, non ausim aliquid mutare. [Hermann, de Dial. Pind. p. vi. καὶ ἐν ἀλλοδαπαῖς σπέριμ' ἀρούραις τουτάκις ὑμετέρας, ἀκτίσιν ὄλθου δέξαστο μοιρίδιον ἀμῶς. Ex Schedis.] Μοχ ὑμετέρας ἂ. δ. exquisitius puta, quam ὑμετέρου ὄλθου. Intelligit autem scintillas, fomitem, semina, originem.

447. Pindarus eam rationem sequutus esse videtur, ut Argonautas et ipse in reditu in Oceanum deductos esse crederet, sed ab oriente Asiæ, secundum notiones geographicas pravas priscorum hominum constituto. Inde et πόντος; ἔρυδρός est Oceanus Indicus; e quo Africam ab oriente circumvecti, ubi in australe ejus latus flexerant, escensu in littus facto per mediam Africam versus septentrionem portarunt humeris navigium; donec in Tritonide palude iterum navigarent. cf. sup. ad 47.

448, 9. Non nisi in reditu secundum

Pindarum adiere Lemnum Argonautæ; cum e Tritonide palude in mare mediterraneum illati, pervenissent Theram: relicta ea, versus septentrionem, per mare Ægæum, versus Thessaliam tendebant; ita in Lemnum eos incidisse nil mirum, forte ab austro abreptos; unde, mutatis ventis, ad Ioleum in Thessalia expedita erat navigatio.

450. Certamina in Lemno habita magnam famam in Argonauticis habuere. Pindarus gymnica memorat. Vidimus sup. Ol. iv. 31. sq.

- Ἄκτινας ὄλβου δέξατο μοιρίδιον
 455 Ἄμαρ, ἣ νύκτες. τόδι γὰρ γένος Εὐ-
 φάμου φυτευθὲν λοιπὸν αἰεὶ
 Τέλλετο. καὶ, Λακεδαι-
 μονίων μιχθέντες ἀνδρῶν
 Ἦθεσιν, ἐν ποτε Καλ-
 460 λίσταν ἀπάκησαν χρόνω
 Νᾶσον. ἔνθεν δ' ὕμμι Λατοί-
 δας ἔπορεν Λιβύας πεδίον
 Σὺν θεῶν τιμαῖς ὀφέλ-

455. *νύκτας* vett. edd. ante Steph. qui bene emendavit, cum alioqui subjectum desit. Poterat vel Scholiastes docere. 459. *ἐν ποτε* a Chæri grammatico est emendatio, ut *ἐν* pro *εἰς* sit positum. Atque hoc receperunt Crat. et Steph. unde alii. Vett. codd. et edd. Ald. et Rom. cum Bodl. γ. *ἐν ποτε* exhibent, sine sensu. Putabam, si *ἐν* scriberetur, pro *ἀνὰ Καλλίσταν*, nihil desiderari posse: sed dubito nunc, an græce dictum hoc occurrat. Solenne est *εἰς*. 461. ὕμμι vel ὕμμι Schmid. emendavit cum Pal. C. Vulgo editum ὕμμιν adverso metro. Etiam *Λατοίδας* editum ante Schmid. quod tuetur Pauwius. 463. *σὺν θεῶν* legisse videtur Schol. v. Not.

455. ἄμαρ ἣ νύκτες (pro νύξ) friget ad nostrum sensum. Ita tamen et Nem. vi. 10. 11. ἐφαμερίαν—οὐδὲ μετὰ νύκτας—. Dictum ergo pro vulgari: die illo susceptus est primus stirpis auctor, ut tribuatur diei, quod in eo factum est: dies aut nox illa fatalis excepit primas scintillas gentis tuæ.—γένος Εὐφάμου φυτευθὲν τέλλετο (pro ἔφυτεῦθη εἰς τὸ) λοιπὸν αἰεὶ. satum est, ut perennet. τέλλεσθαι ab ortu siderum lyricè translatum.

461. ἔνθεν δ' ὕμμι Λατοίδας ἔπορεν—Ex hac insula Apollo sua sorte vestra genti, singulari aliquo divino beneficio, dedit Libyam colendam, et rectis consiliis initis urbem præclaram Cyrenen regere, ut statim de singulis videbimus. Paulo ante ἀπάκησαν est pro ἀπακίσθησαν.

463. σὺν θεῶν τιμαῖς. Dawes Misc. crit. pag. 60. recte quærit: quid sit Libyæ campum cum deorum honoribus au-

gere? et emendat σὺν θεῶν (quod et e Schol. memoravimus) laudato Iliad. α. 510. ὀφίλλωσιν τε ἰ τιμηῆ. Bene, sed debebat vir doctus etiam docere, quem sensum verba hic habeant, cum Battiadæ honoribus augere Libyam dicantur. Hoc est illud, quod toties inique feras in virorum doctorum emendationibus, quod ipsi interpretationem non apposuerè. Hoc si fecissent, intellexissent interdum extemplo, emendationem locum non habere. Vidit quoque Vauvilliers ad Sophocl. tom. ii. pag. 18. jam supra fuisse x. 91. σὺν τιμῶν θεῶν, et vertit: amplificare Libyam prosequentibus eos honoribus a diis concessis, quod nec ipsum satis perspicuum est. Cogitandum est de fatali honore ejus gentis, quod regno Libyæ condendo a diis illa destinata fuit: ita v. 94. οἱ κιν τάνδε σὺν τιμῶν θεῶν νᾶσον ἐλθόντες, ubi est honor a

λειν, ἄστν χρυσοθρόνου
465 Διανέμειν θεῖον Κυράνας

A. β'. K. ιδ'.

Ὁρθόβουλον μῆτιν ἐφευρομένοις.
Γνώθι νῦν τὰν Οἰδιπόδα σοφίαν.
Εἰ γάρ τις ὄζους ὄξυτόμῳ πελέκει
Ἐξερείψαι κεν μεγάλας δρυὸς, αἰ-
470 σχύνοι δέ οἱ θαητὸν εἶδος.
Καὶ φθινόκαρπος εἰσ-
σα διδοῖ ψᾶφόν περ αὐτᾶς,

464. Desideratur copula. f. καῖστν. quod et Dawes suspicatus est. 465. Interpunctionem sustuli post Κυράνας, est enim ἐφευρομένοις μῆτιν (ὥστε) διανέμειν etc.
467. Mingarell. supplet (κατὰ) τὰν Οἰ. juxta, pro. 468. ὄξυτόμῳ Pal. C.
[468. sq. an seqq. ante oculos Horatio iv. 4. 57? Ex Schedis.] 472. πικρ', ut pro πικρὸν sit, revocaverat Schmidius ex Ald. et Pal. C. invito Pauwio. cf. ad Pyth.

diis profectus. unde v. 122. inter navigationem Minyarum θεόπομποί σφισι τιμαὶ φύπτειν, honor ille divinus (regiæ dignitatis destinata) originem nactus est, sc. per Euphemum. ὀφέλλειν autem adhibuisse vibetur poeta, sicut solenne suum αὔξειν, quod est generale ideoque phantasmati poetico liberiori aptum vocabulum, de omni cultu, ornatu, splendore, felicitate, quam aliquis seu res aliqua consequitur. Est adeo h. l. Libyam fortunare et illustrare: ut Pyth. viii. 53. αὔξων πά. τραν: pro simplici ἔχειν, tenere.

464—7. Κυρήνη χρυσοθρόνος, a qua urbs Cyrene, est quasi Genius urbis, nympa vel dea. [Delphis Battus stabat in curru, aurigante Cyrene et Libye eum coronante. Pausan. x. 15. fin. Ex Schedis.] διανέμειν est pro διοικεῖν. et pro δικαίως ornatē ἐφευρομένοις μῆτιν ὀρθόβουλον pro μῆτις ὀρθῆς, prosequendo recta consilia.

468. Decurrerat nunc spatia sua spi-

ritus lyricus; ut mireris, nunc eum residere in præceptis ethicis, quæ cum ipso carminis argumento et spiritu nil commune habent. Nunc tene, ad hæc, quæ dicturus sum, adhibe, *Œdipi sagacitatem*. Nam per ænigma declarata sunt hæc: noli acerbe uti Cyrenæis, ad libertatem proclivioribus, et putare, depressos ita animos patienter esse jugum laturus, εἰ γὰρ τίς κεν, pro καὶ.

471. Ab hoc versu apodosis est constituenda: tamen illa, etiam vi fruges ferendi privata, sui dat argumentum; se quercum probat, etsi accisa.—473. εἰ ποτὲ πῦρ ἐξίκηται sc. ἐπ' αὐτὴν, — ἢ εἰ ἐριδομένα σὺν κίονισσι δισποσύναισι pro διὰ κίωνων δισπότου. Agit de architrabe, suffulta et sustentata per suppositas ei columnas.—477. μόχθον ἀμφέπει, μοχθεῖ, laborat, luctatur; nam ἀμφέπει τι is, qui in eo est occupatus, laborat: ἐν τείχεσιν ἄλλοις, ἐν ἄλλοις οἴκοις, respectu loci sui, in quo nata arbor erat.

Εἴ ποτε χειμέριον
 Πῦρ ἐξίκηται λείσδιον,
 475 Ἦ σὺν ὄρδαῖς κίονεσσι
 Δεσποσύναισιν ἐρείδομένα
 Μόχθον ἄλλοις ἀμφέπει
 Δύστανον ἐν τείχεσιν,
 Ἐὸν ἐρημώσασα χῶρον.

E. β'. K. γ'.

480 Ἐσσί δ' ἰατῆρ ἐπικαιρότατος,

iii. 94. Ol. vi. 65. Præstat haud dubie *περ*, ut vel retrahatur ad *καί*, καί *περ*, vel, si hoc longius abest, *ἰδοὶ περ*. Recte quoque *δοῦναι ψῆφον ἑαυτῆς*, indicium sui. cf. Pauw. Sed gravius est de tota sententia monere. A v. 471. apodosis est constituenda. v. Not. Usque ad 479. procedit apologus, *ἀπὸ γμα*, cujus solutionem veteres et recentes interpretes inde petunt, ut ad Damophilum exulem transferant: satis incommode, ad meum certe sensum. Equidem latius totam Cyrenæorum fortunam respici arbitror. Acerbe in eos sævierat Arcesilaus, res novas molitos. Nunc eo poeta alludit, ne nimis in cives sævire pergat, tanquam patientes adeo jugi et injuriæ semper futuros: etiam accisas eorum et depressas vires habere, quod tyranno timendum sit. Sic bene coheret oratio v. 480. sqq. qua monet, ut mitia remedia adhibeat ad animos civium exulceratos sanandos. De Damophilo, meo iudicio, non agitur nisi a v. 493. cf. Not. 474. *λείσδιον*. sive ut sit adverb. *ultimum*, *denique*; sive adjective, *λείσδιον πῦρ*, ut Latine, *novissimus ignis* cum invadit. Conjicit *λείγιον* Gedike. [Heynius in textu post *λείσδιον* plene interpunxit.] 477. *ἀμφέπει*. potest videri scribendum esse *ἀμφέπει*. nam *ἴσσι*—*ἰξίκηται* ἢ *ἀμφέπει* se excipiunt. In Homero tamen sæpe sic variatur.

479. Mihi tota vis *apologi*, quem vidimus, versari videbatur in *indole* Cyrenæorum *ad libertatem procliviore* nulla asperitate et sævitiâ Arcesilai (per supplicia et exilia) extirpanda: ut *ilicis natura*, etsi ramis ac frondibus accisæ, manet eadem; nam vel sic usibus, quibus destinata erat, inserviando, se probat ilicem, vel igni materiam præbendo, vel ut in trabem edolata tectum sustineat. Fugerat Arcesilaus Samum, unde copiis coactis rediit. Deo consulto jussus erat clementer uti Cyren-

sensibus. Quod in poeta reprehendas, est nimis et partim alienus ornatus, quem, seu quod ambages apologum decere putavit, seu mensura strophæ coactus adhibuit.

480. *Tu potes malis reip. mederi, modo molliora remedia adhibueris.*—481. *Παιάν* *τι ἴσσι* σοὶ φάος *τιμῶν*, pro, *τῇ τιμῇ σου, tua gloria lux est*, h. *te illustrat*, vel *Παιάν* *τι ἴσσι φάος σοι*, (*σὺν*) *τιμῶν σου*. Parum his confido: quæcumque tamen viam inieris, molesta est verborum structura. Sententia tamen per se non

Παιάν τέ σοι τιμᾶ φάος.

Χρῆ μαλακὰν χεῖρα προσ-

βάλλοντα τρώμαν ἔλκεος ἀμφιπολεῖν.

Ῥάδιον μὲν γὰρ πόλιν σεῖ-

485 σαι καὶ ἀφανροτέροις ἄλλ' ἐπὶ χάρ-
ρας αὖθις ἔσσαι δυσπαλῆς

Δῆ γίνεται, ἕξαπίνας

Εἰ μὴ θεὸς ἀγεμόνεσσι κυβερ-

νατῆρ γένηται. τὴν δὲ τού-

490 των ἐξυφαίνονταί χάριτες.

Τλαῖδι τᾶς εὐδαίμονος ἀμφὶ Κυρά-

νας δέμεν σπουδὰν ἄπασαν.

Σ. ιγ'. Κ. ιδ'.

Τῶν δ' Ὀμήρου καὶ τόδε συνδέμενος

461. Impedita junctura et sententia. v. Not. 482. χεῖρα ex Schmidii emenda-
tione. Al. χεῖρα. 485. ἀφανροτέροις idem ex Pal. C. improbante Pauwio, qui
retinere jubet vulgatum: φανοροτέροις. esse enim φαῦρος, φαῦλος, φλαῦρος, et cum
α ἀφανρός. 487. Vulgo distinguebatur post ἕξαπίνας. At sententia est:—
γίνεται, ἕξαπίνας εἰ μὴ θ. nisi repente, improviso, deus principibus vias et consilia sugge-
rat. Tibi autem præclara hæc felicitas deorum aliquo munere contingit etc.
493. vid. Homer. Iliad. o. 207. ἰσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα ἰδῆ.

est obscura: favet tibi Paan, est propi-
tius. Æschyl. Agam. 99. 100. Παιάν
τι γινοῦ τῆσδε μερίμνης, ἢ νῦν κακίφρων
τιλίθει.

[483. ἀμφιπολεῖν, ἀμφίπειν. Ex Sche-
dis.]

484. Egregia sententia: Levissimus
quisque, s. etiam tenuissimi e plebe
possunt remp., statum reip., inovere;
at remp. concussam iterum in tuto col-
locare difficile est, nisi numen ipsis re-
gibus inopinato gubernator sit, nisi
eventus, quos nemo expectaverit, pros-
peri inciderint.

489. Χάριτες τούτων ἐξυφαίνονταί σοι

valde ornate: præclara hæc laus (sanan-
di remp. laborantem) tibi relicta est:
pro χάρις τούτου, decus hoc paratum tibi.

493. Nunc demum de Damophilo
exule memorat et partes deprecatoris
agit. Sensus fere huc redit: Cum mei
intercedentis honos versetur in hoc, ut tu te
exorari patiaris, multo magis cum faciam
hoc carmine: sine exorari te. Jam vide
dignitatem poeticam. συνδέμενος, anī-
tum advertens et percipiens dicta: ut
ap. Homerum, σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ. πέρ-
συνε ρῆμα, dictum, versum, considera, ex-
pende. proprie: cura. Dixit ille: ido-
neum nuntium omni mandato optimum suc-

- Ῥῆμα πόρσυν· ἄγγελον ἔσλὸν ἔφα
 495 Τιμὴν μεγίσταν πρᾶγματι παντὶ φέρειν.
 Αὕξεται καὶ Μοῖσα δι' ἀγγελίας
 Ὀρθαῖς. ἐπέγνω μὲν Κυράνα
 Καὶ τὸ κλεινότετον
 Μέγαρον Βάττου δικαίαν
 500 Δαμοφίλου πραπίδων.
 Κεῖνος γὰρ ἐν παισὶν νέος,
 Ἐν δὲ βουλαῖς πρέσβυς ἐγκύρ-
 σαις ἑκατονταετῆ βιοτᾶ.
 Ὀρφανίζει μὲν κακὰν
 505 Γλῶσσαν φαεινᾶς ὀπός.

498. κλεινότετον Rom. cum ceteris ante Schmidium, ut spondeus pro dactylo sit. κλεινότετον Aldus habebat. 499. Erat Βάττου μέγαρον. Recte, metro poscente, cum Ionicus a minore esse debeat, Schmidius transpositis vocibus Μέγαρον Βάττου legit. δικαίαν pro δίκην, h. δικαιοσύνην, ut apud Homerum ἀναγκαία pro ἀνάγκη, et supra v. 188. ἀρχαίαν pro ἀρχήν, dictum esse volunt. [τροπαίαν pro τροπήν Æschyl. Choeph. 773. ἀνατροπαία vii. ad Theb. 708. ἀραία pro ἀρά 787. Ex Schedis.] Equidem malim ellipsin statuere, δικαίαν μοῖσαν, αἴσαν, aut simile quid. Ex Schol. etiam δικαίαν—πραπίδων lectum fuisse constat: sed ἐπίγνω alterum casum vix admittit, essetque adeo scribendum: Δαμόφιλον. et tum πραπίδων δικαίαν (vel æolice δικαίαν) subint. ἔνεκα.— 501. παισὶν iambicum metrum postulat; Pauw jam monuit.— 505. In summa interpretum discordia φαεινᾶ ὀπί emendat Pauwius, inanem, ut mihi videtur, operam navans, ut sit: serena fronte maledicentiam contemnit et omni vi sua privat. Immo vero φαεινᾶ simpl. est epith-

cessum afferre. Nos ita diceremus: ut mandata feliciter peragantur, multum facit, qualis ille sit, qui ea peragit. Auctoritatem quoque Musæ affert, si ea perficit id, quod in se recepit. Vulgo hæc ita enarrans: Cum ego tanquam hospes et amicus pro Damophilo intercedam: spero, me tantum apud te valere gratia, ut consequuturus sim quod peto, secundum dictum Homeri: omni mandato successum ferre personam et auctoritatem ejus, cui mandata res est.

499. Et civitas et regia domus novit

probitatem Damophili. v. Var. Lect.

501. ἐν παισὶν νέος pro ἐν νέοις νέος, inter juvenes juvenili robore præstans, at prudentia seni C annorum par. Damophilum adhuc juvenili ætate fuisse necesse est. Laudat locum Macarius in Diatribe Villoisoni pag. 19. a quo verba accipiuntur sic, ac si Damophilus inter pueros juvenis, inter juvenes vir, inter viros senex fuerit. Haberet hoc locum in altero versu Pyth. v. 146. κρείσσονα μὲν ἀλικίας νόον φέρεται.

504, 5. Facit obmutescere calumniatorem. v. V. L.

Ἔμαθε δ' ὑβρίζοντα μισεῖν,

A. ιγ'. K. ιδ'.

Οὐκ ἐρίζων ἀντία τοῖς ἀγαθοῖς,
Οὐδὲ μακύνων τέλος οὐδέν. ὁ γὰρ
Καιρὸς πρὸς ἀνθρώπων βραχὺ μέτρον ἔχει.

510 Εὖ νιν ἔγνωκεν. Θεράπων δέ οἱ, οὐ
Δράστας, ὀπαδεῖ. Φαντὶ δ' ἔμμεν
Τοῦτ' ἀνιαρότατον,
Καλὰ γινώσκοντ' ἀνάγκη
Ἐκτὸς ἔχειν πόδα. καὶ

515 Μὰν κείνος Ἄτλας οὐρανῶ

ton ornans vocis ὄψ, ut clara, arguta et similia. Aversus est Damophilus a maledicorum malitia, eorum conviciis aures non præbet, τὴν κακὰν (κακηγόρον) γλῶσσαν ὀφρανεῖσι ὅπως φαινεῖται, privat voce, obmutescere facit, ad silentium redigit. 509. ἔχων perperam emendaverat Schmidius, ut esset: ὁ γὰρ καιρὸς—εὖ νιν ἔγνωκε. fere ut Ol. vi. 163. vii. 152. 3. Sed recte se habet: πρὸς ἀνθρώπων γὰρ (ἐν ἀνθρώποις) ὁ καιρὸς ἔχει βραχὺ μέτρον, h. βραχύς ἴσσι, statim præterit, elabitur. Εὖ νιν ἔγνωκε Damophilus. 510. ἔγνωκε erat. ἔγνωκεν ad metri normam. v. Pauw. 511. φαντὶ δέ. Hæc jam ad exilii calamitatem spectant Damophilii. 515, 6. Exagitantum se hic præbet bonus Pauwius, dum emendat: καὶ μὰν κείνος vel κλεινὸς

506, 7. Malos odit, bonos amat. οὐκ ἐρίζων ἀντία pro φιλῶν, favens.

508. μακύνων junxit cum antecedentibus. Est tamen propositio sejuncta. Nullam rem procrastinat. τέλος, πρῶγμα. Nam occasio celeriter præterit, h. momentum temporis idoneum. πρὸς ἀνθρώπων, παρ' ἀνθρώποις. Nos dicimus, in rebus humanis.

510. Θεράπων δέ οἱ, οὐ δράστας, ὀπαδεῖ. Obscurat sententiam brevitatis. Subjectum fuerit mihi: ὁ καιρὸς ὀπηρεῖ οἱ, ὡς Θεράπων, qui præsto est hero, non autem tanquam fugitivus vagatur. Si tamen exigas sententiam subtilius, vix illa satis se probat. Ergo ipse Damophilus esto subjectum, qui Θεράπων ἴσσι τῶ καιρῶ, bene; observat, speculatur, Θεραπειύει καιρὸν. At laborat alterum: non

ille ei est fugitivus. δράστας, puto, est simpliciter h. l. famulus, servus: inter hunc et Θεράπωντα multum interest. Damophilus, si vir prudens erat, captabat occasiones opportunas consiliis, non autem servili more ex iis pendebat, tanquam ex herili nutu. Nam prudentis est, res ita disponere et ordinare, ut opportunitas rebus gerendis enascatur.

513. τὰ καλὰ sunt res jucundæ et grate, quarum fructus est in aula vel in magna civitate. cf. inf. 522. sqq. ἔχειν πόδα ἐκτὸς, sc. τῶν καλῶν, iis, quæ vitam jucundam et beatam faciunt, carere. Æschyl. Prom. 263. σημάτων δ' ἔξω ἔχει πόδα. pro ἐκτὸς ἴσσι. [Sophocl. Philoct. 1260. ἴσσι ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχῃς πόδα. Ex Schedis.]

Προσπαλαίει νῦν γε πατρώ-
 ας ἄπο γᾶς ἄπο τε κτεάων.

Λῦσε δὲ Ζεὺς ἄφθιτος

Τιτανάς. ἐν δὲ χρόνῳ

520 Μεταβολαί, λήξαντος οὔρου,

E. ιγ'. K. ιγ'.

Ἴστίων. ἀλλ' εὔχεται οὐλομέναν

Νοῦσον διαντλήσας ποτὲ

Οἶκον ἰδεῖν, ἐπ' Ἀπόλ-

λωνός τε κράνα συμποσίας ἐφέπων

525 Θυμὸν ἐκδόσθαι πρὸς ἦσαν

Ἄτλας οὐρανῷ Προσπαλαίει νῦν γε, π. veterascit ad caelum animo. Ita tamen se res habet, ut interpretes locum obscurum obscuraverint multo magis. v. Notam. [525. Heynius in textu post ἦσαν comma posuit, et 526. post πολλάκις delevit.]

516. προσπαλαίει, [ἰεῖδι. Ex Schedis.] obnititur, luctatur. Sententiam sic habet: Luctatur Damophilus cum exilii calamitatibus, et sub iis, tanquam sub onere improbo imposito, gemit; similis in hoc Atlanti, qui caelum impositum sustinet. Tenendum autem ex reconditiore mythologia, Atlantem esse unum ex Titanibus, nec intactum mansisse fortuna ceterorum Titanum a Jove victorum. Res ex Æschyli Prometheo vincto patet. cf. Hygin. fab. cl. Fuerunt autem olim plures de Titanibus frequentata fabulæ, cum essent prisca carmina, Titanomachiae inscripta. Inter alia traditum et hoc, liberatos aliquando fuisse ex Tartari vinculis Titanas, et cum ipsis etiam Atlantem onere levatum respirasse. Comparatum et comparans poeta, sollenni more, commiscet et contextit in unam tramam: Sane Damophilus, ille alter Atlas, cum caeli impositi onere luctatur, exul a patria et fortunis suis. Verum etiam Jupiter solvit

vinculis Titanas. Scilicet quidni et hic ærumnarum bajulator, tanquam Atlas caeli, expectare possit, fore, ut et ipse onere suo exilii liberetur et in patriam a te, Arcesilæ, reducatur?

520. Vento cessante, vela laxantur: pro hoc dixit, mutantur, ut Isthm. ii. 59.

522. νοῦσον de exilio: ut vulgo νόσος de seditione et turbis civilibus, et νοσεῖ urbs, primo, qua turbatur, tum, qua laborat; hinc omnino nunc de conditione et fortuna labefactata et afflicta. Opp. τὸ ὑγίης de rerum incolumitate. Sic ὑγίεντα ἄλβον Ol. v. 54. inconcussas, incolumes, in tuto positas opes forte dixit.

524. συμποσίας refero ad Carneam, quæ ad Cyren fontem celebrata fuisse videntur. v. Not. ad Pyth. v. 106. Fontem memorat quoque Herodot. iv. 158.

525. ἦσαν audacius dixisse videri debet pro latitia et hilaritate. πρὸς ἦσαν πολλάκις interpongo.

Πολλάκις, ἔν τε σοφοῖς δαιδαλίαν
 Φόρμιγγα βαστάζων πολί-
 ταις ἀσυχία διγέμεν,
 Μήτ' ἄν τινη πῆμα πορῶν, ἀπαθῆς
 530 Δ' αὐτὸς πρὸς ἀστῶν. καί κε μυ-
 θήσαιθ', ὁποῖαν Ἀρκεσίλα
 Εὔρε παγὰν ἀμβροσίων ἐπέων
 Πρόσφατον, Θήβα ξενωθεῖς.

526. *πολλάκις* ἔνθι Ald. 528. *ἀσυχία* haud dubie, ut Ol. ii. 58. 529. *ἄν* aliqui ap. Schmid. 530, 1. Unus ex Schol. legisse videtur *μυθήσασθ'* pro *μυθήσασθαι*, ut ab *εὔχεται* cum ceteris pendeat. 531. *μυθήσαιτο, ποῖαν* Gott. Ἀρκεσίλα vett. edd. ut vocativus sit, (aut etiam genitivus Doricæ formæ). Morell. et Steph. Ἀρκεσίλα sc. *μυθήσαιτο*, aut, quod præstat, *εὔρε παγὰν ἀ. ἔ. Ἀρκεσίλα*.

[527. sumere lyram et pulsare.
 Ex Schedis.]

533. Interpungo post *πρόσφατον*, ut sit ὁποῖαν Ἀρκεσίλα *εὔρε παγὰν ἀμβροσίων ἐπέων πρόσφατον*, novum fontem dulcium carminum in Arcesilai honorem pa-

travit, aperuit, sc. commemoratione virtutum ac laudum Arcesilai coram poeta facta, novorum hymnorum argumento. [I. reperit apud poetam paratas ac destinatas laudes. Ex Schedis.]

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ 4.

ΑΡΚΕΣΙΛΑΩ ΚΥΡΗΝΑΙΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

PRÆDICAT felicitatem Arcesilai, etiam ex victoria Pythica, pro qua meritam gratiam referre jubet diis et aurigæ Carrhoto—70. Nec tamen esse perpetuam ac sinceram felicitatem expectandum; (erant enim tum dissidia inter principem et populum;) adfore tamen domui regiæ fortunam Batti, Apollinis beneficio—85. Ab hoc transit ad Apollinis vaticinia, quibus confisi Heraclidæ Peloponnesum migrarunt, cumque iis Ægidæ Thebis oriundi; qui et ipsi cum iisdem Theram, inde Cyrenen, occupaverunt—107. Inde ad laudes Batti, ejusque posteritatis, tandem Arcesilai, progreditur; et a v. 159. pro eo facit bona vota. [Theodori Metochitæ de republ. Cyrenens. ed. a Blochio. Et in Supplem. Nicolai Damasc. ab Orellio 1811. ad fin. *Ex Schedis.*]

Σ. α. Κ. ιδ'.

Ο ΠΛΟΥΤΟΣ εὐρυσθενής,
Ὅταν τὶς ἀρετᾷ κεκρα-

2. Diversam metri rationem sequi videtur vetus Metricus, de quo v. Pauw. ad hunc et vers. antitheticum, et sic porro in strophis et antistrophis. In Gotting.

1. ὁ Πλοῦτος h. l. ut persona inducitur. *Opes regiæ.* In promptu est substituere (ἰστίην) εὐρυσθενής. oratio tamen minus lyrica fit. Habere licet pro ex-

- μένον καθαρά βροθήσιος ἀνήρ,
 Πότμου παραδόντος, αὐτὸν ἀνάγη
 5 Πολύφιλον ἐπέταν·
 ὦ θεόμορ' Ἀρκεσίλα,
 Σύ τοί νιν, κλυταῖς
 Αἰῶνος ἀκρᾶν βαθμίδων
 Ἄπο, ξὺν εὐδοξία
 10 Μετανίσσεαι ἕκατι χρυ-
 σαρμάτου Κάστορος·
 Εὐδίαν ὅς μετὰ χειμέριον
 Ὅμβρον τεὰν καταιδύσ-

sunt strophe et antistrophe ix. *κάλων*. Varia tentavit Mingarell. 4, 5. Distinguo: ὅταν τις—ἀνήρ, Πότμου παραδόντος, αὐτὸν ἀνάγη Π. ἐπέταν. cum vulgo sit: παραδόντος αὐτὸν, ἀ. Pro vulgari: ὅταν τις ἔχη αὐτὸν, sc. τὸν πλοῦτον, dicit: ὅταν τις—αὐτὸν ἀνάγη, ducat, abducatur, deducatur, idque ornat ἀνάγη ἐπέταν, quatenus enim ducitur, sequitur. tum ornat et hoc ipsum ἐπέταν πολύφιλον, quod magnus clientum comitatus ei adesse, præsto esse, solet. Aristarchus olim disjungebat πολύφιλον, ἐπέταν. v. Schol. minus commode. ἀνάγη Bodl. γ.— 6. Erat θεόμορ'. cf. ad 48. θεόμορ' Schmidius emendaverat, recte, et metro jubente. 9. Erat σύν. ξὺν Schmid. ἀσαι, σύν Pauw. ut metrico pareant. Mox Schmid. conj. χρυσαρμάτου. In vulgata tamen nihil est quod displiceat. Turbatum est metrum vs. 8, 9, 10. 12. εὐδίαν, adjective, ἰστίαν jungere maluit Schmidius. *collustrat tuam tranquillam domum*. Mihi dignior poeta videtur altera ratio, jam in Schol. secundum istam proposita, ut εὐδίαν substantiva vox sit; modo recte jungantur

clamatione: *heu opes regias! quam potentes sunt!* cum alias secunda persona exclamationes fiant. Μέλαινά τ' Ἐρινύς, η μίγασθῆνός τις εἶ. etiam Æschyl. vii. ad Theb. 991. Verior tamen et magis lyrica ratio est, ut jungantur cum σύ τοί νιν, ut sit sollenni figura orsus a primo casu pro quarto, qui subjungitur: Τὸν πλοῦτον τοῦτον ἔχεις σύ. Seqq. ornant simplex illud: εἰ ἔπιται (πάρεσι) τῇ ἀρετῇ. Fortuna regum sic declaratur, ut sit πρόσμος σύν ἀρετῇ. In ea fortuna ille natus erat, v. 7, 8. conf. Ol. ii. 96. sq. καθαρά ἀρετῇ, forte, nulla ὑβριως, injustitiae, rapinae,

macula contaminata.

10. μετανίσσεσθαι πλοῦτον dicitur rex ab imis inde vitæ gradibus (h. e. ἀπ' ἀκρᾶν (pro ἀκρῶν) βαθμίδων αἰῶνος); debet adeo esse pro ἔχειν, at qua analogia? Scilicet dicemus, μετανίσσεσθαι esse idem ac μετῆρχεσθαι, nec modo persequi, sed et assequi ac tenere, μετῆρχεσθαι. ἕκατι χρ. Κάστορος jungenda sunt cum verbis σύν εὐδοξία, cum gloria ex victoriis curvilibus; quandoquidem Dioscuri erant inter præsides certaminum. Tum debnere ii esse dii patrii Arcesilai cujus majores e Laconica Theram erant profecti.

σει μάκαιραν ἐστίαν.

A. á. K. 18'.

- 15 Σοφοὶ δέ τοι κάλλιον
 Φέροντι καὶ τὰν θεόσ-
 δοτὸν δύναμιν. σὲ δ' ἐρχόμενον ἐν
 Δίκα πολὺς ὄλβος ἀμφινέμεται·
 Τὸ μὲν, ὅτι βασιλεὺς
 20 Ἔσσι μεγάλην πολίαν,
 Ἔχει συγγενῆς
 Δ' ὀφθαλμὸς αἰδοίεστατον
 Γέρας τεῶ τοῦτο μι-

verba: *ὅς, μετὰ χιμείριον ἔμμερον, αἰθύσει ἐθίαν κατὰ τιὰν μάκαιραν ἐστίαν*, et ex-
 quisitius, *καταιθύσει. qs. radiat serenitatem, emittit, facit, in tua domo, h. regno.*
 Sic *παραιθύσει* positum supra vidimus Ol. x. 69. et *ἀγρὰν διαθύσει* Ol. vii. 175.
 [*εὐδιανὸς Hermann. cum Schneidero, sc. πλοῦτος; at quo nexu? Ex Schedis.*]
 15. *Erat δ' ἔτι.* Ald. *δέ τι. σοφοὶ δέ τι κ.* legendum haud dubie, sensu et metro
 monente. v. Pauw. 17. *Mingarellus, hebraismum ferendum esse negans,*
varie tentabat: ἐρχόμενον, regnantem, vel, incipientem regnare. Non meminerat
vir doctus, frequentari hanc rationem Pindaro ex antiquo sermone: v. c. Nem. i.
*37. *χρῆ δ' ἐν εὐθείαις ἰδοῖς σπείχοντα.*—22. δ' abest Ald. Rom. Brub. et primum*
illatum emendatione Ceporini in Crat. hinc in Morell. Steph. Recte puto recep-
tum, sed minus bene eo adductum Schmidium, ut novum partitionis membrum
hic constituerat. Immo vero sibi respondent v. 19. τὸ μὲν et v. 24. μάκαιρ δέ, et

12. *ὅς αἰθύσει ἐθίαν κατὰ τιὰν ἐστίαν,*
 v. Var. Lect. pro simpl. *dispergit, affert.*
Contigisse victoria videtur Arcesilao
inter motus civiles, quibus tum Cyrene
agitabatur, regum, ut fit, cupiditate et
imprudencia.

15. *Vir prudens utique etiam opi-*
bus a diis acceptis, h. e. fortunis, mo-
derate utitur. κάλλιον pro καλῶς.

17. *Justitiam servantem ait Arcesi-*
laum magna felicitate frui: τὸ μὲν,
partim, quod potens rex sit, debebat sequi
τὸ δέ, ὅτι, quod mutatum in: ἔχει δὲ ὀφθ.
quod majestate oris insignis es. Tertium

24. *μάκαιρ δέ καὶ νῦν.*

21. *ἔχει συγγενῆς δ' ὀφθαλμὸς —.*
Proprium erat: ἔχει δὲ ὀφθαλμὸς (σου)
συγγενῆς γέρας αἰδοίεστατος, μινύμενον
τοῦτο φρενὶ τεῶ. Et ambigo adhuc, an-
non συγγενῆς verum sit. Quod nisi est,
dicendum, poetam epitheton transtu-
lisse ad ὀφθαλμὸς exquisitiore modo.
Ut τοῦτο autem vim habeat, sic collo-
candum esse videtur, ut sit illud quidem:
nisi est δεικτικῶς dictum: hoc tuum,
hac majestas, dignitas conjuncta cum gra-
vitare, prudentia animi.

γνύμενον φρενί· μάκαρ δὲ καὶ
 25 Νῦν, κλεενναῖς ὄτι.
 Εὖχος ἤδη παρὰ Πυθιάδος
 Ἴπποις ἐλὼν, δέδεξαι
 Τόνδε κῶμον ἀνέρων,

E. á. K. ιδ'.

Ἀπολλώνιον ἄθυρμα. Τῷ σε
 30 Μὴ λαθίτω Κυράνα
 Γλυκὺν ἀμφὶ κῶπον
 Ἀφροδίτας ἀειδόμενον·
 Παντὶ μὲν θεὸν αἴτιον ὑπερπιθέμεν.

ἔχει δὲ est pro καὶ ἔχει. ὀφθαλμὸς συγγενῆς, h. ἴδιος, ὁ ὀφθαλμὸς αὐτοῦ, quod alia esse posset συγγενῆς—αἰδοῖστανον γέρας (h. αἰδῶ, dignitatem, majestatem.) Tandem αἰδοῖστανον choriambicum metrum postulatur: et sic refinxit Schmidius, probante quoque Pauwio. Respicit h. v. Eustath. ad Dionys. Perieg. 179. τοῦ δ' ἂν γέρας καὶ αἰδοῖστανος εἴης—κεῖται δὲ ἡ λίξις καὶ παρὰ Πινδάρῳ. 24. φρενὶ ultima producta, quod fieri recte posse non dubito. Sed Pauwius emendat τιαῖς φρεσίν' μ. 29, 30. Vulgo legitur: Τῷ μὴ σε λαθίτω K. sc. τὸ ἀειδόμενον. Cum tamen v. 30. choriambum in capite desideret, refinxerat Schmidius non male: Τῷ σε μὴ λαθίτω. Oxonienses ex Bodl. γ. refinxerunt μὴ λ. quo sensu, equidem non satis assequor. Pauw Νῦν λαθίτω. Praefero Schmidianum acumen; scilicet, cum continua serie scriptum esset: τῷ σε μὴ λ., facile potuit descriptis ad metrum verbis permutatio inferri. Porro Κυράνα primo casu Schol. accepit. perperam. Possit esse τὸ ἀειδόμενον τῇ Κυράνα: in hymno in Cyrenen. Verum Κυράνα est pro ἐν Κυράνα: hoc idem statim exponit γλυκὺν ἀμφὶ κῶπον Ἄ. est enim

29—33, Itaque memor sis istius carminis vulgo cani soliti: omnia referenda sunt ad deum. τῷ σε μὴ λαθίτω—Si, ut vulgo fit, ἀειδόμενον accipitur τὸ ἀειδόμενον: dura omissio fit Pindarico more. Potest tamen h. l. bene scribi τ' ἀειδόμενον. Ingeniose Gedik, jungit μὴ λαθίτω σὲ ἀειδόμενον ὑπερπιθέμεν. φιλεῖν δέ, memor sis, dum tu celebras victor, deum auctorem omnium habere. Sequentia accipio tanquam oruantia verba: ἐν Κυράνα, ἀμφὶ κῶπον γλυκὺν Ἀφροδίτας: uti Libya respectu hujus ipsius Cyrenes

est Διὸς κῶπος inf. ix. 90, 91. Nam ut sit locus, λόφος Χαρίτων, quo ducebatur chorus, (etsi Cyrene urbs in colle sita erat, v. Pyth. ix. 94, 95. et iv. 14.) non bene firmat Schol. cum laudat Callimachi: ἢ ὑπὲρ αὐσαλίον Χαρίτων λόφον, de quo videendum in fragmentis Callimacheis p. 361. et 534. Nam non magis ex hoc constat, ubi ille collis fuerit. Male autem confunditur alius Collis Gratiarum, quem memorat Herodot. iv. 175. De voc. ὑπερπίσταναι est disputatio viri docti Miscell. Obs.

Φιλιῶν δὲ Κάρρωντον ἕξοχ' ἑταίρων.

- 35 Ὅς οὐ τῶν Ἐπιμαθῆος
Ἄγων ὀψινόου θυγατέρα Πρῶ-
φασιν Βαττιδῶν
Ἄφικετο δόμους θειμισκρεόντων
Ἄλλ' ἀριστάρματον,
40 Ὑδατι Κασταλίας
Ξενωθεῖς, γέρας ἀμφ-
έβαλε τεαῖσιν κόμαις,

Σ. β'. Κ. ιδ'.

Ἀκηράτοις ἀνίαις
Ποδαρχέων δώδεκα

hæc ipsa urbs, ut bene Schol. primo loco accipit. 34. Nova prorsus sententia hinc ingreditur. Etsi jungi potest cum μή σε λαθίτω, φιλιῶν emendavit Aristarchus, e libris, puto, cum olim φίλει lectum esset, v. Schol. eadem vi. Nam φιλιῶν est pro imperativo. [An ex Scolio Admeti ap. Eustath. pag. 326. Ex Schedis.] 35. Scripsi Ἐπιμαθῆος pro Ἐπιμηθῆος, ut fuit Προμαθῆος Ol. vii. 81. 36. ὀψίνοον legerat, nec male, Schol. etiam Pal. C. ὀψινόον. sed is voluit—ίου scribere. 37. Βαττιδῶν emendatum a Schmid. metri caussa. Sic quoque Bodl. γ. Vulgg. Βαττιδῶν. 38. θειμισκρεόντων. haud dubie vitiosa lectio ex edit. Rom. sphalmate propagata, pro θειμισκρεόντων, ut etiam Ald. Gott. et Pal. C. in quo scholion: δικαίως βασιλεύοντων. 42. τιαῖσιν pro vulgato τιαῖσι. v. Pauw. 44. Erat δωδεκαδρόμων. δωδεκαδρόμων metro jubente emendaverat Schmidius; firmat Bodl. γ. et, ut nunc video, Aldina quoque. Ceterum locus varie interpungi potest. Scholiastes, qui exponit: κατὰ τὸ τέμινος τῶν δωδεκαδρόμων ἀρμάτων (cf. Ol. vi. 126. iii. 59.) ἑπαρκῶν, accepit:

viii. pag. 365. quæ tamen nil ad h. l. facit. θεῶν τιθέναι αἴτιον παντὶ πράγματι, quod alias ἐπιστιθῆναι, προστιθῆναι.

34-59. Porro inprimis grato esto animo erga Carrhotum aurigam (Alexibii f. v. 59.), cujus arti victoriam debes. φιλιῶν ad gratum animum refer. De Carrhote Arcesilai auriga v. doctum Scholion cum loco ex primo libro Theotimi de pace. (ἐκ τοῦ πρώτου περι ἱρήνης. Nescio an idem sit, qui inter rerum Italicarum auctores laudatur in Parallelis quæ in Plutarchi Opp. habentur.) Fuit autem

Carrhotus unus e viris principibus; ut adeo vel hoc exemplo constet, non infimi ordinis homines operam hanc aurigationis victoribus locasse.

40. Ὑδατι Κασταλίας ξενωθεῖς, pro παρὰ Κασταλίαν, Delphis.

[41. γέρας. κόσμον. Od. iii. 23. Ex Schedis.]

44. Ἴπσε ποδαρχέων (valens, superans cursu) σὺν ἡνίαις ἀκηράτοις κατὰ τὸ τέμινος τῶν δώδεκα δρόμων, loco sacro, circo, quo duodecim curricula (quadrigarum) fiunt.

- 45 Δρόμων τέμενος. κατέκλασε γὰρ ἐν-
 τῶν σθένης οὐδέν· ἀλλὰ κρέματαί,
 Ὅποσα χειριαρῶν
 Τεκτόνων δαιδάλματ' ἄγων
 Κρισσαῖον λόφον
- 50 Ἄμειψεν, ἐν κοιλόπεδον
 Νάπος Θεοῦ. τόσσ' ἔχει

ἀμφίβαλι—ποδαρκίαν (a ποδαρκίω) κατὰ τὸ τέμενος τῶν δ. Eum sequuntur Schmid. et Benedictus. Pauvius a ποδαρκῆς inavult esse ποδαρκίαν, scil. ἵππων: κατὰ τὸ τέμενος ποδαρκίαν δάδικα ἵππων. Possunt et jungi: κατὰ τὸ τέμενος τῶν δάδικα δρόμων ποδαρκῶν. etiam: γίρας ποδαρκίαν δάδικαδρόμων. Quid? quod et distinguere licet δάδικαδρόμων τε μένος. ut jungas γίρας καὶ μένος. Præferreim tamen, tanquam magis poeticum, epitheton: δάδικαδρόμων τέμενος, in quo xii. curricula sunt vel habentur.

47. χειριάρα τέκτονος mutavit Schmidius. v. ad v. seq. Idem ab ἄρως repetivit. Immo vero χειριάρας, ου, pro χειρήρης, ut χαλκήρης, χαλκοῦρας, est ab ἄρως, ἀρμόζω, compingo, fabricor: ut sit adeo, qui manu ἀρμόζει, fabricatur, active; sin passive, qui manu aptus est, sollers.

48. Ut nunc est versus, a metro ceterorum recedit: sive antispasticum esse dixeris eum grammatico, sive Pæonicum. Pro Pæone primo est Epitritus secundus: Τεκτόνων δαι—. Schmidius emendaverat χειριάρα Τεκτονος ἀγάλματ' ἄγων. Pauvius Τεκτόνων δαιδάλ' ἄγων.

50. ἀν' conj. Rittersh. et sic κρέματαί ἀνὰ νάπος. 51. τόσφ' ἔχει edd. ante Schmidium ex Rom. At Ald. τόσσ' ἔχει, unde in marg. Brubach.

46. Dedicarunt victores victrices quadrigas in templo Delphico. Carrhotus ibi suspendit currum suum integrum et illæsum. κρέματαί ἐν (ἐς) κοιλόπεδον νάπος Θεοῦ, ὅποσα ἄγων ἄμειψι λόφον Κρισσαῖον, pro ὅσα ἦγεν. tum, pro totus currus integer, ὅποσα χειριαρῶν τεκτόνων δαιδάλματα, h. e. τὸ ἄρμα τὸ δαιδάλμαίνον, affabre factum.

51. κοιλόπεδον νάπος Θεοῦ videri potest esse lucus in campo Cirrhæo. Pausan. tamen x. 37. pag. 893. diserte ait, nullam arborem esse in illo campo. Potuit hoc aliter se habere ante cladem Cirrhæis Amphictyonum decreto illatam. Verum res ipsa loquitur, de templo Delphico hic agi; ergo jungenda sunt: ἀλλὰ κρέματαί, ὅποσα—ἄμειψεν, ἐν (vel ἐς) κοιλόπεδον νάπος Θεοῦ, pro ἐν νάπει. Necessè adeo est κοιλόπεδον νά-

πος, pro κοῖλον, simpliciter dici lucum in convalle Parnassi. [in quo cursus fiebat. Ex Schedis.] Declaratur nunc locus in templo, in quo quadriga, quam exiguæ molis fuisse facile intelligitur, fuit suspensa ac dedicata deo; scilicet suspensa fuit ex tholo juxta signum Apollinis e ligno a Cretensibus dedicatum. Tholus autem e cupressinis trabibus constitisse, nihil est quod dubitemus, cum hujus arboris usus esset frequens in ædificiis et in signis. Non autem hæc putanda fuisse ἐν τῷ ναῷ vel ἀδύτῳ: sed intra septa ἐν τῷ τιμένῳ multæ erant ἀδύλα. Mox v. 59. ὑπαντιάζουσι τὸν—notatum a veterè grammatico, quod et de occursu amico cum animo, et cum quarto casu, dicitur, ap. Wassenbergh. ad Iliad. i. p. 22.

Κυπαρίσσινον μέλαθρον ἀμ-
 φ' ἀνδριάντι σχεδόν,
 Κρηῆτες ὄν τοξοφόροι τέγει
 55 Παρνασίῳ καδέσσαν-
 το, μονόδροπον φυτόν.

A. β'. K. ιδ'.

Ἐκόντι τοίνυν πρέπει
 Νόῳ τὸν εὐεργέταν
 Ὑπαντιάσαι. Ἀλεξιβιάδα,
 60 Σὲ δ' ἠΰκομοὶ φλέγοντι Χάριτες.
 Μακάριος, ὃς ἔχεις
 Καὶ πεδὰ μέγαν κάματον
 Λόγων φερτάτων
 Μναμήιον. ἐν τεσσαράκον-
 65 τα γὰρ πετόντεσσι ἀ-
 νιόχοις ὄλον δίφρον κομί-
 ζεις, ἀταρβεῖ φρενὶ
 Ἥλθες ἤδη Λιβύας πεδίου

τόσσ', quod Schmidius recepit. Est quod me teneat in his inde a v. 46. ἀλλὰ κρέματαί (scil. τόσα) ὀπόσα χ. Et sequitur tamen v. 51. τόσσ' ἔχει. Quod si interpungas post ἀλλὰ (sc. τὰ ἔντα) κρέματαί ὀπόσα—νάσος θεοῦ· τόσσ' ἔχει, desit copula, ὀπόσα γὰρ vel δὲ, aut, si medearis, ὄσα δὲ, parum suave est illud concise dictum: ἀλλὰ κρέματαί. Possis interpungere: ἀλλὰ κρέματαί. ὀπόσα—ἄμειψεν. ἀν' κοιλόπεδον νάσος θεοῦ τόσσ' ἔχει κυπαρίσσινον μέλαθρον—. Videndum tamen, an non praestet redire ad pristinam lectionem: τό σφ' ἔχει. Est scilicet σφὲ pro αὐτῶ, et τὸ vel καθ' ὃ, vel ut τὸ sit ὃ (νάσος) ἔχει αὐτὰ κατὰ τὸ μέλαθρον. 55, 56. καδέσσαν-το τὸ μ. vel -S' οἱ μονόδροπον φυτόν, utpote in trochaico dimetro, emendat Pauw, ut metro subveniat. Π. κάθεισαν 56. τῶ μ. φυτὸν Mingarell. Sic et ἔσαι Pyth. iv. 486. Ipso tono pronuntiatum fuit σομμο—. Ἰσσαντο de ara exstructa jam vidimus Pyth. iv. 363. Fuit autem Pindari aetate in aede Delphica statua lignea, tota quidem ex una arbore sculpta, a Cretensibus posita: ad quam nunc pro donario quadrigæ Arcesilæ a Carrhoto dedicatæ sunt. 62. πεδὰ Schmid. ex Pal. C. Vulgo μετά. 64. μναμήιον trisyllabum erit: nisi, Mingarello monente, velis in versu choriambico opponere iambo in oppositis anapaestum. 66. νιόχοισιν ante Schmid. qui emendavit ad metrum ex Pal. C. adde Bodl. γ. 68. ἤλθιν, sc. Carrhotus, Pal. C.

Ἐξ ἀγλαῶν ἀέθλων
 70 Καὶ πατρώϊαν πόλιν.
 Ε. β'. Κ. ιδ'.
 Πόνων δ' οὐ τις ἀπόκλαρός ἐστίν,
 Οὐτ' ἐσέται. ὁ Βάττου
 Δ' ἐπεται παλαιὸς
 Ὀλβος ἔμπας τὰ καὶ τὰ νέμων,
 75 Πύργος ἄστεος ὄμμα τε φαινότατον
 Ξένοισι. κείνόν γε καὶ βαρύκομποι
 Λέοντες περὶ δείματι
 Φύγον, γλῶτταν ἐπεὶ σφιν ἀπένεικεν
 Ὑπερποντίαν.
 80 Ὁ δ' ἀρχαγέτας ἔδωκ' Ἀπόλλων
 Θῆρας αἰνῶ φόβω,

69. ἔξ ἀγαθῶν idem Pal. C. 70. πατρώϊαν scribebatur ante Schmid.
 71. Sustuli interpunctionem. Primum cum Batti progenies dicenda esset, ὄλβος
 Battiadarum est πύργος ἄ. praesidium civium et hospitem salutem, tum ἔμπας, quod Schol.
 per ὄμῳς, ὁμοίως exponit, est pro utique, ut saepe; etsi insidet adversativa vis: in
 utraque fortuna tamen Battiadarum domestica fortuna obtinet. 77. περὶ δείματι.
 notabilis usus voc. περὶ pro διά. [Ilgen. ad Hymn. in Cerer. 429. Ex Schedis.]
 Nam περιέφυγον vix vim haberet. 78. φύγον emendavit Schmid. suffragante
 Schol. Vulgo φεύγον. In verbis argutantur interpretes. γλῶτταν ἐπίσφι ἀπέ-
 νεικεν nihil aliud est quam, cum in verba erumperet, qui adhuc linguae usu caruerat.
 Forte fuit ἐπένεικεν. Res illustranda ex Pausan. x. 15. f. [Heynius in textu
 correxit γλῶσσαν.] 80. ἔδωκ' Ἀ. emendavit metro et Pal. B. obtemperans
 Schmidius pro vulgari δῶκεν Ἀ.

71. Nova sententia. Iterum attingit
 calamitatem temporum: v. ad v. 12.

72. Fortuna domus, quam dicit Fortu-
 nam Batti: ὁ Βάττου δ' ἐπεται (πάρεστι,
 παραμένει) παλαιὸς Ὀλβος ἔμπας τὰ καὶ
 τὰ νέμων (moderans secunda et adversa
 [refer. ad πόνους 71, τὰ καὶ τὰ ἐσσεῖ varia
 monet Gurlitt. ut Ol. ii. 93. P. vii. 23.
 Ex Schedis.]: v. ad Olymp. ii. 98.)
 πύργος ἄστεος, ὄμμα τε φαινότατον ἔ-
 νοισι, civium praesidium, hospitibus gratum
 invitamentum ὄμμα φαινόν pro φόβω. [l.
 liberalitas. l. splendor conspicuus. Ex

Schedis.] κείνος (τὸν Ὀλβον) etc. Locus
 est simillimus obscuro illi Ol. ii. 96.

101. ubi Πλοῦτος—ἀστὴρ ἀρίζηλος, ἀλα-
 θινὸν ἀνδρὶ φίγγος. Est autem τοῦ Ὀλ-
 βου eadem notio, quae Romanis: Fortu-
 na domus Augustae. Supra Pyth. iii.
 150-153. erat Πότμος simili in loco.
 Multa autem adversa evenerant Arcesi-
 lao, qui civium suorum odia in se con-
 citaverat.

76. κείνόν γε—paullo abruptior transi-
 tus ad Batti fortunam.

Ὅφρα μὴ ταμία
 Κυράνας ἀτελῆς
 Γένοιτο μαντεύμασιν.

Σ. γ'. Κ. ιδ'.

- 85 Ὅ καὶ βαρειῶν νόσων
 Ἀκέσματ' ἀνδρεςσι καὶ
 Γυναιξὶ νέμει, πόρην τε κίθαριν,
 Δίδασί τε Μοῖσαν οἷς ἂν ἐδέλῃ,
 Ἀπόλεμον ἀγαγὼν
- 90 Ἐς πρᾶπίδας εὐνομίαν,
 Μυχόν τ' ἀμφέπει
 Μαντήϊον τῷ καὶ Λακε-
 δαίμονι ἐν τ' Ἀργεῖ καὶ
 Ζαθέᾳ Πύλῳ ἕνασσεν ἀλ-
- 95 κᾶντας Ἡρακλῆος
 Ἐκγόνους Αἰγίμιου τε. τὸ δ' ἐ-

82. ὄφρα habere locum, seu trochæus sit, seu pyrrhichius, monet Mingarellus.
 92. Laborat metrum in Choriambis; itaque Schmid. edidit τῷ καὶ Λακε— . Sed et sequens, quod Schmidius quoque monuit, versus deficit: itaque Pauvius emendabat: τῷ Λακεδαί- μων' ἐν τε καὶ Ἀργεῖ, Ζαθέᾳ τε Πύλῳ, &c. 96. Lectio ed. Rom. et hinc Brubach, ac Morell. est: τὸ δ' ἐ- μὸν (ισπίν,) γαρύεν τ' (γαρύεν τὸ) ἀπὸ Σπάρτας κλῆος, decus quod mihi venit ex Sparta, quatenus, qui eo venerunt cum Heraclidis (moxque hinc Theram migrarunt) Ægidae, conjuncti fuere genere cum meis majoribus, vel tribulibus Ægidis, qui Thebis sunt. Similem sententiam ex abrupto orditur Ol. vi. 140. sq. ut Thebarum laudes interponat. Deseruerunt hoc Crat. Steph. et hinc alij, qui ex Aldo, quod et habet Gotting., repetierunt: γαρύεντ', quod Scholiastes quoque interpretatur, metro tamen repugnans; unde Schmidius re-

85. ὄ vel ὀ pro ὄ. Moratur in Apollinis laudibus, forte respectu ad vitium linguae Batti sublatum, paratque transitum ad oraculum memorandum. Mox 87. πόρην pro πορτῶ. Et v. 90. εὐνομία ad tranquillitatem spectat et otii amorem rectis studiis paratum: ut opponatur ferocia animi, et immanitas ru-

dis et barbaræ mentis, quæ ad arma et cædes fertur.

92. τῷ. ἐν ᾧ μαντεύω, sorte data, fecit habitare.

96. seq. Convenit mihi, tanquam Thebano, gloriam, quæ a Spartanis in nos redundat, memorare. Rem attigerat sup. Pyth. i. 124. Heraclidarum καθ' ὅδῳ in

μὸν, γαρεύεν τ' ἀπὸ Σπάρ-
 τας ἐπήρατον κλῆσις

A. γ'. K. ιδ'.

Ἵκοντο γεγενναμένοι
 100 Ἴκοντο Θήρανδε φῶ-
 τες Αἰγεΐδαι, ἐμοὶ πατέρες, οὐ
 Θεῶν ἄτερ· ἀλλὰ μοῖρ' ἀτις ἄγεν
 Πολύδυτον [ἐς] Ἴεραννον.

finxit γαρεύσις, quod inde servarunt editores. Etiam Pal. C. γαρεύεντ', scholio apposito: λέγουσι, quasi esset γαρεύοντι scriptum. Forte γάρον est pro ἐγήρει, scil. Apollo: et prædixit ille. v. mox ad 103. sc. monitu, ut se adjungerent Heraclidis. [Heynius textui adscriptis: f. ἕμὸν, et v. 101. ἕμοί. præterea v. 97. γαρεύοντ'. addita hac interpretatione: *Narrant vestram famam a Sparta ortam, unde Ægida Theoram venerit, vestri majores, sacra inde (Sparta) absportantes Carneæ, ita ut Cyrene nunc ea celebret.*] 99. Ante Schmid. γεγενναμένοι. prave. 102. ἄγεν ex emendat. Schmidii, vulgo ἄγεν a Rom. inde. Aldus ἄγεν. 103. Est in metro vitium, abundante syllaba. ἰς Ἴεραν reposuerat Schmidius, ut metro satisfaceret, Theoram intelligens. Sed vir doctus alienam plane fabulam, alienumque Ægeum, Æolyçi f. Theræ nepotem, (quem Pausan. iv. 7. pag. 296. laudat) h. l. immiscuit, omniaque turbavit. Agnoscit duplicem proceleusmaticum Pauw. Mínga-

Peloponnesum interfuerant Ægimii posterii. Fuere ex Ægidarum tribu, quos majores suos profitetur fuisse poeta, qui se iis adjunxerunt et Carneæ sacra in Laconicam propagarunt; ex eorum posteris fuere qui inter colonos Theræ et mox inter conditores Cyrenes adscripti erant. [V. Apollodor. Excurs. 2. ad Virgil. Æneid. x. *Antiquar. Aufs.* pag. 77. *Ex Schedis.*] At in Ægidis v. 101. cum Pindaro Herodotus non convenit, qui lib. iv. 149. Ægidas ducit a Theræ nepote, Ægeo. Habuit quoque Ægeus Spartæ heroum: Pausan. iii. 15. p. 245. f. Suspicio esse hoc illud ipsum, quod Herodot. l. 1. narrat τοῖς ἐν φυλῇ ταύτῃ ἀνδράσι positum esse. Ejusdem Ægei meminit Pausan. iv. 7. p. 296. med. Magis conveniant cum Pindaro narrata ab Ephoro: quæ com-

memorat Schol. ad h. l. Ceterum ante omnia cf. Isthm. vii. 13. sq. et ibi Schol. e quo patet, variam fuisse et incertam famam. De cognatione Thebanorum, Spartanorum, et hinc Cyrenæorum, docte disputat Gedik. in *Select. Carm.* ad Pyth. ix. 135. et jam olim Simson. ad ann. 2907.

103. sq. Locus salebrosus; quem si eo modo, ut in V. L. feci, expediendum putes, extrito ἰς, nexus sententiarum erit hic; ἴνδεν πολύδυτον Ἴεραννον, τὴν Καρ. νῆα, ἀναδιξάμενοι Ægιδᾶ Ἴκοντο (quod ex v. 100. repetendum) ἰς Κυρένας πόλιν, ἴνδε, Thera, susceptis sacris Carneis, venerunt Cyrenen. [Potest jungi: ἴκοντο—(οὐ Διῶν ἄτερ—ἴνδεν ἀναδιξάμενοι—σελιξίμην) (ἰς) Κυρ.— Mira tentat Gurlitt. *Ex Schedis.*]

Ἐνθεν ἀναδεξάμενοι,
 105 Ἀπολλων, τεὰ
 Καρνεῖα, ἐν δαιτὶ σεβί-
 ζομεν Κυρῆνας ἀγα-

tell. conj. ἀλλὰ μοῖρᾶ τις ἄγ' ἐς (vel ἐν, ut alibi) πολύδουτον ἔρανον. Sensus tamēn multo magis laborat, quān metrum: si Ægidæ Sparta Theram venerunt ad sacrum sollemne, ἐς πολύδουτον ἔρανον, sc. Carneia. At nec in Thera sacrum primum fuit institutum, et dudum Sparta Ægidæ id celebraverant, et, quod probabile fit, ipsi Ægidæ sacrum Apollinis Carnei attulerant domo. Saltem sic eloquenda esset res: ἀλλὰ μοῖρᾶ τις ἄγειν ἐς ἔρανον, sc. αὐτῶν, τοῦς ἐγγόνους Ἑρακλῆϊους. nam est narratio, hos præter Thebas proficiscentes incidisse in sacrum facientes Ægidæ. Enimvero facilis medicina. Dele modo ἐς, quod toties Poeta excludit. Nunc ordo verborum et sententiarum, ejecta vocula ἐς, exurgit multo commodior, si sic interpungas et dirimas: Ὅθιν γινῃ. ἴκοντο Θήρανδς φῶτες Διγείδαι, ἡμεῖ πατήρ-
 ρει, οὐ θεῶν ἄπειρ, ἀλλὰ μοῖρᾶ τις ἄγειν πολύδουτον ἔρανον ἐνθεν ἀναδεξάμενοι, Ἀπολλων, τεὰ Καρνεῖα, etc. Ita ipsa Carneia sunt ἔρατος πολύδουτος: agebatur enim multis victimis cassis et inter frequentes epulas domesticum hoc Lacedæmoniorum, et vero omnino Dorum, sacrum sollemne, de quo videnda primo loca Scholia Theocriti ad Idyll. v. 83. Pausan. iii. 13. et classicus locus Callimachi in Apoll. 72. sqq. et ibi vv. DD. Ea Carneia ex Lacedæmone Ægidæ Theram secum transtulerunt, inde Cyrenem. [Indicebant ea Archivi: et in eo mense ἐπιχειρία. Xenoph. II. Gr. iv. 7. 2. Cf. Clavier *Hist. d. pr. tems de la Grèce* i. p. 46. Ex Schædis.] 104. ἐνθεν non potest ad Spartam, quod remotius est, spectare, ut olim staretbam, sed ad Theram v. 100. unde sacra Apollinis translata sunt Κυρῆνας ἀγαπτιμέναν πόλιν. Unde perspectum quoque habeo, pendere hæc ultima ab ἴκοντο, ut juncta sint omnia hunc in modum: ἴκοντο Θήρανδς—πολύδουτον ἔρανον ἐνθεν ἀναδεξάμενοι Κυρῆνας ἀ. πόλιν. cumque sic copula desit, videtur τ' excidisse post ἔρανον, ut esset πολύδ. ἔρανον τ' ἐνθεν ἀ.—πόλιν (scil. ἴκοντο). 106, 7, 8. Nullus sensus commodus his versibus inest, quod etiam Pauw. vidit. ἐν δαιτὶ σεβίζομεν. Ita Pindarus se vel Ægidæ diceret Carneia ex insula Thera suscepta Cyrenæ celebrare. Atqui nec poeta Cyrenæ degit, nec se ullo modo cum Cyrenensibus confundere potest, nec procedit, si cum viro docto du Theil in Comment. de Carneis (*Hist. de l'Acad. des Inscript.* tom. xxix. pag. 194.) interpreteris: nos celebramus in sacris Cyrenæ: quod nec græco dici arbitror: σεβίζειν τινὰ hymnis; nec si scriptum erat: τεὰ Καρνεῖα, ἢ σ' ἐν δαιτὶ σεβί-ζομεν, pro (καθ') ἀ σεβίζομέν σς ἐν δαιτὶ. in quibus nos Thebani te sacris factis colimus, o Apollo. Locum corruptum esse patet ex metro. Pauw emendabat σεβίζομεν pro σεβίζειν, docte quidem; sed durior inde oritur junctura: ἀναδεξάμενοι τεὰ Καρνεῖα. (ἢ σς) σεβίζειν (scil. αὐτὰ) ἐν δαιτὶ (κατὰ) Κυρῆνας ἀ πόλιν. 106. Καρνεῖα, ἐν. hñtus est poeta indignus. Καρνεῖα' ἐν Schol. habet. Metrum laborat, del tamen ἐν. 107. Κυρῆνας ἀγα-πτιμέναν πόλιν retraho, ut modo dixi, ad ἴκοντο, quod omisso ἐς sollemne est. Mingarell. conj. Κυρῆνας κατ' ἐπιχειρία πόλιν.

- κτιμέναν πόλιν ἔχοντι τὰν
 Χαλκοχάρμαι ξένοι
 110 Τρῶες Ἀντανορίδαι. σὺν Ἑλέ-
 να γὰρ μύλον, καπνωθεῖ-
 σαν πάτραιν ἐπεὶ ἴδον

E. γ'. K. ιδ'.

- Ἐν ἄρει. τὸ δ' ἐλάσιππον ἔνθος
 Ἐνδυκέως δέκονται
 115 Θυσίαισιν ἄνδρες
 Ἰχνέοντες σφέ δωροφόροι,
 Τοὺς Ἀριστοτέλης ἀγαγε, ναυσὶ θοαῖς

108. Post πόλιν interpuncti. Sacris Carneis subjungit inferias vel sacra Antenoridarum heroum. Fuit ad urbem Cyrenen locus, qui secundum Scholia Ἀντηνοριδῶν λόφος appellatus fuit, luco consitus, ad quem viam duxerat Battus lapide stratam. v. sqq. Circa fontem Cyren acta Carneae fuisse, apparet ex Callim. in Apoll. 88. Montem eo nomine habet Justin. xiii. 7. πόλιν γ', ut verum fulciat, Pauw. scribit. 113. Scholiastæ obtemperandum arbitror, ut Antenoridas καθαγιάσασαι, inferiis, honoraverint novi coloni. δέχισθαί τινα θυσίαις, ad sacra sua admittere, quod Pauw vult, græce vix dicitur. δῶρα de sacris nota. Heroes ἴππιοι, ἰσπύται, ἰσποχάρμαι, nunc ἐλάσιππον ἔθνος. 114. δέκονται verius Ald. quam δέχονται. δέχοντο emendavit Schmidius, qui totum locum minus bene expedit. Atqui et v. 108. ἔχοντι pro ἔχον τότε. 116. οἰχνέοντες Ald. cum Bodl. γ. et hoc verum arbitror. et Schol. id exponit: ἐρχόμενοι πρὸς αὐτοὺς. et alter: παραγίνονται μετὰ δώρων καὶ ἱναγισμάτων.

108. Apparet, fuisse antiquam fabulam Cyrenensium [v. Scaliger. ad Euseb. Animadverss. p. 54. f. 55. Ex Schedis.] Antenoridas cum Helena Troja profugos ad Libyam appulisse et collem in littore obsedis; quo factum, ut pro heroibus illi a Cyrenensibus colerentur. [Gedik. simplicius: Antenoridas advenæ Batti admittunt suis sacris; ut simul habitaverint urbem. Ex Schedis.] Variis modis hæc tractata fuere in Νόστοις. Ita Lysimachus narrat, Menelaum in Libyam venisse,

apud Schol. Lycophr. 874. alii, Locros Ajace Oilei orbatos, unde Virgil. Æn. xi. 265. illustratur. Itaque: ἔχοντι τὰν pro ἦν ἔχουσιν Ἀντηνορίδαι, tenent, scil. tanquam heroes indigenæ, qui præsumt urbi, eam tuentur. Jam 113. τὸ δὲ ἐλάσιππον ἔθνος, hos Antenoridas, tanquam ἥρωας ἰγχωρείους, colunt coloni cum Batto Thera profecti.—116. οἰχνέοντες (ἐπί) σφε, pro vulgari, προσερχόμενοι πρὸς αὐτοὺς, adeuntes eos σὺν δώροις: pro quo δωροφόροι, quatenus munera, b. c. sacra, fuerunt.

- Ἄλὸς βαθεΐαν κέλευθον ἀνοίγων.
 Κτίσεν δ' ἄλσεα μείζονα
 120 Θεῶν, εὐδύτομόν τε κατέδηκεν
 Ἀπολλωνίαις
 Ἀλεξιμβρότοις πεδιάδα πομπαῖς
 Ἔμμεν ἰππόκροτον
 Σκυρωτὰν ὁδὸν, ἔν-
 125 ῥα, πρυμνοῖς ἀγορᾶς
 Ἐπι, δίχα κεῖται θανῶν.

Σ. δ. Κ. ιδ'.

- Μάκαρ μὲν ἀνδρῶν μέτα
 Ἐναιεν' ἤρωσ δ' ἔπει-
 τα λαοσεβῆς. ἄτερθε δὲ, πρὸ δω-
 130 μάτων, ἕτεροι λαχόντες αἶδαν
 Βασιλέες ἱεροῖ
 Ἐντί. μεγάληαν δ' ἀρετὰν,

120. Schmid. conj. εὐδύτονον. Sane Schol. εὐδυτενῆ καὶ λείαν. Nec tamen neesse.

124. Post ὁδὸν minore stigmatē interpunxi; nam jungenda sunt cum antecedentibus: *stravit viam eo loco, quo. pro, ab eo loco.*

126. ἐπὶ δίχα Schmidius disjunct, Rittershusio auctore. Idem Grammatici veteres et ratio suadent. Accedit Mingarellus; ita sejuncti. Vulgo ἐπίδιχα.

132. μεγαλῶν δ' ἀρετῶν et mox v. 134. ῥανθίσαν (deb. ῥανθισῶν) κώμων cum Pal. C. Ald. et Rom. hæc quoque κώμων θ'. sed metrum sic jugulatur, etsi alter quoque ex

119. Jam a Batto, conditore Cyrenes, debuit exstructum esse templum Apollinis, in quo Carneā celebrata fuisse videntur, extra urbem in luo, et via, lapidibus strata, quæ, inde a foro, quo loco Batti ἤρωσ erat, ad illud templum duceret; qua pompa sacra incedebat. [Similis via Alabandensis ad Mylasa. Strab. xiv. p. 974. A. Ex Schedis.]

124. Viam duxit inde a oarpite fori; ab eo loco, quo ἐπὶ τοῖς πρυμνοῖς, τοῖς ἰσχατοῖς, ἀγορᾶς κίτται (Battus) θανῶν.

130. Ceteri reges sepulcra habent ante regiam, seorsum a Batti monumento. λαχόντες αἶδαν, quasi sepulcrum Hades esset; fere ad Hebræorum rationem a Lowthio (Prælect. vii.) explicatum: ut Nem. x. 105. 6. 163. 4. coll. Pyth. xi. extr. Simili modo miscentur notiones sepulcri et inferorum apud Tragicos: v. c. Euripides in Hecuba 207, 8, 9.

132. Hi reges sepulti audiunt in inferis (χθονία φρεσὶ, ipsi χθόνιοι) claram suam virtutem, et opes regias, et decus Arcesilai,

- Δρόσω μαλθακᾶ
 ῥανθεῖσαν ὕμνων δ' ὑποχεύ-
 135 μασιν, ἀκούοντί ποι
 Χθονία φρενί, σφὸν ὄλβον υἱ-
 ᾧ τε κοινὰν χάριν
 Ἐνδικόν τ' Ἀρκεσίλα. τὸν ἐν ἀ-
 οιδᾶ νέων πρέπει χρευ-
 140 σάορα Φοῖβον ἀπύειν,

A. δ. K. ιθ'.

- Ἐχοντα Πυθωνόθεν
 Τὸ καλλίνικον λυτή-
 ριον δαπανᾶν, μέλος χαρίεν. ἀν-
 δρα κείνον ἐπαινέοντι συνετοί .
 145 Λεγόμενον ἔρέω
 Κρέσσονα μὲν ἀλικίας

Schol. ita legit. Ceperinus statim emendavit: *μεγάλαν ἀριτᾶν—ρανθεῖσαν κῶμόν* S'. Hinc ceteræ edd. interpolatæ diversis modis. 134. *ρανθεῖσαν κῶμων* et *κῶμων* S' ac *κῶμόν* S' metro claudicante legi, modo dictum est. At Schol. *ἀκούοντες τῶν ὕμνων τῶν εἰς Ἀρκεσίλαον, κοινὴν ἔχουσι τὴν χάριν οἱ πρόγονοι.* Subjicitur aliud Scholion haud dissimile. Unde Schmidius metro non consulens, sed metro et sententia aberrans, ὕμνων S' ὑπὸ χρευ-μάτων scripsit: *hymnum audiunt sub terra infusa.* Oxonienses retinuerunt, quod supra legitur; hoc scilicet sensu: *ἀκούοντί ποι χθονία φρενί* (ipsi χθόνιοι, illi reges sepulti) *μεγάλαν ἀριτᾶν ρανθεῖσαν ὕμνων δρόσω μαλθακᾶ ὑποχεύμασιν* τε, (*hymnis celebratum*) *σφὸν ὄλβον χάριν* τε (*decus*) *κοινὰν ἔνδικόν τε υἱῶ Ἀρκεσίλα.* [Sunt tria: ἀριτᾶν, ὄλβον, χάριν, σφῶν καὶ Ἀρκεσίλαου, unde ποινὰ sunt ea. Ex Schedis.] 135. *-μασίν γ'*, inserto fulcro, Pauw. Sed totum metrum aliter est constituendum. 138. *ἐνδικόν τ' Ἀρκεσίλα* in Schol. occurrit. 143. *Γλῶσσαν δὲ* emendavit Schmid.

quod in se redundat, celebrari hymnis, ἀριτᾶν—ρανθεῖσαν δρόσω μαλθακᾶ ὑποχεύμασιν τε ὕμνων, ut jam vidimus carmina comparari vino et libationibus: cf. inf. Pyth. viii. 81. Isthm. vi. 30. et sup. Ol. vii. pr. — 136. *σφὸν ὄλβον χάριν* τε *κοινὰν υἱῶ Ἀρκεσίλα* ἔνδικόν τε, *decus* [suum et filii. Ex Schedis.] *commune sibi cum filio idque meritum.* [debitum. Ex Schedis.]

130 - 143. Ad Arcesilaum spectant: quem victoriam in Pythiis consequutum par est chorum instituere in honorem Apollinis. — 142. *τὸ λυτήριον δαπανᾶν, πρεμιῖον, compensationem, ἀποινα*, ut saepe: v. c. P. ii. 26. ὕμνον, ἀποινα ἀριτᾶς. Sic Nem. v. 88. *μόχθων ἐμοιβά.* Isthm. viii. 2. *λύτρων καμᾶτων κῶμων.* Nem. x. 45. *σῶνων λάθαν.*

Νόον φέρεται·

Γλῶσάν τε θάρσος τε τανύ-

πτερος ἐν ὄρνιξιν αἰ-

150 ετὸς ἐπλετο ἀγωνίας

Δ', ἔρκος οἶον, σθένος·

Ἐν τε Μοῖσαισι ποτανός, ἀπὸ

Ματρὸς φίλας, πέφανταί

Θ' ἀρματηλάτας σοφός·

. δ. κ. ιδ'.

155 Ὅσαι τ' εἰσὶν ἐπιχωρίων κα-

λῶν ἔσοδοι, τετόλμα-

κῆ. θεός τέ οἱ τὸ

Νῦν τε πρόφρων τελεῖ δύνασιν,

Καὶ τὸ λοιπὸν, ᾧ Κρονίδαὶ μάκαρες,

149. Metro consulturus, tacite tamen, Schmidius -πίροις refluxit, Pauw -πί-
ρος δ', del. in. 150. ἀγωνίας legit Schol. pro ἐν ἄ. tum ἔπλετ' ἀγ. Gott.

Nihil tamen, nisi metro restitutum, pronuntiare licet. 152. ποτανός pro πο-
τηνός reposui: quod habetur intemeratum Pyth. viii. 46. Nem. iii. 139. Etiam
in choris, ut Eurip. Hippol. 734. 157. θεός τέ οἱ, malim θεί. ut sit θεός θεί

οἱ —. 158. Νῦν γὰρ Schmid. recte reposuerat. Potest tamen ferri νῦν τε — καὶ τὸ
λοιπόν.

159. Versus in media parte, Pæone secundo prorsus corrupto,
laborat. Post καὶ τὸ λοιπὸν Oxonienses ex Bodl. γ. receperant, ᾧ πλεῖστα Κρονίδαὶ
μάκαρες, non videntes, metrum ita non minus ruere, quam in vulgari lectione.
Schmidius refinxerat: Καὶ τὸ λοιπὸν αἶν, ᾧ Κρονιάδαι μ. Paulo melius Pauw: Καὶ
τὸ λοιπὸν αἶν γὰρ, Κρονίδαὶ μ. sed displicet fulcrum. Hactenus præstat retinere,
quod libri habent.

[147. φέρεται. ἔχει, νίμφοι. Et Sche-
dis.]

150. (κατ') ἀγωνίας σθένος (αὐτοῦ
ἴσπιν) οἶον ἔρκος. robur ejus est murus, h.
e. invictum est.

152. Ἐν τε Μοῖσαισιν, h. ἐν τῇ μουσικῇ,
πέφονται ποτανός, sublimi ingenio est, ἀπὸ
ματρὸς, natura, ἀρματηλάτας τε σοφός.

155. ἐπιχώρια καλὰ sunt studia rerum
honestarum, quibus vacant οἱ καλοὶ,
ingenui liberalius instituti; ut res gym-

nastica, curulis litteræ, poetarum lectio'
ars oratoria. Hæc studia ille aggressus
est, προσῆλθε. pro hoc lyricè dixit
τετόλμακας τὰς εἰσόδους.

159. καὶ (ἴσ) τὸ λοιπὸν, etiam in futu-
rum; ᾧ μάκαρες Κρονίδαὶ, διδοῦτε (αὐτῶν),
vel αὐτὸν ἔχουσιν ἔχουσιν δύνασιν (h. e. ἀρι-
στὴν, qua efficiuntur res) ἐπ' ἔργασιν ἀμ-
φί τε βουλαῖς.

163. Ad δαμαλίζοι repeto δύνασιν, ne
qua adversa fortuna succedat. Pro hoc

- 160 Διδόϊτ' ἐπ' ἔργοισιν ἀμφί τε βουλαῖς
 Ἔχειν μὴ φθινοπαρεῖς ἀ-
 νέμων χειμερῖα καταπνοῶ δα-
 μαλίζοι χρόνον.
 Διός τοι νόος μέγας κυβερνᾷ
- 165 Δαίμον' ἀνδρῶν φίλων.
 Εὐχομαί νιν Ὀλυμ-
 πία τοῦτο δόμεν
 Γέρας ἐπὶ Βάττου γένει.

163. χρόνον. importunum hoc, etsi pro διὰ χρόνον dictum putes. Fuit, puto, χρόνος. δαμαλίζειν pro δαμαῖν. μὴ δαμαλίζοι sc. τὴν δύνασιν. ne ejus virtutem evertat tempestas aliqua (tanquam arborem).

168. Molestum est ἐπί: sive sit ἐπὶ γένει, pro ἐν, in Battii domo: sive ἐπιδόμεν pro ἐπιδούναι, addere. Forte fuit ἔτι: δόμεν ἔτι τοῦτο γέρας (ἐν) Ὀλυμπίᾳ.

dixit: ne tempestas evertat, labefacta, ejus virtutem in agendo et consulendo. χρόνον, διὰ χρό. alias χρόνος, pro σὺν χρό.—165. Lect. ἀνδρῶν φίλων, pro θεοφίλων.

168. Victoriā quoque Olympiam Arcesilao contingere precatur. v. Var.

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ 5.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΕΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

Ad Thrasybulum conversa sunt poetæ verba; eum victoria Pythia laudum copias præclaras sibi parasse cum victoria—18. tum pietate in parentem; qua Antilocho Nestoris filio comparatur.—45. Aliæ ejus laudes.

Σ. ά, Κ. 9.

ΑΚΟΥΣΑΤ· ἥ γὰρ ἐλινώπιδος Ἀφροδίτας
Ἄρουσαν ἢ Χαρίτων ἀναπολίζομεν,

Inscriptus est hymnus Xenocrati victori: qui Theronis Agrigentini frater fuit: (de quo Ol. ii. 89. ubi v. Schol.) In ipso carmine poeta Thrasybulum filium appellat victorem (v. 15. 19. sqq.) ac celebrat; nihil de patre, sed de filii pietate in patrem memorat. Unde in eam opinionem descendi, ut persuasum mihi habeam, Thrasybulum victorem parentis victoris nomen a præcone pronuntiari jussisse. Ita bene omnia se, habent. cf. inf. Isthm. ii. et Scolium in Fragm. p. 8. Ceterum videtur victoria hæc respici Isthm. ii. 26, 27. at diversa ab ea est altera, quam

Est hoc carmen multis difficultatibus obseptum, quæ partim a re metrica proficiscuntur, partim ab interpretatione. Quod ad istam attinet, desudarunt in ea post Schmidium et Pauvium Dawes.

Misc. crit. s. 2. p. 37. sq. et Mingarell. Versuum cujusque strophæ 2. et 4. metrum incertum aiunt. Dawes miro acumine observavit, in hoc carmine versus 2. 3. 4. in omnibus strophis eire in

Ὀμφαλὸν ἐριξρόμου χθονὸς
 Ἐς ναὸν προσοιχόμενοι, Πυθιόνικος
 5 Ἐνθ' ὀλβίοισιν Ἐμμενίδαϊς

Theron et Xenocrates communi nomine obtinuerant Ol. ii. 88—93. 1. *η*, utique, haud dubie scribendum pro vulg. η —*η*, quod languet, η quoque est in Gott. 2. ἀναπολήσομιν refinxit Schmidius, *versabimus, arabimus*. Sed πολλῶν etiam πολίζειν afferri potuit, ut tot alia: occurrit quoque πολίειν. [Hegniius in textu post ἀναπολιζόμεν posuit coli signum.] 4. ἔς ναὸν προσοιχόμενοι. Offenderunt hæc viros doctos. Satis videbatur ναὸν προσοιχόμενοι. Nec tamen hoc, quod, errore nescio quo abreptus, olim putabam, metri lege stare potest. Dawes emendabat ἔς ναὸν παροιχόμενοι. Reprehendebat hoc Dorvill. ad Chariton. p. 255. probat Burgess. ad Dawes. p. 353. et 527. rejicit iterum Northmore ad Tryphiod. 360. tucturque exemplis usum præpositionum πρὸς et εἰς, ut Iliad. i. 381. εὐδ' ἄρ' εἰς Ὀρχομενὸν προτινίσσεται. [Cf. Huschke Comment. de Orph. p. 13. Ex Schedis.]

syllabam brevem, reliquos versus omnes in syllabam longam, præter 30. et 31. quod ille casu factum negat. Ultimam tamen versus ubique esse longam omnes credebamus, et iterum contra Dawes. asservit Vauvilliers (*Mem. de l'Acad. des Inscr.* xlv. p. 229.) Verum hæc, aliena ab hoc nostro consilio, (non enim attingimus nisi quæ sententias poetæ obscurant) futuro Pindari editori relinquenda sunt. Agitur nunc de interpretatione, adeoque de re metrica tantum hactenus, quatenus illa ex hac apta et nexa est.

Carmen Thrasybulo (a poeta valde amato juveni: v. inf. Isthm. ii. et Scelion in Fragm. p. 8.) scriptum esse in victoriam patris Xenocratis, cujus quadrigas ipse filius rexerat, patremque victorem pronuntiari jusserat, jam ante a nobis observatum erat. Fuit enim Xenocratis victoria Pythica et Isthmica; utraque a Simonide quoque carmine celebrata, v. Schol. ad Isthm. ii. pr. Initium facit poeta ab eo, quod invitavit ad audiendum hymnum laudum Xenocratis. *Audite, inquit, canam laudes Xenocratis, Agrigentini, victoris Pythici: pro ludis Pythicis nominat Delphos: in his ludis parata fuerat multorum*

hymnorum materies Agrigentinis per victorias civium; hanc materiem hymnorum appellat Θεσαυρὸν ἕμνων, comparatione aliorum thesaurorum, qui in templo Delphico erant, ad servanda donaria variarum urbium ac populorum: de quibus multa apud Herodot. et Pausan. memorantur. Jam his donariis præstant laudes et hymni, poetæ virtute ad posteritatem perduraturi.

1—13. *Attendite; paro hymnum in laudem victoris Pythici, cui apud Delphos partum est decus æternum. Ager [etiam armenta. Apollon. ii. 513. Ex Schedis.] Musarum a poetis coli dictus, res nunc nota est. cf. Nem. vi. 56. x. 49. Nunc quoque ager Veneris et Charitum memoratur. Χάριτις Musæ lyricæ poeseos. Earum ager colitur, dum poeta in carmine, in laudibus victoris, est occupatus. Fatendum tamen, duram esse duorum troporum diversorum juncturam: dum Delphos προσοιχόμενοι ἀραρε dicuntur. ἐριξρόμος χθὼν dictum putabam eodem modo, quo Ποσειδῶν ἐνοσίχθων ἐνοσίχθων, concussor terræ, propter motus sive ex subterraneis aquis, sive quatenus mare ambit terram fluctibus suis adstrepentibus littori: ut ἄλιπλαγκτος γαῖα.*

Ποταμία τ' Ἀκράγαντι καὶ μὲν Ξενοκράτες
 Ἔτοῖμος ὕμνων
 Θησαυρὸς ἐν πολυχρύσῳ
 Ἀπολλωνία τετείχισται νόπᾳ·

A. á. K. 5'.

- 10 Τὸν οὔτε χειμέριος ὄμβρος ἐπακτὸς ἔλθῶν
 Ἐριξρόμου νεφέλας στρατὸς ἀμείλιχος,
 Οὔτ' ἄνεμος ἐς μυχοὺς ἄλός

Legebat *is*; *viden* Schmid. at Pauw *viden is pr.* ut tamen dubitaret, an prior in *viden* correpta sit a Pindaro. Atqui ei producta illa est, ut aliis; v. c. Pyth. iv. 97. viii. 89. Scilicet laborant viri docti in metro constituendo. Versum choriambicum esse nemo dubitet; sed præfixum esse ditrochæum volunt. Mingarellus versum incipere posse ab antispasto aiebat. Equidem in metro constituendo nihil mihi arrego: puto tamen, ad epitritos revocari posse et hunc et versus antitheticos. [Gilb. Wakefield em. *is*. v. παρερχόμενοι. (Silv. Part. ii. p. 134.) Ex Addendis.] 13. ἄξει, pro ἤξει, ut trochæum haberet, reposuerat Schmidius. vulgo ἄξει. et sequitur ἀπαγγελίῃ. Oxonienses ex Bodl. γ. ἄξει. Tum χερᾶδι erat; at χερᾶδι emendatum ex Etymol. et Iliad. φ. 319. τυπτόμενος erat, sc. ἄνεμος. At ventus τύπτει, non τύπται. Iliad. λ. 306. ζέφυρος βαθείη λαίλαπι τύπτων. Tum τυπτόμενοι idem liber et Gott. nec tamen magis accommodate ad rem, quam vulgare. Deberet saltem τυπτόμενος esse formæ mediæ pro τύπτων. Sic locum habet Scholion: οὔτε ἄνεμοι ταῖς πνοαῖς τύπτουσι καὶ σπείφουσι etc. Pauwius versus sic constituit: Παμφόρου ἄξει χερᾶδι θρυπτόμενον: fractum et comminutum. Ad sensum constituendum haud dubie ἄξει requiritur et τυπτόμενον; admisit quoque Dawes, sed mire interpretatur, quem neque imber, neque ventus rapiet glareæ ictus patientem, irrisus propterea Act. Erudit. 1750. p. 413. Verum opes puta in mare mersas fluctibus volentibus se in fundo versari et agitari: Θησαυρὸν (ἰν) χερᾶδι τυπτόμενον. In Etymol. voc. χερᾶδος e Pindaro laudatur χερᾶδι σποδείων. quod ad h. l. revocarunt viri docti. Vox est doctior, idem significans quod τύπτει, παίν. v. Hesych. cf. Eurip. Hippol. 1238. et ibi Valk. Pro ea vulgatio irrepisse videri potest τυπτόμενος. Metro tamen haud convenit; et jejunum est explere χερᾶδι δὴ σποδείων. Fragmentum ergo ad alium locum spectavit.

7. Θησαυρὸς ἰστοῖμος, quatenus victoriae Pythicae parata sunt argumenta laudum et hymnorum. Dictum autem cum respectu ad Θησαυροῦς templi Delphici, quibus donaria servabantur: quos novimus ex Herodoto et Pausania, ut

diximus.

v. 10—14. respicit divitias navi transvectas.

[12. μυχοὺς ἄλός. v. Euripid. Herc. fur. 400. *Et. Schedis.*]

Ἄξει, παμφόρῳ χεράδει τυπτόμενον. φά-
 ει δὲ πρόσωπον ἐν καθαρῷ,
 15 Πατρὶ τεῶ, Θρασύβουλε, κοινάν τε γενεᾶ
 Λόγοισι θνατῶν
 Εὐδοξον ἄρματι νίκαν
 Κρισαίαισιν ἐν πτυχαῖς ἀπαγγελεῖ.

Σ. β'. Κ. δ'.

Σύ τοι σχέδων νιν ἐπιδέξια χειρὸς ὄρδαν

13, 14. Post reliqua tentata, non minus dura, præstat ad ὕμνων Θεσαυρὸν hæc ita revocare, ut is sit φάει πρόσωπον ἐν καθαρῷ, h. φαίδρὸς τὸ πρόσωπον, ad declarandam lætitiā ex victoria. Simili ratione victoriā aliquoties declarat Pindarus. ὕμνων ille Θεσαυρὸς itaque (h. carmina illa) ἀπαγγελεῖ πατρὶ τεῶ γενεᾶ τε κοινὴν νίκαν. Prodigiousum enim est ad meum sensum, quod Dawes suppeditat: vultus thesauri hymnorum luce in pura victoriā prædicabit. Leniora tamen erunt omnia, si v. 18. ἀπαγγελεῖς legeris: Tu, o Thrasybule, πρόσωπον ἐν καθαρῷ (h. e. ἔχων πρόσωπον φαειρὸν) renuntiabis victoriā, νίκαν (σὺν) ἄρματι, κοινὰν πατρὶ τεῶ γενεᾶ τε, εὐδοξον λόγοισι θνατῶν, celebratam laudibus hominum, εὐδοξον διὰ τῶν λόγων. Inciderunt in hoc plures. Mingarellus ἀπαγγελεῖ, ut poeta ipse nuntiet. 15. κοινᾶ τε γενεᾶ λ. δ. εὐδοξον ἄρματονίκαν Κρισαίαις ἐν πτυχαῖς ἀπαγγελεῖ Bodl. γ. quod et ipsum non incommodum est: hymnus genti communi stirpe prognata victorem Pythicum nuntiabit. Sed præstat vulgata lectio. Victoriæ decus et splendor totam gentem attingit. Κοινὰ τε γενεᾶ Ald. 17. ἄρματονίκαν Bodl. γ. vide ad v. 15. ἄρματονίκαν Ald. Rom. et cett. 18. Κρισαίαις ἐν Bodl. γ. vide ad v. 15. ἔξαγγελεῖ Schmidius ad metri schema refinxit. πτυχαῖσιν ἀπαγγελεῖ Aldus, ut duæ breves pro longa sint: quod et Dawes sequitur. 19. ἐπὶ διέξια scribere jubet Pauwius. Et sic jam Aldus edidit. An tamen poc-

14—18. φάει δὲ πρόσωπον ἐν καθαρῷ. Solenne est, Κῶμον et Hymnum venire, descendere, duci ad victorem, in victoris domum. Nunc ad Θεσαυρὸν ὕμνων hoc idem transfert poeta: audacter an tumide, non dicam. Nos reddamus sic: Hymni illi patri tuo, Thrasybule, nuntiabunt victoriā curulem Pythicam, qua tu patrem renuntiasti victorem. Simplicissimum est, inter tot contortas rationes verba ad hunc modum constituere. Probabile tamen fit, de Thrasybulo

reduce hæc dici, et legendum esse: tu, o Thrasybule, ἀπαγγελεῖς. [Sic Heynius in textu correxit.] Porro durum tamen lyricum est illud, quod ille absolute est, (κατὰ) τὸ πρόσωπον (ὄν) ἐν φάει καθαρῷ, h. e. ἔχων πρόσωπον ἐν φάει, πρόσωπον φαειρὸν. Omnino conjectore indiget totum fere carmen, non interprete.

19. σχίδων νιν, aut ὕμνων Θεσαυρὸν, aut τὴν Νίκην, quod mitius. (ἐκ) χειρὸς pro χερσὶ, ἀγίης ἐπιδέξια ὄρδαν ἐφημισύ-

20 Ἄγεις ἐφημοσύναν, τάν ποτ' ἐν οὔρεσι
 Φαντὶ μεγαλοσθενεῖ Φιλύ-
 ρας υἱὸν ὄρφανιζομένῳ Πηλεΐδᾳ παρ-
 αινεῖν· μάλιστα μὲν Κρονίδαυ,
 Βαρυόπαν στεροπαῖν κεραινωῶν τε πρῦτανιν,

tam lyricum deceat ἐπὶ δεξιᾷ χειρὸς, equidem dubito. Gravior dubitatio mihi subnascitur de vulgari interpretatione: tu tenes patrem dextra. σχίδων νιν aut ad eundem Θεσαυρὸν ὕμνων referendum aut ad Νίκην. Quod enim dudum verebar, ne hæc victoria Pythica, quam Ode celebrat, non Xenocratis, sed filii Thrasybuli fuerit, male ad patrem referri cæpta, vix nunc dubitari posse puto. Itaque filius victor rediens inter chori, κάμειν, voces et cantus, pietatis in patrem non inmemor est, adeoque ei adducit seu hymnos, seu victoriam: quod per se admodum lyricum est. Forte eodem modo apud Hesiod. Sc. Herc. 339. Minerva Νίκην ἀθανάτης χερσὶν καὶ κῦδος ἔχουσα fuit καὶ Κῦδος ἄγουσα. Et convenit victori Νίκην iuxta se incedentem habere, ut Romæ triumphantes Victoriæ signum in curru. Simile est Pyth. v. 36. ubi redux victor auriga οὐ τάν Ἐπιμαθείος ἄγων θυγατέρα Περὶφασιν ἀφίκετο, ut h. l. victor Νίκην assidentem in curru habet. Jam reliquorum verborum junctura vel sic ambigua est. Potest jungi: σχίδων νιν ἐπὶ δεξιᾷ χειρὸς, quod vix lyricum est; saltem esto σχίδων νιν (ἐκ, κατὰ) χειρὸς, ἄγεις ἐπὶ δεξιᾷ. quod tamen non magis placet. Verum ἐπιδείξια quoque est pro ἐπιδειξίως, scite, commode, opportune, sive ut ad σχίδων retrahatur, sive ad sequens ἄγεις. Potest quoque jungi σχίδων ἄγεις νιν, tum erit (κατ') ὄρφαν ἐφημοσύναν. Aut dicendum est: ἄγεις ἔρθαν ἐφημοσύναν pro ἔχεις, tenes, meministi verum illud præceptum, aut ἄγεις, in memoriam revocas, ἐπιδείξια, opportune. Nescio an hoc in animo habuerit vetus grammaticus, qui ultima sic reddit: οὐ ποῖον, ᾧ Θερασέουλε, δεξιᾷς καὶ ἀληθῆς ἄγεις τὴν ἱστολίην καὶ παραίσεις. Ceterum secundum hæc omnia vitium latere potest in uno vel altero verbo. Suspicio enim in hac strophâ plura vitia latere. 20. ἐφημοσύναν vitium ed. Rom. et hinc reliquar. edd. Schmidius, metro monente, emendavit secundum Aldum. Porro τὰ ποτ' refinxit Schmid. male, veritus de metro. Erat ὄρεσι adversus metrum. Sed jam Schmidius emendatum dedit οὔρεσι. et sic Ald. οὔρεσιν. ὄρεσι τάν ποτι Dawes. Sed Pauw (quem v. ad 2.) non Pæonem, sed Ionicum colum esse docet. 22. Metrum laborat. Schmidius emendavit: -ρας υἱ' ἔρφ. At Pauw: ut Φιλύρας superiorem versum claudat, tum: Τῖν ἔρφ. Porro Πηλεΐδᾳ vulgg. edd. quod defendit Pauw: posse enim η ante vocalem corripri. Schmidius refinxit: Πηλεΐδᾳ. Pal. C. et Bodl. γ. Πηλεΐδᾳ. ὄρφανιζο- μίνῳ est a parentibus in solitudinem abducto. 24. βαρυοπαῖν Bodl. γ. Verum

ναν, opportune in memoriam revocas verum pit. De singulis v. V. L.
 illud præceptum. [minus bene. sed κατὰ 25. Præceptum illud antiquum esse
 τάν—. Ex Schedis.] Respicit autem debuit: primo loco Jovem, secundo pa-
 poeta pietatem in patrem, quod victor rentes esse colendos. [Cf. Æschyl. Eu-
 patrem victorem renuntiare jussisset, et men. 544. Ex Schedis.] Verba sunt cor-
 nunc Victoriâ ad patrem redux addu- rupta. v. V. L.

- 25 Θεῶν σέβεισθαι
 Ταύτας δὲ μὴ ποτε τιμᾶς
 Ἄμείρειν γονέων βίον πεπρωμένον.

A. β'. K. Ϛ.

- Ἐγένετο καὶ πρότερον Ἀντίλοχος βιατὰς
 Νόημα τοῦτο φέρων, ὃς ὑπερέφθιτο
 30 Πατρὸς, ἐναρίμβροτον ἀναμεί-
 νας στρατάρχον Αἰδιόπων Μέμοννα. Νεστό-
 ρειον γὰρ ἵππος ἄρμ' ἐπέδα,
 Πάριος ἐκ βελέων δαίχθεις· ὁ δ' ἔφεπε
 Κραταιὸν ἔγχος·
 35 Μεσσανίου δὲ γέροντος
 Δοναθεῖσα φρὴν βόασεν παῖδα ὄν·

et vulgare βαρυόταν ita est accipiendum, recte pro βαρυοπαῖν, a βαρυόσης. Nec ad Κρονίδαν potest referri βαρυόταν. Est tamen cur βαρυοπαῖν præferas, quia στερροπαῖν sequitur, eodem modo inflexum, non στερροπάν. Vulgarem lectionem etiam Schol. habuit. 25. Θεῶν vix recte se habere potest. Quam præclarum enim hoc præceptum: inter omnes deos maxime Jovem esse colendum? Immo vero θεὸν legendum: μάλιστα μὲν Κρονίδαν— θεὸν σέβεισθαι. σέβεισθαι et obliqua, et recta potest esse oratio pro, σίβου. Nec minus corruptum v. 26. ταύτας. quam enim vim habet ταύτας τιμᾶς? hoc honore non esse privandos parentes? h. e. hunc honorem ipsis esse perpetuo servandum? Excidit epitheton τιμᾶς, sed quale illud fuerit quis definiat? potest κιδνᾶς, κλιτᾶς, locum habere. Spectat huc fragmentum Eurip. ex Antiope ap. Stob. Τρεῖς εἰσὶν ἀρσται, ἃς χρὴ σ' ἀσκεῖν, ἃ τέκνον, θεοὺς τε τιμᾶν τοὺς τε θρῦψαντας γονεῖς νόμους τε κοινούς Ἑλλάδος. Quod in nostro additur μὴ ἀμείρειν τιμᾶς γονέων βίον πεπρωμένον, est pro τιμᾶν τοὺς γονεῖς διὰ παντὸς βίου. 28. ἔγεντο Schmid. ut sæpe alias legitur. Illic Pauw pro iambo tribrachlyn ferre mavult. 30. ἀμμείνας. Ut metrum fulciret, Schmidius dedit: ἰναριμβρότων ἀνα-νας.—Mittior medicina: ἰναριμβροτον ἀνα-μείνας ἀρχὸν vel ἰναριμβροτὸν γ' ἀνα-μ. probante posterius Northmor. ad Tryphiod. 37. [v. Edit. sec. ad v. 18. Ex Schedis.]—36. βόασιν Schmid. recte pro βόασι.

33. ὁ δ' (Memnon) ἔφρατ' κραταιὸν nimadvv. ad Æschyl. p. 214.
 ἔγχος, immisit. Illustrat Abresch A-

Σ. γ'. Κ. Σ'.

- Χαμαιπετές δ' ἄρ' ἔπος οὐκ ἀπέριψεν αὐτοῦ
 Μένων δ' ὁ θεῖος ἀνὴρ πρίατο μὲν θανά-
 τοιο κομιδὰν πατρός' ἰδó-
 40 κησέ τε τῶν πάλαι γενεᾷ ὄπλοτέροισιν,
 Ἔργον πελώριον τελέσαις,
 Ὑπατος ἀμφὶ τοκεῦσιν ἔμμεν πρὸς ἀρετάν.
 Τὰ μὲν παρήκει.
 Τῶν νῦν δὲ καὶ Θρασύβουλος
 45 Πατρώαν μάλιστα πρὸς στάθμαν ἔβα,

Α. γ'. Κ. Σ'.

Πάτρωί τ' ἐπερχόμενος ἀγλαίαν ἔδειξεν
 Νόφ δὲ πλοῦτον ἄγει, ἀδίκον οὐδ' ὑπέρ-

37. ἀπέρριψεν vulgo, Aldina excepta, ante Schmid. αὐτοῦ [patris. Ex Schedis.] Ald. Crat. et cett. at Romi. αὐτοῦ. an jung. αὐτοῦ μίνων? in loco patiens. 38. μίνων δὲ θεῖος sine ὁ Gott. probe. Pindaricum est, sine articulis loqui. πρίατο τὸν θανά- Ed. nescio quæ apud Oxon. Nam Brub. μὲν habet, ut ceteræ. 39, 40. ἰδó-κησεν τῶν πάλαι Rom. et reliquæ. ἰδó-κησεν τῶν Ald. Metri caussa Schmidius: -τοιο κομιδὰν πατρός' ἰδó-κησεν σὶ τῶν πάλαι. Pauv offert: -τοιο κομιδὰν πατρός' ἰδó-κησεν δὲ τῶν πάλαι. Adoptabat idem Dawes. 40. τοῖς πάλαι videtur olim lectum esse. vid. Schol. Jungo (in) τοῖς ὄπλοτέροις γενεᾷ τῶν πάλαι (τῶν πάλαι γιγονότων, ex priscis atatibus) ἔμμεναι ὑπατος etc. Respicit locum Xenoph. de Venat. i. 14.— 46. πάτρωί malim per synizesin sumere pro iambo: pro tribrachy habet Pauv. Nisi altero loco anapestum esse malis: ἰ σ' ἱπερ—. 47, 48. Vulgo inde a Romana legitur: ἀγλαίαν ἔδειξεν 47. ἄπασαν. νόφ δὲ πλοῦτον ἄγει ἀδίκον οὐδ' ὑ-

37. Non incassum hæc dixit Nestor. Apollon. iv. 388.—ἀπράαντα ἐν γαίῃ πισέειν.

38. μίνων δὲ θεῖος ἀνὴρ πρίατο μὲν (ἀντὶ) θανάτου κομιδὰν (ἀνακομιδὴν καὶ ζῶην, salutem) πατρός. Rem narratam conjicio in Arctini Æthiopide. Est et exposita a Quinto Cal. ii. 24. sed perfunctorie.

42. πρὸς ἀρετὰν ἀμφὶ τοκεῦσι, pietate in parentes.

43. τὰ μὲν παρήκει, hæc ad tempora

antiqua spectant. cf. Dawes p. 48.

44. Sejungo hæc a superioribus. Est etiam Thrasylbulus is, qui ad parentis virtutem maxime se componat. Idem, proxime accedendo, similis factus, patrum Theronem imitatur, virtutem ejus, decus, exhibet. ἔδειξεν ἀγλαίαν ἐπερχόμενος πάτρωί, pro: ἀγλαίαν πάτρωος, ἐπερχόμενος αὐτῷ.

47. Nondum omnia in ultima stropha emendata satis esse censeo, ut commoda interpretatione reddi possit sensus.

οπλον ἦβαν δρέπων, σοφί-
 αν δὲ ἐν μυχοῖσι Πιερίδων, τίν τ', Ἐλέλιχθον,
 50 Ὁργαῖς ὅς εὖρες ἴππιον εἰς-
 οδον ἀδόντι νόμ, Ποσειδᾶν, προσέχεται.

48. περίοπλον ἦβαν δρέπων, σοφί- 49. αν δ' ἐν μυχοῖσι Πιερίδων. 50. τίν
 δ' Ἐλέλιχθον. Nec aliter Aldus, nisi quod v. 47. in fine: οὔτε 48. ὑπέροπλον ἦβαν
 δρέπων. σοφί. 49. αν δ' ἐν μ. Π. 50. τίν δ' Ἐ. Metrum in his laborat: ἄσασαν
 recte Schmidius sustulit; reliqua sic refinxit: νόμ δὲ πλοῦτος ἄγει ἀδίνον. οὐδὲ ἦβαν
 ὑπέροπλον δρέπων σοφῶν Ἐν μ. Π. parum feliciter, nec videns, ἦβαν οὔτε ἀδικον
 οὔτε δ. esse supplendum. Oxoniense commentum ὑπέροπλον recte exploditur a
 Pauwio, qui vel οὔτε ὑπέροπλον δρέπων ἦβαν, σοφίαν, vel: οὐδ' ὑπέροπλον δρέπων
 ἦβαν, σοφίαν Δ' ἐν μ. Π. offert. Arripiamus alterum hoc. Dawes: ἄγει οὔτ' ἀδι-
 κον οὐδ' ὑπέροπλον ἦβαν δρέπων, σοφίαν δὲ μυχοῖσι Π. minus commode. Mingu-
 tellus refingit ὕβριν pro ἦβαν. 49. ἐν μυχοῖσι Πιερ. v. sup. ad v. 4.
 50, 51. Vulgata lectio: τίν τ', Ἐλέλιχθον, ὀργαῖς, πάσαις, δὲ ἱππίας εἰς-οδον, μάλ'
 ἀδόντι νόμ, Ποσειδᾶν, προσέχεται. Sic inde a Romana; nec aliter Aldus, nisi
 quod ἴσοδον μάλα scribit. Cum metro et sensu hæc destituantur, Schmidius
 emendavit: τίν τ', Ἐ. ὀργαῖς ἔλαις, ἐς ἴππιον εἰς-οδον, ἀδόντι νόμ, Ποσειδᾶν, προσ-
 ἔχεται. ultimum hoc præclare, ad metrum et sensum, nec Oxonienses
 antiquum revocare debebant; ut sit: tibi, Neptune, h. tuis studiis eques-
 tris rei, addictus est ἀδόντι (vel, ut Æoles secundum Eustathium scribunt,
 ἀδόντι) νόμ, h. tibi, placens, gratus et jucundus. Oxonienses, qui edidere εὖρες δ'
 δὲ ἱππίας ἴσοδον μάλα ἀδόντι νόμ—, aiunt, se MS. γ. edidisse. num etiam εὖρες δ'
 nisi hoc ex Scholio potius arripuerunt, οὗς (l. ὅς) εὖρες ἱππίας εἰσόδους, τουτίστιν
 ἱππικὰς ἀμίλλας. Pauwius imperite factum clamitans reponi jubet: Ὁρφέος
 πάλαι δὲ ἴππειον ἴσο-δον, μάλ' ἀδόντι νόμ, Π. προσέχεται. ut sit ὀργῆς (hoc enim
 velle videtur) de studio acriore. Sed totum hoc de Neptune, quod ab antiquo rei
 equestri studuit, languet et friget. Aliud est, si Neptuneus delectari dicitur re
 equestri, ut apud Aristoph. Equ. 550. Ἴππι' ἀναξ, Πόσειδον, φ' χαλκοκρότων ἴππων
 κτύπος καὶ χρεμετισμὸς ἀνδάνει. Inhæret animo suspicio, ὀργαῖς πάσαις et ἀδόντι
 νόμ glossema redolere. Reposui, quod proxime ad lectionem codd. et edd.
 accederet, et cum metro conveniret, donec verum repertum fuerit; mutavi
 tamen interpunctionem v. 49. post Πιερίδων, ubi plene interpungebatur, disjunctis
 sententiis. Ingeniosum est, quod in Mingarelli schedis reperio, ὕβριν pro ἦβαν
 conjectantis v. 48. Si tamen accuratius expendas, in ὑπέροπλον ἦβαν hoc ipsum
 lætet. Acute Jacobs in Animadvers. p. 100. pro εὖρες δ' suspicatur fuisse ὤζας δ' ὅς
 ἰ. sed et hæc est ariolatio, non certa emendatio. Duplex jam olim videri potest

Thrsybulum σώφρονα esse declarat Pin-
 darus. *Mente condit divitias sc. sapien-
 tiæ, (οὔτε) ἀδικον οὔτε ὑπέροπλον ἦβαν
 δρέπων, nec injustam nec contumeliosam
 (σὺν ὕβρει) adolescentiam exigens. δρέπο-
 μιν fructus, quibus fruimur, adeoque*

*ἦβην, in qua sumus constituti. σο-
 φίαν δὲ (sc. δρέπων) ἐν μυχοῖσι Πιερίδων.*
 Ultima hæc prohibent, quo minus ad
 ἄγει v. 47. revocem. tibi que, Neptune,
 (aurigandi studio) maxime addictus est.
 De singulis v. V. L.

Γλυκεῖα δὲ φρῆν
 Καὶ συμπόταισιν ὀμιλεῖν
 Μελισσᾶν ἀμείβεται τρητὸν πόνον.

fuisse lectio, altera, quæ in Scholiis extat, sed corrupta, forte tamen restituenda et ad metrum concinnanda: Τίντ', Ἐλίλιχθον, ἄς εὔρες ἰππίας ἰσθδους μάλα γ' ἀδόν-
 τι νόγ, Πουσιδᾶν, προσέχεται. quæcumque invenisti, Neptune, rei equestris studia, ea ille perssequitur. Est προσέχεται τιν (κατὰ) πάσαις, ἄς εὔρες, ἰππίας ὁδούς. Ex altera lectione librorum et edd. videntur vero proxima esse: τιν δ', Ἐλίλιχθον, ἔργαῖς δς εὔρες ἰππιον εἶσ—οδον, ἀδόντι νόγ, Πουσιδᾶν, προσέχεται. [ἔργαῖς tertio casu. Ex Schedis.] Neptune, auctor studiorum equestrium, tibi ille deditus est, gratus hoc ipso tibi studio: id quod successus in aurigando testatur. εἶσοδος, ut ὀδός, pro genere vitæ, pro studio: uti dixit ἄλλας ὀδούς ἄλλων περιαιτήρας Ol. ix 159. et ὀδούς πολλὰς εὐπραγίας Ol. viii. 17. nec prorsus diverso modo sup. v. 155, 6. ἐπιχωρίων καλῶν εἶσοδος. Porro: δς εὔρες ἰππιον εἶσοδον ἔργαῖς, ingenii quæ ad equestria studia feruntur. Quandoquidem autem Thrasybulus rei equestri ipsi studium suum addixerat, firmatur id, quod posueram, eum regentem patris currum victoriam consequatum videri. [Heynius in textu verba δς εὔρες signis parentheseos inclusit.] Ultima v. 52. 3. 4. sic expediatur: γλυκεῖα δὲ φρῆν (ἢ φρῆν αὐτοῦ) καὶ (τὸ) συμπό-
 ταισιν ὀμιλεῖν (h. ἢ ὀμιλία αὐτοῦ) μελισσᾶν ἀμείβεται τρητὸν πόνον, mel superat, h. e. ejus indoles et convictus est dulcissimus. Sic quoque Gedik. accepit in Carm. select. et jam antea Schneider. in Vita Pind. p. 121. nuncque Mingarellus: ne quem sua laude fraudare videar: quippe cui cordi sit Pindaricum Nem. iii. 50. ἰσλὸς αἰνείν, adeoque (ut Nem. vii. 89.) σκοπινὸν ἀπίχων ψόγον, ὕδατος ὥστε βρᾶς φίλον ἐς ἀνδρ' ἄγων κλίος ἐτήτυμον αἰνέτω. ποτίφορος δ' ἀγαθοῖσι μισθὸς οὔτως. Valeant hæc ad excusationem, si toties viros doctos laudo, etiam in iis, quæ nec meum nec aliorum oculos effugerant, nec nomina taceam, nisi quoties mihi in alia discedendum est. Pauwius: Γλυκεῖα δὲ φρῆν (fere ut Schol. γλυκεῖα ἴστί,) Καὶ συμπόταισιν ὀμιλεῖν, M. á. Malo sic ferre robur Pindaricum, etsi paullo horridius. [Heynius in textu post καὶ et post ὀμιλεῖν comma posuit.]

53. Est ejus ingenium suave et convic-
 tus jucundissimus. Hoc in sententiam
 mutatum. Mel (dulcedine) superat in-

genium suave et ὀμιλία σὺν συμπόταις,
 σὺν φίλοις. [suavis ad vitæ societatem
 indoles etiam mel superat. Ex Schedis.]

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ζ'.

ΜΕΓΑΚΛΕΙ ΑΘΗΝΑΙΩ,

ΤΕΘΡΙΠΠΩ.

ARGUMENTUM.

BREVI hoc carmine commendat victorem primo per laudes Athenarum a summa urbis claritate — 7. a civium, inprimis Alcæonidarum, fama — 11. a victoriarum decoribus — 18. Deprecatur invidiam.

Σ. Κ. ζ.

ΚΑΛΛΙΣΤΟΝ αἰ μεγαλόλιες Ἀθῆναι
Προόμιον, Ἀλκμανιδᾶν

2. Ἀλκμανιδᾶν Oxon. ex Bodl. γ. et sic quoque Aldus. Debebat scribi Ἀλκμανιδᾶν, quod et Gotting. habet. Æolica forma pro Ἀλκμαίων fuit Ἀλκμᾶν, ut Ἀμυθᾶν, Ποσιδᾶν. Paulo post viii. 80. Ἀλκμᾶνα. Ἀλκμανιδᾶν Rom. Ἀλκμαιοιδᾶν Crat. et hoc, secundum Scholiasten, edd. seqq. retinuerunt.

Erat Megacles ex Alcæonidarum stirpe. Videtur fuisse Hippocratis f. Agaristæ, quæ Periclis mater fuit, frater. Victoria hæc Pythica Ol. lxxvi. 3. Pyth. xxviii. obtigerat, aliquot an-

nos post pugnam Salaminiam Ol. lxxv. 1. factam.

1. Ad exordium hymni in Alcæonidam propter victoriam curulem pulcherrima materies est laus Athenarum.

- Εὐρυσθενεῖ γενεᾷ κρηπιδ' αἰοιδᾶν
 Ἰπποισι βαλέσθαι. ἐπεὶ
 5 Τίνα πάτραν, τίνα τ' οἶκον
 Νάιοντ' ὄνυμάζομαι
 Ἐπιφανέστερον Ἑλλάδι πυθέσθαι;

A. K. ζ.

- Πάσαισι γὰρ πολίεσι λόγος ὁμιλεῖ
 Ἐρεχθεός ἀστῶν, Ἀπόλ-
 10 λων, οἱ τεόν γε δόμον Πυθῶνι δία
 Θαητὸν ἔτευξαν. ἄγον-
 τι δέ με πέντε μὲν Ἴσθμοῖ

3. Olim interpungebatur post γινεᾶ.

Ex Scholliis enim discimus, lectum olim ναῖοντ' pro ναῖοντι et ναῖοντα, ab aliis ναίων ὁ. quod editt. habebant ante Schmidium cum Oxon. γ. ab aliis οἶκον τ' αἴων, (ὅ ἐστιν ἀκούων,) ab aliis denique αἴων' ὄνομ. pro αἴωνι. Schmidius ναῖοντ' pro ναῖοντα prætulit: sensu tamen parum expedito. Pauwini mireris pronuntiare, sine dubio esse leg. *μαιών* ὁ. *cupiens, querens*. v. Notam. 9. Ὡ' Ἀπ. Schmid. frustra. 10. *τεόν* γι Oxonienses novarunt. Al. *τεόν* τε.

Κάλλιστος αἰ μ. Ἄ. προϊμιον, Ἄλκμανιδᾶν εὐρυσθενεῖ γενεᾷ κρηπιδ' αἰοιδᾶν ἰπποισι βαλέσθαι. *Athenæ pulcherrimum sunt præmium, a quo exordium ducere possit hymnus victoria curulis, in honorem potentis stirpis, seu potius unius ex stirpe, Alcæonidarum.* Ita Τυροῦς γινεᾶ Pelias sup. P. iv. 242. κρηπιδᾶ αἰοιδᾶν ut κρηπίς ἰπίων Pyth. iv. 245. et in fragment. Pind. pag. 68. xlii. Sequitur v. 5—7. locus impeditus propter lectionis varietatem. αἴων' ὄνυμάζομαι vix præferam; pro αἴωνι bene sonat, si vernaculo sermone efferas; ut sit: *posteritati tradam, commendabo.* At vereor, ut hoc græce benedicatur. αἴων non est *posteritas*; certe non apud Pindarum, sed est *vita, tempus cum notione durationis.* Poeta non quærit; quæ urbs sit clarior, sed de Alcæonidis agit: *neminem esse, qui patria illustriore utatur; τίνα ὄνυ-*

μάζομαι ναῖοντα (τίνα ναῖον λίξαιμι ἄν, h. τίς ναῖος ἄν) πάτραν, τίνα τε (ὄνυμάζομαι ναῖοντα, pro ἡ) οἶκον ἐπιφανέστερον Ἑλλάδι πυθέσθαι (quam *Athenas*). Adjicitur πυθέσθαι usu poetarum. Bene comparat Mingarellus Homericum v. c. Od. λ. 75. σῆμά τέ μοι χιῦσαι—καί ἱσομῖνοισι πυθέσθαι, pro ὡς τοὺς ἱσομῖνους πυθέσθαι περὶ αὐτοῦ. It. Od. σ. 255.

8. In omnibus oppidis versatur in ore hominum, frequentatur, laus Alcæonidarum ex Athenis. De templo Apollinis ab iis instaurato v. Herodot. v. 62. Pausan. x. 5.

12. ἄγοντι δέ με—νῆκαι, *προσάγουσι ἐπὶ τὸν ἕμνον*, quod Romanorum poetarum: *vocant me*: illustravit Mitscherlich. Epist. pag. 57. Olympica victoria fuit Alcæonis, qui apud Herodotum est Ὀλυμπιονίκης.

Νίκαι· μία δ' ἐπρεπῆς
 Διὸς Ὀλυμπίας· δύο δ' ἀπὸ Κίρρας,

E. K. S.

- 15 ὦ Μεγάκλεες, ὑ-
 μαί τε καὶ προγόνων.
 Νέα δ' εὐπραγία
 Χαίρω τι τὸ δ' ἄχνημαι,
 Φθόνον ἀμειβόμενον
 20 Τὰ καλὰ ἔργα. φαντί γε μάν,
 Οὔτω κεν ἀνδρὶ παρ' μονίμαν
 Θάλλοισαν εὐδαιμονίαν
 Τὰ καὶ τὰ φέρεσθαι.

17. *εὐπραγία* τι νέα vett. metricos legisse videri, notat Pauw, nam vulgatam lectionem esse prorsus ineptam ad metrum. Annon est choriambicus præmisso iambo? 18. *σὸς* alii apud Oxon. nescio qui. 20. *τὰ κάλ' ἔργα* Pauw em. Sed Pindarus ante ἔργα non elidit: vide v. c. Nem. iii. 78. 21. *οὔτω* καὶ καὶ ἄ. Bodl. γ. *παρμονίμαν* Ald. ut et Scholiastes in suo habuisse videtur. In Rom. et vulgg. *παρ'* se jungitur.

21—23. Erunt hæc sic accipienda: φαντί γε μάν, οὔτω φέρεσθαι κεν ἀνδρὶ τὰ καὶ τὰ, (*προσφίρεσθαι ἀγαθὰ καὶ κακά*: v. ad Ol. ii. 98.) *παρ' εὐδαιμονίαν* θάλλοισαν *μονίμαν*, præter felicitatem perpetuo florentem; h. e. ea exclusa ab sorte nostra; aliter quam felicitas perpetua

posceret. Toleranda hæc sunt, quoniam aliter non legitur. Convenit cum doctrina poetæ (v. Pyth. iii. 153. sqq. —189. Ol. ii. 55. sqq.) nulla est felicitas durabilis, *μονίμη*, mortalium; nec video per ariolationes ad h. l. allatas quicquam melius extundere licuisse.

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ η'.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΕΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

ΠΑΛΛΑΙΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

FACIT poeta vota ad Tranquillitatem, tum ad Apollinem propter victoriam Aristomenis Pythicam—29. hinc ad laudes Æginæ ex antiquis decoribus conversus,—39. cum se revocasset ad Aristomenis laudes, transfert in eum Amphiarai dictum—63. simulque intexit ejus vaticinium de Alcæone et Epigonis Thebas expugnaturis—78. Quibus subjungit professionem pietatis suæ in Alcæonem, quem tanquam heroem domesticum colit—87. Redit hinc ad Aristomenem et bona pro eo facit vota.

Σ. α'. Κ. ς'.

ΦΙΛΟΦΡΟΝ 'Ασυχία, Δίκας
ᾠδὴ μεγαστόπολι

ἀρματι post *παλαιστῆ* insertum erat Oxoniensi: vitio an casu. Certe Aristomenes Xenarcis f. victor fuit lucta Pyth. xxxv. quæ in Ol. lxxxiii. 3. incidit, et quidem *ἐν παίσ*, ut ex 39. 45. 46. patet. 1. Metra hujus carminis magnas faciunt

1. Exemplum esse potest hic locus, multa ingenium poetæ lyrici effervesceus in eandem notionem colligat. (alia v. inf. ad Nem. viii. pr.) quam

Θύγατερ, βουλᾶν τε καὶ πολέμων
 Ἐχοισα κλαΐδας
 5 Ὑπερτάτας, Πυθιόνικον
 Τιμὴν Ἀριστομένει
 Δέκευ. τὸ γὰρ τὸ μαλθακὸν ἔρξαι
 Τε καὶ παθεῖν ὁμῶς ἐπίστασαι
 Καιρῶ σὺν ἀτρεκεῖ

A. á. K. S.

10 Τὸ δ' ὁπόταν τις ἀμείλιχον
 Καρδίᾳ κότον ἐν-

difficultates: quibus tollendis nec par sum, neque id propositum mihi habeo. Etiam Mingarellus colis aliter distribuendis in schedis multa tentaverat, quæ alio loco apponam. In singulis, uno aliove loco, aliquid mutare nolum, antequam tota ratio metrica Pindari accurate constituta fuerit, ut tuto mutare liceat. Etsi erant, quæ etiamnum tuto mutare licuisset. 2. *μυγαλόπολι* Bodl. γ. 4. *κλαΐδας* ed. Rom. et rell. Nec constant sibi grammatici. Verius Oxon. cum Aldo: *κλαΐδας*, ex *κλιΐδας*, ex *κλιΐδας*. 3. *μὲν καὶ* Schmid. Sed metricus hic turbatus est, ut docet Pauw. 9. In Schol. est *ἄμοσσει*, ex quo infert *ἀτρεκεῖ* pro *ὁμοδρομῶντι τῷ καιρῶ* Toup. App. ad Theocr. p. 9. 10. *ὁπόταν* vulgg. e Romana. Schmidius Aldum et Pal. C. sequitur. 11. *κότον* conj. vir doctus in Biblioth. philol. ii. vol. Verum *κότον* postulant voc. *ἀμείλιχον* et quod ille *τῶν δυσμενῶν* est.

Ἐσυχία (vel, ut scribendum, Ἄσυχία, ut P. ix. 40. et in Fragm. p. 54. ii.) est tranquillitas publica, cum adjunctis notionibus partim *caussarum*, a quibus illa proficiscitur, *justitia*, *aquitate* et *moderatione*; partim *effectorum*: *moderatur* illa consilium belli ac pacis; *moderata* et *aqua* cum ipsa sequitur tum alios in se sequi cogit; *seditiosos cives* coerct, *insolentes* deprimat. Est ergo nunc *dea*, quæ *tranquillitatem* dat, *firmat*, *servat*, *tuetur*, *seditiosorum impetus* retundit. Æginam autem ista ætate præclaris legibus et institutis fundatam tranquillitate usam esse, docemur a Pindaro inf. 31. cf. Ol. viii. 28. sqq. Nem. iv. 19. sq. iii. 5. v. 16. Isthm. v. 28.

4. *Habens pacis bellique potestatem* s.

quæ gubernat res pacis bellique.

5, 6. Πυθιόνικον τιμὴν, hunc hymnum, accipe in honorem Aristomenis, Ἀριστομένει.

7. τὸ μαλθακὸν ἔρξαι τε καὶ παθεῖν, aqua, moderata, τὸ ἰπικίς, et *facere et pati* καιρῶ σὺν ἀτρεκεῖ. In ultimis mihi non satisfacio. Schol. reddit *ἐνκαίρω*.—*ἀτρεκής*, firmus, tutus, hinc verus, hinc justus. Supra Ol. x. 17. *ἀτρέκεια*, *justitia*, 'ut ἀλήθεια. Nem. v. 31. ἀλάθει' *ἀτρεκής*. Et Ἑλληνοδίκας *ἀτρεκής* Ol. iii. 21. *καιρὸς* est *tempus justum*, *modus justus* *moderatio*. At *καιρὸς ἀτρεκής* estne de *tempore justo*? ut *tempus*, *res*, *postulat*? an cum *moderatione* certa?

10—14. τὸ δ' ὁ, pro ὁπόταν δὲ τις *odium implacabile in animum admiserit*

ελάση, τραχεῖα δυσμενέων

Ἵπαντιάζαισα

Κράτει τιθεῖς ὕβρις ἐν ἄντλῳ.

15 Τὰν οὐδὲ Πορφυρίων

Μάθην παρ' αἴσαν ἐξερεδίζων.

Κέρδος δὲ φίλτατόν γ', ἐκόντος εἴ

Τις ἐκ δόμων φέροι.

E. á. K. iá.

Βία δὲ καὶ μεγάλαυχον ἔσφα-

13. Ἵπαντιάζαισα Ald. et Bodl. γ.

14. κρατῖ, metro invito, unus ex Schoř. legebatur. τιθεῖσ' pro τιθεῖσα ed. Rom. et inde vulgg. Brub. Morell. cum Bodl. γ. sed τιθεῖς ex Ald. jam Crat. repetierat, et hinc reliquæ edd. etiam Plant. τιθεῖσ' ἔ' Pal. C. 16. Pro μάθην conj: φύγειν Mingarell. λάθει Matthiæ Obs. p. 39.

19. Βία per vim majorem, superiorem, non Βία.

(erga cives suos), tu ejus impotentiam animi deprimis. δυσμενέων ὕβρις pro δυσμενέος, αὐτοῦ. τιθεῖς ἐν ἄντλῳ simplic. submergis. ἄντλος, aqua, ut Ol. ix. 79. aquarum cluvis. [Æschyl. vii. ad Theb. 798. Ex Schedis.] Potest saltem comparari voc. ὑπέραντλος ὕβρις ad Lucianum ab Hemsterhus. illustratum. κράτει, σὺν κράτει, κρατιεῶς.

15. τὰν οὐδὲ Πορφυρίων μάθην παρ' αἴσαν ἐξερεδίζων, græce pro οὐκ ἔμαθην, οὐκ ἐνόησεν, ἐαυτὸν ἐξερεδίζειν παρ' αἴσαν. h. σὺ, ἦν Π. μάθην. Porphyrius non notat, non reputabat, se lacessere te, provocare, malo suo. παρ' αἴσαν, infeliciter, ut παρὰ δίκην, injuste, Ol. ii. 30. et sic alia, [præter jus fasque Matthiæ Miscell. philol. ii. 1. p. 11. ubi vid. Ex Schedis.] Lacessivit autem Ἑσυχίαν, turbavit statum pacatum, dum inter Gigantes cælum oppugnavit, a Jove et Hercule dejectus. v. Apollod. i. 6. 2. et Not. p. 71. Horat. iii. Carm. 4. 54. Quod de libus Herculi ab Porphyrius abstractis Schol. affert, videtur commentitium esse; etsi e Gigantomachia facta Herculis et Gigantum nomina translata mox

fuere in Herculis Thebani fabulas; sic Alcyoneus inf. Nem. iv. 83. sq. Quæ sequuntur v. 17. sententiose expressa, quæ æmulatus est Horat. I. I. Vis consili expers mole ruit sua; nam nihil aliud dicit Pindarus, quam: Violentia et injuria ipsi auctori exitiosa est. Sed a contrario enuntiat: ita tandem aliquis proficuum sibi lucrum parat, si alio volente illud obtinet. Hunc forte locum (nisi alius fuit in deperditis) respexit Plato in Gorgia tom. iv. pag. 90.—Sequitur v. 19. Βία δὲ καὶ μεγάλαυχον ἔσφαλιν ἐν χροῶν sc. ἡ Ἑσυχία, illa dea etiam superbum tandem aliquando majore vi aggressa prostravit. Ita Typhon et rex Gigantum (aut Alcyoneus est, aut, si Apollodorum sequimur, Ephialtes ab Apolline sagitta transfixus; etsi in Gigantem fatis et nominibus licenter variant poeta: ita apud Horat. l. c. omnia ad Palladem referuntur. Porphyrius, cum jam ante memoratus sit, huc iterum revocari nequit.) non effugit eam deam, h. et ipse occubuit. [etsi diu restitit, tamen victus est. Ex Schedis.]

- 20 λεν ἐν χροῖῳ. Τυφῶς Κίλιξ ἑκατόγκρα-
 νος οὐ μιν ἄλυξεν,
 Οὐδὲ μὰν βασιλεὺς Γιγάντων·
 Δμάθεν δὲ κεραυνῶ,
 Τόξοισί τ' Ἀπόλλω-
 25 νος. ὃς εὐμενεῖ νόῳ
 Ξενάρκειον ἔδεκτο Κίρ-
 ράθεν ἑστεφανωμένον
 Υἱὸν πόα Παρνασσία
 Δωριεῖ τε κάμῳ.

Σ. β'. Κ. δ'.

- 30 Ἔπεσε δ' οὐ Χαρίτων ἐκὰς
 Ἄδικαίῳπολις,
 Ἀρεταῖς κλειναῖσιν Αἰακιδᾶν
 Θίγοισα, νᾶσος· τε-
 λέαν δ' ἔχει δόξαν ἀπ' ἀρχᾶς.
 35 Πολλοῖσι μὲν γὰρ αἰεί-
 δεται νικαφόροις ἐν ἀέθλοις

20. πολυκάρωνος ed. Rom. et hinc edd. vulgg. ἑκατονκάρωνος Ald. et Pal. C. unde Schmidius recte ad metrum ἑκατόγκρωνος. Bodl. γ. ἑκατογκάρωνος. 28. Ante Schmid. πόα. 30. ἔπισσι Rom. et al. quod emendavit Schmidius ex Ald. 36. Prima νικαφόροις præter morem et legem corripitur. Pauw omninatur, glossam obtinere locum alterius vocis, quam φερσίονικον fuisse suspicatur. Sunt plura quæ eodem jure possis comminisci, v. c. γερσαφόροις. At mutanda est versuum distributio: quod Mingar. facit. [νικαφόρους conj. Bunsen. Ex Schedis.]

25. Ductus Κάμος, pompa victoris, ad templum Delphicum (ut sup. vi. pr.) a popularibus Æginetis, Doricæ stirpis.

30. Satis habet materiæ laudum et hynorum Ægina jam inde ab origine per præclara facta Æacidarum: quod aliquoties poeta prædicat: v. c. Nem. iii. 45. sq. 55. sq. ἂ δικαίῳπολις νᾶσος οὐκ ἔπεισιν

ἐκὰς (immos ἔτυχε) Θίγοισα (ἕμνων) ἀρεταῖς (δι' ἀρετῶν) Αἰακιδᾶν.

35. πολλοῖσι non bene jungitur cum αἰέθλοις. præstat πολλοῖς, ὑπὸ πολλῶν. Est adeo: αἰδίδεται δι' πολλοῖς (ὑπὸ πολλῶν) Θρέψασα (τὰ μὲν) ἥρωας—τὰ δὲ καὶ ἄνδρας. hæc variavit: τὰ καὶ ἐν ἀνδράσιν (h. c. διὰ ἀνδρῶν) ἐμπρέπει, insignis est. [τὰ, partim. Ex Schedis.]

Θρέψαισα καὶ Δοαῖς ὑπερτάτους
Ἡρώας ἐν μάχαις

A. β'. K. ς.

Τὰ καὶ ἐν ἀνδράσιν ἐμπρέπει.

- 40 Εἰμὶ δ' ἄσχυλος ἀ-
ναδέμεν πᾶσαν μακρογορίαν
Λύρα τε καὶ φδέγμα-
τι μαλθακῶ, μὴ κόρος ἔλθῶν
Κνίσση. τὸ δ' ἐν ποσί μοι
45 Ἴτω τρέχον τεὸν χρέος, ᾧ παῖ,
Νεώτατον καλῶν, ἐμᾶ ποτα-
νὸν ἀμφὶ μαχανᾶ.

E. β'. K. ιά.

Παλαισμάτεσσι γὰρ ἰχνεύων μα-

39. τὰ δὲ καὶ Bodl. γ. atque hoc præstat, modo ἐν omittas, quod subintelligitur. [Heynius in textu ἐν uncinis inclusit.] 44. κνίσση metrum et Ald. 45. τρέχον ἴτω idem, adverso metro. τιὸν κλίος; canj. Mingarell. At χρέος est ὄφλημα, promissum carmen. 48. Παλαισμάσιν τε γὰρ Bodl. γ. παλαισμάσι- σίν τε γὰρ Ald. ἰχνεύων repugnat antitheticis omnibus. ἰχνεύων malit Schmidius me-

40 - 47. Redit ad victorem. Non vacat omnes laudes longo prosequi carmine, ne fastidium audienti superveniat: (ut Ol. ii. 173. Pyth. i. 160.) sed potius agatur, quod in manibus habeo, debitum tibi carmen, victoria tua, recentissimum inter decora parta a te. ἀναθεῖναι λόρα, ut Latini, tradere, committere, mandare, laudem fidibus.

44. τὸ ἐν ποσί χρέος τιὸν, debitum tibi hymnus, quem in manibus habeo; ut alibi debere se hymnum victori ait. νεώτατον καλῶν, decus novissimum post alias victorias, ἴτω τρέχον (ut dicitur hymnus per omnes terras et maria volare, v. c. Nem. v. 4. sq.) ποτανὸν (quasi alatus),

divulgetur per orbem terrarum, ἀμφὶ μαχανᾶ ἰμᾶ, mea opera, arte. ποτανὸν, πτηνὸν, πετεινὸν, est etiam ap. Hesych. Aliud est ποσειδόν. In Nem. vii. 32. Homeri figmentis inest σεμνὸν τι ποτανᾶ γι μαχανᾶ (αὐτοῦ), h. arte et ingenii τι ejus sublimi. Et P. v. 152. Arcesilaus ποτανὸς ἐν Μοῖσαις, in carmine sublimis. Formulam ἴτω τρέχων illustrat Hemsterh. ad Callim. in Del. 128. jam a Schneidero laudatus. In v. 43. sqq. Mingarellus malit interpungere: μαλθακῶ. Μὴ κόρος ἔλθῶν κνίσση, τὸ δ' ἐν ποσί μοι ἴτω τρέχον τιὸν χρέος.

48. ἰχνεύων, vestigia legendo, imitando, οὐ κατελίγχις ματραδιλιφιδὸς παλαισ-

τραδελφεούς, Ὀλυμπία τε Θεόγνη-
 50 τον οὐ κατελέγχεις,
 Οὐδὲ Κλειτομάχοιο νίκαν
 Ἴσθμοῖ θρασύγυιον.
 Αὕξαν δὲ πάτρην Μι-
 δυλιδᾶν λόγον φέρεις
 55 Τὸν, ὃν πέρ ποτ' Ὀϊκλέος
 Παῖς ἐν ἑπταπύλοισι ἰδὼν
 Υἱοὺς Θήβαις ἠνίξατο
 Παρμένοντας αἰχμᾶ,

Σ. γ'. Κ. δ'.

Ἄπ' Ἀργεος ἤλυθον
 60 Δευτέραν ὁδὸν Ἐ-
 πίγονοι. ἃ δ' εἶπε μαρναμένων
 Φυᾶ, τὸ γενναῖον

in causa, et laudat sup. Pyth. v. 116. ἰχνέοντες. Atqui id vitiosum videri esse, ibi notavi. Deberet esse οἰχνέοντες. [Heynii in textu post γὰρ comma posuit : itemque 50. post—τον.] 51. Κλειτομάχοιο consentiente metro, Schol. et Ald. vulgo Κλυτομάχοιο. Κλιτομάχοιο Bodl. γ. [54. In textu comma positum ante λόγον.] 55. ποτε Οἰκλέος cum hiatu reposuerant Oxon. ex Bodl. γ. Vulgo ubique ποτ' Ὀϊκλέος. 57. Θήβαις υἱοὺς, ut alter pes iambus sit, necessario refingendum. Sic jam refinxerat Schmidius. At cf. v. 115. 59. ἀπ' excidit Ald. 61. τῇ δ' εἶπε nonnulli apud Oxon. non juvenio, qui. 62. Ante Schmidium edd. distinguebant post μαρναμένων. At ille μαρναμένων φυᾶ jungit,

μάτεσσιν, non dedecoras, h. illustras. Sic Isthm. iii. 23. viii. 142. [P. vi. 46. πάτρωνι ἰπερχόμενος. Ex Schedis.]

53—56. [Fuere ex ea tribu superiore ætate victores in certaminibus; et nunc tanquam in nova generatione tu existi victor in lucta. Ex Schedis.] αὕξαν δὲ, illustrans fama tribum—λόγον φέρεις, in te convertis, pro, λόγος ἀναφέρεται εἰς σὲ, laus, quam Amphiarus [in bello Thebano. Ex Schedis.] ἠνίξατο, pro ἔλιγε, sed tanquam vates, obscure, ἰδὼν, animo prævidens, Epigonos persis-

tere in bello adversus Thebanos instaurando. [ἰδὼν non de oraculo, sed de vate. Ex Schedis.] Locus similis v. 54. 5. fuit Ol. vi. 13. [φέρεις f. pro ἀναφέρεται, ut locum habeat facit dictum, quo—καθ' ὄν— Ex Schedis.]

[59. ὁπόσπευ ad παρμένοντας, non ad ἠνίξατο. Ex Schedis.]

61. μαρναμένων φυᾶ, inter eos, qui viri fortes sunt, adeoque pugnant virtute a natura insita, generosa audacia (τὸ λῆμα, v. Pyth. iii. 43. Nem. i. 87. iii. 146.) in filiis conspicua est a parentibus accepta.

Ἐπιπρέπει ἐκ πατέρων παι-
 σὶν λῆμα. θάβομαι
 65 Σαφὲς δρᾶκοντα ποικίλον αἰθᾶς
 Ἄλκμᾶν ἐπ' ἀσπίδος νωμῶντα, πρῶ-
 τον ἐν Κάδμου πύλαις.

A. γ'. K. S'.

Ὁ δὲ καμὼν προτέρῃ πάδα,
 Νῦν ἀρείονος ἐν-
 70 ἔχεται ὄρνιχος ἀγγελία
 Ἄδραστος ἦρας. τὸ
 Δὲ οἴκοθεν ἀντία πρᾶξει.
 Μοῦνος γὰρ ἐκ Δαναῶν
 Στρατοῦ, θανόντος ὅστέα λέξαις

laudatque Nem. i. 38. χρῆ δ' ἐν εὐθείαις ὁδοῖς Στείχοντα μάρασθαι Φυῶ. recte; nec debebam ab eo discedere. [62, 63. usurpat Plutarch, Arat. pr. Ex Schedis. Heynius in textu sic interpunxit: ὧδ', εἶπε, μαρναμένων Φυῶ τὸ γιναῖον Ἐπιπρέπει —his adscriptis: "Delebo comma" (post Φυῶ) "et jungam ἐπιπρέπει Φυῶ τὸ γ. et μαρναμένων πατέρων." et: "Jung. τὸ γιναῖον λῆμα Φυῶ ἐπιπρέπει παισὶν ἐκ π. μαρν."] 64. θείομαι est commentum Oxoniensium, quod intulerant, ut primam syllabam producerent. Schmidius θείομαι dederat, quod Ionicum esset. vulg. ubique θείομαι, quod retinere jubet Pauw: ita enim variari posse colon iambicum. Probo Schmidium; sed Pindaricum est: θάβομαι, ex θείομαι. et id reponere haud cunctatus sum. Sic aliquoties in Pindaro θηητὸς occurrit et θηητὸς, et ap. Theocr. xxii. 200. θαιῖτο, pro ἐθηῖτο. Κεκλιμένος θαιῖτο μάχαν ἐμφύλιον ἀνδρῶν. 66. νίμοντα requirit colon iambicum; nisi cum Metrico ita ordinentur: Ἄλκμᾶν ἐπ' ἀσπίδος Νωμῶντα πρῶτον ἐν Κ. π. Nam sic ille hęc cola describit (conf. Pauw. ad h. l. et ad v. 8. et 9.) et, quod hic locus docet, non male. 72. οἴκοθεν γ', fulero inserto, Pauw. Mingarell. οἴκοθεν ἐναντία. [74. Heynius in textu correxit λέξαις.]

64. θάβομαι. ut vates, prævidet futura. Ad v. 68. cf. Nem. ix. 43. sq. [68. Simile vaticinium Calchantis in ipsa Il. α.—Æschyl. Agam. 124. sq. Ex Schedis.]

72. τὸ δὲ οἴκοθεν, quod ad familiam, stirpem, attinet, infausa sorte utetur; Ægialeus enim filius unus e septem

Epigonis ante Thebas cadet; Apollod. iii. 7. 3. Hygin. f. 71. E mente Pindari ipse Adrastus Epigonorum expeditioni interfuit. Paria tradidisse videtur Ephorus, ut ex Schol. ad h. l. colligas. [nisi latius: et Adrasti fortuna tunc versa erit in contrarium. Ex Schedis.]

75 Υἱοῦ, τύχα θεῶν ἀφίξεται
 Λεῶ σὺν ἀβλαβεῖ

E. γ. K. ιά.

Ἄβαντος εὐρυχόρους ἀγνιάς.
 Τοιαῦτα μὲν ἐφδέγξαιτ' Ἀμφιάργητος.
 Χαίρων δὲ καὶ αὐτὸς

80 Ἄλκμαῖνα στεφάνοισι βάλλω,
 Ῥαίνα δὲ καὶ ὕμνῳ
 Γείτων ὅτι μοι, καὶ
 Κτεάνων φύλαξ ἑμῶν,
 Ὑπάντασεν ἰόντι γᾶς
 85 Ὀμφαλὸν παρ' αἰοίδιμον,
 Μαντευμάτων τ' ἐφάψατο

75. τάχα Bodlei. γ. 76. λαῶ idem. ita syllaba prior esset longa. Retinendum λειῶ, nisi non bene versus aliter disponi possunt. Pauwio Attica forma displicebat in hoc poeta. 77. εὐρυχόρους male Rom. edit. invexerat. Itc-rum reduxit verum ex Aldo Schmid. cf. sup. ad Ol. vii. 33. 78. μὲνδ' erat. δ' abesse ead. plerisque aiunt Oxonienses. Suut eæ Crat. et Stephanianæ. Sed fulcro opus esse censens revocavit δ' Schmidius. Pauw. γ. Mingarell. μὲν ἰσοφ-δέγξαιτ'. 79. χαίρων spondeus in principio pro iambo, ut alibi quoque. 80. Ἄλκμαῖνα στίφισσι β. metri gratia emendat Pauw. spondeum pro trochæo in prima sede non ferens. De interpretatione monere præstat: haud dubie de ipso poeta hic agi, qui Thebis habitabat et in ædium suarum vicinia sacellum Alcæonidis, herois, forte cum Amphiarao, habuisse videtur. Poeta noster, religiosus homo, innuit, sibi Delphos proficiscenti oblatum esse visum ab Alcæone, quo monitum acciperet quod nunc ignoratur. Pauwium non aliter sensisse video. 81. Ὑπάντασεν ἰόντι γᾶς vulgo editum. Ut Glyconium restitueret, Schmidius emendavit: ὑπάντασιν ἰόντι γᾶς. Hoc tenendum erat. Sed Oxonienses iterum cor-ruperunt ex Bodl. γ. ὑπαντίασ' ἰόντι γᾶς. Pauw. ne bonus Schmidius usquam sapere videatur, mavult: ὑπαντίασιν ἰόντι γᾶς. 86. τ' ἐφάψατο vulgg. ead. quod illato hiatus Schmidius ex Pal, C. δι, Oxon. in τι mutarunt.

79. Gratum mihi est Alcæonem 131. sq.

82. γείτων μοι, recte de vicino Alcæo-nis sacello; ut ap. Æschyl. vii. ad Th. 503. Ὀγκα Παλλᾶς, πύλαισι γείτων. Compara nunc inf. Nem. vii. 127. sq.

83—87. Obscura sunt quæ se-quantur, quoniam ipsam rem ignora-mus. De Pindaro, non de victore, de Alcæone, non de Amphiarao, agi, ver-ba docent contra Grammaticos. Acci-

Συγγόνιοισι τέχναις.

Σ. δ'. Κ. θ'.

Τὸ δ', ἐκαταβόλῃ, πάνδοκον

Ναὸν εὐκλέα δι-

90 ἀνέμων Πυθῶνος ἐν γυάλοις,

Τὸ μὲν μέγιστον τό-

δι χαρμάτων ὅπασας οἴκοι

Δὲ πρόσθεν ἀρπαλίαν

Δόσιν πενταεθλίου σὺν ἑορταῖς

95 Ὑμαῖς ἐπάγαγες, ἀναξ. ἐκόν-

38. Hic ad Aristomenem victorem Pythicum redit: nec enim commodum videtur, quod Pauwius hæc ad poetam referre jubet. 94. Πενταθλίῳ δόσιν Pauw. Iambicum restituit. 95. [Ὑμαῖς. Gilb. Wakefield em. ὕμνοις τ'. (Silv. P. iii. p. 113.) Ex Addendis.] ἀναξ Oxonienses dederunt. Vulgo ἀναξ. Aldus habet: ἐπάγαγεις τ' ἀναξ. At Schmidius malebat γ'. Sed aliter distribuit versus duo extremos Mingarell.

disse videtur, ut, cum poeta Delphos profectus esse ad responsum petendum a deo, ille seu per augurium, seu per somnum ab heroe moneretur; hæc sunt σύγγοιοι τέχναι, patria ars vaticinandi: nam Amphiarus fuit vates, et ejus templum ὀνειρομαντείων. Est autem l. ἐφάψαστό (μου σὺν) τέχναις συγγόνιοις μαντευμάτων pro διὰ, l. ἐφάψαστο μαντευμάτων, responsum a deo acceptum adjunxit, firmavit, paterna arte, scil. somnio; l. ἐφάψαστο, ab ἐφάπτω, ἐφήψαστο ταῖς συγγόνιοις τέχναις μαντευμάτων, usus est arte paterna, ea structura, quæ erat Ol. i. 138.

88. Redit ad Aristomenem victorem. Is jam antea fuerat victor inter pueros, Æginæ in Delphiniis, pentathlo; tum Megaris 112. Marathone, et in Ægina Heræis—116.

88—103. Preces ad Apollinem, τὸ μέγιστον χαρμάτων. est alias victoria Olympica, ut sæpe apud Pindarum. At h. l. manifestum fit, poetam de Py-

thica victoria agere. τόθι, h. e. ἐκίη ἐν Πυθῶνος γυάλοις.

92—95. Victoriam jam antea domesticis certaminibus obtinuerat Ægineta in sacris Apollinis, Delphiniis: tu, Apollo, σὺν ἑορταῖς ὕμαῖς (ἐν ἑορτῇ σου) ἐπάγαγες δόσιν ἀρπαλίαν πενταθλίου, dederas victoriam pentathlo s. pancratio; proprie πένταθλον erat ἀρπαλίον, ταρίδιον, vehemens, impetuosum; nam hoc est ἀρπαλίον: cf. Pyth. x. 96. et πενταθλίῳ sc. χάρματος. Inde a v. 96. ordinem verborum instituo hunc: εὐχομαι δέ τιν καθ' ἄρμονίαν, βλέπειν (σὺν) νόμῳ ἐκόντι ἕκαστον (τούτων) ὅσα ἀμφιόμοι, tibi supplico hoc hymno, ut adspicias animo propitio hæc quæ celebros, cano. Nisi malis referre καθ' ἄρμονίαν ad ἀμφιόμοι, pro σὺν ἄρμονίᾳ. ἀμφιόμοι, ut ἐπιέρχομαι, de rebus, quas tractamus, attingimus, carmine. conf. Mitscherl. Epist. crit. p. 58. Etsi satis expediisse singula videri possum, sunt tamen ea paullo du-

τι δ' εὐχομαι νόω

A. δ. K. S.

Κατὰ τιν ἀρμονίαν βλέπειν

Ἄμφ' ἕκαστον ὄσα

Νέομαι. κἀμῶ μὲν ἀδυμελεῖ

100 Δίκα παρέστακε.

Θεῶν δ' ὅπιν ἄφθιτον αἰτέω,

Ξείναρκει, ὑμετέρας

Τύχαις. εἰ γάρ τις ἐσλὰ πέπαται

97. κατὰ τίν' Schmidius scribit. Neutra ratio sensum bonum habet. τὴν rescribendum esse (ut sit pro σοί) facile occurrit: et sic quoque emendat Pauw, sed a sententiæ summa aberrat; vult enim esse βλέπειν καθ' ἀρμονίαν exigere ad harmoniam. At v. Not. Mingarell. conj. ἀμφι—νέμομαι, ut Pyth. v. 18. σὲ πολλὸς ὄλθος ἀμφι—νέμεται, amplectitur. Accommodatum tamen satis ἀμφιέομαι. ut ἀμφιπολιῖν, ἀμφίπειν. 101. Θεῶν δ' ὅπιν vulgo editum. hocque reliqui: quinto stropharum colo nondum satis confido. Schmidius dedit: Θεῶν ὅπιν δ' ἄ. Oxonienses exararunt cum hiatu: Θεῶν δὲ ὅπιν, sine libro, quantum intelligo. Pro ἄφθιτον, quod Pindaro sollemne pro perpetuum, Scholiastes, qui ἀνεπίφθονον interpretatur, ἄφθονον legisse putatur. αἰτέω. immo αἰτέω. τύχαις, victoriis. v. ad Nem. x. 47. 102. Ξείναρκεις vulgg. Ξείναρκεις Schmidius, antitheticum respiciens. Sed cur ad Xenarcem patrem hæc? Bene Pauw. conj. Ξενάρκει', οἱ filii Xenarcis, ut v. 26. [At sic debet παῖς addi. Ex Schedis.] Videtur autem ille lucta vicisse inter adversarios inertes et parum pertinaciter reluctantes. vid. sqq. 103. Τίς εἰ γὰρ Pauw.

rora propter hyperbaton in τιν. Cui vix ex parte mederis, si κατὰ retrahas ad εὐχομαι, κατεύχομαι τιν, βλέπειν ἐκόντι νόω.

99, 100. Veritas adest laudibus meis. Vera sunt quæ prædico.

103. sqq. Nexus sententiarum a precibus ad Apollinem v: 101. est petendus. precor, ut tuæ fortunæ perpetua cura diis sit. (nam his debes tua bona, etsi) si quis præclaram laudem sine magna ærumna [i. non interveniente infortunio continuatam. Ex Schedis.] consequutus est, (in sententiam mutavit, quod de victore dicere volebat, qui victoriam haud multa cum ærumna adeptus erat) stulti solent ejusmodi fortunæ munera adscribere

prudentiæ ejus, qui fortuna fruitur. ἐσλὰ sunt bona, præmia, laudes e victoria. Jung. σοφὸς κορύσσει βίον. Isthm. viii. 115. κορύσσειν ἔργον. vitam instruere, regere, prudentibus consiliis. τὰ δὲ, pro τὸ, τοῦτο, at illud. Tum 109. ὕπερθε βάλλων, quod Pyth. ii. 163. ἀνέχων, in altum tollens, ad quem locum v. sup. Mox καταβαίει, transitive, καταβαίειν ποιῶ, deprimit. nisi fuit ἄλλος δ' ὑπὸ χιρῶν μίστρον (nam et hoc præstat) καταβαίειν. Sententia multis variisque modis enuntiata ap. veteres: ἀνατρέπειν et ὑπείκειν κλίειν est in fragm. Archilochi ap. Stob. emendatum a Valken. ad Theocrit. pag. 246. μινύθειν est ap. Hesiod. proœm. Ἔργ. κ. Ἡμ.

Μὴ σὺν μακρῷ πόνῳ, πολλοῖς σοφός
105 Δοκεῖ πεδ' ἀφρόνων

E. δ. K. ια'.

Βίον κορυσσέμεν ὀρθοβούλοι-
σι μαχαναῖς. τὰ δ' οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κεῖται·
Δαίμων δὲ παρίσχει,
"Αλλοτ' ἄλλον ὑπερθε βάλλων,
110 "Αλλον δ' ὑπὸ χειρῶν
Μέτρῳ καταβαίνει.
Μεγάρους δ' ἔχεις γέρας,
Μυχῶ τ' ἐν Μαραθῶνος, "Η-
ρας τ' ἀγῶν' ἐπιχώριον
115 Νίκαις τρίταις, Ἀριστόμε-
νες, δάμασσας ἔργῳ.

104. σοφός πολλοῖς; rescribendum esse simili de caussa monet idem vir doctus. At mutata versuum distributione hæc tuetur Mingarellus. μακρῷ χρόνῳ Bodl. γ. cum Aldo, quod Oxonienses illustrant ex v. 131. 2. sed ibi alia res. Mingarell. conj. μὴ σὺν μικρῷ πόνῳ. at v. Not. 105. πίδαφρόνων (pro μεταφρόνων, qui sapiunt post eventum) primus Calliergus dederat: repetierant Morell. Steph. Aldus πεδ' ἀφρόνων cum Crat. et Brub. sicque legebat Casaub. in notulis ed. Steph. iii. ut sit, apud insipientes: μετὰ τῶν ἀφρόνων, pro παρὰ τοῖς ἄφροσι. 106. κορυσσέμεν, pugnam facere, inf. Isthm. viii. 115. 109. ὑπερθε βάλλων, ὑπὲρ ἄλλους ἀναφέρων, ἔξαιρων. 111. μέτρον Gott. Ald. et Bodl. γ. quod præfero. ὑπὸ χειρῶν μέτρον, pro vulgari ὑπὸ χεῖρας, καταβαίνει, ita deprimit, ut sub manibus, ὑποχώριος, sit. καταβαίνων Schmidius tacite refinxit, non incommode, probante quoque Pauwio. Sed in hoc poeta lubricum est substituere leniora et molliora durioribus. 115. Vulg. legitur: Νίκαισι τρισσαῖς Ὀριστ. Sic laborat versus. Itaque Schmidius refinxerat: Νίκαις τρίταις. Ita vero laborat colon Iambicum, spondeo alteram regionem obtinente. Pauwius duplicem olim lectionem fuisse arbitratur, quoniam duplici modo legi potest: Νίκαις τρίταις, Ὀρ. (pro νίκη τρίτη), et Νίκαισι τρισσ', Ὀρ. pro τρισσά, τρισσῶς. Placet prius. Mingarell. νίκαισι τρισίν. Tum idem præfert Ἀριστόμηνες, quod Bodl. γ. habet. 116. δαμάσσαις Scholiast.

[112. Megaris Dioclea, Marathone Heraclea, Æginæ Ἡραῖα. Ex Schedis.]

116. ἔργῳ, in ῥ, ἀγῶνι, h. l. lucta.

At quæ sequuntur v. 117. male cum superioribus junguntur. Redit poeta ad victoriam Pythicam, quod v. 120.

Σ. ε. Κ. ς.

Τέτρασι δ' ἔμπετες ὑψόθεν
 Σωμάτεσσι, κακὰ
 Φρονέων' τοῖς οὔτε νόστος ὁμῶς
 120 Ἐπαλπνος ἐν Πυθι-
 ἀδι κρείθῃ, οὐδὲ, μολόντων
 Πὰρ ματέρ', ἀμφὶ γέλωσ
 Γλυκὺς ὤρσεν χάριν' κατὰ λαύρας

male, et cum vitio metri. δάμασσας est h. l. ιδάμασας, ultima brevi. 113. κα-
 λὰ φρονίων malit Pauw, nec tamen improbens alterum, quod infestum animum, quo
 in adversarium irruerat, declarat. 120. Ἐπαλπνος. inf. Isthm. v. 15. ἄωτον τὸν
 ἔλαπυσσαν. Laborant viri docti in etymo. Mihi ad analogiam probabile videtur,
 venisse illud ab antiquo ἔλαω, ἔλαπα, ἔλαπιδος, ἀλανδος, desiderabilis, ἡδὺς, εὐροσηνός,
 ut Schol. ad h. l. interpretatur. 121. ἐν Πυθιάδι κρείθῃ (deb. κρείθῃ) interpre-
 tati sunt, in hordeo Pythico, Melanchthon, Lonicerus, Aretius, nec tamen usquam
 sic exaratum video præterquam in ed. Morell. Receptit tamen, quod mireris,
 commentum hoc Schmidius, quasi mos Pythiis fuerit, ut victi corona hordeacea
 redimitti dimitterentur. Nec quicquam probat locus Isthm. i. 81. Tum vero re-
 pugnat metro prima in κρείθῃ. Apud Homerum: Πυροὶ καὶ κρείθαὶ ἢδ' ἄμπιλοι.
 Igitur tenendum κρείθῃ, ἐκρείθῃ, sive ut ad Amphictyonum iudicium de victore re-
 feratur, sive ut simpl. decernere, parare, reditum sit, pro redire. Sed prius verum.
 Paulo impeditior Pauwii ratio: neque ἐν Πυθ. γῆ (immo ἐν Π. πανηγύρι) eorum
 reditus iudicatus fuit jucundus, neque in patria talis certe fuit. Rem illustrat locus
 Ol. viii. 91. sqq. 125. Colon iambicum requirit: ὤρσεν γλυκὺς χάριν. Etiam
 mox v. 124. ne in quarta sede iambus deficiat, Pauwius legendum esse monet:
 πποιῦνσι. Verum, (id quod ex metrico, et ex v. 66. 95. 104. 124. ubi spondei
 parum commodo loco occurrunt, satis probabile fit,) cola olim aliter fuere de-
 scripta, ut colon octavum cujusque strophæ et antistrophæ esset iambicum dime-
 trum brachycatalectum, nonum autem periodicum, penthemimeri iambica et tro-

manifestum fit; quatuor erant, qui cum
 ipso in luctam descenderant; ipse uti-
 que ἔφιδρος. Ex aliis locis forte alia
 colligas, ex hoc ita rem constitues:
 quatuor erant paria luctatorum; supe-
 rerant ex iis quatuor victores; cum his
 ἔφιδρος congredi debuit, iisque uno post
 alterum prostratis victor evasit. cf. Ol.
 viii. 90. ἔμπιτες ὑψόθιν, insurgens, col-
 lectis viribus, irruisti, ἐπίπτους, in adver-
 sarios, κακὰ φρονίων, minatus.

120. quibus non eodem modo (ut vic-
 tori) ἐν Πυθιάδι κρείθῃ νόστος ἔπαλπνος
 (ἡδὺς) iudicio Amphictyonum.—Seqq.
 de victis in patriam cum pudore red-
 euntibus: non excipiuntur reduces
 cum hilaritate, neque illi pompam sol-
 lennem ducunt. ἀπάροισι ἐχθρῶν ἔνικα,
 suspensi, timidi. In v. 125. γέλωσ ἀμφὶ
 ὤρσεν χάριν, risus diffundit lætitiā, doc-
 tius quam γέλωσ χαρίσις ὤρσεν, suavis,
 lætus.

Δ' ἔχθρῶν ἀπάροισι πτώσσονται, συμ-
125 φορᾷ δεδαϊγμένοι.

A. ε'. K.-S'.

Ὅ δὲ καλόν τι νέον λαχῶν,
Ἀβρότατος ἐπὶ
Μεγάλας ἐξ ἐλπίδος πέταται
Ἵποπτέροις ἀνο-
130 ρείαις, ἔχων κρέσσονα πλούτου
Μέριμναν. Ἐν δ' ὀλίγω

chaica constans. Ita benespondei in prima regione. v. Pauw ad v. 8, 9. et Min-
garell.

124. ἀπ' ἄροισι Aldus dederat, emendatum in Rom. ed. ἀπάροισι, quod
animum suspensum, suspitione, metu et pudore anxium bene designat. 127. ἀπὸ
Bodl. γ. quod et Schol. in suo legerat, ex interpret. Mox post μεγάλας vulgo
interpungunt; malim jungere ἀβρότατος ἔστι, μεγάλας ἐξ ἐλπίδος, ut prius Scho-
lion: ἀπὸ ὑδάμιονίας ἐκ τῶν εὐτυχηθεισῶν ἐλπίδων. 130, 131. Legebatur in

Ald. 130.—κρέσσονα φέρειν 131. πλούτου ἐν δ' ὀλίγω, deficiente syllaba. revocatum
a Schmidio, sed refingente πλούτοισι ἐν δ' ὀλίγω, cum hiatu. Alia eaque doctior
lectio a Calli ergo prodita videri potest, quæ ceteras editiones et cod. Gott. obsi-
det: ἔχων κρέσσονα πλούτου μέριμναν. nisi quod metri ratio scribere jubet: ἔχων
κ. πλούτου Μέριμναν. Hoc Schol. exposuit; ἔχων κρέσσονα πλούτου τὴν φροντίδα.
sed quod adjectum, τρυφᾷ τὴν νίκην, importunum est. Saltem reddendum:
præstantius ille et generosius habet studium divitiarum: scilicet quatenus opum in certa-
mina impensas facit, et gloriam hinc reportat. Sane φέρειν expeditiorem sententiam
haberet, quod alio loco poetæ meminisse frequentari de victoris felicitate: et fructum
is habet jucundiorē ex divitiis suis. Sic Pyth. i. 96. victoria πλούτου σφιγάνωμα
ἀγέλαχον erat. et μέριμναν irrepsisse suspicabar ex adscripto simili loco Ol. ii. 96—
100. Verum, quod dixi, doctior est lectio πλούτου μέριμναν, et metro convenit.
Iambus in capite pro spondeo, ut in antitheticis 44. 102. Est autem rarior lo-
quendi forma pro ὡς δὲ—οὕτω καὶ—illustrata ab Abresch. ad Æschyl. pag. 560.

131. Subjungit gnomice, quod pro
monito victori esse poterat, ne fortunæ
secundæ nimium confusus efferretur a-
nimo aut fortuna abuteretur. Nexus
sententiarum hic erat: victi dejecto
animo redeunt domum: altera ex parte
victor exultat: v. 125. ὁ καλόν τι νέον
λαχῶν (recens decus, ut sup. Pyth. vii.
17. νέα ὑπραγία, et hac ipsa Oda viii.
46. νιώτατον καλῶν. Nem. ix. 116. νιο-
θαλῆς νικαφορία.) πέταται ὑποπτέροις

ἀνορείαις, pro ἀνορεία, ipse ὑπόπτειρος ὢν,
μετίωρος φέρεται, ἐπὶ ἀβρότατος, propter
per, voluptatem, μεγάλας ἐξ ἐλπίδος, post
magnam spem, qua incerta fluctuabat.—
ἔχων κρέσσονα πλούτου μέριμναν, majore
cum præmio, fructu, gloria, opes parasse
se videt. Pergit: etsi felicitas mortalium
nulla stabilis est: τὸ τερπνὸν est ille ipse
fructus ex opibus partis. felicitas modo
crescit, modo decrescit et evertitur: 131—
4. Pergit: adeo vanæ sunt res humana:

Βροτῶν τὸ τερπνὸν αὖξεται· οὕτω
 Δὲ καὶ πιτνεῖ χαμαὶ, ἀποτρόπῳ
 Γνώμα σεσεισμένον.

E. é. K. íá.

- 135 Ἐπάμεροι. τί δέ τις; τί δ' οὐ τις;
 Σκιᾶς ὄναρ, ἄνθρωποι. ἀλλ', ὅταν αἶγλα
 Διόσδοτος ἔλθῃ,
 Λαμπρὸν φέγγος ἔπεστιν ἀνδρῶν
 Καὶ μείλιχος αἰών.
 140 Αἶγινα, φίλα μᾶ-
 τερ, ἐλευθέρῳ στόλῳ

133. δι καὶ ante Schmidium ubique lectum, recte, ut in Iambico. mutavit δὴ. γνώμην dixisse videtur, quem alias δαίμονα, *fati decretum, eventum fatalem*, appellant.

135. οὐ τις disjuncti: tanta est humanæ sortis inconstantia, ita omnia sunt ἐρῶ καὶ φορῶ, et perpetua mutatione, ut nec dici possit, quid ephemerum illud, quod hominem appellamus, sit, quid non sit. Antequam elocutus fueris, jam illud esse desiit, quod erat, cum os solveres. Locus præclarus a multis laudatus, ut a Plutarcho de consolat. ad Apoll. p. 104. B.

136. ὄναρ γ' ἄνθρωποι addito fulcro Pauw.

138. Erat Λαμπρὸν ἔπιστι φέγγος. Ita non respondet colon ceteris superioribus v. 22. 51. 109. Dactylum in prima pro trochæo haberi jubet Pauwius. Si legatur inverse, Λαμπρὸν φέγγος ἔπιστιν ἀνδρῶν, similis erit alteri v. 80. Tum, ne ἔπιστιν ἀνδράσι desideres, junge: φέγγος ἀνδρῶν, et ἔπιστι accipe pro πᾶριστι.

140, 1. Præstat forte Αἶγινα, φίλα μᾶτερ ἐλευθέρῳ στόλῳ, *mater liberi*

etsi, deo volente, ad magnam interdum claritatem aliquis pervenit.

134. ἀποτρόπῳ γνώμα pro ἰμαρμίνῃ, *decreto, fato infesto labefactatum*.

135—139. [ἰπάμεροι. Alibi sane est ἰθάμεροι. Ex Schedis.] Debeat esse ἰθήμεροι ἄνθρωποι τί ἴσμι; τί οὐκ ἴσμι; σκιᾶς ὄναρ ἴσμι. [nihil sumus. οὐδέν. Ex Schedis.] tam parum constat de humana sorte, tam fragilis illa est, ut vix dici possit, quid homo sit; ut incertum sit, quid sit homo, quid non sit. Si tamen divinitus obtigerit id quod nos illustrare possit, (ut victoria e certamine) quantus splendor ac lumen (gloriæ), quanta felicitas

nostra esse potest! Locum fuisse ante oculos aliis, jam observatum est: præcipuus est Sophocl. Aj. 125, 6. et Philemon ap. Stob. xcī. cf. Beck. ad Aristoph. Av. p. 71.

136. Ut solent sententiæ acutæ in varias partes trahi posse, sic et h. l. aut ad elevationem conditionis humanæ, ut feci, quod cum seqq. convenit; aut ad varietatem et inconstantiam referri potest, secundum antecedentia.

140. Tu [o dea Ægina cum Jove et heroibus. Ex Schedis.] cura, tuere, hanc urbem, cum civibus libertate fruentibus. στόλος pro populo.

Πόλιν τάνδε κόμιζε, Διῖ
 Καὶ κρέοντι σὺν Αἰακῷ
 Πηλεΐ τε καὶ ῥίστῳ Τελα-
 145 μῶνι σὺν τ' Ἀχιλλεΐ.

populi, liberæ civitatis. κόμιζι. Mingarell. extolle.
 52. de poetis. Sic ἔργα κόμιζι Odys. i. 356.
 Schedis.] 144. καγαθῶ Bodl. γ.

At curare, κομίζειν, ut Nem. v.
 [142. Διῖ una syllaba. Ex

Π Τ Θ Ι Α.

ΕΙΔΟΣ Σ'.

ΤΕΛΕΣΙΚΡΑΤΕΙ ΚΥΡΗΝΑΙΩ,

ΟΠΑΙΤΟΔΡΟΜΩ.

ARGUMENTUM.

LAUDES victoris exorsus ad Cyrenen deflectit, exponitque amores Apollinis, raptum Nymphæ, deductionem in Libyam, susceptumque ex ea Aristæum.—125. Redit ad victoris laudes, cumque dixisset, velle se multa paucis complecti, prout tempus postulet: incidit in exemplum Iolai, qui, reviviscens duntaxat unum in diem, eo uno die dextre usus est ad Eurystheum pugna superandum et necandum;—144. simul excusat, quod in Herculis laudes ubique excurrit. At v. 158. redit ad victorem ejusque laudes memorat; et a v. 179. ad f. subjungit veteris certaminis memoriam, quo unus e majoribus Cyrenæorum, Alexidamas, puellam Libycam abduxit sponsam.

Σ. ά. Κ. ιε'.

ΕΘΕΛΩ χαλκίασπιδα Πυθιονίκων
Σὺν βαθυζώνοισιν ἀγγέλλων Τελεσι-

Post ὀπλιτοδόξω etiam hic Oxon. ed. prave adscriptum habet ἄρματι. ὀπλιτῶν δρόμος, vel δρόμος σὺν ἀσπίδι accesserat Olympiis Ol. lxxv. v. Pausan. v. 9. pag.

Carmen hoc, ut est ex ornatissimis, ter fluens ac verborum junctura facita maxime est molle, numeris leni-

cili.

- κράτη Χαρίτεσσι γεγωνεῖν,
 Ὀλβιον ἄνδρα, δια-
 5 ξίππου στεφάνωμα Κυράνας·
 Τὰν ὁ χαιτάεις ἀνεμο-
 σφαράγων ἐκ Παλίου κόλ-
 πων ποτὲ Λατοῖδας
 Ἄρπασ', ἐνεγκέ τε χρυσέῳ
 10 Παρθένον ἀγροτέραν
 Δίφρῳ, τόθι νιν πολυμήλου
 Καὶ πολυκαρποτάτας
 Θῆκε δέσποιναν χθονὸς
 Ῥίζαν ἀπείρου τρίταν
 15 Εὐήρατον θάλλοισαν οἰκεῖν.

395. et Pythiis Pyth. xxiii. Pausan. x. 7. pag. 814. Telesicrates autem, Carneadæ f. (v. 127.) Cyrenæus, vicit ἐπλίσης, unde χάλκασσις, Pyth. xxviii. quæ incidit in Ol. lxxvi. S. idem victor stadio Pyth. xxx. cf. Schol. ubi leg. τῆν Ἄνταίου θυγατέρα. v. quoque inf. v. 185. In metro post Schmid. et Pauw. multa refinxit Mingarellus. Mihi omnes quarto et quinto loco in duo dactylicos redigi posse videntur; v. c. 4. ὄλβιον ἄνδρα διαξίπ- 5. που στεφάνωμα Κυράνας. Similiter aio versus 9. 10. 11. esse dactylicos: 9. Ἄρπασ', ἐνεγκέ τε χρυσέῳ 10. Παρθένον ἀγροτέραν δι— 11. φρῳ, τόθι νιν πολυμήλου. Sic et in ceteris, ut 113. ἢ ἄνδράσι χάρμα φίλοις ἄγ- 114. χιστον ὀπάονα μάλων. 2. ἀγγέλων omnes edd. cum Bodl. γ. et defendit hoc Pauwius. At Schmidius, ferente metro trochaico hic etiam spondeum et ad exemplum antithetici, recte, puto, ἀγγέλλων ex Commelin. repetiit, quæ hoc ex Steph. altera habet, quam sequuntur Stephanianæ reliquæ. Bene autem dictum: ἀγγέλλων γεγωνεῖν pro simplici ἀγγέλλειν. Sic Ol. vii. 38. ἐθειλήσω τοῖσιν—ἀγγέλλων διορδῶσαι λόγον. Palat. C. ἀγώνων cum glossâ ἕνεκα exhibebat: perperam. 9. Legebatur: ἄρπασιν ἤνεγκέ τε. At ἤνεγκέ τε Pal. C. Debebant Oxonienses obtemperare Schmidio, qui metro flagitante recte reposuit, Pauwio quoque probante: ἄρπασ' ἤνεγκέ τε χ. 11. τέθι νῦν Bodl. C. male. 14. τρίταν metro jubente Schmid. cum Pal. C. et Bodl. γ. Vulgo: τριτάταν. Gedike conj. τρίτας.

10. παρθένον ἀγροτέραν, haud dubie venatricem, ut Diana ἀγροτέρα Pausan. i. 46. v. Verheyk. ad Antonin. f. 4. p. 26. Mox (ἐκῆ) τόθι, ὅθι; et seqq. sic ordina: ὅθι νιν θῆκεν οἰκίῳ Ῥίζαν ἀπείρου τρίταν h. e. μέρος τρίτον ἠπείρου, Libyam.

Ad fabulam conf. Schol. Apollonii Arg. ii. 502. et fragm. Phereydis Sturz. pag. 160.

15. Hæreas forte in duplici epitheto εὐήρατον θάλλοισαν, quod tamen a Pindarica dictione non prorsus abhorret.

Α. ά. Κ. ιέ.

- Ὑπέδεκτο δ' ἀργυρόπεζ' Ἀφροδίτα
 Δάλιον ξεῖνον θεοδμάτων ὀχέων
 Ἐφαπτομένα χερὶ κοῦφα
 Καί σφιν ἐπὶ γλυκεραῖς
 20 Εὐναῖς ἐρατὰν βάλεν αἰδῶ,
 Ξυνὸν ἀρμόζοισα θεῶ
 Τε γάμον μιχθέντι κούρα θ'
 Ὑψέος εὐρυβία
 Ὅς Λαπιθάῶν ὑπερόπλων
 25 Τουτάκις ἦν βασιλεὺς,
 Ἐξ Ὀκεανοῦ γένος ἤρωσ
 Δεύτερος ὃν ποτε Πίν-
 δου κλεενναῖς ἐν πτυχαῖς

16. ὑπίδεκτο δὲ ἀργ. ingrato hiatus Schmidius cum Pauw. anapæstum enim requiri aiebant. Atqui altera sede iambum modo, modo spondeum poni, antithetici docent. 17. δάλιον perperam legerant Lonicer. et Aret. ξεῖνον ex Ald. repetiit Schmid. etsi in trochaico colo propter antitheticos, pro vulg. ξεῖνον. Post ξεῖνον interpungitur in editis: ita non video, quorsum Venus attingat currum. Venus, puto, excepit advenientes et curru descendentes: eadem mox parat thalamum. Est adeo ὑπίδεκτο ξεῖνον (ix) τῶν ὀχέων, ἐφαπτομένα (αὐτῶ) χερὶ. 18. χερὶ vulgatum ante Schmidium. κοῦφα ubique legitur. Minor, poetæ hoc placuisse præ χερὶ κοῦφα. 22. μιχθέντα sc. γάμον legerat Schol. 24. Λαπιθάων. quorsum hoc metro infestum sphalma ex Ald. retraxerint Oxonienses, non assequor. recte ubique Λαπιθάων.

Ad δίσποιναν referre durum est; εὐρηστοι θέλλειν dictum esse potest. adeoque εἰζαν—θάλλουσαν εὐρηστον προ—τως.

17. Jungo: Venus ὑπίδεκτο Apollinem (ix τῶν) ὀχέων, ἐφαπτομένη (αὐτῶ) κοῦφα (σὺν) χερὶ: (nisi fuit σὺν χερὶ κοῦφα) inhaerens ipsi manu h. juncta manu; nisi malis attingens, apprehendens deum descendentein curru, h. c.

excipiens. Nam quorsum currum illa attingeret potius?

19—23. Præclare connubium junxit Venus. hæc ornavit: εὐναῖς ἐπέβαλεν αἰδῶ, verecundiam virginis, voluptatis condimentum.

26, 27. Ex Oceano Peneus; ex eo et Nympha Creusa, Telluris filia, susceptus Hypseus, pater Cyrenes.

Ναῖς εὐφρανθεῖσα Πη-
30 νειοῦ λέχει Κρείοισ' ἔτιπτεν,

E. á. K. ἰδ'.

Γαίας θυγάτηρ. ὁ δὲ τὰν εὐάλεον
Θρέψατο παῖδα Κυράναν·
'Α μὲν οὐδ' ἰστῶν παλιμβά-
μους ἐφίλασεν ὁδοὺς,
35 Οὔτε δειπνῶν οἰκοριᾶν
Μεθ' ἔταιρῶν τέρψιαις·
'Αλλ' ἀκόντεσσίν τε χαλκείοις
Φασγάνῳ τε μαρναμένα
Κεραΐζειν ἀγρίους
40 Θῆρας· ἧ πολλὰν τε καὶ ἀσύχιον
Βουσὶν εἰρήναν παρέχοισα πατρώαις·
Τὸν δὲ σύγκοιτον γλυκὺν

30. Κρείοισ' Romana intulit: idem Pal. C. habebat. Κρείοισ' ex Ald. Schmidius revocavit, ut spondeus esset. Reprehendit hoc Pauwius in colo Iambico: vereor ut jure: si enim tot aliis paribus versibus apparet, poetam ita metrum constituisse, quidni etiam hoc versu factum judicemus? 35. οἰκοριᾶν ex Aldo, cui suffragatur Bodl. γ. metro jubente retractum a Schmidio pro vulg. οἰκουριᾶν. εὐ-ρος, οἰκουρὸς, οἰκούριος. Dorice ἄρος, οἰκορὸς, οἰκούριος. Miror Pauwium eo descendere, ut ab ἄρος (debebat saltem ἄρος ponere) velit ductum, quia domum pro limite habeat. Ad sententiam conf. Pyth. iii. 28. 37. ἀκόντεσσίν τε, sic Aldus et Schmidius. Vulgo: ἀκόντεσσίν τε. χαλκείοις est dissyllabum. 39. Ut versibus reliquis, qui in epodis nonum locum occupant, responderet hic, fulcrum addebat Pauw: κεραΐζειν γ' ἄ. Mingarell. κεραΐζειν μὲν ἄ. Sed sic obtemperabimus Bodl. γ. qui κεραΐζειν exhibet. docta lectio: ἀλλ' ἐφίλασε κεραΐζειν ἄ. 41. εἰρήνην, vulgare, omnes habebant ante Oxonienses, qui Doricum dederunt ex Bodl. γ. Dandum quoque erat παρέχοισα cum Aldo.

33. ἰστῶν παλιμβάμοι ὁδοί. de ἰστου-γία, cum radius itque reditque per tramam, ut interserat fila s. subtemen. Mox 38. φάσγαγον latius dictum esse debet pro venabulo.

42—44. Jungo verba: πρὸς ἧ δὲ

ἀναλίσκοισα [ut diem consumere, exigere, impendere. Ex Schedis.] ὕπνον σύγκοιτον γλυκὺν παῦρον ἐπιρρίποντα γλιφάροις, sub auroram raro dormiens, qui pro venatum egredi tum solita. ὕπνος ἐπιρρίπτει γλιφάροις, incumbit, insidet, gravat, premit:

Παῦρον ἐπὶ γλεφάροις
 Ἵπνον ἀναλίσκοισα ῥέποντα πρὸς αἶψ.

Σ. β'. Κ. ιέ.

- 45 Κίχε νιν λέοντί ποτ' εὐρυφαρέτρας
 Ὀμβρίμῳ μούναν παλαιόισαν ἄτερ ἐγ-
 χέων ἐκάεργος Ἀπόλλων.
 Αὐτίκα δ' ἐν μεγάρων
 Χείρωνα προσέννεπε Φανᾶ·
 50 Σεμνὸν ἄντρον, Φιλλυρίδα,
 Προλιπὼν, θυμὸν γυναικὸς
 Καὶ μεγάλαν δύνασιν
 Θαύμασον, οἶον ἀταρβεῖ
 Νεῖκος ἄγει κεφαλαῖ,
 55 Μόχθου καδύπερθε νεῶνις
 Ἦτρος ἔχοισα. Φόβῳ
 Δ' οὐ κεχέιμανται φρένες.
 Τίς νιν ἀνδρώπων τέκεν;
 Ποίας δ' ἀποσπασθεῖσα φύτλας

45. γλεφάροις Pindarus, non βλεφάροις. v. Ol. iii. 21.

45. λείοντι,

quod Ionicum esset, propter versus antitheticos legit Schmidius. Pauwius anapæsticum tuetur: Κίχε νίν σε, et Mingarell. δι, λείοντι π. At v. ad vs. 16. De εὐρυφαρέτρας conf. Eustath. p. 82.

46. παλαιό-

ιστην parum grammaticè Schmidius, de metro sollicitus. Ὀμβρίμῳ Ald.

49.

προσέννεπε. Nescio cur h. l. forma ista, obtineat, cum ubique alias ἐννεπι, et inf. 172. προσέννεπε sit. Est autem h. l. pro evocat domo.

51. An-

non σεμνὸν θυμὸν jungere præstat? Mox π. καὶ θυμὸν prave Bodl. γ.—

53. οἶον πρῆξ erat. πρῆξ omnino ejiciendum; nam illud Oxonienses nulla auctoritate inseruerunt et metrum eliserunt.

54. Scholiasten; et Pal.

C. suspicantur νῆκος, pro νίκη, legisse. Sed οἶον νῆκος ἄγει κεφαλαῖ est pro οἶον νῆκος (κίνδυνον) ἐπάγει ἑαυτῆ.

59. ἀποσπασθεῖσα Schol. legisse videtur;

Pauw emendationem eam vulgatæ esse vult. Lyrico nec indignum erit, prolem

quibus verbis latini poetæ uti solent. etiam alibi.

ῥίπτειν de onere, quod premit, deprimere,

A. β'. Κ. ιέ.

- 60 Ὅρέων κευθμῶνας ἔχει σκιοέντων ;
Γεύεται δ' ἀλκᾶς ἀπειράντου. ὄσια,
Κλυτὰν χέρα οἱ προσενεγκεῖν,
Ἦ ῥα καὶ ἐκ λεχέων
Κεῖρεν μελιηδέα ποίαν ;
- 65 Τὸν δὲ Κένταυρος ζαμενῆς,
Ἄγανᾶ χλιαρὸν γελάζαις
Ὀφρυῖ, μῆτιν ἔαν
Εὐθὺς ἀμείβετο κρυπτὰι
Κλαῖδες ἐντὶ σοφᾶς

pro surenlo a stipite avulso habere. 61. Γεύεται δ' ἀλκᾶς ἀπειράντου, pro fruitur, habet robur immensum. Jungunt cum præcedentibus alii (Morell. Stephan. et Bened.), recte, iudice Pauwio. Tum ὄσια Oxonienses ex Schol. arripere, tanquam magis Pindaricum. erit ergo pro ὄσιον. Vulgo ubique: ὄσια, sc. δίκη, quod Homericum est. 62. χέρα emendavit Schmid. pro vulg. χεῖρα. 64. κίραι Schmid. ex Pal. C., cui adstipulatur Bodl. γ. et Gott. recepit, quod mireris. alterum doricum et ubivis editum, κίρειν. 66. χλιαρὸν duæ breves pro una longa. Aldus et Pal. C. cum Bodl. γ. χλαρὸν, unde Pauw Hesychii illud huc advocat: χλαρὸν, ῥυπαρὸν λιπτὸν, τρυχαλίον, ἀχρὸν. acturum se esse de eo alias accuratius. quod an præstiterit, equidem ignoro. Mihi Glossographus plura in unum miscuisse videtur. sed omnia aliena a χλιαρὸς, et a notione ea, quæ hic conveniret cum γιλᾶν. Illud vero Pauw præclare vidit, metrum poscere, ut γιλᾶζας scribatur pro γιλᾶσας. Sed Scholion non prætereundum est: χλιαρὸν φησι τὸ πάλῃ, καὶ κίχαλασμένον. χλιδὸν (i. χλιδὸν) γὰρ λίγουσι τὸ πλῆθος. cf. dicta ad P. iv. 318. unde suspicaris, Grammaticum et hic χλαρὸν a χλάω accessitum legisse, sed parum constanter. nam alterum a χαλάω est. 68. Iterum adverso metro novarunt Oxonienses ex Bodl. γ. ἀπαμείβετο. Ubique recte lectum: εὐθὺς ἀμείβετο. 69. κλαῖδες perperam Palat. C.

61—64. Ἦ ῥα ὄσια, πότιρον ὄσια δίκη ἴσθι, προσενηκεῖν οἱ χέρα κλυτὰν (epitheton simpliciter ornans) καὶ κίρειν ποίαν μελιηδέα (inf. ix. 193. καρπὸν ἀνθήσαντα, τὸ ἄιδος ἦρας) ἐκ λεχέων αὐτῆς, ex amplexu ejus, decerpere? [licetne ejus amplexu frui? 68. Licet, at persuasione. Ex Schedis.] Mox 65. ζαμινῆς

ambigui sensus, ut et sup. iv. 17. fortis, generosus. et (πρὸς) τόνδε μῆτιν ἔαν ἀμείβετο, sententiam suam reposuit, subjecit.

68—74. Concedo in sententiam aliorum interpretum et Gedikii, ut ἀφανδὸν accipiam non de vi aperta, de raptu, cui opposita sit suada; sed aperte, ἐκ

70 Πειθοῦς ἱερᾶν φιλοτάτων,
 Φοῖβε, καὶ ἔν τε θεοῖς
 Τοῦτο κἀνδρώποις ὁμῶς
 Αἰδέοντ', ἀμφανδὸν ἀ-
 δείας τυχεῖν τὸ πρῶτον εὐνᾶς.

E. β'. K. ιδ'.

75 Καὶ γὰρ σε, τὸν οὐ θεμιστὸν ψεύδει θιγεῖν,
 Ἐτραπε μείλιχος ὄργα
 Παρφέμεν τοῦτον λόγον. κού-
 ρας δ', ὀπόθεν, γενεᾶν

74. ἀμφανδὸν emendatio debetur Schmidio. Vulgo pertinaci errore: ἀμφαδόν. Molestum τὸ, τοῦτο.

τοῦ φανερῶ, cum et Hom. Iliad. π. 178. Polydora clam a Spercheo amata, at palam nupta Boro: ὅς β' ἀναφανδὸν ὄπαιε, et durum sit de vi facta intelligere. Contrarium scilicet nunc constituendum est in κρυπταί, non in Πειθοῦς. aditus ad amoris fructum clandestina persuasione est parandus, tecte, non verbis apertis: ut illa 61. sq. ἡ Πειθὼ ἔχει τὴν κλειδα τῆς ἱερᾶς φιλόσητος. ἱερὸς h. l. sanctus, reverendus propter pudorem. et 71. θεοὶ καὶ ἀνδρῶποι αἰδέονται.

75—77. [pro οὐ θέμις ἰστί σε θιγεῖν τινος σὺν ψ. Ex Schedis.] Obscura oratio et ambigua. Junxeram eam cum superioribus, ut esset: καὶ γὰρ, ut καὶ τοι, et sane te blandus affectus impulit, ut illa eloquereris. (v. 61-64.) Et sensus meus me etiamnum ad eam rationem retrahit, utpote faciliorem. Sed licet jungere verba cum sequentibus: κούρας δ'—ἱξερωτᾶς, ὡ ἀνά, κύριον δς, ut redeat Chiron ad illud, quod rogaverat Apollo, quænam illa puella esset: quasi deus fatidicus non omnia nosset; ita παρφέμεν esse debet, simulate loqui, et h. l. questionem facere simulate, cum notione versutiæ: ut Nem. viii. 54.

Ol. vii. 120. ubi est: fallere jusjurandum. Nunc vero ὄργα non potest esse affectus, sed simpl. animus, ut sæpe, quem ornat epitheto μείλιχος, mitis. Molestum tamen ita δ' post κούρας, interpretandum saltem per γὰρ. At illa, τὸν οὐ θεμιστὸν ψεύδει θιγεῖν, duplici sensu accipi possunt; aut enim spectant solleone illud de Apolline: quem nemo fallere potest, ut sup. Pyth. iii. 53, 54. ψευδῶν οὐχ ἄπτεται etc, aut qui non potest alios fallere velle: θιγεῖν sc. τινὸς vel ἄλλων. Videntur hoc respicere illa Platonis Apol. S. 6. de Apolline: οὐ γὰρ δήπου ψεύδεται γς· οὐ γὰρ θέμις αὐτῷ. [scil. vera vaticinatur; ut Æschyl. Prom. 1031. ψευδηγορεῖν γὰρ—. Ex Schedis.] Locum, qui sequitur, 80. sqq. ante oculos habuit Galen. Prætr. pr. homo—καὶ τὰ τῆς γῆς ἐρέθειν, καὶ τὰ ὑπερθε τοῦ οὐρανοῦ, κατὰ Πίνδαρον, ἰσισοκοπιῖ. ut verbis Pindari utar. Non enim locum e deperditis respicere puto. Est idem quod philosophus dixit: Mens—τὰ τε γᾶς ὑπένερθε, καὶ τὰ ἐφύπερθε γεωμιστροῦσα, οὐρανοῦ τε ὑπὲρ ἀστρονομούσα καὶ πᾶσαν παντᾶ φύσιν ἐρευνωμένη.

- Ἐξερωτᾶς, ὦ ἄνα ; κύ-
 80 ριον ὅς πάντων τέλος
 Οἶσθα καὶ πάσας κελεύθους·
 Ὅσσα τε χθρῶν ἡρινὰ φύλ-
 λ' ἀναπέμπει, χῶπόσαι
 Ἐν θαλάσῃ καὶ ποταμοῖς ψάμαδοι
 85 Κύμασιν ῥίπαῖς τ' ἀνέμων κλονέονται,
 Χῶ, τι μέλλει, χῶτε πό-
 τ' ἔσσειται, εὔ καθορᾶς.
 Εἰ δέ γε χρῆ πὰρ σοφὸν ἀντιφερίζαι,

Σ. γ'. Κ. ιε'.

- Ἐρέω. ταῦτα πόσις ἴεο βᾶσσαν
 90 Τάνδε, καὶ μέλλεις ὑπὲρ πόντου Διὸς ἔξ-
 οχον ποτὶ κᾶπον ἐνεῖκαι.
 Ἐνθα νιν ἀρχέπολιν
 Θήσεις, ἐπὶ λαὸν ἀγείρεις
 Νασιώταν ὄχθον ἐς ἀμ-
 95 φίπεδον. νῦν δ' εὐρυλείμαν

86. χ' ὡ τι πῶθιν ἔσσειται vulgo editum, adversante metro. Schmidius emendarat : χῶπίθιν ἔ. Quod habemus, melius illo, Oxonienses Bodl. suo γ. debent.
 88. Delevi καὶ quod erat : εἰ δέ γε χρῆ καὶ πὰρ σ. jugulat enim metrum nec sensum juvat. In prima Epodo erat v. 14. ἀναλισ- pro spondeo.

79, 80. Qui certum, ratum, omnium rerum eventum et omnes modos, quibus illud procedere necesse est, nosti. Tum 82—85. ornatur sententia, quæ et in oraculo ap. Herodot. i. 47. habetur *Apollinem numerum tenere germinum et arenarum*. [Respicit Maximus Tyr. xvii. 6. et ix. 1. dixit hoc καταμαντισσαμένη σῆς θαλάσσης. Ex Schedis.] Cum v. 85. cōmpara sup. iv. 346.

88. εἰ δὲ χρῆ ἰμὶ ἀντιφερίζαι παρὰ σοφόν, insolentius dictum, pro πρὸς σὲ, vel παρὰ σοὶ σοφῶ, vaticinari audere, prædicere, quod futurum est, coram te. Amant poetæ narrationes convertere in vaticinia, ut verbis eo grandioribus et tropis audacioribus uti et animos tenere possint. Proprie erat, ἀντιφερίζαι σοὶ σοφῶ, arte.

Πότνια σοι Λιβύα
 Δέξεται εὐκλέα νύμφαν
 Δώμασιν ἐν χρυσοῖς
 Πρόφρων ἵνα οἱ χθονὸς αἴσαν
 100 Αὐτίκα συντελέθειν
 Ἔννομον δωρήσεται,
 Οὔτε παγκάρπαν φυτῶν
 Νήποινον, οὔτ' ἀγνώτα θηρῶν.

A. γ. K. ié.

Τόδι παῖδα τέξεται, ὃν κλυτὸς Ἑρμῆς
 105 Εὐθρόνοις Ὠραισι καὶ Γαίᾳ, ἀνελῶν
 Φίλας ὑπὸ ματέρος, οἴσει.
 Ταὶ δ', ἐπιγουνίδιον
 Κατθηκάμεναι βρέφος αὐταῖς,
 Νέκταρ ἐν χεῖλεσσι καὶ ἄμ-
 110 βροσίαν στάξοισι, θήσον-
 ταί τε νιν ἀθάνατον,

97. Non assequaris, unde Oxon. hic εὐκλεία invexerint ad metrum corruptendum. Vulgo ubique εὐκλέα, recte. 98. χρυσοῖς in loco, qui duas breves postulat. Est tamen spondeus pro dactylo. 100, 1. Distinctionem αὐτίκα, sc. ἔννομον, sustuli, Pauwii quoque auctoritate. Libya donabit Cyrenæ portionem terræ: δωρήσεται (ὥστε) συντελέθειν (ut sit illi eu secum, ut communem eam habeat Cyrene cum Libya dea: τελέθειν pro εἶναι, et δωροῦμαι τελέθειν, ὥστε εἶναι, simpl. pro δωροῦμαι) ἔννομον (pro ἐννόμως, ut quoque Schol. ad sensum bene: ὥστε συντελεῖν ἐννόμως αὐτῇ). 104. παιδὰ γέ vel τε emendat Pauw, ut anapæstus sit. Mingarellus δὲ, vel τισίξεται. κλητὸς Ald. perperam. 108. κατθηκάμεναι bene ex Bodl. γ. dederunt Oxonienses. vulgo θηκάμεναι, quod Schmidius emendaverat ἀνθηκάμεναι. Vox utraque sollennis ea in re. 111. νιν Oxon. cum Aldo. Cert. μιν.

91. κῶπος Διὸς, antiquo sermone, ἀπατᾶ terra. Potuit ergo et sup. v. 31. κῶπος Ἀφροδίτας simpliciter Cyrene esse, non locus proprie sic dictus.

94. ἰς ὄχθον ἀμφίπεδον, Cyrenen: sup. iv. 14.

98. Libya, tanquam dea, suam habet regiam, ad quam adveniam Nympham

ea deducit. Inf. 122. θάλαμος.

100, 1. δωρήσεται οἱ συντελέθειν (εἶναι) ἔννομον, jure possidendam. Mox νήποινον, a ποιῆ, præmium ut P. i. 113. adeoque ἄμοιρον. [pro ἄτιε φυτῶν, ἀδιδόρον. Ex Schedis.]

110-6. Προκαλιῶν desideratur καλιῶσαι. Mingarellus refingit καλιῶσθ'.

Ζῆνα καὶ ἄγνόν Ἀπόλλω-
 ν', ἀνδράσι χάσμα φίλοις
 Ἄγχιστον, ὀπάονα μῆλων,
 115 Ἀγρέα καὶ Νόμιον,
 Τοῖς δ' Ἀρισταῖον καλεῖν.

112. Oxoniensis editionis vitium est inimicum metro: Ἀπόλλωνα Ἀνδράσι.
 114. [Ἄγχιστον præstat disjungere a cæteris, ut sit unum e nominibus Aristæi.
 Ex Addendis.] μῆλων. at Ol. vii. 116. erant μάλα. 116. τοῖσδε. ἰπὶ τοῖσδε,
 propter hæc, exponunt Viri docti. Pauw præfert τοῖσδ', ut ἀνδράσι φίλοις respiciat.
 Sed nec hoc satisfacit, et impedita est et suspecta oratio inde a v. 110. Nam
 θήσονται (h. ποιήσονται) νιν—καλεῖν continuare debebant orationem; ita vero κα-
 λεῖσθαι requirebatur. Non eget res exemplo: ita tamen Ol. vi. 93, 4. τὸ καὶ
 κατεφάμιξεν καλεῖ—σθαί μιν χρέον σύμπαντι μάτηρ τοῦτ' ἔνυμ' ἀθάνατον. Suspicio
 κλύειν legendum esse. Sic θήσονται μιν κλύειν (facient eum appellari, imponent no-
 men) ἀθάνατον. Porro Ζῆνα καὶ ἄγνόν Ἀπόλλωνα,—[τοῖς μὲν] Ex Schedis.] Ἀγρέα
 καὶ Νόμιον, τοῖς δὲ Ἀρισταῖον (ab aliis vero A.) Unus e Scholiorum auctoribus po-
 test videri θήσονται a θάσμαι, θηλάζω, ductum accepisse, nam θεῖψουσι δὲ αὐτὸν
 interpretatur v. 110. sed forte sententiam omnino expressit. Mox alius ἄγχιστον
 per εὐκίνητον reddere videtur. Ἀγρεῖς utique ad venationem spectat, v. Nonnum

δις—. Est sane ad locum grammaticæ
 expediendum haud paullo accommoda-
 tius κλύειν, hæc quidem verborum jun-
 ctura: neclare instillato facient eum deum:
 θήσονται νιν ἀθάνατον, (ἴσσει αὐτὸν) κλύειν
 Ζῆνα καὶ Ἀπόλλωνα. ita ut appelletur
 Jupiter et castus Apollo, Agreus, Nomius
 (h. e. venator et pastoritius) et Aristæus.
 Manent tamen in seqq. plura, quæ dis-
 pliceant. Primo laudes Aristæi, tan-
 quam dei facti, male inter se junctæ
 sunt, interpositis illis: ἀνδράσι χάσμα
 φίλοις, ἄγχιστον ὀπάονα μῆλων. vel ἀν-
 δράσι χάσμα, φίλοις ἄγχιστον, ὀπάονα
 μῆλων, Ἀγρέα καὶ Νόμιον. Tum ἄγχι-
 στον non satis expedito, inter laudes he-
 rois proprias; [f. ἄγχιστον per se so-
 lum. ἄγχιστήρ, auctor. Sophocel. Trachin.
 256. Ex Schedis.] tum τοῖσδε vel
 τοῖς δὲ languet, quocunque tandem mo-
 do accipias. Ex Scholiis nil proficias.
 Etiam Mingarellus variis modis locum
 tentat. In his ingeniosum est hoc:
 θήσονται τε νιν ἀθάνατον Ζῆν τε καὶ

Ἀπόλλων, obstat tamen, quod vere Ζεὺς
 et Ἀπόλλων appellatus fuit Aristæus.
 Incidit quoque in id, ut jungat ἄγχι-
 στον (scil. θήσονται) ὀπάονα μῆλων καλεῖν
 νιν Ἀγρέα καὶ Νόμιον, facient, ut pastor
 eum vocet Agreum et Nomium. Ad to-
 tum tamen locum nihil satis convenit.
 Ceterum de Aristæo nota sunt narrata;
 v. ad Virg. Ge. iv. 314. et ad Apollod.
 p. 558. Exhibitus ille attributis divi-
 nis; etiam in numis. cf. Eckhel. num.
 vet. anecd. p. 108. add. Tyrwhitt. de
 Decreto in Timoth. p. 27. Sic Ζεὺς
 Ἀγαμέμνων ap. Lycophron. 1123. Cle-
 ment. Cohort. p. 32. Ζεὺς Ἀσκληπιὸς
 apud Aristid. Or. vi. pag. 167. Pan
 Ζεὺς κισσότης in Hymn. Orphic. ix.
 [Ζεὺς Ἡρακλῆς Sophocel. Philoct. 943.
 Scilicet Ζεὺς nunc est simpliciter pro
 θεῖς. Æneas Jupiter indiges Liv. i. 2.
 pro deus indiges. Sollennius Ἀγα-
 μέμνων, Μενέλαος θεῖς. v. Meurs. Misc.
 Lac. i. 4. Cf. Zinslering Pythagoras p.
 99. Ex Schedis.]

Ὡς ἄρ' εἰπὼν ἔντυεν
Τερπνὰν γάμου κραίνειν τελευτάν.

E. γ'. K. ιδ'.

- Ὠκεῖα δ' ἐπειγομένων ἤδη θεῶν
120 Πραῖξις, ὁδοί τε βραχεῖαι.
Κεῖνο κεῖν' ἄμαρ διαίτα-
σεν. Θαλάμῳ δὲ μίγεν
'Ἐν πολυχρύσῳ Λιβύας·
'Ἴνα καλλίσταν πόλιν
125 Ἀμφέπει κλεινάν τ' ἀέθλοισ.
Καί νυν ἐν Πυθῶνί νιν ἀ-
γαθέα Καρνεῖάδα
Υἱὸς εὐθαλεῖ συνέμιξε τύχα·
'Ἐνθα νικάσαις ἀνέφανε Κυράναν.
130 Ἄ νιν εὐφρων δέξεται
Καλλιγύναικι πάτρα
Δόξαν ἡμερτὰν ἀγαγόντ' ἀπὸ Δελφῶν.

late lib. v. 299. sqq. Nomina illa Ἀγριὺς καὶ Νόμιος sollennia Aristæi et propria. v. Diod. iv. 81. et Schol. Apollon. ii. 500. uterque hunc locum exscripsit. Apud alterum etiam Aristæus Ζεὺς et Ἀπόλλων ex h. l. memoratur. Nomen hoc, Ἀπόλλων Νόμιος, primum inventum ab Hesiodo, v. Serv. ad Ge. i. 14. cf. Probus. Varie autem et a multis tractata fuit fabula de Aristæo, domestica Thebanis, Thessalis et imprimis Cyrenensibus. 127. Καρνεῖάδα vulgo ante emendationem Schmidii ob metrum factam; ab eodem v. 128. εὐθαλεῖ, ut τὸ α produceret, pro vulg. εὐθαλεῖ. perperam; nam ducendum hoc ab εὐθελῆς, ut νεοθηλῆς, ἐριθηλῆς. v. Pauw, qui 132. δόξαν γ' fulcrum inserit; Mingarell. δόξαν ἀν' ἡμερτὰν ut sit ἀναγαγόντ', male ad primam Epodum vs. 14. reliquos antitheticos refigendo.

117. ἔντυεν scil. τὸν θεόν, κραίνειν—
fecit his verbis, ut Apollo sua gaudia pro-
peraret.

[118. τέλος γάμου.—121. διατίλεισιν.
I. Apollo. I. τὸ ἡμαρ—125. ἀμφίπαι.

VOL. I.

Cyrene. Ex Schedis.]

126. Nunc Telesicrates συνέμιξε νιν
(Cyrenen) τύχα, exiit urbem ad fortun-
nam lautam victorie Pythica, ejus lau-
dem urbs cum victore communicat.

α γ

Σ. δ. Κ. ιέ.

- Ἄρεται δ' αἰεὶ μεγάλαι πολύμυθοι.
 Βαῖα δ' ἐν μακροῖσι ποικίλλειν, ἀκοὰ
 135 Σοφοῖς. ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως
 Παντὸς ἔχει κορυφάν.
 Ἐγνων ποτὲ καὶ Ἴολαον
 Οὐκ ἀτιμάσαντά νιν ἐ-
 πτάφυλοι Θῆβαι τὸν, Εὐρύ-
 140 σθῆος ἐπεὶ κεφαλὰν
 Ἐπραθε φασγάνου ἀκμᾶ,
 Κρύψαν ἔνερθ' ὑπὸ γᾶν
 Διφρηλάτα Ἀμφιτρυῶνος

137. ἔγνω—Θῆβαι pro ἔγνωσαν. Aldus sic interstinguit: ἔγνω ποτὲ καὶ Ἴολασ, οὐκ ἀτιμάσαντά νιν. ἰ. πτάφυλοι Θῆβαι τὸν, Εὐρύ-σθῆος ἐπεὶ π.—ἀκμᾶ, Κρύψαν ἔνερθ' etc. Sic ἔγνω est, novi ego nec Iolaum aliquando opportuno tempore neglexisse, sed diligenter observasse.

141. Emendatum ex Pal. C. Vulgo legebatur ante Schmidium: ἔπραθεν ἐν φ. ἂ.

133. sqq. Ambigi potest, præmuniante hæc seqq. vs. 160. an ad superiora sint referenda, ut videatur et hic longæ digressioni patrocinari velle. In copiosa, ait, materia non licet paucis defungi; se tamen vel sic brevem in narrando fuisse. Sententiarum autem nexus: Cyrenæi materiem carminum satis copiosam præbent. Nam res magnæ multa oratione indigent (ἀρεταὶ et h. l. facta). Cum voluptate tamen vel sic audiunt docti, grata doctis oratio est, acroama aliquod, si quis in magna rerum copia pauca dicat. Pro βραχυλογίῃ dixit βαῖα, ὀλίγα, ποικίλλειν, adjuncta notione artis et sollertiæ. At in omni re, pergit, videndum est, quid consentaneum sit loco et tempori, quid tempus postulet. ὁ καιρὸς, ἢ ἐκαιρία, ἔχει κορυφάν ὁμοίως παντὸς, summam omnis rei facit: quod Sophocle. Elect. 75. καιρὸς, ἔσπερ ἀνδράσι μάλιστα ἔργου παντὸς ἔσπ'

πιστάτης, extulit. cf. sup. i. 157. sq. Ol. xiii. 67. Patet tamen late in his ac similibus locis notio τοῦ καιροῦ. est justum, opportuno tempus, modus, locus; ipsura temporis momentum, quod res postulat. Quantum referat, hoc arripere, docet exemplum Iolai, qui, cum, jam in inferis degens, audiisset, Eurystheum Herculis familiam ad summam angustias redegisse, a Jove id consequutus, ut unum saltem diem vel horam reviviscere liceret, hoc vitæ munere ita est usus, ut in pugna Eurystheum aggressus occideret, tum statim hinc in sepulcrum reverteretur. Sic Pindarus fabulam narratam acceperat. Alii aliter; v. Schol. et Eurip. Heraclid. 844. sq. Attigerat eam jam Pherecydes, apud Antonin. lib. 33. cf. ad Apollodor. p. 497, 8. et Fragm. Pherecyd. ap. Sturz.

Σάματι· πατροπάτωρ
 145 Ἐνθα οἱ Σπαρτῶν ξένος
 Κεῖτο, λευκίπποισι Κα-
 δμείων μετοικήσας ἀγυιαῖς·

A. δ. K. μέ.

Τέκε οἱ καὶ Ζηνὶ μιγεῖσα δαίφρων
 Ἐν μόναις ὠδῖσιν Ἀλκμήνα διδύμων
 150 Κρατησίμαχον σθένος υἱῶν.
 Κωφὸς ἀνὴρ τις, ὃς Ἡ-
 ρακλεῖ στόμα μὴ παραβάλλει,
 Μηδὲ Διρκαίαν ὑδάτων
 Ἄεὶ μέμναιται, τὰ νιν θρέ-
 155 ψαντο καὶ Ἴφικλέα·
 Τοῖσι τέλειον ἐπ' εὐχῶ

148. Mingarell. emendat τέκε δ' οἱ. [V. Hermann, ad Orph. p. 788. Ex Schedis.]
 vel 146. κῆσο. λευκίπποις δὲ K. μ. ἀγυιαῖς τίκει οἱ. Jungenda sunt 148—150.
 cum antecedentibus. μισῖσα sphalma Ald. 151. τις, ὃς Mingar. accipit pro
 ὃς τις. Non sequar. 152. περιβάλλει Pal. C. et Schol. 154. Metrum
 in capite versus laborat: nisi pro dactylo bacchius est. Schmid. emendavit ta-
 cite: ἀζ, quæ forma vix occurrit; v. Ken. ad Greg. p. 160. Pauw: ἀναμίμνα-
 ται. 155. Sustulὶ στιγμὴν τελείαν post Ἴφικλέα, nam, id quod non animad-
 versum tot turbas inter interpretes dedit, sequentia cum superioribus jungenda
 sunt usque ad v. 160. ubi ad propositum redit celebrandi victoris Telesicratis,
 quod v. 1. sqq. orsus erat, et v. 126. sqq. repetitum iterum manibus dimiserat.
 156. ἐπιυχῶ Oxonienses reposuerunt ex Bodl. γ. poterant pro se etiam Aldum
 laudare. Sed quid inde laudentur, equidem nullus video. In ceteris ἐπ' εὐχῶ.
 τελεία ἐπ' εὐχῶ conj. vir doctus apud Gedik. τέλειον etiam melius, quod Scholiastes
 quoque facit, ad ἰσθλόν referri videtur: scilicet est bonum, res grata, quæ eventum
 habet, evenit. ut sit sensus: quibus heroibus indigetibus ego (ut Thebaus) carmina
 canam, h. eos hymno celebrabo, dummodo Musa lyrica me non destituat, quoties
 bono aliquo, quod mihi contigit, ex voto beor, afficior. Verbo: ad quos ego omnia

144—150. mera est descriptio loci,
 in quo res gesta, sc. Thebarum; quod
 ipsum docet interpunctio minor in Pin-
 dari verbis a me posita.

151—155. Indoctus is esset poëtu, qui

non Herculis et Thebarum mentionem in
 carmine faceret frequenter.

156. παθῶν τι τέλειον ἐπ' εὐχῶ. [σί-
 λυόν, ἰσθλόν. quoties faustum quid mihi
 contigerit. Ex Schedis.]

Καμάσομαί τι παθῶν
 Ἑσλόν. Χαρίτων κελαδενναῖν
 Μῆ με λίποι καθαρόν
 160 Φέγγος. Αἰγίνα τε γὰρ,
 Φαμί, Νίσσου τ' ἐν λόφῳ
 Τρεῖς δὴ πόλιν τάνδ' εὐκλείεζεν

E. δ'. K. ιδ'.

Σιγαλὸν ἀμαχανίαν ἔργα Φυγῶν
 Οὔνεκεν, εἰ φίλος ἀστῶν,
 165 Εἴ τις ἀντάεις, τό γ' ἐν ξυ-
 νῶ πεποναμένον εὔ
 Μῆ, λόγον βλάπτων ἀλίοι-
 ο γέροντος, κρυπτέτω.
 Κεῖνος αἰνεῖν καὶ τὸν ἐχθρὸν

laeta, quae mihi eveniunt, tanquam auctores referam, iisque laudem nunquam non debebo. Trahebantur haec vulgo ad victorem Telesicratem; sic nexu sententiarum perierat. 161: Νίσσου perperam ante Schmid. De Megaris autem loquitur. Mox πόλιν τάνδε Cyrenen int. 162, 3. Haec de Telesicrate agere manifestum est: manifestum quoque hoc, grammaticae repugnare, quod vulgo lectum: φαμί—πόλιν τάνδ' εὐκλείεζαι—φυγῶν. Potest hoc mutari in φυγῶνδ' et scribi Αἰγίνα, σὲ γὰρ φαμί—. Verius, quod et Pauwius conjecit: εὐκλείεζε—φυγῶν. mutatum, quia ad φησὶ referri et εὐκλείεζαι scribi coepit. Scholia utrique rationi fidem faciunt; deserui igitur id, cujus emendatio certa satis suppetebat. h. νίκη ἐκφυγῶν τὴν ἀπαρῆσσιςτον αἰσχύνην τῶν ἠττηθέντων. v. Schol. Rem illustrat Olymp. viii. 91, 92. Pyth. viii. 119. sqq.

158. seq. Cohærent hæc cum antecedentibus; se Herculis laudes nunquam esse præteritum in carmine, si modo ingenio et facultate non destituitur. ποῖσι καμάσομαι παθῶν τι ἑσλὸν τίλειν ἐπ' εὐχῆ, in omni re laeta, quae ex voto eventum habuit. Debebat subjicere: qualis et hæc est victoria Telesicratis. Nam illustrem reddidit Cyrenen victoria ex Ægina et ex Megaris, præter hanc Pythicam victoriam.

160. Αἰγίνα τε γὰρ, ut ad victorem

redeam: ad 126—132. Ultima 163. ornate dicta sunt de victo: φυγῶν σιγαλὸν ἀμαχανίαν, taciturnitatem, ut hiscere non audeat, ille ἔφυγεν ἔργα, ἀγῶνι, νίκη. cf. Schol. et adde loca: Ol. viii. 90. seq. Pyth. viii. 119—125. Sequentia 167. sq. de Nerei dicto iterum ex antiquo carmine petita esse probabile fit. cfr. Nem. iii. 50. ix. 15. Virtus et in hoste laudanda. αἰνεῖν παντὶ θυμῷ καὶ σὺν δίκῃ, ex merito.

- 170 Παντὶ θυμῷ σὺν τε δίκᾳ
 Καλὰ ῥέζοντ' ἔννεπεν.
 Πλεῖστα νικάσαντά σε καὶ τελεταῖς
 Ὠρίαις ἐν Παλλάδος εἶδον, ἄφανοί
 Θ' ὡς ἐκάστα φίλτατον
- 175 Παρθενικαὶ πόσιν ἦ
 Υἱὸν εὐχοντ', ᾧ Τελεσίκρατες, ἔμμεν,

Σ. έ. K. ιέ.

Ἐν Ὀλυμπίοισι τε καὶ βαθυκόλπου
 Γᾶς ἀέθλοισι ἐν τε καὶ πάντεσσι ἐπιχω-
 ρίοις. Ἐμὲ δ' οὖν τις, ἀοιδᾶν

172. κινήσαντα ante Oxonienses.

174. ἐκάσαι Pal. C. sed doctius alte-

rum. 176. υἱὸν γ' fulerum desiderat Pauw, Mingarell. οἷα vel υἱὸν σ'.

Malim οἷα σ' εὐχοντ'.

177. In Ὀλυμπίοισι tertiam syllabam longam esse

debere putabant, ut legeretur: Ὀλυμπείοισι. Pauwius Ὀλυμπιακοῖσι, quod et

178. Præstat ἐν δὲ καί. Mingarell.

πᾶσιν ἐπιχ. vulgo lectum metro infestum erat. Bene emendarunt Oxon. ex

Bodl. γ.

179—183. Vulgo lectum: ἐμὲ δ' οὖν τις ἀοιδᾶν Δ. ἀ. Πράσσει

χρῆος, αὐτὶς ἰγῆραι Καὶ παλαιῶν δόξαν τιῶν Προγόνων. Ultima officium me-

172—9. Nunc de domesticis Cyrenæorum festis et certaminibus agit poeta. et εἶδον ἄφανοί τε εὐχοντο jungendum cum παρθενικαῖ. etiam jungendum ἐν τελεταῖς Ὠρίαις Παλλάδος (in festis Palladis, statis, anniversariis) ἐν Ὀλυμπίοισι τε etc. et mox ἐν δὲ καί, ut Mingar. bene emendat. Fuere adeo Cyrenis sacra et ludī Palladis, Olympia, et festum Telluris seu Rheæ. In hunc modum si constitueris, est splendidus locus. Jungenda autem: εἶδόν σε—ἄφανοί τε εὐχοντο αἱ παρθενικαί, ὡς ἐκάστη, σὶ ἴναι πόσιν ἦ υἱὸν—. Et ad σὶ νικήσαντα ἐν Παλλάδος τελεταῖς ἐν Ὀλυμπίοισι τε etc.

179. Fit transitus novum in modum variatus ad novam fabulam domesticam Cyrenæorum atextendam. Verum verba nondum sunt satis emendata. v. Var. L.

Donec certiora aderunt, utemur iis, quæ ad manum sunt. πρᾶσσει τίς με χρῆος. Ecce est qui exigit a me promissum, debitum, saltem munus, fere ut Horatianum: Poscimur, si quid etc. Sic Ol. iii. 11, 12. ἐπεὶ—στίφανοι πρᾶσσοντί με τοῦτο θιόδματον χρῆος, hunc hymnum exigunt a me; alias expeditum esset κλῆος pro χρῆος legere: ut majorum suorum factum antiquum rursus in memoriam revocem, postulat aliquis. ἰγῆραι de re in memoriam ex oblivione revocata. v. inf. Isthm. iv. 39. ἀκτιόσαι δίψαν, pro sitim restinguere, dixit quoque Homerus Iliad. χ. 2. πῖον ε' ἀκτιόσθι τι δίψαν. [ἀκτιόμενον. ita ut sitim, desiderium laudum expleam. Ex Schedis.] οἷσι pro οἶον, ὡς.

- 180 Δίψαν ἀκείόμενον,
 Πράσσει χρέος αὐτίς ἐγεῖραι,
 Καὶ παλαιῶν δόξα τεῶν
 Προγόνων. οἷοι Λιβύσας
 Ἄμφι γυναικὸς ἔβαν
- 185 Ἴρασα πρὸς πόλιν, Ἄνταί-
 ου μετὰ καλλίκομον
 Μναστῆρες ἀγακλέα κούραν.
 Τὰν μάλα πολλοὶ ἀρι-
 στῆες ἀνδρῶν αἴτεον
- 190 Σύγγονοι, πολλοὶ δὲ καὶ
 Ξείνων. ἐπεὶ θαητὸν εἶδος

A. é. K. íé.

Ἐπλετο χρυσοστεφάνου δέ οἱ ἦβας
 Καρπὸν ἀνθήσαντ' ἀποδρέψαι ἔφελον.

tro: δόξαν τιῶν. Itaque Schmidius emendaverat δόξα τιῶν et supra ἐμὲ δ' οὖν τις, ut sit χρέος τις (male cum hiatu) καὶ δόξα. ἐγεῖραι sic saltem non ad δίψαν referrem, sed ἐγεῖραι ἀοιδῶς intelligerem. Non improbat Schmidii acumen, quod alias solet, Pauwius, mavult tamen scribere: ἐμὲ δ' οὖν τις—Καὶ παλαιῶν δόξα τιῶν Πρ. ut sit: ἐμὲ πρᾶσσει καὶ δόξα τις παλαιῶν τιῶν προγόνων ἐγεῖραι χρέος. quod multo contortius. Mingarell. pro τις v. 179. conj. σοι vel σιν, et reddit: me debitum meum et majorum tuorum gloria rursus cogit excitare (sitium) eam. Oxonienses dederunt: παλαιῶν δόξαν ἰῶν ex ingenio. Teneat, quod tenere locum jussi, donec verum repertum fuerit. 179. οὐ τις excusum erat in Schol. 181. αὐθαί Bodl. γ. αὐθαί Ald. 182. παλαιῶν Ald. παλαιῶν Rom. et cett. 183. Λιβύσας Bodl. γ. 185. Legebatur Ἴρασαν πρὸς. Ita dactylicon colon laborabat. Bene Schmidius edidit: Ἴρασαν ἐς πόλιν Ἄ. Pauw, perpetuus popularis nostri obtrectator, hoc damnat et mavult: Ἴρασαν πόλιν Ἄ. At vera lectio latet in Schol. Fuit urbs τὰ Ἴρασα. Nam ex Pherecyde laudatur: ἀπὸ τῶν Ἴρασσῶν τῶν ἐν νῆ Τριτανίδι λίμνῃ. Ergo et sic accipiam in Herodoto ἔστι δὲ τῷ χώρῳ τούτῳ ὄνομα Ἴρασα, iv. 158. Debit definitivum aliquid poni in Steph. Byz. ubi et est Ἴρασα editum; quod h. l. Bodl. γ. habebat Ἴρασαν. 192. τίλειτο Schmid. χρυσοστεφάνου δὲ οἱ ἦβας editum inde a Romana: (in Ald. deerat οἱ) quod cur Oxonienses in deterius χρυσοστεφάνου δὲ ἦβας mutarint, non apparet. 193. Dawes Misc. crit. pag.

190. σύγγονοι, nunc οἱ ἀσσοί, populares. eules prostravit; puella Barce, vel, ut Antæus hic diversus ab eo, quem Her. Pisander ediderat, Alceis. v. Schol.

- Πατῆρ δὲ, Φυγατρὶ φυτεύων
 195 Κλεινότερον γάμον, ἄ-
 κουσεν Δαναόν ποτ' ἐν Ἄργει,
 Οἶον εὔρεν τεσσαράκον-
 τα καὶ ὀκτὰ παρθένοισι,
 Πρὶν μέσον ἄμαρ ἐλεῖν,
 200 Ὠκύτατον γάμον. ἔστα-
 σεν γὰρ ἅπαντα χορὸν
 Ἐν τέρμασιν αὐτίκ' ἀγῶνος·
 Σὺν δ' ἀέθλοισ ἐκέλευ-
 σεν διακρῖναι ποδῶν,
 205 Ἄντινα σχήσοι τις ἡ-
 ρώων, ὅσοι γαμβροὶ σφιν ἦλθον.

E. é. K. ιδ'.

Οὔτω δ' ἐδίδου Λίβυς ἀρμόξων κόρη
 Νυμφίον ἄνδρα. ποτὶ γραμ-

58, 9. emendat ἀποδρέφασθ' ἤθειλον: postulare id sermonis rationem. Recte utique in scriptore Attico; non in Lyrico; occurrit δρέπαν, ἀποδρέπαν aliquoties. Pyth. i. 95. τιμᾶν, ὅταν οὔτις Ἑλλάνων δρέπει. iv. 231. ἀποδραπάν ἐν ζῶας ἄωτον. vi. 48. δρέπαν ἦβαν. add. Olymp. i. 20. Idem tamen δρέφασθαι dixit Nem. ii. 13. Et eundem promiscuum usum et in aliis verbis observavimus. At quod Dawesium prorsus refellit, est, quod δρέπειν etiam Hesiodus dixit *"Erg.* 609. ἀπόδραπει οἴκαδι βότρου. Et quid? si jam Eustathio observatum hoc, δρέπειν dixisse veteres, δρέπασθαι recentiores? 196. Δαναόν τι ἐν Ἄ. Ald. cum Bodl. γ 199. ἐλθεῖν, ex Scholio, vulgo editum, quod emendavit Schmid. ex Pal. C. a m. pr. 205. σχήσει Ald. (cum Bodl. γ.) et mox 207. οὔτω δὲ δίδου.

195. sqq. Sunt xlviii. filiae Danaï, exclusa Amymone, jam antea a Neptuno compressa, et Hypermnestra, quæ Lynceum servaverat: cf. Apollod. ii. 1. 4. p. 86, et Not. p. 273. Expiatus a cæde Belidarum sponsorum Danaus filias elocavit eo modo, qui h. l. narratur. cf. ad Nem. x. 10. [Similis mos Indorum elocandi filias. Strabo xv.

pag. 1044. A. Ex Schedis.]—199. πρὶν μέσον ἄμαρ ἐλεῖν sc. αὐτάς, antequam medius dies iis supervenerat.

203. ἐκέλευσε διακρῖναι (τοὺς γαμβροὺς), ὅσοι σφιν ἦλθον. γαμβροὶ sunt spe, μνηστῆρες. σὺν ἀέθλοισ, δι' ἄθλου ποδῶν, σχήσοι τις pro ἕκαστος.

207. Simili modo Antæus ἰδίδου ἀρμόξων, ἤρμους.

- μᾶ μὲν αὐτὰν σταῖσε κοσμή-
 210 σαις, τέλος ἔμμεν ἄκρον.
 Εἶπε δ' ἐν μέσσοις, ἀπάγε-
 σθαι, ὅς ἂν πρῶτος δορῶν
 Ἀμφί οἱ ψαύσειε πέπλοις,
 Ἐνθ' Ἀλεξίδαμος, ἐπεὶ
 215 Φύγε λαιψηρὸν δρόμον,
 Παρθένον κεδνὰν χερσὶ χειρὸς ἑλών
 Ἄγεν ἰππευτῶν Νομάδων δι' ὄμιλον.
 Πολλά μιν κείνοι δίκον
 Φύλλ' ἐπι καὶ στεφάνους·
 220 Πολλά δὲ πρόσθεν πτερὰ δέξατο νικῶν.

209. αὐτὸς σταῖσε Bodl. γ. 212. — ὅς ἂν. ἂν exciderat in ed. Oxon. opera-
 rum, puto, vitio. θαρῶν vitiose Bodl. γ. cum Aldo et v. 217. δ' ὄμιλον.
 213. ἀπέπλων vel ἀπέπλων emendat Pauw, ψαύσει πέπλων. Quid tamen? si ψαύ-
 σειεν αὐτῆς intellexit, sc. ἐν ταῖς πέπλοις ἀμφί οἱ. pro vulgari: τῶν πέπλων αὐτῆς.
 220. Πολλά δὲ γε Pauwius, aut π. διέ τε. At v. ad vs. 88. νικῶν bene ex Aldo
 repetierunt Oxonienses. vulgo inde a Rom. νίκας cum Schol. et Gott.

212. Ordo verborum erit: εἶπε δὲ,
 jussit, ὅς πρῶτος ἐπιδορῶν οἱ, ψαύσει
 (αὐτῆς) ἀμφί πέπλοις, pro ψαύσει τῶν
 πέπλων αὐτῆς. Mox δρόμον φυγεῖν, ut
 δρόμον φέρειν dictum.

220. πτερὰ νικῶν pro ipsis νίκαις.
 Scilicet victoria victorem facit μειώρον.
 Sup. viii. 128. πύματα ὑποπτέροις ἀνο-
 ρίαις pro ἀνορία, animo evolat, sublimis

fertur, h. exultat, gloria et gaudio. Ita-
 que πτερὰ νίκας, respectu exultationis,
 gloriæ, superbiam, et Ol. xiv. extr. πτερὰ
 ἀίδλων eodem modo dicta; et στεφανοῦν
 χαίταν πτεροῖς ἀίδλων, h. e. νικῶν, pro
 decore ac premio victoriae, corona. Forte
 et hinc intelligi dicas, quo consilio ala
 tributæ sint Victoriae: scilicet propter
 elatos victoris spiritus.

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ 1.

ΙΠΠΟΚΛΕΑ ΘΕΣΣΑΛΩ,

ΔΙΑΥΛΟΔΡΟΜΩ.

ARGUMENTUM.

VICTORIS originem ab Aristomacho Heraclida quum attigisset, consilium aperit celebrandi ejus victoriam, quam beneficio Apollinis (15) et patris Phriciæ exemplo (19) consequutus est—25. Bona subjungit vota pro felicitatis, quæ patri et filio contigit, perpetuitate, quæ tanta est, ut major mortali obtingere nequeat, non magis quam ut, quod aiunt, ad Hyperboreos perveniat; quo memorato ad Hyperboreos mythice exspatiatur 46—78. unde revocat se—84. subjicitque laudes victoris et gentilium.

Σ. ά. Κ 1.

ΟΛΒΙΑ Λακεδαῖμον'

Μάκαιρα Θεσσαλία' πατρός

Ἴπποκλί Ald. quod idem nomen est, sed communi forma; cf. Munker. ad Antonin. lib. 34. Thessalica fuisse videtur *Ἴπποκλίαις* et *Ἴπποκλίαις*, quam Scholiastes firmat ad pr. Pelinna seu Pelinneo, Thessaliæ ultra Peneum urbe, oriundum (vide tamen inf. v. 85.) et cum Alevadis, qui tum Thessalicarum urbium dominatum habebant (v. Herodot. inpr. vii. 6. et ibi Valk.) genere conjunctum fuisse ex v. 7, 8. intelligitur. conf. Schol. Victor Hippocleas diaulo (*ἐν παισῶν* v. 14.) et eodem die stadio, etsi hujus alterius victoriæ in carmine memoria nulla sit, Pyth. xxii. Quæ si Scholiastes recte tradit, debet hoc carmen prima poetæ

- Δ' ἀμφοτέραις ἐξ ἑνὸς
 Ἀριστομάχου γένος Ἡρακλέος βασιλεύει.
 5 Τί; κομπέω παρὰ καιρὸν;
 Ἀλλά με Πυθῶ τε καὶ τὸ
 Πελοποννησίον ἀπύει
 Ἀλεύα τε παῖδες, Ἴπποκλέα
 Θέλοντες ἀγαγεῖν ἐπικωμίαν
 10 Ἀνδρῶν κλυτὰν ὄπα.

A. á. K. í.

Γέεται γὰρ ἀέθλων

Στρατῶ τ' Ἀμφικτυόνων ὁ Παρ-

ætate, et anno quidem xxii. esse elaboratum, adeoque inter prima ingenii experimenta est habendum; siquidem natus fertur Pindarus Ol. lxxv. Pythias autem xxii. incidit in Ol. lxx. 3. Addit Grammaticus, Hippocleam vicisse quoque Ol. lxxii. et iii. Pater Phricias bis Olympicus victor fuerat cursu armato Olympiadibus incertis, et in Pythiis, Pythiade incerta, v. inf. v. 19. sqq. Metrum multas creat molestias viris doctis. Mingarellus plura cola aliter dispescit; quibus conatibus parum confido.

1. Λακιδάϊμον Bodl. γ. 2. 3. Μάκαιρα Θισσαλία πατρός δ' ἀμφοτέραις ἐξ ἑνός. Ita distinxerat versus vetus metricus, v. Pauw.

4. Ἀριστομάχου ἐπιθιτικῶς, τοῦ ἀρίστου κατὰ τὰς μάχας jam vetus Grammaticus exposuerat: male, ut etiam Schmid. monuit. Aristomachi, qui unus ex Heraclidis fuit, filii Laconicam sortiti sunt. Ex hujus ejusdem Aristomachi posteris Alevam fuisse, Alevadarum progenitorem, ex. h. l. probabile fit. Aliam auctoritatem adhuc desidero. Ἡρακλέος trinis syllabis. 5. κομπέω trinis syllabis efferendum: quod docent antithetici 15. 37. 71. [Hermann. de emend. rat. gr. gr. p. 95. τὸ κ. π. κ. quidquamne temere prædico? Ex Schedis.]

7. Emendatior lectio debetur Pal. C. accedit alterum Scholium: βροῦ καὶ προσκαίεται. Vulgo: ἀπύειν.

8. Ἀλιυάθαι παῖδες olim prave lectum.

v. Schol. 9. Antispasticum colon trimetrum brachycatalectum ex Pauwii sententia. cf. v. 37. 47. itaque fulcrum h. l. inserit: Θέλοντες γ' ἄ. Malim dispescere 8. Ἀλεύα τε παῖδες 9. Ἴπποκλέα Θέλοντες 10. ἀγαγεῖν ἐπικωμίαν.

10. Νέων substituerat pro ἀνδρῶν Schmidius, propter antitheticum colon 20. At cf. v. 38. 94.

12. Στρατῶ τ' Ἀμφικτυόνων edebatur. Ἀμφικτυόνων metro

5. τί; κομπέω παρὰ καιρὸν; quid? temperate hæc loquitur? nulla de causa? sc. de Herculis stirpe. Minime. ἀλλά με — ἀπύει, poscit.—8. ἀγειν κώμην victori Hippocleæ. [Quod vulg.: Jussus hynnum victori condere, memoro primo loco originem ab Hercule per Aristoma-

chum: ex cujus filiis Aristodemus Eurystheum et Proclæm reges Laced. reliquit. Ab his genus ducere debuit Alevas. Apollod. ii. 8. Ex Schedis.]

12. (iv) στρατῶ, pro, ἐν συνῶν τῶν Ἀμφικτυόνων.

νάσιος αὐτὸν μυχὸς
 Διαυλοδρομαῖν ὕπατον παίδων ἀνέειπεν.
 1 5 Ἄπολλον, γλυκὺ δ' ἀνδρώ-
 πων τέλος ἀρχά τε, δαίμο-
 νος ὀρνύντος, αὖξεται,
 Ὅ μὲν που τεοῖσι μῆδεσι τοῦ-
 τ' ἔπραξε· τὸ δὲ συγγενὲς ἐμβέβα-
 20 κεν ἴχνεσιν πατρὸς

E. α'. K. η'.

Οὐλυμπιονίκαι

Δίς ἐν πολεμαδόκοις Ἄρεος ὅπλοι-
 σιν· θῆκε καὶ βαθυλείμα-

consulturus rescripserat Schmidius. Pauw: Ἄμφικτυόνων στρατῶ τ' ὁ Π. Nihil mutandum. Altero loco Iambus abiit in spondeum. 14. διαυλοδρομαῖν est ab ὁ διαυλοδρομῆς. 15. Possunt (γλυκὺ δ'—αὖξεται) in parenthesi posita scribi. [Parentheseos signa in textu Heynius apposuit.] 18. τεοῖς γρ Bodl. γ. nec male. τιοῖσι τε μ. Ald. μῆδεσι Schmid. emendavit ex Pal. C. et Ald. Nam Rom. et rel. μῆδεσι. 19. τ' ἔπραξεν scribit Pauw. v. ad v. 9. 22. πολεμαδόκοις aberratum primum in ed. Crat. et hinc in cett. 23. ὅηκεν καὶ vulgg. inde a Rom. Schmidius emendavit: ὅπλοι-σιν θῆκε καὶ β. At Aldus praebebat alterum: ὅπλοισ. Ἔθηκε καὶ β. In fine vero turpiter metrum infractum ab Oxoniensibus, qui cur βαθυλείμωνα iterum intulerint, nescio. Leg. βαθυλείω. ὕπὸ K. quod jam Schmidius dederat.

[14. διαυλ. Pausan. v. 17. p. 420. Ex Schedis.]

15. γλυκὺ — αὖξεται pro γίνονται: sed cum notione prosperitatis, copiae, magnitudinis: ut passim. Ita αὖξιν pro δίδουσι: ut αὖξος οὖρον ὕμων. Etiam apud Homer. ut Iliad. ε. 139. μέγα πένθος ἐν στήθεσιν αἰζῶν, habens, fovens, sed cum notione magnitudinis. In v. 19. accipitur τὸ συγγενὲς, h. e. τὸ ἀπὸ γένους ἐμφυτον. ἐμβέβακιν (sc. αὐτὸν) ἴχνησι πατρὸς, ut transitively dictum sit pro ἐπιβῆναι πεποιήκην. Monet Mingarellus, transitively dicturum fuisse ἐμβέ-

βασιν. esse itaque accipiendum: (κατὰ) τὸ συγγενὲς ἐμβέβακιν ἴχνησι, incedit vestigiis. Docte hæc. At ἐμβάω, ut βάω, transitively sæpe ap. Homerum, ut statim Od. λ. 4. ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐβήσαμεν, in naves imposuimus. Est autem junctura: ὦ Ἄπολλον, ὁ μὲν που τεοῖσι μῆδεσι τούτ' ἔπραξε. reliqua in parenthesis: γλυκὺ δ', pro γὰρ, ἄ.—αὖξεται. τὸ δὲ συγγενὲς altera ex parte innatus—.

23—25. βαθυλείμωνα πέτραν, quia sub Parnasso campus erat, in quo ludi habebantur.

ἢ ὑπὸ Κίρρας ἀγῶν
 25 Πέτραν κρατησίποδα Φρικίαν.
 Ἐσποίτο μοῖρα καὶ ὑστέραισιν
 Ἐν ἀμέραις ἀγάνορα
 Πλουῦτον ἀνθεῖν σφίσιν

Σ. β'. Κ. ι'.

Τῶν δ' ἐν Ἑλλάδι τερπνῶν
 30 Λαχόντες οὐκ ὀλίγαν δόσιν,
 Μὴ φθονεραῖς ἐκ θεῶν
 Μετατροπίαις ἐπικύρσαιεν. θεὸς εἴη
 Ἀπήμων κέας. εὐδαί-
 μων δὲ καὶ ὑμνητὸς οὔτος
 35 Ἀνὴρ γίνεται σοφοῖς,
 Ὃς ἂν χερσὶν ἢ ποδῶν ἀρετᾶ
 Κρατήσας τὰ μέγιστ' ἀέθλων ἔλη
 Τόλμα τε καὶ σθένει,

Α. β'. Κ. ι'.

Καὶ ζῶων ἔτι νεαρὸν

24. *Parentum erat metro et tenendum, quod Schmidius refinxerat: ἢ ὑπὸ Κίρρας ἀγῶν.* Ne Pauw quidem dissentit. 27. *ἐν ἄ.* Oxonienses, non dicam unde et quare, in Iambico. cf. v. 83. Omnes alii *ἐν.* Pal. C. *ἀν'.* 29. *δ'* abest Bodl. γ. 30. *ὀλίγαν* Oxon. (cum Aldo). vulgo *ὀλίγην.* 37. *Κρατήσας τὰ μέγιστ'*—claudicat metrum. *Κράτῃσι, τὰ μ. ἄ. ἔλδων* et mox v. 40. *ἔδδων* Schmidius. 38. *Θράσει τι*, pro *τόλμα τι*, idem Schmid. minus bene. 39. In *μαρὸν* duæ breves pro una longa.

26. *Ἐσποίτο μοῖρα, (ἄσσι), adsit, favent fortuna, ut. πλουῦτον ἀνθεῖν σφίσιν, τὴν εὐημερίαν, εὐτυχίαν, παρῖπται αὐτοῖς.* Mox 33. *ἀπήμων κέας* pro, *sit propitius, qui nullam noxam infert, pro eo, qui bene vult.* [ἰϋφρων. Ex Schedis.]—Et in v. 33. ση. *εὐδαίμων* ante oculos fuit Homericum

Od. 9. 147. *Οὐ μὲν γὰρ μείζων κλέος ἀνέρος, ἔφρα κινῆσιν, ἢ ὅ τι ποσσίν τε βίβη καὶ χερσὶν ἔησι.* Generaliter autem enuntiat quæ de victoris patre Phricia dicturus erat. Itaque et in fine subjicit αὐτοῖς.

- 40 Κατ' αἶσαν υἷον ἴδη τυχόν-
 τα στεφάνων Πυθίων.
 Ὁ χάλκιος οὐρανὸς οὐπω ἀμειντὸς αὐτοῖς.
 Ὅσαις δὲ βρότειον ἔδνος
 Ἀγλαΐαις ἀπτόμεσθα,
 45 Περαιίνει πρὸς ἔσχατον
 Πλόον. ναυσὶ δ' οὔτε πεζὸς ἰὼν
 Εὐροῖς ἂν ἐς Ἑπερορέων ἀγῶ-

40. ἴδι Bodl. γ. ἴδοι Ald. ἰδῶν Schmidius (v. ad v. 37.) et ἴδιν Bened. emendarunt.
 42. οὐπω a Schmidio illatum: ut syllaba producta sit, vulg. οὐποτ'. 43—46.
 ἔσας—ἀγλαΐαις pro ἔσας ἄ. ad grammaticam rationem τοῦ ἀπτεσθαι legendum esse
 censebam olim cum Pauwio; firmat quoque id Scholiastes; sed perperam: nam
 est ab ἀπτειν, nectere. ἐφάπτεσθαί τι, admoovere se, adire, v. Not. 43. βροτὸν
 Schmid. pro βρότειον. non bene, ait Pauw. Non aliter tamen antitheticis respon-
 det. 46. Nulla locus emendatione eget. Naturalis verborum ordo erat:
 ἔδον δὲ ἐς Ἑπερορέων ἀγῶνα (οὐχ) εὐροῖς ἂν οὔτε ναυσὶν ἰὼν οὔτε πεζός. Sive οὐδὲ
 scribas, sive οὔτε, idem est: igitur relinquamus quod invenimus exaratum.
 47. Ἄν εὐροῖς mirum commentum Oxoniens. pro vulg. εὐροῖς ἂν ἐς. quod tenere

40. κατ' αἶσαν. αἰσίως. propitia for-
 tuna.

42—46. χάλκιος οὐρανὸς proprie epi-
 theton Olympi, ut et inf. Isthm. vii. 62.
 χαλκόπειδον θεῶν ἕδραν. Poeta ἀπτεσθαι,
 ἐφάπτεσθαί τι dicitur ab ἀπτειν, nectere,
 injungere se, adeoque accedere, assequi,
 protiri. Sensus: quam felicitatem nos mor-
 tales consequi possumus, ejus fastigium
 ille consequutus est; pro hoc dixit:
 cam, ad extremam usque metam, emittitur:
 (τόσας) περαινεῖ (eis πέρας διέρχεται, ut
 περαινεῖν ὀδόν,) πρὸς ἔσχατον πλόον· im-
 mixta comparatione cum Oceano quous-
 que ille navigari potest. Sententia Pin-
 dario frequentata et variis modis enun-
 tiata: v. inf. Nem. ix. 109. sq. et sup.
 ad Ol. iii. 77. et loca ad e. l. laudata.
 At, pergit, ulterius ad majorem felici-
 tatem eveli nemo potest; hoc, ut lyricus,
 extulit: At nulli mortalium patet via
 ad Hyperboreos, ad quos heros Perseus
 pervenisse fertur. Tum abreptus hoc

phantasmate, in eo persequendo sibi
 indulget: cf. Schneid. Vita Pind. pag.
 86. In exornandis autem Persei rebus
 fuisse necesse est, qui ad Hesperides
 per Hyperboreos iter eum fecisse nar-
 rarent, quod idem de Hercule fabulati
 sunt alii: v. ad Apollod. pag. 409. seq.
 ubi ad occidentales Europæ partes Hy-
 perboreos revocatos videri ex fabulosa
 geographia observatum est. Unus est
 Simmiæ locus, in quo Persei ad Hyper-
 boreos iter memorari memini, ex Apol-
 line, carmine, ap. Stephan. Byz. quod
 et in Analect. Brunck. tom. ii. pag.
 525. legitur. Etiam in his versibus
 Perseus supervenit Hyperboreis sacrum
 celebrantibus. Templum Apollinis apud
 eos memorabat Phereñicus in Schol.
 Ol. ili. 28. In Pindaro pro victimis
 sunt asini: cujus ritus meminit præter
 Callimach. fr. 187, 188. Antoninus lib.
 c. 20. Alia v. in V. L. ad v. 48.

να θαυμαστὰν ὁδόν.

E. β'. K. ή.

Παρ' οἷς ποτε Περσεὺς
50 Ἐδαίσατο λαγέτας, δάματ' ἔσελθῶν,
Κλειτὰς ὄνων ἑκατόμβας
Ἐπιτόσσαις θεῶ
Ῥέζοντας ᾧν θαλίαις ἔμπεδον

præstat. Pauw fulerum inserit *ἔρως ἄν γ' ἴς* vel *ἄρ' ἴς*. vide ad v. 9. Gott. *εὔρη*. 48. Mediam in *θαυμαστὰν* pro brevi habere, vel *θαυματὰν* scribere malit Schmidius, ut Iambico bene sit. Pauw: *θαυμαστῶν ἀγῶνα* Ἵππεδοξίαν sollicitat Pauw, et iniro modo emendat *ἄλωνας*, nova voce, pro *ἄλωας*, ab *ἄλωας*. Ἵππεδοξίαν ἀγῶν. ἀπ. Mingarellus. Condonem hoc aliis minus in Pindaro versatis. Non meminerant viri docti, ἀγῶνα esse concessum, proprie spectantium, tum omnino cætum, hominum multitudinem, populum, λαὸν, quem etiam *σπαρατὸν, στόλον*, effert; inf. 72. *ἔμιλον* dixit. Vocabulo isto autem tanto magis uti potuit poeta, quod *perpetuis choris, tripliciis epulisque fruuntur* beati illi Hyperborei v. 59. sqq. Itaque et Perseus ipsis supervenit *epulantibus sacro facto*. Sacra autem ea gens erat *Apollini*, quod satis notum, *cui asinis eos litasse* manifestum fit ex h. J. v. 51. add. Notam. Apud eosdem asini videntur deo consecrati fuisse, *ἀνιμένοι*, nam *iis delectari ait deum* v. 55, 56. Hoc ornate extulit poeta. Ita saltem accipere licet verba, ut nec ad mac-tationem ipsam referas hos vs. quasi inter maectandum se exererint, neque meros jocos secteris cum Gesnero de asinorum honestate v. 34. Comment. Soc. Reg. Scient. tom. ii. An loco et poeticæ rationi consentanea videatur *αἰσχρολογία* Toupii Emendat. Suid. tom. iii. pag. 51. dijudicent alii ad sensum quisque suum. Errores autem tributū olim fuisse videntur Perseo per incognitas tunc terras, non minus quam Argonautis. Hyperboreos h. l. occidentales Pindarum respexisse puto; apud quos, si quidem extremi Europæ occidentis populi fuere, asinorum usus esse, quosque adire probabili aliqua ratione potuit Perseus, cum insulas ultra extremum occidentem Africæ in Oceano asinitas peteret, quas Gorgones inhabitabant. Non enim Pindarus Gorgones ad Hyperboreos relegat vs. 72. sq. sed rem suo more strictim exponit. Nec Æschylus huc advocari potest Prometh. 790. sqq. nam is plaue diversam rationem sequutus Inus errores in extremi Orientis plagas rejicit, ita ut illa a Bosporo Cim-merio inde per boreales et orientales fines extremos errore facto ad Nilum per- venerit. 50. δάματ' ἔλθῶν Ald. prave. et mox *ἐπιτόσσαις* cum Bodl. γ.

52. *ἐπιτόσσαις* h. e. *κατακτελῶν*, v. sup. ad Pyth. iv. 43. incidit in eos sa-
cerum facientes Apollini asino pro vic-
tima caso.

53. Delectatur Apollo eorum festis et
hymnis (*ὑφραμίαις*) et asinis victimis. pro
γίλαξ πρὸς ἑρῶν τοὺς ὄνους, bestias lascivientes,
ὑβρίζοντας, dixit ὕβριν ὀρθιάων κνωδάλων.

Est autem vel ἡ κνωδάλας, vel ὁ κνωδάλος
ὀρθίας, pro ὀρθιάζων, sese erigens. Spe-
ctat ad victimæ laudem, si bene pasta
sit, ludat et exultet. Insigniter in
religionem versam rem v. ap. Pausan.
ii. 30. pag. 195. conf. V. L. [Utinam
in tabula efficta essent! Ex Schedis.]

Εὐφραμίαις τε μάλιστ' Ἀπόλλων·
 55 Χαίρει, γελᾷ δ' ὄρῶν ὕβριν
 Ὀρδιᾶν κνωδάλων.

Σ. γ'. Κ. ι'.

Μοῖσα δ' οὐκ ἀποδαμειῖ
 Τρόποις ἐπὶ σφετέροισι· παν-
 τᾷ δὲ χοροὶ παρθένων
 60 Ἀυρᾶν τε βοαὶ καναχαί τ' αὐλῶν δονέονται·
 Δάφνα τε χρυσέα κό-
 μας ἀναδήσαντες εἰλα-
 πινάζουσιν εὐφρόνας.
 Νόσοι δ' οὔτε γῆρας οὐλόμενον
 65 Κέκρᾶται ἰεῖᾶ γενεᾶ. πόνων
 Δὲ καὶ μαχᾶν ἄτερ

Α. γ'. Κ. ι'.

Οἰκέοισι, φυγόντες
 Ὑπέρδικον Νέμεσιν. Θρασεί-

56. ὀρδιᾶν κνωδάλων debet ductum esse ab ἡ κνωδάλος. aut ὀρδιᾶν ab ὀρδίας, quod apud Hesych. occurrit. Gott. ὀρδιᾶν. Pauw conj. ὀρδιᾶν sc. ὕβριν. Mavult idem onagros intelligere, quod quantum ad rem faciat, ex superioribus intelligi potest. 61. χρυ locum tenet quem brevis syllaba in ceteris occupabat. 64. νῦσοι Bodl. γ. cum Ald. 68. Videtur unus ex Schol. prave legisse: μίμψιν.

57. Μοῖσα οὐκ ἀποδαμειῖ, pro, Μοῖσα ἐπιδημει. οὐκ εἰσὶν ἄμουσοι.

[60. δονέονται. κινεῖνται, ἠχοῦσι, καναχῶσι. Et Schedis.]

64. οὔτε νόσοι οὔτε γῆρας κίκρᾶται, pro πάρεστι, παραγίνεσθαι, ut μίγνυται, μίμικται, αὐτοῖς: pro hoc ἰεῖᾶ γινῶ, Apollini sacræ.

67, 8. — φυγόντες ὑπέρδικον Νέμεσιν. Si hæc est dea Δίκη, vindex et ultrix sceleris, videtur ὑπέρδικος optime accipi justa, ut ὑπὲρ augeat; velut in ὑπέρ-

θυμος, animosus, υπερεμῆκης; sic Lapithæ ὑπέροσλοι, fortes, Ppith. ix. 24. Nemesin effugiunt, ab ea nil habent quod metuant, recte faciendo et ὕβριν vitando. Potest tamen et de magna felicitate Hyperboreorum accipi, cui non invidet et adversa infert Nemesis, ut solet, ex vulgari opinione. Sic eadem sententia Ol. viii. 113. 4. ubi in magna felicitate deprecatur Nemesin poeta. Mox Θρασεία δὲ πνίων καρδία pro πνίων Θράσες.

- α δὲ πνέων καρδία
 70 Μόλεν Δανάας ποτὲ παῖς, ἀγείτο δ' Ἀθάνα,
 ἼΕς ἀνδρῶν μακάρων ὄ-
 μιλον· ἔπεφνέν τε Γοργό-
 να, καὶ ποικίλον κέρα
 Δρακόντων φόβασιν ἤλυθε να-
 75 σιώταις λίθινον θάνατον φέρον.
 ἼΕμοὶ δὲ θαυμάσαι,

Ε. γ'. Κ. ή.

- Θεῶν τελεσάντων,
 Οὐδὲν ποτε φαίνεται ἔμμεν ἄπιστον.
 Κώπαν σχάσον, ταχὺ δ' ἄγκυ-
 80 ραν ἔρεισον χθονὶ
 Πρῶραθε, χοιράδος ἄλκαρ πέτρας.
 ἼΕγκωμίων γὰρ ἄωτος ὕμνων
 ἼΕπ' ἄλλοτ' ἄλλον, ὥστε μέ-
 λισσα, θύνει λόγον.

Σ. δ'. Κ. ι.

- 85 ἼΕλπομαι δ', ἼΕφυραίων

75. Non video, quomodo metrum constet, nisi legeris- σιώταισι, prioribus syllabis
 σιω in unam contractis.

76. Sive οὐδὲν ἄπιστον (ὥστε) θαυμάσαι, sive θεῶν
 τελεσάντων (ὥστε) θαυμάσαι. [pro θαύματα. Ex Schedis.] Dura ratio. Aldus,
 quem Melanchthon sequitur, sic interpunxerat; νασιώταις λίθινον θάνατον φέρον,
 ἴμοι δὲ θαυμάσαι. Θεῶν τ. Si sic ἴμοις scribas, commodior oratio erit.

78. Schmidius nimis licenter metrum mutarat: οὐ τι ποτὲ ἔμμεναι φαίνεται ἄπιστον.

83. ὥτε Gott.

72. Ἴεπιφνέν τε Γοργόνα. melius esset
 δὲ, nam discessu hinc facto ad Gor-
 gones pervenisse putandus.—In v. 76,
 77, 78. verba sunt expedita; sed quor-
 sum θαυμάσαι referendum sit, et quam
 vim hic habeat, non assequor, v. V. L.

79. remum inhihe. χοιράδης, σίττει
 ἴφαλοι, notæ sunt: v. Hesych. cf.

Munk. ad Anton. lib. 34.

82. ἄωτος ὕμνων, h. ὕμνος ἐπικώμιος,
 θύνει ἄλλοτς ἐτ' ἄλλον λόγον, modo ad
 hoc, modo ad aliud argumentum, nec
 in una re, digressionem, tam diu mora-
 tur; ut Æschyl. Prometh. 276. πρὸς
 ἄλλοτ' ἄλλον πημονὴ ἰζάνεται.

- Ὅπ' ἀμφὶ Πηνεῖον γλυκεῖ-
 αν προχεόντων ἑμῶν,
 Τὸν Ἴπποκλίαν ἔτι καὶ μᾶλλον σὺν αἰοδαῖς,
 Ἐκατι στεφάνων, θα-
 90 ητὸν ἐν ἄλιξι θεσέ-
 μεν ἐν τε παλαιτέροις,
 Νέαισίν τε παρθένοισι μέλη-
 μα. καὶ γὰρ ἑτέροις ἑτέρων ἔρωσ
 Ἐκνιζέ γε φρένας.

A. δ. K. i.

- 95 Τῶν δ' ἕκαστος ὀρούει,
 Τυχῶν κεν, ἀρπαλίαν σχέθοι

86. Πηνεῖον, diaresin tolli jubet Pauw; esse enim colon iambicū. 87. ἑμῶν.
 ut ita Pindari carmen chorus apud tribules repetat et decantet. 88. τὸν
 Ἴπποκλίαν Schmid. emendavit bene meo sensu, e Schol. et ad metri legem, pro
 vulg. Ἴπποκλία. Sed Pauw etiam hic arrodit. Mavult Ἴπποκλιᾶ esse et sup.
 v. 8. Ἴπποκλίῃ. 90. ἄλιξιν invito metro Oxon. forte ex Aldo. ἄλιξι
 Rom. et cett. 91. Peccat syllaba τς. an fuit ἔν τ' αὖ π. ? Schmidius
 -μινῶν καὶ π. scite utique prae Pauwii commentis: -μιν. εἰνί τε π. παλαιότεροις
 Rom. et seqq. edd. prave. 92. νέαισιν τε παρθένοισι μέλημα. ut ea ejus
 amore incenduntur; ut cura iis sit, h. amor. Malim δὲ, nam hoc ad puellas
 tantum spectare potest. Nec νέαισι vacat; nam puerili aetate ille est. 94. γι
 ex Aldo bene repetierunt Oxonienses. In vulgg. abest: itaque Schmidius sup-
 plevit: ἔκνιζε τὰς φρ. 96. σχέθοι Ald. cum Bodl. γ. et Gott. quod
 nunc praefero: v. Not. vulgg. σχέθει. quod sanè defendi potest: tenet, sc. si

96. Alteram lectionem, σχέθοι, praetuli cum Gedik. qui locum, ut tot alia, praecclare vertit. Nam sententia est: multis adhuc hymnis materiam per novas victorias suppeditabis 85—93. At tu fruiere felicitate praesenti; est enim fructus summæ felicitatis ex victoria. Haec sic effert v. 93—98. καὶ γὰρ—nam studium aliarum rerum aliorum animos sollicitat, versut (ἐκνιζέ pro κνιζέ). ἕκαστος δὲ, τυχῶν κεν ὧν ὀρούει (pro τυχῶν ἐκείνων,

ἐφ' ᾧ ὀρούει) σχέθοι φροντίδα ἀρπαλίαν τῶν παρ ποδοῖς, sensum praesentem (praesentis felicitatis) teneat vividum; de futuris nec cogitet, (hoc respectu v. 88. ἔτι καὶ μᾶλλον) nam ea incerta sunt, nec praevideri possunt. Verbo: spero te multas adhuc victorias esse consequenturum: est enim hoc studium certaminum in te maximum: (cum alii sectentur alia 93, 94.) Interea fruiere victoria praesenti. [vel: At ego acquiesco in

- Φροντίδα τὰν πὰρ ποδός·
 Τὰ δ' εἰς ἐνιαυτὸν ἀτέκμαστον πρόνοῃσαι.
 Πέποιδα ξενία προσ-
 100 ἀνεί· Θάρακος, ὅς περ
 Ἐμὰν ποιπνύων χάριν
 Τὸδ' ἔζευξεν ἄρμα Πιερίδων
 Τετράρορον, Φιλέων Φιλέοντ', ἄγων
 Ἄγοντα προφρόνως.

E. δ'. K. η'.

- 105 Πειρῶντι δὲ καὶ χρυ-
 σὸς ἐν βασάνῳ πρέπει καὶ νόος ὀρθός.
 Ἀδελφεοὺς δέ τ' ἐπαινή-

sapit. Ad sensum cf. Isthm. viii. 25, 6. [Φροντίζει τούτων ἀρπαλίως, actutum occu-
 ret ea, cupide iis fruatur. — An τῶν σῶζ παδός? Ex Schedis.] 100. -ανεί
 Schmidius bene dispunxit pro -ανί. debet enim choriambicum esse. 105. Non
 convenit versus cum antitheticis. Schmidius refinxerat: Τετράρορον, ἄγοντα ἄγων,
 Φιλέων φιλιῶντα πρ. Antispasticum, non epionicum, esse nonum strophæ colon
 Pauw contendit ad v. 9, et cett. — 107. Fuit haud dubie quod scripsi. Vulgo
 hiabat ἀδελφείους τι ἰσπανή. Καθελφεοὺς δὲ Schmidius. Idem melius rescripsit πα-

præsenti victoria. Ex Schedis.] Poterat de hoc ipso hymno locus accipi: Spero meum hymnum a tribulibus Ephyraïis cantatum sæpius adhuc victorem esse illustraturum. Verum reliqua minus conveniunt. ἀρπαλίως simpl. impetuosus, ut Pyth. viii. 93. adeoque vehemens, magnus.

99. πέποιδα ξενία Θάρακος pro ξενία Θάρακι, h. e. ἔχω πιστὸν ξένον Θ. Nova sententia. Utor amico certo ac fido Thoracæ, qui meum carmen ambiens me Musarum currum conscendere fecit. De Musarum curru vid. sup. Ol. ix. 120. Isthm. ii. 2. Nem. ix. 17.

103. ἄγων ἄγοντα προφρόνως accipio de summo studio, qui quasi præit præeuntem; ut dicimus currenti calcar addere.

105, 6. Ad superiora debet referri,

et ad Thoracem, amicam, cui πείπειθε, utpote viro probato rerum usu. πειρῶντι pro ἐν τῷ πειρῶν, τῇ πείρῃ. πρέπει, splendet, διαπρέπει Ol. i. 3. Comparatio multis frequentata; gravitate antecellit Bacchylides ap. Stobæum de veritate Serm. xi. it. in Brunck. Analectis to. i. p. 149. Δυδία μιν γὰρ λίθος μανύει χρυσόν· ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν σοφίαν τε παγκρατῆς ἐλίγχει ἀλάθεια. Occurrit quoque versus in gemma (ap. Com. de Caylus to. vi. Recueil pl. I. 4. 5). Inde a v. 107. nova particula carminis sequitur. Ἀδελφείους, quos victoris potius quam Thoracis esse existimo: eos laudat, quod instituta seu tempubl. Thessaliae, h. civitatum, quibus ipsi præsunt, ὕψῃ φέροντι, claram et illustrem reddunt, i. q. αἰμίρειν, ἐπαιμίρειν (Ol. ix. 31.), βαστάζειν (Ol. xii. 27.), αὐξῶν-

σομεν ἐσλούς· ὅτι
 Ὑψοῦ φέροντι νόμον Θεσσαλῶν
 110 Αὔξοντες. ἐν δ' ἀγαθοῖσι κεῖνται
 Πατρώϊαι κεδναὶ πολί-
 ων κυβερνάσεις.

πατρώϊαι pro vulg. πατρῴαι.
 esse vult, Pindarico more.

110. κεῖνται Gott. et Schol. qui pro κεῖνται dictum

εις, felicitatem eorum provehendo; etenim
 (δὲ pro γὰρ) ipsi se viros bonos præstant
 in administranda rep. Videntur aristo-
 cratia hæreditaria usæ esse civitates;

igitur Alevadarum κυβερνάσεις πολίων
 πατρώϊαι. et illæ κεῖνται in ἀγαθοῖσι,
 ἔγκεινται, ἐπίκεινται, mandata sunt (αὐτοῖς
 οὔσιν ἀγαθοῖς) viris bonis.

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ *ιά.*

ΘΡΑΣΥΔΑΙΩ ΘΗΒΑΙΩ,

ΠΑΙΔΙ ΣΤΑΔΙΕΙ.

ARGUMENTUM.

INVOCAT deas patrias, Semelen, Ino et Alcmenam, ut adsint pompæ victoris in templum Apollinis Ismenii ducendæ; cumque locum ludorum declarasset per campum Pyladis v. 23., digreditur ad fabulam de Oreste—57. Redit ad propositum; victoris et patris priores victorias memorat;—75. comparata eorum fortuna cum opibus tyrannorum, laudatque amorem libertatis.

Σ. ά. Κ. Σ'.

ΚΑΔΜΟΥ κόραι, Σεμέλα
Μὲν Ὀλυμπιάδων ἀγυῖαιτις,
Ἴνῶ δὲ Λευκοθέα ποντιῶν

2, 3. Mutavit metrum secundi et tertii versus cujusque strophæ et antistrophæ Schmidius, ita ut syllabam unam ex secundo in fronte tertii coli collocaret, ut h. l. pro eo, quod antea editum erat: —ἀγυῖαιτις, Ἴνῶ δὲ Δ. π. et v. 11.—Θῶκον, ᾤ.

1. Heroïnæ ac deæ Thebanæ, Cadmi *Σεῶν ἐν Ὀλύμπῳ*, et Ino, nunc dea marina, et Harmoniæ progenies, *Semele σύνοικος* na, Leucothea. Cuius his *Alcmena* invo-

Ὅμοθάλαμῃ Νηρηΐδων,
 5 Ἴτε σὺν Ἡρακλείῳ ἀριστογόνῳ
 Ματέρει παρ Μελίαν χρυσεῶν
 Ἐς ἄδυτον τριπόδων
 Θησαυρὸν, ὃν περιέαλλ' ἐτί-
 μασε Λοξίας,

A. á. K. S'.

10 Ἴσμῆνιον δ' ὄνυμα-
 ξεν, ἀλαδέα μαντεῖον θῶκον,
 ὦ παῖδες Ἀρμονίας, ἔνθα καὶ

Pauw acriter increpat. Molitur alia Mingarell. Conject. pag. 51. et in schedis; etiam in v. 6. Relinquam ei definiendum, qui totam rem metricam Pindari constituerit. Scrupulum injicit v. 74. qui sic in fine correpta syllaba laboraret:—
 ξαν Ἐλ- cum v. 11.— 3. Ἴνώ τε Bodl. γ. 5. ἴσσι Pal. C. ἀριστογόνῳ pro ἀριστογόνου Ἡρακλείῳ legerat Schol. sicque ed. Rom. Crat. al. nec minus nec magis commode. 6. παρὰ metri caussa emendaverat Schmidius, pro vulgato παρ. Malo cum Pauw. credere, fuisse olim scriptum Ματέρει παρ Μ. quod metrum dactylicum postulat. In fine χρυσεῶν est dissyllabum. 7. ἴς etiam a Schmid. pro vulg. ἴς. 8, 9. Fuisse olim τᾶξιν horum colorum aliam Pauw putabat: Θησαυρὸν, ὃν περιέαλλ' ἐτίμασε Λοξίας, et sic in ceteris strophis et antistrophis. 11. μαντεῖον ex Ald. retraxit Schmid. vitium intulerat Romana: μαντεῖων θῶκον. Supra βωμὸς μαντεῖος Ol. vi. 7. et μυχοῦ μαντεῖος Pyth. v. 92. Est tamen difficultas metrica, quod in μαντεῖον media brevis esse debebat. Mingarell. em. μάντιον vel μαντικόν. Ad totum locum cf. Pausan. ix. 10. et Ammon. pag. 70. e Didymo.

catur, ut pompæ victoris intersint. Continuat oratio, lyricis spiritu circumducta, usque ad v. 24. adeoque v. 11. post θῶκον non plene interpungendum est, nec v. 18. post ἰσπίρα. Jungenda quoque sunt: Κάδμου κόρη, et v. 12. ὦ παῖδες Ἀρμονίας, quæ junctim essent: παῖδες Κάδμου, καὶ Ἀρμονίας. Jubentur autem adesse ad templum Apollinis Ismenii, ut pompæ victoris ad illud ducendæ intersint et hymno victoris accinant. Templum Apollinis egregie ornavit v. 6—11. παρὰ Μελίαν. Scilicet fuit in eodem templo religio aliqua Meliæ et Ismeni, quem ex ista nymp̄ha Apollo

susceperat; unde et nomen h. l. templi Ismenii, ut vulgo Apollinis Ismenii. Tripodes, quos, a sacerdotibus dedicatos æreos, Pausanias memorat ix. 10. non huic spectant; sed Pindaro sunt aurei, antiqua illa donaria, in quibus etiam litteris Cadmeis inscripti tres illi versus sunt, quos Herodotus v. 59. memorat. Fuisse in eodem templo μαντεῖον ex v. 11. discimus.

12—14. ἔνθα καὶ νῦν—καλεῖ ὀμηγυρία στρατῶν συνίμιν, pro: ἔνθα καὶ νῦν καλεῖ ὄμῳς [l. Apollo l. Melia. hoc melius Sch. Ex Schedis.]. itaque sequitur 17. ὄφρα κίλαδῆτι, ut canatis Themis.

- Νυν ἐπίνομον Ἡραίδων
 Στρατὸν ὀμηγυρέα καλεῖ συνίμεν,
 15 Ὅφρα Θέμιν ἱερὰν Πυθᾶ-
 νά τε καὶ ὄρδοδικαν
 Γᾶς ὀμφαλὸν κελαδῆτε ἄ-
 κρα σὺν ἐσπέρα,

E. α. K. 5'.

- Ἑπταπύλοισι Θήβαις
 20 Χάριν ἀγᾶνί τε Κίρρας·
 Ἐν τᾷ Θρασυδαῖος ἔμνασεν ἐστίαν
 Τρίτος ἐπὶ στέφανον πατρῶαν βαλᾶν,
 Ἐν ἀφνεαῖς ἀρούραισι Πυλάδα νικῶν,
 Ξένου Λάκωνος Ὀρέστα.

Σ. β'. K. 5'.

- 25 Τὸν δ᾿, φονευομένου
 Πατρὸς, Ἀρσινόα Κλυταιμνήστρας
 Χειρῶν ὑπὸ κρατερᾶν ἐκ δόλου

13. Nūn ante Schmidium scribebatur. ducta ex cæsura; nisi excidit Θέμιν 5'.

Pindaro. Fuit κελαδῆσετ' ἄ-. Nam solet ὄφρα cum futuro jungere Pindarus: Ol. vii. 28. ὄφρα αἰνέσω. vi. 39. ὄφρα βάσομιν.

22. Τρίτον Ald. Pal. C. et Bodl. γ. cum Schol. sed τρίτος doctius. [Heynius in textu vocis primæ literæ finali superscripsit τ, et post βαλᾶν delevit punctum.]

25. νικῶν in fine versus turbat metrum priore longa; nec video auxilium, nisi aliter versum dispescas: Ἐν ἀφνεαῖς ἀρούραισι Πυλάδα νι.

24. κᾶν ξένου Λάκωνος Ὀρέστα. sicque in ceteris. 26. Ad h. v. respicit Schol. Æschyl. Choeph. 731.

27. Ante Schmidium; χι- ρῶν ὑ. κρ. χειρῶν ὑπὸ κρ. jungit Mingarell. cum φονευομένου. Equidem Ξενίον

15. Θέμιν. ultima esse debet pro-

ducta ex cæsura; nisi excidit Θέμιν 5'. 17. κελαδῆσετ' ἄ-. Non est hiatus a

Pindaro. Fuit κελαδῆσετ' ἄ-. Nam solet ὄφρα cum futuro jungere Pindarus: Ol. vii. 28. ὄφρα αἰνέσω. vi. 39. ὄφρα βάσομιν.

22. Τρίτον Ald. Pal. C. et Bodl. γ. cum Schol. sed τρίτος doctius. [Heynius in textu vocis primæ literæ finali superscripsit τ, et post βαλᾶν delevit punctum.]

25. νικῶν in fine versus turbat metrum priore longa; nec video auxilium, nisi aliter versum dispescas: Ἐν ἀφνεαῖς ἀρούραισι Πυλάδα νι.

24. κᾶν ξένου Λάκωνος Ὀρέστα. sicque in ceteris. 26. Ad h. v. respicit Schol. Æschyl. Choeph. 731.

27. Ante Schmidium; χι- ρῶν ὑ. κρ. χειρῶν ὑπὸ κρ. jungit Mingarell. cum φονευομένου. Equidem Ξενίον

erat, de Hyperboreis.

dem, Pythonem et oraculum, χάριν (per apposit.), hymnum, qui sit hymnus, in honorem Thebarum et Pythiorum. ἐπίνομος στρατὸν v. 13. audacter dixit consortem turbam; ut σύννομοι, qui una pascuntur vel una habitant. ὄρδοδικαν 16. veridicam.

24. Λάκωνος Ὀρέστα. unde Laco,

cum esset Mycenæus? Puto, quia factus est rex Spartæ. v. Pausan. ii. 18. pag. 150. iii. 1. p. 205. Digressio, quæ sequitur, a lusu ingenii, ex notionum associatione fortuita, est profecta; similis ei, quæ in superiore carmine erat, de Hyperboreis.

Τροφὸς ἀνελε δυσπενδέος·
 Ὅποτε Δαρδανίδα κόραν Πριάμου
 30 Κασσάνδραν πολιῶ χαλκῶ
 Σὺν Ἀγαμεμνονία
 Ψυχᾷ πόρευ' Ἀχέροντος ἀ-
 κτὰν παρ' εὐσκιον

A. β'. K. Ϛ'.

Νηλῆς γυνά. πότερόν
 35 Νιν ἄρ' Ἰφιδένει, ἐπ' Εὐρίπῳ
 Σφαχθεῖσα τῆλε πάτρας, ἔκνισε
 Βαρυπάλαμον ὄρσαι χόλον;
 Ἡ ἐτέρῳ λέχει δαμαλιζομένην
 Ἐννύχιοι πάραγον κοῖται;
 40 Τὸ δὲ νέαις ἀλόχοις

ὑπὸ χ. pro ik. Similis fere locus illis Ol. vi. 73. ἤλθεν δ' ὑπὸ σπλάγγων ὑπ' ἄδινός τε, si altero loco ἀπ' pro ἰξ legeris. 29. Δαρδανίδα η Δαρδανίς ductum Schmidius recte ait; ut ultima brevis sit. Posse tamen et longam ferri, pronuntiat Pauwius, ut sit Δαρδανίδα Πριάμου. 30. Κασσάνδραν vett. edd. recte, si prisco more. Est autem spondeus pro dactylo, ut 54. 36. Schol. ἐκίνησε καὶ ἰλύσθησε. prius vitiose. 37. λόχον Oxonienses ex Bodl. γ. exhibuerunt: vulgo χόλον, quod Pauw retinendum fuisse clamat. Sane utrumque lyrico dignum: βαρυπάλαμος tamen χόλος, pro simplici, βαρεῖα ὄργη, magis consentaneum videri potest. 38. Ut antitheticis responderet hic versus, Schmidius pro λέχει scripserat τινί, exagitatus a Pauvio. Poterat leniore opera scribi: λέχει δαμαλιζομένην. 39. ἐννύχοι ante Schmid. qui recte emendavit, ut nunc est; minus bene idem dedit: ἀπάγον. 40. Erat τὸ δὲ—. ut Pæonico metro succurreret, Schmidius legit: ὦ, τι, vel τό τι, Pauw: τὸ δὲ τ.

34. πότερον, lyrica forma pro vulgari, seu quod—seu quod.

36. σφαχθεῖσα sive de conatu accipiendum, sive ut vere mactata sit, quod alii sequi videntur, ut Lucret. i. 85. sq. et ipse Propert. iii. 5. 54. Pro qua mactata est Iphigenia mora.

38, 39. An eam alieno amore domitam adulter corrupit? Omissa altera propo-

sitio: quod ne maritus rescisceret, illa timuit.

40—46. Quod sane novarum nuptiarum flagitium odiosissimum est; nec facile illud occultari potest, quo minus alii id divulgent. Omnino enim homines maledici sunt. Magna enim fortuna habet, sustinet, magnam invidiam, invidiæ obnoxia est; οὐ μείονα, pro οὐ μικρόν φθόνον· ὁ δὲ χαμηλὰ

Ἐχθιστον ἀμπλάκιον, καλύ-
ψαι τ' ἀμάχανον

E. β'. K. 5'.

Ἄλλοτρίαισι γλώσσαις.
Κακολόγοι δὲ πολῖται.

45 Ἴσχει τε γὰρ ὄλεος οὐ μείονα φθόνον·
Ὁ δὲ χαμηλὰ πνέων, ἄφαντον βρέμει.
Θάνεν μὲν αὐτὸς ἤρωσ Ἀτρεΐδης ἰκὼν
Χρόνω κλυταῖς ἐν Ἀμύκλαις,

Σ. γ'. K. 5'.

Μάντιν τ' ὄλεσσε κόραν,

50 Ἐπεὶ ἀμφ' Ἑλένα πυρωθέντων
Τρώων ἔλυσε δόμους ἀβρότα-
τος. ὁ δ' ἄρα γέροντα ζένον,
Στρέφειον, ἐξίκετο νέα κεφαλᾶ,

41, 42. Erat κα-42. λύψαι; dedi καλύ-ψαι τ' ἀμάχανον. Ita necessario versus dispescendi, ut semel receptum metrum seruetur. 45. οὐ μείονα Mingarell. accipiebat *patem oribus*. 46. βρέμει durum esse agnoscit Pauw et conj. βρέμαι, h. κακολογία, φθόνη, eleganter, ut ipse quidem addit. Malo pati βρέμει. At sordidum vulgus occulte fremit, obtrectat potentium famæ. 47. Erat θάνει. Ἀτρεΐδης vulgo ante Schmidium; qui Ἀτρεΐδης, consentiente Aldo. 51. ἔλυσε vulgg. inde a Romana. Schmidius perperam mutavit in ἔσσει. ἔλυσε Oxon. ex Bodl. γ. et sic quoque Aldus exhibet: male; nam media natura est longa, ut sæpe in Homero λῦσι, λύσατο. nec aliter ms. Gott. 52. ζένον γέροντα vulgo: transposuit Schmidius recte cum Aldo. 53. ἐξίκετο νέα κεφαλᾶ. plus quam lyricum tumorem habet: (σὺν) νέα κεφαλᾶ. An probandum: ὁ δὲ—νέα κεφαλᾶ, ut κεφαλᾶ pro homine dicitur?

πνέων ἄφαντον βρέμει. nam vulgus obtre-
ctat clam potentium laudibus. βρέμει ἄφαν-
τον, fremit, loquitur, h. maledicit, occulte.
ἄφαντος de obscuro etiam Nem. viii. 58.
ubi itidem invidiorum fraus τὸ λαμπρὸν
βιάται. πνέων χαμηλᾶ, vivens humili loco,
pro adverb. ζῶν χαμηλῶς. πνέειν, vivere,
Nem. vi. 2. x. 163. Procedunt omnia
hæc a sententia v. 42, 43. Clytemnestra
norat, adulterium suum occultari haud
posse; idque eam ad cædem Agamem-

nonis parandam induxit. Locum ha-
beret interpretatio a vento ducta, si ἡ
πνοὴ esset; at est ὁ πνέων.

48. ἐν Ἀμύκλαις. aut diversam de
loco cædis famam sequitur Pindarus;
aut Amyclæ latius dictæ sunt pro Pelo-
ponneso; figura eadem, qua sup. v.
24. Orestes Λάκων.

51. ἔλυσε δόμους ἀβρότατος, pro τὴν
ἀβρότητα δόμων, opes evertit domus.

53. νέα κεφαλᾶ, νῆος ἔτι ἂν. v. V. L.

Παρνασσῷ πόδα ναίοντ' ἄλ-
 55 λά γε χρόνω σὺν Ἄρει
 Πέφνεν τε ματέρα, θῆκέ τ' Αἰ-
 γισθον ἐν φοναῖς.

A. γ. K. S.

Ἦ ρ', ὦ φίλοι, κατ' ἄμευ-
 σίπορον τρείδον ἐδινάθην,
 60 Ὀρθὰν κέλευθον ἰὼν τὸ πρίν· ἦ
 Μέ τις ἄνεμος ἕξω πλόου
 Ἐβαλεν, ὡς ὅτ' ἄκατον εἰναλίαν.
 Μοῖσα, τὸ δὲ τεὸν, εἰ μισθῶ
 Συνέθρευ παρέχειν

55. γ. inseruit Schmid. ex Aldo.

56. Etiam *πίφιν* τ. idem ex Aldo.

Rom. et rel. *ἔπιφιν* μ. Bene etiam pro *μητέρα* Aldus *ματέρα*.

59. *Ἡἄρον*

in metro, nec satisfacit Mingarell. *τρείδον γ'* vel - *σιπόρου τρείδου*.

62. *εἰναλίαν*

cum Aldo Schmid. pro vulg. *ἰναλίαν*, quod et ipsum defendit Pauw.

63. *τὸ δ' ἰπιδόν* primum edidit Stephanus secundum Schol. Schmidius revocavit *τὸ*

δὲ τεδόν (h. *κατὰ τὸ σόν*), quod *te attinet*. Emendandum *τὸ δὲ τίόν*.

64. Me-

trum claudicat. Schmidius *ος* *συνίδει π.* Quidni *συνίδει*? Mingarell. sic

55. *σὺν Ἄρει*, *cade.* *σὺν* pro *διά*.
 propr. *Mars* pro *pugna*, inde pro *vi*.
 Nisi *χρόνω* σὺν jungas pro *σὺν χρόνω*.

56. *θῆκεν ἐν φοναῖς* vel pro *ἐν φονῆ*, *ἐν*
φόνω, vel cum Schol. ut *φοναὶ* sint *οἱ*
τόποι, *εἰς οὓς φονεύονται*, quibus *caesi* *jacent*.
 quo modo idem cum Eustath. et al.
 accipit locum Iliad. x. 521. *ἐν ἀργα-*
λίχσι φονῆσι. quod tamen et ipsum esse
 potest *ἐν φονῆ*, *ἐν φόνω*. [Sophocl. Antig.
 696. *ἐν φοναῖς πεπταῦτα*. Ex Schedis.]

58. Revocat se a digressionem nova
 formula. *κατ' ἄμεισίπορον τρείδον* tan-
 quam in *trivio*, adeoque errori obnoxio,
ἑπλανήθην τῆς ὁδοῦ. Similia Nem. iii.
 47, 48.

63. *τὸ δὲ τίόν*, quod *ad te attinet*, quod
 tuum est, *ἔχρησάν τε* *παρέσσειν ἄλλα ἄλλοις*,

consentaneum esset *te alia ex aliis moliri*,
carminis materiem undique conquirere,
εἰ συνέθου παρέχειν φωνὰν ὑπάργυρον *μισ-*
θῶ, (*μᾶλλον*) *ἢ π.* *Π.* si mercede car-
 men *pacta* esses, o *Musa*, adeoque ho-
 mini, qui nullam laudum materiem
 suppeditaret, potius quam *Pythico* vic-
 tori, in quo habes quod laudes. *Secun-*
dum *hæc* sensum teneo: *si pacta* esses,
Musa, *carmen*, si vocem venalem mercede
 locasses, nil *impediret*, quo minus *digres-*
sione *utereris*; *at nunc in honorem* *Thra-*
sydæi, *ejusque patris*, *hymnium* *condis*, *qui*
felicitate *et gloria* *florant*, *adeoque materiem*
carmini præbent *satis amplam*. *Metro*
 tamen satisfacere difficile est. v. V. L.
παρέσσειν, ut *κινῶν*, *movere*, *moliri*, *machi-*
nari, nihil novi habet.

65 Φωνὰν ὑπάργυρον, ἄλλοτ' ἄλ-
λα χρεὴ παρασσίμεν.

Ε. γ'. Κ. ζ'.

"Ἡ πατρὶ Πυθιονίκῳ,
Τό γέ νυν, ἢ Θρασυδαίῳ
Τῶν εὐφροσύνα τε καὶ δόξ' ἐπιφλέγει.

70 Τὰ μὲν ἐν ἄρμασι καλλίνικοι πάλαι
'Ολυμπία τ' ἀγώνων πολυφάτων ἔχον
Θοὰν ἀκτῖνα σὺν ἵπποις

Σ. δ'. Κ. θ'.

Πυθοῖ τε γυμνοὶ ἐπὶ

constituit: 64. γι συνίδιου παρέχιν 65. φ. ὅ. ἄλλα 66. εὶ χρεὴ παρασσίμεν 67. ἢ πατρὶ Πυθιονίκῳ. 65. ὑπ' ἄργυρον Bodl. γ. et Ald. Schneider Fragm. pag. 111. conj. ἰπάργυρον ex Hesych. h. v. At ὑπάργυρον mercede conductam, vnalem. cf. Isthm. ii. 11. 66. Metrum laborat. Schmidius: ἄλλοτ' ἄλλ' αὖ παρασσίμεν. Pauwius totum locum ita refingit: Μοῖσα, τὸ δὴ τιδὲν, οὐ μισθῶ Τῷ συνίδιου παρέχιν Φωνὰν ἰπάργυρον, ἀλλ' ἄλ-λα χρεὴ παρασσίμεν "Ἡ πατρὶ Π. Etsi, quam turpe illa ætate habitum fuerit, mercenariam victori celebrando operam præbere, ignoro: probo tamen in Pauwii emendatione illud, quod improbam Grammaticorum fraudem detexit, labem avaritiæ Pindaro ubique inuentium. Sed interpolatione receptæ lectionis rem confici nolim. In Schol. est παρασσίμεν. ἀντὶ τοῦ, τάρασσι καὶ μετὰφειρε. Ignoravit ergo χρεὴ, quo omisso manet: ἄλλοτ' ἄλ-λα παρασσίμεν, moue, cane. An fuit ἄλ-λα alio modo? nam trochaicum colon est. Ad ἄλλα adscripserat aliquis, quod aliunde meminerat, ἄλλοτ' ἄλλα vel ἄλλο, ut Nem. iii. 72. Isthm. iii. 30. P. x. 85. Potest quoque sic jungi: τὸ τιδὲν (sc. ἰστί) παρασσίμεν. [Heynius in textu delevit χρεὴ et voci παρασσίμεν, post quam posuit comma, adscripsit: ρ. τάρασσι.] 67. Laborat et hoc colon. Schmidius ἀθλονίκῳ. Pauw Πυθονίκῳ, ut sit a Πυθῶ, νικῶντι ἐν Πυθοῖ. Mingarellus suadet facere Πυθιο—dissyllabum, aut primam pro brevi habere: quod non admittam. Potius in ceteris epodis primus versus erit accomodandus versui 19. ἰσταπύλοισιν Θήβαις. et sic in reliquis epodis. 69. τι abest Steph. primæ et iis quæ hinc fluxere. 70. τὰ μὲν ἄρμασι erat; τὰ μὲν ἐν ἄ. Schmidius, metro periodico poscente; recte, Pauwius quoque adsentiente. 71. 'Ολυμπίας ἀγώνων Schmidius. Pro ἴσχυον (v. ad 23.) ἔχον, ut ceteris versibus respondeat. 72. 'Ακ-τῖνα θοὰν malit Pauw. ne spondeus in secundo loco iambici sit. At Mingarellus, si versus, inquit, oppositi habendi sunt pro Ionicis a majore, versus est impurus Ionicus, habens in principio Epitritum tertium pro diiambo. 73. Πυθοῖ δὲ ma-

70. (κατὰ) τὰ μὲν πάλαι, jam antea. tum. Sic Nem. x. 47. Isthm. iv. 48. Mox jungenda 'Ολυμπία τι—Πυθοῖ τι. ἤλεγξαν, viceunt, proprie, arguerunt 75. 'Ελλατιδα στρατιάν, turbum amulo-

inferioris virtutis esse.

Στάδιον καταβάντες ἤλεγξαν
 75 Ἑλλαίδα στρατιὰν ἀκύτα-
 τι. θεόθεν ἐραίμαν καλῶν,
 Δυνατὰ μαϊόμενος ἐν ἀλικία.
 Τῶν γὰρ ἀνὰ πόλιν εὐρίσκων
 Τὰ μέσα μακροτέρω
 80 Ὀλβω τεθαλότα, μέμφομι' αἰ-
 σαν τυραννίδων'

A. δ. K. S.

Ξυναῖσι δ' ἀμφ' ἀρεταῖς
 Τέταμαι. φθονεροὶ δ' ἀμύνοντ' ἄ-

vult idem Pauw. non viderat, Ὀλυμπία τι—Πυθαῖτι sibi respondere. Tum γυμνὸν Oxonienses reposuerunt ex Bodl. γ. et Schol. ut sit pro γυμνικὸν ἀγῶνα. Sane Isthm. i. 31. ἐν γυμνοῖσι σταδίοις, sed ibi opp. δρόμῳ ὀπλίτη. Vulgo γυμνοί, quod cur improbes, nihil adest. 76. ἀραίμαν Bodl. γ. et v. 78. ἀν σ. 79. μακροτάτω Gotting. In fine vulgg. μ. σύν. Sed hoc σύν tanquam glossema, metro infestum, expunxerat Schmidius, recte, Pauwio quoque probante. 82. δ' deest Bodl. γ. ξυναῖσιν ἀμφ' Ald. 83. ἀμύνονται male iuvexerat ed. Rom. Emendavit Schmid. ex Aldo. [Hermann. de Dial. Pind. p. viii. corrig. φθονεροὶ δ' ἀμύονται. εἰ γάρ τις etc. invidi prætereunt mediocrem sortem. (?) Ex Schedis.]

76. sqq. More suo, ut v. c. Nem. i. 49., ad se transfert, quæ alias universe efferre solet, cum sint ad victorem referenda, qui in civitate libera mediocri conditione contentus non ulspirabat ad honores et principatum, nec aliis invidebat aut tenuiores fastu premebat. Turbæ Thebanorum civitatem illo tempore agitant; quod docte docet Gedik. Ἐραίμαν καλῶν θεόθεν, τῶν καλῶν ἐκ θεοῦ ὄντων. Notum, quæ καλὰ sint Pindaro: studia, rerum honestarum, unde decora, vitæ ornamenta et gloria illo tempore proveniebant, v. c. res equestris et certamina; tum ipsa illa decora et ornamenta, inprimis e victoriis. τὰ καλὰ igitur appetit, μαϊόμενος δυνατὰ ἐν ἀλικία, h. e. τὰ δυνατὰ ὄντα κατὰ τὴν ἡλικίαν, ut in juvenia, ex cursu, e lucta, et sic alia.

78—82. Cum enim videam, medio crem conditionem in civitate florere majore felicitate, esse feliciter, sperno fortunam potentem, et studeo virtutibus civilibus. τυραννίδων pro ipsis tyrannis.

83. Nec invideo aliis; invidi vero sibi ipsi malum arcessunt invidia sua. ἀμύονται, βλέπονται, ἀπῶνται, puniuntur. Pergit universe efferre, quæ de Phricia predicare volebat. εἰ τις pro ὄστις: qui consequutus est eu, quæ summa sunt in vita privata, (ut victor sit) vivitque tranquille, temperatque sibi ab insolentia, (cf. Isthm. iii. pr.) ἀπίθουγεν pro ἀποφθύγει, ut ἔσχον pro ἔχει, ei pulcra mors obtingit, et post mortem is posteris clarum nomen relinquit: χάρις ἐνώνυμον κρατίσταν, (κατὰ τῶν) κτιάνων. Sed v. Var. Lect.

- τα. εἴ τις ἄκρον ἔλάν ἄσυχά
 85 Τε νεμόμενος αἰνὰν ὕβριν
 Ἄπέφυγεν, μέλανος ἄν ἔσχατιὰν
 Καλλίονα θανάτου ἔσχεν,
 Γλυκυτάτα γενεᾷ
 Εὐώνυμον κτεάνων κρατί-
 90 σταν χάριν πορών.

E. δ. K. ς'.

- Ἄτε τὸν Ἴφικλείδαν
 Διαφέρει Ἴόλαον,
 Ὑμνητὸν ἰόντα, καὶ Κάστορος βίαν,
 Σέ τε, ἄναξ Πολύδευκες, υἱοὶ θεῶν,
 95 Τὸ μὲν, παρ' ἅμαρ, ἔδρασι Θεράπνας, τὸ δ' οἰ-
 κέοντας ἔνδον Ὀλύμπου.

84. ἦσυχα metri causa emendavit Schmid. cum vulgg. sit ἠσυχία, recte. cf. Pauw. 86. μέλανος δ' ἄν ἔσχ. vulgg. ante Schmidium, qui sustulit δ'. Duplicem olim lectionem fuisse, conjicit Pauw, (Scholio opinioni facile locum dante) alteram: φθοιροὶ δ' ἀμύνοντ' ἄτα, Εἴ τις—ἀπίφυγιν, μέλανος δ' ἄν ἰ. K. ρ. ἔσχεν, ut sit pro ἀνίσχεν. alteram: φθοιροὶ δ' ἄ. ἄτα. Εἴ τις—ἀπίφυγιν' μέλανος ἄν ἔσχ. etc. 87. θάνατον omnes edd. perperam. recte emendatum θανάτου a Schmidio etiam sec. Schol.—θάνατον, ἰν γλ. Ald. 89. χάριν εὐώνυμον (pro εὐωνυμίαν, decus bona famæ) κρατίστην per se bene se haberet, optimam famam; sed nunc videtur conjungendum cum κτεάνων. requiritur tamen sic κτεάνων κρατίστον. 94. υἱὸς θεῶν malit Pauw, oblitus se in Iyrico poeta versari. 95.—θεράπναις ἔνδον Τὸ δ' οἰκίοντας Ὀ. Schmidius.—ἔδρασι Θεράπνας, τὸ δὲ οἰ. emendat Pauw, ut periodicum sit. Θεράπναις Pal. C. perperam.

91. ἄτε διαφέρει ὕμνησὸν ἰόντα pro διαφέρει ὕμνοις, divulgat, celebrat hymnis. quod clarum nomen, decus, facit, ut carminibus celebretur: pro hoc nominat heroes Iolaum et Dioscuros.

95. Schol. “ παραφράζει τὸ Ὀμηρικὸν Odys. λ. 302. sq.” At notabile, quod pro locis inferis, in quibus alternis versantur, memorat ἔδρας Θεράπνας, sepulcrum ad Therapnas, tanquam sedem Manium:

fere ut sup. Pyth. v. 129, 130. 135. inf. Nem. x. 105. Verum permiscetur passim Hades, tenebræ, sepulcrum, v. c. Eurip. Hec. 207, 8, 9. Ceterum fabulæ huic de Dioscuris locum fecisse videtur notio Luciferi et Hesperii, modo vesperi modo mane orti, confusa. cum Dioscuris, ita ut alter cernatur, alter lateat.

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ 13'.

ΜΙΔΑ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ,

ΑΤΛΗΤΗ.

ARGUMENTUM.

ΙΝΝΟCΑΤΑ Acragante, tanquam dea, ut propitia sit Midæ victori redeunti e certamine musico 1—11. ad tibiæ inventum digreditur; et narrationi pauca v. 49. adjicit de successu post ærumnas in addiscenda et exercenda arte exhaustas.

Σ. ά. Κ. ιδ'.

ΑΙΤΕΩ σε, φιλάγλαε, καλ-
λίστα βροτεᾶν πολίων,
Φερσεφόνας ἔδος, ἄ-
τ' ὄχθαις ἐπι μαλοβότου
5 Ναίεις Ἀκράγαντος εὐ-
δματον κολώναν, ὧ ἄνα,
Ἴλαος ἀθανάτων

αὐλητῆ. Vicit. Pyth. xxiv. et xxv. v. Schoi ad pr. 4. *μηλοβότου*. At Ol. vii. 116. erant *μᾶλα*. 5. *ιδ'* Schmid. pro vulgg. *εὐδματον*. 6. *ῶ* ἔνα nove dictum pro ἄνασσα. Schmidius, nec improbante Pauwio, hoc ipsum reposuit: *ω ἄνασ-σ'*, Ἴλαε; et hoc recte factum arbitror; nec tamen pronuntiare ausim, alterum feminino genere nunquam adhibitum esse.

- Ἄνδρῶν τε σὺν εὐμενίᾳ
 Δέξαι στεφάνωμα τόδ' ἐκ
 10 Πυθῶνος εὐδόξῳ Μίδα,
 Αὐτόν τέ νιν, Ἑλλάδα νικά-
 σαντα τέχνα· τάν ποτε
 Παλλὰς ἐφεῦρε, θρασειᾶν Γοργόνων
 Οὔλιον θρῆνον διαπλέξαισ', Ἀθάνᾳ·

A. á. K. ιδ.

- 15 Τὸν παρθενίοις ὑπὸ τ' ἄ-
 πλάτοις ὄφρων κεφαλαῖς
 Ἄϊε λειβόμενον
 Δυσπενδέϊ σὺν καμάτῳ
 Περσεὺς ὁπότε τρίτον ἄ-
 20 νυσεν κασιγνητῶν μέρος,

8. εὐμενία Bodl. γ. et Ald. et postulat pro εὐμενία metrum, itaque reposui. Sunt plura ejusmodi in Pindaro, in quibus duplex vocalis est aut corripienda aut in simplicem mutanda.

10. εὐδόξῳ Μίδα pro εὐδόξῳ Μίδου legerat Schol. et sic edd. Rom. Crat. al. etsi toties iota subscriptum in edd. priscis negligitur, ut nihil tuto pronuntiarī possit. Sed tertius casus, quem Aldus habet, exquisitius ponitur: et Schmidius laudavit loca similia Ol. vi. 165, 166. xiii. 39, 40. Pyth. viii. 6, 7.

11. Ἑλλάδα potest exponi, v. Not. at probabile fit admodum, fuisse Ἑλλάδι—τίχνα.

16. ἀπλάστοις Schmidius de suo: nam omnes habent ἀπλάστοις, ut sup. Pyth. i. 40. Scilicet πιλᾶω, πλάω, ἄπλητος, ἄπλατος, idem quod ἀτίλαστος.

18, 19. Ita recte distinguitur cum Schmidio. Alii: ἄϊ —καμάτῳ Περσεύς, δ. 19, 20. ἄ-ῦσι. Multa perperam Grammatici veteres

11. Ἑλλάδα, ut sup. xi. 75. Ἑλλάνι-
 ζα στρατιᾶν de æmulis concertantibus.
 it. Nem. x. 46. Sed v. V. L.

13, 14. διαπλέξασα, ἰμπλέξασα, συμ-
 πλέξασα, componens, inserens, fabricando,
 piastum ejulatum sororum tracenturum.
 Sic διαπλέκειν pro adjungere, inf. Nem.
 vii. 146. ἀρμόσσις διαπλέκοις.

15. ὃν θρῆνον ἄϊε λειβόμενος, σὺν καμάτῳ
 δυσπενδέϊ, (pro διὰ, ἐν, πρὸς αἰγυμνα luc-
 tuosa, luctu) ὑπὸ κεφαλαῖς παρθενίοις
 ἀπλάτοις τε ὄφρων pro ἐκ κεφαλῶν τῶν

παρθενίων ἀπλήτων (ad quæ nemo acce-
 dere auderet) τῶν ὄφρων ἔνικα. questus
 sororum de Medusæ cæde (cf. inf. 37,
 38.) expressit Pallas inventa tibia: cu-
 jus sonus adeo esse debuit querulus ac
 lugubris. Necesse autem ex poetæ
 sententia est, non Medusam modo, sed
 et ceteras duas sorores capita anguibus
 comata habuisse.

19. ὁπότε ἄνυσιν—ἦτοι,—ἀμάρουσί τε
 —θῆκέ τε.

- Εἰναλία Σερίφῳ
 Λαοῖσί τε μοῖραν ἄγων,
 Ἦτοι, τό τε Δεσπέσιον
 Φόρκοι ἀμαύρωσεν γένος,
 25 Λυγρόν τ' ἔρανον Πολυδέκτα
 Θῆκε ματρός τ' ἔμπεδον
 Δουλοσύναν τό τ' ἀναγκαῖον λέχος,
 Εὐπαράου κρᾶτα συλάσαις Μεδόισας,

Σ. β'. Κ. ιδ'.

- Υἱὸς Δανάας· τὸν ἀπὸ
 30 Χρυσοῦ φαμὲν αὐτορύτου
 Ἐμμεναι. ἀλλ' ἐπεὶ ἐκ
 Τούτων φίλον ἄνδρα πόνων
 Ἐρρύσατο, παρξένος αὐ-
 λῶν τεῦχε πάμφωνον μέλος,
 35 Ὄφρα τὸν Εὐρυάλας

tentant ad interpretandam vocem vitio laborantem : ipsi veram lectionem laudant :
 ἄνυσιν. ἀνώω, conficio, occido, non infrequens. 21. ἰναλία non Steph. modo,
 sed omnes edd. ante Schmid. [24. Hermann, ad Orph. p. 722. corrig. Φόρκοιο
 μαύρωσεν. Ex Schedis.] 28. συλάσαις ut τιμάσαις et alia. ἀποσυλάσαι sup. iv.
 195. Vulg. συλάρας. 30. αὐτορύτου emendavit Schmid, ex Ald. Vulgo :
 αὐτορρύτου. 33, 34. Editum erat αὐ-λῶν, quasi Dorice etiam ab ἀλῶς, αὐλῶν,
 αὐλῶν formari possit. Donec hoc aliis exemplis confirmatum fuerit, probabimus
 cum Schmidio ex Aldo αὐλῶν. Provoceat forte aliquis ad Od. κ. 10. sed vix
 recte ibi αὐλῆ pro αὐλῶ accipitur. Qui sequitur locus, prave interpungebatur in
 Oxon. et in Schmidiana, aliisque edd. Paullo melius in edd. Steph. 34. τεῦχε
 Schmid, ex Ald. et Pal. C. ad metrum, pro τεῦχεν.

25. τὸ Δεσπέσιον γένος. τὸ Δεῖον, etsi
 monstrosus, tamen non mortale.

25. ἔρανον de symbola accipio seu mu-
 nere, quod Polydectes sibi conferrī jussit :
 v. Apollod. ii. 4. 2. p. 95. et Not. p. 294,
 5. λυγρόν θῆκε, pœnitendum, h. e. in
 luctum vertit. ἔμπεδον, s. longam s.
 duram scrritatem, ad quod vi adacta
 fuerat.

28, 29. Alibi Pindarus a Præto cor-
 ruptam tradiderat: Schol. Iliad. ζ.
 319. δισμὸν ἀναγκαῖον eodem sensu
 Theocr. xxiv. 33. quem effugere ne-
 queas, qui tenet, cogit, necessitatem
 manendi imponit. εὐπαράου, nam for-
 mosa fuerat Medusa, ut et cum Pallade
 certaret de forma; a qua comam au-
 guineam accepit.

Ἐκ καρπαλιμᾶν γενύων
 Χριμφθέντα σὺν ἔντεσι μι-
 μήσαιτ' ἔρικλάγκταν γόον.
 Εὔρεν θεός· ἀλλά νιν εὐροῖ-
 40 σ' ἀνδράσι θνατοῖς ἔχειν,
 Ὀνόμασεν κεφαλᾶν πολλῶν νόμον
 Εὐκλεᾶ, λαοσσῶν μναστῆρ' ἀγώνων.

A. β'. K. ιδ'.

Λεπτοῦ διανισσόμενον
 Χαλκοῦ θ' ἅμα καὶ δονάκων,
 45 Τοὶ παρὰ καλλιχόρῳ
 Ναίοισι πόλει Χαρίτων,
 Καφισίδος ἐν τεμένει,
 Πιστοὶ χορευτᾶν μάρτυρες.
 Εἰ δέ τις ὄλβος ἐν ἀν-

40. θ. ἔχε K. ὀνόμασεν Bodl. γ. Mirum, quod Palladi nominis inventum, et quidem tale, tribuitur. Forte fuit ἅπασιν, ἐκ κεφαλᾶν π. νόμον—ut hoc sit prædicatum, a poeta ipso adjectum.

41. Si κεφαλᾶν est, cur non et πολλῶν? [Heynius in textu corrig. ὀνόμασεν.] 42. εὐκλεᾶ Schmid. metro iubente, et Mingarello probante pro εὐκλεία. λαοσσῶν idem, ut jam Brub. Morell. et Steph. λαοσσῶν Rom. et Crat. λαοσσῶν Oxonienses novarunt ex Bodl. γ. (et Aldo), perperam. Sic enim μναστῆρα duplex habet epitheton, ἀγώνων vero vacat. Cum Schol. accedat, non dubitavi λαοσσῶν revocare. 47. Καφισίδος Schmid. nec duplex scribere necesse erat. Edd. reliquæ Καφισίδος vitiose et hic. cf. sup. ad Ol. xiv. 1.

36. καρπάλιμος l. rapax l. celer, ex ἐρπάλιμος, ap. Homer. Reddit Schol. ἰσχυρῶν. γνάθους ἀκείας dixit poeta simili modo Nem. i. 63.

41. ὀνόμασεν κεφαλᾶν πολλῶν νόμον. Debuit ergo esse antiquum nomen vel epitheton in carmine πολυκίφαλος νόμος ἀλόου, respectu vel Gorgonum duarum, quarum lamenta exprimebat; vel serpentum in earum capitibus. Addit Schol. aliud, quod chorus L virorum erat. Satis argute!

47. Καφισίς Nympha, Cephisi filia, per quam designatur Κωπαῖς λίμνη, palus Copias. v. Fragm. Pind. pag. 88. xcix. μάρτυρες χορευτῶν, quatenus tibia accinit choro; πιστοί, nam numeros servant.

49. Quæ sequuntur, ad sollennem poetæ sententiam (v. sup. Pyth. viii. 104. sq.) refero: cum victoriam tanto clariorem esse dicit, si ea multo labore parata est; nec tamen successum in nostra manu esse, sed divina voluntate obtingere.

- 50 *Ἐρώποισιν, ἄνευ καμάτου*
Οὐ φαίνεται. ἐκ δὲ τελευ-
τάσει νιν ἦτοι σάμερον
Δαίμων. τό γε μόρσιμον οὐ παρ-
φυκτόν. ἀλλ' ἔσται χρόνος
 55 *Οὔτος, ὃ καί τιν' ἀελπίτια βαλὼν*
Ἐμπαλιν γνάμας τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' οὔπω.

52. ἦτοι σάμερον. Supplent veteres: ἦτοι ὕστερον, αὔριον. Schmidius exponit ἦτοι σάμερον, vel hodie etiam. Ringitur pro more suo Pauw, et verbo se dicere velle ait, quod verum sit certo certius: -τάσει νιν ἔστ' ἢ σάμερον Δ. παστεν vel hodie. An id satis grace dictum sit, equidem non dicam; scabrum utique esse video. Nescio an lenior sit medicina: -τάσει νιν ἦτοι σάμερον' aut nunc aut hodie, h. brevi, et inopinato. δαίμων ἐκτελιυτᾶ, seu fatum exitum habet ut (Ol. vii. 124.) seu deus eventum dat. τελιυτᾶ sune et active et immanenter ponitur. Si prius, referendum erit ad πόνον, non ad ἄλκον. 55. οὐ καί τιν' ἀελπίτια βαλὼν Bodl. γ. contortior adhuc quam vulgata lectio. Locum non satis expedio. Ut tempus dicitur alicui obijcere aliquid in sperato, sic, si recte capio, h. l. ὁ χρόνος βάλλειν dicitur τινὰ ἀελπίτια, percutere, opprimere, in sperato ἀίλπτως.

Ait igitur: Quaecunque felicitas (εἴ τις) inter homines est, sine labore non paratur. δαίμων δὲ ἐκτελιυτάσει (pro ἐκτελιυτᾶ) νιν ἦτοι σάμερον, eventum rerum dat deus aut nunc aut hodie: pro: mox, h. serius citius; nam, fato quod destinatum est, vitari nequit; sed erit aliquando tempus hoc, quo id evenire potest; idque etiam potest aivnd dare, aliud negare, praeter spem et contra sententiam. οὔπω v. 56. est simpl. οὐκ, ut saepe, h. possunt res aliter evenire, quam speraveramus et putaveramus. Has esse arbitror sententias; et distinguo: τό γε μόρσιμον οὐ παρφυκτόν ἀλλ' ἔσται χρόνος οὔτος' δ καί, τιν' ἀελπίτια βαλὼν, ἔμπαλιν—. Dura sane

oratio; sed in sententiis frequens, imprimis in extremis carminis versibus. Scholiastæ autem narrationem de fractis tibiis, et inanem, et nihil ad sensum facientem, nec interpretationem adjuvantem, relinquo. Similis sententia Ol. xii. 14. sq. δ καί, τιν' ἀελπίτια βαλὼν, a jaculatione: ferire, assequi aliquid, dicitur tempus, βάλλειν τινὰ pro τί. Ut aliquis, qui aliqua re potitur, τυγχάνει, sic nunc tempori idem tribuitur: hora aliquid consequitur, (σὺν) ἀελπίτια pro ἀίλπτως. Vox est etiam in Archilochi fragm. ap. Heraclid. Alleg. p. 412. unde ap. Brunck, to. i. p. 42. xiii.

Τ Ε Λ Ο Σ.

N E M E A.

NEMEA.

ΕΙΔΟΣ *ά.*

ΧΡΟΜΙΩ ΑΙΤΝΑΙΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

LAUDEM victoris communicat cum insula—29. Inde virtutes victoris celebrat, ejusque vitam inter strenua facta exactam; qua deducitur ad Herculis vitam laboriosam inde ab ipsis incubulis, anguibus ab eo elisis a v. 49.

Σ. *ά.* Κ. *ί.*

ΑΜΠΙΝΕΥΜΑ *σεμνὸν* 'Αλφεῶ,
Κλειναῖν Συρακοσσαῖν Δάλος, 'Ορτυγία,

1. *σεμνοῖ* A. Schmidius, ad antitheticorum exemplum. [Utitur versu Cic. ad Att. xii. 5. Ex Schedis.]

Chromius Agesidami fil. Gelonis sororem matrimonio habuit: infra ix. alterum carmen in aliam ejus victoriam est factum, ubi vid. Schol. ad v. 95. Cum *Ætnæus* pronuntiatus sit, senior esse debuit victoria *Ætna* condita: forte Nem. xlviii. (Ol. lxxvi. 4.)

1. Ut alias ab Syracusarum sic nunc ut variet hæc poetica copia, (nec aliam causam desidero) ab Ortygiæ, earum partis, laudibus initium facit: erat autem Chromius Syracusanus, mox *Ætnæus*.

- Δέμνιον Ἀρτέμιδος,
 Δάλου κασιγνήτα' σέθεν ἀδυεπῆς
 5 Ὕμνος ὀρμάται Δέμεν
 Αἶνον ἀελλοπόδων μέγαν ἵππων,
 Ζηνὸς Αἰτναίου χάριν.
 Ἄρμα δ' ὀτρύνει Χρομίου Νεμέα
 Θ', ἔργμασιν νικαφόροις
 10 Ἐγκάμιον ζεῦξαι μέλος.

A. á. K. l.

Ἄρχαι δὲ βέβληνται θεῶν
 Κείνου σὺν ἀνδρὸς δαιμονίαις ἀρεταῖς.

3. Ἀρτέμιδος Schmid. repetit ex Commelin. et Plant. (quæ non nisi rivuli edd. Stephan. sunt: nulla autem ex iis codices expressit: igitur nec auctoritatem lectionis habere potest.) Doricam formam esse Eustathius docet. cf. Gregor. Cor. p. 139. Atqui nec in ceteris Pindari locis nec in Theocrito ea occurrit. 11. Θεῶν pro ἐκ Θεῶν durum esse facile occurrit, facilis quoque emendatio Θεῶν. Sic emendat etiam Dawes Misc. crit. p. 56. et Pauw: sed non minus durum est hoc; ille jungit σὺν Θεῶν, quod bene dicitur; enimvero Θεῶν σὺν quam durum! Pauwius interpungit: Ἄρχαι δὲ β. Θεῶν, Κείνου: nec tamen satis diserte explicat. Saltem esset Θεῶν accipiendum pro ὑπὸ Θεοῦ σὺν δαιμονίαις ἀρεταῖς κείνου ἀνδρὸς ἀρχαὶ βέβληνται (sc. ἔργμασιν νικαφόροις). initia et causæ ac fundamenta illius præclari facinoris jacta sunt (h. victoria illa profecta est) a deo et præclara viri virtute. Sententiam poeta aliquoties repetit aliis in locis. Sin ἀρχαὶ ad ἐγκάμιον μέλος refertur, alia oritur sententia: quam in Notis vides. Miugurell. βέβληντ' ἐκ Θεῶν et pro κείνου

4. (ἐκ) σίθιν ὀρμάται, a te orditur.
 — 7. Ζηνὸς Αἰτναίου χάριν, decus novæ colonie Ætnæ: grandius sonat Jovis Ætnæi.

11. ἀρχαὶ δὲ βέβληνται Θεῶν κείνου σὺν ἀνδρὸς δαιμονίαις ἀρεταῖς. Obscura est sententia et ambigua structura. Possunt ἀρχαὶ ipsarum ἀρετῶν esse, sententia poetæ nostro sollenni: ut alter grammaticorum acceperat: αἱ ἀρχαὶ ταῖς δαιμονίαις ἀρεταῖς ἀνδρὸς ἐκείνου βέβληνται (ἐκ) Θεῶν. Ita vero nec σὺν convenit; et deberet esse ἐκ Θεῶν. Restat alterum, ut aut ad ἔργματα aut ad μέλος ἐγκ. referantur ἀρχαί. Si ἀρχαὶ ἐγκάμιον μέλους junguntur, sunt eæ causæ, mat-

ries hymni, hæc parata est per præclaras virtutes viri, Chromii. σὺν ἀρεταῖς pro διὰ. At Θεῶν durum est, pro ἐκ Θεῶν, nec minus Θεῶν pro σὺν Θεῶν, aut, ut Dawes suadebat, Θεῶν σὺν ex seq. versu: forte fuit βέβληντ' ἐκ Θεῶν pro βέβληντο, jacta erant, seu pro βέβληνται ἐκ [Heynius correxit *x.] Θεῶν. Pergit v. 13. Summum felicitatis culmen est in successu, (in victoria, et) præclaram victoriam celebrat, Musa. In vs. 19 — 22. mihi etiamnum superest ambiguitas: spectetne ὀρθώσιν ad Proserpinam an ad Jovem; tum qua junctura segregari possint invicem tot casus secundi. ὀρθῶν est ex voc. lyricis Pindaro varie

- Ἔστι δ' ἐν εὐτυχίᾳ
 Πανδοξίας ἄκρον. μεγάλην δ' αἴθλων
 15 Μοῖσα μεμνᾶσθαι φιλεῖ.
 Ἐγειρέ νυν ἀγλαΐαν τινὰ νάσω,
 Τὰν Ὀλύμπου δεσπότης
 Ζεὺς ἔδωκεν Φερσεφόναϊ κατένευ-
 σέν τέ οἱ χαίταις, ἀρι-
 20 στεύουσιν εὐκάρπου χθονὸς

E. α' K. ή.

- Σικελίαν πείριαν ὄρθῳ-
 σιν κορυφαῖς πολίων ἀφνεαῖς
 Ὄπασε δὲ Κρονίαν
 Πολέμου μναστῆρᾶ οἱ χαλκεντέος
 25 Λαὸν ἵπαιχμον, θαμὰ δὴ καὶ Ὀλυμ-

conj. κλεινοῦ. Ut sὸν expellas, substitues κλεινοῦ ἄ. Sed in κείνου vix habes quod reprehendas. 14. μίγισσαν Bodl. γ. 16. Nῦν ἔγειρ' ἄ. vulgo legitur. Cum dactylus requireretur, Schmidius Nῦν ἔγειρ' legit pro ἔγειρι, scil. Chromius. Mingarell. tentabat ἔγει νῦν, quia ἔγειρο occurrit Theocr. xxiv. 21. Iliad. β. 41. ἰγρέμαχος ap. Sophocl. Œd. Col. 1109. Oxonienses ex Bodl. γ. immutarunt ἔγειρ νῦν, nullo cum fructu. Potest amphimacer pro dactylo esse adhibitus in vulgata edd. lectione. Sed Bodleianæ lectioni succurres, si scripseris ἔγειρ νυν. ita dactylicis numeris præfixa est syllaba versus initio. Eandem formulam ἀλλ' ἔγειρε poeta adhibuit Ol. ix. 72. Nem. x. 39. — 18. Περσεφόναϊ primum irrepsit in Morell. et hinc in Steph. Sic quoque Bodl. γ. 19. χαίτας Bodl. γ. 24. χαλκεντίον Bodl. γ. 25. ἵπαιχμον Bodl. γ. 9' ἄμα δὴ lectum erat ab uno e Scholiastis, et sic Aldus; nec improbat Pauw.

frequentatis: modo erigere, erectum constituere; modo erectum servare; hinc omnino servare, ut Isthm. v. 62. quod et ἀνορθῶν: (hinc ὄρθοπολις Thero Ol. ii. 14. et Διὸς ὄρθωτῆρ Pyth. i. 109.) tum exaltare, illustrem reddere, celebrare Isthm. iv. 65. vi. 95. porro confirmare animum ad suscipiendum aliquid Pyth. iv. 106. et omnino suscipere et facere: Isthm. i. 64. ξυὸν ὄρθῶσαι καλὸν, decus statuere publicum. Sic ὄρθῶσαι ἕμνον Ol. iii. 5. Jam ὄρθῶσαι Σικελίαν erit seu vegere seu illustrare Siciliam. Si prius locum

habet, referam ad Proserpinam, (αὐτήν) ὄρθῶσαι Σικελίαν: ad Jovem autem, si alterum. Reliqua non uno modo jungi possunt; vide an hunc præferas: Σικελίαν πείριαν, ἀριστιύουσαν, εὐκάρπου χθονὸς (ἔνικα vel διὰ), κορυφαῖς πολίων ἀφνεαῖς. h. ἀριστιύουσαν πόλιν, principem, insignem urbibus. [An πολίων ε. χθονὸς jung. ? Ex Schedis.]

24. πολέμου μναστῆρα. Ex Homero: studiosam bellorum. [Pyth. xii. 42. Ex Schedis.]

πιάδων φύλλοις ἐλαιῶν
 Χρυσέοις μιχθέντα. πολλῶν ἐπέβαν
 Καιρὸν, οὐ ψεύδει βαλῶν.

Σ. β'. Κ. ι.

Ἔσταν δ' ἐπ' αὐλείαις Δύραις
 30 Ἄνδρὸς φιλοξείνου καλὰ μελπόμενος,
 Ἔνθα μοι ἀρμόδιον
 Δεῖπνον κεκόσμηται, θαμὰ δ' ἄλλοδαπῶν
 Οὐκ ἀπείρατοι δόμοι

27. χρυσέοις recte reflexit pro χρυσεῖσι Schmidius; est enim trochaicum.
 28. λαβῶν Ald. Accipiebatur βάλλιν καιρὸν tanquam σκοπὸν, adeoque figere: *tempus non feriens mendacio*. Ita quoque Pauw, sensu tamen parum expedito: ut toties faciunt viri docti in critica reoccupati; ut satis constat, facilius iis fuisse veteres scriptores emendare, quam interpretari. Forte res ita enodari possit: multa attigi, (scilicet ea, quae in Siciliae laudem dixerat) *opportunitatem jaculatus*, h. e. opportunitate usus, et quidem *in veris laudibus, οὐ ψεύδει*. h. e. multa attigi, ex ipsa re nata, eaque vera. Praestat sequi, quod in Notis posui: *ἐπέβαν πολλῶν (κατὰ) καιρὸν, οὐ σὺν ψεύδει βαλῶν (αὐτά)*. 29. ἰσαυλείαις una voce Bodl. γ. Ald. Rom. Crat. et corrupte ἰσαυλείαις Brub. Morell. emendatum a Stephano.

28. πολλῶν ἐπέβαν καιρὸν, οὐ ψεύδει βαλῶν. Syracusarum multas laudes se attigisse ait, at vere. βάλλιν tanquam σκοπὸν, de laude, εὐστόχως, οὐ (σὺν) ψεύδει, non aberrando, notum est ex Pindari usu, v. c. Ol. ii. 160. xiii. 133-5. Tum praestat jungere πολλῶν ἐπέβαν (κατὰ) καιρὸν, καιρίως, vere, opportune, scite. Sic et Pyth. i. 157. (κατὰ) καιρὸν εἰ φθίγγασιο, πολλῶν πείρατα συνταύσασις ἐν βραχίῃ. Pergit v. 29. Enimvero manendum mihi est in proposito, dum celebrandum mihi sumsi victorem Nemeum. Est autem ille multis laudibus insignis. Est hospitalis etc.

29-52. Sequuntur laudes victoris: primo loco hospitalitatis; tum v. 34. mentis

moderate; 36-43. quod ad rerum augendarum studia corporis robore ac prudentia animi pariter instructus est; tandem inde a 43. generosus divitiarum usus commendatur. Variata autem arte haec expedit: primo ait se venire cum carmine suo ad virtum φιλόξενον: nam ἔσταν ἐπὶ Δύραις, quod in convicium poetæ vulgo vertitur, est idem ac καμάζω. Est autem is, quem celebros, vir φιλόξενος.—Porro καλὰ μελπόμενος, laudes ejus canens (et sic saepe se ad domum victoris cum carmine venire, accedere, ait, aut κῶμον nuntiat, ducit.) ἔνθα μοι. ubi et mihi mensa hospitalis parata est, h. e. cui ego ipse hospitii jure junctus sum. θαμὰ δὲ — saepe enim ab hospitibus frequentatur ejus domus. οὐκ ἀπείρατοι ἵντι dictum

Ἐντί. λέλογχε δὲ μεμφομένοις ἴσ-
35 λὸς ὕδωρ καπνῶ φέρειν

34, 35. ἴσ-λὸς, Dorice pro ἴσθλὸς, ex Scholiis, in quibus interpretatio varie tentatur, illatum est a Schmidio. ἴσλὸς tamen est communis lectio, eaque adducere potest ad aliam interpretationem: ὁ ἴσλὸς λέλογχε φέρειν μεμφομένοις (οἶον) ὕδωρ ἀντίον καπνῶ, vir probus hac fortuna utitur, ut obtrectatoribus quasi aquam ferat contra fumum, extinguat eorum calumnias, scil. probitatis suæ experimentis. Bona sententia! modo non in metrum peccaret hoc ἴσλὸς! Et videri potest illa altera lectio ex deprehenso vitio metrico subnata esse; laborat enim pes: itaque Pauwius fulcrum interponebat: —λὸς γ'. Veruntamen ipsum ἴσλὸς pro accusativo plurali haberi poterat, ut ap. Theocrit. τὰς παρθένας, et ita

pro οἱ ἀλλοδαποὶ θαμὰ τῆς οἰκίας περιῶν-
ται, sæpe ejus domum adeunt exteri. ut
iter dicitur tentari, locus tentari, mare,
quod aditur. 34. Sequitur moderatio
erga obtrectatores. Potest Scholion ad h.
l. exemplo esse, quam parum firmis
principiis et rationibus sæpe veteres
interpretationes suas superstruxerint;
ita ut verendum nobis haud sit, ne,
auctoritatem eorum deserendo, in re-
prehensionem incurramus. Excutiat
aliquis singulas, et primo loco eam,
quæ ipsis Aristarchi verbis proposita
est: τοῖς δὲ τοῖς ἀγαθοῖς μεμφομένοις
τοῦτο λέλογχε, καὶ ὑποκείμενόν ἔστιν,
οἶον ἀκολουθεῖ, ὡς περὶ καπνῶ ὕδωρ φέρειν
ἀντίον, κατασβεννύναι. iis, qui viris bonis
obtrectant, id plerumque evenire solet, ut
quasi adversus fumum (incendium) aquam
ferant ad extinguendum. Quorum sen-
tentiam me non satis assequi, lubenter
fateor. Debebat saltem ordo et sen-
tentia sic constitui: λέλογχε, ita usu
evenit, τοὺς ἴσλὸς (ἴσθλὸς) φέρειν ἀντίον
τοῖς μεμφομένοις (οἶον) ὕδωρ καπνῶ, ut
viri boni obtrectatoribus quasi aquam ferant
adversus fumum: h. ut obtrectatorum
calumniis restinguant seu beneficiis
suis (v. ad 32, 33, 34.) seu honestate et
generosis factis, quemadmodum ignis
restinguitur aqua affusa. Hæc sane
conveniunt cum verbis et cum contextu
et cum ipsa re. Obtrectatorum tuorum
conatus ita facillime infregeris, si

eorum malitiam contemseris et in ho-
nestatis ipse studiis perseveraveris.
Unum tamen est, quod premat, quod
λέλογχε absolute dictum, analogiam
quidem habet, usu probari nequit;
præstare adeo videtur altera ratio, in
V. L. apposita, ut sit ὁ ἴσλὸς λέλογχε
(τοῦτο, τὸ) φέρειν, si modo verbis tra-
jectis metro satisfeceris; ἴσ- λὸς καπνῶ
ὕδωρ φέρειν. Ita λέλογχεν, ἔλαχε, pro ἔχη.
habet hoc tanquam sortito, est hoc ei solenne.
36. Sequentes laudes, Chromius robur cor-
poris cum animi prudentia conjungit, in
locum communem mutavit: Varia homi-
num sunt studia: τίχνηται, alias ἀριταί, μιλιέ-
ται.—στειχόντα ἐν εὐθείαις ὁδοῖς, recta vero,
honestà, studia persequendo, χερὴ μάχρασθαι
(σὺν) φυῶ, allaborandum est pro cujusque
ingenio et natura. (Sic φυῶ Pyth. viii.
61, 62.) πρῶσσι (συμπρῶσσι) γὰρ ἔργον
(ἐν ἔργοις) μὲν σθένος. Ad certamina pro-
dect robur, ad consilia prudentia, (ἄσπε
τούτους,) οἷς συγγενὲς ἔσται (οἷς συγγενὲς
ἔστι τοῦτο, πάρεσσι φυῶ. vel οἷς τὸ συγ-
γενὲς ἔστι, ita ut P. x. 19. N. vi. 15.)
προῖδ' ἐν (τὸ) ἰσόμενον. ita ut provideant
eventa ii, quibus a natura hoc datum est.
Tu, Chromie, natura beneficia habes utrum-
que. τρέσσω quod ante φυῶ, et ἀμφὶ
τρέσσω σίε, pro διὰ τρέσσω. τῶν τε καὶ
τῶν χερῆσις (εἰσὶ σοί), uteris et hoc et illo,
habes. Jam v. 43. quod de victore
dicere volebat: Tu opes tuas in studia
honestà, unde laudes consequaris, ef-

Ἄντίον. τέχνη δ' ἑτέρων ἕτεροι.
 Χρῆ δ' ἐν εὐθείαις ὁδοῖς
 Στείχοντα μάρνασθαι φυᾶ.

A. β. K. i.

Πράσσει γὰρ ἔργῳ μὲν σθένος,
 40 Βουλαῖσι δὲ φρενῶν, ἑσόμενον προιδεῖν,
 Συγγενὲς οἷς ἔπεται.
 Ἀγῆσιδάμου παῖ, σέο δ' ἀμφὶ τρόπῳ
 Τῶν τε καὶ τῶν χρήσιες.
 Οὐκ ἔραμαι πολὺν ἐν μεγάρῳ πλοῦ-

ipse Aristarchus sensisse videtur, qui ἰσλός antiquo usu pro ἰσλούς dictum ait. Felicior est Mingarelli conj. -λός καπνῶ ὕδαρ φέρι, permutata binarum vocum sede. In v. 35. καπνὸν Bodl. γ. exhibet vitiose. 40. Interpunctionem mutavi, ut sensus commodus exiret. Erat:—φρενῶν ἑσόμενον προιδεῖν Συγγενῆς, οἷς ἔπεται. Forte fuit φρενῶν, τὸ ἑσόμενον. 44. οὐκ ἔρασαι conj. Mingarell. nec male.

mutavi, ut sensus commodus exiret. Erat:—φρενῶν ἑσόμενον προιδεῖν Συγγενῆς, οἷς ἔπεται. Forte fuit φρενῶν, τὸ ἑσόμενον. 44. οὐκ ἔρασαι conj. Mingarell. nec male.

fundis, ad se revocat: Nolo in congerendis divitis studium collocare, sed, liberaliter inde amicos juvando, strenue factis, etsi arumnosis, gloriam parare. Ἄλλ. (ἔραμαι, ἔξ) ἰόντων φίλοις ἔξαρκῶν, εὖ τε παθεῖν καὶ ἀποῦσαι, bene rem genere (laudanda facere) et laudem consequi. ut Pyth. i. 191. εὖ δὲ παθεῖν, τὸ πρῶτον ἄθλων (bonum successum habere, feliciter rem gerere), εὖ δ' ἀποῦσαι, laudari, δευτέρῳ μοῖρα. Isthm. v. 17. εἴ τις, εὖ πάσχω, λόγον ἰσλὸν ἀκούη. conf. sup. ad Ol. viii. 96. (igitur suavem vitam non designat.) Quæ sequuntur v. 48. sq. tam concise extulit poeta, ut divinatione potius opus sit quam interpretatione: κοινὰ γὰρ ἔρχοντ' ἰλπίδις πολυτόνους ἀνδρῶν. (cf. V. L.) [Si ad anteced. erit: nam hominum casus fortunæ sunt communes, ut sint quibus tu de tuis impertias, quia egent. Ex Schedis.] Equidem amplectar hoc, πολυτόνους ἀνδρας esse h. l. qui magnas res suscipiunt ac gerunt, et ad εὖ παθεῖν

καὶ ἀποῦσαι referam, hoc quidem sensu: Nam communia hæc sunt vota virorum, qui magnâ audent; in votis habent, ut et feliciter res gerere et laudes consequi sibi contingat. ἔραμαι, ἴνα, est, ut interdum venire, pro esse: ut Ol. i. 161. Facit nunc poeta, cum πολυτόνους ἀνδρας memorasset, transitum ad Herculis laudes paullo abruptius v. 49.: At ego in magnis virtutibus, (quoties ardua mihi facta celebranda sunt) lubenter Herculis mentionem facio, (proprus ut Pyth. ix. 151. κωφὸς ἀνήρ τις, δὲ Ἡρακλεῖ στόμα μὴ παραβάλλει, μηδὲ Διρακίαν ὑδάτων ἀνίμειναται) antiquam narrationem repetendo. ὀτρύνειν λόγον, ut ὄρσαι ἐοιδήν. Et κορυφαὶ ἀρετῶν et κορυφαὶ ἀθλων Ol. vii. 67. summas virtutes: ut Ol. i. 21. et facta: ut mox Nem. iii. 55, 56. Transitum dixi paullo abruptiorem. Mingarellus ita cupiebat nexum inferre: A te, o Chromie, non communia, sed eximia expecto, et de te fere ita ominor, ut de Hercule Tiresias.

15 τον κατακρύψαις ἔχειν
 Ἄλλ' ἑόντων, εὔ τε παθεῖν καὶ ἀκού-
 σαι, φίλοις ἐξαρκέων.
 Κοινὰ γὰρ ἔρχοντ' ἐλπίδες

E. β'. K. η'.

Πολυπόνων ἀνδρῶν. ἐγὼ δ' Ἡ-
 50 ρακλέος ἀντέχομαι προφρονῶς,
 Ἐν κορυφαῖς ἀρετῶν
 Μεγάλαις, ἀρχαῖον ὀτρύνων λόγον·
 ᾽Ως, ἐπεὶ σπλάγχχνων ὑποματέρος αὐ-
 τίκα θαητὰν ἐς αἴγλαν
 55 Παιῖς Διὸς ἄδῖνα φεύγων διδύμῳ
 Σὺν κασιγνήτῳ μόλεν,

Σ. γ'. K. ι'.

᾽Ως τ' οὐ λαθῶν χρυσόθρονον
 Ἦσαν προκωτὸν σπάργανον ἐγκατέβη.
 Ἄλλὰ θεῶν βασιλεια

49. Minorem post ἀνδρῶν ponebam στιγμὴν, ut conjuncta sensu essent: Κοινὰ γὰρ — ἐγὼ δ'. Vidi tamen postea commodam sententiam sic elici non posse. 53. Jungo ἄδῖνα ὑπὸ σπλάγχχνων. cf. ad Ol. vi. 73. nisi ὑπὸ est pro ὑπ' ἱκ. [V. Hermann. ad Eurip. Hec. v. 53. Et Schedis.] 55. Διὸς γ' colon trochaicum poscit, monente Pauw. 57. ᾽Ως τις prorsus impotunum. Pauw emendat vel ᾽ς γ', sic non latens Junonem; vel ᾽Ωπ' οὐ λαθῶν χρυσοθρόνου Ἦρας. Vitium latere potest aut v. 53. in ᾽ς, ἱπι, cum continuanda esset oratio per ᾽ς τε v. 57. et ut; aut in altero ᾽σπ' οὐ λαθῶν, quod probabilius, ut ejiciendum sit ᾽σπτε, quod ex interpretatione adhæsit, et pro οὐ fuerit οὐ δὴ, οὐ μὲν, οὐσα λαθῶν, aut simile quid. 58. ἐγκατέβη Bodl. γ. et Ald. 59. Abundat in fine versus syllaba. Schmidius βασιλῆς reposuit. Pauw βασιλῆ ex Hesychio huc transfert. Ad meum

57. ᾽σπ' οὐ λαθῶν χρυσ. Sententia a v. 53. procedit: ᾽ς παιῖς Διὸς, αὐτίκα ἱπι, cum primum — μόλεν, οὐ λαθῶν — ἐγκατέβη. Vitiosum igitur est quod altero loco ᾽ς iterato scribitur v. 57. ᾽ς

τ' οὐ λαθῶν, v. V. I. Itaque sit, hoc ᾽ς τε abjecto, sententia: 53. quomodo, postquam cum fratre, Iphiclo, natus fuit, non latens, Junonem puer fasciis involutus est.

- 60 Σπερχθεΐσα θυμῷ πέμπε δράκοντας ἄφαρ.
 Τοὶ μὲν οἰχθεῖσᾶν πυλᾶν
 Ἐς θαλάμου μυχὸν εὐρὺν ἔβαν, τέ-
 κνοισιν ἀκείας γνάφους
 Ἄμφελίζασθαι μεμαῶτες. ὁ δ' ὄρ-
 65 θὸν μὲν ἀντεινευ κάρα,
 Πειρᾶτο δὲ πρῶτον μάχας,

A. γ. K. ι.

- Δισσαΐσι δοιοὺς ἀνχέναν
 Μάρψαις ἀφύκτοις χερσὶν ἑαῖς ὄφιας
 Ἄγχομένοις δὲ χρόνος
 70 Ψυχὰς ἀπέπνευσεν μελέων ἀφάτων.
 Ἐκ δ' ἄρ' ἄτλαντον δέος
 Πλᾶξε γυναῖκας, ὅσαι τύχον Ἀλκμή-
 νας ἀρήγοισαι λέχει.
 Καὶ γὰρ αὐτὰ, ποσσὶν ἀπεπλος ὄρου-
 75 σαισ' ἀπὸ στρωμνᾶς, ὁμῶς
 Ἄμυθεν ὕβριν κνωδάλων.

E. γ. K. ή.

Ταχὺ δὲ Καδμείων ἀγοὶ χαλ-
 κέοις σὺν ὅπλοις ἀθρόοι ἔδραμον.

sensum scripserat βασιλῖα, et ea fuit una syllaba pronuntiatum, ut tot alia.
 68. *μάρψας* Bodl. γ. et Ald. 69. Ἄγχομένοι δὲ, χρόνον ψυχὰς ἀπέπνευσαν
 Benedictus interpolavit: quae vulgaris ratio est pro exquisita et Pindarica. Sic
 et Pauw indicat. 71. βίλος Oxon. ex Bodl. γ. dederant: vulgo omnes δέος,
 quod rei accommodatius est, etsi alterum magis lyricum; nam βίλος esset pro
dolore dictum. ἄτλαντον Scholliis praefixum. 75. ἀπὸ στρωμνᾶς, ὁμῶς Ἄ. inter-
 punctionem sequor Pauwio probatam: nam pariter cum ceteris accurrit Alcmena.
 Vulgo, ἀπὸ στρωμνᾶς ὁμῶς, Ἄ. quod esset: illa cum ceteris mulieribus exsiliit cubiti.
 Stephanus primus intulit: ἀπὸ στρωμνᾶς, ὅλωσ Ἄ. 78. ἀθρόοι ἔδραμον
 omnes vulgati. Nec apparet, cur aut unde Oxonienses mutaverint: ἔδραμον
 ἀθρόοι.

- Ἐν χειρὶ δ' Ἀμφιτρεύων
 80 Κολεοῦ γυμνὸν τινάσσαν φάσγανον
 Ἴκετ', ὄξειαις ἀνίαισι τυπείς.
 Τὸ γὰρ οἰκεῖον πίεζει
 Πάνδ' ὁμῶς· εὐδὺς δ' ἀπήμων κραδία
 Κᾶδος ἀμφ' ἀλλότριον.

Σ. δ. Κ. ἰ.

- 85 Ἔστα δὲ Δάμβρει δυσφόρῳ
 Τερπνῶ τε μιχθεῖς. εἶδε γὰρ ἐκνόμιον
 Δῆμά τε καὶ δύναμιν
 Υἱοῦ. παλίγγλωσσον δέ οἱ ἀδάνατοι
 Ἀγγέλων ῥῆσιν θέσαν.
 90 Γείτονα δ' ἐκκάλεσεν Διὸς ὑψί-
 στου προφάταν ἔξοχον,
 Ὀρδόμαντιν Τειρεσίαν. ὁ δέ οἱ

80. Versum refinerunt Oxon. ex Bodl. γ. κολεοῦ γυμνὸν φάσγανον τινάσσαν. sed ut metro responderet, saltem τινάσσαν φάσγανον scribere debebant. Vulgaris lectio et ipsa metro infesta erat: K. γ. ξίφος ἰκτινάσσαν, ex glossa, ut mihi videtur, nata. Pauvio visum, olim alteram lectionem fuisse in libris: K. γ. τινάσσαν ἐκ ξίφος, pro ἰκτινάσσαν. 83. ἀπήμων per ἀπήμαντος (non ὑπήμαντος) explicat, utpote in soluta oratione, Pausan. x. 22. p. 852. κραδία Schmidius, propius ad legem versus, pro καρδία. 84. ἀμφαλλότριον Bodl. γ. cum Aldo. 90. ἐκκάλεσιν Schmid. ex Aldo: et sic Bodl. γ. ἐκάλεσι prima peccaverat ed. Rom.

32. Domesticum enim malum πίεζει, λυπῆι, πάντα (pro πάντας) pariter; cum in alieno luctu statim animus sit expertus doloris, ἀπήμων, intactus, liber, solutus, h. facile deponitur luctus.

Mox 85, 86. μιχθεῖς, ut sæpe μιχθῆναι, admoveri, προσαχθῆναι: adeoque h. l. affectus erat et admiratione et voluptate.

88. παλίγγλωσσον θέσαν. Ad verbum: dii rem ita moderati erant, ut nuntiorum narratio esset contraria ei quod vere evenerat.

92-99. Interpretatus est ostentum Tiresias (φράζει), ὅσους μὲν ἐν χεῖρα, ὅσους δὲ πόντῳ θῆρας κτανῶν (occidendo) ποίαις ἠμύλησει τύχαις. In seqq. structuram verborum mutasse videri debet Pindarus. Debebat esse: καὶ τίνι στείχοντι—δώσει μόνον Hercules: hæc invertit: καὶ τινὰ κτανῶν, φᾶσει, ἔφη, νιν (Herculeum) δώσει μόνον (αὐτῷ), illum esse mortem illaturum ei: τῷ στείχοντι. Etsi nondum veritati loci satis confido. τὸν ἐχθρότατον μόνον, ne langueat, eritque dirissimum

Φράζε καὶ παντὶ στρατῶ,
Ποίαις ὀμιλήσει τύχαις,

A. δ. K. ι.

- 95 "Οσσοὺς μὲν ἐν χέρσῳ κτανῶν,
"Οσσοὺς δὲ πόντῳ Δῆρας αἰδροδίκαις,
Καί τινα σὺν πλαγίῳ
Ἄνδρῶν κόρῳ στείχοντα, τὸν ἐχθρότατον
Φᾶσέ νιν δώσειν μέρος.
100 Καὶ γὰρ ὅταν θεοὶ ἐν πεδίῳ Φλέ-
γρας Γιγάντεσσιν μάχην
Ἄντιάζωσιν, βελέων ὑπὸ ρι-
παῖσι κείνου φαιδίμων
Γαίᾳ πεφύρσεσθαι κόμην

E. δ. K. ή.

- 105 "Ενεπεν, αὐτὸν μὰν ἐν εἰρά-
νῃ τὸν ἅπαντα κρόνον σχῆν ἀεὶ

96. ὄσσοις δὲ πόντῳ. Sic metro jubente emendarat Schmidius, cui debebant obtemperare Oxon. qui revocaverant ὄσσοις δ' ἐν π. 97, 8, 9. Impedita et dura oratio. νιν volunt pro αὐτῶ dictum. Pindarus structura excidit. Pauw et Mingarell. emendant: χ' ὄσσινα—στείχοντα· τῶ ἰ. h. τούτῳ. Non male. [Hermann, ad Orph. p. 788. φᾶσέν ἰν. Ex Schedis.] 103. φαιδίμων malit Pauw, ne ambigua sit oratio ex subintellecto αὐτῶν. Ita vero nova ambiguitas existit, si βελέων φαιδίμων aliquis junxerit. 105. ἐνεπεν invexit Rom. editio. Schmidius retraxit ἔνεπεν ex Ald. et Bodl. γ. in quo et μίν. Fuit εἰράνη, non, ut vulgg. εἰρήνη. 106. σχῆν ἀεὶ restituerunt ex Bodl. γ., cum quo Scholia consentire videntur, Oxonienses: metrum postulat σχῆν ἀεὶ, quod Pauwius quoque monuit. Vulgaris lectio erat κρόνον σχιεῶ, vel σχιεῶ, quod exhibit Ald. et Rom. tum σχιεῶ Cratand. Brub. Deerat sic una syllaba in colo dactylico, et formaloquendi est communi usu ἐπισχιεῶ, vel ἰσχιεῶ, pro ἰν σχιεῶ, (ut inf. Isthm. vi. 32. ἐν σχιεῶ) et ἰπ) σχιεῶ, ex σχιεῶς, continuis, a σχίω, ut bene docet etiam Pauw inf. ad Nem. xi. 50. cf. ad Hesych. in h. v.

mortis genus? Porro σὺν πλαγίῳ κόρῳ pravus. oppon. ἐχθρός. Isthm. iii. 8. στείχοντα h. σὺν ἕβρσι. πλαγίως pro ἀδίκως πλαγίαι φρένες.

Ἄσυχίαν, καμάτων
 Μεγάλων ποινὰν λαχόντ' ἐξαίρετον
 Ὀλβίοις ἐν δώμασι, δεξάμενον
 110 Θαλερὰν Ἦβαν ἀκοῖτιν,
 Καί, γάμον δαίσαντα, παρ Διὶ Κρονίδα
 Σεμνὸν αἰνήσειν δόμον.

Pauwius duplicem olim lectionem fuisse suspicatur: alteram, quam primo loco memoravimus—σχὲν αἰ: alteram, (quæ merus ingenii lus est) ἐν εἰρήνῃ τὸν αἶ. χρόνον ἐχυρῶ (h. ἀσφαλεῖ) ἠσυχίαν, κ. μ. π. λαχόντ' ἐξαίρετον, etc. ut ab αἰνήσειν omnis pendeat oratio.

108. Lenior est junctura, si poeta scripsit: λαχόντ' ἰ. pro λαχόντ' — καὶ αἰνήσειν. Mingarellus conj. Ὀλβίοις δ' ἐν. bene. Interpungi etiam post δώμασι. Alii post ἐξαίρετον. 111. παρ Διὶ pro spondeo; non ergo opus est diæresi Διῖ.

112. δόμον friget utique. Bodl. γ. γάμον, deterius etiam. Mingarellus δόμον faciebat subjectum: conventum deorum esse laudaturum Herculem. ut Æschyl. Pers. 580. πενθεῖ δ' ἄνδρα δόμος στερηθεῖς. et in conventu illo potissimum Musas et Apollinem animo designabat. Dura tamen hæc multo magis frigent. Latet exquisitor vox: an ἔδος? ut mirari dicatur sedem deorum augustam. Scholiastes: οὐτις Διὸς καὶ θαυμάσει τὴν σύνοδον. εἰς δὲ ἐκ τῶν θεῶν γινόμενος, σύννομος ἴσται τοῖς οὐρανόις θεοῖς. Ex altero forte Pauw sumsit, quod conjicit: σεμνὸν νόμον, factorum leges et decreta, quibus Hercules post labores arduos immortalitatem est assequutus. [δώμασι — δόμον. Gilb. Wakefield vitium in priore quærit, et em. στράμασι. Mox quoque αἰνήσειν mutat in ἀντήσειν. (Silv. Part. i. 77.) Ex Addendis.]

112. De novissimis vss. dixi in V. L. Simplicissimum mihi videbatur, ἐνείπειν, vaticinatus est, Herculem perpetua requie esse fruiturum ducta Hebe, et celebratis nuptiis perpetuo apud Jovem esse victurum, παρθερον Διὶ, quod Hora-

tius extulit iii. 3. 35. adscribi quietis ordinibus deorum; aut, si ἔδος probetur, sedem et locum esse habiturum, αἰνήσειν pro ἔξειν, ornatius, cum significatione animi sua sorte contenti, probantis et laudantis id quo fruitur.

N E M E A.

ΕΙΔΟΣ β'.

ΤΙΜΟΔΗΜΩ ΑΘΗΝΑΙΩ,

ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

PRIMA Timodemi [qui Atheniensis Salaminem concesserat. v. ad v. 19. *Ex Schedis.*] victoria fuerat hæc in Nemeis — 8. Auguratur poeta plures alias in posterum, etiam Isthmiis et Pythiis — 18. idque multo magis ex eo, quod et Salaminii et Acharnenses, et ipsa stirps Timodemi, victoriis multis inclaruerant.

Ὅγδοὰς ἅ.

ΟΘΕΝ περ καὶ Ὀμηρίδαι
ῥαπτῶν ἐπέων τὰ πόλλ' αἰδοὶ

Est hæc Ode *μονόστροφος*, distributa in strophas octo versuum, *ὀγδοάδας*. Metrum interpolaverat Schmidius: v. 2. ἄρχον- et sic porro in ceteris strophis secundo versui duas syllabas ex tertio adjecit. v. Pauv ad v. 3. Nam ante eum editum erat: ῥαπτῶν — αἰδοὶ ἄρχονται Διὸς ἐκ προοιμίου, quod iterum revocavi, cum ipsum aurium iudicium postulare videretur: sed movit virum doctum, quod sic vs. 27. et 53. a trochæo ordiuntur. 2. Possunt jungi et ῥαπτῶν ἐπέων αἰδοὶ, et ἀρχόμενοι τοῦ προοιμίου ῥαπτῶν ἐπέων. [1. 2. Strabo xiv. p. 955. B. C. *Ex Schedis.*]

1. Ordo verborum varie potest institui. Præferam: Ὀθεν περ καὶ Ὀμηρίδαι, αἰδοὶ ῥαπτῶν ἐπέων, (κατὰ) τὰ πολλὰ ἄρχονται τοῦ προοιμίου, ἐκ Διὸς,

- Ἄρχονται Διὸς ἐκ προοιμί-
ου· καὶ ὄδ' ἀνήρ
5 Καταβολὰν ἱερῶν ἀγώνων
Νικαφορίας δέδεται πρώ-
τον, Νεμεαίου
Ἐν πολυῦμνήτῳ Διὸς ἄλσει.

O. β'.

- Ἄφειλεις δ' ἔτι, πατρίαν
10 Εἴπερ κατ' ὄδον νιν εὐθύπομπος
Αἰὼν ταῖς μεγάλαις δέδωκεν
Κόσμον Ἀθάνας,

5. ἱερῶν ἀγώνων edebatur. Recte dubitant Schmidius et Pauw, an ἱερῶν hoc genere Dores extulerint. Legerant forte, ut Pauw suspicatur, nonnulli καταβολὰν ἱερῶν. Quare Schmidio assentiri rescribenti ἱερῶν. Bodl. γ. ἱερῶν. 6. Νικαφορίας δέδεται 7. Πρώτον Νεμεαίου versus descripti erant ante Schmidium. cf. Pauw. Ald. πρώτα Νεμαίου. Νεμαίου etiam ex Bodl. γ. notatum. Possis suspicari πρώταν fuisse lectum. 9. δέ τι omnes vett. præter Crat. et Steph. cum Schol. unde ceteræ δ' ἔτι. Etiam Bodl. γ. δέ τι et πατρίαν. 10. εὐθύπομπος receperunt ex Bodl. γ. Oxonienses, ut e Schmidii metiendi ratione—εὐθύπομπος αἰὼν syllabam producerent: qua analogia, non dicam. Ubique lectum εὐθύπομπος, quod unice verum. Sed versus finiri debebat in hac voce, et v. 11. Αἰὼν ταῖς μ. v. ad v. 2. Tum κάθ' ὄδον vitiose Ed. Rom. Brub. Morell. emendate Crat. Steph. etc.

(ἔτι) καὶ etc. [ἔτιν περ— et ἐκ Διὸς parum placet. Junge, ἐκ Διὸς, ἔτιν περ—. Ex Schedis.] Proœmia, quibus rhapsodi proludebant recitationibus, a Jove illa petita, nunc nota res sunt. De Homeridis v. Schol. ad h. l. cf. Isthm. iv. 66. Videntur autem ῥαπτά ἔπη non uno modo dicta: *primum*, quatenus ῥάπ-*στιν ἔπη* est versus facere, componere; *tum*, quatenus *diversas Iliadis partes, ἔπη*, quas memoria tenebant, deinceps aut junctim recitabant. Mox v. 5. de voc. καταβολὴν propr. fundamentum designante v. Schweighæus. Emendat. in Suid. pag. 66.

9. ἀφίλεις δ' ἔτι debet esse ἀφιλόμεινός

VOL. I.

ἴστι, (sed v. V. L. ad v. 16.) Τιμῆονος παῖδα θρέψασθαι—νικῆν τε Πυθίοισι.— κατ' ὄδον πατρίαν, patris instituto, exemplo. Pater et ipse fuit pugil, et forte idem victor in Isthmiis et Pythiis.

11—18. Si vita, procedens eodem tramite, destinavit eum, h. e. si fato ille destinatus est, tanquam decus futurum Athenis in instituto patris: (scilicet et is pugil vel pancratiasta et victor fuit:) multas ille victorias Isthmicas et Pythicas est consequiturus; nec, has adeptus, longe uberit ab Olympica victoria. Hoc suo more tropice extulit: facile est ad conjectandum, probabile fit, a Pleiadibus haud longe Orionem abesse.

Y y

Θαμὰ μὲν Ἴσθμιάδων δρέπεσθαι
Κάλλιστον ἄωτον, ἐν Πυθί-

15 οἰσί τε νικᾶν

Τιμονόου παῖδ'. ἔστι δ' εἰοικός,

Ο. γ'.

Ἵρειᾶν γε Πελειάδων

Μὴ τηλόθεν Ὠρίωνα νεῖσθαι.

Καὶ μὰν ἅ Σαλαμῖς γε δρέψαι

20 Φῶτα μαχατὰν

14. Ante Schmidium: Πυ- 15. Δίοισί τε νικᾶν. Porro δὲ Schmid. 16. Ut nunc scribitur et interpungitur, Τιμονόου παῖδ' pendet ab ἐφίλει v. 9. Absolute hoc et impersonaliter poni, ut ἐφίλει, Τιμονόου παῖδα νικᾶν, sit: *necesse est, Timonoi filium vincere*, equidem nec factum alibi memini, nec fieri posse arbitror. Si ab ἐφίλει pendet, haud dubie erit παῖς. Si παῖδα tuearis, dicendum fraudem in seqq. latere, ut partim ex Schol. assequi in promptu est, et scriptum fuisse: ἐν Πυθίοισι δὲ νικᾶν Τιμονόου παῖδ', ἔστιν ἰοικός, Ἵρειᾶν τε Πελειάδων μὴ τηλόθεν Ὠρίωνα νεῖσθαι, etiam Pythiis fore ut vincat Timonous, probabile fit, non secus ac Orionem instare Pleiadibus. Præfero tamen prius. Cum semel Nemea vicerit, fieri non potest, quin Pythica, et post eam Olympica victoria sequatur. Hoc suo more extulit: Quomodo Orion a Pleiadibus disjunctus esse, absistere, nequit: ita nec diu aberit Olympica olea. Porro ἔτι δ' Bodl. γ. 17. Πελειάδων Ald. Sed Πλειάδες etiam dictæ Πλειάδεις. unde et eadem narrantur in columbas mutatæ, cum Orionis vim fugerent. v. Schol. ad h. l. Fragm. Pind. p. 49. et primo loco Athen. xi. p. 489, 490, 491. qui etiam h. l. nostri recitat, cum Scholiorum parte, p. 490. F. cf. Eustath. ad Iliad. σ. 486. item p. 869, 40. et p. 1535, 50. 1712, 1713. ubi Athenæum exscribit. Hygin. Astron. ii. 22. Schol. Arat. Phænom. 266. Vocis ἑριᾶν interpretationes et etymologiæ, ab ἕρος, ἕρος, εὔρος, οὔρα, ἕρω sunt plures ap. Schol. et Athen. l. c. Si montanus accipimus, dictæ sunt tanquam nymphæ montis Cylleonii. ὄρειαν (debebat saltem ὄρειᾶν) exaratum est apud Athen. l. c. et Eustath. l. c. Crates Grammaticus apud Schol. et ap. Athen. l. c. Θεριᾶν scripserat, quod equidem præfero; error ortus est ex forma τοῦ θ et ο. quandoquidem messis tempus suo ortu nuntiabant veteri Græciæ Pleiades. v. Hesiod. Ἔργ. 383. 616, 7. Arat. Phæn. 266. loca jam ab intpp. notata. — 18. — νεῖσθαι καὶ μὰν 19. ἅ Σαλαμῖς Schmidius. 18. Ex Schol. Nemeorum prolegomenis laudat Schmidius: Ὠαρίων (Ὠαρίων) ἀνεῖσθαι. Eustath. ad Homer. Odys. i. 274. p. 1535. 50. Πίνδαρος δὲ ἐν

19. Aut Salaminus fuit Timodemus, et se Atheniensem pronuntiarī jussit, aut, quod v. 25. suadet, fuere pater et majores Athenienses, et quidem ex do-

mo Acharnarum, sed habitatum concesserant Salaminem. Sic et Asclepiades censuerat in Schol.

Δυνατός. ἐν Τροίᾳ μὲν Ἐκτῶρ
 Αἴαντος ἀκούσεν. ᾧ Τιμό-
 δημει, σὲ δ' ἀλκὰ
 Παγκρατίου τλάδυμος ἀέξει.

Ο. 8.

25 Ἀχάργαι δὲ παλαίφατον
 Εὐάνορες. ὅσα δ' ἀμφ' αἰέθλοις,
 Τιμοδημίδαι ἐξοχώτα-
 τοι προλέγονται.
 Παρὰ μὲν ὑψιμέδοντι Παργασ-
 30 σῶ, τέσσαρας ἐξ αἰέθλων νί-
 κας ἐκόμιζαν
 Ἄλλὰ Κορινθίαν ὑπὸ φωτῶν

τῶ, ὄριαν ἢ ὄριαν Πελοπόννησον μὴ τηλόδι Ὀαρίωνα νῆσθαι ἢ κῆσθαι.—21. Τροία vulgo; Τροίᾳ resolutis literis Schmidius propter antitheticos scripsit; ridet factum Pauw, quippe esse colon trochaicum. Concedam ei nominis jus: ita tamen constituisse metrum suum poetam, docent antithetici, ut Schmidius refinxit. μὲν male Oxoni immutaverunt adversus metrum: itaque eiecimus, nulla, ut videtur, auctoritate illatum. 22. Pro ἀκούσιν Matthiæ noster conj. ἐγύσατ', ingeniose saltem. ᾧ Τι. 23. μὲν, σὲ δ' ἀλκὰ ante Schmidium. σὰ ἀλκὰ Παγκράτιον τ. ἀέξει Bodl. γ. sed alterum poetæ et alibi frequentatum: clarum, insignem reddit, honore tactat. 25. παλαίφατοι in Schol. exaratum. 26. ὅσα δὲ pro καθ' ὅσα, ὡς, et cum admiratione, ut jam Schol. exposuit. Ea carere nos posse arbitror: Τιμοδημίδαι προλέγονται (anteferuntur aliis, præstant, προκρίνονται) ἐξοχώτατοι ὅσα ἀμφ' αἰέθλοις: pro vulgari κατὰ τὰ αἰέθλα. 26, 27. Ut legitur, in metro Alcaico primam regionem trocheus obtinet pro spondeo. Pauw ita occurrit, ut vel Τιμοδημίδαι vel αἰέθλοι-σιν Τιμοδημίδαι rescribat, vel non Alcaicum, sed Antispasticum dimetrum hypercatalectum esse metrum statuatur, cujus antispasti variant licite. Atqui v. 38. iterum Τιμοδημίδαι occurrit. Ceterum necesse est e majoribus Timodemii alium fuisse eodem nomine, a quo gens Timodemidarum erat ducta. 29. Τὰ μὲν Oxonienses reposuerant ex Bodl. γ. Aldo consentiente, nec animadvertentes, sic colon infringi. Saltem deb. Τὰ μὲν in ὑψ. Vulgg. inde a Rom. Παρὰ μὲν recte. 30. Ante Schmid. — ἐξ αἰέθλων 31. νίκας ἐκόμιζαν. Idem vir doctus videtur in exemplari aliquo invenisse τέσσαρας αἰέθλων sine ἐξ. — 32. Bene Pauw observat, in Κορινθίαν penultimam produci. Emendat Κορινθίαν vel Κορινθιακῶν, Mingarell. Κορινθίαν καὶ, ut ἤτων una syllaba

22. ἀκούσιν pro ἤσθητο, lyrica tropi audacia.

32, 33. In Isthmiis, in quibus Corinthii ἀγνοοῦνται fuere. v. Schol.

Ο. Ε.

- Ἐν ἔσλοῦ Πέλοπος πτυχαῖς
 Ὀκτὰ στεφάνοις ἔμιχθεν ἥδη
 35 Ἐπτὰ δ' ἐν Νεμέῃ· τὰ δ' οἴκοι,
 Μάσσον' ἀριθμῶ,
 Διὸς ἀγῶνι. Τὸν, ᾧ πολῖται,
 Καμάξατε, Τιμοδήμω σὺν
 Εὐκλείῃ νόστῳ
 40 Ἀδυμελεῖ δ' ἐξάρχετε φωνᾷ.

effertur; nisi omnino glossema habemus pro vera lectione. [Gilb. Wakefield quoque adsciscit Κορινθίαν. (Silv. Part. i. p. 77.) Ex Addendis.] [33. ἐν ἔσλοῦ Πέλοπος Gilb. Wakefield mutat in ἐν ἄλλοις Π. (Silv. Part. i. p. 77.) Ex Addendis.]
 36. μάσσον Bodl. γ. et omnes vett. usque ad Steph. qui recte mutavit, vel Scholio præeunte: τὰ μίζονά ἴστιν ἢ ἀριθμισθῆναι. Erat μάσσον' ἀριθμῶ. At ἀριθμῶ (pro ἀριθμοῦ, quod etiam Bodl. γ. exhibet) Rom. et Crat. Hoc cum Pauwio præferam, ut magis græcum: μάσσον' ἀριθμῶ, et ut usu poetæ frequentatum, ut Ol. ii. 178. xiii. 66. Nem. x. 85, 6. 38.—Τιμοδήμω 39. Σὺν εὐκλείῃ νόστῳ ante Schmid. 38. Τιμοδήμῳ legit Aldus cum Schol. minus bene. 39. εὐκλειῖ Bodl. γ.

[35. οἴκοι, Salamine Diasia. Ex Schedis.]

N E M E A.

ΕΙΔΟΣ γ'.

ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΙΔΗ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

UT victorem meritis laudibus celebret, Musam invocat—19. Oreditur laudes ab insula Ægina; unde oriundus victor summam gloriam est assequutus, ac si columnas Herculis attigisset, in cujus laudes egressus,—45. mox revocat se—53. et laudibus suis effert indigenas Æginetarum heroes, Peleum—61. Telamonem—68. Achillem—111. Redit ad Nemea et victorem—122. trinarum vitæ ætatum virtutes eum attigisse cunctas—132. Commendat inde carmen suum;—138. at victorem ita eminere inter alios, ut merito id ei debitum sit.

Σ. ά. Κ. ιγ'.

Ω ΠΟΤΝΙΑ Μοῖσα, μᾶτερ
Ἄμετέρα, λίσσομαι,
Τὰν πολυζέναν ἐν
Ἱερομνηία Νεμεάδι

1. Μᾶτερ Μοῖσα inverse Bodl. γ. perperam.

4. Ἱερομνηία Ald.

- 5 Ἴκεο Δαυρίδα νᾶσον Αἴγι-
 ναν. ὕδατι γὰρ μένοντ' ἐπ' Ἀσωπίῳ
 Μελιγαρύων τέκτονες
 Κάμων νεανίαι, σέ-
 φεν ὅπα μαϊόμενοι.
- 10 Διψῆ δὲ πρᾶγος ἄλλο μὲν ἄλλου·
 Ἀεθλονικίας δὲ, μάλιστ' αἰοιδὰν
 Φιλεῖ, στεφάνων ἀρετᾶν τε
 Δεξιωτάταν ὀπαδόν.

A. α. K. γ'.

- Τᾶς ἀφθονίαν ὀπαζει
 15 Μήτιος ἀμᾶς ἀπο·
 Ἄρχε δ' οὐρανῶ πο-

6. Ἀσωπίῳ Ald. Asopus Æginæ fl. optime utique hic locum haberet, cum Musa Æginam vocetur, modo constaret, eo nomine fluvium in Ægina fuisse. Alter quidem Phliasii et Sicyonii agri fluvius non longe a Nemea abfuit, adeoque in via quæ versus litus et insulam duceret. Ad suum Asopum traxerant Phliasii fabulam de Ægina Asopi filia a Jove amata ap. Pausan., v. 22. f. 6, 7. Hæc cola in omnibus strophis et antistrophis in aliam τᾶζιν redigit Pauw, ἐπ' Ἀσωπίῳ μ. τέκτονες. Assentitur Mingarell.

11. Ἀεθλονικία Schmid. ex Plant. et Commelin. repetiit: eæ autem ex Stephaniana prima ductæ sunt. Prava, meo iudicio, interpolatio. Schol. et Bodl. γ. ἀθλονικία, etiam vitiose. Omnes edd. vett. ἀεθλονικίας sc. πρᾶγος. Tum frustra ἀεθ. scribitur, quandoquidem una syllaba efferendum est. Verum itaque erit: ἀθλονικίας δὲ μ. 12. ἀρετᾶν τι Bodlei. γ. et v. 15. ἀμᾶς, v. 16. οὐρανῶ. Aldus: οὐρανῶ πολυσιφέλα. [Hermann. de Dial. Pind. p. xii. tuetur—φ—φ. Ex Schedis.] Sed vett. in his verss. mire trepidarunt circa verborum juncturam. 15, 16, 17. laudantur a Schol. Eurip.

6. Victor est in reditu a Nemea versus Æginam. Qui eum deducunt, ubi propius ad patriam accesserunt, hymnum, κῶμον, canunt; expectantur Musæ utpote carmen ἐξάρχουσαι.—Perventum erat ad Asopum fl. haud longe a Nemea, apud Sicyonem: inf. ix. 21. v. Strab. viii. pag. 587. A. [Apollon. iv. 567. sq. Ex Schedis.] τέκτονες κῶ-

μων pro κῶμου, sunt οἱ χορευταί.

10. Διψῆ δὲ—Desiderat victoria laudes. Alia aliis rebus conveniunt, victoriæ hymnus. Simile sup. Ol. xi. 1. ἀθλονικίας scil. πρᾶγμα. Itaque αἰοιδῆ ὀπηδῆσι σσιφάνοις, et ὀπηδῆς ἴσσι διξιωτάτη, accommodatissima, quam adesse par et consentaneum est.

- λυμφέλα κρέοντι, Δύγατερ,
 Δόκιμον ὕμνον. ἐγὰ δ' ἐκείνων
 Τέ μιν ὄαροις λύρα τε κοινάσομαι.
 20 Χαρίεντα δ' ἔξει πόνον
 Χώρας ἄγαλμα, Μυρμι-
 δόνες ἵνα πρότεροι
 Ὀκησαν, ὧν παλαίφατον ἀγορὰν
 Οὐκ ἐλεγχέεσσιν Ἀριστοκλείδας
 25 Ἐὰν ἐμίανε κατ' αἴσαν,
 Ἐν περὶσθενεῖ μαλαχθεῖς

Ε. ά. Κ. ιά.

Παγκρατίου στόλῳ. κα-

Hec. 684. 18. *ἐγὰ δὲ κόμων* conj. Matthiæ p. 41. ingeniose. Sic *ἐκείνων* erit ex 7. et 8. supplendum. 19. Refingendus 19. *κοινά-* 20. *σομαι χαρίεντα* seq. 23. Metrum Iambicum in fine laborat. Pauv: *πολύφατον ἀγορὰν*. 25. Si *σιάν*, quod vulgo legitur, recte se habere debebat, supra v. 20. *ἔξει* scribendum erat, ut *χώρας ἄγαλμα*, urbs Ægina, casus vocandi esset. *ἴαν* Pauv offert, vel *ἴαν*, (saltem *γ' ἴαν.*) sed quo sensu, non addit. Puto sic: *ἴαν κατ' αἴσαν*, quantum quidem ad eum spectaret, pro sua parte. 27. sqq. Epodi cola diversis modis constituta sunt; et octona quidem a Metrico, quem sequutus est Calliergus, Crat. Morell. et Steph. cum cett.; undena dedit ex suo codice Aldus, quem sequitur una Brubach. cum Schmidio et Oxon. Primum et alterum Epodi versum malo et ipse pro uno habere. Pauv digladiatur de pedum et metrorum *nomini-* bus: quæ ipsi remittam, qui mihi persuasum habeam, Pindarum cumulata illa metrorum nomina et tam argute ornatas et implexas naturas ignorasse, quibus metrorum lyricorum natura magis obscuratur et corrumpitur, quam illustratur et expeditur. Ita fit quoque, ut, quoties de metro constituendo dubitetur, plures rationes iniri fere possint, æque omnes recte et legitime. Satis, puto, habuit

17, 18. Principio a Jove facto carmen ordiri Musam jubet, ipse ea, quæ Musa canit, carmine lyrico enuntiare vult.

23, 4. Ut *κατελίγχι* aliquoties de probro, si quis victus esset: Ol. viii. 24, 25. P. viii. 50. Isthm. iii. 23. *παλαίφατον ἀγορὰν* Μυρμιδόνων, populum, ut *στρατὸν* dixit alibi, h. e. *majorum gloriam*

non obscuravit. Mox 26. *μαλαχθεῖς, fractus, debilitatus, victus* 27. *παγκρατίου στόλῳ*, numero certantium, ut *στρατὸς*, Pyth. viii. 141. Et 29. *ἄκος ὑγιήρον τὸ καλλίνικον* de victoria, mercede ac præmio, quasi lenimine dolorum: ut mox Nem. iv. 2, 3. *ὑφροσύνα πόνων* *ιατρὸς*. et *φάρμακον ἀρετᾶς*, præmium virtutis, P. iv. 332.

- ματωδέων δὲ πλαγαῖν
 Ἄκος ὑγιερὸν ἐν
 30 Βαθυπεδία Νεμέα
 Τὸ καλλίνικον φέρει.
 Εἰ δ' ἐὼν καλὸς
 Ἐρδων τ' εἰκότα μορφᾷ
 Ἀνορέαις ὑπερτάταις ἐπέβα
 35 Παῖς Ἀριστοφάνευσ· οὐκέτι πρόσω
 Ἀθάταν ἄλλα κίονων
 Ὑπὲρ Ἡρακλέος περᾶν εὐμαρῆς,

Σ. β'. Κ. γ'.

- Ἡρως θεὸς ἄς ἔδηκεν
 Ναυτιλίας ἐσχάτας
 40 Μάρτυρας κλυτὰς, δά-
 μασε δὲ Δῆρας ἐν πελάγει
 Ὑπερόχως· ἰδία τ' ἐρέυνα-

poeta, tempora animo tenere, et numeros modosque ad aurium sensum exigere, idque, quod semel mente conceperat, schema per totum carmen tanquam ante oculos positum habere. Nolim tamen cum quoriam de eo, quod conjectura niti- tur, et, quantum assequor, sensu potius quam demonstratione ex argumentis intelligitur, contendere. Si fallor, lubenter veriora amplectar. 29. ἴν

30. γι βαθυπέδιον Bodl. γ.

32. εἰ δὲ ὦν erat cum hiatu. Facilis est medi- cina.

34. Annon Ἀνορέας ὑπερτάτας ἐπέβα? nam cum altero casu jungit : ut paullo ante Nem. i. 27. πολλῶν ἐπέβαν et Isthm. i. 55. πῶσμος ἐπέβασέ μιν ἰναμι- ρίας. Utitur sane Pindarus et plurali et singulari. 35. Deficit syllaba in fine. οὐ οἴ ἐτι Schmid. reſinxit.

40. Κλυτᾶς alii ap. Schol. et omnes inde a Romana edd. usque ad Steph. qui ex Aldo reduxit κλυτὰς, recte, ut ναυτιλίας ἐσ- χάτας jungeretur.

41. πελάγει per diæresin colo trochaico postulante Schmidius recte ediderat cum Plantin. et Commelin. adde : cum Steph. præeunte Morell.

42. ὑπερόχους, vulgare, Ald. et Bodlei. γ. Tum διὰ τ' ἐρέυνασι olim

32. εἰ δ'—cum autem jam. quando- quidem, ut sæpe: v. c. inf. ix. 109.— ἐπίβη ἀνορέα ἀριστῆ ὑπερτάτη, summam corporis virtutem exeruit certamine, ut victor fieret. Sententia similis Ol.

viii. 24. seq. Isthm. vii. 30. nulla ei major gloria prostat quam assequi possit : hoc suo modo eloquitur, de quo v. ad Ol. iii. 77.

42. Sequentia ita interpungenda et

σε τεναγέων ῥοάς' ὅπα πόμπιμον,
 Κατέβαινε· νόστου τέλος
 45 Καὶ γὰν φράδασσε. Θυμῆ,
 Τίνα πρὸς ἀλλοδαπὰν
 Ἄκραν ἔμὸν πλόον παραμείβῃ;
 Αἰακῶ σε φαμί γένοι τε Μοῖσαν
 Φέρειν. ἔπεται δὲ λόγῳ δί-
 50 κας ἄωτος, ἑσλὸς αἰνεῖν·

A. β'. K. γ'.

Οὐδ' ἀλλοτρίων ἔρωτες
 Ἄνδρὶ φέρειν κρέσσονες.

nonnulli ap. Schol. vitiose. recte Schol. ἰδία, ἀντὶ τοῦ, ἐφ' ἑαυτοῦ, οὐκ ἐπιστάζοντας
 Εὐρυσθέως etc. et excitat Callimachi Fragm. cxx. pag. 488. [Hermann. de
 Dial. Pind. p. xxii. διὰ τ' αὐτ' ἱερύν. Ex Schedis.] 43. Restituendum:
 ὅπα πόμ- 44. πιμον κ. sq. Interpungebatur: κατέβαινε νόστου τέλος, καὶ γ. φ.
 50. ἑσλὸς Plant. et Commelin. invito metro, cum ed. Steph. prima; nam altera,
 et quæ inde fluxerunt, recte ἑσλὸς, ita enim Dorismus: vide v. c. Theocr. Id.
 α. 90. Videtur antiquum dictum subesse, quod ex Alcaei, seu cujus cujus fuit,
 Scolio ap. Eustath. ad Iliad. β. pag. 326. novimus. Ἄδμάτου λόγον, ὡ ἑταῖρος μα-
 θῶν, τοὺς ἀγαθοὺς φίλοι, τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου, γινούς ὅτι δειλοῖς ὀλίγα χάρις.
 [Aristophan. Vesp. 1231. Ex Schedis.]

jungenda sunt: ἰδία τ' (non jussus
 ab Eurystheo) ἱερύνα-σι τεναγίων ῥοάς,
 ὅπα πόμπιμον (sc. ἦν), κατέβαινε, νόστου
 τέλος καὶ γὰν (non, γὰς) φράδ. Copulam
 neglexit: quousque pervinire erat mare,
 penetravit; et terrarum extremum termi-
 num, unde revertendum esset, monstravit;
 cf. mox Nem. iv. 112-115. Fuere
 haud dubie plures de Hercule Oceanum
 tentante fabulæ: etiam de belluis ma-
 rinis illo tempore ab eo domitis v. 40.
 Nam ad belluam, cui Hesiene exposita
 fuit, vix hic respici potest. [Euripid.
 Herc. fur. 400. Ex Schedis.]

46. Similis forma a digressionem re-
 vocandi se v. Pyth. xi. 58.

48. Ἄεκο te volebam et generi ejus
 VOL. I.

hymnum ferre. ἔπεται δὲ (pro γὰρ)
 λόγῳ δίκας ἄωτος* (πάρισσι τῶ λόγῳ τὸ
 δίκαιον, dictum istud, carmen, veritatem
 habet, quod est:) ἑσλὸς αἰνεῖν* (δῖν αἰνεῖν
 τοὺς ἑσλούς.) Fuit versus ex prisco car-
 mine, ad quem alludebat quoque Pyth.
 ix. 169. Nem. ix. 13. cf. V. L.

51, 52. Ordo verborum sic constitu-
 endus est: οὐ κρέσσονες (εἰσὶν) ἀνδρὶ ἔρω-
 τες ἀλλοτρίων (ἄσπε) φέρειν. pro sollenni:
 οὐ κρέσσον (οὐ καλόν) ἔστιν ἀνδρὶ, φέρειν
 (h. e. ἔχειν) ἔρωτας (ἔρωτα) τῶν ἀλλο-
 τρίων (scil. πλείον ἢ τῶν οἰκοδίων e seqq.),
 poetæ non decorum est, non consentaneum
 est, poetam præferre laudes exterorum
 heroum domesticis; præstat tenere ea
 quæ sunt patria.

Οἴκοθεν μάτευε.

Ποτίφορον δὲ κόσμον ἔλαβες

- 55 Γλυκύ τι γαρύεμεν. παλαιαῖ-
σι δ' ἐν ἀρεταῖς γέγαθε Πηλεὺς ἀναξ,
'Υπέραλλον αἰχμῶν ταμῶν.
'Ὅς καὶ Ἴωλκὸν εἶλεν,
Μόνος ἀνευ στρατιᾶς

- 60 Καὶ ποντίαν Θέτιν κατέμαρψεν
'Εγκονητί. Λαομέδοντα δ' εὐρυ-
σθενῆς Τελαμῶν, Ἴόλα πα-
ραστάτας ἑὼν, ἔπερσεν

E. β'. K. ιά.

Καί ποτε χαλκοτόξων

- 65 Ἀμαζόνων μετ' ἀλκῶν
'Ἐπετό οἱ οὐδέ μιν

56. *σιν ἐν α.* malit Pauw. Metrum restituit idem:—Πηλεὺς 57. ἀναξ
ὑπέραλλον sq. 59. *μόνος ἀνευ στρατιᾶς.* Ad Scholiorum ductum, novum hoc ac
tumidum et παρατραγηδούμενον à Pindaro videbatur Pauwio; itaque ille vitium
subesse ratus, rescribat: *μόνος ἀγιστρατία.* Varie quoque tentabat Mingarell.
μόνος ἄγων στρατιᾶν, μόνος ἀνὰ στρατιᾶν, et al. [Matthiæ Observatt. pag. 41. pro
ἔγκον, conj. ἀγκόνησι, i. q. ἀγκοίησι (?). Et Schedis.] 64. χαλκοτόξων Ald.
65. Bis ἀλκῶν hic et 68. Fuit αἰχμῶν? 66. Cur Iolaum pro Hercule me-
moraverit poeta v. 62. non assequi se profitetur Pauw, et tandem suspicatur
legendum: ἔπειτ' (ἔπειθ' voluit) ἤρω οὐδέ μιν. ut heros sit Hercules; versu autem
62. Ἴόλα accipit pro σὺν Ἴόλα παραστάτας ἑὼν sc. Herculi. Enimvero Iolaus satis
notus est ex fabulis tanquam Herculis comes, famulus et auriga; ut adeo qui Iolao
adfuisse semper ad assequendum proclive sit. Nec vero Pindaro, tanquam Thebano,

54. ποτίφορον—γαρύεμεν, habes accom-
modatum, idoneum, laudum argumentum,
unde dulce carmen confici possit.

55. παλαιαῖσι δ' (δὲ pro γὰρ) ἐν ἀρε-
ταῖς, (ut Nem. i. 51.) γέγαθε Πηλεὺς
ἀναξ ὑπέραλλον αἰχμῶν ταμῶν (pro ἔχων
αἰχμῶν ἑξείριστον Iliad. τ. 387.), nam et
inter facta prisca (est et illud quod)
Pelus hasta sua exultabat, pro: Nobilis
est in nostris fabulis Pelias hasta.

59. *μόνος,* comite tamen Jasone et
Tyndaridis, ut Pherecydes narraverat:
conf. Apollod. iii. 12. 7. cf. inf. iv.
88.

62. Ἴόλα παραστάτας ἑὼν, una cum
Iolao, qui et ipse adstabat Herculi
pugna; erat is Herculis θηράπων et
auriga. vid. Isthm. i. 21. 23.—Mox ad
64. cf. Isthm. vi. 39. sqq.

Ποτε φόβος ἀνδροδάμας
 Ἐπαυσεν ἀλκὰν φρενῶν.
 Συγγενεῖ δέ τις
 70 Εὐδοξία μέγα βρίθει.
 Ὅς δὲ διδάκτ' ἔχει, ψεφηνὸς ἀνῆρ,
 Ἄλλοτ' ἄλλα πνέων, οὔ ποτ' ἀτρεκέϊ
 Κατέβα ποδὶ, μυριᾶν
 Δ' ἀρετῶν ἀτελεῖ νόω γέυεται.

Σ. γ. Κ. ιγ'.

75 Ξανθὸς δ' Ἀχιλεὺς, τὰ μὲν, μέ-
 νων Φιλύρας ἐν δόμοις,
 Παῖς ἐὼν ἄθυρεν
 Μεγάλα ἔργα, χερσὶ θαμινὰ
 Βραχυσίδαρον ἀκοντα πάλλων,

Iolus inter infimos heroes censeri potuit, quippe qui inter heroes ἐπιχωρίους a Thebanis præcipuo honore, Indorum quoque, afficeretur. Iolus ipse poeta aliquoties celebrat, v. c. Ol. ix. 148, 9. 72. ἀτρεκέϊ postulat metrum, et hoc Schmidius receperat. Idem in Ἀχιλεὺς factum v. 75. nam metro invito Ἀχιλλεύς habent edd. vet. ante Morell. et Steph. 78. Post θαμινὰ majorem distinctionem poni jubet Pauw, ut mox novo spiritu sequantur illa: βραχυσ. Sed multo aptior exit junctura, si distinguas cum Aldo: παῖς ἐὼν ἄθυρεν μεγάλα ἔργα χερσὶ θαμινὰ βρ. ἄ. πάλλων.

69—74. Universe extulit, quod de Telamone dicere volebat: adeo innata virtus in Telamone emittit. Sententiam jam Ol. ii. 154. seq. ix. 152—8. vidimus. prævalet εὐδοξία συγγενεῖ pro ἀρετῇ. ὅς δὲ διδάκτ' ἔχει, qui non tenet nisi quæ didicit, τὰ διδακτὰ, Ol. ix. 153. διδακτὰς ἀρετὰς. Ψεφηνὸς ἀνῆρ opp. εὐδοξία, qui virtute non illustratur: is non satis sibi fidit, non audacter in proposito manet, οὔ ποτ' ἀτρεκέϊ κατίβη (pro simplici βαίνε) ποδὶ, verum, ut insignem se reddat, modo hoc modo illud aggreditur, ἄλλοτ' ἄλλα πνέων, spirans, audens, aspirans,

appetens, μυριᾶν δ' ἀρετῶν ἀτελεῖ νόω γέυεται pro ἀτελεῖς γέυεται (σύν) νόω. dixit νοῦν ἀτελεῖ, qui nil efficit. et ἀρεταὶ nunc sunt studia virtutum, h. e. rerum, quibus quis gloriam consequitur. Possis quoque totum locum ad seqq. referre, ut sibi ad Achillem aditum paret. Videtur tamen cum vss. 66, 67, 68. melius convenire. Mox 75. in τὰ μὲν ἀστuant Interpretes. Equidem jungo cum v. 85. ubi debebat sequi τὰ δὲ, ὅλον, cum puer—tum adultus. [Cf. Philostrat. Imagg. ii. 3. Ex Schedis.]

- 80 Ἴσος ἀνέμοις, μάχα λεόντεσσιν ἀ-
 γροτέροις ἔπρασσε φόνον·
 Κάπρους τ' ἔναιρε· σώμα-
 τα δὲ παρὰ Κρονίδα
 Κένταυρον ἀσθμαίνοντα κόμιζεν,
 85 Ἐξέτης τὸ πρῶτον. ὅλον δ' ἔπειτ' ἀν'
 Χρόνον τὸν ἰθάμβεεν Ἄρτε-
 μίς τε καὶ Θρασεῖ Ἀδάνα,

A. γ'. K. ιγ'.

- Κτείνοντ' ἐλάφους ἀνευ κυ-
 νῶν δολιῶν δ' ἐρκέων·
 90 Ποσσὶ γὰρ κρῆτεσκεν.
 Λεγόμενον δὲ τοῦτο πρότερον
 Ἔπος ἔχω. βαδυμῆτα Χείρων
 Τράφε λιθίνῳ τ' Ἰάσον' ἐνδον τέγει,
 Καὶ ἔπειτά γ' Ἀσκληπίον·

80. Ἴσον τ' erat. τ' post Ἴσον sublatum volebat Schmidius, ut tamen mox. λε-
 ὄντεσσι δ' refigeret: sed τὸ τ' tuetur Pauw, ut ad ἄκοντα alterum sit adjunctum.
 Ἴσος legerat Schol. ut ad v. 88. manifestum sit: ποδάκης γὰρ ἦν—οὕτως ἦν Ἴσος ἀνέμοις.
 idque, arbitror, præstat. 82. ἔναιρε primum Morell. nam anteriores ἔναιρεν.

83. σώμα-τι δὲ Ald. cum Schol. unde Schmidius reñixerat perperam: σώματι δὲ—
 ἀσθμαίνοντι. 85. ἀν' si est particula, otiosa est. Fuit ἔπειτ' ἀν' χρ. pro ἀνά.

86. ἰθάμβεον Bodl. γ. sed vulgatum Pindaricum est. 91. προτέρων sua
 auctoritate reposuere Oxonienses. Vulgg. πρότερον, quod tamen non aliter acci-
 piendum censeo, quam *priscum*.

92. Majorem σσιγμῆν apposui, ut mira
 facinora adhuc narrata claudat sententia hæc. Ita quoque Schmidium fecisse
 video. Pauw πρότερον tempore prius interpretatur, et ad sequentia refert, quæ
 prius contigerunt, quam Achilles apud Chironem haberetur. 93. τράφε

Schmidii debetur sollertia. vulgo τράφον, et λιθίνῳ τ'. sed τ' sustulit Schmidius:
 Oxonienses autem reñixerunt γ'. — 94. Vulgo ἔπειτ' ἐν. Schmidius
 emendaverat ἔν. Monuerant: Oxonienses, referri ἐν vel ad τίγρι vel ad τρά-

85. Jungenda, ut dixi, cum v. 75.
 τὰ μὲν—(τὰ δὲ) ὅλον ἀνὰ χερόν ἰθάμβειν
 αὐτὸν Ἄ.

91—96. Quod narro, a Chirone Achil-

lem nutritum, a veteribus traditum est.
 Idem Jasonem et Æsculapium educavit.

93. Attigit hæc Pyth. iv. 180. et 94.
 de Æsculapio Pyth. iii. 10. 79.

- 95 Τὸν φαρμάκων δίδαξεν
 Μαλακόχειρα νομόν.
 Νύμφευσε δ' αὔθις ἀγλαόκαρπον
 Νηρέος θυγάτρα· γόνον τέ οἱ φέρι-
 ' τατον ἀτίταλλεν ἐν ἀρμέ-
 100 νοισι· πάντα θυμὸν αὔξων.

E. γ. K. iά.

- "Οφρα, θαλασσίαις ἀ-
 νέμων ῥιπαῖσι πεμφθεῖς
 Ὑπὸ Τροίαν, δορί-
 κτυπον ἀλαλὰν Λυκίαν
 105 Τε προσμένει καὶ Φρυγῶν

φι pro ἐπίγραφι. At Pauw. satis quidem severe, illud in, inquit, probare non possum, et nugantur Interpretes etc. Tentat itaque vir doctus modo: ἴππιτιν, Ionum more, modo: Καὶ ἴππιτα Ἄ. et paullo melius: Καὶ ἴππιτά γ' Ἄ. ut in superiore versu λιθίνῳ τ' retineatur; atque hoc verum arbitror. Hiatum admittere Pindarus haud potuit et majusculis litteris apertum fit, quomodo ἴππιτ' in ex τὰ γ' oriri potuerit. [ἴππιτιν Boeckh. Commentt. pag. xiv. Ex Schedis.] 96. νόμον Ald. cum Bodl. γ. sed νομόν inde a Rom. praeeunte Schol. 98. Νηρέος Bodl. γ. Pindaricum. 99. - τατον ἀτίταλλεν, ἀρμέ- sic lectum ante Schmid. qui, ut metro succurreret, refinxerat: γονάν τέ οἱ φερί-τάταν ἀτίταλλεν, ἐν ἀρμέ-. Pro his ἀτίταλλέ γε ἀρμ, cum hiatu Oxonienses dederunt, nescio an de suo: nam ex Bodl. γ. notant tantum ἀρμίνιοισι. Certe ex Scholiis firmatur Schmidii lectio ἐν ἀρμίνιοισι: ἔτρεφεν ἐν τοῖς ἀρμόδιοις καὶ προσήκουσι τὴν Ἀχιλλείας παιδείαν ψυχῆν. adeoque eam servandam arbitror. - τατον in principio ferri posse, ut in Iambico, Pauw contendit. 102. Negotium facit prima in ῥιπαῖσι correpta praeter morem. cf. Pauw. 103. Schol. argutatur: οἱ δὲ ἀπλῶς εἰς τὴν Τροίαν ἤκουσαν. ἵνα ἢ ὑπὸ ἀντι τῆς εἰς κίηται. οἱ δὲ ἔξωθεν τὸ, χῶραν, προσσηκῆκουσαν. ἢ γ, ὑπὸ Τροίαν χῶραν. Schmidium objurgat Pauw ob resolutionem Τροίαν factam, utpote in Iambico. Sed ita scriptum erat jam in edd. Steph. non modo, sed in omnibus omnino antiquis.

97. Redit ad Peleum, cujus filium educavit, cui jam ante in matrimonium adduxerat Chiron Thetidem pulcram, ἀγλαόκαρπον, ἀγλαὰν τὰς χεῖρας, ut alias λιουκόλιος, καλλίσφυρος.

100. Θυμὸν αὔξων, impertiens, instruens, πάντα, pro propentius; sic inf. vi. 4. πᾶσα

κεκριμένη δύναμις, adverbio πάντως in epitheton mutato. Nisi placet pro κατὰ πάντα accipere. Mingarell. quaerit, cur non ἀρμίνιοισι πᾶσι dixerit. Puto lyricum tanquam exquisitius alterum praetulisse. τὰ ἄρμια sunt idonea, utilia.

- Δαρδάνων τε, καὶ
 Ἐγχεσφόροις ἐπιμίξαις
 Αἰδιόπεισσι, χεῖρας ἐν φρεσὶ πά-
 ζαιδ', ὅπως σφίσι μὴ κοίρανος ὀπίσω
 110 Πάλιν οἴκαδ' ἀνεψιὸς
 Ζαμενῆς Ἐλένοιο Μέμνων μόλοι.

Σ. δ'. Κ. ιγ'.

- Τηλαυγὲς ἄραρε φέγγος
 Αἰακιδᾶν αὐτόθεν,
 Ζεῦ· τεὸν γὰρ αἶμα·
 115 Σέο δ' ἀγών, τὸν ὕμνος ἔβαλεν,

107. *ἰγχεσιμέροις* Rom. et seqq. edd. In Scholio præfigitur *ἰγχεσιφόροις*, quod Crat. in marg. et Morell. in contextu habent. Schmidius in metrum peccari ratus, primum *ἰγχεσιμέροις* tentat, tum ex Aldo retraxit *ἰγχεσφόροις*, quod quoque Bodl. γ. habet. Si Pauwium audimus, etiam vulgata *ἰγχεσιμέροις* ferri potest in tali metro. Sustuli quoque *στιγμὴν* post *χεῖρας* v. 108. saltem melius ponitur post *Αἰδιόπεισσι*, ut Aldus fecit cum Bodl. γ. [Pro *χεῖρας* Jacobs conj. *κῆρας*. *Ex Schedis*.] Expuli et h. l. importunum *φρασί*. Tandem v. 109. Aldus *πά-ζαιδ'* (*δ'* pro *σι*). Eidem deest *μή*. [112. *ἄραρε* Gilb. Wakefield mutat in *ἄραρι*. (Silv. Part. i. p. 78.) *Ex Addendis*.] 113. *αὐτόθεν* est, *ex gestis ad Trojam* antea memoratis. Ab his profecta est summa *Æacidarum gloria*. Jacobs *Animadvvers.* pag. 298. pro *αὐτόθεν* conj. *οἰκίδεν*, ut v. 53., h. e. *propriis gentis virtutibus, factis, decoribus*. 114. Vett. edd. distinguunt: *αὐτόθεν*. Ζεῦ, *τιὸν γὰρ* etc.

106—111. καὶ (ἄραρε) *ἰγχεσφόροις ἐπιμίξαις Αἰδιόπεισσι, χεῖρας ἐν φρεσὶ πά-ζαιδ'*, e seqq. supplendum *Μέμνωνος, ὅπως (αὐτόθεν) μὴ μόλοι πάλιν ὀπίσω οἴκαδ*. *Proprie manu hasta impingitur præcordiis seu pectori; nunc ipsa manus: ἄραρε ἐμπήξαιτο χεῖρας ταῖς φρεσὶ*. Eandem fabulam attingit inf. vi. 84. Isthm. viii. 116. *Heleni patruelis est Memnon; quia ejus pater Tithonus Priami est frater. ἐπιμίξαις* sc. *τάς χεῖρας*, ut etiam alibi de congressu. Nam an absolute dictum sit *ἐπιμίξαις*, dubito.

112, 113. *O Jupiter, tua enim stirps sunt, Æacidarum gloria ex his ad Trojam gestis profecta est.—φέγγος*, ut jam Ol. ii. 102. Pyth. viii. 138. *ἄραρι*, *apta est ex his, prodit*. V. v. 81.

114—122. Ζεῦ, *τεὸν γὰρ αἶμα*. (ut mirum non sit *Æacidæ clarum nomen esse adeptos*.) *σέο δ' ἀγών*, (*tibi vero etiam sacrum est certamen s. victoria*) *τὸν ὕμνος ἔβαλεν*, (noto tropo de laudum scope: v. c. Ol. ii. 161.) pro *βάλλει*. Post *ἐπιών* interpunctio delenda; nam jun-genda: *ὕμνος κελαιδίων ἐπιχώριον χάρμα*

Ὅπι νέων ἐπιχώριον χάρ-
μα κελαδέων. βραὶ δὲ νικαφόρῳ
Σὺν Ἀριστοκλείδῃα πρέπει·

Ὅς τάνδε νᾶσον εὐκλέ-

120 ἰ προσέδηκε λόγῳ

Καὶ σεμνὸν ἀγλααῖσι μερίμναις
Πυθίου Θεάριον. Ἐν δὲ πείρῃ
Τέλος διαφαίνεται, ὧν τις

116. ἐπὶ vitium Bodl. γ. 117. βραῖ olim aliquot ap. Schol. 119, 120. εὐκλέ-
εἰ Rom. cum seqq. εὐκλέ-ἰ Schmidius ex Aldo dedit, cum Bodl. γ. 120. Sus-
tuli interpunctionem post λόγῳ, ut, quod Pauw quoque monet, jungantur; δὲ
τάνδε νᾶσον καὶ Θεάριον, σεμνὸν μερίμναις ἀγλααῖς Πυθίου, προσέδηκε λόγῳ εὐκλείῃ, aut,
quod melius, δὲ τάνδε νᾶσον προσέδηκε λόγῳ εὐκλείῃ, καὶ Θεάριον σεμνὸν Πυθίου (προ-
σέδηκε) μερίμναις ἀγλααῖς. Ita utrumque, λόγος et μερίμναις, de hymno accipien-
dum. Debet per Θεάριον, pro Θεάριον, (fuit is locus publicus in urbe Ægina, Apol-
lini sacer. cf. Schol.) aut sacerdotium, aut tota urbs designari.

(σὺν) ἐπὶ νέων. βραὶ δὲ συμπρέπει Ἀριστο-
κλείδῃ νικαφόρῳ, compelit, debetur: quod
simplicius alibi extulit: Ol. ii. 83.
Pythi. v. 139. Etiam Mingarell. sic
accipit, et laudat Æschyl. Suppl.
467. τύχη γυναικῶν ταῦτα συμπεριπῆ πεί-
λοι.

119. δὲ τάνδε νᾶσον εὐκλείῃ προσέδηκε
λόγῳ (ut προσέμιξι Ol. i. 34.) fama cla-
ra adpovit, celebrium reddidit; ἔ (προ-
σέδηκε) σεμνὸν Θεάριον Πυθίου ἀγλααῖσι
μερίμναις, et inseruit poetarum carminibus
dignitatem Theori, quam ille tenet, s. ip-
sum Theorum. Fuisse videtur sacerdo-
tium Apollinis, forte cum magistratu,
in Ægina. Θεάριον, pro Θεάριον, locus
sacer Apollinis Pythii, qui et ipse Θεά-
ριος dictus: ut ex Hesych. h. v. disci-
mus. In eo sacra faciebant οἱ Θεαροί.

122—131. Expedii locum, quantum
licuit; nunc hoc addo. Aristoclida
paucatiestis in ætate erat constitutus
jam proventiore; excelluerat idem puer,
juvenis, vir, et jam senilem minabatur
prudentiam. Iterum universe hoc ex-

tulit: Ἐν δὲ πείρῃ (ipsa re) τέλος δια-
φαίνεται ὧν τις ἕξοχώτερος γίνηται (τέλος
ἐκείνων, ἐν οἷς). Dicitur τέλος πράγμα-
τος; id quod summum est in re, summa
rei, adeoque ipsa res. διαφαίνεται, ἐν οἷς
τις ἕξοχός ἐστι. cernitur, qua in re quis
excellat inter alios, seu in puerili seu in vi-
rili seu in proventa ætate. Porro v. 127.
restituo interpunctionem, quam Schmi-
dius non bene sustulit. τρίτον ἐν παλαι-
τέρους* (pro παλαιὸς ἐν παλ.) μέρος ἕκαστον
οἶον ἔχομεν βρότεον ἔθνος, h. οἶον, ὡς, ἔχομεν
ἕκαστον μέρος, unamquamque vita partem,
quam vivimus nos mortales. Tum distingo
ἐλᾷ—ὁ μακρὸς αἰὼν, φρονεῖν δ' ἐνάπει τὸ
παρκείμενον (τοῦ παρόντος φρονεῖν).
Proventior vita etiam quartam virtutem
admovet, adducit, τὴν φρόνησιν. τὴν τιτάρ-
την ἀριστὴν ἔχει, διδάσκει γὰρ φρονεῖν τὸ
παρόν. Sequitur τῶν, ὧν, οὗ, οὐκ ἄπεισι.
Ab quo ætatis gradu ille haud multum
abest. Etiam Schol. legerat in suo ὁ
Ἐνατὸς αἰὼν, et video nunc hoc magis
lyricum decere.

Ἐξοχώτερος γένηται,

A. δ. K. γ'.

- 125 Ἐν παισὶ νέοισι, παῖς ἔν
 Δ' ἀνδράσιν, ἀνὴρ τρίτον
 Ἐν παλαιτέροισι
 Μέρους ἕκαστον οἶον ἔχομεν
 Βρότεον ἔθνος. ἐλᾶ δὲ καὶ τέσ-
 130 σαρὰς ἀρετὰς ὁ μακρὸς αἰὼν, Φρονεῖν
 Δ' ἐπέει τὸ παρακείμενον.
 Τῶν οὐκ ἄπειστι. χαῖρε
 Φίλος. ἐγὼ τόδε τοι
 Πέμπω μεμιγμένον ὑέλι λευκῶ

124. Post γένηται majorem στιγμὴν vulgæ. edd. sustuli: minorem, quam Pauw quoque requirit, ed. Rom. habebat, quam male deservere: τὴς—παῖς ἐν παισὶ ἐξοχώτερος et sic porro.

127. Ἐν παλαιτέροισι scribendum cum Pauwio; dictum pro καλαῖός τε (h. e. γέρον) ἐν παλαιτέροισι ὡς ἕκαστον μέρος, h. e. ὡς ἕκαστην τῶν προλιχθυσῶν ἡλικιῶν, βροτὴ ἔντες λαγχάνομεν, ut juvenes, viri, senes sumus.

128. Ante Schmid. interpungebatur post παλαιτέροισι. Μέρους ἕκαστον οἶον etc. Sic et Schol. cum Bodl. γ. Hoc repetii. Induxerant Oxon. ἐν π. μέρος. ἕκαστον—

130. Reponi curavi ὁ μακρὸς, quod Oxonienses (qui ὁ omittunt) videntur edere voluisse; saltem metrum ita postulat scribere, et sic Aldus, unde hæc lectio repetita. Vulgo δ̄ deest, et θνατός, legitur inde a Romana: quod Schmidius emendavit ὁ θνατός. Brub. Morell. θνατός ἰών. Sensus autem: ὁ μακρὸς αἰὼν ἐλᾶ καὶ τέσσαρας ἀρετὰς, h. φέρει, ἐπάγει ὁ βίος ἐπὶ ταῖς σελήναις τῶν τριῶν ἡλικιῶν, in quibus aliquis an excellat, experimentis declaratur, καὶ τετάρτην τῆς ἀρετῆς, τὸ πλεῖ τῶν ἐπιστῶτος φροντίζειν. hæc ultima sic effert: φρονεῖν δ' ἐπέει τὸ παρακείμενον. Τῶν οὐκ ἄπειστι, h. et hæc cadunt in Aristoclidem. πρὸς τὰς τρεῖς ἡλικίας ἕκαστη ἡλικία προσαρμοζούσας ἀρετὰς καὶ ταύτην τὴν ἀρετὴν κίσθηται ὁ Ἀριστοκλίδης. aut, ut in Nota reddidi: a quo ætatis gradu ille non multum abest.

131. παρακείμενον Bodl. γ.

133—138. Potest forte χαῖρε esse προσίνοντες. Nam seqq. spectant ad πρόσσιν. Possit esse salve in adventu: nam mittitur carmen. Mitti vidimus aliud Pyth. ii. 126. Sed utroque comparato intelligi esse potius a formula discedentis seu epistolam finientis pe-

titum. Carmen cum potione melle et lacte mixta comparat. Sollenni more confunditur comparans cum comparato: pro τῶδε (ὡς) μέλι. κρηναμίνα δ' ἔειρο' ἀμφίπει πῶμ αἰοῖδιμον, non est, ut præterea ros adjiciatur; verum κρηναμίνη ἔειρη est idem ille mixtus (infusus) liquor, qui

135 Σὺν γάλακτι, (κιρναμένα δ' ἔερσ' ἀμφ-
 ἔπει πόμ' αἰδιδίμον) Διο-
 λῖσιν ἐν πνοαῖσιν αὐλῶν,

E. δ. K. ιά.

Ὅψέ περ. ἔστι δ' αἰε-
 τὸς ἀκὺς ἐν πετανοῖς,
 140 Ὅς ἔλαβεν αἰψα, τη-
 λόθε μεταμαϊόμενος,
 Δαφοινὸν ἄγραν ποσίῃ
 Κραγέται δὲ κο-
 λοιοὶ ταπεινὰ νέμονται.
 145 Τὶν γε μὲν, εὐθρόνου Κλεοῦς ἐδελοί-

135. Interpungi potest duplici modo, aut ut *πόμα αἰδιδίμον* jungatur cum *μίλι* per appositum, utque interposita sint: *κιρναμένα δ' ἔερσ' ἀμφίπει*: tum hæc ἔερσα esset aliquid quod adjungitur, *προσκικραμένον ἰστί*: parum commode, cum potius sit ipsa illa potio, mel cum lacte; aut ut interpungatur post *πόμα αἰδιδίμον*, ut sit *κιρναμένα δ' ἔερσα ἀμφίπει πόμ' αἰδιδίμον*, eo sensu, quem vides in Nota. Quod carmen suum cum *dulci potione* comparat, insolens videri nequit post Ol. vii. 1. sqq. 12. sqq. Idem *πόμα αἰδιδίμον* appellat; quod potest simpl. accipi *præclarum*, ut posui in Nota. Nec tamen dubito poetam audacius h. l. *πόμα αἰδιδίμον* dixisse, quatenus cantu, αἰδιδῆ, constat, et adjunxisse αἰδιδίμον Διολῖσιν ἐν πνοαῖσιν αὐλῶν, cantu cum tibia, αἰδιδόμενοι πρὸς αὐλὸν, quo ducere forte possit adjectum: Διολῖσιν ἐν πνοαῖς αὐλῶν, modis tibie Æolicis. Nec comparari potest inf. viii. 25. *μίτρα παναχρηδὰ πεποικιλμένη*. v. sup. Pyth. ii. 128. Ol. i. 164. 136. Post αἰδιδίμον ab Oxoniensibus interpungitur. Etiam ἔερσ' et ἔερσ' ante Schmid. scribitur v. 135. 139. *πεσανοῖς* omnes, quantum video, ubique: quod unde aut cur in *ποτανοῖς* Oxonienses mutarint, nec apparet, nisi forte ex Pyth. viii. 46. Occurrit utrumque. 142. *δαφοινῶν* Bodl. γ. male.

coronat, ambit oram poculi, adimplet poculum præclarum. Tum *σίμπω* ἐν πνοαῖσιν Διολῖσιν αὐλῶν ὄψέ περ. h. σύν. mitto illum potum. s. hymnum, inter cantum tibiarum accinentium, serius quidem.

136. sqq. Sunt hæc divinando potius quam interpretando assequenda. Universe efferri ea, quæ de uno aliquo dicenda erant, etiam hic observa. Possunt autem ea et ad victorem et ad poe-

tam referri. Cum omnes vias inierim, hoc præferam: commendaverat carmen suum poeta, sero quidem missum; verum impetu semel facto evlase se et sublimem ferri ut aquilam, dum interea alii poeta humilia sectentur. Subjicit v. 145.: esse autem carmini materiam idoneam in hoc victore laudes e victoriis pluribus. εὐθρόνου Κλεοῦς ἰδιολοίας, favente tibi Musa, ut celebratus sis præclaro carmine.

σας, ἀεθλοφόρου λήματος ἔνεκ' ἐν
 Νεμείας, Ἐπιδαυροῦθεν
 Τ' ἀπο καὶ Μεγάρων, δέδορκεν φάος.

146. Ubique interpungitur Ἐπιδαυροῦθεν τ' ἀπο, κ. Nec tamen video, quidni scribatur commodius: Ἐπιδαυροῦθεν Τ', ἀπο καὶ Μεγάρων, h. φάος δίδορκε τιν ἀπο Νεμείας, Ἐπιδαυροῦθεν τε καὶ ἀπο Μεγάρων. *affulget tibi decus, laus, et Nemeis, Epidauriis et Megarensibus victoriis.* Sic et supra Ol. i. 151. sqq. τὸ κλίος Πίλοπος τηλόθεν δίδορκε *longe fulget in Olympiorum cursibus accipi potest.*

N E M E A.

ΕΙΔΟΣ 5.

ΤΙΜΑΣΑΡΧΩ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

ΠΑΛΑΙΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

COMMENDATUR a dulcedine carmen—13. consecrat id victori et insulæ Æginæ et patris memoriæ—35. hinc ad veteres heroes Æginetas digreditur, Telamonem, Herculis comitem, et hinc ad Herculem ipsum. At v. 53. revocat se a digressionē, v. 71. tamen ad alios procedit heroes Æginetas: Teucrum, Ajacem, Achillem, Neoptolemum, Peleum. At v. 112. iterum revocat se et ad tribules redit Theandridas. Inde v. 129. laudat avunculum victoris, v. 144. avum et Melesiam alipten.

Διαίρεσις ἄ. Κ. ιγʹ.

ΑΡΙΣΤΟΣ *εὐφροσύνα*
Πόνων κεκριμένων

Εἶδος est *μονοστροφικόν*, duodecim stropharum, seu diæreseon, ut inf. Isthm. viii. perperam in strophas, antistrophas et epodos distinctarum. Delevi siglas *A.* et *E.* Antistrophen et Epodon declarantes. Prorsus novam distributionem versuum iniiit Mingarellus. 2. Mingarell. conj. *κεκριμένου*, victoris, ut *κριθείς*,

1. Fuit Timasarchus Timocriti f. lucator, victor *ἐν πιασί* v. 146. e tribu Theandridarum 118. avus maternus Callicles 130. avus paternus Euphanus

- Ἴατρός· αἱ δὲ σοφαὶ
 Μοισᾶν θυγατέρες αἰοδαὶ
 5 Θέλξαν νιν ἀπτόμεναι.
 Οὐδὲ φερμὸν ὕδαρ τόσον
 Γε μαλθακὰ τεύχει
 Γυῖα, τόσον εὐλογία φέρι-
 μιγγι συνάρορος.
 10 Ῥῆμα δ' ἐργμάτων χρονιά-
 τερον βιοτεύει,
 Ὅ, τι κε σὺν Χαρίτων τύχα
 Γλαῦσσα φρενὸς ἐξέλοι βαθείας.

Δ. β'. Κ. γ'.

Τό μοι, θέμεν Κρονίδα

victor, inf. Nem. vii. 10. Malit quoque νιν referre ad πότους. 4. Θύγατρες Schmidius edidit. Θυγατέρες erit tribrachys pro iambo. Tum θέλξαν νιν, scil. τὴν εὐφροσύναν, jungenda noli dubitare; quod Lat. condunt, acuiunt letitiam, πηλοῦσι, suaviorem reddunt, ἀπτόμεναι αὐτῆς, sumentes eam sibi argumentum, celebrando decus victoriae. 6. πόσον, quod vitiat metrum, iterum intulerunt Oxonienses πόσον. Ald. Brub. Morell. et Steph. recteque Schmidius tuetur. Plutarchus de Tranquill. p. 467. Frf. D., ubi h. l. respicit, legisse videri debet ποσόνδε, et mox pro τεύχει, τίγγει vel τίγγει, quam quidem lectionem magis esse ornatam nemo dubitet. 8. ἔσσει Schmidius emendaverat: accedit Pauwius. Dubito equidem, an hiatus inferre expediat. An fuit γυῖα δ', ἔσσει? Ceterum metra verss. 8, 9. mutavit Schmidius, nec constat, qua auctoritate et qua de causa. Suspicio, causam fuisse hanc, quod videbat in antiqua ratione primum pedem modo iambum modo spondeum esse. Dubitavi, an mutarem. Cum tamen nondum omnia ad liquidum perducta viderem, nec mihi ipse ubique satisfacere: melius visum est, nil mutare. Edd. ante ipsum cum Metrico, cui Pauw adstipulatur, v. 8. choriambicum

144. — εὐφροσύνα, hilaritas, voluptas, ærumnis exhaustis, est ἄριστος ἱατρός πότων κικριμένων, τιλισθίντων. ἱατρός pro ἴαμα, φάρμακον, (Pyth. iv. 332.) levamen, compensatio, ut ἄκος ὕγιον sup. Nem. iii. 29. Carmina θέλξαν, θέλγουσί νιν, sc. τὴν εὐφροσύνην, recreant, h. e. condunt, novam jucunditatem afferunt. Mox 8.

εὐλογία est laus, hymnus. ea τεύχει μαλθακόν, aut verius τίγγει, recreat. Hymnus συνάρορος φέριμιγγι, ut φέριμιγγε συνάρορος δαισι Odys. 9. 99. Tum 10. Ῥῆμα, ut λόγος, pro laude, carmine, et Ῥῆμα ἐργμάτων, hymnus, laus rerum gestarum superstes est ipsis factis.

- 15 Τε Διὶ καὶ Νεμέει
 Τιμασάρχου τε πάλαι
 Ὕμνου προκάμιον, εἴη.
 Δέξαιτο δ' Αἰακιδᾶν
 Ἡὔπυργον ἔδος, δίκαι
- 20 Ξεναρκέει κοινὸν
 Φέγγος. εἰ δ' ἔτι Ζαμενεῖ Τι-
 μόκριτος ἀλίῳ
 Σὸς πατήρ ἐδάλπετο, ποι-
 κίλον κίθαρίζων
- 25 Θαμά κε, τῷδε μέλει κλιθεῖς,
 Ὕμνον κελάδησε καλλίνικον

dimetrum acatalectum, et v. 9. Ionicum hephthemimeres edunt: Γυῖα, τόσον ἐν-
 λογία Φόρμιγγι συνάρας, et sic in ceteris. 16. In Τιμασάρχου tertia longa

spondeum in loco secundo iambici coli infert. Unum est simile inf. 107. Pauw
 conj. Θεανδρίδου fuisse: fuit enim Timasarchus ex tribu Theandridarum. cf. v.

118. 17. Ὕμνου προκάμιον. lego ὕμνον. vid. Not. 19. Iterum male
 deseruerunt Schmidium Oxonienses, recipiendo Ἐὔπυργον: metrum requirit Ἡὔ-
 πυργον. [25. Heynius in textu delevit comma post κε posuitque post μέλει.]

17. Ὕμνου προκάμιον non expediunt
 Grammatici. Carmen, quod ante pom-
 pan canitur ducendam seu ductam, vel
 quod præludit aliis futuris victoriis,
 partim locum non habet, partim cum
 voc. adjecto ὕμνου non convenit. Vi-
 tium inest; scripsit Pindarus ὕμνον προ-
 κάμιον. Est δὲ καὶ ἡ προκάμιος. (τὸ ἐστ
 δι' δ) quare contingat mihi condere hunc
 Hymnum, qui præeat pompæ, qui ducat
 pompam victoris, dum accinitur.

18. Ægina, κοινὸν φέγγος, φῶς, salus,
 τοῖς ξείνοις, δίκαι, h. e. διὰ τὴν δίκην, quæ
 propterea ξεναρκῆς est, justitia advenas ab
 injuriis defendens. Inter laudes Æginæ
 hoc ipsum vidimus Ol. viii. 28. sqq.

21. sq. Obscura hæc de patre victoris,
 quia nihil aliunde de eo novimus. Vi-
 detur et ipse victor fuisse ludis Theba-

nis; idem citharam pulsasse. Hymnum
 igitur in filium victorem e Nemeis, Athe-
 nis et Thebis, ait poeta patrem, si adhuc
 viveret, sæpe fuisse repetiturum cithara, sibi
 placentem in hoc carmine.

25. τῷδε μέλει κλιθεῖς, προσκλιθεῖς,
 ut huiusmodi de studio, quo incumbimus in
 rem, applicamus animum. [pater si vive-
 ret, recubans in epulis sæpe tacta citha-
 ra iteraturus esset hymnum meum hunc
 enumerantem victorias filii. Ex Sche-
 dis.]

26-29. Junge Ὕμνον καλλίνικον πέρ-
 ψαντα ὄρμον στιφάτων ἀπὸ Κλιωναίου ἀγῶ-
 νος etc. v. V. L. et ἐνωτύμων 30. Junge
 cum στιφάτων. Thebis 31-33. fuere
 Iolaëa (τὰ Ἰελαῖα) et Heraclea ad Am-
 phitruonis tumulum.

Δ. γ'. Κ. ιγ'.

Κλεωναίου τ' ἀπ' ἀγῶ-
 νος ὄρμον στεφάνων
 Πέμφαντα, καὶ λιπαρῶν
 30 Εὐανύμων ἀπ' Ἀθανῶν,
 Θήβαις τ' ἐν ἑπταπύλοις·
 Οὔνεκ' Ἀμφιτρεύανος ἀ-
 γλαὸν παρὰ τύμβον
 Καδμειοί νιν οὐκ ἀέκοντες
 35 Ἄνθεσι μίγνυον,
 Αἰγίνας ἕκατι. φίλοι-
 σι γὰρ φίλος ἔλθῶν
 Ξένιον ἄστῳ κατέδραμεν

29. *Æstuant* in *πέμφαντα* interpretes, etiam Oxonienses. Pauw, ad ὕμνον non nisi inepte referri clamans, emendat: *πέμφαντι*, scil. *Τιμασάρχῃ*, et ne secunda persona v. 23. offendat, iterum mutat ὄς. Mingarell. *πιλάθησε τὸν πέμφαντα τὸν ὕμνον. caneret eum qui misit.* Noli turbari; nihil expeditius, quam Ἔμνον πέμφαντα (h. *σεστάγοντα, ἀγγίλιοντα*) ἔρμον στιφάνων (plures victorias) ἀπὸ ἀγῶνος Κλεωναίου. *Hymno et Como toties tribuit hoc poeta, ut nuntiet, afferat, adducat, victoriam, decus, laudem. Itidem Comus advenit, invehitur, incedit, excipitur, v. c. Ol. vi. 165. sq. xiii. 29. sq. Pyth. v. 27. Et nunc repente omnia ista exciderunt animo? Schol. legisse videtur: πέμφαντος, invito metro.* 30. Ἀθανῶν recte Ald. Vulgg. Ἀθηνῶν. 31. Dura est inversio, sed poetæ, non adeo insolens, pro ἀπὸ Θεβῶν τε. Pauw conj. *Θήβας τε ἑπταπύλου.* et Mingarell. *Θηβῶν τε ἑπταπυλῶν*, sædo hiatu. Immo variavit structuram poeta. 36. Hic et v. 75. et 127. spondeus in principio pro trochæo occurrit. Vidit quoque Schmidius. Ad Antispastum, ita variantem, rem revocat Pauw.

29. Ἀθήνας λιπαρῶς dixit et inf. Isthm. ii. 30. et in alio carmine erant αἱ λιπαραὶ καὶ αἰδιμοὶ καὶ ἰοστήφανοι, Ἑλλάδος ἔρισμα, κλιναὶ Ἀθῶναι. conf. *Æschin. Epist. iv. [v. Fragm. p. 74. Ex Schedis.]* Loca congresserunt Schneider in *Vitam Pindari* p. 38. et Wyttenb. *Bibl. crit. vol. iii. 1. p. 49.* Ad laudes Athenarum cf. *Pyth. vii. pr.*

32. *Victor fuit renuntiatuſ a Thebanis haud invitis, ipse Timocritus (nam νῖν vix*

alio quam ad ipsum patrem spectare potest), *tanquam a cognatis*, quia *Ægineta* erat, respectu originis utriusque gentis ab *Ægina* et *Thebe*, *Asopi* filiabus. v. *Schol. ad h. l. cf. Isthm. viii. 34. sq. vi. 45. sq. Herodot. v. 80. et sup. ad Ol. viii. 140. sq. [an: Thebani in laude victoris libenter patris nomen pronuntiarunt, qui hospiti jure cum iis conjunctus erat. Ex Schedis.]*

Ἡρακλῆος ὀλβίαν πρὸς αὐλάν.

Δ. δ. Κ. ιγ'.

- 40 Ἐὖν ᾧ ποτε Τρωϊάν
 Καρτερὸς Τελαμῶν
 Πόρθησε καὶ Μέροπας
 Καὶ τὸν μέγαν πολεμιστᾶν
 Ἐκπαγλον Ἀλκυονῆ,
 45 Οὐ, τετραορίας γε πρὶν
 Δωδέκα πέτρῳ
 Ἡρώας τ' ἐπεμβεβαῶτας
 Ἴπποδάμους ἔλεν
 Δίς τόσους. ἀπειρομάχας
 50 Ἐάν κε φανείη,
 Λόγον ὁ μὴ ξυνιείς. ἐπεὶ
 Ῥέζοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικεν.

Δ. ε. Κ. ιγ'.

Τὰ μακρὰ δ' ἐξενέπειν

40. Τρωϊαν emendarat Schmidius pro Τρωϊαν. Et hoc ipsum admittit Pauw. Τρωϊαν sc. χώραν, γῆν. Isthm. iv. 64. est ὅσοι Τρώωνδ' ἔβαν. 41. Κραταιὸς, vel κρείτιστος conj. hocque recepit Schmidius, ut ceteris versibus par esset. Hic probandum se præbet illa ratio versus dispescendi, qua esset: Ἐὖν ᾧ ποτε Τρωϊαν κραται- 41. ρὸς Τελαμῶν πόρθη- 42. σι καὶ Μέροπας καὶ τὸν 43. μέγαν πολεμιστᾶν. 49. Edebatur Δίς τόσους. ita similis est versui 36. Schmidius ex Aldo dedit: Δίς τόσους. 50. ἰάν κε Ald. 51. Notabilis est lectio ap. Stobæum Serm. clii. p. 526. ed. Wech. et Schol. Sophocl. ad Elect. v. 1032. ἰπη- ριάζοντα (τὸν βλέπτοντα, aut, ut Hesych. βιάζοντα), ut ea una syllaba efferatur.

44. v. Schol. Apollon. i. 1284. Ab insula Co Pallenen adversus Gigantes processerat ap. Apollod. ii. 7. 1. In ea pugna Alcyoneus cæsus ibid. i. 6. 1.

45. αὐ γι πρὶν, πρὶν ἔλεν sc. Alcyonens.

53. sqq. Iterum in eo erat, ut de

Hercule longam digressionem ingrederetur, a qua se revocat. τὰ μακρὰ (τὰ μακρότερα) ut eloquar, prohibet et lex carminis; cum Ægineta victor celebrandus sit, non Thebanus) [Heynius, deleta voce Thebanus, adscriptit Hercules.] et tempus properans: potuit carmen ad

- Ἐρύκει με τετμός
 55 Ὡραὶ τ' ἐπειγόμεναι
 Ἰῦγγι δ' ἔλκομαι ἦτορ
 Νουμηνία θιγέμεν.
 Ἐμπα, καὶ περ' ἔχει βαθεῖ-
 α ποντίας ἄλμα
 60 Μέσσον, ἀντίτειν' ἐπιβουλί-
 αἰ σφόδρα δόξομεν
 Δαίτων ὑπέρτεροι ἐν
 Φάει καταβαίνειν
 Φθονερά δ' ἄλλος ἀνὴρ βλέπων,
 65 Γνώμαν κενεὰν σκότῳ κυλίνδει

57. Νουμηνία θιγέμεν regi nequit : et errat Schmidius, qui id fieri aiebat, laudatis locis P. viii. 33. iv. 528. Emendat Pauw, quod in promptu est, Νουμηνίας vel Νουμηνίαν, quæ scilicet Como et festivitati erat præstituta. At v. Not. 61. δόξομεν Schmid. ex Aldo. reliquæ: δόξομεν.

certum diem esse promissum; nam v. 122. συνθέμιος, pollicitus. Ἰῦγγι (v. Pyth. iv. 381.) δ' ἔλκομαι ἦτορ Νουμηνία θιγέμεν sic ceteris convenient: etsi admodum cupio attingere hæc in sollenni hoc. [in carmine tali. Ex Schedis.] θιγέμεν scil. τῶν μακρῶν ἐκείνων de Hercule; in quo se sibi tantopere placere sæpius dixit. νουμηνία est pro ἐν νουμηνία, et hæc pro festo ludorum, adeoque et pro hypano.

58. Ἐμπα καίπερ ἔχει — Etsi mare altum te, anime mi, jam tenet in medio cursu, (narratione, quam institueram de Hercule, jam aliquantum provecta) tamen insidiosus illecebris resiste, noli in digressionem progredi. Ita non habebunt inimici, quod in me arrodant: id quod a v. 62. ornat: multum videbor superior esse obtrectatoribus; pro esse dixit ἐν φάει καταβαίνειν, de splendido, glorioso incessu, quando quis, rebus gestis conspicuus, insigni laude ornatur, λαμπρύνεσθαι, φλίγναι, φαινός ἐσ-

τιν, ut alias de victoribus loqui amat. Obtrectatores enim (v. 64.) clam varia in me incassum meditantur, sed meam virtutem, adeoque et laudem, nunquam atterent v. 66. sqq. φθονερά βλέπων, φθονερός, et ἄλλος ἀνὴρ pro ἄλλος τις. Videtur autem poeta in nonnullorum reprehensionem incurrisse, quod Herculis ubique laudes carminibus intruderet. Subjungit itaque 66—70. At mihi ingenium, quod natura aliqua felicitas dedit, (invidiorum obtrectatio non eripiet) ætas progressa perficiet. In personam mutatus Πότμος ἀναξ, qui Nem. v. 75. est Πότμος συγγενής, ὁ Δαίμων, felicitas in nascendo; hanc sibi perpetuam fore ait. Quod in voti parte extulit Horatius: integra cum mente nec turpem senectam degere nec cithara carentem; hoc tribuit tempori: ὁ χρόνος ἔργων τελίσει (potest et perficere et ad finem servare) πιπρωμέναν h. κατὰ τὸ πιπρωμένον.

Δ. ζ'. Κ. ιγ'.

Χαμαὶ πετοῖσαν. ἔμοι
 Δ' ὁποῖαν ἀρετὰν
 Ἔδωκε Πότμος ἀναξ,
 Εὖ οἶδ', ὅτι χρόνος ἔρπων
 70 Πεπρωμέναν τελέσει.
 Ἐξύφαινε γλυκεῖα καὶ
 Τόδ' ἀντίκα, φόρμιγξ,
 Λυδία σὺν ἀρμονίᾳ μέ-
 λος πεφιλημένον
 75 Οἰνώνα τε καὶ Κύπρω, ἔν-
 θα Τεῦκρος ἀπάρχει
 Ὅ Τέλαμωνιάδας ἀτὰρ
 Αἴας Σαλαμῖν' ἔχει πατρώαν'

Δ. η'. Κ. ιγ'.

Ἐν δ' Εὐξένω πελάγει

66. χαμαιπιτοῖσαν vulgg. at divisim Ald. 68. Ἔδωκε Schmid. reſinſerat propter antitheticos. Eſt tamen Colon Iambicum. [ἀναξ Gilb. Wakefield vertit in ἀπαξ. (Silv. Part. i. pag. 78.) Ex Addendis.] 75. Οἰνόνα metro veritus Schmid. legit, quoniam inf. Iſthm. viii. 45. Οἰνοπία νᾶσος et ap. Ovid. Met. vii. 472, 3. Ἐνορία occurrit: ſed Οἰνώνα defendunt (convenit v. 36.) Oxon. et Pauw: hic etiam coli vitium nemini obſervatum deprehendit: ſcribendum enim:—Κύπρω, ἔν- 76. θα Τ. ἀ. cum eſſet—Κύπρω, 76. Ἐνθα Τ. 76. ἀπάρχει Schmidius, uti Scholiis præfixum invenitur, primus auctor regni eſt. Ἀπάρχειν pro ſimplici ἀρχειν dictum accipit Pauw. alioqui conj. ἐπάρχει. An in ἀπάρχει, ſtatet ſeorſum, procul a patria, in alia terra? 79. Ἐν δ' ſpondeus in principiſ iſo Iambici. Nec probandus Schmidius, qui cum Aldo δ' eiecit.

71. Nunc ad laudes heroum Ægine-
 tarum procedit. ἀντίκα, ſtatim, primo
 loco. Mox 76. ἀπάρχει, ſi ſanum eſt,
 accipiendum, ut in V. L. dixi, procul a
 patria regnat, h. e. pro heroe colitur.
 Ut dii regnare dicuntur, præſſe locis
 quæ tœnentur, in quibus coluntur. Con-

tra Ajax Salamine, in patria pro heroe
 colitur. Eodem ſenſu mox κρατιῖ. 80.
 Leucen Inſulam declarat: quæ Achillis
 herois ſedes cum Iphigenia: v. Auto-
 nin. Lib. 27. et ibi Munck. [V. ſupra
 ad Olymp. ii. 142. Ex Schedis.] 81.
 Thetiſ Phthiæ colitur præcipue.

- 80 Φαεινὰν Ἀχιλεὺς
 Νᾶσον· Θέτις δὲ κρατεῖ
 Φθία· Νεοπτόλεμος δ' Ἀ-
 πείρῳ διαπρυσία,
 Βουβόται τόφῳ πρῶνες ἕξ-
 85 οχοὶ κατάκεινται
 Δωδῶναθεν ἀρχόμενοι πρὸς
 Ἴόνιον πόρον.
 Παλίου δὲ παρ ποδὶ λα-
 τρίαν Ἰαωλκόν,
 90 Πολεμία χερὶ προστραπῶν,
 Πηλεὺς παρέδωκεν Αἰμόνεσσιν.

Δ. Σ'. Κ. ιγ'.

Δάμαρτος Ἴππολύτας
 Ἀκάστου δολίαις
 Τέχναισι χρησάμενος.

80. Hic idem haud dubie recte dederat Ἀχιλεὺς pro Ἀχιλλεύς. 86. Δωδῶναθεν Ald. operarum incuria: sed Schmidius involavit, ut trochæum extunderet. Pauwius ex hec et 112. colo colligit, etiam octavum colon strophæ non epichoriambicum trochaicum, sed epichoriambicum antispasticum esse. cf. v. 54. et 47. ἀρχόμενοι etiam Ald. quod non spernit Mingarellus. 87. Ἴόνιον sphalma ed. Rom. et Brub. 89. Vulgo λατρίαν. Schmid. emendat λατρίαν. Amat autem Piudarus -ιος pro -ιας, et λάτριος ac λάτριος frequentatur. 90. χερὶ recte Schmidius, urgente metro, pro χερὶ. Ut interpunxi, accipio: τραπῆς πρὸς αὐτὴν (σὺν) πολεμία χερὶ, hostili vi aggressus: pro προστραπόμενος. Rem attigerat Nem. iii. 58, 59. conf. v. 48. Scholium νικήσας ἐν πολέμῳ διὰ προαίου ὁ Πηλεὺς πρᾶξι Intpp. qui vertunt Iolcum quum expugnasset. Videtur Schol. legisse προστραπῶν. evertens. 94. χρησαμένους interpolavit Schmidius, ut ad Hippolyten referatur. dolosis artibus in Peleum usam. quod est vulgare pro lyricis. Mingarellus et Matthiæ noster

88. De fabula v. 88. cf. Nem. iii. 58. Isthm. viii. 88. Apollod. iii. 13. 7. Not. p. 801. At de altera v. 92. sqq. cf. mox Nem. v. 48. et Apollod. iii. 13. 3. et Not. p. 788. sq. In v. 90. jungenda sunt παρὶδωκιν λατρίαν Αἰμόνεσσι.

hostili vi aggressus Iolcum, Acasto superato, subiecit ditioni Hæmonum. Mox v. 94. χρησάμενος recte videor exposuisse: expertus fraudes, ut χρᾶσθαι τῆ τύχῃ aliquis dicitur.

- 95 Τᾷ Δαιδάλῳ δὲ μαχαίρᾳ
 Φίτευν ὀϊ θάνατον
 Ἐκ λόχου Πελίου παῖς.
 Ἄλαλκε δὲ Χείρων,
 Καὶ τὸ μόρσιμον Διὸς ἔν πε-
 100 πρωμένον ἔκφερον.
 Πῦρ δὲ παγκρατῆς θρασέο-
 μαχᾶν τε λεόντων
 Ὀνουχας ὄξυτάτους ἀκμᾶν
 Τε δεινοτάτων σχάσαις ὀδόντων,

p. 41. conj. *χωσάμινος*: argute saltem. Pauw defendit *χρησάμινος*, dictum ut: *χεῖσθαι τύχη*, *νριπῶ* et al. Malim laudare *χεῖσθαι δυστυχίαις*, *δυσπραγίαις*, *συμφοραῖς*, *χιμῶνι*, ut sit: *incidens in laqueos Hippolytes, oppressus ejus insidiis*. Scholia perperam accipiunt.

95. Δαιδάλῳ, Doricam formam, quantum video, intulerunt Oxonienses. vulgo Δαιδάλου. Schmidius emendaverat *δαιδάλα*. melius arripuisset Didymi lectionem *δαιδάλα* (sic enim scripsisse videtur) *μαχαίρα*, *artificiosae fabricato gladio*. In Scholiis occurrit primo loco: *Δαιδάλου μάχαιραν τὸν δόλον εἶπε, τμητικὸν γιγνόμενα εἰς ἀπάλειαν παρόσον δολία τέχνη χρησάμινος ἐπιβούλευσι*. Videtur igitur Scholiastes v. 93. Ἄκαστος legisse. Ita locus sic refigendus esset:— *Αἰμόνισιν. Δάμαρτος Ἰππολύτας Ἄκαστος δολίαις τέχναισι χρησάμινος, τᾷ Δαιδάλῳ δὲ μαχαίρᾳ, φῖτευν ὀϊ θάνατον ἐκ λόχου Πελίου παῖς*. Quae apud Schol. Apollonii i. 224. memoratur, *μάχαιρα ἠφαιστότευκτος*, ad aliam narrandi rationem spectat, et male ad Pindarum advocatur ab uno Scholiastarum et a Zenob. Proverb. v. 50. Iterum alia narratio apud Apollodor. iii. 12. 3. occurrit.

96. Vulgo *φύτειν*. Recte mutavit, ut prima syllaba prodneatur, Schmidius *φῖτειν*. Utrumque poetis est *μηχανᾶσθαι*, *ποιῆσθαι*, *τελεῖν*. 101. *θρασυμα*. 102. *χᾶν τι λ.* edd. vulgg. inde a Romana: ita truncatus alter versus. Schmidius *παγκρατῆς τι θρασυ* conjiciebat: nec male; mox Aldinam revocavit, quam in textu habemus. Vulgaris sane forma est *θρασυμάχης*; unde Pauw emendare volebat: *θρασυνο-μαχᾶν*, vel *παγκρατῆς γε θρασυ-μ.* 104. *τι*

In sqq. v. 95. hæreo adhuc quid statuendum putem. *Δαιδάλου μάχαιρα* est tumor plus quam lyricus: si tamen in epitheton mutes, et *Dædaleum* vel *Dædalium ensem* dixeris, non adeo ab usu poetarum id abhorret. Usus tamen vocis *δαίδαλος* adjectiva forma etiam ad Romanos poetas pervenit. Simpliciter verba sic se habent: *τᾷ*

δαιδάλῳ δὲ μαχαίρᾳ (pro διὰ τῆς *μαχαίρας*) *ense fabricato ipsi subducto necem machinatus est Acastus*.

98. *Ἄλαλκε δὲ Χείρων* (sc. τὸν θάνατον) *καὶ τὸ μόρσιμον ἔκφερον*, quod fatale erat, ad exitum perduxit. Male multa movet Schol.

104. *σχάσαις*. *ἐπισχῶν, παύσας*. non a *σχάω*, sed a *σχάζω*. Voces sunt re-

Δ. Ι. Κ. ιγ'.

- 105 Ἔγαμεν ὑψιδρόνων
 Μίαν Νηρείδων
 Εἶδεν δ' εὐκυκλον ἔδραν,
 Τᾶς οὐρανοῦ βασιλῆες
 Πόντου τ' ἐφεζόμενοι
- 110 Δῶρα καὶ κράτος ἐξέφα-
 ναν ἐς γένος αὐτῶ.
 Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον οὐ πε-
 ρατόν. ἀπότρεπε
 Αὔτις Εὐρώπην ποτὶ χέρι-

δινοτά- Pæon secundus pro Ionico, ut sæpe, monente quoque Pauwio, Schmidius refixerat: v. 103. "Ο. δ. καὶ ἄ- 104. κμὰν δινοτάταν. 107. Ne colon Iambicum in altero loco laboret, tribrachyn mavult Pauw: εὐκυκλον. 111. ἰς γένος omnes vett. edd. donec primus Steph. dedit ἰς γένος, in posteritatem, quem sequuti sunt ceteri edd. etiam ipse Commelinus. Rittershusius ἐγγυῖς (ad κράτος) emendabat: ex Schollii scilicet; elegantius Pauw: ἰς γέρας. Sunt τὰ ἔδρα Pyth. iii. 167. quem locum confer. Nec tamen κράτος per se satis commodum videtur, nisi jungas τὸ κράτος ἰς γένος (ἰσάμινον), h. potentiam, opes ad posteritatem duraturas, pro vulgari: τὸ κράτος τοῦ γένους αὐτοῦ. ἐξέφανα duplici sensu, aliter δῶρα, afferendo, aliter κράτος, prædicendo. 112. Iterum in capite spondeus pro trochæo. Inclinat Schmidius in emendationem: Γαδείρων; sed Pauw confugit ad metrum antispasticum. Versum in animo habuisse videtur Euripides Hippol. 744, 5. 114. Hic vero metrum turbat media in Εὐρώπην pro brevi syllaba. Satis audacter Schmidius in textum adeo intulit εὐρίαν, novam vocem ab εὐρος, sc. χέρσον, regredere versus ortum. Pauw εὐροπὴν emendat, ut sit pro εὐρουσπὴν χέρσον, terram, quæ late extenditur, late patet, ut sit Europæ declaratio. Dura tamen et ipsa forma, (nam ex εὐρύωνψ duceretur εὐρουωπὸς vel εὐρουώπης) et illa synizesis; etsi et apud Hesych. εὐρωπὸν—πλατὺν occurrit. A Pindari ingenio non esset alienum, si quis suspicaretur, in etymo vocis eum lusisse, ut occidentem orbis terrarum εὐρωπὸν, et, simili modo, atque interdum alia derivata similis formæ efferrî memini, εὐροπὸν, h. l. χέρσον εὐρωπὴν dixerit: videntur enim veteres ex εὐρώς, quasi εὐρος esset, nescio quid argutati esse, unde et apud Hesych. εὐρωπὸν, σκοτεινὸν, et εὐρώσπη, χώρη τῆς δύσιος, ἢ σκοτεινῆ. item: εὐρωίντες, σκοτεινοῦ,

migrantium, dum remos iuhibent; ut sup. Pyth. x. 79.

107. εὐκυκλον ἔδραν, τᾶς, ἰφ' ἧς. concessum in nuptiis, in quo sedentes dii—

112. In digressionem evagatus sol-

lenni more et formula se revocat. Ultra Herculis columnas non est progrediendum navigando; navis igitur est retroagenda.

- 115 σον ἔντεα ναός.
 Ἄπορα γὰρ λόγον Αἰακοῦ
 Παίδων τὸν ἅπαντά μοι διελθεῖν.

Δ. ιά. Κ. ιγ'.

- Θεανδρίδαισι δ' ἄε-
 ξιγυῖαν ἀέθλων
 120 Κάρυξ ἔτοιμος ἔβαν
 Ὀλυμπία τε καὶ Ἴσθμοῖ
 Νεμέα τε συνδέμενος
 Ἔνθα πεῖραν ἔχοντες, οἴ-
 καδε κλυτοκάρπων
 125 Οὐ νέοντ' ἄνευ στεφάνων. πά-
 τραν νῖν ἀκούομεν,
 Τιμάσαρχε, τεὰν ἐπιני-

ἀπὸ τοῦ ἐβῶτος, legitur. Vel sic tamen malim dicere, eum hic novasse aliquid, aut vetustiore auctoritatem esse sequutum. 121. Οὐλυμπία τε Schmid. 122. Idem minus bene intulit *συνδέμενοις*, ut ipsi Theandridæ propter numerum victoriarum videantur quasi fœdus pepigisse. Tuetur Pauw *συνδέμενος*, nec clare exponit, quo sensu. Arbitror sic: a digressionem redit ad victorem, Theandridarum tribulem. *Epimvero victorias Theandridarum celebrare promiseram, susceperam, institueram.* 125. οὐ νέον γ' ἄνευ Ald. corrupte. 126. πάτραν, νῖν ἀκούομεν etc. interpungit Pauw: πάτραν quod attinet, eam audimus etc. Equidem sic accipiebam: poeta debebat pergere: ἀκούομεν αὐτοὺς (τοὺς Θεανδρίδας v. 118.) πάτραν τιὰν, ἔμμεναι etc. Audimus eos, tribules tuos, tribum tuam, esse etc. Retrahit tum solito more pronomen ad posterius νῖν, πάτραν τιὰν. Alioqui expedita ratio erat νῖν scribere, in quod et Mingarellus propensus est; aut μέν. πάτραν pro φρατρίαν accipio, ut et alibi, v. c. Isthm. vi. 93, 94. πρόπολον ἀοιδαῖς ἦ. pro ἄοιδῶν, sacerdotem, antistitem epinicionum, addictam iis esse et vacare. v. Not. 127. σὰν Schmid. Melius τιὰν una syllaba effertur.

116. ἄπορον γὰρ, λόγον πάντα. omnes laudes, facta, vel narrationem omnem de iis.

118—129. Progreditur ad tribules victoris, Theandridas: e quibus multi victores fuerant. ἔβαν pro ἔρχομαι—συνδέμενος, ix συνδέσιως, cum pollicitus sim.—123. ἔνθα πεῖραν ἔχοντες, pro πι-

ραν ποιούμενοι, περιώμενοι ἀγόνων, in certamen procedentes.—125. ἀκούομεν νῖν, πάτραν τιὰν, ἔμμεναι πρόπολον ἀοιδαῖς ἔπι νικίσις, antistitem, πρόφῆτην, multos hymnos in victorum honorem servare, quibus celebrant suos tribules, quos adeo necesse est, multis hymnis materiam subministrasse victoriis suis.

κίοισιν αἰοδαῖς
 Πρόπολον ἔμμεναι. εἰ δέ τοι
 130 Μάτρωί μ' ἔτι Καλλικλεῖ κελεύεις

Δ. ιβ'. Κ. ιγ'.

Στάλαν θέμεν, Παρίου
 Λίδου λευκοτέραν
 Ὅ χρυσὸς ἐψόμενος
 Αὐγὰς ἔδειξεν ἀπάσας·
 135 Ὕμνος δὲ τῶν ἀγαθῶν
 Ἐργμάτων βασιλεῦσιν ἰ-
 σοδαίμονα τεύχει
 Φῶτα· κείνος ἀμφ' Ἀχέροντι
 Ναιετάων ἑμῶν

129. In seqq. distinxī cum Pauwio : protasis εἰ δέ τοι—λευκοτέραν apodosis est v. 138. κείνος ἀμφ' Ἄ. reliqua in medio interjecta sunt. Στήλην autem in animo habet, qualis victoribus illa poni solebat. cf. Ol. vii. 158, 9. — 130. Μάτρωί vulgo editum. Schmidius jam monuit, et post eum Pauwius, synizesin faciendam binarum syllabarum. Itaque delenda erat diæresis quod fecimus, nisi adhuc melius erat rescribere μάτρω. Mansit τὸ ι ex vetere literarum characterē majusculo.
 131. In capite spondeus iterum pro iambo.

129. seqq. εἰ δέ τοι μάτρωί μ' ἔτι Καλλικλεῖ κελεύεις στάλαν θέμεν Παρίου λίδου λευκοτέραν potest apodosis subjici: recte, ejus meminero. At e poetæ mente apodosis videtur sequi v. 138. κείνος ἀμφ' Ἄ.—εἰρήτω, ἰχίτω ἕμνον ἑμῶν. ut in medio παρέθιστα sint (ὁ χρυσὸς—τεύχει φῶτα). [Hæc in textu Heynius parentheses signis inclusit.] Inversione autem usus est in comparatione, 133-138. quæ proprie esse debebat: ut aurum igni coctum splendorem summum habet, sic facta præclara carminibus exposita; subjicit: hymnus regibus æquat: quorum scil. summus splendor est. Si ita exponas, nil desideres. [Quod si desideras me inter Theandridas ætingere

laudes Calliclis avi, tanquam monumentum e splendido marmore, ego eum jam mortuum memorabo victorem fuisse in Isthmiis. Est enim carmen id, quod decus summum factorum haberi potest, splendidum auro cocto. Ep Schedis.]
 131. στάλαν, monumentum, dixit hymnum, ut Nem. viii. 80. cfr. mox N. v. 1. Unde aliquis dixit ἕμψυχον στήλην. v. Morell. ad Aristid. in Leptin. p. 178. In 140. jungo γλώσσαν κηλαθῆτιν ἰερέτω, ἰχίτω, ἐν ἀγῶνι Ὀρσοστραίνα, ἵνα θάλησι σελίνοις. in quo apio florenti coronatus est. ἔτυχε σισφάνου θάλλοντος. Callicles olim Isthmiis victor fuerat: cujus nunc mentionem honorificam facit Pindarus.

140 Γλῶσσαν εὐρέτω κελαδῆ-
 τιν, Ὀρσοστραίαινα
 Ἴν' ἐν ἀγῶνι βαρυκτύπου
 Θάλλησε Κορινθίοις σελίνοις'

Δ. ιγ'. Κ. ιγ'.

Τὸν Εὐφάνης ἐθέλων
 145 Γεραιὸς προπάτωρ
 Ὅ σὸς αἰείσατο, παῖ.
 Ἄλλοισι δ' ἄλικες ἄλλοι.
 Τὰ δ' αὐτὸς ἂν τις τύχη,

143. Θάλλησι Schmid. sed et θηλίω, θαλίω.

παῖ. Manifeste corruptus versus et sensu et metro. Quomodo enim idem Euphanes προπάτωρ, avus, carmine celebrare potuit et Calliclem, victoris avunculum, et idem celebrabit Melesiam, alipten nepotis; et quidem tanquam æqualem suum, ut uterque sint ἄλικες v. 147. Occurras, si subjunxeris mente: Si ille Euphanes adhuc viveret, quantum is omnes alios superaturus esset laudando Melesiam ipse lucta peritus! quantum luctuturus ille esset verbis, invictus carmine! Quod si hæc non satis placent: adi Notam. Præteritum utique tempus requiritur. Pauw emendat: ὁ σὸς γ' αἰεῖσαι vel ὁ σὸς γ' αἰείσατο, παῖ. Remittemus ei prius, et tenebimus alterum. Euphanes, et ipse poeta, celebraverat hymno Calliclem, æqualem suum, quem genere quoque attingebat.

148. Corruptum et hoc colon. Schmidius: τῶν δ' αὐτὸς ἂν τύχη. Pauw; τὰ δ' αὐτὸς ἂν τύχει τις, ut τύχει, ἔτυχε, cum quarto casu junctum sit, quod satis notum esse sit. Alia ariolatur Mingarellus: ἂν τιτύχη, ἄντα τύχη, ἀντιτύχη, ut ἀντίκειται Isthm. vii. 36. Equidem substituam: (καθ') ἄ (ut Ol. ii. 83. Nem. vii. 16. 81.) τις ἔτυχεν, (alias ἔτυχε τοῦ σκοποῦ, τοῦ τίλους,) ἐν αἷς ἠτύχησε. et quidni proprius ad vulgatam: τὰ δ' αὐτὸς ἂν γε τύχη. quorsum enim τις bis infertur?

144-7. Continuo orationem et jungo cum superioribus: Callicles—quem Euphanes avus tuus senex carmine celebravit, ejus æqualis, ut sunt alii æquales aliis. Nam αἰείσατο vel metrum legere jubet. Tacita est oppositio: At ego æqualis tuus celebro te.

148. καθ' ἃ τις αὐτὸς τύχη, ἔτυχε, qua in re aliquis ipse successum habuit, ea videri potest ipse optime celebrare carmine posse. ἄλπισται, θεκί, ut Nem.

vi. 45. vii. 29. et al. Obscurum esse potest, quorsum hæc spectent. Vulgo referunt ad Euphanem: ita sequentia de Melesia [Ol. viii. 71. Ex Schedis.] non satis conveniunt: v. V. L. ad 146. Aliam viam ingressus eram, cum Pauwium sequutus legerem Μιλησίας, ut ipse is aliptes esset et poeta: v. V. L. ad 151. Apponam nunc novam rationem, accommodatam mori poetæ, subjungendi in carminis fine pauca in

Ἐλπεταί τις ἕκαστος ἕξ-
 150 οχάτατα φάσθαι.
 Οἶον αἰνέων κε Μελησί-
 αν ἔριδα στρέφοι.
 ῥήματα πλέκων, ἀπάλαι-
 στος ἐν λόγῳ ἔλκει

151. Quantopere veteres in h. l. trepidaverint, vide in Schol. Mireris tamen, quam vana captaverint. Aristarchus οἶον legebat; nescio quo sensu. Quid sequutus sim, in Nota apposui. Pauw legebat, quod ipse amplectebat: Μιλησίας, egebat tantum bono interprete vir doctus. Si eum sequaris, totum locum sic interpretunges: Οἶον, αἰνέων κε Μιλησίας ἔριδα, στρέφοι, ῥήματα πλέκων! ἀπάλαιστος ἐν λόγῳ ἔλκει, Μαλακὰ μὲν etc. Necessè est in his statuere, Melesiam aliptem et ipsum poetam fuisse: is igitur, si canere laudes certaminis, hymnum, recipiat, quantopere contendat, (στρέφοι, nam στρέφειν τὸν ἀντίπαλον, non vero στρέφειν ῥήματα) verba jungendo versibus! invictus laudibus, laudando, λόγῳ, λόγοις, ut sæpe, ille superat; (ἔλκει, prosternit alios) amicis ille facit, inavis, inimicis gravis adversarius. [f. Schol. εἰ pro ἐν legerat. Ex Schedis.]

laudem aliptæ; qua quidem ratione nil movendum erit, meliore tantum interpunctione apposita: 148. Qua in re quis ipse excellit, eam ipse optime eloquitur. Si quis, talis vir, ipse luctæ peritus, Melesiam laudaret, quam præclarum ille carminis argumentum habiturus esset! Is igitur carmine suo esset superaturus alios in victorum laudibus occupatos. οἶον στρέφοι κιν, ῥήματα πλέκων, αἰνέων Μολησίαν (κατὰ τὴν) ἔριδα, in certamine, qualis sit ille certamine. Verba petita sunt a lucta: στίφειν, ἀπάλαιστος, ἔλκει, ἔφιδρος. [153. ῥήματα πλέκων. Ap. Herodot. viii. 83. Themistocles καταπλέξας τὴν ῥῆσιν. ut ῥάπτειν. Ex Schedis.] Extremos carminis versus ipsius aliptæ laudes pronuntiare, sentio: certe 155, 156. forte etiam ἀπάλαιστος et ἔλκει. At ἐν λόγῳ non convenit: quod ad poetam potius spectabit. Erit adeo jungendum cum superioribus: ille poeta invictus, carmine, laudibus, æmulum ἔλκει, prosternit: requiritur sic ἔλκει, uti erat στρέφοι. Suspicor tamen fuisse ἐν πόνῳ, in certa-

mine. Ita lectio et interpunctio erit: οἶον, (talis poeta) pro ὡς, per exclamationem, ut jam Didymus accepit, αἰνέων κε Μιλησί- 152. αν ἔριδα, στρέφοι, 153. ῥήματα πλέκων! ἀπάλαι- 154. στος (is Melesias) ἐν πόνῳ ἔλκει, 155. μαλακὰ μὲν φρονέων ἰσλοῖς, 156. τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφιδρος. Dicta sunt στρέφειν et ἔλκειν in lucta de eo, qui ἴθlum, cum quo commissus est, de statu dejicit, corpus ejus inflectit, curvat, tandem prosternit. Tropice κατέλκισθαι ὑπὸ λήμματος ap. Polluc. vi. 191. et inter Sophistarum artes est τὸ στρέφισθαι. Quorsum tamen hæc? cum jam apud Homerum sit: τιτρίγει δ' ἄρα νῶτα, θεκουσίῳ ἀπὸ χειρῶν ἑλκόμενα στρεῖως. Ap. Hesiod. Sc. H. 302. ἰμάχοντο πύξι τε καὶ ἰλκηδόν.—ἔφιδρος est adversarius, quem vincens habiturus est, ut cum eo pugnam ineat; nunc simpliciter infestus; Latine dixeris: additus; ut Teucris addita Juno, ἔφιδρος. Sunt sane hæc operose elicienda carmine; nam deficiunt nos notitiæ hominum, rerum et temporum.

155 Μαλακὰ μὲν φρονέων ἔσλοῖς,
 Τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφεδρος.

153. Μαλακὰ erat. Μαλακὰ Schmidius ad antitheticorum exempla et convenienter metro.

Ita v. 148. possit ad tempus trahi: καὶ δ'—quibus quis ipse interfuit, ea etc.

N E M E A.

ΕΙΔΟΣ 4.

ΠΥΘΕΑ ΑΙΓΙΝΗΤΗ.

ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗ ΕΝ ΠΑΙΣΙ.

ARGUMENTUM.

PRÆDICAT poeta munus suum, hymnum, et victoriae præstantiam.—11. Hinc ad heroes Æginetas transit; Æacum et filios—40. inprimis Peleum.—73. Inde alii victores Æginetæ celebrantur, Euthymenes,—77. quem æmulatur Pytheas,—85. Menander alipta,—90. Themistius, avus maternus Pythæ. v. ad Isthm. vi. pr.

Σ. ά. Κ. ιά.

ΟΥΚ άνδριαντοποιός ει-
μ', άστ' ελινύσσοντά μ' έργάζε-

Αιγινήτη insertum a Schmidio, recte ex v. 5. cf. Isthm. vi. et Schol. ad Isthm. v. At alienum erat alterum *νιψ* Λάμπωνος, non quod per se non verum sit, verum quod parum ex usu *νιψ* adjicitur. Contra appositum esse debebat *εν παισί*. De *Lampone* patre v. Isthm. vi. 97. Herodot. ix. 78. Pausan. iii. 4. f. Quo jure is historiam belli Persici scripsisse tradatur, mihi non liquet. 2, 3. Metricus aliter dispescuit versus: -μ' έργά- ζισσαι άγ. ιτ' α. β. atque ea expeditior

1. Cum *hymni* sint monumenta virtutis et victoriae, comparanda cum columnis et stautis, ut sup. Nem. iii. 131. *σάλαν* se esse positurum dixerat,

σφαι ἀγάλματ' ἐπ' αὐτᾶς βαθυμίδος
 Ἐσταότ'. ἀλλ' ἐπὶ πάσας
 5 Ὀλκάδος ἐν τ' ἀκάτῳ, γλυκεῖ' αἰοιδᾶ,
 Στεῖχ' ἀπ' Αἰγίνας, διαγγέλλοις
 ὅτι Λάμπανος υἱὸς
 Πυθίας εὐρυσθενῆς

ratio, iudice quoque Pauwio. Idem Plantinianam et Commelinianam observat eam rationem tenere per totum carmen, excepta prima hac strophā; sed non proprium hoc est illis, verum haustum ex edd. Steph. Turbatum fuit propterea, quod in codd. quos vett. Ald. et Rom. expressere, pes hoc v. 2. exciderat; habent enim: *μ' ὡς τ' ἱλινύσοντ' ἐργάζε*— Brubachiana emendatius exhibet, nescio unde, *μ' ὡς τ' ἱλινύζοντά μ' ἐργά*— Eam sequitur Morell. nisi quod *μ' ὡστ'* retinuit. Veterem lectionem iterum retraxit Steph. 2. *ἱλινύσοντ'* legebatur inde a Stephano, nec aliter Ald. et Rom. cum Crat. Corruperat Brub. et Morell. *ἱλινύζοντα*. Emendaverat Schmidius *ἱλινύσοντα*. ἱλινύα scribi recte per unum *v*, nemo dubitet, cum syllaba per se sit producta: quod post viros doctos ad Callimach. in Cer. 48. Toup. Emendat. in Suidam voc. *στραγγύομαι*, (etsi unus locus Etymologi h. v. sufficere poterat) iterum copiose docuit Brunck. ad Æschyl. Prom. 53. ad Analecta tom. iii. pag. 240. ad Apollon. i. 862. Mirum tamen Valckenarium non movisse de loco duplex *v* in Theocr. x. 51. *ἱλινύα* ἄγειν reperio apud Polyb. tom. iv. pag. 144. Nec vero minus quæri potest de altera syllaba *vu*, sitne per se longa, an duplici *σσ* producenda? Apud Apollon. eodem lib. i. 589. *ἡματ' ἱλινύσκον*, at 862. *δηρὸν δ' ἄν ἱλινύον αὐθι μείνοντις*, unde conficitur, esse hanc syllabam ancipitem. Apud Pindar. tamen inf. Isthm. ii. 67. *v* brevis est syllaba; sed vel sic statuo, novam esse formam *ἱλινύσσω*: ut adeo recte h. l. per duplex *σσ* scribatur. Locum Pindari expressit Diodor. in Exc. de Virt. et Vit. p. 556. 96. *ἵνα μὴ περὶ τὰς τῶν λιθίνων μνημείων κατασκευὰς σπουδάζωσιν, ἀ καὶ τόπον ἵνα κατέχει καὶ φθορᾶς ὀξείας τυγχάνει· ἀλλὰ περὶ λόγον καὶ τὰς ἄλλας ἀρετὰς, αἱ πάντα φοιτῶσι διὰ τῆς φήμης. ὁ δὲ χρόνος, ὁ πάντα μακαρίων τᾶλλα, ταύτας ἀθανάτους φυλάττει, καὶ περισσύτερος γενόμενος αὐτὰς ταύτας ποιεῖ πωτέρας*. Præclarus locus! 5. In libris non legitur nisi *Ὀλκάδος ἐν τ' ἀκάτῳ*. Desunt versui quinque syllabæ, ut ex antitheticis cognoscere in promptu est. Scholion: *ω γλυκεῖά μου αἰδῶ, πορεύου*. unde Schmidius supplevit: — *ἐν τ' ἀκάτῳ, γλυκεῖ' αἰοιδᾶ*,— Pauw mavult: *γλυκεῖα Φάμα* vel *Μοῖσα*. 6. *Στεῖχ'*. etiam hic populari nostro debebant parere Oxonienses. Nulla forma nota est *σπίχω*. leg. *σπεῖχε*. et sic jam Commelin. ediderat. 7. In ὅτι ultima producta displicet Pauwio, qui emendat: *-λοισ', ὅτι γε Δ.* vel—*λοισα, ὅτι Δ.* anapæstus pro spondeo, in trochaico. Mingarell.—*λοισ'*, ὅτι ὁ Δ. Utrumque cum hiatu; præfero ultimam productam tono.

Παρίου λίθου λευκοτέρων, ita nunc statuis suum hymnum comparat quidem, diversitatem tamen agnoscit in hoc, quod

hymnus per omnes terras vulgatur, statua eodem loco manet. *ἱλινύσοντα ἀγάλματα* sunt ἀκίνητα. cf. V. L.

Νικῆ Νεμείοις παγκρατίου στέφανον.

10 Οὔπω γένυς φαῖνευ τέρειναν

Ματέρ' οἰνάνθας ὀπώραν,

A. á. K. íá.

Ἐκ δὲ Κρόνου καὶ Ζηνὸς ἦ-

ξωας αἰχματὰς φυτευθέντας

9. νικῆ. Eolum ac Dorum more esse debet pro νικῆ, quod est alienum. Malo esse νίκη pro νίκη a νίκημι. Laudari vidí νικῆ ex Theocr. vi. f. At et ibi est νίκη pro νίκη a νίκημι. ut ὄρημι, φίλημι et alia. Non adeo necesse suspicari, fuisse inter lineam νίκη, cum in versu scriptum esset αἶλιν, quod conveniret cum στίφανον. Reposuit Νεμείοις Schmid. Perpetuus ejus obtrectator, Pauwius mavult: Νεμείοισι. non enim probasse veteres Νεμείοις de Nemea Argolidis, quoniam τὸ Νεμείον Locridis erat. Non meminerat vir doctus, toties occurrere Νεμείοις apud Pausan. v. c. vi. 3. et alios. In nostro loco Νεμείοις vett. edd. usque ad Steph. qui Νεμείοις edidit.

10. γένυς videtur Scholiastes Jegisse. Tum φῶνιν emendat Pauw, pro ἔφανεν, ἔφηνιν. Mingarell. φάνεν, priore brevi.

11. Emendat Pauw: Ματέρ' οἰνάνθων ὀπώρας. nam οἰνάνθη gignit ὀπώραν. flos fructum, et οἰνάνθη sunt ἴουλοι, lanugo. v. Notam. Sane οἰνάνθη est flos vitis, proprie agrestis, tum cujuscunque vitis, ut ap. Aristoph. Ran. 1355. οἰνάνθης γάνος ἀμπέλου. v. [Philostat. Imagg. ii. 17. p. 837. Ex Schedis.] Script. Geopon. v. 51. et ib. Niclas. Ammon. h. v. et Valcken. p. 173. flos antecedit ὀπώραν, fructum: adeoque hic non esse potest mater cœnanthes s. floris. Enimvero ὀπώρα h. l. declarat tempus, non quidem auctumni, nam is flores non emittit, sed tempus anni justum, quo efflorescit vitis. Transfert poeta ὀπώραν ad pubertatem, ἦξιν, cum qua progeminat, lanugo, ἴουλος, οἰνάνθη, flos, ex poetarum usu. [nondum ostendit mentum pubertatem, quæ lanuginem gignit. γένυς οὔπω φαίνει τὴν οἰνάνθην, lanuginem, quæ gignitur a pubertate. Ex Schedis.] Simili modo Ὀπώραν pro pubertate dixit Isthm. ii. 8. ubi eandem appellat Ἀφροδίτας μνάστειραν, cum Veneris usus ab ea procedat; et simplicius pro ea ὦραν Nem. viii. 1. Nec aliter expediendus locus Chæremonis ex Athen. xiii. p. 608. allatus a Schneidero in Vita Pind. p. 124. Convenit, quod puellæ immaturæ ἄμφασις dictæ sunt. 12. Ἐκ δὲ K. Διὸς σε ἦ- Schmidius, ut purum iambicum esset. Sed et in ceteris spondei sunt.

9. νικῆν στίφανον. Solenne est νικῆν ἀγῶνα, δρόμον, πάλην (κατά). Inf. 97. νικῆν ἀρετάν.

10. οὔπω γένυς φ. Sensus: erat adhuc imberbis, et tamen Æacidis novum decus addidit. Mutavi itaque interpunctionem post ὀπώραν. Ὀπώρα nunc est pubertas, ἦξιν, cum qua progeminat lanu-

go; οἰνάνθη. cf. V. L.

12. ἐκ δὲ Κρόνου. per Endeidem (v. 21.), matrem Pelei et Telamonis, Chironis Κρονίδου filiam: cf. Antonin. lib. 38. Et mox ἀπὸ Νηηίδων, Thetide et Psamathe, inf. 23.—16. μακρόστολιν, non respectu coloniarum, sed pro urbe in insula, ξίγων ἄρουραν Nem. iii. 3.

- Καὶ ἀπὸ χρυσέων Νηρηΐδων
 15 Αἰακίδας ἐγέραρεν,
 Ματρόπολιν τε, φίλαν ξένων ἄρουραν
 Τάν ποτ' εὐάνδρον τε καὶ ναυ-
 σὶ κλυτὰν θέσσαντο, παρ βω-
 μων πατέρος Ἑλλανίου
 20 Στάντες, πίτναν τ' εἰς αἰθέρα χειρῶν ἀμᾶ
 Ἐνδαΐδος ἀρίγῶτες υἱοὶ
 Καὶ βία Φώκου κρέοντος,

E. á. K. 14.

Ὁ τᾶς θεοῦ, ὃν Ψαμάθεια

14. χρυσίων. prima et hic corripitur; aut pro anapæsto est spondeus. 15. ἰγί-
 ραιριν Ald. Sane aut hoc metrum postulat, aut ἰγίραριν est pro ἰγίραριν.
 18. Dawes Misc. crit. p. 59. præclare sibi emendasse videbatur ἴσαντο, ut Pyth.
 iv. 363. Ποσειδάωνος ἴσαντ' εἰναλίου τέμενος. Sed aliena prorsus est vis τοῦ ἴζω ab
 h. l. Non Æacidae ἴσαντο, condiderunt urbem, neque conveniunt reliqua; etsi per
 se non absonum videtur, a θίω (nunc τίθημι) θίσσασθαι ductum accipere pro
 ποιῆσθαι, reddere. Ad Scholiasten nemo attendit, qui ita exponit: ἢ τινὰ Ἀθηναίων
 ἠύξαντο ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἰσιτυχεῖν καὶ ἔνδοξον γενέσθαι τὰ ναυτικά. Est igitur θίσ-
 σασθαι a θίσσομαι, h. l. eadem notione acceptum, quæ ab Hesychio notata (θίσ-
 σαντο—ἰκίτισαν, et sic θέσσισθαι, θεσσάμινος) et a viris doctis cum ad eum locum,
 tum ad Callim. in Cer. 48. illustrata est: ἀπόθεστος a Ruhnken. Ep. Crit. p.
 287. ut tamen magis h. l. αἰτεῖν, ἐξ αἰτήσεως ἀναλαθεῖν, accipiam, ut Schol. Apol-
 lonii exponit lib. i. Arg. v. 824. Itaque θέσσαντο, precibus consequuti sunt, obtinuerunt,
 ut esset Ægina hominibus frequentata. Suppl. εἶναι ad εὐάνδρον, ut 67. πεί-
 σαις γαμβρόν. Respicit hunc locum Isocrates in Evagora c. 4. 19. πατρός
 Δ. E. Schmid. bene et metro convenienter. 20. πίτναν τ' Stephanus distinxit;
 sane a πίτημι: ut πίτνα a πιτνάω notum ex Hom. Iliad. φ. 7. et θέσσαντο—στάν-
 τες, πίτναν τε expedita omnis est oratio. A πίτημι (quod est id. q. πιτάω) ἰπίτ-
 νην, ἰπίτησαν, ἰπίτναν. εἰς αἰθέρα ad metri normam: legit jam Schmidius pro εἰς.
 At Pauw refingere jubet: θέσσαντο, παρ β. π. E. στάντες, πιτνάντες αἰθέρι χεῖρας
 ἀμᾶ, E. vel πιτνάντες τ' αἰθέρι χ. 23. Erat ὁ τᾶς θεοῦ, τὸν—. At τοῦ τᾶς θεοῦ, ὃν
 Ψ. antitheticos respiciens dedit Schmid. Stuporem hominis miratur Pauw. Mi-
 retur alius quoque meum. Concedam in alio poeta, pro choriambodijambum

17. τὰν θέσσαντο, sc. εἶναι, γένεσθαι
 urbem, εὐάνδρον: precati sunt Jovem,
 ut esset urbs frequens hominibus. v.

V. L. 19. Διὸς Ἑλλανίου. Fabula vel
 apud Schol. est videnda. Apollod. iii.
 12, 6. pag. 253. Not. p. 778.

Τίκτ' ἐπὶ ῥηγμῖνι πόντου.

25 Αἰδέομαι μέγα εἰπεῖν, ἐν δίκῃ τε

Μὴ κεκινδυνευμένον

Πῶς δὴ λίπον εὐκλέα νᾶσον,

Καὶ τίς ἀνδρας ἀλκίμους

Δαίμων ἀποινώσαις ἔλασεν. στάσομαι.

30 Οὐ τοὶ ἅπανσα κερδίων

Φαίνοισα πρόσωπον ἀλάθει' ἀτρεκῆς.

Καὶ τὸ σιγᾶν, πολλάκις ἐστὶ σοφώ-

τατον ἀνθρώπων νοῆσαι.

Σ. β'. Κ. ιά.

Εἰ δ' ὄλβον ἢ χερῶν βίαν

35 Ἡ σιδερίταν ἐπαινῆσαι

ferri posse; at Pindarum video servare typum metri semel probatum diligentissime. Servo igitur Θεοῦ ὄν, at improbo τοῦ τᾶς. In prima versus fronte syllaba ista variat: sic inf. 89.

24. Τίκτιν ἐπὶ ῥ. aut Τίκτ' ἐπιῤῥηγμῖνι emendat Pauw, ne trochaicus iambum habeat in secundo loco. Atqui ultima in ἐπὶ sequente ρ producitur.

27. εὐκλέαν vet. edd. inde a Rom. donec Steph. emendavit ex Aldo.

28. ἀνδρας γ' Schmid. ut in antitheticis est. 29. ἀπ' Οἰνώας Schmid. et Benedict. ad ductum Scholiastæ, ex Ægina, ἀποινώσαις ubique editum: τὰ ἄποινα pro præmio aut ræna, adeoque ultione. plenior hinc oratio, ἔλασιν ἀποινώσαις.

30. ἅπασα Schmid. ut doricum sit pro ἀπάσῃ, nam α in fine produci debet.

[32. respicit Theodor. Hyrtacen. Ep. 55. v. Notices et Extr. d. Manusc. t. vi. p. 19. Ex Schedis.]

33. ἀνθρώπων molestam facit juncturam, etsi doctam, κατ' ἀνθρώπων. Forte ἀνθρώπων cum Aldo. [Locum sic refingit Gilb. Wakefield Silv. Part. iv. p. 104. οὐ τοὶ ἅπαντα κερ-

δίων φαίνοισα πρόσωπον Ἀλάθει' ἀτρεκίς. καὶ τὸ σιγᾶν πολλάκις ἐστὶ σοφώ- τατον ἀνθρώπων νόημα. Non semper melior est naturale ostendens faciunt veritas;

silere sæpe est etiam homini sapientissima cogitatio. Ex Addendis.] — 35. Erat σιδερίταν, deb. esse α, σιδερίταν, ut Pyth. iv. 438.

25. τὸ μύθος Pelei et Telamonis fratre Phoco necato oblitteratum esse vult. Similis locus erat Ol. vii. 43.

49. de Tlepolemo.—Mox 29. Δαίμων ἀποινώσαις est deus ultor.

30. Vulgare esset, οὐ κερδίων ἐστίν, ἐλήθειαν ἄπισταν (καίπερ) ἀτρεκῆ φαίνειν

τὸ πρόσωπον. Eadem sententia Ol. i. 84.

34. Si vero Æacidarum laudes canendæ sunt, vincam omnes alios, Comparat saltum, in quo τὸ σκάμμα pro scopo aut mensura est.

Πόλεμον δεδόκηται, μακρά μοι
 Αὐτόθεν ἄλμαθ' ὑποσκά-
 πτοι τις ἔχα γονάτων ἑλαφρὰν ὄρμάν.
 Καὶ πέραν πόντοιο πάλλον-
 40 τ' αἰετοί. πρόφρων δὲ κἀκεί-
 νοις αἶειδεν Παλίῳ
 Μοισᾶν ὁ κάλλιστος χυρὸς· ἐν δὲ μέσαις
 Φόρμιγγ' Ἀπόλλων ἐπτάγλωσσον
 Χρυσέῳ πλάκτρῳ διώκων,

A. β'. K. ιά.

45 Ἀγεῖτο παντοίων νόμων.
 Αἱ δὲ πρῶτιστον μὲν ὕμνησαν
 Διὸς ἀρχόμεναι σεμνὰν Θέτιν,
 Πηλέα δ'. ὣς τέ νιν ἀβρὰ
 Κρηθεῖς Ἰπολύτα δόλῳ πεδάσαι

37. Δ' αὐτόθεν. Δ' expungam, aut scribam γ'. 38. ἑλαφρὸν ὄρμαν
 Schmid. metro cavens in ultima voc. ἑλαφρᾶν. 41. Erat αἶειδει. αἶειδεν
 cum Schmidio legendum esse non dubito: et sequitur v. 45. ἀγῦτο. Tamen
 Pauw aliter: αἶιδει ἢ Π. nisi quod mox αἶιδ' ἐν Π. substituit. 42. ἐν
 δὲ μέσαις Schmid. recte ad metrum, et debebant servare Oxonienses, qui dedere
 μίσσαις. Vulgo ἐν δὲ Μοίσαις, nisi quod Romana Scholiis præfixum habet ἐν δὲ
 μίσσαις. unde in marg. Crat. et Brub. venit. 45. νομῶν divisiones musicas
 explicant Oxonienses: debebant obtemperare Schmidio et jam ante Stephano,
 qui ed. sec. νόμων recte edidit. Agitur de modis musicis. 49. Vulgo Κρηθηῖς.
 fuit Κρηθεῖς, ut in tot aliis apud Pindarum obviis, nec obstat, si dicas, η corripit
 ante ιε.

39. Vel aquilas velocitate volatus
 æquabo. πάλλοντι vel πάλλονται. πάλ-
 λειν, vibrare, pro πηδᾶν, πέτισθαι.

41. Redit ad laudes Pelei, etsi plu-
 rali utitur, cum in honorem totius gen-
 tis hoc cedat; agit autem de nuptiis
 cum Thetide: cfr. sup. Pyth. iii. 160.
 sq. Ipsæ Musæ chorum duxere, can-
 tante lyra Apolline. ἀγῦτο pro ἑξήρχι.

46. Junge ἀρχόμενοι πρῶτιστον (πρῶ-
 τον ἀπὸ) Διὸς (h. e. προσωμιαζόμενοι) ὕμνη-
 σαν Θέτιν.—δόλῳ πεδήσαι, irretire, op-
 primere, ut vitæ periculum adiret, πεί-
 σαισα ἀκούσαν ξυνᾶνα, consortem tori,
 Μαγνήτων σκοπὸν, (regem Acastum) βου-
 λεύμασι πακίλαις, calumniis, se ab ipso
 de stupro esse compellatam. conf. Nem.
 iv. 92.

- 50 Ἡθελε, ξυνᾶνα Μαγνή-
των σκοπὸν πείσαισ' ἀκούϊταν
Ποικίλοις βουλευμάσι
Ψεύσταν δὲ ποιητὸν συνέπαξε λόγον,
Ὡς ἄρα νυμφείας ἐπέϊρα
55 Κεῖνος ἐν λέκτροις Ἀκάστου

E. β'. K. ιά.

- Εὐνάς. τὸ δ' ἐναντίον ἔσκεν.
Πολλὰ γάρ μιν παντὶ θυμῷ
Παρφαμένα λιτάνευεν. τοῦ δέ τ' ὄργαν
Κνίζον αἰπεινοὶ λόγοι.
60 Εὐθύς δ' ἀπανάνατο νύμφαν,
Ξεινίου πατρὸς χόλον
Δείσαις. ὁ δ' ἐφρέσθη κατένευσέν τέ οἱ

50. Ἡθελιν ξυνᾶνα M. Aldus. recte, puto, pro ξυνᾶνα, a ξυνᾶνω, ut ad maritum referatur. [Pyth. iii. 84. Ex Schedis.] ξυνᾶνα, ultima brevi, cum tamen ex ξυνᾶνω sit ξυνᾶνα, ultima longa, mirabantur jam Schmid. et Pauw. (ut pro Νύμφη, Νύμφα φίλη Iliad. γ. 150.) hic quidem suspicatur, Pindarum scripsisse: Ἡθελε, συνᾶνα γη Μαγνή- id enim licere in trochaico variare. 53. συνέπαξε λόγον Aldus, quod et ipsum bonum; idem v. 55. Ἀκάστα. 54. ὡς ἄρα. In ἄρα pricr producitur. 55. ἐν λέκτροις εὐνάς non videt Pauw quomodo copulari possint: idem enim significare et alterum officere alteri; itaque emendat: ἐν θίλεκτροις εὐνάς (pro θίλεκτροίσι). Sed εὐνή est consuetudo, concubitus, ἐν λέκτροις Ἀκάστου. Nec quicquam in eo insolens. Ol. ix. 68, 9. ἄπειρ εὐνάς — κτισάσθαι γένος. Adde Pyth. ix. 20. ii. 65. et εὐνασθῆναι ἐν λέκτροις iii. 44. — 56: τὸ δὲ ε. ἦ. esse scribendum, ut tribrachys pro iambo sit, Pauw contendit. Non assequor virum. 58. Erat τοῦ δὲ ὄργαν —.

54. ὡς ἄρα ἐπέϊρα (sc. αὐτῆν) ἐν λέκτροις εὐνάς νυμφείας (in lecto conjugali) Ἀκάστου.

58. παρφαμένα cum notione fraudis. vid. ad Pyth. ix. 77. ut αραριπιῖν et alia similia. τοῦ δὲ [Pelei. Ex Schedis.] ὄργαν ἐκνίζον λόγοι αἰπεινοί, ejus mentem percutit, percussit, oratio, [Hippolytes. Ex Schedis.] res periculosa. [αἰπ. l. χαλιπτός, l. arduus, periculosus. Ex Schedis.]

62. κατένευσεν. Jupiter pollicitus ipse est, se conciliaturum esse, πράξειν, συμπράξειν οἱ τινα Νηρηίδων ἄπειριν. [pro premio castitatis in Hippolyte. Ex Schedis.] — 67. γαμετρὸν h. l. σύγγαμετρον, affinem, nam Neptunus Amphitriten conjugem habebat, sororem Thetidis; utraque Nerei et Doridis f. — 68. Αἰγᾶθιν. ad Ægas, insulam ad Eubœam, refert Schol. vid. Strab. viii. p.

Ὄρσινεφῆς ἐξ οὐρανοῦ
 Ζεὺς, ἀθανάτων βασιλεὺς, ὡς τ' ἐν τάχει
 65 Ποντίαν χρυσαλακάταν τινὰ Νη-
 ρεΐδαν πράξιν ἀκοῖτιν,

Σ. γ'. Κ. ιά.

Γαμβρὸν Ποσειδάωνα πεί-
 σαις ὅς Αἰγᾶθεν ποτὶ κλειτὰν
 Θαμὰ νίσσεται Ἴσθμὸν Δαρίαν
 70 Ἐνθα μιν εὐφρονες ἴλαι
 Σὺν καλάμοιο βοᾷ θεὸν δέκονται,
 Καὶ σθένει γυίων ἐρίζον-
 τι θρασεῖ. Πότμος δὲ κρίνει
 Συγγενῆς ἔργων περὶ
 75 Πάντων. τὸ δ' Αἰγίνα, θεᾶς, Εὐθύμενες,
 Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πιτνῶν,

62. Δίσεις est scribendum Æolum more. ὁ δ' εὖ φράσθη. non bene repetierunt Oxonienses: invexerat Calliergus cum Brubach. et Morellio; sed melius dederat Aldus: ὁ δ' ἰφράσθη, quod Crat. et hinc Steph. cum Schmidio recte receperant, Sic quoque Schol. Elegans est Mingarelli conjectura: ὁ δ' ἰφράνθη. 65. ποντίαν. f. ποντιᾶν—Νηρεΐδαν, perpetuo epitheto. χρυσαλακάτων. Vocem vidimus Ol. vi. 165. 69. νίσσεται Ald. eodem jure ac νίσσεται. 70. μιν—θεὸν, non dubito μιν fuisse. Movet idem Mingarell. 73, 74. κρίνει. συγγενῆς f. Ald. 75. θεῶ—Νίκας maluit Schmid. sed ambigua hinc oratio existit, ut bene Pauw monet. Mingarell. praeclare conj. τὸ δ' Αἰγίναθεν, ὃ Εὐθύμεις. 76. ἐν ἀγκώνεσσι corruptum legisse videtur Schol. ἐν ταῖς ἀγκῶσι τῆς θεᾶς

386. Probabilis est, urbem Achaë Pindarum respexisse propter sollennia sacra.

71. κέλαμος non est fistula, sed tibia; nam et hæc ex arundine: v. sup. Pyth. xii. 44. Isthmiis deus adveniens excipitur cantu tibiæ, et certamina gymnica in ejus honorem habentur.

73. Munit poeta sibi viam ad sequentia de Euthymene. Vulgo cum

superioribus connectitur, usque ad 75. τὸ δ' Αἰγίνα. Vis ingenita omnium, quæ aguntur, summam continet; cf. Nem. iv. 68. πότμος, ἀρετὴ, a natura data, adeoque felicitate aliqua obtigit. Eadem εὐδοξία συγγενῆς Nem. iii. 70. De Euthymene v. ad Isthm. v. pr. De v. 76. Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πιτνῶν cf. ad Isthm. ii. 39. Euthymenes victor fuerat in Ægina in Διακίσις.

Ποικίλων ἔφασσας ὕμνων.

A. γ'. K. ιά.

- Ἦτοι μεταίξαντα καὶ
 Νῦν τεὸς μάτρωσ ἀγάλλει κεί-
 80 νου ὀμόσπορον ἔθνος Πυθίας.
 Ἄ Νεμέα μὲν ἄρῃσεν,
 Μεῖς τ' ἐπιχώριος, ὃν φίλησ' Ἀπόλλων.
 Ἄλικας δ' ἐλθόντας οἴκοι
 Τε κράτει Νίσου τ' ἐν εὐαγ-
 85 κεῖ λόφῳ. χαίρω δ', ὅτι

Nike, nisi ipse corruptus. 78. Ut verba sunt, sensus esset: Pytheas, avunculus tuus ex matre, o Euthymenes, illustrat ejus stirpem: at cujus? et quid μεταίξαντα? Pytheas puer porro non erat avunculus Euthymenis, sed ex sorore nepos: v. ad Isthm. v. pr. Schmidius meliores codd. expectat, Benedictus μεταίξας σι, καί. Pauw vero scribere jubet: ἦτοι μεταίξ' ἄντα, κ: nec addit, quo sensu; puto: subsequens te, E. amulans, aperte et confidenter. Unus Schol. μετά τὰ προσηρμένα ὑπό σου exponit. Alter videtur Πυθίας quinto casu accepisse. Varie tentabat Mingarellus: ἦτοι μεταίξας τὰ καί--Πυθία. vel μεταίξαν ad ἔθνος. Lenissima medicina esset, quam in Notis apposui. [o Pythea, latatur avunculus tuus, cognatum sibi genus nunc eodem pervenisse. μεταίξαντα ad ἔθνος. Ex Schedis.] 79. Κεῖνον corruptum. Schmidius leg. σῖ-ο, et Bened. σοῦ τὸ ad ductum Scholiorum. Pauw: κείνος, sc. Pytheas. Fuit, puto, κλει-νὸν ὄμ. ἔθνος. 81. μὲν conj. Schmidius. [ἄραριν Herm. de Dial. Pind. p. xiii. Ex Schedis.] 84. Scripsi κράτι pro κράτι. Vulgo sine sensu κρατιῖ.

A v. 78. corruptus locus: v. V. L. qui ut sensum idoneum habeat, sic refigendus esse videtur: ἦτοι, μεταίξας σε καὶ νῦν ἰὸν μάτρω', ἀγάλλει-κλεινὸν ὀμόσπορον ἔθνος Πυθίας, Euthymenem suum avunculum amulatus, illustrat nunc cognatos suos Pytheas. Ἄ Νεμέα μὲν ἄρῃσεν, Μεῖς τ', ἐπιχώριος ὃν φίλησ' Ἀπόλλων* ita interpungo: conspirant in hoc victoria Nemea et Æginetica. s. vicit et ipse in Nemeis, ut tu. Apollo Delphinus, cui sacra et ludi fiebant apud Æginetas mense Delphinio dicto. ἄραρι, et pro hoc, ἄραρι, media longa: προσήροσται

Schol. h. l. Sic sup. Nem. iii. 112. Τηλαυγὶς ἄραρι φίγγος Αἰακιδᾶν αὐτόθιν, nexum ex eo est, conjunctum. Eodem sensu ἄραρι media brevi occurrit apud Tragicos: ut Sophocl. Electr. 148.

84. Debit esse οἴκοι τε κράτι, vel οἴκοι τ' κράτι nam de præterito agitur: vicit et domi, in Ægina, et Megaris ἄλικας pueros ἐλθόντας* ultimum hoc erit: in certamen prodeuntes, vel peregre advenientes.

85. Lætor autem, quod omnes Ægineta studiis certaminum tenentur. μάρισσθαι de certaminibus. Pyth. viii. 61. Nem.

Ἐσλοῖσι μάργναται πέρι πᾶσα πόλις.

Ἴσθι, γλυκεῖάν τοι Μενάνδρου
Σὺν τύχῃ μόχθων ἀμοιβᾶν

E. γ'. K. ιά.

Ἐπαύρεο. χρῆ δ' ἀπ' Ἀθανᾶν

90 Τέκτον' ἀθληταῖσιν ἔμμεν.

Εἰ δὲ Θεμίστιον ἴκεις, ὥστ' αἰεῖδειν,

Μηκέτι ρίγει. δίδου

Φωνᾶν, ἀνὰ δ' ἰστία τεῖνον

Πρὸς ζυγὸν καρχασίου,

95 Πύκταν τέ νιν καὶ παγκρατίου φδέγξαι ἐ-

λεῖν Ἐπιδαύρῳ διπλόαν

Νικῶντ' ἀρετάν' προθύροισιν δ' Αἰακοῦ

86. Cum in μάργναται media producta requiratur, pro μάργνηται dictum habebat Schmid. etsi parum accommodatus subjunctivus ille est h. l. An fuit μάργναται πέρι πᾶσα πόλις? 87. γλυκ. τῆ M. — τύχη Schmid. et mox 89. Καρχάσας idem, utrumque temere: hoc quidem de metro male sollicitus. 88. σὺν τύχῃ Μενάνδρου. v. Not. Heinrich olim conj. σὺν τίχῃ. 90. Erat ἀθληταῖσιν ἔμμεν. At ἔμμεν Trochaicum postulat, ut et alterum, quod jam habet Ald. ἀθληταῖσιν. 92. Ne colon Euripideum laboret, ultima in μηκέτι producta, Pauv. conj. Μὴ κέ τοι ρίγει, vel Μηδέ τοι ρίγει. Prius vix græcum; hoc alterum bene. Sufficit - ρί ad producendum - τι. [ne turberis. Ex Schedis.] 95. πύκτα τε Ald. quasi pro πύκτου sit: minus bene. 97. προθύροισιν δ' Αἰακοῦ requirere Prosodiacum, Pauv jam monuit, cum esset προθύροισι.

i. 38. περι ἰσλοῖσι, ut Isthm. v. 70. ἀμφ' αἰθλοῖσι. Eadem Nem vii. 14, 15. ἰσλὰ sunt καλὰ, studia τῶν καλῶν. Mox v. 87. ad victorem se convertit. Ἴσθι, absolute, ex more, ut Ol. xi. 21. Æschyl. Prometh. 288. Suppl. 468. Alias ἐ ἴσθι, ἔτι. Scito te victoriam consequutum esse Menandri aliptæ fortuna, h. e. disciplina.

88. σὺν τύχῃ Μενάνδρου, proprie ejus institutione et disciplina; at et ea cum fortunæ beneficio erat conjuncta; ut

supra Nem. iv. 12. propitiis Musis, adjuvantibus, σὺν Χαρίτων τύχῃ.

91. εἰ δὲ (ἐπι) Θεμίστιον ἴκεις, ὥστ' αἰεῖδειν (αὐτόν): materiae laudum tibi affatim est.

92. δίδου, ἀναδίδου ex v. seq. ἀνάστεινον.

95. ἐλεῖν νικῶντα ἀρετάν, ut alias (κατ') ἀγῶνα: conf. sup. ad 9. ἔπι νικῶν στίφαινον. πύκταν καὶ παγκρατίου pro πυγμαῖς καὶ παγκρατίου. [Est tamen etiam ἐλεῖν νίκαν Od. viii. 67. εὐχῆς Pyth. v. 27. Ex Schedis.]

"Ἄνθεα ποιῶντα φέρειν στεφανώ-
ματα, σὺν ξανδαῖς Χάρισιν.

98. Ἄνθι, pro ἄνθια iterum de metro sollicitus Schmidius. vid. Pauw. Malo ἄνθια esse pro ἄνθη; vel sic scribam. ἄνθια ποιῶντα per appositionem, στεφανώματα. 99. Cum media in Χάρισι produci nequeat, Schmidius emendat Χάρισι, Pauwius vel σὺν ξανδαῖσι Χάρισιν, vel σὺν ξανδαῖς Χαρίτισι.

98. Eum dedicasse (ex ipsis Æaceis fani Æaci, Musis propitiis carminibus celebratum, cf. Ol. ix. 166.) coronam in atrio

N E M E A.

ΕΙΔΟΣ 5'.

ΑΛΚΙΜΙΔΗ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

ΠΑΙΔΙ, ΠΑΛΛΙΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

ALCIMIDAM victorem ἐν παισὶ declarasse vim divinitus ingenitam, victoria insigni, quam lucta puer abstulit; — 15. æmulum avum Praxidamantem; — 29. nam atavus Socles a gymnastica cessaverat, uti iterum Praxidamantis filius, Alcimidæ pater; ita ut alternis ex ea gente proventus victoriarum prodiiisset. — 52. Celebrantur victoriæ tribulium Bassidarum. — 74. Materies laudum ex heroum Æginetarum factis. — 92. Redit ad victorem, et memorat fuisse quintam supra vicesimam victoriam, quam suæ genti adjecit Alcimidæ. In fine 108. mentio honorifica aliptæ Melesiae.

Σ. ἀ. Κ. ιγ'.

ΕΝ ἀνδρῶν, ἐν θεῶν γένος' ἐκ
Μιᾶς δὲ πνέομεν

1, 2. Versus passim laudati a veteribus. [Schol. ad Euripid. Med. 1224. Ex Schedis.]

Fuit Alcimidæ filius Theonis, qui a re athletica abstinuerat; at ejus pater

- Ματρὸς ἀμφότεροι.
 Διείργει δὲ πᾶσα κεκριμένα
 5 Δύναμις. ὡς τὸ μὲν οὐδὲν,
 Ὅ δὲ χάλκεος ἀσφαλὲς αἰεὶ ἔδος
 Μένει οὐρανός. ἀλλὰ τι προσφέρομεν
 Ἕμπαυ, ἢ μέγαν νόον, ἢ-
 τοι φύσιν, ἀθανάτοισ·
 10 Καί περ ἐφαμερίαν
 Οὐκ εἰδότες οὐδὲ μετὰ

5. ὡς. malim ὡς. [Sic in textu ab Heynio correctum.] 6. οὐδὲ χ. Ald.
 7. Excitat versus hos Schol. Eurip. Med. 1233. 8. Ἕμπαυ Schmid. ex
 Aldo. Ἕμπαυ pro Ἕμπαυ etiam recte vulgg. 11, 12. μετὰ νύκτας suspectum
 facile cuivis, nisi meminerit, poetam lyricum posse exquisitiorem formam affec-
 tare, ut solet. Pauw emendat l. κατὰ νύκτας l. μετὰ νυκτῆς. hoc puto verius, non

Prazidamas nobilis athleta. inf. 32. Is
 natus a Socle vel Soclide, obscuro ho-
 mine, cuius pater Agesimachus itidem
 pugil: inf. 21. 44.

1. Ἐν ἀνδρῶν, ἐν θεῶν γένος sc. ἰσμῖν,
 pro ἐν ἀνδρῶν καὶ θεῶν γένος, et ἐν pro τὸ
 αὐτό. Μοχ πνίομεν pro ἰσμῖν, ἰγνιόμιθα.

[3. ματρὸς. Οὐρανός et Γῆ Hesiod.
 Theog. 116. 17. Et Schedis.]

4. Διείργει δὲ (deos et homines) δύναμις
 (natura) πᾶσα κεκριμένα, (pro πάντας,
 κατὰ τῶν διακριμῆν. Hesiod. Sc. II.
 55. Alemena peperit Herculem Jovi,
 Iphiclem Amphitruoni κεκριμῆν γινιῆν.
 διακχωρισμῆν.) [ortum habuere illi in
 caelo, hi in terra. Ex Schedis.] ὡς τὸ μὲν
 (γένος) οὐδὲν (ἰστί): sequi debebat, τὸ
 δὲ θεῶν γένος ἰστί ἀθανάτων: pro diis
 caelum dixit: ὁ δὲ οὐρανός χάλκεος μένει
 ἔδος αἰὲ ἀσφαλῆς. ἀλλὰ τι προσφέρομεν
 ἀθανάτοισ pro προσφέρομεθα. similes sumus.
 Iterum vox in Fragm. p. 60. xvi. oc-
 currit.

10. Junge: καίπερ οὐκ εἰδότες, ἀντινα
 στάθμαν ἔγραψεν ὁ Πότμος, fatum, (ὥσπερ)
 ἄμμι δραμῖν πρὸς (ἀντήν), ad quam
 metam perveniamus moriendo. στάθμη, a

cursu, meta, linea, ut mors ultima linea
 rerum. debebat sequi: ἢ ἐφ' ἡμέρα ἢ
 ἐπὶ νυκτί: hoc invertit: ἐφαμερίαν (ad
 στάθμαν) ἢ μετὰ νύκτας (pro νύκτα).
 Similis locus est ex parte Ol. ii. 61. sq.
 Et sententia simili modo protracta Pyth.
 iv. 454. 5. Vulgare autem est illud:
 nos a diis ortos, nos diis cognatos; v. c.
 Eurip. Hec. 490. etsi multis modis
 dictum et acceptum. Nec vero ex
 Hesioidea Theogonia .126 seqq. hoc
 ductum puto, quod Scholiastes arbi-
 tratus est; (ut nec versum in Ἔργ.
 108. ὡς ὀμίθειν γιγῆσσι θεοὶ θνητοὶ σ'
 ἀνθρωποι recte se habere censeo; re-
 jugnat enim sequentibus; sed leg.
 οὐχ ὀμίθειν.) sed ex antiquis cosmogoni-
 cis ex theogonicis mythis hoc petit
 poeta, cum Οὐρανός et Γαῖα omnium deo-
 rum et hominum progenitores ederentur.
 Dictum tamen hoc variis modis;
 et aliis iterum modis a philosophis an-
 tiquis; inprimis subnata opinione de
 anima mundi omnia pervagante. Ali-
 er a Terra, magna matre deum homi-
 numque, repetiit Lucret. ii, 589. 598.
 sq.

Νύκτας ἄμμε πότμος ἄν-
τιν' ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν.

A. á. K. ιγ'.

Τεκμαίρει καὶ νυν Ἀλκιμίδας
15 Τὸ συγγενὲς ἰδεῖν.
Ἄγχι καρποφόροις
Ἀρούραισιν, αἷ τ' ἀμειβόμεναι
Τόκα μὲν ἄν βίον ἄνδρες-

vero ut ipse accipit: *neque post noctu*, sed ut Schol. exponit: *διὰ νυκτός, εἴτε ἐν ἡμέρᾳ εἴτε ἐν νυκτί.* 12. Interpolavit metrum Schmidius Coli 12 et 13. eaque de causa hic ἄμμε ἄν πότμος ἄν refinxit. Sed Colon esse antispasticum dimetrum catalecticum, cujus antispasti in primo pede variant, docet Pauw: Colon autem 13. antispasticum trimetrum brachycatalectum est. 14. δὲ καὶ νῦν metrum vitabat. Audiendus erat Schmidius, qui δὲ ejecit. Idem καὶ νυν scripsit: Pauw probat καὶ νῦν. Aldus exhibet δὲ νυν. 14, 15. Vulgo nulla interpunctio est post ἰδεῖν, at plene interpungitur post ἔμαρψαν v. 20. Vulgari interpretatione, secundum alterum ex Scholiastis instituta, commoda sententia vix efficitur. Obvium est statuere cum priore Scholiasta, concludi his sententiam superiorem: *cognitionem hanc cum diis etiam Alcimidas testatam facit*; [est A. probatio (hujus rei), ut videamus illam cognitionem. Ex Schedis.] τὸ πρὸς τοὺς θεοὺς ἡμῖν διὰ τὴν εὐφροσύνην, corporis robur, συγγενίς. Ita τεκμαίρει (ὥστε τινὰ) ἰδεῖν ex noto grecismo dictum plenius pro *τεκμαίρει*. Jam v. 16. nova erit sententia ordienda: Ἄγχι καρποφόροις ἀρούραισιν—ἡλθὲ τοι Νεμίας etc. Ita quoque Pauw facere jubet; nec tamen, quod toties in hoc viro ægre ferat, addit, qua sententia acceptum velit. Ἄγχι dictum erit pro ἴσως, ἕμοίως, quod an usus ferat, nescio: Pariter atque agri, nunc rediit Nemeu A. ut ἀγχιθεοὶ Hom. Od. ε. 35. Phæaces accipiuntur a multis pro ἀντίθεοι. Grammaticus in Scholiis mollire voluit: ἔγγυς τι καὶ παραπλήσιον εἰργασμίνος ταῖς ἀρούραις. Forte ἄγχι ex glossa venit et fuit ἴσα καρποφόροις. Potest et interpungi post Ἀλκιμίδας, et post τὸ συγγενὲς; possunt et aliæ rationes in iri sed nulla satisfacit.

15. Non dubito, post ἰδεῖν sententiam finiri et interpungendum esse: etsi durum esse non nego τὸ ἰδεῖν, exploratum tamen hoc habeo, sensum esse, ut in V. L. dixi: *cognitionem cum diis arguit victor divina corporis specie, adspectu, τῷ ἰδεῖν*, aut, ut noster amat, (κατὰ τὸ) ἰδεῖν, vel ὡς (τινὰ) ἰδεῖν αὐτόν. [ut intelligamus, animadvertamus. ut Pyth. x. 116. Ex Schedis.] Tum nova senten-

tia continuanda ad v. 29. ἄγχι—κατέμαρψαν, ἡλθὲ τοι N. Ad eundem modum, quo ager alternis quiescit et recreatur, etiam nunc alternis ex hac stirpe post avum prodit luctator Alcimidas.

17. sqq. Similis sententia inf. Nem. xi. 50. ἔδσαν pro διδοῦσι, et ἔμαρψαν, μάρπτουσι. [vires recuperant. Ex Schedis.]

- σιν ἐπηετανὸν πεδίων ἔδοσαν,
 20 Τόκα δ' αὐτ' ἀναπαυσάμεναι σθένος ἔ-
 μαρψαν, ἦλθέ τοι Νεμέας
 Ἐξ ἔρατῶν ἀέθλων
 Παῖς ἐναγώνιος, ὅς,
 Ταύταν μεδέπων Διόθεν
 25 Αἶσαν, νῦν πέφαντ' οὐκ ἄ-
 μοιρος ἀμφὶ πάλα κυναγέτας,

E. á. K. iá.

- Ἴχνεσιν ἐν Πραξιδάμαν-
 τος ἐὸν πόδα νέμων
 Πατροπάτορος ὀμαιμίου.
 30 Κεῖνος γὰρ Ὀλυμπιονί-
 κος ἐὼν, Αἰακίδαῖς
 Ἐργεα πρῶτος ἀπ' Ἀλφειῶ,
 Καὶ πεντάκις Ἴσθμοῖ
 Στεφανωσάμενος, Νεμέα δὲ τρίς,
 35 Ἐπαυσε λάθαν Σωκλείδα,
 Ὅς ὑπέρτατος Ἀγησιμάχῳ
 Υἱέων γένετο.

21. —μάρψαντ' malit Schmid. Sed variat antispastus. 25, 26. Editura erat:—οὐκ ἄμοι- 26. ρος ἀμφὶ π. Ita alter versus syllaba auctus, alter deficiens. Interpolavit Schmidius: (v. ad v. 12, 13.) Αἶσαν αὖ πέφαντ' (Benedictus: ἐπέφαντ') οὐκ ἄμοι-ρος ἀν ἀμφὶ πάλα κυναγέτας. At Panw: Αἶσαν νῦν πέφαντ' οὐκ ἄμοιρος ἀμφὶ π. κ. hoc recte. 34. Νίμια Ald. 36, 7. Metricus Epodorum duo postrema cola paullo aliter ordinasse videtur. v. Pauw. 36. Ἀγησιμάχῳ Ald. Ἀγησίμαχος. f. ex Ἠγησίμαχος. ὑπέρτατος recte Schol. interpretatur πρεσβύτερος. Perperam accepit etiam Plutarch. pro nobilit. p. 269. Anecd. Wolf. t. iv. ἐξοχώτατον. 37. Τίῶν al. Υἱέων metro postulante ex Aldo recepit Schmid.

[25. αἶσαν, institutum, pugilatum, studium, amplexus, Διόθεν, robore a natura dato favente, οὐκ ἄμοιρος, οὐκ ἀτυχήσις. En Schedis.]

27. Praxidamas notus ex eo, quod primus ex victoribus Olympicis statnam dedicavit, victor Olymp. lix. Paus. vi. 18.

Σ. β'. Κ. ιγ'.

Ἐπεὶ οἱ τρεῖς ἀεθλοφόροι
 Πρὸς ἄκρον ἀρετᾶς
 40 Ἦλθον, οἳ τὲ πόνων
 Ἐγεύσαντο. σὺν θεοῦ δὲ τύχη
 Ἐτερον οὐ τινα οἴκων
 Ἀπεφάνατο πυγμαχία πλεόνων
 Ταμίαν στεφάνων μυχῶ Ἑλλάδος ἀ-
 45 πάσας. ἔλπομαι μέγα εἰ-

38. Variat in edd. *ἐπί οἱ* et *ἐπεὶ οἱ*. priore modo, ut *οἱ* sit pro *τῶ αὐτῶ*, acceperunt Scholiastæ, et modo ad Soclidam, modo ad Agesimachum retulerunt: hoc quidem ita, ut ei, præter Soclidam, natu maximum, tres alii filii strenui athletæ fuerint. Pugnât Schmidius pro altera ratione *οἱ τρεῖς*, ut sint tres illi victores ex hac domo: Alcimidas, Praxidamas, Agesimachus, intervallo inter quemque relicto ignavi parentis: Alcimidæ pater, Theon, si Grammatico ad pr. credendum, Praxidamantis Soclides vel Socles, ut Didymus notat: neuter *ἐναγώνιος*. Schmidium sequuntur Benedictus et Pauw: et respicit sane sententia comparationem illam vs. 16. sqq. et est unice vera. 40. *τε* in *οἱ τε* abundare monet Schol. *οἱ γι π.* Schmid. at Pauw: *ᾧ τε*, ut sit: *ἀρετᾶς ἄκρον, ᾧ καὶ Π. ἰ.* Probo Schmidium: attamen *οἷς* pro simplici *οἷ*, vel *οἷσιν*, frequenter occurrit. 43, 44. *πλεόνων* ex ingenio Schmidius restituit, præeunte tamen Schol. *πλείους ἀπεινηχότα στεφάνους*. Vulgo deerat pes, etsi *ταμίαν* modo ad priorem modo ad posteriorem versum trahebatur. *πυγμαχία* Morell.

38. *οἱ τρεῖς* sunt trini illi ex ea gente, qui gymnica certamina attigerunt, Agesimachus, Praxidamas, Alcimidas. v. Var. Lect. Erat autem Agesimachus stirpis auctor. v. ad Argument.

45. Sequentia sic corrigenda:—
 ἔλπομαι μέγα εἰπὼν τύχην ἅπαντα σκοποῦ,
 ἅπ' ἀπὸ τῶξου ἰίης. εἴθ' ἐπὶ τούτων,
 ἄγι, Μῆσσα, οὔρον ἐπίων εὐκλία. [dirige
 carmen ἐπὶ τούτων τὸν εἶκον, ex qua
 familia, cujus tribules Bassidæ, fuere
 victores jam mortui digna poetis mate-
 ria. In his e tribu Bassidarum Callias
 63. Ex Schedis.] Pessime duo di-
 versa junguntur in vulgari lectione.
 Immo vero: Videor mihi veram laudem

pronuntiasse. ὥτι προ ὧσπε, veluti. Per-
 git v. 48.: Verum missis aliis ex hac
 gente, hunc celebra, Musa, Alcimidam:
 tum subjicit v. 50.: majorum enim facta
 jam alii poetæ celebrarunt. σφιν refer ad
 οἶκον, iis qui ex ea gente sunt. εἰθύνειν ου-
 ρον, ventum moderari, ut secundus sit; ut
 sup. Ol. xiii. 38. Ξεσοφῶντος εἰθύνει δαίμο-
 νος οὔρον. Nam εἰθύνειν proprie, dirigere,
 recta via aut regula ducere; mox est om-
 nino regere, movere. Hinc εἰθύνειν πῶδα
 ap. Tragicos, et νῆα, (cf. Euripid. Hec.
 39.) ergo et οὔρον; et alia metaphora
 δίκας Pyth. iv. 273. Tum οὔρον ἐπίων,
 ut Pyth. iv. 5. αὐξῆς οὔρον ἕμνων. Eodem
 tropo dixit Pyth. i. 88. εἰθύνειν δλῶον.

πάν τύχεν ἄντα σκοποῦ.

Ἦτ' ἀπὸ τόξου ἰεῖ-

σ' εὐθὺν ἐπὶ τοῦτον ἄγε,

Μοῖσ', οὖρον ἐπέων εὐ-

50 κλία. παροισχομένων γὰρ ἀνέραν

A. β'. K. ιγ'.

Ἄοιδοὶ καὶ λόγιοι τὰ καλὰ

Ἔφιν ἔργ' ἐκόμισαν.

Βασσίδαῖσιν ἄτ' οὐ

46. ἄντα σκοποῦ τυχεῖν Schol. et vulgg. inde a Romana, turbato metro, etiam in ceteris. At Aldus, quem Crat. sequitur, — πάν τυχεῖν ἄντα σκοποῦ. Unde Schmidius eleganter: τύχιν ἄ. σ. dorica forma. nisi quis malit suspicari fuisse: — πάν σκοποῦ ἄντα τυχεῖν vel τυχεῖν. Dubito enim Pindarum ἄντα σκο- pro dactylo extulisse. Et alii apud Schol. scribebant: ἄν τετυχεῖν. Mingarellus inde effingebat τετύχιν, aut potius σκοποῦ ἄντα τυχεῖν. De toto loco v. Notam.

47. ὅτι Schol. τὸ ὅτι Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ ὅτι φησίν. Pauw: ὅτι pro ἰφ' ὅτι, quamobrem. et sic Aldus edidit. Reizius Prosod. gr. pag. 29. damnabat ὅτι, et factum volebat ὅτι ex ὅτι. [Sic et vii. 90. et 137. Ex Schedis.] Apud Schmidium ἰδὲ aliqui: non vero in edd.

48. In εὐθὺν ultima syllaba producta requiritur. Schmidius praeclare ad metrum et ad sensum, εὐθὺν' ἰπὶ τοῦτον, ἄγε, nam εὐθύνειν οὖρον poeta et aliis locis dixit. Ol. xiii. 38. Ξεμφῶντος εὐθύνει δαίμονος οὖρον. Pauwius, Schmidium et hic arrodens, fulcrum inserit εὐθύν γ'.

49, 50. vid. ad v. 12, 13. Erat 49. ἰκλία. 50. Παροισχ. At docet metrum, alteri versui -κλία esse attribuendum, ut una syllaba sit -κλή. Et ἀνέραν prima longa, ut et apud Homer. et al. forte geminato νν. Schmidius: M. οὐ. ἰ. ἰϋ-κλί'. Ἀποισχομένων γ. ἄ. Pauw. M. οὐρ. ἰσ. ἰκλί-α. παροισχο. γ. ἀνέρ. Mingarell. Μοῖσ', οὖρον cum Aldo.

51. λόγιοι anapaestus pro spondeo vel iambo. Poterat tamen poeta scribere: Ἄοιδαὶ καὶ λόγοι. Dubitat Pauw, an sic scripserit. Mingarellus putabat καὶ omitti posse, ut αοιδαὶ λόγοι sint faciendi, ut 75. aut λόγοι esse pro dissyllabo, aut parendum esse Pauwio; mensuram esse versus praenonici, aut esse Iambicum impurum. Igitur manebimus in hoc, ut nihil moveamus.

52. Erat ἔργα ἐκόμισαν cum hiatu, et laborat metrum, nec debebant reluctari Oxonienses, quin cum Schmidio ἔργα κόμισαν scriberent, vel cum Aldo ἔργ' ἐκόμισαν. Vulgo inde a Romana ἔργα ἐκόμισαν. quod et ipsum tuetur Pauw in penthemimeri iambico, nempe, puto, ut sit: ἔργ' ἐκόμισαν.

53. Βουδίδαῖσιν Didymus scribere iubebat apud Schol. fuisse enim Aeginæ gentem Budidarum a Budione aliquo duc-

51. λόγοι post αοιδὰι erunt oratores: nisi mavis *historicos*. cf. Pyth. i. 183. At inf. 75. sunt *poetae*. ἐκόμισαν, cele-

brarant. κομίζιν nude sic positum accipio pro *fovere*, *curare*, adeoque carmine tractare.

Σπανίζει· παλαίφατος γενεά,
 55 Ἴδια ναυστολέοντες
 Ἐπικώμια, Πιερίδων ἀρόταις
 Δυνατοὶ παρέχειν πολὺν ὕμνον, ἀγε-
 ράχων ἐργμάτων ἔνεκεν.
 Καὶ γὰρ ἐν ἀγαθέα,
 60 Χεῖρας ἱμάντι δεθεῖς
 Πυθῶνι κράτησεν ἀπὸ
 Ταύτας αἶμα πάτρας χρυσα-
 λακάτω ποτὲ Καλλίας ἀδῶν

E. β'. K. ιά.

Ἔρρεσι Λατοῦς, παρὰ Κα-
 65 σταλία τε Χαρίτων
 Ἐσπέριος ὀμάδῳ φλέγεν·

tam. Perperam, si Bassidarum etiam vel gens vel tribus Æginæ fuit, unde oriundus Alcimidas. Hærebant Grammatici in interpunctione. 62, 63. v. ad v. 12, 13. Schmidius: Τῶδε αἶμα π. χρυσα-λακάτας π. K. ἀδῶν—Pauw: Ταύτας αἶμα πάτρας χρυ-σαλακάτα π. K. ἄ. At Mingarellus, esse antispastum truncatum: πάτρας χρυσα-, ut 86. 63. χρυσαλακάτα—Λατοῦς legebatur; hoc erat pro —άτου ab χρυσαλακάτης, hoc erit ὁ χρ. atqui h. l. est Latona. Recte Schmidius χρυσαλακάτας emendavit: male Pauw refragabatur post Oxonienses. Aut enim sic, aut χρυσαλακάτω est scribendum, ab ὁ καὶ ἡ χρυσαλάκατος, quod et placebat Mingarello. [—του Hermann. de Dial. Pind. p. xii. Ex Schedis.] Etiam Schol. χρυσηλάκατον δι' εἰσε τὴν Λητώ. Porro ἀδῶν Ald. Rom. Crat. Brub. ἄδων Morell. at ἀδῶν recte ex Schol. emendavit Steph. 64. Post Λατοῦς sustuli interpunctionem; pergit enim de iisdem Pythiis narrare.

55. Tribus, quæ ex suo medio, e suis tribulibus, præbet, χρηρηγῆ, laudum materiem.

56. Πιερίδων ἀρόταις. Vidimus jam Pyth. vi. 2.

62. χρυσαλακάτω — Λατοῦς, ut est scribendum, aureo sceptro ornate. v. sup. Nem. v. 65. ἀδῶν, probatus ab Apolline et Diana, quatenus fuit victor Pythiis.

64. Callias in Pythiis cestu vicit et

ibi (παρὰ Κασταλία) certamine finito, adeoque circa vesperam, celebratus est carmine, quod, pompa ducta, victori incendi accinebat turba. ὄμαδος Χαρίτων est κῶμος, pompa cum carmine. ἔφλεγεν, resplenduit, illustratus est, ut Isthm. vii. 33. φλέγεται Μοῖσαις, carminibus celebratur, et Pyth. v. 60. φλέγοντί σε Χάριτις.

- Πόντου τε γέφυρ' ἀκάμαν-
 τος ἐν Ἀμφικτυόνων
 Ταυροφόνῳ τριετηρίδι
 70 Τίμασε Ποσειδά-
 νιον ἀν' τέμενος· βοτάνα τέ νίν
 Ποδ' ἄ λείοντος νικάσαν-
 τ' ἔρεψ' ἀσκίοις Φλιούντος ὑπ' ὠ-
 γυγίοις ὄρεσιν.
 Σ. γ'. Κ. ιγ'.
- 75 Πλατεῖαι πάντοθεν λογίοι-
 σιν ἐντὶ πρόσοδοι
 Νᾶσον εὐκλέα τάν-
 δε κοσμεῖν· ἐπεὶ σφιν Αἰακίδαί
 Ἐπορον ἔξοχον αἶσαν,

67, 68. γέφυρα Κρεοντί-δαν ἢν Ἀ. vel. γέφυρα Κρεον-τιδαν Ἀ. legerat Schol. quod, ne ultimam in Ἴδαν corripi necesse sit, in Κρεόν-τιον Ἀ. mutavit Schmidius paullo audacius. Mingarell. Scholiasten legisse putabat: 67. Πόντου γέφυρα Κρεόν- 68. τιον Ἀμφικτυόνων, et esse pro Κρεοντίδαν. Creontis filium fuisse Alcimidad, etiam Schol. ad pr. ex Asclepiade notarat. Mirum est, unde is in locum involaverit: de Callia enim tribuli agitur. Amphictyones h. l. in Isthmiis, adeoque simpl. pro judicium consensu poni, notabile. Agonothetæ erant Corinthii. Amphictyonum conventum alium ad Calauriam ante Træzenem observavit Schmidius ex Strab. (viii. pag. 574. A. B.). Pindari locus effugit Vandalium Diss. de Amphictyonib. c. 6. p. 466. Diss. [Nunc v. Ste. Croix Gouvern. fédérat. pag. 122. Agonothetas dietos fuisse Amphictyones. Ex Schedis.] 71. Melius scribitur ἀν', quam ζῆν. 72. Mingarell. conj. πόδ' ἄ λείοντος νικῶντ' ἔ- 73. ρεψε δασκίοις— vel, νικάσαν- 73. τ' ἔρεψε δασκίοις. ut sit antispastus pentasyllabus ἔρεψε δασκί—. Contra τ' ἔρεψ' ad formam reliquorum colon Schmidius. Versum sic se habuisse credo: τ' ἔρεψ' ἀσκίοις Φλιούντος ὑπὸ 74. Ὠγυγίοις ὄρεσιν. ἀσκίαις per δασκίαις exponit Schol. *in aprosis montibus*. Atqui potuit esse mons nudus arboribus. 75. Forte πλατεῖα κίλιυθος sic in versu Bacchylidis ap. Plutarch. in Numa pag. 62. D. proverbii loco dictum.

67—71. Fuit et victor Isthmiis. Consensus agonothetarum renuntiavit eum victorem. v. V. L. Isthmus ἐτίμασε sc. νίν, αὐτόν.

71—74. Νεμιακὸν οἶλιον ἰσπεφάνωσιν αὐτόν. ὠγύγια δεη, jam olim nota.

75. λόγιοι sunt *poetae*, (cf. ad v. 51.) et ad eos spectat σφιν v. 78. Sententia similis inf. Isthm. vi. 31. sq.

[79. αἶσαν. conditionem: quod satis materiæ habent. Ex Schedis.]

- 80 Ἄρετάς ἀποδεικνύμενοι μεγάλας.
 Πέταται δ' ἐπί τε χθόνα καὶ διὰ θα-
 λάσσης τηλόθεν ὄνομ' αὐ-
 τῶν καὶ ἐς Αἰθίοπας,
 Μέμνονος οὐκ ἀπονο-
 85 στάσαντος, ἐπαῖλτο. βαρὺ
 Δέ σφι νεῖκος ἔμπες', Ἀχιλ-
 λεύς χαμαὶ καθεαῖς ἀφ' ἀρμάτων

A. γ'. K. ιγ'.

- Φαεινᾶς υἱὸν εὖτ' ἐνάρι-
 ζεν Ἄοος αἰχμᾶ
 90 Ἐγχεος ζακότοι-

81. Puto ante oculos locum fuisse Thucydidi ii. 41. 82. γ' inseruit Schmidias ex Aldo, qui idem male ὄνομ'. Mingarell. conj. τηλόθ' ὄνομα αὐ, vel τῆλι, hiatu illato. τηλόθεν est a stirpis inde origine, vel a longo inde aeno. 85. ἔπαλτο alii olim apud Schol. (ut a πάλω esset, pro ἰπέπαλτο. Simili modo peccatum apud Homer. Intpp.) sed ἐφῆλτο, ἐφᾶλτο, ἰπέαλτο. Porro ἀπονστήσαντος expectabam. Habet dorismus locum in verbis in αω: ita recte στάται, στάσομαι: non in εω. Ita est κρατήσαι, non κρατάσαι, ἰδώρησι, χώρησι. Variat φίλιω. ἐφίλασι Pyth. ii. 30. ix. 34. At mox Nem. vii. 129. φιλῆσαντα. ἕμησαν et ἕμῆσαι. 86, 7. v. ad v. 12, 13. Schmidius: διέ σφι νῆκος ἔνδειξ' Ἀχιλ. λῆος ἦε, καταεῖς (vel καταεῖσ') ἀφ' ἀρμάτων. Pauw: Δέ σφι νῆκος ἔμπες', Ἀχιλ. (ut sit antispastus truncatus. cf. 62.) λεύς χ. καταεῖς ἀφ' ἄ. 86. σφι bene Schmid. cum Aldo. Vulgo σφιν, quod tamen in antispasto nil referre censet Pauw. 87. καθεῖς nimis reconditum, quam ut a librario profectum videri possit. Vidit et Pauw. qui et conj. χαμαῖ καθεῖς, ctsi καταεῖς non minus metrum ferret. 89. Ἄοος legendum cum Schmidio et Pauwio: ut anapæstus pro tribrachy sit. ἀκμᾶ tamen conjicit alter, ut verus sit tribrachys. Vulgo Ἄοος. 90. ζακότοι. nota vox de iracundo. At Schol. a δίκερον εἶναι petunt illustrationem, binas cuspides habere. An ζάκροτον legerunt? [Hermann, de Dial. Pind. pag. xvii. βαρὺ διέ σφι νῆκος ἔμπες, Καθεῖς Ἀχιλῆος χαμαὶ ὄν ἀφ' ἀρμάτων Φαιινᾶς υἱὸν εὖτ' ἐνάριζεν Ἄοος ἀκμᾶ Ἐγχεος ζακότοι. Ex Schedis.]

83. Jam attigerat hæc Nem. iii. 106. add. Isthm. viii. 116.

90. ἔγχεος ζάκροτον, ut ap. Horat. iracunda Jovis fulmina, et in fragm.

Pind. p. 42. de magnis imbribus ὕδαρ ζάκροτον. Doctum est ad h. v. Scholion, a re tamen alienum.

- ο. καὶ τάνδε μὲν παλαιότεροι
 Ὀδὸν ἀμαξιτὸν εὖρον.
 Ἐπομαι δὲ καὶ αὐτὸς ἔχων μελέταν.
 Τὸ δὲ πὰρ ποδὶ ναὸς ἐλισσόμενον
 95 Αἰεὶ κυμάτων λέγεται
 Παντὶ μάλιστα δονεῖν
 Θυμόν. ἐκόντι δ' ἔγῳ
 Νώτῳ μεδέπων δίδυμον
 Ἄχθος, ἄγγελος ἔβαν, πέμ-
 100 πτον ἐπ' εἴκοσι τοῦτο γαρύων

E. γ'. K. ιά.

- Εὖχος ἀγώνων ἄπο, τοὺς
 Ἐνέποισιν ἱερούς,
 Ἀλκιμίδας τό γ' ἐπάρκεσε
 Κλειτᾶ γενεᾶ. δύο μὲν
 105 Κρονίου πὰρ τεμένει,

91. καὶ ταῦταν μὲν metrum vitiat. Schmidius: καὶ τάνδε μὲν. poterat in hoc acquiescere Pauw. Sed ipse contortius: καὶ ταῦτα μὲν, ut per exegesis ἀμαξιτὸν ὀδὸν subjungatur ad ταῦτα. Mingarell. tentat: 90. ἔγχιος ζακότου. 91. καὶ ταῦταν μὲν οἱ π. vel: 90. ἔγχιος ζακότοι-91. ο. ταῦταν δὲ μιν π. 99, 100. v. ad v. 12, 13. Schmidius: Ἄχθος ἄ. ἔβαν τὸ πέμ-πτον ἐπ' εἴκ. Pauw reliquit versum ut satis sibi constantem. 103. Ἀλκιμίδα δ' γ' ἰ. κλειτὰ γενεᾶ Schmidius temere.

91. Jam veteres latam hanc laudum viam ingressi sunt: scil. Æacidarum.

93. Incedo et ipse hac via. ἔχων μελίταν accipio de poetica meditatione, adeoque de ipso carmine pangendo: quoties hymnum compono.

94. Nunc a digressionem ad victorem redit. Τὸ πὰρ ποδὶ scil. κῦμα, vel ut ποὺς νηὸς dicatur, vel ut ποὺς sit pro πηδάλιον, ut Odys. κ. 33. Dictum est ut vulgare: res quæ est ante pedes, h. e. proxima. [πὰρ ποδὶ; Pyth. iii. 103. x.

97. Ex Schedis.]—Tum 95. μάλιστα (κατὰ τῶν) κυμάτων jungit.

97. Duplex munus suscepit, alterum Alcimidæ, alterum familiæ laudandæ. μεδέπων, subiens, ἄγγελος iterum præco. Erat gentis victoria vigesima quinta.

104—8. δύο μὲν Κρονίου πὰρ τεμένει, παῖ, σέ σ' ἐνόσφισι, Τιμίδα, κλᾶρος προση- τῆς ἄν- θι' Ὀλυμπιάδος. duas victorias Olympicas tibi, o puer, et tibi, o Timida, eripuit sors jacta. Obscurus locus, nec juvat Schol. cujus sunt verba: κληρω-

Παῖ, σέ τ' ἐνόσφισε Τιμίδαν
 Κλᾶρος προπετῆς ἄν-
 δε' Ὀλυμπιάδος. δελφῖνί κεν
 Τάχος δι' ἄλμας ἴσον εἴποι-
 110 μι Μελησίαν, χερῶν τε καὶ ἰ-
 σχύος ἀνίοχον.

106. Παῖ, σέ τ' diserte Rom. παῖ, σ' ἔτ' Aldus, unde Crat. Brub. παῖδ' ἔτ'. re-
 duxit Romanam lectionem Morell. Steph. [At quomodo repente nunc de
 Timida? et cur cum, cum adhuc puer esset, sors exclusit? *Ex Schedis.*] Mox
 annon leg. σέ τ' ἐνόσφισ, Τιμίδα? Nunc et Mingarellus idem probavit. Timidas
 alius seu cognatus, an frater, seu tribulis, cum Alcimida per sortem exclusus
 lucta in certamine Olympico. An veram rei rationem Scholia exponant, dubito.
 v. Not.

θέντες οὗτοι παίδων ἀγωνίσασθαι, μεταξὺ
 γενιιάσαντες, ἔξικρούσθησαν τοῦ ἀγῶνος,
 quod absurdum est, inter sortitionem
 enatam esse lanuginem; saltem sic re-
 fingenda sunt: κληρωθέντες οὗτοι παίδων
 ἀγωνίσασθαι μεταξὺ, γενιιάσαντες ἔξικρ.
 Sorte componebantur paria in lucta
 et in pugilatu ac pancratio; cf. Ol. viii.
 90. Pyth. viii. 117. Nem. x. 50. et
 notus est locus apud Lucianum. v.
 Faber Agonist. i. 25. Sorte quoque
 constitutum, qui prior an posterior pro-
 dīret. Ita et in certamine musico. v.
 Antigon. Caryst. 1. et ibi Niclas pag.
 3. Inter sortitionem adeo intellectum
 est, non amplius in puerorum numero
 eos esse habendos. Nec tamen his ex-
 peditam rem videas; quæ enim in hoc

culpa sortis? et tum, si jam antea inter
 ephēbos habitus et ex puerorum cer-
 tamine exclusus fuit Alcimidas, quo-
 modo hoc in carmine, quod serius est,
 lucta in παισὶ vincere potuit? Scilicet,
 quantum sine historica fide ex verbis
 efficere licet, videntur Alcimidas et
 Timidas sorte cum tam robustis et
 exercitatis luctatoribus comparati fu-
 isse, ut vinci eos necesse esset. Magni
 enim ad certamen momenti esse debuit.
 componereturne aliquis cum fortiore an
 cum minus forti. In fine ἀνίοχον de
 magistro et alipta dixit. De usu varic
 vocis v. Jacobs Animadv. p. 308,
 [*Melesias* Ol. viii. 71. Nem. iv. 151.
Ex Schedis.]

NEMEA.

ΕΙΔΟΣ Ζ'.

ΣΩΓΕΝΕΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

ΠΑΙΔΙ, ΠΕΝΤΑΘΛΩ.

ARGUMENTUM.

SOGENEM jam nascendo esse pentathlo destinatum, nunc victorem carmine dignum, præmio consentaneo præclare factorum :—16. quo celebritatem illa assequuntur, interdum quoque ipsa re majorem, exemplo Ulyssis.—48. Carmine est celebrata fama Neoptolemi ex Æacidis: ad cujus fata digreditur.—78. Inde ad Æginam, Thearionem, victoris patrem, et ad ipsum victorem redit—117. vota facit ad Jovem Nemeorum præsidem, ejusque filios, Æacum et Herculem, pro puero victore. Sub finem 150. Neoptoleum redit et deprecatur narrata de ejus morte, ne in eum peccasse videatur.

Σ. α. Κ. ιβ'.

ΕΛΕΙΘΥΙΑ, πάρεδρος Μοισῶν βαδυφρόνων,
Παῖ μεγαλοσθενέος, ἄκουσον,

Sogenes, Thearionis f. Ægineta, pentathlo victor Nem xiv. quam in Ol. lxxix. 2. incidisse, acute conjicit Corsin. Diss. agonist. p. 52, 53. ut prima Nemeas numerari cæperit instauratis Nemeis ludis Ol. lxxii. 4. qui proximi a pugna Marathonia fuerunt. 1. *Είλιθια* primum corrupte Brub. inde Morell.

1—6. Cur Ilithyiam invocet Pindarus, multa comminiscuntur Grammatici. Aristodemus, Aristarchi discipulus, tradiderat, Thearioni seni ex votis

Ἦρας, γενέτειρα τέκνων ἄνευ σέθεν
 Οὐ φάος, οὐ μέλαιναν δρακέντες εὐφρόναν
 5 Τεῶν ἀδελφεῶν ἐλάχομεν
 Ἀγλαόγυιον Ἦσαν.
 Ἀναπνέομεν δ' οὐχ ἅπαντες ἐπὶ ἴσα
 Εἶργει δὲ πότμω ζυγὸν
 Ἔτερον ἔτερα. σὺν δὲ τὶν

Steph. etsi et hoc metrum antispast. ferret. Tum *πάρειδες* Schmid. at Pauw inverse legi vult: *Μοιρᾶν παράειδος β.* 5. ἀδελφῶν trisyllabum est. Itaque ἀδελφῶν Schmid. ἐλάχομεν Ald. et hoc concinnioerem reddit iambicum ad sensum Mingarelli. 7. ἐπὶ ἴσος vitiose Ald. 8, 9. πότμω Ald. Morell. et Paul. Steph. Tum Θ' ἔτερον edd. ἔτερα Ald. Rom. Crat. At Brub. Morell. Steph. ἔτερα. hoc recepti, cum alterum importunum sit. Interpretatio varie, sed ubique parum commode, instituta locum fecit Schmidii emendationi: *εἶργει δὲ πότμω ζυγὸν-δ' ἔτερον ἔτερα, alia alium fato suo copulatum arcent et prohibent*: ingeniosæ, etsi non probandæ. Ex Oxoniens. nihil facile proficias. *πότμω ἔτερα* pro *ἔτερον* nemo ferat, et τὸ ζυγὸν nemo dixit, (nisi τὰ ζυγὰ, transtra navis) sed ὁ ζυγός. v. Intpp. ad Iliad. ω. 268, 9. et al. Pro Θ' conjiciunt Γ'. Pauw tuetur vulgatam lectionem et sic exponit: *alia (τὰ ἔτερα) vero arcent sortis stateram aliam, in locum alium atque alium propellunt, ut non eodem vergat. Parum disertè. Hoc, puto, voluit*:

ad Lucinam factis Sogenem fuisse natum. At enim cogitandum est, poetæ id esse familiare, *φυῶ, ἐκ φυῆς, virtutem venire, etiam corporis.* Itaque *Lucina puerum statim nascendo aptum facit ad ἀθλησιν*, dum corpus robustum et agile natura ei contigit. Præclare autem attemperatum est totum phantasma poetæ, quod vulgari oratione sic enuntiatum esset: *Ipsis statim natalibus Sogenes sortitus est robur corporis tam insigne, ut nunc puer victor sit in pancratio.*

3. ἄνευ σέθεν οὐ, h. σὺν σοι, tuo numine. Porro volebat dicere ἄνευ σέθεν οὐκ ἐλάχομεν (pro λαγχάνομεν) ἦεν: nam nisi nascendo validum corpus nacti sumus, pubertatem non attingimus: ornavit hoc, nascendo seu die seu noctu: ἢ φάος ἢ μέλαιναν δρακέντες εὐφρόναν: prorsus ut Pyth. iv. 455. ἄμαρ ἢ νύκτες, et de morte Nem. vi. 10—13. Invertit refe-

rendo ad οὐ. οὐκ ἐλάχομεν, (οὐ) φάος οὐ δρακέντες εὐφρόναν.

8, 9. εἶργει δὲ πότμω ζυγὸν ἔτερον (τὰ) ἔτερα. vid. V. L. Dixerat v. 7. *Non omnes ad eandem sortem nascimur. ὁ ζυγός est aut de lance aut de jugo accipiendum. Utrique conveniret εἶργειν, quatenus vel pondere deprimitur lanx, vel interjecto temone disjunguntur boum paria: prius tamen præferam. Possunt referri hæc ad Ilithyiam, si εἶργεις scribas: tu nascendi statim sorte lancem fati alteram deflectis in alteram partem: ἔτερα, ut est scribebendum, h. eis τὰ ἔτερα, ἐπίερωσ: ut altera, seu bonæ s. adversæ fortunæ, depressior sit. Atque hæc placere possunt præ altera ratione, ut πότμω ζυγός scribatur, isque subjectum sit. Mox σὺν δὲ τιν, διὰ σε γεγονώς. et 11. αἰεῖδεται, quia Æginetæ certaminum studiosi sunt adeoque carmina in victores amant.*

- 10 Καὶ παῖς ὁ Θεαρίανος ἀρετᾶ κριθεῖς
 Εὐδοξος ἀείδεται Σω-
 γένης μετὰ πενταέθλοισ.

A. α'. K. β'.

- Πόλιν γὰρ φιλόμολπον οἰκεῖ δορικτύπων
 Αἰαιιδᾶν. μάλα δ' ἐδέλοντι
 15 Σύμπειρον ἀγωνία θυμὸν ἀμφέπειν.
 Εἰ δὲ τύχη τις ἔρδαν, μελίφρον' αἰτίαν
 Ῥοαῖσι Μοισᾶν ἐνέβαλεν.

proprie in trutina dissilientibus impari pondere lancibus ζυγὸς ἕτερος ἔργεται, *lancē altera disjungitur pondere suo ab altera, h. in alteram partem vergit.* Ut itaque pondus, sic h. l. τὸν ζυγὸν πέτμου ἕτερον, *alteram sortis lancem, (h. alterius sortem) ἔργει ἕτερα, deprimunt, inclinant, diversa: h. diversa diversorum hominum sunt fata, adeoque εὐχ ἅπαντες ἀκαπίσμι ἐπὶ ἴσα, non eadem omnes conditione ac sorte vivimus.* Si ζυγὸς scriptum esset, expeditior forte esset ratio: *πέτμου ζυγὸς ἔργει (τὸν) ἕτερον ἕτερα h. ἑτέρως, eis ἕτερον μέρος, fati jugum alium disjungit alio diversis partibus, fere ut inf. repetit v. 79. sq. nam ad jugi notionem ducit ipsa res et ἔργει et ἴσα.* Ut jugum εἴρει jungit, συζυγνύει, sic et διαζυγνύει, disjungit, ut alter comparium diversum, temone medio interjecto, sortiatur locum. Fatum igitur, quod alii aliam assignat sortem, tanquam jugo imposito disjungere mortales dixerit poeta. Θ', si retinendum est, jungo cum δὲ, ut sit: *ἔργει δὲ τε.* Sed deletum et ipse malim. [Forte expeditior est oratio, si ἔργεις scribitur, ut ad Ilithiam hæc spectent: *tu es illa quæ.* nam sequitur *σὺν δὲ τῖν* —. Sententia est illa frequentata, quam etiam monostichis pluribus expressam habemus ap. Stobæum Ecl. i. 13. in quibus est: *Γενᾶ τὸ θείον εὐτυχῆ δαρήματος.* hominis Christiani, quod, si sensum habuit, esse debuit *εὐτυχῆ καὶ δυστυχῆ* aut simili modo. Ex *Ad-dendis.*] 11. *ἔδοξος* Ald. cum Schol. 15. In *σύμπειρον* argutantur Intrp. Est pro *ἔμπειρος, ἄμπειρος, ἐν τοῖς ἀγῶσι*, adeoque *ἀγωνία*. [16. *εἰ τύχη*, quod alias *solæcum*, pro *εἰ τύχοι*. ita tamen v. 22. Isthm. iv. 69. v. 17. cf. Northmor. ad Tryphiodor. 298. Ex *Schedis.*] 17. *ἐνέβαλεν* Schmidius ex Schol. monente metro restituit, vulgo *ἔβαλεν*. fere ut Ol. xiii. 22. *ἐνέβαλεν*. Pro *Ῥοαῖσι* alter Schol. *Ῥοαῖσι* aut legit aut interpretatur. Alter reddit *Ῥοαῖσι*, recte, si de libatione accepit.

14. *ἰδίλοντι* (*amant ei πολλῆται ex πό-
 λιν*) *ἀμφέπειν θυμὸν* (*ἔχειν*) *σύμπειρον* (*εἶναι
 ἔμπειροι*) *ἀγωνία, ἐν ἀγῶσι*.

16. *τυχῆν* iterum pro *εὐτυχῆν*, ut
 sup. iv. 148. Ol. ii. 93. *ἔρδαν* (præclara
 exsequendo, factis) *ἐνέβαλεν αἰτίαν, pra-*

*bet argumentum, ὕλην, Ῥοαῖσι Μοισᾶν, liba-
 tionibus Musarum, carminibus, ut Pyth.
 v. 154. viii. 81. Isthm. vi. 30. vii. 26.*
 [scil. non libatur Musis; sed a Musis
 laudes, carmina. Ex *Schedis.*]

Ταὶ μεγάλαι γὰρ ἀλκαὶ
 Σκότον πολὺν ὕμνων ἔχοντι δέόμεναι.
 20 Ἐργοῖς δὲ καλοῖς ἔσο-
 πτρον ἴσαμεν ἐνὶ σὺν τρόπῳ,
 Εἰ Μνημοσύνας ἕκατι λιπαράμπυκος
 Εὖρη τις ἄποινα μόχθων
 Κλυταῖς ἐπέων ἀοιδαῖς.

E. á. K ζ'.

25 Σοφοὶ δὲ μέλλοντα τριταῖον ἄνεμον

21. ἐνὶ σὺν τρόπῳ languere visum Pauwio : itaque refinxit : ἐν ἴσον τρόπῳ ἢ ἔσο-
 πτρον ἰσότροπον, aequali ingenio. Enimvero ἐν sic multo magis friget. 25. εὖρη
 σις metrum manifeste requirit, et audire debebant Schmidium Oxonienses : qui
 retinere εὖρηται σις. Mox v. 25. de οὖρη accipiendum : secundo vento spirante
 maturant navigationem. οὐδ' ὑπὸ κέρδει βάλον, neque post lucro ponunt, vertitur, quo
 jure, nescio ; nisi voluerunt : ὑπέβαλον κέρδει, subjecerunt lucro, lucri studium
 potius habentes. Nec melior ratio, nec quicquam ad rem in Scholiis occurrit.
 Itaque v. Notam.

18. ἀλκαί, ut ἀριταί, τὰ κατορθώμα-
 τα. innox ἔργα.

20. Conspiciuntur praelara facta in
 carmine, tanquam in speculo ; splendor
 factorum hymno quasi reflectitur. Sen-
 tentia sæpe frequentata, nunc novo et
 ingenioso invento ornata, quod non nisi
 carmine celebrata facta inclarescunt, et
 quod claritas obtingit tanto major, quo
 major carminis est claritas. Transtulit
 hoc idem postea ad se historia : καθόλου
 δὲ φαίνεται πᾶν τὸ παραχρῆν τοιοῦτον
 ὁποιον ἂν ἡ τοῦ λίγοντος δύναμις παραστή-
 σῃ, ipse Diod. i. 2.

25. Qui sapit, de poetarum carminibus,
 per quæ factorum gloria et fama serva-
 tur, mature cogitat : quemadmodum—. Atqui ex more suo solum comparans
 ponit : periti nauæ de tempestate nullo
 ante cogitant, quam illa ingruit. μέλλοντα
 τριταῖον ἄνεμον, vel omnino finitum pro
 infinito posuit, vel, nisi hoc nimis argu-

tum est, cum respectu ejus quod de
 insula Lipara narrari solet : e cujus fumo,
 quinam flaturi sint venti, in triduum
 prædicere incolæ traduntur. v. Plin. iii. 9.
 14. Strab. vi. p. 423. C. — Obscurum
 est : ἔμαθον οὐδ' ὑπὸ κέρδει βάλον ἢ βάλ-
 λουσι videntur contrarium ejus innuere,
 quod sententia postulat ; [nam lucrum
 est in vento secundo flante. Sed f. dum
 inhiantes luero moram faciunt, ut eo
 uti nequeant ad navigandum idoneo.
 Ex Schedis.] unde conjicias forte : οὐδ'
 ἀπὸ κέρδει βάλον, pro ἀπέβαλον. Est
 tamen mos poetæ a contrario synonymi-
 am petere : οὐδὲ ἔβαλον, nec negligunt,
 h. e. et observant, ὑπὸ, σὺν κέρδει, sagaci-
 ter. Etsi vel sic ἀπὸ — βάλον verius
 esse arbitrò, incite mutatum propter
 κέρδει. — Pergit v. 26. Morimur omnes,
 nec nostri memoria superstes est nisi per
 carmina.

Ἐμαθον, οὐδ' ὑπὸ κέρδει βάλον.
 Ἄφνεός πενιχρός τε θανάτου
 Παρὰ σᾶμα νέονται.
 Ἐγὼ δὲ πλέον ἔλπομαι
 30 Λόγον Ὀδυσσεός, ἢ πάθει,
 Διὰ τὸν ἄδυεπῆ γενέσθ' Ὀμηρον.

Σ. β'. Κ. ιβ'.

Ἐπεὶ ψευδέεσσιν οἶ, ποτανᾶ μαχανᾶ,
 Σεμνὸν ἔπεστί τι σοφία δὲ
 Κλέπτει παράγοισα μύθοις. τυφλὸν δ' ἔχει
 35 Ἦτος ὀμιλος ἀνδρῶν ὁ πλεῖστος. εἰ γὰρ ἦν
 Ἐὰν ἀλάθειαν εἰδέμεν,
 Οὐ κεν ὄπλων χολωθεῖς
 Ὀκαρτερός Αἴας ἔπαξε διὰ φρενῶν
 Λευρὸν ξίφος· ὃν κρᾶτι-

27. Ἄφνεις τι Rom. cum seqq. edd. Ejecit τὸ τὶ Schmid. sec. Aldum. 28. σᾶμα Ald. 29. πλείον Schmidius; sc. λόγον, majorem famam, nec adeo male; sed et illud elegans: equidem suspicor λόγον γενέσθαι πλείον (κατὰ πλείον, narratum esse amplius quam) ἢ πάθει. 30. Ὀδυσσεύς Ald. 32. Oxonienses ediderant ποτανᾶ γε μ. Laborat versus vulgari lectione. Schmidius ad formam reliquorum retinuit: ἐπεὶ ψευδέεσσιν οἶ ποτανᾶ γε μαχανᾶ. quæ respondent utique antitheticis. Contendit Pauw, duplicis iambi locum in medio posse antispastum obtinere: —εσσίν οἶ πο-. [Hermann. ad Orph. pag. 738. ἐπεὶ ψευδέεσσιν οἶ ποτανᾶ γε μαχανᾶ. Ex Schedis.] 36. ἰάν et ἰάν jam olim in libris variavit, v. Schol. Aldus ἰάν, Rom. ἰάν, unde ἰάν cum ἰάν in marg. Crat. sed cett. ἰάν. suam quisque Pauw exponit. Mihi sic videtur: si enim posset vulgus veritatem, quæ ad se spectat, perspicere, non

27, 28. σᾶμα θανάτου. ut alibi δᾶμα θανάτου. ingrediuntur sepulcrum. Horat. ii. 18, 29. Æqua tellus pauperi recluditur Regumque pueris.

32. σεμνόν τι ἔπιστι ψευδέεσσιν οἶ, figmentis Hómēri, ποτανᾶ μαχανᾶ, arte, quæ ingenii vi sublimia tentat. Similiter Pyth. viii. 46, 47. ἰμάξ ποτανόν ἀμφὶ μαχανᾶ. sublime evolat vis ingenii, et tum ipsum carmen. Est autem μαχανᾶ

instrumentum, et opus, et ars, et vis. σοφία δὲ—cf. Ol. i. 45. sq. poetæ ingenium, ars.—34. Ad verum enim perspicendum vulgus cæcutit. 35. Quod exemplo Achivorum patet. εἰ γὰρ ἦν, ἰξῆν, δυνατὸν ἦν, τὸν ὀμιλον εἰδέσθαι τὸ ἀληθὲς κατ' ἑαυτὸν, τὸ κατ' αὐτὸν ὄν.—38. Iterum Nem. viii. 39.

[39. λευρόν. πλάγιον, λαίον. v. Schol. Ex Schedis.]

40 στον, Ἀχιλλέος ἄτερ, μάχα
 Ξανθῶ Μενέλα δάμαρτα κομίσαι, Ἰοαῖς
 Ἐν ναυσὶ πόρευσαν εὐδυ-
 πνούου Ζεφύροιο πομπαὶ

A. β'. K. ιβ'.

Πρὸς Ἴλου πόλιν. ἀλλὰ κοινὸν γὰρ ἔρχεται
 45 Κῦμ' Ἀῖδα, πῆσε δ' ἀδόκητον
 Ἐν καὶ δοκίοντα. τιμὰ δὲ γίνεται,
 Ὡν θεὸς ἄβρὸν αὖξει λόγον, τεθνακότων
 Βοῶν Ἰοῶν. τοὶ γὰρ μέγαν
 Ὀμφαλὸν εὐρυκόλπου

suffragiis suis adjudicasset Achillis arma Ulyssi, et Ajacem iis privatum ad mortem adegisset. Tum ἰδίμην Schmid. potest tamen dactylus pro anapæsto locum tueri. 40. Ἀχιλλέος ante Schmid. 41. Interpungebatur post κομίσαι Ἰοαῖς ἐν ναυσί. 45. Ἀῖδα ad metrum bene Oxonienses refigerunt, vulgo inde ab ed. Rom. Ἀῖδαο. Ordo autem: πῆσε δ' (πίπτει αὐτὸ, τὸ κύμα, irruit) ἐν (eis dorice) ἀδόκητον καὶ (eis τὸν) δοκίοντα. h. ἐπίπτει τῷ ἄδ. καὶ δ. Aldus: κύμ' Ἀῖδαο πῆσε ἀδόκητον. nec ipsum male. Schmidius tamen hinc cum Rittershusio legit: Κῦμ' Ἀῖδαο πῆδ' ἀδόκητον (h. μετὰ ἄ.) ἐν (eis) καὶ δοκίοντα. Pauw suspicatur, lectum olim fuisse: ἀλλὰ κοινὸν γὰρ ἔρπειτὸν Κῦμ' Ἀῖδαο πῆσε ἄ. ut sit fluctus adrepens. Mox et conjicit: Ἐν ἀδοκίοντα h. καὶ ἀδοκίοντα, quod non capio post ἀδόκητον. 48. βοαθῶν erat. Interpungitur inde a Romana, nam Aldus nullam habet distinctionem: ita βοηθῶς simpliciter sunt viri fortes. Volunt veteres βοηθῶς esse pro βοηθός. v. ad Iliad. v. 477. Nullus tamen dubito, falso a grammaticis hoc tradi, et fuisse βοῶν θεός, celer in pugna, agilis. Et βοῶν θεῶν h. l. Veteres, Didymo in Scholiis auctore, interpunxerunt: Τιμὰ

44. Redit ad superiora v. 27. Sed, ut dixi, mortis fluctus, Κῦμ' Ἀῖδα κοινὸν (κοινῶς) ἔρχεται (irruit) καὶ ἐπίπτει (ἐπιπίπτει εἰς) ἀδόκητον καὶ δοκίοντα. (in claros et in obscuros. Sic apud Atticos scriptores οἱ δοκοῦντες illustres, principes sunt. Ita et in verss. ap. Stobæum Ecl. i. 3. 22. καθελὼν μὲν δοκίοντ', ἀδόκητον δ' ἰσθαίρων. Vulgo, etiam in Scholiis, est in non opinantem et in expectantem. ita novo usu ἀδόκητον active dictum est. Mingarellus ad κύμα refert: Incidit fluctus orci inexpectatus etiam in clarum virum.) τιμὰ

δὲ γίνεται (τιμῶνται), honor, nomen ad posteros, obtingit iis, ἃν θεὸς ἄβρὸν αὖξει λόγον, quorum famam pulcram fovet, celebrat, numen carmine. Forte θεὸς est ἡ θεὸς, Musa.

46, 7, 8. Ut nunc interpungitur, et recte, est: τιμὰ δὲ γίνεται τῶν βοῶν θεῶν τιθνηκότων, ἃν θεὸς ἄβρὸν αὖξει λόγον. virorum fortium honos morti manet superstes, qui carmine celebrantur. Probat exemplum Neoptolemi. [clarus ille est per poetarum carmina post mortem. Ez Schedis.] 48. τοὶ γὰρ, et sane.

- 50 Ἐμολε χθονός, ἐν Πυθίοισι δὲ δαπέδοις
 Κεῖται, Πριάμου πόλιν
 Νεοπτόλεμος ἐπεὶ πρᾶθεν
 Τᾷ καὶ Δαναοὶ πόνησαν. ὁ δ' ἀποπλέων
 Σκύρου μὲν ἄμαρτεν ἴκον-
 55 το δ' εἰς Ἐφυραν πλαχθέντες.

E. δ. Κ ζ.

- Μολοσσία δ' ἐμβασίλευεν ὀλίγον
 Χρόνον· ἀτὰρ γένος αἰεὶ φέρεν
 Τοῦτό οἱ γέρας. ἄχετο δὲ πρὸς
 Θεὸν, κτεάτ' ἀνάγων Τρω-
 60 ἴαθεν ἀκροθινίων.
 Ἴνα κρεῶν νιν ὑπερ μάχας

δι γίνεται ἄν θεὸς ἀφ' ἑρῶν αὐξίαι λέγον. Τιθανότων βουθίων τοὶ γὰρ etc. continua oratione usque ad πρᾶθιν. sed male hæc Grammatici interpretantur. Nam per hyperbaton hæc essent dicta, et jungenda : Νεοπτόλεμος, ἐπεὶ πρᾶθιν Πριάμου πόλιν τιθανότων βουθίων, cæsis defensoribus, sc. Hectore et aliis. At durissimum hoc esset hyperbaton. De τοὶ γὰρ dubitat Schmidius : nisi est in Iambico spondeus pro dactylo, qui cetera cola obtinet. 50. ἔμολον olim lectum fuit, ut ex Schol. apparet ; videntur scilicet fuisse, qui jungerent : τοὶ (αἱ) ἔμολον, et sequitur v. 54. ἴκοντο. Μάλιν Schmid. potius μάλις χθονός, quod verum arbitror. Pauwio anapæstus pro iambo est. Mox idem recte ad metrum ἐν Πυθίοισι δι δ. Pauw tamen v. 121. suspicatur, Dores primam in δάπιδον produxisse. 51. Πριάμου ex Aldo Schmidius. Alii Πριάμοιο, invito metro. παράθιν Ald. vitiose et mox Σκύρου. 52. In Νεοπτόλεμος una syllaba pronuntiandum Neo-

53. τῆ Ald. Scholium explicat : ὑπὲρ ἦς, ἐφ' ἧ. Aldus : ἀπὸ πλείων. 55. πλαχθέντες alii. πλαχθέντες ex Aldo Schmid. Nec tamen vel sic facile syllaba corripitur. 56. Sic Schmid. ex Aldo dedit. Romana et seqq. M. δ' ἰν β. 57. ἀτὰρ Ald. αἰ sola Crat. φέρειν Rom. Brub. Morell. 59. κτεάτ' recte. v. Pauw. Schmidius εὔκτ', votiva dona, immutaverat. Idem : Τρο-ἴαθιν. 60. -ἴαθιν γ' Pauw. Mox erat : Τρωῖάθιν, ἀκροθινίων 9' 61. Ἴνα κρεῶν, nullo cum sensu. Bene 9' sustulit Schmidius : idem jubet facere Pauw, et clauditur sententia : " Ὀχετο δὲ πρὸς θεῖον, κτεάτ' ἀνάγων Τρω-ἴαθιν ἀκροθινίων. Ἴνα κ. 61. κρεῶν vitiose Ald.

[55. Ephyra Epiri. v. Schol. et Stephan. Byzant. Ex Schedis.] tolemus dedicandarum manubiarum caussa : (ἐκ) τῶν ἀκροθινίων.

57. τὸ γένος αὐτοῦ φέρειν, εἶχε, τὴν βασιλειαν αἰεὶ.—58. Delphos adiit Neoptolemus Super victimarum carne jurgio orto, ad ipsam aram : Paus. x. 24. p.

Ἔλασεν ἀντιτυχόντ' ἀνῆρ μαχαίρα.

Σ. γ. Κ. 1β'.

Βάρυνθεν δὲ περισσὰ Δελφοὶ ξεναγέται.

Ἄλλὰ τὸ μόρσιμον ἀπέδωκεν.

65 Ἐχρῆν δέ τιν' ἔνδον ἄλσει παλαιάτατ'.

Αἰακιδᾶν κρεόντων τὸ λοιπὸν ἔρμμεναι

Θεοῦ παρ' εὐτειχέα δόμον,

Ἡρώϊαις δὲ πομπαῖς

Θεμίσκοπον οἰκεῖν ἔοντα πολυθύτοις

70 Εὐάνυμον. ἐς δίκαν

63. Legebatur : β. περισσὰ δὲ Δ. At δὲ περισσὰ inverse leg. secundum metrum cum Schmid. et Pauwio. 65. δὲ pro γάρ. δι τι ἔ. Ald. 70. sqq. Disputant grammatici, quæ sint τὰ τρία ἔτια v. 71. Nulla alia esse quam versum 72. non

858. ἀντιτυχόντα. ἀντιπαχθίντα. Ceterum potest ambiguum esse, sitne ὑπὲρ μάχης, κριῶν (ἔνεκα), an μάχης (ἔνεκα) ὑπὲρ κριῶν (γενομένης). Ita tamen lenius esset μάχης. Incredibilibus modis celebrata et variata fuit fabula ab Epicis (in Nóstois) et a Tragicis : vid. Exc. xii. ad Æn. iii. conf. Schol. ad h. l. et Fragm. p. 31. Eurip. Andromache extr. 989. 1115. 1147. Orest. 1156. 1687. et Schol. 1654. ad quem cfr. Sturz. Fragm. Pherecyd. p. 226. Strabo ix. pag. 645. qui ἄνδρα v. 62. edit Machærum ; at alii ipsum Orestem μετὰ Δελφῶν, ut Ruhnken. ad Vellei. p. 5. emendat, quod μετ' ἀδελφῶν legitur in Schol. Lycophr. 1374. [v. Northmor. ad Tryphiodor. 643. Ex Schedis.]

63. Graviter hoc ferebant, dolebant, Delphi. At Neoptolemus persolverat id quod fatale erat.—65. Erat enim fato decretum, ut ex Æacidis aliquis sepultus esset Delphis. Scilicet fuit Pyrrhus inter ἡρώας ἐπιχωρίους a Delphis habitus : Pausan. x. 23. p. 854. Non longe a templo erat septum cum se-

pulero Neoptolemi, καί οἱ κατ' ἴτος ἱναγίζουσιν οἱ Δελφοί. ibid. c. 24. pag. 858, 9. Eurip. Andromache 1236, 7. Serius tamen id factum edit Pausan. i. 4. Gallis expulsis. [quod refellitur ex h. l. Ex Schedis.] Herois honores respexit quoque Polygnotus in tabula ap. Pausan. x. pag. 863. med. etsi obscura sunt verba : Neoptoleum solum, ait, adhuc cædibus sævientem exhibuit pictor, ὅτι ὑπὲρ τοῦ Νεοπτολέμου τὸν τάφον ἢ γραφὴ πᾶσα ἔμιλλιν αὐτῷ γινήσοθαι.

68. In sequentibus video nunc interponendum esse post εὐάνυμον v. 70. Tum sententia nova : ἐς δίκαν τρ. Fatale erat, ut intra septum sacrum sepultus esset unus ex Æacidis, utque ei tanquam heroi sacra fierent. Feruntur sacra cum pompa, quam ille (cum certaminibus sollennibus) quasi ex tumulto prospicit. (Θεμίσκοπον εὐάνυμον ὄντα.) Bene hic Scholion inter cetera inepta : τρεῖς δὲ αἰτίας τοῦ θανάτου τοῦ Νεοπτολέμου πορίζεται· πρῶτον μὲν, ὅτι τὸ πιαραμῖνον αὐτῷ ἀπέδωκε. δεύτερον, ὅτι πρίπον ην

Τρία ἔπεα διαρκέσει
 Οὐ ψεῦδης ὁ μάρτυς ἔργμασιν ἐπιστατεῖ.
 Αἴγινα, τεῶν Διός τ' ἐκ-
 γόνων, θρασύ μοι τόδ' εἰπεῖν,

dubito: sed ne sic quidem intelligo, quomodo ea (quod verax testis factis praest) sufficiant honestam ad caussam, εὐάνυμον ἐς δίκαν, excusande scil. cadis Neoptolemi. Variis modis structura potest tentari et interpunctio. Potes referre v. 70. ad superiora et sic interpungere: ἐκρῆν δὲ — Ἡρώταις δὲ πομπαῖς Θεμισκόπον οἰκτῖν ἰόντα πολυθύτοις Εὐάνυμον ἐς δίκαν. ad jus observandum. h. ut in heroum ἐναγίσμασιν et pompa recte ac juste omnia fiant, nec cuiquam injuria inferatur, quemadmodum ipsi Neoptolemo inter epulas injuria facta mortem intulit: ita εὐάνυμος, quod et clarus et sanctus esse potest, ornat τὴν δίκην, εὐφρομαι, ἐρικυδέη. Potest tamen δίκη etiam esse veritas, et εὐάνυμον referri ad Θεμισκόπον, ut feci. v. Not. 72. Ψ. μάντις ap. Schmidium alii, scil. ex marg. ed. Rom. et Bruh. 73. Dicam verbo: sacris ille certaminibus (nam ἔργματα sunt ἀγῶνεις) praesidet testis verax et gravis. Eundem colorem et alias adhibuit, ut συντόμως se dicere velle innueret, v. c. Ol. xiii. 138. et al. 74. θρασύ μοι τόδ', εἰπεῖν etc. interpungere jam Pauw jusserat, sed idem in interpretatione parum felix, ut fere alias. Sententia universe est: Possem utique, Αἴγινα, tuorum Jovisque nepotum, h. Αἰακιδῶν, laudes egregie persequi, sed nolo copia tadium facere. Saltem esset ordo verborum: θρασύ μοι τόδε scil. πάριςτι, adest mihi, habeo hunc fiduciam, εἰπεῖν ἔδδὸν κυρίαν λόγων φαιναῖς ἀριταῖς ὀκοθιν, τεῶν, Αἴγινα, Διός τ' ἐκγόνων. Sed hoc durum. Leniora dedi in Nota: scilicet ἔδδὸν λόγων dixit ornate pro λόγους, laudes. Ol. i. 177, 8. ἐπίκουρον ἐζῶν ἔδδὸν λόγων. via, qua quis laudes prosequitur: ut alias campus, arva, spatia laudum. κυρία, praecipua ac propria, unice vera laudum prosequendarum ratio. Μοχ ἀνάπαυσις non tam est requies, quam modus, ut quis temperet, modum faciat rei.

καὶ ἐφειλόμενον, τῶν Αἰακιδῶν τινα σύνοικον εἶναι τῷ Ἀπόλλωνι ἐτάφη γὰρ ὑπὸ τῶν οὐδὸν τοῦ ἱεροῦ. ἢ δὲ τρίτη, ὅτι ἐπισκοπιῖ τὰς τελουμένας θυσίας τοῖς ἡρωσι λέγεται γὰρ, ὅτι μιτὰ τὸ θῦσαι (Apollini) ἐναγισμοῦς ἐπίσπειδον. Ut hoc recte factum esse appareat, tria verba sufficiunt: ἔργμασι, certaminibus (cum pompa fieri solitis), praesidet testis verax [agonotheta. Ex Schedis.], qui recte de iis judicare potest; et is quidem, tanquam heros, clari nominis, memorabilis, εὐάνυμος. Certamina autem, de quibus hic agitur, nullo modo accipi possunt de ipsis Pythiis; uti Dioscuri praefuisse dicti Olympiis cum Hercule sup. Ol. iii. 64. sed agones Neoptolemo instituti. Ad

sepulcra heroum factos esse Indos, notum est pluribus exemplis, ut Iolaëa.

73. Redit poeta ad Αἴγινα et digressionem excusat.

74. Sententia sic constituenda: audeo hoc dicere: per facta tua et Jovis progeniei suppetere laudum materiem ex tua stirpe, ut non sit aliunde petenda. — θρασύ μοι τόδε (τὸ θράσος ἐστίν, ὥστε) εἰπεῖν φαιναῖς ἀριταῖς (διὰ, per facta praeflora) τεῶν, Αἴγινα, Διός τ' ἐκγόνων, [heroum Αἰακιδῶν. Ex Schedis.] ἔδδὸν κυρίαν λόγων (εἶναι) ὀκοθιν. Sunt λόγοι laudes, ἔδδὸς via, qua ea per terras diduntur: adeoque κυρία, via regia, lata. v. Nem. vi. 75. 92. ὀκοθιν, e gente, ut jam aliquoties.

Α. γ'. Κ. ιβ'.

- 75 Φαενναῖς ἀρεταῖς, ὁδὸν κυρίαν λόγων.
 Οἴκοθεν. ἀλλὰ γὰρ ἀνάπαυσις
 Ἐν παντὶ γλυκεῖα ἔργα. κόρον δ' ἔχει
 Καὶ μέλι καὶ τὰ τέρπν' ἀνδρ' Ἀφροδίσια.
 Φυᾶ δ' ἕκαστος διαφέρει-
- 80 μεν, βιοτὰν λαχόντες,
 Ὅ μὲν τὰ, τὰ δ' ἄλλοι. τυχεῖν δ' ἐν ἀδύνατον
 Εὐδαιμονίαν ἀπα-
 σαν ἀνελόμενον. οὐδ' ἔχω
 Εἰπεῖν, τίνι τοῦτο Μοῖρα τέλος ἔμπεδον.
- 85 Ὠρεξε. Θεαρίων, τὴν
 Δ' εἰκότα καιρὸν ὄλβου

76. γὰρ ed. Oxon. exciderat. Versu 77, 78. Homerum respicit Iliad. v. 636—
 9. Pro μέλι, μέλη Erasmus in Chil. ii. 1. Adag. 50. laudaverat, adverso metro.
 Idem mox v. 81. ὁ μὲν τὰν, τὰν δ' ἄλλοι. 80. διαφίρομιν, βιοτὰν λαχόντες.
 ὁ μὲν τὰ h. κατὰ τὰ etc. interpunxit Schmid. (post Crat. et Brub. cum Morell).
 hoc nunc recepi. Alii et Oxon. διαφίρομεν βιοτὰν, λαχ. ὁ μὲν —. Sententiam toties
 ornavit poeta, v. c. Nem. i. 36. sq. Ol. ix. 158. sq. et hoc ipso carmine v. 7.
 81. Τυχεῖν δὲ ἐν ἀδύνατον. εὐδαιμονίαν ἀπα-σαν ἀνελόμενον οὐκ ἔχω εἰπεῖν. τίνι τοῦτο
 μοῖρα τέλος ἔμπεδον ὤρεξε. legit et interpungit Romana: et sic fere Crat.
 Brub. Morell. nisi quod — εἰπεῖν, τίνι etc. Erasmus l. c. male interpunxit post
 ἀπασαν. Stephanus ad Schol. et Aldinam rediit, in qua τυχεῖν δ' ἵνα ἀδύνατον etc.
 unde ille, ut nunc, δ' ἵν' ἄ. Est autem τυχεῖν (assequi, εὐτυχεῖν) ἀνελόμενοι plenius
 pro τυχεῖν vel ἀνελίσθαι. οὐδ' a Schmidio profectum. Sententiam hanc quoque in
 ore habet Pindarus frequenter, v. c. Pyth. iii. 153. sqq. vii. 20. sq.

79—84. Transit ad felicitatem pa-
 tris Thearionis prædicandam, qui et stu-
 diis gymniciis clarus erat et prudentia.
 Natura omnes, qui vivimus, alius alia sorte
 utimur. (Ex iis autem studiis nostra
 proficiscitur felicitas.) ut autem unus in
 omnibus successum habeat, nec fieri potest,
 nec unquam factum est.

84. Schol. accipit: τίνι ὤρεξε Μοῖρα
 τῷσο ἔμπεδον (ἵς) τέλος. Nisi magis ly-

VOL. I.

rium: τοῦτο σέγος, hoc felicitatis fasti-
 gium. Sic tamen ἔμπεδον non constanter,
 continuo, sed per longum tempus: scil. si
 modo aliquis fuit, qui consequutus est,
 non tamen diu retinuit.

86. εἰκότα καιρὸν ὄλβου accipio dic-
 tum pro εἰκότα ὄλβου, pro ὄλβου καιρὸν
 h. e. ὄλβου καιρίου, felicitatem, quæ pro
 atate, indole et loco viri alicui contingera
 potest.

3 G

Ε. γ'. Κ. ζ'.

Δίδωσι. τόλμαν τε καλῶν ἀραμένον;
 Σύνεσις οὐκ ἀποβλέπει φρενῶν.
 Ξεῖνός εἰμι, σκοτεινὸν ἀπέχων
 90 Ψόγον. ὕδατος ὥστε
 Ῥοὰς, φίλον ἐς ἀνδρῶν ἄγων
 Κλέος ἐτήτυμον, αἰνέσω.
 Ποτίφορος δ' ἀγαθοῖσι μισθὸς οὔτος.

Σ. δ'. Κ. ιβ'.

Ἐὼν δ' ἐγγυὸς Ἀχαιοὺς οὐ μέμψεταιί μ' ἀνήξ

87, 88. ἀποελάπτει Aldus, unde Schmidius dedit: ἀράμενον οὐκ ἀπεελάπτει φρε. non oblādīt, non destituit, sed multum iurat, sc. te audacter honesta suscipientem. Sed probabile est, ut Pauw observat, Aldum quoque in suo codice invenisse ἀποελεπτιῖ, ut ejus interpretamentum habeamus ἀποελέπει. utrumque metrum fert in antispasto. Dictum autem mihi videtur ἀποελέπειν pro ἀποτοχιῖν, ἀπο-
 τλάξασθαι, ἀστοχιῖν, aberrare a consiliorum fine proposito. σύνεσις φρενῶν οὐκ ἀποελέπει (σοί) ἀραμένον τόλμαν καλῶν. 90. ὥστε iterum aiunt dictum pro ὥστε. Emendat Pauw ὦ τε, ut modo vi. 47. et sic hic quoque Aldus. ὦτε Rom. unde cett.

perperam ὦτε. 94. οὐ ψύσεταιί μιν praescriptum Scholiis, lapsu, puto, librarii, pro εὐ ψύζεται. Etsi Scholiasta omnino hic consulendus (affert locum ex Hymnis Pindari) et v. 61. sqq. supra cum inf. 150. sqq. Religioni, aiunt, sibi ducebat poeta, religiosissimus homo, sinistra de heroe dixisse: ut alias veretur in deorum iram incurrere indigna de iis narrando, Ol. i. 82. sq. Pyth. ii. 96. sq. At v. Not.

87. Prudentia adest tibi cum praecellarum laudum studio. τὰ καλὰ, ut saepe, studia, quæ conspicuum reddunt, in his certamina. τόλμαν ἄρασθαι, τολμῆν τὰ καλὰ, ut Pyth. v. 156.

89. Obtrectant tuis laudibus cives tui; ego, hospes tuus, ab omni obtrectandi studio alienus, laudabo te, veram laudem in hominem amicam, tanquam aquæ rivos in agrum, deducendo; debetur hoc praemium viris bonis. Placet autem poeta sibi in hoc, quod laudibus proborum favet,

maledicit nemini. v. Pyth. ii. 96. sqq. ἀπέχων, procul habens.

93. ποτίφορος, consentaneum, debitum, hoc viris bonis praemium.

94-102. Iterum ad Neoptolemum poetam redire aiunt. At sententia hac, jam in Scholiis repetita, nihil contortius est. Quid? si sic statuas: pergit in eadem oratione, qua coeperat: nemo me reprehendet. [s. arguet obtrectationis, seu extraneus seu civis. Illum dixit Achivum e Sicilia et Italia, si adesset:

- 95 Ἴονίαις ὑπὲρ ἄλλος οἰκίαν
 Καὶ προξενία πέποιθ'· ἔν τε δαμόταις
 Ὅμματι δέρομαι λαμπρὸν, οὐχ ὑπερβαλὼν,
 Βίαια πάντ' ἐκ ποδὸς ἐρύ-
 σαις. ὁ δὲ λοιπὸς εὐφρων
- 100 Ποτὶ χρόνος ἔρποι. μαθὼν δέ τις ἂν ἐρεῖ,
 Εἰ παρ μέλος ἔρχομαι
 Ψέγιον ὄραρον ἐννέπων.
 Εὐξενίδα πάτραδε Σάγγελος· (ἀπομνύω

95. οἰκίαν. dissyllabum h. l. 97. ὄμμασι Ald. οὐχ ὑπερβαλὼν Schmid. et Pauw. non λλ. 100. ἔροι Ald. et 102. ὄραρον.

hunc in δαμόταις. Ex Schedis.] ἰγγύς ἰὼν et Ἴονίαις ὑπὲρ ἄλλος οἰκίαν sunt opposita; priore loco omissum οὐ. οὐκ — οὐκ pro οὐδὲ ἰγγύς ἰὼν, οὐδὲ etc. nemo nec in propriis nec in remotis terris habitantium: pro his memorat Siculos et Italos; accenseri possunt Epirotæ et sic porro. Dices esse obscurum illud, quatenus reprehensionem metuat. Scilicet implicuit cum laudandi studio animum alienum ab obtrectatione et maledicentia per totum locum v. 89-102. deprecatur nunc in victoris laudibus tam effusis non modo suspicionem nimii studii et mendacii, verum etiam invidiam popularium, quasi cum eorum detrectatione tantas laudes Thearioni impertiat. Ergo: non hanc laudem Thearioni tribuo in invidiam popularium ejus; καὶ προξενία πέποιθα pro, utor: hospitii jure junctus cum Æginetis, non possum in suspicionem obtrectandi venire; et inter populares meos constat de mea moderatione. Pro hoc: sereno vultu circumspicio, ex conscientia veri et recti; homo moderatus, οὐχ ὑπερβαλῶν, non ultra modum evagans, sed μέτριος, et æquus, et (v. 100-2.) neminis laudibus obtrectans, adeoque bonorum laudibus studens: 99. Utinam et quod restat vitæ tempus hilariter exigam inter civium meorum studium mei. Ipsa re

doctus (h. e. qui me usu novit) — ἐννέπων. ὡς εἰπὶν. ad obtrectandum.

103-112. [A patre procedit ad filium. Ex Schedis.] Sequentia sic constitutum disponendo et interpungendo: Εὐξενίδα πάτραδε Σάγγελος, (ἀπομνύω—γλώσσαν) ὅς ἐξέπεμφας—ἱμπτισίῳ (εἰ πόνος ἦν, τὸ περιπνὸν πλέον πιδέρχεται) Ἐα με. huc usque orationem continuandam esse puto. 104. Juro me laudes haud ultra modum efferre. Quod toties jam vidimus: v. Pyth. i. 82. sq. 108. antequam corpus esset obnoxium soli ardenti. Habita ergo certamina pugilatus mane. [neque necesse est ad facilem victoriam ea trahere; sed sunt ornamenta victoriae ex temporis momento. Ex Schedis.] Sequentia autem non uno modo accipi et interpungi possunt: præferam hunc: ἔα με. εἴ τί πιν ἂν ἀρεθὲς ἀνέκραγον, (ἀνακράζω) οὐ τραχὺς εἰμι νικῶντι χάριν καταθέμιον non sum durus, parcus, ad persolvendum decus, laudem, victori. εἴ τί πιν ἀρεθὲς ἀνέκραγον ἂν (ἀνακράζω), si paullo altius elatus, elatiore voce, præconium ago. ut adeo sit sententia: O Sogenes, qui cito confecto certamine ante medium diem victor fuisti, sine me victori tibi hanc laudem pronuntiare. τραχὺς est asper, durus, parcus.

Μῆ, τέρμα προβάς, ἄκονθ' ἄσ-
105 τε χαλκοπάραον, ὄρσαι

A. δ. K. ιβ'.

Θοὰν γλῶσσαν) ὅς ἐξέπεμψας παλαισμάτων
 Αὐχένα καὶ σθένος ἀδιάντον,
 Αἰΐθωνι πρὶν ἀλίῳ γυῖον ἐμπεσεῖν·
 (Εἰ πόνος ἦν, τὸ τερπνὸν πλεόν πεδέσχεται.)
 110 Ἔα με, νικῶντί γε χάριν
 Εἴ τί περ ἂν ἀεργεῖς
 Ἄνεκτραγον. οὐ τραχὺς εἰμι καταδέμεν.
 Εἴρειν σπεφάνους, ἔλα-
 φρόν. ἀναβάλλεο. Μοῖσά τοι
 115 Κολλᾶ χρυσοῦν, ἔν τε λευκὸν ἐλέφανθ' ἀμᾶ,
 Καὶ λείριον ἄνθεμον πον-
 τίας ὑφελοῖσ' ἑέρσας.

E. δ. K. ζ'.

Διὸς δὲ μεμναμένος ἀμφὶ Νεμέα

106. Jungo Σώγιος—δς etc. ἐξίτιμψι Ald. cum Schol. multo durius. Non vero sequentia de facili victoria accipienda, sed cito confecta: adeo ille Sogenes viribus excellabat et exsuperabat adversarium: etsi intentio virium erat adhibenda. unde εἰ πόνος ἦν etc. 108. πρὸς ἄ. Ald. [109. Heynius in textu parentheses signa deleuit: deinde v. 110. post χάριν, et v. 112. post ἀνέκτραγον posuit com-

mata.] 111. Colon choriambicum laborat. Schmidius: ἄν γ'. Pauw: ἄντ' pro ἄντα.

113. Interpungebatur: εἴρειν στ. ἔλαφρόν, ἀναβάλλεο. omittit nectere. ut ἔλαφρόν sit pro ἔλαφρῶς. Crat. et ex eo Brubach. interpunxerat: χάριν (εἴ τί περ—καταδέμεν) εἴρειν σσιφάνους. 114. ἀναβάλλεο Schmid. metro ille cavens.

115. ἔν τε χαλκὸν ex Lugd. ed. laudatur: immo vero hoc Romana habet, Brub. Morell. et omnes Steph. 116. λείριον Rom. Brub. Morell. sed emendate ex Aldo et Schol. Stephanus.

114. Expecta: nobilius sertum tibi Musa parat. Notabile iudicium poetæ in conquiendis ornamentis: corona ex auro, ebore et coralio. De hoc v. Schol.

116. sqq. Enimvero [o Musa. Ex

Schedis.] in Nemea (Nemeo victore) Jovis facienda est mentio, a quo Æacus est satus. ἥσυχῆ, suaviter, puto: nisi dicas, opponi, vss. 111, 112, adeoque esse, voce remissiore.

Πολύφατον ὕμνων Θρόον δόνει
 120 Ἄσυχῃ. βασιλῆα δὲ Θεῶν
 Πρέπει δάπεδον ἄν τό-
 δε γαρζυμένεν Δευμερᾶ
 Ὅπι. λέγοντι γὰρ Αἰακόν
 Μιν ὑπὸ ματροδόκοις γοναῖς φυτεῦσαι,

Σ. έ. Κ. ιβ'.

125 Ἐμᾶ μὲν πολίαρχον εὐανύμω πάτρα,
 Ἡράκλεες, σέο δὲ προπρεῶνα
 Μεν ξεῖνον ἀδελφεόν τ'. εἰ δὲ γέυεται
 Ἄνδρὸς ἀνῆρ· τί φαῖμέν κε γείτον' ἔμμεναι,
 Νόω φιλήσαντά γ' ἄτενεῖ,

119. Πολυφάτων Aldus. unde Schmidius: πολυφάτων Θρόον ὕμνων, proxime ad formam reliquorum colon. Pauw non damnat Aldinam lectionem malit tamen πολυφάτον γ' ὕμνων Θρόον. Optime Mingarell. πολυφάτων δόνει ὕμνων Θρόον. 121. Schmid. et Pauw emendant utpote in Pherecratio: Δάπεδον πρέπει ἄν τό-, nisi quod Pauw suspicatur, primam forte Dores in δάπεδον produxisse. δᾶ ex γᾶ. conf. ad v. 50. [Hermann. de Dial. Pind. p. x. γάπεδον. Ex Schedis.] ἄν melius ἄν scribitur, ἀνὰ δάπεδον τῶδε, Æginam.

122. Δευμερᾶ haud dubie corruptum, ut Pauw quoque censet, ex Δευμῆρα, aut potius, quod convenit, Δευμόρα. Sic Ol. iii. 18. Θεύμορα ἀοιδαί. Pauw Hesychii Θεόμορος, σώφρων, huc vocat. Sed Θεῖος, Θεσπίσιος, toties de carne occurrit. Schmidius reliquorum colon syllabas æmulatus, εὐδρόα refinxerat. Mingarellus εὐμόρα.

125. Ἐμᾶ μὲν. Ex chori persona dictum voluerunt veteres Grammatici. Schmidius per πάτραν Thebas intelligit. Neutrum probabile. Puto Ἐμᾶ scriptum fuisse pro ἑμιστέρα, ut ad Sogenem tanquam Æginetam spectet oratio, ut tamen per tua exponi possit, ut Pyth. vii. 15. viii. 95. Mingarell. conj. ἄμᾶ. Mox Æacum Herculis fratrem et hospitem appellat poeta, tanquam ipse Thebanus, adeoque Hercules, tanquam domestici herois, memor. Pauw emendat τῶ μιν. Tum πολυαρχον prave edd. inde a Romana. Schmidius ex Ald. et Crat. emendavit.

126. προπρεῶν

121. ἄν vel ἄν' pro ἀνά. δάπεδον τῶδε putes Nemeam esse; at seqq. docent, Æginam. Δευμόρα ὅπι, v. V. L. divina voce, præclara.

125. ἑμᾶ lego, ad victorem, de Æaco, Æginæ heroe. πάτρα l. de tribu l. de patria h. l. Tum alterum e Jove natum subjungit Herculem, προπρεῶνα, h. πρόθυμον, fratrem et hospitem Æaci.

Debuit ergo narratum esse, Herculem divertisse aliquando ad Æacum. Utique ad Telamonem. v. inf. Isthm. vi. 51. sq.

127. εἰ δὲ γέυεται. Præparat sequentia de Sogene, qui ædes inter duo Hercules fana sitas habebat. γείτων autem deus, cujus sacello vicinas ædes habitat aliquis: vid. sup. ad Pyth. viii. 82.

- 130 Γείτονοι; χάσμα πάντων
 Ἐπάξιον. εἰ δ' αὐτὸ καὶ θεὸς ἀν' ἔχοι
 Ἐν τίν' ἢ ἐδέλει, Γίγαν-
 τας ὅς ἐδάμασας, εὐτυχῶς
 Ναίειν πατρὶ Σωγένης ἀταλὸν ἀμφέπων
- 135 Θυμὸν προγόνων εὐκτῆ-
 μονα Ζαθεῖαν ἀγυιάν.

A. εἰ. K. ιβ'.

Ἐπεὶ, τετραόροισιν ὦθ' ἀεμάτων ζυγοῖς,

alibi non occurrit; videtur tamen a πρῶν, πρῶν, πρῶν recte ducere Portus, ut sit pro προσηνής, adeoque πρόθυμος. Pauw malit προσηνῶν, etsi τω synizesin admittit. Mingarell. προσηνί- 127. α ζείων. Et μὴν vel μὰν pro μίν. 127. διύ- ται et olim lectum in libris, ut ex Schol. patet, et a Crat. ac Steph. retractum. Doctior tamen et ad sensum quoque verior altera lectio Ald. et Rom. γύεται, h. ἀπολαύει, quam et veteres in Scholiis agnoverunt interque eos Aristarchus, etsi minus commode interpretatus. Equidem sic accipiam: Si homo ex homine omnino utilitatem habet, quid dicemus vicino esse vicinum amantem non remissa benevolentia? rem haud dubie omnium jucundissimam. Nec tamen video, prorsus incommodam exire sententiam sine interrogatione: εἰ δὲ γύεται Ἄνδρὸς ἀνὴρ τι, φαίμιν κε — Γείτονοι χάσμα π. εἰ. cum omnino ab homine homo aliquantum juvetur (κατὰ τι): dicamur, fateamur, vicinum vicino esse etc. [Cf. Schol. B. ad Il. χ. 305. Ex Schedis.] 128. ἔμμεναι Schmid. ex Aldo. Ceteræ edd. ἔμμεν. 133. ἰδάμασας Ald. et Rom. sed ἰδάμασας emendatum statim a Crat. et seqq. editoribus, idque tenendum erat. 135. εὐκτῆμονα haud dubie metrum requirit, momentibus quoque Schmid. et Pauw. Sed interpretationem totius loci, quam a v. 131. dant viri docti, non assequor. Mili sic sese præbet sententia: Si vero deum eadem animi benevolentia esse credere licet; ἰθίλει κε Σωγένης, ἀμφίπειν θυμὸν ἀταλὸν πατρὶ, (amans parentis, pius in patrem, ut μαλθακός; pro benevolus, mitis, v. c. Nem. iv. f.) ναίειν ἀγυιάν προγόνων εὐκτῆμονα Ζαθεῖαν εὐτυχῶς ἐν τίν', ὅς ἰδάμασας Γίγαντας: habitaturus est Sogenes faustis auspiciis vicinum urbis Ægine eundem tecum, [apud te in vicinia. Ex Schedis.] ο Ἡercules: siquidem domum habet inter duo tua templa, vel ædiculas, positam v. 137, 8. Scilicet ἰθίλει ναίειν nota ratione pro μίλλει. ἀμφίπειν θυμὸν, animam instituere, parare, assuefacere, et hinc simpl. pro ἔχειν, ut v. 15. hoc eodem carmine. ἀγυιάν vicium, regionem urbis eandem inhabitant Sogenes et Hercules. εὐκτῆ- μων ἀγυιὰ propter opulentiam ædium et habitatorum. ἐν τίν' pro σὺν σοί. 137. ὦθ' iterum h. l. Ald. ut modo v. 90. et vi. 47. vidimus. ὥστε pro ὡστε vereor

131. αὐτὸ, κατ' αὐτὸ — ἔχει pro εἶη, Σωγένης ἰθίλει (μίλλει) ναίειν εὐτυχῶς. v. V. L. Est autem ἐν τίν' pro σὺν σοί, in tua vicinia.

137. Cogitandum de quadrigis; medii equi utrinque habent jugales. ἐν

τιμένσοι, inter duo Herculis templa So- genes habitat. Tu, o Hercules, 139. Junonem et Minervam ei propitiam redde. [πειθ. exorare, propitium reddere. Ex Schedis.] Morbos deprecatur, quibus robur subtrahitur.

Ἐν τεμένεσσι δόμον ἔχει τε-
 οῖς, ἀμφοτέρως ἰὼν χειρὸς. ὦ μάκαρ,
 140 Τὴν δ' ἐπέοικεν, Ἴηραν πόσιν τε πειδόμεν
 Κόραν τε γλαυκῶπιδα. δύνα-
 σαι δὲ βροτοῖσιν ἀλκᾶν
 Ἄραχαιαν δυσβάτων θαμὰ διδόμεν.
 Εἰ γὰρ σφισιν ἐμπεδο-
 145 σθενέα βίοτον ἀρμόσαις
 Ἦβα λιπαρῶν τε γήρα διαπλέκοις
 Εὐδαίμον' ἰόντα· παίδων
 Δὲ παῖδες ἔχοιεν αἰεὶ

Ε. ε. Κ. ζ'.

Γέρας τό περ νῦν, καὶ ἄρειον ὅπιθεν.
 150 Τὸ δ' ἐμὸν οὐ ποτε φάσει κέαρ

ne grammaticorum commentum sit. 138. ἰν τεμένεσσι duplici sibilo recte Schmid. probante Pauwio, et v. 139. χειρὸς pro χειρῶς, ne in iambicum trochæus invadat. 144. σφῖσιν idem ex Aldo. vulgo σφίν. 145. Sustuli inter-
 punctionem molestam post ἀρμόσαις; nam jung. εἰ γὰρ ἀρμόσαις διαπλέκοις, ἐμπλέ-
 κοις, (similiter ut Pyth. xii. 14.) pro simplici εἴθε προσαρμόζοις. 149. ὀπίθην
 Schmid, et præfert quoque Pauw.

141: θαμὰ δύνασαι. Nam non semper morbos avertunt. Ita excusari θαμὰ potest; interdum et alibi otiosum visum, ut Pyth. iii. 139. Nem. i. 32.

144. εἰ γὰρ pro εἴθε. ἀρμόσαις διαπλέκοις ornate pro altero simpliciterposito.—βίοτον ἐμπιδασθενία, h. τὸ σθένος, utinam conjunctum esse velis, adesse ἦβα γήρα τε scil. σφῶν, [patris et filii. Ex Schedis.] εὐδαίμονα ἰόντα, σὺν εὐδαιμονίᾳ.

149. γέρας τό περ νῦν sc. ὄν, splendorem, dignitatem, decora ex gentis victoriis.

150. Religione tactus poeta, iterum deprecatur invidiam seu vindictam he-

rois Neoptolemi, ac si flagitiosa de eo narrasset sup. 61. seq. Monstrabant Delphis aram, ad quam cæsus fuerat Neoptolemus; nec longe ab ea erat sella Pindari dicta, cui insedissee ille narrabatur, quoties Delphos adisset, et ex ea cecinisse carmina in Apollinem: Pausan. x. 24. pag. 858. Non mirum itaque et Neoptolemi nomen in poetæ carmine locum hunc occupasse, et tantam herois religionem poetæ animo insedissee, cum ejus aram et tumulum ante oculos subinde haberet. τὸ ἐμὸν κέαρ, ut Isthm. v. 23. 25. Enimvero nolo hoc itidem repetere. Inopiam id argueret inventi: ut si blatero pater liberis suis subinde repetit illud vulga-

Ἄτροποισι Νεοπτόλεμον ἔλ-
 κύσαι ἔπεσσι. ταῦτα
 Δὲ τρεῖς τετράκις τ' ἀμπολεῖν,
 Ἄπορία τελέθει, τέκνοι-
 155 σιν ἄτε μαψιλάκας, Διὸς Κόρινθος.

152. κύσ' ἔπισει. ταῦτα refingebat Schmidius ad reliquorum normam; at servatis reliquis verbis ἔπισει Pauw scribere jubet, ut Pherecratio numeri constant. ταῦτ'α aliqui apud Schmid. sed editi nil variant. [Sophocel. Philoct. 1238. δις ταῦτ'α βούλει καὶ τρεῖς ἀναπολεῖν μ' ἔπη. Ex Schedis.] 153. τετράκις τ' Schmid. 155. μαψιλάκας Ald. Rom. et cett. omnes. μαψιλάκας Commelin. typorum, arbitror, errore: hoc tamen Schmidius tenuit, ut ἀλαπιῶν ex ληπιῶν, crepare, ductum videretur. Potest tamen ab ὑλῆν, ὑλκῆ, profectum esse, ut Pauw quoque suspicatur. Est ergo ὁ μαψιλάκας, et doricè μαψιλάκας. In Fragm. Sapphus apud Plutarch. de Ira p. 456. legitur γλῶσσαν μαψιλάκταν. τίκνοισιν pro παισίν universe dictum scrupulum mihi facit: sed ὁ μαψιλάκας parens blatero est, qui cum nihil habeat, quod liberis narret, itidem ἀμπολεῖ, in ore habet, τὸν Διὸς (υἱὸν) Κόρινθον. Διὸς δὲ εἶναι Κόρινθον, inquit Pausan. ii. pr., οὐδὲνα ἴδω εἰπόμενα πω σοουδῆ, πλὴν Κορινθίων τῶν πολλῶν. Grammaticorum commentum de Aleta alienum est, alterum de Megarensibus opportunius esse videtur, hos aliquando paruisse Corinthiis, a quibus injuriis vexati defecere. Tum missos Corinthiorum legatos ad Megarenses jactasse Corinthum heroem Jovis f. eumque pœnas sumpturum denuntiarunt. cf. Schol. Aristoph. Ran. 442. App. ad Proverb. Schott. p. 299. Zenob. iii. 21. [Schol. Platon. ap. Siebenk. Anecd. p. 24. Ruhnk. p. 96. Chardon de la Roch. Mélanges t. ii. p. 386. Ex Schedis.]

tum: Corinthus Jovis filius.—κίαρ οὐ φάσει, cogitabit, sustinebit. Non ego animum admittam perversis dictis lacerare nomen

Neoptolemi.

155. ἄτε scil. ἀναπολεῖ τοῖς τέκνοις, παισί.

N E M E A.

ΕΙΔΟΣ 4.

ΔΕΙΝΙΔΙ ΜΕΓΑ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

ΣΤΑΔΙΕΙ.

ARGUMENTUM.

JUVENES modo faustos modo infaustos in amores incidunt ; 1—9. fausti fuere amores Jovis et Æginæ ; inde natus Æacus, cujus virtus fuit celeberrima ;—21. huic pro Æginetis supplicat poeta, et felicitatem expetit, quanta Cinyræ fuit.—31. A digressione se retrahit, ne invidentium obtrectationi locum faciat ;—37. Invidia etiam Ajacem perdidit, ut solet mala fraus grassari—58. a qua alienum se ostendit ;—66. contra se carminibus virtutem ornare, ut nunc Dinidis, tum patrem Megam et Chariadas tribules.

Σ. á. K. S.

ΩΡΑ πότνια, κάρυξ
'Αφροδίτας ἀμβροσιᾶν φιλοτάτων,

Διεία. ita b. l. Ald. et Rom. cum cett. at inf. v. 26. eædem *Δείνιδος*, unde melius, meo judicio, etiam hic *Δείνιδι* rescripsit Schmidius, quam Oxonienses infra *Διεία*. Pater Meges vel Megas, qui jam hoc tempore obierat (v. 75.), victor olim et ipse stadio (v. 26.). Dinidem diaulo stadio vicisse, male ex eodem v. 26. collegerunt aliqui: etiam ex v. 30. Pauw: sed ibi Chariadæ tribules omnino quatuor

1. sq. Bonum sensum non effici vituas: *O Juventa — optabile est, habere amorem propitium, qualis fuit Jovis et*

"Ατε παρθενίοισι καὶ παίδων ἐφίζοι-
σα βλεφάροις, τὸν μὲν ἀμέροισ ἀν' ἀγκὰς
5 Χερσὶ βαστάζεις, ἕτερον δ' ἑτέραις.
'Αγαπατὰ δὲ, καιροῦ μὴ πλαναθέν-
τα πρὸς ἔργον ἕκαστον,
Τῶν ἀρειόναν ἐρώ-
των ἐπικρατεῖν δύνασθαι.

A. á. K. S.

10 Οἶοι καὶ Διὸς Αἰγί-

victores stadio ex suo numero habere narrantur. 2. ἀμφοτέρων Ald. com-
mune. 3. καὶ παίδων Schmidio debetur, qui metrum emendarit. Vulgo:
παίδων τ'. 4. [Heynius in textu correxit γλεφάροις.] ἀμείροις Schmidius,
perperam, et ἀναγκὰς (ex ἀγκὰς) in ulnis: graviter objurgatus a Pauwio: qui
cum aliis ad honestatem et turpitudinem amoris refert. Quidni ad amores faustos
et infaustos, cum quis amatam experitur facilem vel crudelem et aversam? Ita
et Jovis Æginæque amor exemplum felicitis amoris esse poterat: redamabatur
amator et desiderio suo potiebatur. 'Ανάγκη posset esse, qua amare cogimur;
ita alium "Ωρα amplexu tenet, fovet, blando; alium duro urget ac sævo, quando in
superbam amicam incidit: et sic v. 8. ἀρειοίς ἔρωτις sunt felices, secundi.
Attamen dura illa ἀνάγκη, et præfero ἀν' ἀγκὰς χερσὶ, ἀνὰ χερσὶν, ἰν χερσίν. "Ωρα
autem non tam pulchritudo, quam pubertas, juvenile decus. 10. τοῖσι

Ægina, e quo natus fuit Æacus. Inter-
positum: καιροῦ μὴ πλανηθέντα, h.
ἱπιτυχόντα, πρὸς ἔργον ἕκαστον, ita ut
bono successu in quavis re utaris. καιρὸς,
tempus justum, modus justus, res ipsa,
quam votis expetis, bonus successus. ὦρα
pubertas proprie; nam Veneris fructum
nuntiat; sed cum notione juvenilis de-
coris, venustatis et illecebrarum amoris
adjuncta; (sic Lyrici ingenii impetus
plura uno eodemque phantasmate com-
plectitur, ut Pyth. viii. 1, in voc. Ἥσυχία.
Sic Χάριτις Ol. xiv. et Πάρφρασις Nem.
viii. 54. obtrectatio invidi cum malevo-
lentiæ, simulatione et fictis blanditiis. Isthm.
v. pr. Θεία, de splendore omnis generis.)
itaque oculis illa insidet, ut alias Amor,
h. e. amoris illecebræ, et alteri duram,
alteri mitem sortem destinat, dum aut faciles

et secundos amores habet aliquis, aut in
amore infaustum incidit. At ἀνάγκη
ab ἀνάγκη locum vix habet; verum est
ἀγκὰς ἀν' (ἀνὰ) χερσὶ vel ἀναγκὰς (si
modo auctoritas esset alia) χερσὶ βα-
στάζεις, et a nutrice puerum in ulnis
gestante petitem videtur. ἀμείροις, ipsa
dum est ἡμπερος, placida, mitis. Putabam
ἔρωτας latius de quibuscuque studiis
posse accipi, ut jungeretur cum πρὸς
ἔργον ἕκαστον, sed reliqua non conve-
niunt. Ceterum ad Dinidis pulchritu-
dinem poetam respicere non posse, sed
de Ægina nympha cogitasse, in promptu
est.

6. καιροῦ, pro eo quod opportunum
est, votis nostris consentaneum. Nisi
cum Mingarcello malis jungere καιροῦ
πρὸς ἔργον ἕκαστον ὄντος.

νας τέ λέκτρον ποιμένες ἀμφεπόλησαν
 Κυπρίας δῶρων ἔβλασταν δ' υἷος, Οἰνώ-
 νας βασιλεύς, χειρὶ καὶ βουλαῖς ἄριστος.

Πολλά νιν πολλοὶ λιτάνευον ἰδεῖν.

15 Ἄβοατὶ γὰρ ἠρώων ἄωτοι

Περιναιεταόντων

Ἥθελον κείνου γε πεί-

θεσθαι ἀξίαις ἐκόντες,

E. α'. K. ια'.

Οἱ τε κρανααῖς ἐν Ἀθά-

20 ναισιν ἄρμοζον στρατὸν,

Οἱ τ' ἀνὰ Σπάρταν Πελοπηϊάδαι.

Ἰκέτας Αἰακοῦ σεμνῶν γουά-

malit Mingarell.

12. Οἰνό- Ald. vitiose.

17. Legebatur ἤθελον

κ. γι πεί- 18. θίσθ' ἂν ἀξίαις. Iners sic et otiosa vox ἂν; itaque ἀναξίαις legendum esse admodum probabile fieri poterat; est illud ab ἀνάσσειν, reconditum vocabulum: ut coniecerunt viri docti ad Hesych. h. v. et Obs. Misc. tom. vi. p. 397. Ex Scholiis tamen nihil inféras: ἀξίαις recte illa interpretantur: ταῖς ἀρχαῖς καὶ ταῖς βασιλείαις αὐτοῦ. sane nec ἀξίαι hoc sensu ex trivio sunt. ejecto tamen ἂν versus laborat: cui medeberis, si legas—θίσθαι ἀξίαις, quod mutavit aliquis, cui ἡ ἀξία, pro dignitate regia, erat ignota. Varia tentabat Mingarellus: modo ἂν retrahebat ad πείθισθαι, ut sit ἀναπείθισθαι, modo ἂν ἀξίαις, modo deleto ἂν id, quod ipse posui, — θίσθαι ἀξίαις. 21 Πελοπηϊάδαι i- Ald. Rom. Crat. at Brub. et seqq. edd. i- in alterum versus rejecerunt. Brub. tamen in marg. f. Πελοπηϊάδαι, ad metrum: hoc Schmidius arripuit. Est Πελοπίδης, ἦος: de quo conf. Valcken. ad Theocrit. p. 414. 22. γουά- hand dubie leg., metro poscente, cum Schmidio et Pauwio.

11. ἔρωτες ποιμένες δῶρων Κυπρίας, sunt, puto, *Ampores gaudiorum Veneris potentes*, ποιμίνα πλούτου, dominum, vidimus sup. Ol. x. 107. δῶρα Κυπρίας, ut Ol. i. 119. vid. ad Virgil. *Æn.* iv. 33. Mox 14. λιτάνευον pro ἠξίου.

15. ἄβοατὶ, non vocati multi cupierunt ejus ductu uti in rebus gerendis. De ἀξίαις v. V. L.

20. Ἀθάναςιν. Fuit in his Theseus.

21. Preces ad Æacum heroem facit pro Æginetis φίρων καναχηδᾶ (σὺν καναχηῇ [cantu, carmine. Ex Schedis.] μίτραν (στίφανον pro cantu, carmine, unde Λυδῖαν) πεποικιλμέναν, affabre factum; simili audacia, qua sup. Nem. iii. 136. πόμα αὐδιδμον.

των πόλιός δ' ὑπὲρ φίλας
 Ἀστῶν δ' ὑπὲρ τῶνδ' ἄπτομαι, φέρων
 25 Λυδίων μίτραν καναχηδὰ πεποι-
 κιλμέναν, Δείνιδος δισσῶν σταδίων
 Καὶ πατρὸς Μέγα Νεμεαῖον ἄγαλμα.
 Σὺν θεῷ γάρ τοι φυτευθεῖς
 Ὀλβος ἀνδρώποισι παρμονώτερος.

Σ. β'. Κ. Σ'.

30 Ὅσπερ καὶ Κινύραν ἔ-
 βρισε πλούτῳ ποντία ἔν ποτε Κύπρῳ.
 Ἰσταμαι δὴ ποσσὶ κούφοις, ἀμπνέων τε
 Πρὶν τι φάμεν. πολλὰ γὰρ πολλᾷ λέλεκται.

26. Δινία legebatur. Δείνιδος Ald. Rom. et hinc rel. v. ad pr. Odes. 27. Μέγα Νέμειον ἄ. vulgo legitur. Νεμίειον Oxonienses ex marg. Brubachianæ receperant. Schmidius emendabat: Μέγα Νέμειον. utrumque recte dicitur. Pauw tamen malebat Μέγα Νεμεαῖον. et hoc verum. Nam Νέμεος, Νέμειος, Νεμεαῖος dicitur. conf. sup. ad Nem. v. 9. non vero Νεμίειος. 30. Ὅσπερ et Κινύραν Ald. perperam. 31. πλούτῳ sane edd. Rom. Crat. Brub. hincque Schmid. Durum tamen ὅσπερ ἔλβος πλούτῳ. Præstat Aldina et Scholiorum lectio à Stephano repetita: πλούτῳ. 32. Erat vulg. ἀμπνέων 33. τι πρὶν τι φ. Colon truncatum una syllaba, quæ in sequente versu redundat. Jam Schmidius verum viderat, nisi quod pro τι malebat γι: ἀμπνέων γι, Πρὶν τι φ. 33. Legebatur: πολλὰ γὰρ πολλὰ λέ-

28. [faventibus enim diis victores facti sunt. Ex Schedis.] Ad preces modo v. 24. seqq. pro Dinia et Mega factas respicit: felicitatem hanc victorum faventibus diis obtigisse [Correxit Heynius: felicitas enim tam constans, ut pater et filius pariter ea fruuntur, non nisi faventibus diis obtigit.], qualis illa olim Cinyræ, de qua conf. Pyth. ii. 27. Tum v. 32. continet se, ne in digressionem de eo induci se patiat. Erant de Cinyra multa car-

mina; nova in fabula vulgo nota fingere difficile: cujus rei experimentum ipse, puto, dedit Ol. i. in fabula de Pelope interpretanda. Reliqua vid. in Var. L. Consisto pede suspenso, et colligens spiritum antequam pergo. Multa sunt (de Cinyra) multis dicta; at nova, quæ inveneris, exploranda dare aliis, periculosa res est. Invidis in deliciis habetur, si quid habeant in iis novis, quod vituperent. ἐς ἔλεγχον (ἐν) βασιάνῳ, διὰ βασιάνου.

Νεαρὰ δ' ἐξευρόντα δόμεν βασάνῳ
 35 Ἐς ἔλεγχον, ἅπας κίνδυνος, ὄψον
 Δὲ λόγοι φθονεροῖσιν.
 Ἄπτεται δ' ἐσλῶν αἰεὶ,
 Χειρόνεσσι δ' οὐκ ἐρίζει.

34. λικται. v.—δόμιναι

35. βασάνῳ ἐς ἔλεγχον ἅπας κίνδυ-

36. vos ὄψον

φθονεροῖσιν. quæ quis, metro imprimis repugnante, ferat? Schmidius πολλά γὰρ πολλοῖς λίλειται. nam tota vox ad explendum versum retrahenda, monente quoque Schmidio et Pauwio: hic etiam lenius: π. γὰρ πολλῆ λ. ut adeo secundum eos uterque versus sic se habeat: Ἰσταμαι δὴ ποσὶ κούφοις, ἀμπνέων τε, Πρὶν τι φάμεν. πολλὰ γὰρ πολλῆ λίλειται. Posse se in fabulam de Cinyra excurrere significat: sed subsisto hic, etsi in cursum prominens, (Schol. a statu luctæ petebat) et me contineo: colligo me, antequam aliquid adjiciam. Dieta enim (de Cinyra) satis multa sunt sapere aliis; nova autem proferre etc. Pauwium non satis assequor. In v. 34. κται ad superiorem versum spectare vidimus. Mutata quoque sunt extrema. Oxonienses nullo cum fructu, nisi ut hiatus inferrent, dederunt δὲ pro δ'. Schmidius colon sic explevit: Νεαρὰ δ' ἐξευρόντα σαφῆ δόμιναι et 35, 36. βασάνῳ ἐς ἔλεγχον, πᾶς γὰ κίνδυνος, ὄψον φθονεροῖσιν. Ed. Rom. cum Scholiaste, et hinc Brubach. Morell. Steph. exhibent v. 36. ὄψον δὲ λόγοι φθονεροῖσιν. (nisi quod Morell. et Steph. φθονεροῖς depravarunt.) quam lectionem miror a Schmidio damnari, a Pauwio autem interpolari: Δὴ νεαρὰ δὲ ἐξευρόντα δόμεν Ἐς ἔλεγχον, ἅπας κίνδυνος, ὄψον Δὲ λόγῳ (vel λόγῳ) φθονεροῖσιν. Igitur ὄψον λόγῳ jungit, βασάνῳ plane ejicit, et in capite Δὴ satis jejune adjungit. Si recte video, ne verbum quidem mutandum, sed cola in bonum ordinem redigenda sunt hunc in modum: 34. Νεαρὰ δ' ἐξευρόντα δόμεν βασάνῳ 35. Ἐς ἔλεγχον, ἅπας κίνδυνος ὄψον 36. Δὲ λόγοι φθονεροῖσιν. Ita nihil nec ad metrum nec ad sensum desideres: νεαρὰ est dissyllabum, vel tribrachys pro trochæo. Nec Mingarellum video rationem sequi multum diversam, nisi quod 35.—ὄψον 36. δὲ λόγῳ φθ. legit; quæ non intelligo. ἐς ἔλεγχον βασάνῳ (elegantius quam βασάνου) plenius pro ἐς βάσανου dictum. πᾶς κίνδυνος, h. κινδυνῶδες πάντως ἐστὶ, periculosum omnino est nova proferre, quæ ab aliis explorari possunt, ad rerum fidem et veritatem, et redargui. Schol. ἐν γὰρ τι καινεργῶ, ἀπιστηθήσομαι. Narrationes autem ejusmodi novæ invidis obsonium sunt, deliciarum loco, cum in iis inveniant, quod redarguere ac reprehendere possint, contra historiæ fidem ac veritatem dictum, aut parum scite excogitatum etc. Mox v. 37. ἀπται δὲ, sc. ὁ φθόνος. Bene Schol. ἀπὸ τῶν φθονούτων ἐπὶ τὸν φθόνον μετήγαγε τὸν λόγον. Nisi hæc ita constitui possent, facilis esset medicina, ut pro λόγοι legeretur ψόγος: sic erit: ὄψον δὲ ψόγος φθονεροῖσιν. Ἄπται δὲ etc. Ad βάσανος referri vix potest. 37. αἰ Schmid. ex Aldo. Romana et seqq. αἰεὶ. Laudatur hic locus a Schol. Sophocl. Ajac. 154. [in simili sententia. Ex Schedis] sed corrupte: "Ὀψον δὲ λόγοι φθονεροῖς. ἰάπται δ' εἰδώς. χειρόνεσσι δ' οὐκ ἐρίζει.

37. ἀπται δὲ, sc. ὁ φθόνος: aut hoc; melior tamen ratio haud sup-
 etiam ὁ φθονερός: ex φθονεροῖς. Durum petit.

A. β'. Κ. Ϛ'.

Κεῖνος καὶ Τελαμῶνος

40 Δάψεν υἷον, φασγάνῳ ἀμφικυλίσσαις.

Ἦ τιν' ἀγλασσον μὲν, ἦτος δ' ἀλκιμον, λά-

θα κατέχει λυγρῶ ἐν νείκει μέγιστον

Δ' αἰόλω ψεύδει γέρας ἀντέταται.

Κρυφαίσι γὰρ ἐν ψάφοις Ὀδυσσῆ

45 Δαναοὶ θεράπευσαν

Χρυσέαν δ' Αἴας στερη-

θεῖς ὄπλων φόνῳ πάλαισεν.

E. β'. Κ. ιά.

Ἦ μὰν ἀνόμοιά γε δαί-

οισιν ἐν θερμῶ χροῖ

50 Ἐλκεα ῥῆξαν πολεμιζόμενοι

41, 42. Ἦ μιν Benedictus: sed poetæ mos ille proprius, revocare singula facta ad sententias generales. λά-θα Ald. νίκη Crat. et hinc margo Brubach. ἐν λυγρῶ γέρει Schol. laudat. λυγρῶ ἐν νίκῃ metro postulante rescripsit Schmid. probante quoque Pauwio. λάθα κατέχει τινὰ docte dictum accipio de eo, qui in iudicio vincitur, quatenus ἀλιγωρεῖται, postponitur, contemnitur, præ altero, victore, qui γέρας accipit, quatenus caussam obtinet et rem de qua litigatur. 47. Nolim cum viro docto in Misc. Obs. tom. vi. p. 397. glossam Hesychii satis suspectam inferre: ἰπάλλησιν, διφθάρη. et παλήσει, διαφθίρειν. Dignum lyrico, παλαίειν φόνῳ, et suspicor, glossam illam ipsam spectare ad loca, in quibus simile quid adjunctum erat: συμφορᾶ, φθαρᾶ. Sed de his viderint viri docti, qui in Glossariis excutiendis occupati sunt. 48. θα- in fine una syllaba proferendum. Malim adeo δαι- scribere. 50. Ἐλκεα ῥῆξαν. α in ἔλκεα posse produci non credit Pauw, et Schmidii conjecturam amplectitur: ἔλκε' ἔρρηξαν.

40. φασγάνῳ ἀμφικυλίσσαις, quod solennius περιπέρας, transfigens.

41. λάθα opp. γέρας. ergo hoc est νίκη, illud ἢ ἦστα ἐν νείκῃ, in iudicio. Illud γέρας, ut quis causa superior sit, ἀντέταται, tribuitur, adjudicatur, ψεύδει αἰόλω, causa injusta, qua quis vincit fraudulentis commentis.

44. Ita Danaï gratificati sunt Ulyssi,

eumque causa superiore reddiderunt (θεράπευσαν) occultis, injustis, suffragiis.—47. φόνῳ πάλαισιν, succubuit leto, ἰδάμην.

48. Atqui in pugna valde dissimilis virtus et dispar robur erat duorum istorum. ῥῆξαν ὑπὸ λόγχα pro σύν.—v. 53. debebat sequi τὰ δ' ἐν.

Ὑπ' ἀλεξιμβρότῳ λόγχῃ, τὰ μὲν
 Ἀμφ' Ἀχιλεΐ νεοκτόνῳ,
 Ἄλλων τε μόχθων πολυφθόροισιν ἐν
 Ἀμέραις. ἐχθρὰ δ' ἄρα πάρφασις ἦν
 55 Καὶ πάλαι, αἰμύλων μύθων ὁμόφοι-
 τος, δολοφραδῆς, κακοποιὸν ὄνειδος.
 Ἄ τὸ μὲν λαμπρὸν βιᾶται,
 Τῶν δ' ἀφάντων κῦδος ἀντείνει σαθρόν.

Σ. γ. Κ. δ'.

Εἴη μὴ ποτέ μοι τοι-
 60 οὔτον ἦθος, Ζεῦ πάτερ. ἀλλὰ κελεύθοις
 Ἀπλόαις Ζωᾶς ἐφαπτοίμαν, θανὼν ὡς
 Παισὶ κλέος μὴ τὸ δύσφραμον προσάψω.
 Χρυσὸν εὐχονται, πεδίον δ' ἕτεροι
 Ἀπέραντον· ἐγὼ δ' ἀστοῖς ἀδῶν καὶ

Miror hoc; cum toties *g* aspiratione sua antecedentem syllabam producat. Sustuli comma post *ῥῆξαν* male insertum; jungenda enim sunt: *ῥῆξαν ὑπ' ἀ. λ. h. διὰ λόγχης, σὺν λόγχῃ.* [*παλεμιζόμενοι.* Gilb. Wakefield legit *πελεμιζ.* ex Schol. ubi legitur *κινούμενοι.* reddit sese *qualientes.* (Silv. Part. i. pag. 79.) Ex *Addendis.*] 52. Ἀχιλεΐ erat. Ἀχιλεΐ scribere metrum jubet, et sic jam Schmid. 53. Cum in *πολυφθόροισι* vix videatur *υ* corripi posse, Pauw conj. *πολυθρόοισιν.* At sunt multa in poetis hujus generis duriora. 55. *μόθων* sphalma ed. Oxon. 58. *ἀντείνει.* iambus pro trochæo. Benedictus ad Schmidii dubitationem emendat: *ἀντέχει.* Schol. *ἀνατείνει, ἱπταίρει, μεγαλύνει, ὑψοῖ.* 60, 61. *ἰδοὺς ἀπλανῆς* unus ex Schol. memorat. *ἱφαπτοὶ μανθάνων ὡς παισὶ κλία.* Ald. vitiose.— 64. *ἀδῶν* Ald. et Morell. *ἀδῶν* Rom. Crat. Brub. *ἀδῶν* emendate Steph. *καὶ, etiam* moriar ita. *φίλος ἀστοῖς* Πίνδαρος Anal. Brunck. tom. i. pag. 174.

54. *πάρφασις, ἀπάτη,* Ol. vii. 120. Pyth. ix. 77. malitia, dolosus animus cum invidentia et malevolentia, erat jam olim inter homines, non nunc demum.

57, 8. τὸ λαμπρὸν, opp. τὸ ἀφαντον, τὰ ἀφαντα, et pro hoc τῶν ἀφάντων κῦδος, etsi σαθρόν, putre, infirmum, exile,

ἀνατείνει, ἱπταίρει, ὑψοῖ, cui opp. *βιᾶται.* viros claros deprimit, obscuros illustrat, injuria et malevolentia hominum. cf. Pyth. xi. 45.

64. *Ut vixi, ita moriar, civibus meis probatus. φίλος ἀστοῖς,* ut est quoque Epigr. ap. Brunck. Analect. tom. i. p. 174. Tota Strophæ præclara est et

65 Χθονὶ γυῖα καλύψαι-
 μ', αἰνέων αἰνητὰ, μομ-
 φὰν δ' ἐπισπείρων ἀλιτροῖς.

A. γ'. K. 9'.

Αὔξεται δ' ἀρετὰ, χλω-
 ραῖς ἐέρσαις ὡς ὅτε δένδρον αἴσ-
 70 σει, σοφοῖς ἀνδρῶν ἀεϋθεῖσ' ἐν δικαίοις
 Τε πρὸς ὕγρὰν αἰθήρα. χρεῖται δὲ παντοῖ-
 αι φίλων ἀνδρῶν· τὰ μὲν ἀμφὶ πόνους
 Ὑπερώτατα. μαστεύει δὲ καὶ τέξ-

68. Αὔξεται δ' ἀρετὰ Schmidio debetur, metro metuenti. Fert tamen antispastus communem lectionem, quam et Schol. agnoscunt: Αὔξεται δ' ἀρετὰ, utramque lectionem olim in libris fuisse suspicatur Pauw.

69. δένδρον αἰσσει Pauw scribendum esse monet. δένδρον αἴσσει Schmidius dederat. Sed turpe viro docto fuisset, quicquam in optimo Schmidio probasse. Alterutro modo est corrigendum. Idem v. 70. ἀεϋθεῖσαι ὕ Schmidium scribere debuisset, censet, ad ἀρεταί. Accipiendum autem, ἐν σοφοῖς δικαίοις τε ἀνδρῶν pro ἀνδράσι, inter, aut verius, per, διά. Veteres Grammatici variis modis tentant.

71. πρὸς ὕγρὰν αἰθήρα legendum cum Schmidio, ne choriambicum claudicat in ὕγρην αἰθήρα. Notum alterum genus ex Homero. Pauw ὕγρὸν γ' αἰθήρα offert: utique deterius.

magnum poetæ ingenium cum magnis sensibus et magno animo conjunctum in eo fuisse declarat; quod interdum aliter se habere experientia docuit.

68. Αὔξεται δέ. Ad seqq. viam parat. Quod toties dixit: nisi carmine celebrata, facta præclara oblivione sepulta obscurantur. Facta (ἀρετὰ) crescunt sc. fama, celebrantur; ἀεϋθεῖσαι ἐν σοφοῖς δικαίοις τε ἀνδρῶν (διά, per viros ingeniosos et veri studiosos) ὡς ὅτε δένδρον αἴσσει, ἀγαῖσσει, πρὸς ὕγρην αἰθήρα ἰέρσαις χλωραῖς (διά)—72. ἀμφὶ πόνους, in certaminibus præcipua aliqua ratione indigemus amicis, qui virtuti laudes debitas circumspectant.

73. Δίδδαι πίστιν ἐν ὄμμασιν, est, fidem, veritatem rei ante oculos ponere, li. e. efficere, ut res vere talis habeatur,

qualis est; ita et ἡ τέξις, si quis magnum bonum consequutus est, quo gaudet, in votis habet, ut illud aliis ante oculos ponatur; id quod et vanitas et laudis cupido et studium bona sua cum aliis communicandi suadet. Itaque dicta v. 73-75. pro eo quod vulgo esset: qui magnam felicitatem consequutus est (ut victor) rebus præclare gestis, in votis habet, eandem felicitatem carmine celebratam videre. Hoc ad ipsum felicitatis fructum et ad jucunditatem transtulit in personam mutatam: τέξις (h. ὁ περιπόμπος) μαστεύει, πίστιν δίδδαι ἐν ὄμμασι, in votis habet, ut aliquis sibi fidem felicitatis ante oculos ponat. Facit autem ei fidem, qui eam declarat, ad vividum repræsentat; id quod facit poeta carmine.

ψις ἐν ὄμμασι θέσθαι
 75 Πίστιν. ὦ Μέγα, τὸ δ' αὖ-
 τις τεὰν ψυχὰν κομίζαι,

E. γ'. K. ια'.

Οὐ μοι δυνατόν. κενεῶν
 Δ' ἐλπίδων χαῦνον τέλος.
 Σεῦ δὲ πάτρα Χαριάδαις τε λάβρον
 80 Ὑπερεῖσαι λίθον Μοισαῖον, ἔ-
 κατι ποδῶν εὐωνύμων
 Δίς δὴ δυοῖν. χαίρω δὲ, πρόσφορον
 Ἐν μὲν ἔργῳ κόμπον εἴς. ἐπ' αἰ-
 δαῖς δ' ἀνῆρ νώθον καὶ τις κάματον

76. Non prior in ψυχὰν corripitur, sed est spondeus in hac sede, ut v. 67.
 79. Si in Χαριάδαις prima longa est, tribus Χηριάδων esse debuit. cf. Pauw. τῆ post Χαριάδαις abundat. Potest legi Σοὶ δὲ, πάτρα Χαριάδαις τῆ. Sed præstat Χαριάδαισι reponere. Punctum sustulit post τίλος. 82. cf. ad pr. εἶδους. Χαίρω δὲ —. Possunt melius omnia juncta videri, si legas: Σεῦ δὲ πάτρα, Χαριάδαισι, λ. — δίς δὴ δυοῖν, χαίρω γι πρ. — εἴς. 83. ἱπαι-δαῖς Schmid. cum Scholiasta: videntur tamen incantationes alienæ esse a loco, in quo de hymnis (κόμπος) agitur.

75. Megas pater jam obierat. 78. χαῦνον, nullus exitus.

79. Ut nunc verba se habent, procedit sententia inde ab ὦ Μέγα hoc modo: in vitam te revocare non possum, at memoriam tuæ tribus et Chariadurum ex quatuor victoriis gymnicis carmine celebrare possum. In hac tamen lectione πάτρα Χαριάδαις τῆ abundat τῆ. nam Chariadæ ipsa tribus sunt. Medelam proposui in V. L. Porro λάβρον simpliciter accipio ingentem, magnum. Schol. vocalem accepit, εὐστονον μουσικὴν στήλην. Sane λάβρος est loquax, ut Ol. ii. 156. et notus λαβραγόρας in Homero. ὑπερεῖσαι λίθον, στήλην, sc. δυνατόν ἴσσι, propter quatuor victorias stadio. At illa admodum dura: ἱκατι

ποδῶν εὐωνύμων δίς δὴ δυοῖν. Scilicet cogitatione complexus ποδῶν νίκας εὐωνύμους, dicere poterat bis duas.

82. Omnino gaudeo πρόσφορον κόμπον εἴς, laudem debitam pronuntians ἐν ἔργῳ, ἐπὶ νίκη, h. e. lubens celebri præclare facta. Et v. 83. de notione cogitandum est, quam aliquoties frequentavit, Ol. i. 157. 8. ii. 93-95. viii. 9. Nem. v. 87, 88, etc. victoriam esse laborum et ærumnarum dulce lenimen, ἀνάπαυσιν, ἀμνησῶν, ἀμοιβήν, ἀποινα.

83. ἐπ' αἰδαῖς est pro δι' αἰδῶν. Multijam certaminum ærumnas (proprie earum memoriam) per carmina lenierunt. Nam jam in remota heroum atate carmina victoribus accini mos fuit.

85 Θῆκεν. ἦν γε μὰν ἐπικάρμιος ὕμνος
 Δὴ πάλαι, καὶ πρὶν γενέσθαι
 Τὰν Ἀδράστου τὰν τε Καδμείων ἔριν.

Non minus alienum Pauwii acumen referentis ad epodum Odæ. Aliæ edd. omnes ἰπ' αἰδαῖς (pro διὰ αἰδῶν). Sententiam et alibi frequentavit: etiam Isthm. viii. pr. 85. ἦγε μὰν Ald.

N E M E A.

ΕΙΔΟΣ 9'.

ΧΡΟΜΙΩ ΑΙΤΝΑΙΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

CHROMIUM [Agesidami f. v. Nem. i. *Ex Schedis.*] pronuntiat victorem in Pythiis Sicyoniorum, et hinc dignum carmine 1 — 17. deflectit ad Adrastum, qui ea instituerat. — 61. Bona vota pro Ætnæis. — 79. Inter fortes eorum viros est Chromius. — 103. Inde redit ad victoriam, eamque laudibus ornat.

Δωδεκάς á.

ΚΩΜΑΣΟΜΕΝ παρ' Ἀπόλλω-
νος Σικυώνοδε, Μοῖσαι,

Tria quæ sequuntur carmina non ad Nemeonicas scripta esse, et per se patet inspicienti, et notatum est a vetere quoque Grammatico ad pr. hujus hymni; idem adjicit: διὸ πεχωρισμέναι φέρονται. Erant ergo hymni hi olim, in libris, distincti a ceteris, et in hunc locum venerant forte, quod librarius aliquis suo Nemeorum codici vacante spatio in fine eos attexerat. Videntur autem, mea opinione, ad ἐγκώμια pertinere, quæ Pindarus scripserat. Chromius idem, ad quem Nem. prima scripta, victor quadrigis in Pythiis Sicyone celebrari solitis, a Clisthene

1. E Pythiis Sicyone habitis πῶμος bem Ætnam.
victoris ducitur in Siciliam ad ur-

- Τὰν νεοκτίσταν ἐς Αἴτναν,
 Ἐνθ' ἀναπεπταμέναι
 5 Ξείων νενίκανται Δύραι,
 Ὀλβιον ἐς Χρομίου
 Δῶμ'. ἀλλ' ἐπέων γλυκὺν ὕμνον πρᾶσσετε.
 Τὸ κρατήσιππον γὰρ ἐς ἄρμ' ἀναβαίνων,
 Ματέρι καὶ διδύμοις
 10 Παίδεσσιν αὐδὰν μανύει,
 Πυθῶνος αἰπεινᾶς ὁμο-
 κλάροις ἐπόπταις.

Δ. β'.

Ἔστι δέ τις λόγος ἀνδρώ-
 πων, τετελεσμένον ἐσλὸν

circa Ol. l. 50. institutis. v. Pansan. x. 37. et Schol. ad v. pr. Referebatur tamen eorum origo ad Adrastum: vide v. 20. sqq. Ita enim poetæ sibi solebant aditum ad veteres fabulas intexendas parare, et ita factum esse arbitrator, ut tam incerta ac varia ludorum origo tradita sit. 3. *eis* A. edd. vett. Emendavit vir doctus in marg. Brubach. et hinc Schmid. 4, 5. ἀναπιπλαμέναι ξείνων, completa hospitibus exceptis, Schmeidlerius cum Phil. Melanchthone, parum scite, et adverso metro, nam πλα longum ex ἀναπιπλημέναι. et erat ξείνων νενίκανται jungendum: ἤσσηται ὑπὸ τῶν ξείνων sc. παντὶ ἴκυσται ξίνω καὶ οὐδένα ὑπελαύνουσαι (f. ἀπιλ.), admittunt hospites, adjuncta notione magnæ multitudinis; hactenus hæc paullo audacior forma ferri potest. Pauw tamen non ineleganter emendat μιμύκανται. uti portæ, quæ aperiuntur, *mugire*, βοῶν, dicuntur: modo de μιμύκημαι constaret, an usu habitum sit. Notum illud Homericum: Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανῷ, εἰς ἔχον ὦραι. Attamen νενίκανται etiam ap. Theocr. xvi. 15. occurrit. 10. αὐδὰν μανύει, hymnum annuntiat Latonæ ejusque liberis, ex victoria. Nescio quid Schol. spectet: τῆς τε Λατοῦ τὸ θαυμάζισθαι δίδωσι.

5. Δύραι νενίκανται (ὑπὸ) ξείνων, ut in illo: victæ patiuntur fores, multitudine ingredientium. ἀναπιπταμέναι de hospitalitate; etiam in vulgari oratione. Cic. Verr. iv. 2. hujus domus—nostris hominibus apertissima maximeque hospitalis.

10. αὐδὰν μανύει, hymnum ordiendum

esse significat in honorem Latonæ et liberorum victor currum conscendens.

13. Carmen hoc antiquum est, quod attigerat Nem. iii. 50. et forte idem Pyth. ix. 167. seq. 15. χαμαί, humi abjectum? nam χαμαί sub terra conditum esse nequit.

- 15 Μὴ χαμαὶ σιγαῖ καλύψαι.
 Θεσπεσίᾳ δ' ἐπέων
 Καύχας ἀοιδὰ πρόσφορος.
 Ἄλλ' ἀνὰ μὲν βρομίαν
 Φόρμιγγ', ἀνὰ δ' αὐλὸν ἐπ' αὐτὰν ὄρσομεν
 20 Ἰππείων ἄθλων κορυφὰν, ἅτε Φοῖβω
 Θῆκεν Ἄδραστος ἐπ' Ἄ-
 σωποῦ ῥέεθροις· ὧν ἐγὼ
 Μνασθεῖς, ἐπασκῆσω κλυταῖς
 Ἡρώα τιμαῖς.

Δ. γ'.

- 25 Ὅς τότε μὲν βασιλεύων
 Κεῖθι, νέαισί δ' ἑορταῖς
 Ἰσχύος τ' ἀνδρῶν ἀμίλλαις
 Ἄρμασί τε γλαφυροῖς
 Ἄμφαινε κυδαίνων πόλιν.
 30 Φεῦγε γὰρ Ἀμφιάρη-

17. πρόσφορος καύχας jungi nequit. πρόσφορος, προσφερέμενος Θεσπεσίᾳ ἀοιδῶν ἐπέων καύχας conj. Oxonienses. Sed πρόσφορος recte Schol. τοικυῖά ἐστιν. ἴση καύχας erunt καυχώμενα et ἀοιδῆ ἐπέων ornate pro simplici ἴση. ita ἀοιδῶν Θεσπεσίᾳ ἐπέων καύχας πρόσφορός ἐστιν, est: rem præclare gestam aquum est carmine celebrare. Facendum tamen vel sic, orationem esse valde circumductam. Præstat Benedicti emendatio καύχαις pro καυχῆσειν, ἔργοις, ἐφ' οἷς ἕξεισι καυχᾶσθαι. Habet καύχη formam, quæ est in βλάστη, βλάστησις, ἄνθη, ἄνθησις. cf. Toup. Emendat. in Suidam tom. i. pag. 87. πρόσφορος, debitus, conveniens (ut modo Nem. viii. 82.) scil. τῶ ἰσθλῶ. 19. ὄρσομεν Schmid. idque metrum haud dubie exigit pro ἔρσομεν. 20. ἀίθλων per synizesin efferendum; cur igitur non scribimus ἄθλων?

17. Convenit carmen rebus præclare gestis. vid. Var. Lect.

18. Ἄλλ' ἄνῳρσομεν, igitur. 22. ἰπ' Ἄσωποῦ ῥέεθροις; Sicyone. 24. Proprie ἐπασκῆν τιμὰς ἤρωος, elaborare honores, laudes.

29. ἀμφαινε πόλιν, ἰμφανῆ ἰποίησιν.

30. Adrastus Talai f. in seditione civium fugatus ab Amphiarao Oiclis f. consanguineo suo Sicyonem venerat, ubi Polybus filiam et regnum ei tradidit. v. Schol. et Herodot. v. 67. sq. 32. ἀρχοὶ δέ. exciderat adeo regno Argivorum stirps Talai.

ὄν τε θρασυμήδεα καὶ δεινὰν στάσιν,
 Πατρίων οἴκων ἀπό τ' Ἄργεος. ἀρχοὶ
 Δ' οὐκ ἔτ' ἔσαν Ταλαοῦ
 Παῖδες, βιασθέντες λύα.
 35 Κρέσσω δὲ καππαύει δίκαν
 Τὰν πρόσθεν ἀνήρ.

Δ. δ'.

Ἄνδροδάμαν τ' Ἐριφύλαν,
 Ὀρκιον ὡς ὅτε πιστὸν,
 Δόντες Οἰκλείδα γυναιῖκα,
 40 Ξανθοκομῶν Δαναῶν
 Ἦσαν μέγιστοι. καί ποτ' ἔς
 ἑπταπύλους
 Θήβας στρατὸν ἄγαγον ἀνδρῶν, αἰσιῶν

32. πατέρων Ald. πατρῶν Rom. et seqq. πατρίων Schmidio debetur. Mox v. 34. λύη et λύα, στάσις. v. Hesych. et Etymol. M. h. v. 37. Ἄνδρομίδαν τ' Ald. Rom. Brubach. Morell. Sed emendate ex Schol. Crat. Steph. Schmid. nisi quod sive ab ἀνδροδάμας, αντος, sive ab ὁ ἀνδροδάμας, ου, (v. sup. Nem. iii. 67.) repetiisse videntur. Est vero ab ἀνδρέδαμος, ἢ ἀνδροδάμη. adeoque τ' se junximus: distinximus etiam reliqua curiosius. 39. Οἰκλείδα sphalma typorum Oxon. edit. 42, 43. Legebantur—καί ποτ' ἔς 42. ἑπταπύλους Θήβας 43. ἄγαγον ἀνδρῶν στρατὸν αἰσιῶν οὐ κατ' 44. ἐρίχων ἔδον. Laborant versus, et pes deficit. Schmidius priorem versum mutilum ratus, explevit et refinxit; καί ποτε ἑπταπύλους κριτὸν ἔς Θήβας ἄγαγον στρατὸν ἀνδρῶν, αἰσιῶν Οὐ κατ' ὁ. ὁ. Pauv libros esse expectandos prae se ferens, vitium in solo versu 43. quærit; adeoque locum sic exhibet: καί ποτ' ἔς ἑπταπύλους Θήβας Ἄνδρῶν ἄγαγον στρατὸν . . . αἰσιῶν Οὐ κατ' ὁ. ὁ. Ego, quoad situm vitii, nondum popularem meum Schmidium deserendum esse video, etsi vocem, quam supplet, sine codicum auctoritate nolim admittere. Versus tamen ita dispesco, ut proxime ad veram rationem accessisse mihi videar.

35. Adrastus odia mutua composuit et Amphiarao sororem suam, Eriphylem, in matrimonium collocavit. Hoc γναμικῶς extulit: At enim vir bonus componit jurgia: ὁ κρίσσω ἀνήρ, ὁ ἀγαθός.

39. δόντες sc. Ταλαοῦ παῖδες, Adrastus, Parthenoræus, Pronax, Mecistheus et soror Eriphyle.

43. (κατ' ὁδὸν ἐρίχων οὐκ αἰσιῶν, expeditione infausta, οὐδὲ Κρ.—κελιύθου. et malis cum omnibus. Nota hæc, ut et

Οὐ κατ' ὀρνίχων ὀδόν. οὐδὲ Κρονίαν,
 45 Ἄστεροπὰν ἔλελί-
 ξαίς, οἴκοθεν μαργουμένους
 Στείχειν ἐπώτρυν', ἀλλὰ φεί-
 σασθαι κελεύθου.

Δ. ε'.

Φαινομέναν δ' ἄρ' ἐς ἄταν
 50 Σπεῦθεν ὄμιλος ἰκέσθαι
 Χαλκίοις ὄπλοισιν ἰππέι-
 οῖς τε σὺν ἔντεσιν. Ἴ-
 σμηνοῦ δ' ἐπ' ὄχθαισι, γλυκὺν
 Νόστον ἐρυσάμενοι,
 55 Λευκανθία σώμασ' ἐπίαναν καπνόν.
 Ἐπτὰ γὰρ δαΐσαντο πυραὶ νεογυίους
 Φῶτας. ὁ δ' Ἀμφιάρηι
 Σχίσεν κεραυνῶ παμβία

14. Οὐ κατ' ὀρνίχων ὀδὸν versum esse ordiendum, dubitari nequit. 54. Vi-
 detur Νόστον ἐρυσάμενοι peccare et sensu et metro. Nam ἐρύσειν vel ἐρύσθαι sensu
 trahendi aptum non est, media brevi. Est ῥύσσειν media longa, sed est servare,
 tueri. Benedictus suspicabatur fuisse ὀλεσσάμενοι, per se recte, sed nimio recedens
 a scriptura. ἐρυσάμενοι Pauw emendat, ab ἐρύσειν. quod putes haud dubie tenen-
 dum. *inhibentes, επισχόντες*. At vide, an praesidium sit in Homericō Od. ψ. 244.
 Minerva diem destinuit, ἠὲ—ῥύσατ' ἐπ' Ὀκτανῶ χρυσίδρονον, εὐδ' ἔα Ἰππους ζεύ-
 γνυσθ' ἀκύποδας. 55. λευκανθίαν utraque ed. princeps, et hinc aliae. λευ-
 κανθία recte emendatum a Schmid. praeeunte Scholiasta, qui etiam σώμασ' prave
 legisse videtur. 57. Ἀμφιάρῃ iterum cum signo diaretico vulgo scriptum,
 cum sit h. l. quadrisyllabum. Schmidius Ἀμφιαρῆι refinxit, ut sit ab Ἀμφιαρῆος.
 Equidem nullus dubito, et adhæsisse ex majusculo literarum caractere, et exa-
 randum esse Ἀμφιάρῃ ab Ἀμφιάρῆος. etsi cum Pauwio et ipse miror, hoc maluisse
 Dores pro Ἀμφιάρῆος. Sed et sic sup. Pyth. v. 30. Ἀμφιάρῆος occurrebat : librarii
 an stupore, quis affirmet? mox Nem. x. 92. Παμφάη. Mingarellus etsi probavit
 Ἀμφιάρῃ, conj. tamen Ἀμφιάρῃ- 58. ἰσχίσει.

56. septem rogi, cf. Ol. vi. 54. ἐρυσά- [55. ἐπίαναν. Aliter Æschylus vii. ad
 μιναι νόστον, *inhibentes sibi, sistentes, adeo-* Theb. 589. *Ex Schedis.*
 que privati reditu.

Ζεὺς τὰν βαδύστερον χθόνα,
60 Κρύψεν δ' ἄμ' ἵπποις,

Δ. ε'.

Δουρὶ Περικλυμένου πρὶν
Νῶτα τυπέντα μαχατὰν
Θυμὸν αἰσχυρῆμεν. ἐν γὰρ
Δαιμονίοισι φόβοις
65 Φεύγοντι καὶ παῖδες θεῶν.
Εἰ δυνατὸν, Κρονίαν,
Πεῖραν μὲν ἀγάνορα Φοινικοστόλων
Ἐγγέων ταύταν θανάτου πέρι καὶ ζω-
ᾶς ἀναβάλλομαι ὡς
70 Πόρσιστα, μοῖραν δ' εὖνομον
Αἰτέω σε παισὶν δαυρὸν Αἰ-
τναίων ὀπάζειν,

Δ. ζ'.

Ζεῦ πάτερ, ἀγλαΐαισιν

69. Abrupta lyrici transitio a v. 66. Vulgo ἀναβάλλομαι rejicio, h. prætereo, accipiebant; Pauw *ablego*, nec repeto, nec metuo, quia strenue Phœnices sunt repressi: et sic v. 65. 66. φεύγοντι καὶ π. θ. εἰ δυνατὸν. Κρ. quo nil jejunius. Sed idem arripit quoque Schmidii emendationem: ἀναβάλλω, ο *Jupiter*, *remove quam longissime*. Nihil mutare consultius. v. Not. κίρα est μάχη. est eadem pugna nautica, de qua sup. Pyth. i. 137. sq. ἀναβάλλομαι accipiendum respectu τοῦ αἰτέω. illud deprecatur, παραιτεῖται, ἀναβάλλεται, rejicit, removet; hoc alterum petit. Tum preces fere eadem, quales l. c. Pyth. i. 137. sq. 71. αἰτέω est dissyllabum.

61, 2, 3. πρὶν (αὐτὸν) τυπέντα (κατὰ τὰ) νῶτα δουρὶ Περικλυμένου αἰσχυρῆ-
μιναι (κατὰ) θυμὸν μαχατὰν. ut 87.
θυμὸν αἰχματὰν dixit, fortem.

66. εἰ δυνατὸν ad superiora tractum
jejunam orationem facit. Immo vero
—θεῶν. Εἰ δυνατὸν, Κρονίαν, —ἀναβάλ-
λομαι ὡς πόρσιστα, μοῖραν δὲ εὖνομον αἰτέω
σι—. Si per fata licet, si fas est, ο *Jupiter*,

deprecor, *precibus meis removeo*, (h. pre-
cor ut tu removeas) *quam longissime*
bellum hoc cum Pœnis, contra vero precor,
ut des etc. Hæreo adhuc in ταύταν.
An Pœni tum in apparatu belli contra
Siculos fuere? hoc mihi probabile fit.
Mingarell. simile certamen intelligit,
quale fuit Amphiarai et Periclymeni,
Argivorum et Thebanorum; vix bene.

- Δ' ἀστυνόμοις ἐπιμίξαι
 75 Λαόν. ἐντί τοι Φίλιπποί
 Τ' αὐτόθι καὶ κτεάνων
 Ψυχὰς ἔχοντες κρέσσονας
 Ἄνδρες. ἀπίστον ἔει-
 π; αἰδῶς γὰρ ὑπόκρυφα κέρδει κλέπτεται,
 80 Ἄ φέρει δόξαν. Χρομίῳ κεν ὑπασπί-
 ζων, παρὰ πεζοβόαις,
 Ἴπποις τε ναῶν τ' ἐν μάχαις,
 Ἐκρινεῖς ἀν' κίνδυνον ὀ-
 ξείας αὐτᾶς,

79. Quæ alias φιλοτιμία est, rerum honestarum et pulchri studium, ea hic αἰδῶς esse debet, quatenus turpitudinem et flagitium fugit quis etiam in eo, ne parcat sumtibus ad res præclare gerendas elargiendis. Jungenda putabam κλέπτισται (κατ' ἰκείνα) ἃ φέρει δόξαν. non autem αἰδῶς ἃ φέρει δόξαν. Hoc tamen tuetur metrum; et ἃ debet esse pro ἦ, productum. 80. ὁ φ. Ald. Veteres quidam videntur accepisse locum: Αἰδῶς γὰρ ὑπόκρυφα κέρδει κλέπτεται, ὃ φέρει δόξαν. Pudentum est! fraudulentè dolo mato il, quod laudem affert, subtrahitur, obscuratur, occultatur. 83. ἄν erat. Res ipsa docet, requiri ἀνὰ, quod per ἀν' scribi solet. 84. αὐτᾶς primus Morell. emendavit. Ante corrupte αὐτᾶς.

79, 80. Studium rerum honestarum, quod gloriam affert, quo gloria paratur, clam cedit lucri cupiditati. Vides Αἰδῶ dici pro φιλοτιμία, [ut Pudor Horat. i. 24. C. S. 54. Ex Schedis.] quæ conjuncta est cum verecundia et pudore, ne sumtibus parcere videamur in studiis honestis. κλέπτισται pro νικᾶται ὑπὸ κέρδους, quia ὑπόκρυφα, clanculum, fit, ne alii animadvertant, lucri studio, h. e. ut ne expensas in eas res faciamus, vincuntur studia honesta.

80. Chromio si adstares in præliis, in discrimine pugnae animadverteres, quod gloriae studium eum arriat, instruit, ut vim hostilem propulset. ἔκρινεῖς ἀνὰ κίνδυνον ὀξείας αὐτᾶς, οὐκ ἐν κείνῳ θιδῆ, ἢ Αἰδῶς, (φιλοτιμία) ἔντινι αὐτοῦ θ. α.

82 sqq. Idem color Pyth. i. 147. Præcipuam virtutis gloriam consequu-

tus est Chromius in pugna ad Helorum, ad Syracusas in austrum. Facta hæc pugna esse debuit paucis annis ante Gelonis principatum primo Gelæ, tum Syracusarum, qui ab Ol. lxxii. 2. computari solet. Hippocrates, Gelæ tyrannus, aliis vicinis civitatibus subjugatis, bello quoque petitos Syracusanos vice- rat, Gelone equitatu præfecto: Herodoto auctore vii. 154. et, in Excerptis libri xx. Diodoro p. 558. tom. ii. Wessel. Factam pugnam ad Helorum fl. e. Timæi libro x. docet Schol. ad h. l. In ea insignis fuit opera Chromii. [Vix tamen hanc cladem Syracusanorum memorare potest: nisi f. Chromius alà equitum victor fuit. Debet esse prælium cum Carthaginensibus, ut in Schol. Ex Schedis.]

Δ. ή.

- 85 Οὐνεκεν ἐν πολέμῳ κεί-
να θεὸς ἔντυεν αὐτοῦ
Θυμὸν αἰχματὰν, ἀμύνειν
Λοιγὸν Ἐνναλίου.
Παῦροι δὲ βουλεῦσαι, φόνου
- 90 Παρποδίου νεφέλαν
Τρέψαι ποτὶ δυσμενέων ἀνδρῶν στίχας
Χερσὶ καὶ ψυχᾷ, δυνατοί. λέγεται μὰν
Ἐκτορι μὲν κλέος ἀν-
θῆσαι Σκαμάνδρου χεύμασιν
- 95 Ἄγχοῦ. βαθυκρήμοισι δ' ἀμ-
φ' ἀκταῖς Ἐλώρου,

Δ. ς.

- Ἐνθ' Ἀρείας πόρον ἀνδρω-
ποι καλέοισι, δέδορκε
Παιδὶ τοῦτ' Ἀγησιδάμου
- 100 Φέγγος ἐν ἀλικίᾳ
Πρώτα. τὰ δ' ἄλλαις ἀμέραις

91. ποδὶ omnes vett. Primus emendavit ποτὶ Steph. Scholia docere poterant. Interpuncti post ψυχᾷ cum Pauwio et Schol.

97. Ἀρείας πόρον. Ignotus est, quis ille sit. Etiam Schol. incertum esse ait, utrum Ἀρείας, an Ῥείας, an Ἀριάσπορον sit legendum. Schmid. edidit ἀριᾶς ab ἀραῖς, minurum (Pænorum, nam fuere in Schol. qui pugnam cum Pænis factam esse putarent) trajectum.

99. Τοῦς' Ἀγησιδάμου Mingarell. emend. sed est Doricum Ἄγ.

85. οὐνεκεν est pro οἷ. Non, ut redditum video, cujus rei caussa. [Hanc notam Heynius deleverit.]

86. Æschyl. vii. ad Theb. 411. τὸν Αἰσχύνης θεόνον Τιμῶντα καὶ στυγοῦνθ' ὑπέφθρανας λόγους. Ex Schedis.]

89. Παῦροι δὲ δυνατοί εἰσι βουλιῦσαι, (ἀίς) τρέψαι. possunt consilium inire ad—.

[92. pro: quemadmodum—, ita—. Ex Schedis.]

98. δέδορκεν, illuxit, irradiavit, ut Olymp. i. 152. Mox φέγγος est κλέος.

101—103. Forte non est: alia alio tempore commemorabo; etsi defendas simili loco Pyth. xiii. 146. verum: alia aliis diebus, alio tempore, partim terre partim mari gesta commemorare possim,

Πολλὰ μὲν ἐν κοιλίᾳ
 Χέρσῃ, τὰ δὲ γείτοσι πόντῳ, φάσομαι.
 Ἐκ πόνων δ', οἱ σὺν νεότατι γένωνται
 105 Σύν τε δίκῃ, τελέθει
 Πρὸς γῆρας αἰὼν ἀμέγῃ.
 Ἴστω λαχῶν πρὸς δαιμόνων
 Θαυμαστὸν ὄλβον.

Δ. Ι.

Εἰ γὰρ ἅμα κτεάνοις πολ-
 110 λοῖς ἐπίδοξον ἄρηται
 Κῦδος, οὐκ ἔτ' ἐστὶ πόρσῳ
 Θνατὸν ἔτι σκοπιᾶς
 Ἄλλας ἐφάψασθαι ποδοῖν.

106. ἰὼν Ald. Rom. sed emendavit Crat. puto ex Schol. Est iterum ἡ αἰὼν, ut sup. Pyth. v. 8. ἀμέγῃ ab ἄμεγρος, ἡμεγρος, non, ut unus ex Schol. ab ἡμέγῃ, dies, etsi vel sic magnifica sententia procedit, aliena tamen. ἀμέγῃ vitiose Ald. 111. οὐκ ἔτ' vitiosum esse in promptu est, et metro monente, et sequente altero ἔστι. Schmid. conj. οὐκ αὐτ'. Pauw. οὐκ ἔξῃσσι vel οὐκ ἔνισσι. Supra Pyth. x. 42. in simili fere sententia εὐπω erat. Possunt alia substitui, πρὸσω Ald. vitiose.

commemoranda habeo. φάσομαι pro φαίην ἔν. [Immo: aliis quoque—non nego, concedo, φημί. Attamen maxime delectant, maxima gloria provenit ex juvenilibus. Ex Schedis.]. Mox σύν τε δίκῃ, ut nunc interpungitur: quæ gesta sunt in juventute et in causa justa. Mira hæc ἀκρίβεια in laudibus potentium hominum! Fuisse putabam a Pindaro profectum: ἐκ πόνων δὲ, οἱ σὺν νεότατι γένωνται, σύν τε (l. σύν γε) δίκῃ τελέθει πρὸς γῆρας αἰὼν ἀμέγῃ. jure meritoque jucunda fit vita. Pyth. ix. 170. αἰνῶν—παντὶ θυμῷ σύν τε δίκῃ. Sentio tamen inesse sic quoque aliquid otiosi; et τε post σύν revocat me. An fuit σύν τύχῃ? cum successu, ut Isthm. viii. 149.

ἀγῶν σὺν τύχῃ.

104. σὺν νιότητι pro ἐν, Mingarell. juvenili audacia, ergo et σὺν δίκῃ pro ἐν δίκῃ, δικαίως.

107. Junge ἴστω λαχῶν, pro σὲ λαχεῖν. Nota forma passim illustrata, nuper a viro doctiss. Scheidio de Analog. Gr. L. p. 463. Sciat is, cui vitæ illa jucunditas obtingit, se consequutum esse mirabilem felicitatem divinitus. Nisi ad Agesidami filium, v. 99. Chromium referre placet. [Certe et 109. εἰ γὰρ ille—. Ex Schedis.]

111. οὐκ ἔστιν, οὐ δυνατὸν ἔστιν, αὐτὸν θνητὸν (ὄντα) ἐφάψ. De formula loquendi cf. sup. ad Ol. iii. extr.

- Ἄσυχίαν δὲ φιλεῖ
 115 Μὲν συμπόσιον· νεοθαλῆς δ' αὖξεται
 Μαλθακᾶ νικαφορία σὺν αἰοιδᾶ.
 Θαρσαλέα δὲ παρὰ
 Κρητῆρα φωνὰ γίνεται.
 Ἐγχιρνάτω τίς μιν, γλυκὺν
 120 Κώμου προφάταν·
 Δ. ιά.
 Ἄργυρέασι δὲ ναμά-
 τω φιάλαισι βιατὰν
 Ἄμπέλου παῖδ'· ἄς ποθ' ἵπποι
 Κτησάμεναι Χρομίᾳ
 125 Πέμφαν δεμιπλέκτοις ἄμα
 Λατοῖδα στεφάνοις
 Ἐκ τᾶς ἱερᾶς Σικυῶνος. Ζεῦ πάτερ,
 Εὐχομαι ταύταν ἀρετὰν κελαδῆσαι

114. Ἄσυχία Crat. in marg. ex Schol. ed. Rom. sphalmate. Scriptum esse debuit Ἄσυχία. 121. ναμάτω vet. edd. Emendavit Morell. et Steph. præeuntibus Scholiis. 125. Pro ἄμφι, ἄμα cum Schmidio et Pauwio ex Schol. esse legendum, metrum iambicum et sententia suadet.

114, 115. *Ut convivium decet hilaritas, sic victoriam hymnus.* Sententias autem ita attemperavit: *Convivium desiderat jucunditatem, nam ἄσυχία h. l. synonymum letitiae, hilaritatis; at recens victoria augetur (victoria pro sensu victoriae, gaudium ex illa) jucundo cantu. Fit autem cantus tanto alacrior, si crater apponitur. Hunc igitur statuat aliquis; γλυκὺν κώμου προφάταν, σρονητην ὄντα τοῦ ἔμνου, cum in convivio propinatur ante hymnum exordendum. Non vero mirum, hymnos in victores non modo in pompa cani solitos, sed repetitos quoque esse inter epulas.*

123. In Pythiis Sicione ἀῖλα φιάλαι

ἀργυραῖ. conf. Nem. x. 80.

128. Sic nunc reddo: *utinam hanc victoriam (ἀρετην, ut sæpe,) carmine celebrem σὺν Κάρισσι, faveatibus Gratiis (pro Musis), καὶ τιμαλφῶν λόγοις [carmini huic. Ex Schedis.] νίκαν ὑπὲρ πολλῶν, et utinam consequar victoriam, h. præstem carmine aliis, laudando ex merito: nam hoc est ἀκοντίζειν ἀγχιστα σκοποῦ Μοισῶν, de laudibus justis et ex re et facto petitis, non immodicis nec tenuibus. Hæc jam sæpe vidimus, ut modo Nem. vi. 45. sq. [At τιμαλφῶν est alias τιμῶν ut Æschyl. Eumen. 623. 804. Estne ornare victorem s. victoriam laudibus? Ex Schedis.]*

Σὺν Χαρίτεσσιν, ὑπὲρ
 130 Πολλῶν τε τιμαλφεῖν λόγοις
 Νίκαν, ἀκοντίζων σκοποῦ
 Ἄγχιστα Μοισᾶν.

131. νικᾶν vett. edd. et olim quoque librorum partem hoc habuisse, Scholia docent: τιμαλφεῖν τε λόγοις (ἀριτᾶν) ὑπὲρ πολλῶν νικᾶν. Verius tamen νίκαν cum Crat. et Steph. ac Schmid. Pauwioque legitur, ὑπὲρ πολλῶν scil. ἄλλων Chromiūm celebrantium. De futuro Como hæc a v. 128. idem Pauw accipit. quidni de præsentī hoc? κειλαθῆσαι habet locum τῆ κειλαθηκίαι. νίκαν etiam Scholiastæ legebant, sed alter νίκαν ἀκοντίζων jungit, alter ἀκοντίζων Μοῖσαν invenerat: quod nescio an Pindaricum sit. Nec videtur ἀκοντίζειν, βάλλειν, ἔπιτσι, Μοῦσα ipsa dicenda esse. Sed σκοπὸς Μοῦσᾶν expeditum sensum habet.

N E M E A.

ΕΙΔΟΣ 1.

ΘΕΙΑΙΩ ΠΑΙΔΙ ΟΥΛΙΟΥ,

ΠΑΛΛΙΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

COMMÉMORAT plures de Argis fabulas, quas tractare possit tanquam παλαιὰ Argivorum κλέα, tandemque in victore subsistit. — 39. Ejus victorias commendat, optatque tandem, ut etiam Olympicam consequatur. — 68. Inde laudes victorum ex ea gente, — 90. in quibus Pamphaes fuit, ad quem Dioscuri deverterunt; quibus memoratis ad fabulam de Dioscuris ipse devertitur.

Σ. α'. Κ. ιά.

ΔΑΝΑΟΥ πόλιν, ἀγλαο-
δάκων τε πεντήκοντα κορᾶν, Χάριτες,
Ἄργος, Ἥρας δᾶμα θεοπρεπέες, ὑ-
μνεῖτε. φλέγεται δ' ἀρεταῖς

Thiæus, Uliæ f. Argivus, victor Hecatombæis, qui Junoni Argis celebrabantur Iudi. 1, 2. ἀγλαο- θρόνων Schol. præfixum habet interpretamentum. Sic ὑθρονος, ὑψίθρονος. pertinet ad dignitatem, genus regium vel divinum, ut ἔνασσα.

4. ἀρεταῖς, argumentis laudum, decoribus.

- 5 Μυρίαις, ἔργων θρασέων ἔνεκεν.
 Μακρὰ μὲν τὰ Περσέος ἀμ-
 φὶ Μεδοίσας Γοργόνος.
 Πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ κατὰκισθεν ἄστη
 Ταῖς Ἐπάφου παλάμαις.
 10 Οὐδ' Ὑπερμνήστρα παρεπλάγχθη, μονό-
 ψαφον ἐν κολεῷ κατασχοῖσα ξίφος.

A. á. K. íá.

- Διομήδεα δ' ἄμβροτον
 Ξανδὰ ποτε Γλανκῶπις ἔθηκε θεόν.
 Γαῖα δ' ἐν Θήβαις ὑπέδεκτο, κεραι-
 15 νωθεῖσα Διὸς βέλεσι,
 Μάντιν Οἰκλείδαν, πολέμοιο νέφος.
 Καὶ γυναῖξιν καλλικόμοι-
 σιν ἀριστεύει. πάλαι
 Ζεὺς ἐπ' Ἀλκμήναν Δανάαν τε μολῶν τοῦ-
 20 τον κατέφανε λόγον.

6. τὰ Περσέος metrum choriambicum postulat. Erat Περσέως. At Schmidius reliqua cola æmulatus, etiam τοῦ Π. rescribat; est tamen syzygia trochaica. 8. Laborat haud dubie metrum. Schmidius: πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ κατὰκισθεν ἄρ' ἄστη. Sed ἀκτ pro brevi positum vix admittas. Pauv: Αἰγύπτῳ κατὰ κίσειν ἄστη sc. Argos, quæ et verss. sqq. 17, 18. intelligenda. Fuit, puto, πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ κατὰκισθεν ἄστη. 10. παρεπλάγχθη Ald. conf. ad Ol. vii. 57. παρεπλάγχθη vitium e'l. Οχον. 16. Ὀϊκλείδαν etiam hic intempestive vulgo ante Schmid. 19. Ἀλκμάναν ediderant. At alibi Ἀλκμήναν, ut et in Theocrito. Syllabam in fine deficientem bene explevit Schmidius: τοῦ- τον κ. λ. Pauv vel sic vel τόν- δι. hanc famam, laudem, declaravit. Erat—μολῶν 20. τὸν κατέφανε λόγον.

6. μακρὰ, πολλὰ, longam narrationem præbent.

[9. v. Apollodor. ii. 1. 54. Ex erroribus Io venit in Ægyptum et Ephrimum h. Apin gignit: qui ex Memphi, filia Nili, suscipit Libyam et condit Memphin. Ex Schedis.]

10. Hypermnestra sola sponsum non jugulando, μονόψαφον ξίφος ἐν κολεῷ κατασχοῖσα (h. μόνη. Etiam Æschylus Suppl. 378. voce sic utitur.) rectum tenuit. Mox 16. Amphiarus puguator πολέμοιο νέφος, pugna procella.

[20. λόγον, ἔπαινον. Ex Schedis.]

Πατρὶ δ' Ἀδράστοιο Λυγχεῖ τε Φρηνῶν
Καρπὸν εὐθείᾳ συνάρμοξεν δίκᾳ.

E. á. K. 1β'.

Θρέψε δ' αἰχμᾶν Ἀμφιτρυ-
ωνος. ὁ δ' ὄλωσ' φέρτατος

25 Ἴκετ' ἔς κείνου γενεάν.

Ἐπεὶ ἐν χαλκίοις ὄπλοις

Τηλεβόας ἔναρξεν, οἱ

Ἄψιν εἰειδόμενος

Ἀθανάτων βασιλεὺς αὐλὰν ἐσῆλθεν,

30 Σπέρμ' ἀδείμαντον φέρον

Ἡρακλέος οὐ κατ' Ὀλυμπον

Ἄλοχος Ἡἄ Τελείᾳ

23. Θρέψεται δ' Ald. Θρέψε δ' Rom. et seqq. Schmidius interpolavit metrum primum colorum epodi: et hic v. 23, 24. Θρέψε τᾶν δ' αἰχμᾶν Ἄ. etc. Quid Oxonienses spectarint in Θρέψιν δι, me fugit. Metricum (τὸ á, ἐπιχορηγιατικὸν διμίστρον ἀκατάληκτον. τὸ β, Ἴωνικὸν διμίστρον καταληκτικόν.) sequitur Pauw: Θρέψε δ' αἰχμᾶν Ἀμφιτρυ-ωνος· ὁ δ' ὄλωσ' φέρτατος. [v. Hermann. ad Orph. p. 788. sq. Ex Schedis.] 26. Vulgo ἰπὶ καὶ ἰν. καὶ sensui et metro adversum expunxerat jam Schmidius, probante Pauw. Porro scribas licet χαλκίῳ, quorsum enim χαλκίῳ, ut synizesis fiat? Post γενίαν sententiam finimus. 27. ἔναρξιν. τί οἱ Ald. et Rom. Emendavit Ceporinus: ἔναρξιν, οἱ, quem sequutus est Stephanus et Oxonienses, codicum lectionem exhiberi sic arbitrati. At Schmidius ad Rittershusii voluntatem ἔναρξίντι ex vetere lectione refigit. Pauw conjicit fuisse olim lectum ἔναρξιν τοι πρό ἔναρξιν γ' οἱ cum fulcro. Præstat cum Mingarello, continuata sententia ad ἔναρξιν, τῷ refigere.

21, 22. [sc. τὸ Ἄργος. Ex Schedis.] Ad Argos referendum et ad discordiam inter Talaum et Lynceum, qui Danao socero successerat: quos composuerunt, amicitia junxerunt, Argivi ad justitiam, (σὺν) δίκᾳ εὐθείᾳ. Dixit καρπὸν Φρηνῶν, φρένας καρπίμους, εὐκάρπους, pro mente matura, prudentia. Ad rem cf. Nem. ix. 35.

23. Aluit quoque Argos Amphitryonem pugnatorum. Sic αἰχμᾶ inf. Isthm. v. 42.

24. Jupiter venit in ejus domum; ejus familia iniecit Herculem.

31. Interpungi potest: οὐ κατ' Ὀλυμπον ἄλοχος Ἡἄ, Τελείᾳ κατὰ ματέρει βαίον·σ', ἔστι, κάλλιπτα θεῶν. cuius uxor Hebe est, dea pulcherrima, assidens, πάριδρος Junoni. Ut nunc est, erit παραβαίνουσά ἴσσι pro παραβαίνουσα, πάριστι. De epitheto Τελείας, pronuba, nunc non laboramus; illustrantur multi, etiam Ruhnken. ad Timæum p. 224.

Παρὰ μάτρεϊ βαίνοι-
σ' ἔστι, καλλίστα θεῶν.

Σ. β'. Κ. ιά.

- 35 Βραχύ μοι στόμα πάντ' ἀνα-
γήσασθ', ὅσων Ἀργεῖον ἔχει τέμενος
Μοῖραν ἑσλῶν. ἔστι δὲ καὶ κόρος ἀν-
δρῶπων βαρὺς ἀντίασαι.
'Αλλ' ὅμως εὐχορδον ἔγειρε λύραν,
40 Καὶ παλαισμάτων λάβε φρον-
τίδ'. ἀγών τοι χάλκεος
Δᾶμον ὀτρύνει ποτὶ θυσίαν Ἡ-
ρας ἀέθλων τε κρῖσιν
Οὐλία παῖς ἔνθα νεκάσαις δις ἔ-
45 σχεν Θειαῖος εὐφόρων λάδαν πόνων.

40. πάλης ἄθλων Schmid. perperam pro παλαισμάτων. 42. Metrum syl-
labum desiderat. ποτὶ τὴν θυσίαν Schmidius. Elegantius Pauw: ποτὶ βουθυ-
σίαν. 44. Ἀλία et in argumento Ἡλίου Ald. 45. Etiam εὐφόρων
olim lectum ex Schol. patet, h. εὐφραντικῶν. Sed εὐφόρων exquisitius. faciles la-
bores, ubi victoria celeriter obtigit: exponit Pauw. immo omnino felices. conf.
Nem. vii. 107. sq.—46. Vulgo accip. πῶρ' pro ποτὶ, πρὸς, "Ελ-.

35. Βραχύ μοι στόμα. Nec potest esse h. l. facultas poetica, nec, ut oppositum sit, dictio grandis et magnifica, (ut cum Horatio Pindarus ruit ore profundo; vel ut os magna sonaturum;) sed aut vox aut oratio non sufficit ad omnia exponenda, h. e. angustum nimis carmen mihi est ad exponendum, ἀναγέσασθαι, ὥστε διηγέσασθαι, [Ol. ix. 120. praeire, enarrare. Ex Schedis.] quot decora, laudes, memorabilia laudum argumenta (ισλά) Argos habeat. Idem Isthm. i. 87. hæc ἀφαιρεῖται βραχὺν μέτρον ἔχων ὕμνος.

37. κόρος. Est quoque invidia in magnis laudibus metuenda: Ambigua est verborum junctura: acquiesco in huc: ἔστι βαρὺς πρὸς τὸ ἀντίασαι αὐτῶν

VOL. I.

τινὰ vel τοῖς ἀντίασαι αὐτῶν. Usus infinitivi frequens, ut inf. 90. De voce v. ad Ol. ii. 173.

39. ad se. 40. λάβε φροντίδα h. μελίτην, de carmine, meditare, h. cane celebra cantu certamen luctæ, adeoque victoriam.

41. ἀγὼν χάλκεος propter clipeum pro præmio datum in his Ἡραίοις. v. sup. Ol. vii. 152. Pausan. ii. 24. cf. Spanh. ad Callim. l. p. 35. Mox victor periodicus vicit "Ελλανα στρατὸν, turbam concertantium: vide sup. Pyth. xi. 75.

[45. εὐφόρων. l. propter successum. l. robur reddit victoriam facilem. Ex Schedis.]

3 I.

A. β'. K. ιά.

Ἐκράτησε δὲ καὶ ποδ' Ἑλ-

λανα στρατὸν Πυθῶνι, τύχα τε μολῶν

Καὶ τὸν Ἴσθμοῖ καὶ Νεμέᾳ στέφανον

Μοῖσαισὶ τ' ἔδωκ' ἀρόσαι,

50 Τρεῖς μὲν ἐν πόντοιο πύλαισι λαχῶν,

Τρεῖς δὲ καὶ σεμνοῖς δαπέδοις

Ἐν Ἀδραστείῳ νόμῳ.

Ζεῦ πάτερ, τῶν μὲν ἔραται φρενὶ, σιγᾷ

Οἱ στόμα. πᾶν δὲ τέλος

55 Ἐν τιν' ἔργων. οὐδ' ἀμόχθω καρδία,

Προσφέρων τόλμαν, παραιτεῖται χάριν.

E. β'. K. ιβ'.

Γνώτ' αἰεὶδω θεῶ τε

49. [malim τ' del. Μοῖσαισιν. Ex Schedis.] 52. νομῶ Schmidius cum Didymo rescripsit, in ditione Adrasti: nam in ea Nemea fuit. Reliqui νόμῳ, quod et Schol. interpretatur, nec male, ex Adrasti instituto: qui primus ludos Nemeae habuit, cum ad Thebas proficisceretur. Pauw cum Mingarello malit: Ἀδραστίῳ νομῶ, ut in δαπέδοις Ἄδρ. νομοῦ sit. 55. τῶν μὲν vulgo adversus metrum. τῶν γε μὲν Schol. ad pr. carminis. unde Schmid. τῶν μὲν dedit, Pauw. etiam τῶν μὲν γ'. 57, 58. Utrumque colon male affectum. Schmidius: Γνώτ' αἰεὶδω τὴν

46. ἐκράτησε δὲ καὶ ποιεῖ (κατὰ τὸν Ἑ. σ., μολῶν τε (σὺν) τύχα (ἐκράτησε) καὶ τὸν Ἴ. καὶ Ν. στέφανον, ἔδωκε τε ταῖς Μοῖσαισιν ἀρόσαι. Accipiendum sic ἀρόσαι absolute, ut jam esset ipsis, quo ararent agrum suum, et colerent, ad proventum laudum, qui inde nasci et efflorescere debebat.—De agro Musarum revoca in animum P. vi. 2. N. vi. 56. κρατιῶν τὸν στέφανον, ut νεκρῶν v. 9. parum tamen placet, cum præcesserit κρατιῶν στρατός. Forte præstat interpungere: τύχα τε μολῶν καὶ, etiam, τὸν—στέφανον Μοῖσαισιν

ἔδωκε ἀρόσαι, Τρεῖς μὲν—Τρεῖς δὲ etc. τύχα. plene Isthm. viii. 149. σὺν τύχα. fausto eventu, ut victor esset. Isthm. iv. 52. ἔστι καὶ ἀφάνεια τύχας, victoriae. λαχῶν. v. ad Nem. vi. 106. [ter victor in Isthmiis, ter in Sicyonis. Ex Schedis.] 55-61. Tacitis votis expetit victoriam Olympicam. 54. Successus omnis certaminum est ἐν τιν', παρὰ σοῖ. 55. οὐδὲ παραιτεῖται. Grammatici volunt esse αἰτιῦται παρὰ σοῦ. At Pindarus ait: premit sua vota: non autem deprecatur, refugit, decus ex (Olympico) certamine

- Χῆς τις ἀμιλλᾶται περι
 Ἐσχάτων ἀέθλων κορυφαῖς.
 60 Ἵπατον δ' ἔσχεν Πῖσα
 Ἡρακλέος τεθμόν. ἀδεῖ-
 αῖ γε μὲν ἀμβολάδαν
 Ἐν τελεταῖς δις Ἀθαναίων μιν ὀμφαῖ
 Κώμασαν. γαῖα δὲ καυ-
 65 Δείσα πυρὶ καρπὸς ἐλαίας
 Ἐμολεν Ἡρας τὸν εὐά-
 νορα λαὸν, ἐν ἀγγέων
 Ἐρεσιν παμποικίλοις.

Σ. γ. Κ. ια'.

Ἐπεται δὲ, Θειαῖε, μα-

Θιῶ τι τῶ Θ' ὄστις ἄ. π. Pauw (v. ad v. 23, 24.): Γνώστ' αἰῖδα Θιῶ τε, καὶ ἔς Της ἄ. π. Scilicet Θιῶ unam facit syllabam. Felicius conjectavit Mingarell. Γνώστ' αἰῖδα Θειαῖω X' ὄστις — 59. κορυφᾶς Schmid. quem vide, probante Pauwio. Oxonienses repugnant, at parum firmant κορυφαῖς. Dicendum erat, Pindarum amare non modo pluralem numerum, sed insolentiore quoque casum: ut Ol. xiii. 64. Δηρίομαι πόλιν περι πλῆθει καλῶν. 63. γὰρ pro μιν prave Ald. 64, 65. Vocibus γαῖα δὲ καυδείσα deficit iota subscriptum in vett. edd. ante Morellium. 67. ἀγγέων pronuntiandum binis syllabis. 69. sq. Locus impeditus. Simplicissimum et sensui accommodatissimum est: τιμὰ εὐάγων ἔπι-

πρα ἰγναυία, cum satis animosus sit, προσφίρων τόλμαν pro ἔχων. (scil. sed pudore ac metu, ne excidat prioribus decoribus ex Pythiis, Isthiniis et Nemeis.) Novit hæc, quæ dicere volo, cum ipse deus (immo Thiaeus, v. V. L.), tum ii, qui summa certamina adeunt. Mox v. 60. ἔσχι. Ἐψιστος ἀγῶν δ' Ὀλύμπιος, institutus ab Hercule: Ol. iii. 20. et al.

61-68. Panathenæis vicit et præmium hydriam figulinam theæ æræ affabre sculptæ inclusam, oleo ex oleo sacra plenam reportavit [domum, Argos. Ex Schedis.]. v. Schol. Portabatur autem

vas in pompa victoris. κώμασαν, celebrarunt victorem hymno.

69. Subsisto in hoc: ὦ Θειαῖ, ἔστιναί (σοι) τιμὰ εὐάγων θαμάκις σὺν Χαρίτισσι καὶ Τυνδαρίδαϊς (κατὰ, διὰ) πολύγνωτον γένος ματρῶν ὑμετέρων. Thiaæ, clara progenies, est tibi gloria ex felici sæpe certamine, faventibus Musis et Dioscuris, per totum genus avunculorum maternorum; e quibus statim memorantur Thrasyclus et Antias. Mox 76. Argos dicitur inclaruise νικαφοραῖς [quatuor victoriis Isthiniis et Nemeis. Ex Schedis.] sc. αὐτῶν, majorum Thiaei maternorum.

70 τρώων πολύγνωτον γένος ὑμετέρων

Εὐάγων τιμὰ Χαρίτεσσί τε καὶ
Σὺν Τυνδαρίδαισι θαμάκις.

Ἄξιωθεῖην κεν, ἐὼν Θρασύκλου

Ἄντία τε ζύγγονος, Ἄρ-

75 γεῖ μὴ κρύπτειν φάος

Ὀμμάτων. νικαφορίαις γὰρ ὅσαις ἰπ-
ποτρόφον ἄστν τὸ Προί-

τοιο θάλλησεν, Κορίνθου τ' ἐν μυχοῖς,

ται θαμάκις (κατὰ τὸ γένος πολύγνωτον ματρῶων ὑμετέρων. Victiciarum gloria fre-
quens sequitur (per) nobile genus maternorum tuorum cognatorum. σὺν X. καὶ T.
Musis et Dioscuris propitiis. aut ἔπιταί (σοι) adest tibi, est tibi. Substituit
illud κατὰ etiam Schol. Sane expedita magis foret sententia, si pro γένος lege-
retur γέρας, appositum εὐάγων τιμὰ. Possis jungere ᾧ Θειαῖ, πολύγνωτον γένος.
Sed est durum hyperbaton. At Schmidius statim reponit, ἔπιται—πολυγνώτω
γένει. Pauw omnes in his cæcure præfatus, sic ordinat: ἔπιται—ὑμετέρων,
Εὐάγων τιμὰ Χαρίτεσσί τε καὶ Τυνδαρίδαισι θαμάκις. Sequitur vero ordine, post te
commemoratum, ο Thææ, maternorum vestrorum genus illustre, honos certaminum ve-
nus Gratiis et Τυνδαρίδαισι sæpe. Ultima quidem non satis assequor, nec ille, quod
toties viris criticis accidere solet, interpretatione admodum felix et εὐστοχος.
Pauwii lectionem sequitur Mingarellus: ἔπιται, congruit, (laudat Ol. xiii. 67.
Nem. xi. 56. iii. 49. i. 41. Pyth. iii. 150.) non dissimile tibi est, ο Thææ, illustre genus
maternorum horum majorum. Versum ante oculos habuit Eustath. cum notaret, μά-
σθρας Pindarum dixisse γοίας μηρός. pag. 316. 15. 71. εὐάγων. Si ab
ἀγών ductum est, ut sit ἐν τοῖς ἀγῶσι ἐν ἀγωνισθεῖς, dicas: quidni εὐάγων scribi-
tur? Scilicet eodem modo, ut ab αἰῶν est εὐαίων, erit εὐάγων. Jungo autem εὐά-
γων θαμάκις, sæpe victoris illustrata gloria. εὐαγῶν, ab εὐαγής, agilis, Benedictus
scripsit. De hac voce v. Musgrav. ad Eurip. Suppl. 654. σὺν Χαρίτεσσι, ut σὺν
θεῶ, σὺν θεοῖς et passim alia: diis iuvantibus, faventibus. 72. Edebatur: Τυν-
δαρίδαισι θαμάκις. Colen, quod quivis facile deprehendat, laborat. Τυνδαρίδαισι
Oxonenses intulerant ex Aldo: quo consilio aut iudicio, equidem non dicam.
Τυνδαρίδαισι Rom. et cett. edd. recte ad metrum. Sed in capite truncatus quoque
versus. Schmidius jam dedit: Σὺν Τυνδαρίδαισι θ. quod haud dubie verum erat.
Similis junctura v. 89, 90. Sed Pauw et hic obloquitur, et emendat vel τοῖς Τυν-
δαρ. vel X. θ' ἅμα καὶ Τυνδ. Mingarell. X. τί πως καὶ Τυνδαρίδαισι θ. 73. ἀξιο-
θεῖης κεν Bened. refinxit. Sed e poetæ persona, inversione sententiæ facta, dic-
tum: Equidem, si Thrasycli et Antia cognatus essem, id me consequutum esse puta-
rem, hoc mihi sumerem, arrogarem, ut fronte explicita incederem; οὐ κατακτῆς, ἀλλὰ
μὲν παρρησίας. 74. Erat σύγγονος. ζύγγονος bene Schmidius; sic τε pro-
ducta. [76. Boeckh. Comment. p. xv. corrig. ὀμμάτων. νικαφορίαις γὰρ ὅσαις
Προίτοις τὸδ' ἰπποτρόφον ἄστν θάλλησεν Κορίνθου τ' ἐν μυχοῖς, καὶ Κλειοναίων περὶ
ἀνδρῶν τιτρώκις. Ex Schedis.] 78. θάλλησεν Schmid. a θαλλῶν, ut Nem. iv.
143., volebat. Sed est θηλίω, θαλίω, prima adeo producta. Pauw Proeti urbem

Καὶ Κλεωναίων πρὸς ἀνδρῶν τετράκις.

A. γ'. K. ιά.

80 Σικυωνόθε δ' ἀργυρω-

θέντες σὺν οἴηραῖς φιάλαις ἐπέβαν.

Ἐκ δὲ Πελλάνας, ἐπιεσσάμενοι

Νῶτον μαλακαῖσι κρόκαις.

Ἄλλὰ χαλκὸν μυρίον οὐ δυνατὸν

85 Ἐξελέγχειν μακροτέρας

Γὰρ ἀριθμῆσαι σχολᾶς

Ὅν τε Κλείτωρ καὶ Τεγέα καὶ Ἀχαιῶν

Ἵψίβατοι πόλιες

Καὶ Λύκαιον παρ Διὸς θῆκεν, δρόμων

90 Σὺν ποδῶν χειρῶν τε νικᾶσαι σθένει.

E. γ'. K. ιβ'.

Κάστορος δ' ἐλθόντος ἐπὶ

Tirythem esse contendit. Importunum hoc, et videntur omnia ad Argos spectare. 80. Σικυωνόθεν δ' adversus metrum ante Schmid. 86. ἀρι-

θμῆσαι. Supra Ol. vii. 45. erat ἀναρίθματος. ut etiam ἀριθματῆς est ap. Theocr. xiv. 48. xvi. 87. Non tamen ausus sum reponere ἀριθμᾶσαι. Ita Pyth. iv. 149. est ἀτάρβατος, etsi θαρσήσας Pyth. iv. 179. et apud ipsum Theocritum frequentatur. At a verbis in *ω* est solenne: σιμᾶσαι, νικᾶσαι. 89. παρ

Διός. supplent παρὰ Διὸς sc. βωμῶν, uti ναῶν, ἱερῶν, omittitur. (Dicas, cur non jungitur: ὃν Λύκαιον Διὸς παρεθέκεν. ut mons Jovi sacer certamina ac præmia posuerit: ut Olympia, Pisa, dicitur certamina posuisse. At τιθέναι, non παρατιθέναι, solet sic adhiberi. Nisi dicas, novatum hoc esse a lyricis.) ὃν (χαλκὸν) καὶ τὸ Λύκαιον ἴθνηκε (v. Ol. ix. 143 - 145.) παρὰ τῷ τοῦ Διὸς βωμῶν, (ὥστε) νικᾶσαι. (ad contendendum scil. super eo præmio. aut νικᾶν χαλκὸν contendas dictum ut Nem. v. 9. νικᾶν στέφανον.) etc. 90. χειρῶν τε Schmid. nil necesse. Tum Pauw

jungi jubet: νικᾶσαι δρόμων ποδῶν, σὺν χειρῶν τε σθένει. 91, 92. v. ad 23,

80, 81. ἐπίβαν (ἐπίθησαν τῷ ἄστυ Πριότου, Argos redierunt) σὺν φιάλαις ἀργυραῖς, præmio, quod vidimus modo Nem. ix. 121—127. adeoque ipsi ἔχοντες ἀργυρον (argenteas phialas), unde dixit ἀργυρωθέντες. Similiter fere Isthm. ii. 13. ἀργυρωθεῖσαι αἰοδαί.

84-87. χαλκὸν μ.—δ—. Nam μακροτέ-

ρας γὰρ ἂ. σχολᾶς in parenthesis sunt.

89. καὶ ὃν τὸ Λύκαιον (ἄρος, vel ἱερὸν) ἴθνηκε τοῖς νικῆσασι παρὰ τῷ Διὸς, sc. βωμῶν, σὺν δρόμων ποδῶν χειρῶν τε σθένει.

91. Pamphaen puta fuisse e majoribus Thiaï. [Inverse est narratum: fortunam secundam habent in certaminibus; utuntur enim diis faventibus, et quidem,

- Ξεινίαν παρὰ Παμφάη,
 Καὶ κασιγνήτου Πολυδεύ-
 κεος, οὐ φαῦμα, σφίσιν
 95 Ἐγγενές, ἔμμεν ἀεθλη-
 ταῖς ἀγαθοῖσιν ἔπει,
 Εὐρυχόρου ταμίαι Σπάρτας, ἀγώνων
 Μοῖραν, Ἐρμᾶ καὶ σὺν Ἡ-
 ρακλεῖ, διέποντι θάλειαν
 100 Μάλα μὲν ἀνδρῶν δικαίων
 Περικαδόμενοι. καὶ
 Μὰν θεῶν πιστὸν γένος.

Σ. δ'. Κ. ιά.

Μεταμειβόμενοι δ' ἔναλ-
 λάξ, ἀμέραν τὰν μὲν παρὰ πατρὶ φίλω

94. Metrum sic refingit Schmidius: Κάστορος δ' ἰλθόντων ἐπὶ Ξεινίαν παρ' Παμφάη. Pauw: Κάστορος δ' ἰλθόντος ἐπὶ Ξεινίαν παρ' Παμφάη. 92. Παμφάη typogr. error ed. Oxon. 95. ἀθλη- erit et hic. 97. εὐρυχόρου ad metrum emendavit Schmid. probante quoque Pauwio: cum esset εὐρυχόρου. 98. μοῖραν Ald. 99. θάλειαν cum Aldo et Rom. recte scribitur, ut sit μοῖραν θάλειαν (pro θαλιρὰν) ἀγώνων. θαλίαν Schmid. At θαλιῶν Cratand, et hinc Brub. in marg. ex Schol. puto, in quibus μοῖραν τῆς εὐωχίας expositum est. Ita sensus impeditus, si Dioscuri sunt ταμίαι ἀγώνων Σπάρτας, et cum Mercurio et Hercule διέπουντι μοῖραν θαλιῶν, administrant fortunam epularum. Atqui president ipsis ludis cum Mercurio et Hercule. 101. περικαδόμενοι Ald. 103. ἰναλ- vitium Oxon. ed. 104. μὲν παρὰ deest Aldo, et Romanæ παρὰ. sed recte jam explevit utrumque παρὰ μὲν Ceperinus in Cratandrina.

præter Mercurium et Herculem, Dioscuris, recordatione antiqui hospitii. Ex Schedis.]

96. ἐπὶ—quandoquidem Dioscuri, tantquam Spartæ tutela, præsides, fortunam certaminum lætam moderantur: quod jam dictum vidimus Olymp. iii. 63. sqq. μοῖρα θάλεια, θαλιρὰ, vel læta fortuna, vel clara. Etiam στίφανος θαλιρὸς, νίκη θαλιρὰ et al.

101, 2. καὶ μὲν θεῶν πιστὸν γένος. fidem servant [probi et officiorum memores. Ex Schedis.] tanquam ex hospitii jure erga priscos suos hospites, et eorum posteros, ut iis propitii sint et studeant, et eorum labores ac victorias adjuvent.

103. Vidimus hoc jam Pyth. xi. fin. [Pollux est e Jove; Castor e Tyndareo, mortalis. Ex Schedis.] 106. ἐν γυάλαισι Θ. in cavo, in sepulcro ad Therapnas.

- 105 Διὶ νέμονται, τὰν δ' ὑπὸ κεύθεσι γαί-
 ας, ἐν γυάλοις Θεράπνας,
 Πότμον ἀμπιπλάντες ὁμοῖον. ἐπεὶ
 Τοῦτον, ἢ πάμπαν θεὸς ἔμ-
 μεναι οἰκεῖν τ' οὐρανῶ,
 110 Εἴλετ' αἰῶνα φθιμένου Πολυδεύκης
 Κάστορος ἐν πολέμῳ.
 Τὸν γὰρ Ἴδας, ἀμφὶ βουσίῃ πως χολω-
 θεῖς, ἔτρωσεν χαλκείας, λόγχχας αἰχμᾶ.

A. δ'. K. ιά.

Ἐπὶ Ταυγέτου πεδαυ-

105. τὰν S' Ald. τὰν ὑπὸ Rom. verum dedit etiam Crat. Respicit locum Schol. Iliad. γ. 245. 106. ἐν γυάλοις Θ. metrum prosodiacum requirit: pro γυάλοις. Rem bene interpr. Schol. alter ἐν τοῖς ὑπογίοις τῆς Θεράπνας, h. sepulcro, item inf. 163. 4. cf. Pyth. xi. f. Hinc etiam lucem accipit locus Pyth. v. 130. Battiadæ sepulti: ἄτερεθι δὲ πρὸ δω- μάτων ἴτεροι λαχόντες αἶδαν. Βασιλεῖς ἱεροὶ Ἐντί. 112. πως languere visum Pauwio: conjicit, πᾶς χολωθεῖς, parum commode. πως poeta et alibi est aliquantum, alibi nescio quomodo vel forte. ἀμφὶ βουσί ad puellarum raptum trahere volebat Schmidius, quia supra Pyth. iv. 253. μία βοῦς pro femina. Sed vulgarior quidem pugnae causa (v. Theocr. Id. xxii. 137. sqq. add. Lycophr. 544. sqq. Schol. Iliad. γ. 243. et Schol. ad h. l.) sunt Leucippi filia, Phœbe et Ilaira, Idæ et Lynceo Aphareï filii, desponsæ et a Dioscuris raptæ: ejus narrationis fontem Carmina Cypria præbuerunt (v. Schol. ad h. l. et Pausan. iv. 2. et 3. ut adeo hinc quoque manifestum sit, comprehēdisse id epos anteriora Iliadis, cf. ad Virgil. t. ii. Exc. 1.). Fuit tamen et alia narrandi ratio, pugnatum esse super armentis. v. Paus. iv. 3. pr. utrumque ap. Apollodor. iii. 10. 2. Iterum aliter ap. Hygin. f. lxxx. 113. λόγχχης Ald. ἀκμᾶ trochaicum poscere notat Pauw. 114. πεδαυ γάζων Ald. quod bene revocavit Schmidius. Æolicum pro μιταυγάζων. Rom. πιδ' αὐ. γάζων corrupte: ita tamen Morell. et ποδαυ-γάζων Crat. Brub.

ἀμπιπλάντες πότμον ὁμοῖον, ἔχοντες, eadem sorte uterque fruente: ut πότμον ἀναπλήσαι ap. Homer. quatenus sortem fatalem aliquis explet, h. e. experitur fatum.

110. Pollux [qui ἀθάνατος erat. Ex Schedis.] εἴλετο, πρᾶτλη, αἰῶνα τοῦτον

(μᾶλλον) ἢ πάμπαν etc.

[112. propter prædam, in ejus divisione. At frequentior narratio de Leucippi filiabus, Phœbe et Ilaira, raptis a Dioscuris, cum desponsæ essent Idæ et Lynceo, v. Theocrit. xxii. Ex Schedis.]

- 115 γάζων ἴδεν Λυγκεὺς δρυὸς ἐν στελέχει
 Ἡμίνας. κείνου γὰρ ἐπιχθονίω
 Πάντων γένετ' ὀξύτατον
 Ὅμμα. λαίψηροῖς δὲ πόδεσσιν ἄφαρ

et hoc mutavit Steph. in ποταυ- γάζων.

116. Egregium ad h. l. habemus

Scholion antiquum, etsi turbatum. Aristarchus legere jusserat ἡμίνας: sequentibus ejus auctoritatem Apollodorus. Contra Didymus defendebat ἡμίνας (vel potius ἡμίνας, ut et dietis colligo) pro ἡμίνας, et hic, non Aristarchus, ad Cyprium carmen provocare potuit. Cyprii carminis verba adscripta sunt hæc:—αἴψα δὲ Λυγκεὺς Τητύγιον προσέειπε πρὸς τὴν ταχέισσι πιπιδάσ. Ἀκρότατον δ' ἀναβὰς, διδέρκωντο ἤσαν ἅπασαν Τανταλίδου Πίλοτος; τάχα δ' εἶσιτε κῆρυκος ἕως εἰς ὀφθαλμοῖσιν ἕσω δρυὸς ἄμφω κοίλης (leg. Ὀφθαλμοῖσιν ἕσω κοίλης δρυὸς ἡμίνας ἄμφω), Κάστορα δ' ἰσπύδαμον καὶ ἀειδλοφῆρον Πελοδιύκη. Νύξαι δ' ἄρ'. Ἀγχίσταρ ἰλόχα τὸν Ἰδαν φησι—. Corrupta hæc. Forte fuit: Νύξαι δ' ἄρ' ἄγχιστὰς τὸν Κάστορα. Κάστωρ ἰλόχα, φησι, etc. Idem versus sunt, nec minus corrupti, ap. Tzetz. Chil. ii. 710. et Schol. Lycophr. 511. v. Not. ad Apollod. iii. 10. 2. p. 733. Ex edd. utraque princeps ἡμίνας exhibet cum Brubach, et Morell. quod erat repetendum. ἡμίνας emendatum a Crat. Steph Schmid; [v. Hermann. de Dial. Pind. p. xxii. Ex Schedis.] Sane accurrit mox Pollux 123. adeoque videri potest unus Castor insedissee. Dici tamen quoque potest insedissee arboris trunco cum fratre, sed hoc vulnerato ad persequendum Idam et Lynceum procurrisse. Porro δρυὸς στελέχει ἡμίνας ad mentem veterum accipiendum erit, insidentes trunco cano.

116. Pulcherrimum hoc episodium tanto plus suavitatis habet, quod paucissima sunt, quæ legentem morari possint. ἡμίνας an ἡμίνας (forte antiquo more ἡμίνας fuit) scribatur, per se nil interest; utroque enim modo res narrari, et vero etiam geri, potuit. Sedebant fratres in insidiis; prospici potuit a Lynceo tantum unus et telo transfigi. Apollodorus pro utroque laudari poterat lib. iii. 11, 2. cf. Notas p. 733. Illa autem, δρυὸς ἐν στελέχει ἡμίνας εἶναι, haud dubie a veteribus ita accepta sunt, ut intra cavum truncum in insidiis latentem Castorem aut solum aut cum Polluce Lynceus dispexerit oculis. Ornarunt tamen et in miraculum mutarunt seriores, Lynceum per truncum dispexisse sedentes. Pausan. iv. 2. Lynceus, δὲν ἔφη Πίνδαρος οὕτως ὄξυ ὄραϊν, ὡς καὶ διὰ στελέχους ὄραϊν

δρυῶνος. Schol. ad Plut. Aristoph. 210. (in Fragm. Pind. cxxx.) ποσοῦσαν δὲ ὄξυωπίστατες ἦν, ὡς καὶ δι' ἰλάτης ἰδίῃν Κάστορα, δολοφονήσαντα (cum vellet occidere, δολοφονήσαντα) τὸν ἀειδλῶν (scil. Lyncei, Idam), ὡς φησι Πίνδαρος. In v. 120. sine cunctatione erat rescribendum: καὶ μέγα ἔργον ἐμήσαντ' ὡκίως: scilicet Apharetis filii, Idas et Lynceus, accurrentes ad arborem, Castorem interemerunt, ex v. 112. et iidem invicem grave malum perpessi sunt, Jovis numine. Dictum secundum illa θεῖόν τι ποιῆν καὶ πάσχιον. v. N. iv. 51, 52. Nam Pollux insequutus eos est 122, 123. tum illi constiterunt et pugnarunt cum Polluce ad Apharetis patris tumulum: unde raptum columnam in Pollucem conjecerunt; at 128. ille Lynceum jaculo trajicit, et fulmine interjecto a Jove Idas ictus cadit.

- Ἐξικέσθην, καὶ μέγα ἔρ-
 120 γον ἐμήσαντ' ἀκέως,
 Καὶ πάθον δεινὸν παλάμαις Ἀφρητί-
 δαι Διός. αὐτίκα γὰρ
 Ἦλθε Λήδας παῖς διώκων. τοὶ δ' ἔναν-
 τα στάθην τύμβῳ σχεδὸν πατρῷῳ.

E. δ'. K. β'.

- 125 Ἐνθεν ἀρπάξαντες ἄ-
 γαλμ' Ἀΐδα, ξεστὸν πέτρον,
 Ἐμβαλον στέρῳ Πολυδέυ-
 κεος· ἀλλ' οὐ νιν φλάσαν,
 Οὐδ' ἀνέσχασαν. ἔφορμα-
 130 θεῖς δ' ἄρ', ἄκοντι Δοῶ
 Ἦλασε Λυγκέος ἐν πλευραῖσι χαλκόν.

119. ἔξικέσθην pro ἔξικέσθην, dual. Sequitur tamen ἰμήσαντο. Sed, quod saepe facit Homerus, variant poetae numeros dualem et pluralem. 120. Ede- batur ἔργον ἰμήσαντ', manifestum sphalma: omnes tamen exhibent editt. nec verum est Aldum ἔργον habere: sic excusum ab uno Morello; volunt ita μέγα esse μεγάλως. Sed jam Schmid. praeclare emendavit: καὶ μέγα ἔργον ἰμήσαντ' ἄ. vocabulo Homericico: Ἐκπορα δῖον ἀικία μῆδιτο ἔργα. Qui dubitat, helleboro indiget, inquit Pauw. Etiam Schol. id exponit: καὶ μέγιστον ἔργον κατεπράξαντο. 121. Est Pindaro. Ἀφάρες, πτος, (ut et Apollon. i. 151.) qui aliis Ἀφρητὺς est. Aliter hæc narrat Theocr. xxii. 207. 124. πατρῷῳ erat. πατρῷῳ cum Schmid. et Pauwio scribendum, ne trochaico syllaba desit. 125, 6. ἄγαλμα, quod Oxonienses ediderunt, nusquam video scriptum, sed ἄγαλμ'. Describit cola Schmidius: Ἐνθεν οὖν ἄ. ἄ-γαλμ' Ἀΐδα, ξ. π. Pauw: ἔνθεν ἀρπάξαντες ἄγαλ. μ' Ἀΐδα, ξ. π. Mingarell. 125.—ἄ- 126. γαλμ' Ἀΐδα. In Scholiis redditum: στήλην ἐνὸς τῶν κειμένων ἀρπάσαντες. 129. σχάσαν ἰφ- dactylus esse nequit, itaque Pauw emendat: ἀνέσχαζαν. Mingarellus: οὐδὲ ἀνάσχασαν. ὄρμα- vel οὐδ' ἄνσχαζαν, ἰφορμα-. Proximum, puto, vero: οὐδέ τ' ἀνέσχασαν. ὄρμα-: illum nec contuderunt nec represserunt. [Gilb. Wakefield em. ἀνέσχασαν, ut sit transitive dictum. (Silv. Part. i. pag. 61.) Ex Addendis.]

125. ἄγαλμα Ἀΐδα pro τοῦ τύμβου. πέτρον. ἀλλ' οὐ νιν, Pollucem immortalem, Nec vero statuam hic quæres, quæ illa ætate non erat, sed στήλην, mox ξεστὸν tom. ii. pag. 325. Ex Schedis.]

Ζεὺς δ' ἐπ' Ἴδα πυρφόρον
 Πλάξζε ψολόεντα κεραυνόν·
 Ἄμᾳ δὲ καίοντ' ἔρημοι.
 135 Χαλεπὰ δ' ἔρις ἀνδρώ-
 ποις ὀμιλεῖν κρεσσόνων.

Σ. έ. K. ιά.

Ταχέως δ' ἐπ' ἀδελφεοῦ
 Βίαν πάλιν χάρησεν ὁ Τυνδαρίδας,
 Καί μιν οὐπω τεθναότ', ἄσθματι δὲ
 140 Φρίσσοντ' ἀναπνοᾶς κίχεν.

134. Ad metrum Schmid. cum Pauwio ἄμει δέ. κίοντ' utraque ed. princ. jacebant. male. Utriusque, et Idae fulmine icti, et Lyncei, corpus crematum est igne fulminis.

135, 136: Schul. accipit: ἔρις ἡ πρὸς τοὺς κρείττους, κατὰ τῶν κρείττωνων. Schmidius hypallagen quatit. Pauw idem esse ait ὀμιλεῖν ἀνδρώποισ κρεσσόνων (quod nemo, puto, græce dicat) et κρείσσοιν ἀνδρώπων. mox tamen locum esse male affectum, et legendum suspicatur: χαλεπὰ δ' ἔρις ἀνδρώ- ποις, ὀμιλεῖν κρείσσοιν. vel χ. δ' ἔ. ἀνδρώπων, ὀμιλεῖν κρείσσοιν. prius tamen præfert. Erimvero bene se habet vulgata, modo verborum ordo paullo curiosius instituitur. v. Not.

140. Laborat colon prosodiacum. Schmidius: Φρίσσοντα πνοᾶς ἔκίχεν. Φρίσσοντα κίχιν ἀναπνοᾶς. ut duæ breves pro prima cloriam-bi longa sint. nec dum piget popularis nostri acumen sequi. Benedictus: Φρίσσοντ' ἀναπνοᾶς ἔκίχεν. ἀναπνοᾶς soli Oxon. scribunt, nec video, an consilio, ut sit: σὺν ἄσθματι ἀναπνοᾶς. Vulgo ubique ἀναπνοᾶς, ut sit Φρίσσοιν ἄσθματι (κατ') ἀναπνοᾶς. Pauwii elegans est emendatio: φράσσοντ' ἀναπνοᾶς, (a φράσσειν, ebstnuere, claudere) invenit asthmate spiritum sibi intercludentem. adeoque ad meum sensum metro sic satisfacere potest: ἄσθματι δὲ φράσσοντα πνοᾶς ἔκίχιν. Sequebatur quoque hoc Mingarellus.

132. ἐνίπληξι σῶ Ἴδῳ. fere ut Pyth. iii. 102.

135, 136. Docte hæc dicta sunt. Proprie ὀμιλεῖν τινι μάχη, ἐν μάχη, dicimur, et ἔριδι, ἐν ἔριδι. Ergo vulgari modo dicendum erat, χαλεπὸν ἴστιν ἀνδρώποισ, ὀμιλεῖν τοῖς κρείσσοιν ἔριδι. Nunc ἔρις ipsa, h. μάχη, τῶν κρεσσόνων χαλεπὴ ἴστιν ἀνδρώποισ, (ᾧστι) ὀμιλεῖν (scil. τοῖς κρείσσοιν ἔριδι). Eadem sententia Ol. x. 47. νίκης δὲ κρεσσόνων ἀποθίσθ' ἔπορον. Paulo ante v. 134. ἐκαίοντο

(uterque frater, Idas et Lynceus) ἄμᾳ, ἰρημωθίντες, nemine opem ferente.

137. Ταχίως. Pollux accurret ad Castorem — eumque reperit extremum spiritum ducentem.

140. Φρίσσοντα ἄσθματι (κατ') ἀναπνοᾶς, pro κατ' ἀναπνοῆν, horrentem difficultate respirandi. Forte palpitationem moribundi designavit; etsi jam per se horrere mortali frigore, nihil habet quod repugnet, ut sit Φρίσσοιν (σὺν) ἄσθματι κατ' ἀναπνοῆν.

Θερμὰ δὲ τέγγων δάκρυα στοναχαῖς
 Ὅρθιον φάνασε· πάτερ
 Κρονίων, τίς δὴ λύσις
 Ἔσσεται πενθέων; καί μοι θάνατον σὺν
 145 Τῷδ' ἐπίτειλον, ἀναξ.
 Οἴχεται τιμὰ φίλων τατωμένων
 Φωτί. παῦροι δ' ἐν πόνοι πισταὶ βροτῶν,

A. é. K. iá.

Καράτου μεταλαμβάνειν.
 Ὄς ἔννεπε· Ζεὺς δ' ἀντίος ἤλυθ' ἐοί,
 150 Καὶ τόδ' ἐξαύδασ' ἔπος· ἐσσί μοι υἱ-
 ός. τόνδε δ' ἔπειτα πόσις,
 Σπέρμα θνατὸν, ματρὶ τεῶν πελάσασις,
 Ἔσταξ ἥρωσ. ἀλλ' ἄγε τῶν-
 δέ τοι ἔμπαν αἴρεσιν
 155 Παρδίδωμ'· εἰ μὲν, θάνατόν τε φυγὸν καὶ

141. δὴ leg. cum Schmid. et Pauw. Mingarell. δ' ἐν τέγγων. τέγγων primus Steph. anteriores τέγγων. miscens lacrimas cum suspiriis. 144. καὶ ἐμοὶ θ. Schmid. cum Ald. utrumque bene. πενθέων est dissyllabum. 146. φίλων malit Pauw (a Scholiaste, puto, inductus), cum de solo fratre agatur. Non meminerat vir doctus, lyricum poetam illud præferre debuisse; inter plures alios modos, quibus poeta vulgares formas evitat, hic est, ut genera ad individua, individua vero ad genera, revocet. 149. Erat ἦννεπε. At ἔννεπε verum. v. ad Pyth. ix. 49. [Hermann. ad Orph. pag. 788. conj. Ζεὺς δ' ἤλυθ' ἀντία οἱ. Ex Schedis.] 152. πελάσασις cum Aldo, Schmid. et Pauw, ut asynartetum integrum sit, pro πελάσασις. [153. ἔσταξ. Orph. Argon. 19. ἰσταξάντο. ad q. l. v. Huschik. in Comment. p. 9. sqq. Ex Schedis.]

141. τέγγων proprie τὰς στοναχὰς (σὺν) δακρυοῖς, hinc δάκρυα στοναχαῖς: cum vulgari ratione τέγγισθαι dicatur os, lacrimis humectari. 143, 4. τίς δὴ λύσις — quæ tandem medela est [Heynius correxit erit.] hujus mali? h. e. nullane via Castoris a morte liberandi? [æternum luctum mihi intulisti. Ex Schedis.]

146. Nam fratre erepto vita mihi agenda erit solitaria et ingloria.

151. τόνδε. Castor e Tyndareo natus. πελάσασις vel ἑαυτὸν vel τὸ σπέρμα (pro, prolem, et hinc ἔσταξεν pro genuit) pro vulgari πλησιάζειν. 157. ἰθίλις subint. μάλλον, αἰετῖ, præfers.

Γῆρας ἀπεχθόμενον,
 Αὐτὸς Οὐλύμπων ἐδέλεις,
 Σύν τ' Ἀθαναίᾳ κελαινεγχεῖ τ' Ἄρει·

E. ε. K. ιβ'.

- Ἔστι σοι τούτων λάχος.
 160 Εἰ δὲ κασιγνήτου πέρι
 Μάριναςαι, πάντων δὲ νοεῖς
 Ἀποδάσσεσθαι ἴσον,
 Ἥμισυ μὲν κε πνέοις γαί-
 ας ὑπένερθεν ἕαν,
 165 Ἥμισυ δ' οὐρανοῦ ἐν χρυσεῖς δόμοισιν.
 Ὡς ἄρ' αὐδάσαντος, οὐ
 Γνώμα διπλόαν θέτο βουλάν.
 Ἄνὰ δ' ἔλυσεν μὲν ὀφθαλ-

157. Colon mutilum. Scholion: *εἰ βούλει τὸν οὐρανὸν οἰκῶν σὺν ἡμοῖ* etc. unde Schmid, non male explevit versum: *αὐτὸς Οὐλύμπων κατοικῆσαι θέλεις*. [Probat Boeckh. Comment. p. xxvii. sed corrig. *ἐθέλεις*, quia *θίλω* non Pindaricum. Et Schodis. Benedictus propius ad Scholii verba: *αὐτὸς Οὐλύμπων θέλεις οἰκῶν ἡμοῖ* Σύν τ'. Pauw libros vet. expectandos censet. Interim sententiam utique tenemus manibus. 159, 160. Erat *ἴστι σοι μὲν τούτων λάχος*. v. ad v. 23, 24. Cola prorsus ad Schmidii mentem se habent. Pauw: *Ἔστι σοι μὲν τούτο λάχος· Κασιγνήτου δ' εἰ πέρι*. Mingarell. delet μὲν 159. ut sit *ἴστι σοι τούτων λάχος*. Et hoc verum. 161. Oxonienses debebant etiam hic parere Schmidio, qui pro *μάριναςθαι* dedit ex Aldo *μάριναςαι*. id metrum poscit, et Schol. firmat. 162. *ἀποδάσσεσθαι* tacite a Schmid. receptum. Vulgo *ἀπεδάσσεσθαι*. 165. *χρῆσις* est dissyllabum. 166. *αὐδάσαντος* Ald. et Rom. emendavit Cratandrina. 167. *γνώμα* Ald. Morell. Schmid. postulat quoque metrum. vulgo *γνώμα* — *θέτο*.

160. *De fratre contendere est, exigere, et in hoc persistere, ut ei vita continetur*. 162. *τὸ ἴσον ἀποδάσσεσθαι αὐτῷ*. 163. *vivendum tibi est—ut adeo poeta rei speciem talem sibi finxerit: non, ut alternis moriantur et in vitam revocentur fratres; sed vitam retinent, vivunt,*

modo in caelo, modo in sepulcro, tanquam dormientes.

167. *διπλόαν βουλάν*, ex Homericō *διάνδιχα μερμήριξιν*.

168. *ἄνὰ δ' ἔλυσεν* s. Pollux. s. ὁ Ζεύς. *Alternis nunc uterque diem vivunt. Castor χαλκιομίτρης, χαλκοκοροσπής.*

μόν, ἔπειτα δὲ φανὰν
170 Χαλκομίτρα Κάστορος.

170. χαλκομίτρα Schmid. ad paritatem ceterorum hujus coli exemplorum : indigne ob id habitus a Pauwio.

N E M E A.

ΕΙΔΟΣ *ιά.*

ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑ,
ΠΡΥΤΑΝΕΙ ΤΗΝΕΔΙΩ,

ΥΙΩ ΑΡΚΕΣΙΛΑ.

ARGUMENTUM.

GRATULATUR poeta viro Tenedio, Aristagoræ, magistratum apud cives suos initum, — 12. laudibus eum ornat a patre Arcesilao, a corporis specie, a victoriis, quas in agonibus obtinuerat, petitis; — 42. prædicatur origo gentis a Pisandro, etsi obscuratæ per aliquod tempus; — 50. ferentibus ita vitæ humanæ vicissitudinibus — ad f.

Σ. *ά.* Κ. *ς'.*

ΠΑΙ 'Ρέας, ἃ τε Πρυτανεῖα λέλογχας, Ἐστία
Ζηνὸς ὑψίστου κασιγνήτα καὶ ὀμοθρόνου Ἥρας,

Monuit satis vetus quoque interpres, omnino ne *ἰπνίκιον* quidem esse hunc hymnum, sed *προσφωνητικὸν* viro Tenedio, qui magistratum iobat, *πρυτανεύοντι τῆς πατρίδος*. Ad *παρθένα* Pindari retulerunt carmen Didymus et Dionysius Phaselites. — Strophas et Antistrophas ad novem cola revocavit Mingarellus. 1. ἄ

1. Publica ara, *ἰστία*, focus, urbium est in prytaneis, et in iis ignis sacer.

Εὔ μὲν Ἀρισταγόραν δέξαι τεὸν ἐς θάλαμον,
 Εὔ δ' ἑταίρους, ἀγλαῶ σκάπτω πέλας,
 5 Οἷ σε γεραίροντες ὄρ-
 θὰν φυλάσσοισιν Τένεδον,

A. á. K. 5'.

Πολλὰ μὲν λιβαιῶσιν ἀγαζόμενοι πρῶταν θεῶν,
 Πολλὰ δὲ κνίσσα· λύρα δέ σφιν βρέμεται καὶ αἰοιδά·
 Καὶ ξενίου Διὸς ἀσκεῖται θέμις ἀενναίοις
 10 Ἐν τραπέζαις. ἀλλὰ σὺν δόξῃ τέλος
 Δωδεκάμηνον περά-
 σαι σὺν ἀτρώτῃ κραδίᾳ.

γ₁ emendatum a Schmid, pro vulg. ἄ τε. At ἄ τε est id q. 2, ἦ. Idem *λιλογχυῖ* Ἑστία perperam. 2. Σύνθεσιν vocat huuc versum metricus h. asynartatum, ἀπὸ διμήτρου τροχαίου καὶ ἡμίσεος ἔπους. Aldus in duo cola dividit, alterum trochaicum dimetrum hypercatalectum, alterum anapesticum penthemimeres: Ζητὸς ὑψίστου κασιγνήτα Καὶ ὁμοθρόνου Ἥρας. nec improbat Pauw, quia novenario colon numero epodorum melius respondet septenarius colon numerus stropharum, quam senarius. 4. ἀγλαῶ σκάπτῳ πέλῃ Ald. at cum casu secundo, ut in Homero, Rom. Intelligenda autem hasta Vestæ adstantis in prytaneo. 6. φυλάσσοισιν cum v scriptum, cum Aldo. 8. π. καὶ κ. Schmid. Aldus duobus colis: (v. ad 2.) Πολλὰ δὲ κνίσσα. λύρα δέ σφιν βρέμεται καὶ αἰοιδά. 9. In fine laborat metrum prosodiacum. Pauw emendat: αἰενναίοις. 11. Δωδεκάμηνον scribendum vel Δωδεκάμηνον pro δυωδεκ. 11, 12. Accipitur περάσσαι tert. optat. aor. pr. Sic ad solum Aristagoram redit

3. Prytaneum appellat θάλαμον, et *συμπρυτανιόντας*, collegas in magistratu, ἑταίρους.

4. Tenendum est in Prytaneo esse ignem perennem in ara, et adstare signum deæ, hastam manu tenentis; ad hanc aram sacra a Prytanibus fieri quotidie libatione, festis diebus etiam victimis, (Vestæ igitur non modo igni æterno et libatione sacrum factum, sed et victimis cfr. Callim. in Cer. 109.) publice pro incolumitate reipublicæ: hinc ἑρθὰν, incolumetem, φυλάσσοισα Τίνεδον. πέλῃ (κατὰ) σκάπτῳ, σκήπτρου, ad

hastem, deæ, ante deam, ad signum tuum. Sacris accinit lyra 8. et epulis his adhibentur omnes prytanes, tum et hospites publico in prytaneo excipiuntur his epulis: 9, 10. καὶ ξενίου Διὸς θέμις est ἡ ξενία, *jus hospitii.*

11. ἀλλὰ—περάσσαι supple δὸς, δίδου, αὐτοὺς περάσσαι τὸ δωδεκάμηνον τίλος etc. *fac eos exigere magistratum annuum cum laude, nulla re contristatos. τὸ τίλος, magistratus, ut οἱ ὄντες ἐν σέλι.* In v. 15. dubitabam, sintne ad patrem verba referenda an ad filium; ut posterius præferam, suadet nexus sequentium.

E. á. K. 5'.

- Ἄνδρα δ' ἐγὼ μακαρίζω
 Μὲν πατέρ' Ἀρκεσίλαν,
 15 Καὶ τὸ θνητὸν δέμας ἀτρεμίαν τε ζύγγονον.
 Εἰ δέ τις ὄλβον ἔχων
 Μορφαῖ παραμεύσεται ἄλλων,
 Ἐν τ' ἀέθλοισιν ἀρι-
 στεύων ἐπέδειξεν βίαν·
 20 Θνατὰ μεμνάσθω περιστέλλων μέλη,
 Καὶ τελευτὰν ἀπάντων γὰρ ἐπιεσσόμενος.

Σ. β'. K. 5'.

Ἐν λόγοις δ' ἀστῶν ἀγαθοῖσι μὲν αἰνεῖσθαι χρεῶν,

poeta, exclusis ceteris prytanibus. Etiam Schol. *σὺν ἀτρώτῃ καὶ ἀλύτῃ καρδίᾳ, ταυτίσιν ἀπαίσιμα καὶ ἀελαδί, τὴν ἰναυσίαν ἀρχὴν διατίσσειν.* Potest quoque *πίρασαι* scribi, ut Vestam invocare pergat, ut v. 4. *δέξαι.* ἀλλὰ σὺ, ὦ Ἔστια, *πίρασαι* (sc. αὐτῶς, Aristagoræ et Symprytanibus) τίλος δ. v. Not. At est aliud, quod me tenet suspensum; a poeta vix profectum esse potuit eodem in membro *σὺν δέξῃ* et *σὺν ἀτρώτῃ καρδίᾳ.* In alterutro latet ulcus. Vitium quæere malo in posteriore et refiguram *τιράσαιαν ἀτρώτῃ καρδίᾳ.* 12. *καρδίᾳ* Schmid. ex Aldo; ceteræ ex Rom. *καρδίᾳ.* 15. *τε ζύγγονον* Schmid. ut *τε* producat. 17. *παραμύσειν* Morell. et Steph. perperam. Mirum, nunc repente, scribi *παραμύσειν.* æolice. v. ad Pyth. iv. 165. ἄλλων Morell. Merito casus secundus suspectus est Pauwio in hac syntaxi, adeoque emendat ille ἄλλως pro ἄλλους. et recte. Sup. Pyth. ii. 93. *καὶ θαλασσαῖον παραμύσειται διελθῖνα.* 21. Hesychii glossam *ἰπισσάμενος, λαβόμενος,* huc spectare putabant Oxonienses, quoniam *ἐπίσσαισθαι γῆν, ταφῆναι,* proxime præcedit, malebantque adeo *ἰπισσάμενος.* Glossæ Pindaricæ in Hesychio aut nullæ aut raræ sunt; et in nostro loco futurum multo est accommodatius, quod et apud Apollon. i. 691. occurrit: *ἐπιρχόμενόν που ἵσμαι εἰς ἔτος ἦδη Γαῖαν ἐφῆσσεισθαι.* Modum loquendi copiose illustrant viri docti ad Hesych. l. c. [Nem. viii. 65. *χθονὶ γυνὴ καλύψαιμι.* Cf. Sturz. Empedocl. p. 480. et Creuzer. Dionys. p. 217. Ex Schedis.] Ad sententiam loci cf. Nem. iii. 32. sq. ix. 109. sq. 22. Pro μὲν necesse est reponere μίν. quod etiam Mingarell. viderat.

20. Is meminere se mortalem esse, nec pro mortali conditione posse felicitatem majorem assequi. *μὴ ματιύσθαι θεὸς γινέσθαι.* *περιστέλλων* pro *περιστελλόμενος* h. e.—*ισθαι*, se amictum esse.

22. *αἰνεῖσθαι* pro *αἰνῶν αὐτόν.* Viam parat ad Aristagoræ laudes. *ἔν λόγοις* pro *διὰ λόγων.* *Fas est celebrare hunc bonis laudibus.*

Καὶ μελιγδούποισι δαιδαλθέντα μελιζέμεν αἰοδαῖς.
 Ἐκ δὲ περιπτίωνων ἐκκαίδεκ' Ἀρισταγόραν
 25 Ἄγλααὶ νῆκαι πάτραν τ' εὐάνυμον
 Ἔστεφάνωσαν πάλα
 Καὶ μεγαυχεῖ παγκρατίω.

A. β'. K. ζ'.

Ἐλπίδες δ' ὀκνηρότεραι γονέων παιδὸς βίαν
 Ἔσχον ἐν Πυθῶνι πειρᾶσθαι καὶ Ὀλυμπία ἀέθλων.
 30 Ναὶ μὰ γὰρ Ὀρκον, ἐμὰν δόξαν, παρὰ Κασταλία
 Καὶ παρ' εὐδένδρω μολῶν ὄχθω Κρόνου,
 Κάλλιον ἂν δηριών-
 των ἐνόστησ' ἀντιπάλων,

E. β'. K. ζ'.

Πενταετηρίδ' ἑορτᾶν
 35 Ἡρακλέος τέθμιον,
 Κωμάσας ἀνδρῶσάμενός τε κόμαν ἐν πορφυρέοις

23. Aldus iterum (v. ad v. 2.) Καὶ μ. δαιδαλθέντα μελιζέμεν αἰοδαῖς. In ultima voce αἰοδαῖς synzesis facienda: quod adeo scribi solet ὡδαῖς. Pauw conj. μελιζέμεν αἰοδαῖς. 25. νῆκαι ante Schmid. scribebatur. 27. μεγαυχεῖ praeclare idem emendavit, quod metrum docebat: probat etiam Pauw: pro vulgato μεγαλαυχεῖ. 29. ἔσχον ἐν Π. πειρᾶσθαι Καὶ Ὀ. ἀ. Sic in Aldi codice versus debuerunt esse distincti; etsi in illo fuit hiatus a γονέων v. 28. ad Ναὶ μὰ. 33. τῶν ἐνοστήσαντ' ἂν τι πάλων corrupte Ald. 36. Κώμασ' ἀνδ. Ald. vitiose. κόμαν ἐν πορφυρέοις Ald. et Rom. ἐν omisit Crat, Brub. cum seqq. edd. Cum syllaba deesset, et in fine reosis synzesis esset facienda, Schmidius ἐμπορφύροις reposuit, unde Oxonienses excuderunt mirum suum ἐμπορφυρέοις. Revocanda erat principum edd. lectio ἐν πορφυρέοις, quam poetæ consuetudo commendat, pro σύν σ.

28. ἐλπίδες ὀκνηρότεραι sunt cunctatio, metus, ne corporis robur non sufficeret ad adeunda maiora certamina: parentes intercesserunt, ne periodicus victor fieret.

32-37. Interpungo: Κάλλιον ἂν δηριών- των ἐνόστησ' ἀντιπάλων, πενταετηρίδ'

ἑορτᾶν Ἡρακλέος τέθμιον, κωμάσας ἀνδρῶσάμενός τε κόμαν ἐν πορφυρέοις ἔρνεσι. Dixit, rediturum eum fuisse victorem (ἀνὰ vel καθ') ἑορτᾶν τέθμιον, festo sollenni seu certamine ab Hercule instituto. ἐν πορφ. pro σύν. et ἐνόστησι κωμάσας.

- Ἐρνεσιν. ἀλλὰ βροτῶν
 Τὸν μὲν κενεόφρονες αὔχαι
 Ἐξ ἀγαθῶν ἔβαλον
 40 Τὸν δ' αὖ, καταμεμφθέντ' ἄγαν
 Ἴσχυν, οἰκείων παρέσφαλεν καλῶν,
 Χειρὸς ἔλκων ὀπίσσω, θυμὸς ἄτολμος ἰών.

Σ. γ'. Κ. ε'.

- Συμβαλεῖν λίαν εὐμαρῆς ἦν τό τε Πεισάνδρου πάλας
 Αἰμ' ἀπὸ Σπάρτας· Ἀμύκλαθεν γὰρ ἔξασυν' Ορέστα,
 45 Αἰολέων στρατιὰν χαλκευτέων δεῦρ' ἀνάγων·
 Καὶ παρ' Ἴσμηνοῦ ρόαν κεκραμένον
 Ἐκ Μελανίπποιο μά-
 τρωος. ἀρχαῖαι δ' ἀρεταὶ

Α. γ'. Κ. ε'.

Ἄμφεροντ' ἀλλασσόμεναι γενεαῖς ἀνδρῶν σθένος.

33. κενεόφρονες ex Scholiasta, pro κενόφρονες, cum Schmidio ad metri legem esse legendum nemo dubitet. 43. λίαν per synizesin efferrī putabat Schmidius, quod fieri vix potest. Nisi ultima corripitur a Pindaro, quod nec ipsum probabile, amplector emendationem Pauwii: μάιν. 44. Aldus:—Ἀμύκλαθεν γὰρ ἔξασυν' Ο. v. ad v. 2. 45. χαλκευστία Schmid., utpote in Prosodiaco. Pauw nec improbat, nisi dactylicum metrum adoptetur, ut spondeus pro dactylo sit.

38. Ita fieri solet, ut alius spe præclararum rerum excidat, dum vana opinione inflatus majora viribus aggreditur. αὔχαι pro αὔχη, αὔχησις. ἔβαλον pro ἐβάλλει, πριναί. alium ἄτολμία (θυμὸς ἄτολμος ἰών) a præclaris ausis quasi injecta manu retrahit.

43. Aristagoras a Pisandro genus ducebat, Lacedæmonico, Orestæ socio in colonia deducenda in Æolidem Asiæ. Egerat de eo Hellenicus Αἰολικῶν ἄ.

Sub Oreste profectio cæperat: Penthius, annis lx. post Trojæ excidium, processit usque ad Thraciam, ejus filius attigit Asiam. v. Schol. quod illustrat Sturz. fragm. Hellenici p. 46. cf. Strabo xiii. p. 582.

44. τὸ αἶμα Πεισάνδρου καὶ τὸ ἐκ Μελανίππου κεκραμένον. Maternum genus Aristagoras ducebat a Melanippo Thebano, qui Tydeum vulneravit.

50 Ἐν σχερῶν δ' ἔτ' ὄν μέλαιναί καρπὸν ἔδωκαν ἄρξραι·
 Δένδρεά τ' οὐκ ἐδέλει πάσαις ἐτέων περιόδοις
 Ἄνθος εὐῶδες φέρειν πλούτῳ ἴσον,
 Ἄλλ' ἐν ἀμείβοντι. καὶ
 Θνατὸν οὕτω σθένος ἄγει

E. γ'. K. θ'.

55 Μοῖρα. τὸ δ' ἐκ Διὸς ἀνθρώ-

50. Aldus (v. ad v. 2.) sic dispesceit : μέλαιναί καρ- πὸν ἔδωκαν ἄρξραι. Tum ἐν χερῶν δ' Ald. et sine iota ἐν χερῶν δ' Rom. Crat. ἐν σχερῶν δ' Brubach. iterum ἐν χερῶν δ' Morell. et Steph. emendavit tacite Schmid. ἐν σχερῶν δ' et recte. v. Pauw ad h. l. et cf. sup. ad Nem. i. 106. et. inf. Isthm. vi. 32. Poterat quoque scribi ἐν σχερῶν, ut ap. Homer. ἐπισχερῶν legitur. 51. In περιόδοις una syllaba exuberat. Schmidius refinxit περιόδοις, quod parum placet, vid. sup. Pyth. iii. 94. Pauw incertus erat inter παρόδοις, προόδοις, προσόδοις. miror non devenisse ad ἐτέων περιόδοις : ut ἔδοι pro περιόδοις, quod proprium rei vocabulum est, dictæ sint. Alioqui subsistendum est in eo, ut περίς duabus brevibus syllabis efferri potuisse credamus. 52. Sus- tuli interpunctionem post φέρειν, etiam Pauwio monente : Ἄνθος εὐῶδες ἴσον πλούτῳ, h. par copia, s. copia pari, eadem. 54. σθένος metro vim facit, quod jam Schmid. vidit. σθῆνος an scribi possit, dubito. Irrepisse interpretamentum pro vera voce etiam Pauw suspicatur; verum θνατὸν οὕτω ἰσχύον ἄγει purum poeta dig- num. Scholiastes : καὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος etc. Legerat ἔθνος pro σθένος? ut βρότεον ἔθνος Pyth. x. 43. eadem sorte utuntur homines. Mingarell. tentabat γένος ἄρ'.

48—54. ἀμείβοντ' accipi potest pro ἀνιφέρουτο. Antiqua virtus revocavit, iterum produxit robur corporis tanquam per vices intermissis temporibus, quibus illa quievit. At Scholia, et inde alii, per sententiam dictum accipiunt, ut reliqua; ut sit: at solet antiqua virtus recreare, iterum pro- ferre, robur hominum generationibus, seu temporum in intervallis interpositis. Similem locum vidimus Nem. vi. 16. Ita ἀρεταὶ ἀρχαῖαι pro ἀριτῇ ἀρχαία ἀναφέρει σθένος ἀλλασσομένη (ἐναλλάξ) ἐν γενναῖς ἀνδρῶν, κατὰ γενεάς. 50. ἐν σχερῶν, quod alias ἐπισχερῶν, ἐφιξῆς, continuo. v. V. l. 51. ἐθίλει, μέλλει, solent. 52. πλούτῳ ἴσον pro vulgari σὺν πλούτῳ ἴση, proventu pari. 53. Etiam mortale genus Fatum ita profert, generat.

55. τὸ δ' ἐκ Διὸς, ἀνθρώποις σαφῆς οὐχ ἔπιται (οὐ πάρεστι) τίμαρ. h. κατὰ τὸ ἐκ Διὸς ὄν, οὐκ ἔστι σαφῆς, scil. quousque aliquis sua virtute procedere possit; nam de morte vix bene acceperis, etsi eo ducant forte loca Ol. ii. 55. Nem. vi. 10. Pergit: In incertis tamen ad hunc modum eventis molimur ardua multa. μεγαλαορία ἐπιβαίνομεν (pro μεγαλαορία ἐπιβαίνομεν, indulgentius mag- nanimis sensibus; aliud est, superbe in- cedere) ἔργα (audacia facta) τε πολλὰ μινωῖωντες (molientes. poterat μινωῖωμεν, sed inversum est.) τὰ γυῖα γὰρ (τὰ σώ- ματα, ἡμεῖς) δίδεται (ἐν) ἐλαπίδι ἀναιδέϊ (pro ἰνδίδεται, illigati sumus, tenet nos, in- nata nobis est, spes audax), προμαθείας δ' (προμηθείας) ἀπόκινεται ῥοαί, (quæ alias

ποῖς σαφὲς οὐχ ἔπεται
 Τέκμαρ. ἀλλ' ἔμπαν μεγαλανορίαις ἐμδαίνομεν,
 Ἔργα τε πολλὰ μενοι-
 νῶντες. δέδεταί ἤγὰρ ἀναιδεῖ
 60 Ἐλπίδι γυῖα· προμα-
 θείας δ' ἀπόκεινται ῥοαί.
 Κερδέων δὲ χρῆ μέτρον θηρευέμεν.
 Ἀπροσίκτων δ' ἐρώτων ὀξύτεραι μανίαι.

57. *τίμα* legisse videtur Schol. pro *τίκμαρ*. Mox *μικγαλανορί* ἰμδαίνομεν Aldus, metro vitiatō. Convenit usus τοῦ ἐπιβῆναι: ut Nem. iii. 34. Odys. χ. 424. ψ. 13. 52.

δοῖ) etsi modi, successus, eventus, remoti sunt
a nostra prantione, prantosci non pos-
 sunt. Sequitur 62. prastat itaque, mo-
 derata consilia sequi: *χρῆ* θηρευέμεν *μέτρον*
κέρδιων, h. e. κέρδη μέτρια, h. ἀγαθά. μ.
at insanum est, nimis ardua appetere.
μανίαι ὀξύτεροι (μανία ὀξύια ἰστί) ἐρώτων
ἀπροσίκτων (proprie est ἔρωσ τῶν ἀπρο-
σίκτων, τῶν ἀμηχάνων), h. e. μαίονται
ὀξύως, valde, periculose, κίϊνοι οἱ ἐρωσι
τῶν ἀπροσίκτων.

Ι Σ Θ Μ Ι Α.

Ι Σ Θ Μ Ι Α.

ΕΙΔΟΣ α'.

ΗΡΟΔΟΤΩ ΘΗΒΑΙΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

OMISSO eo ac seposito, quod in manibus habebat, poeta ait, se velle carmen componere Herodoto victori, exemplo Castoris et Iolai—22. in quorum laudes excurrit poeta;—44. esse victorem dignum carmine; et esse æquum, ut id impertiatur ipsi.—76. Memorantur ejus victoriæ—96. et magna victoris felicitas.—ad f.

Σ. α. Κ. ζ'.

ΜΑΤΕΡ ἔμα, τὸ τεὸν, χρύσασι Θήβα,
Πρᾶγμα καὶ ἀσχολίας ὑπέρτερον

Herodotus Thebanus, Asopodori f. (v. 50.). Orchomenium alii perperam tradiderunt ex v. 51. sed pater videtur Thebis per seditionem ejectus Orchomenum confugisse, unde postea Thebas rediit. 1. χρύσασι Θ. Ald. adv. metrum.

2. Etiam occupatione mea potius et hoc tempore, quo hymnum in victorem gravius habeo. Occupatus erat poeta componere recipiebat, in pæane a

- Θήσομαι. μή μοι κραναὰ νημεσάσαι
 Δᾶλος, ἐν ᾧ κέχυμαι. τί φίλτερον
 5 Κεδνῶν τοκέων ἀγαθοῖς ;
 Εἶξον, ᾧ ᾽πολλωνιάς. ἀμφοτέρων τοι χαρίτων
 Σὺν θεοῖς ζεύξω τέλος,

A. á. K. ζ'.

- Καὶ τὸν ἀκπειρεκόμαν Φοῖβον χορεύων
 Ἐν Κέῳ ἀμφιρῦτῳ σὺν ποντίοις
 10 Ἀνδράσιν, καὶ τὰν ἀλιεργέα Ἴσθμοῦ
 Δειράδ'· ἐπεὶ στεφάνους ἔξ ᾽πάσσε

3. Θάσομαι Schmid. cum Ald. Morell. Steph. At hoc a Θήσομαι, dorice θάσομαι, θάσασθαι, ductum esset, spectare, secundum observata virorum doctorum, Kœnii ad Gregor. Corinth. pag. 101. et Valcken. ad Theocrit. p. 351. 367. Unum exemplum supererat Moschi iii. 53. θάσει, quod nunc mutatum in θησεῖ, ut factum quoque erat apud Callimachum. At in iis, quæ a τίθημι, olim θίω, θήσω, θήσομαι, ducuntur, ubique η refinent Dores. Erat quoque Θήσομαι in ed. Rom. Crat. Brub. νημισάσαι Bened. ut infinitus pro imperante modo sit; sed μὴ νημισήσαι et νημισάσαι sc. Delus; etsi sic antiquior forma esset, νημισήσαι. poterat quoque esse νημισήσαι, aoristo imperativi mediæ. 4, 5. Interrogationem

primus appinxit Crat. In Romana etiam: ἐν ᾧ κέχυμαι τι φ. et in Ald. ἐν abest. male. 5. τοκῶν Ald. 6. ἀμφοτέροις τῶν Ald. ἀμφοτέρων τοι Rom.

hoc mutavit Crat. in vulgarem rationem: ἀμφοτέρων τοι. Romanam lectionem re-
 vocarunt Oxonienses. Pauw conj. ἀμφοτέρων scriptum fuisse. 9. Κίω

Ald. 11. Prava veterum critica in h. l. videnda est ap. Schol.; erant etiam qui ἐξώσασσε vellent legere. Similem Grammaticorum errorem suspicatur Abresch. in Hesych. ἐξώσασσεν, ἐξέσιμψε. nec tamen absonum, veteres ἐξοπάξεν dixisse. In Pindaro manifesta est sententia: sextum jam esse ex Thebanis Herodotum, qui ex Isthmicis agonibus victoriam reportaverit. Quod ἐν ταῖς Ἴσθμιακαῖς ἀναγεγραφαῖς adscriptum illud non inveniebant, mirari non debebant viri docti, cum absolutos et accuratos victorum catalogos ipsa antiquitas desideraverit.

Ceis in Delo per Θεωροῦς cantando [Plutarch. de Genio Socrat. p. 575. Ex Schedis.] ὑπέριτρον τιθῆναι, προτιθῆναι, προκρίνειν.

4. ᾗ ἐγκέχυμαι, ἔγκυμαι, in qui hymno ornanda occupatus sum, studio effuso.

7. ζεύξω ἀμφοτέρων χαρίτων τίλος, utrumque hymnium ad finem deductum, χορεύων, celebrans, καὶ τὸν Φοῖβον—καὶ τὸν Ἴσθμὸν h. e. victoriam in Isthmiis. Hic ipse Ἴσθμὸς ᾽πάσσε—victorias sex. h. e. in Isthmiis sexta vice victor fuit e Thebana gente renuntiatus.

Κάδμου στρατῶ ἐξ ἀέθλων,
 Καλλίνικον πατρῖδι κῦδος. ἐν αῖ καὶ τὸν ἀδεί-
 μαντον Ἀλκμήνα τέκε

Ε. α. Κ. ιά.

15 Παιῖδα, θρασεῖαι τὸν ποτε Γηρυόνα
 Φρίζαν κύνες.

Ἄλλ' ἐγὼ Ἡροδότῳ τεύχων
 Τὸ μὲν ἄρματι τεθρίππῳ γέρας,
 Ἄνια τ' ἀλλοτρίαις οὐ

20 Χερσὶ νομάσαντ', ἐθέλω
 Ἡ Καστορείῳ ἢ Ἰολάου ἐναρ-
 μόξαι μιν ὕμνῳ.

Κεῖνοι γὰρ ἠρώων διφρη-
 λάται Λακεδαίμονι καὶ Θή-

25 ςαῖς ἐτέκνωθεν κρᾶτιστοι'

Σ. β'. Κ. ζ'.

Ἐν τ' ἀέθλοισι δίγον πλείστων ἀγώνων

17, 18. Tertium et quartum colon epodorum aliter dispescuit vetus metricus : Ἄλλ' ἐγὼ Ἡροδότῳ τεύχων τὸ μὲν α. τ. γ. ut utrumque dactylicum sit. Rotundius hoc videbatur Pauwio.

17. Ἡροδότῳ Schmid. qui adeo junxit : τεύχων τὸ γέρας ἄρματι Ἡροδότου. Mingarell. conj. τὸ ἐν ἄρμ. τ. γέρας. Impediti aliquid inesse loco, iuprimis propter copulam, facile sentias. Sententia cum interpunctione constitui potest haud uno modo. Potest quoque νομάσαντι esse et νομάσαντα. 19. Ἄνια δ' Pauw malebat. 26. ἀγῶνες ἐν ἀέθλοισ

15. Γηρυόνα κύνες. Non novavit poeta fabulam, sed κύνες pro κύνᾳ dixit. Et Orthus tria capita habebat.

17. Omnibus tentatis sequor hoc : ἄλλ' ἐγὼ Ἡροδότῳ μὲν τεύχων τὸ γέρας ἄρματι τεθρίππῳ, hymnum victoriæ ejus cutulī parans, et quidem νομάσαντί τε ἄνια χερσὶν οὐκ ἀλλοτρίαις, regenti currum sua manu, non misso curru cum auriga, ἐθέλω ἐναρμόξαι μιν ὕμνῳ. Est autem ὕμνος Καστόρειος (pro Καστορός) ἢ Ἰολάου, non certum carminis genus ; sed quale

olim in similem victoriam curnlem Castoris vel Iolai carmen adhibitum fuit : conf. sup. ad Pyth. ii. 127. xi. 92. Debuerunt autem plura in antiquis carminibus de Castoris et Iolai certaminibus et victoriis memorata esse ; quod ex v. 23—44. manifestum fit. Fuit in his ἀγῶν ἐπὶ Περίῳ.

26. Et in sollennibus ludis non unum modo attigerunt certaminum genus. Disertius effert 30—34.

- Καὶ τριπόδεσσιν ἐκόσμησαν δόμον
 Καὶ λεβήτεσσιν φιάλαισί τε χρυσοῦ,
 Γευόμενοι στεφάνων νικαφόρων.
 30 Λάμπει δὲ σαφῆς ἀρετὰ
 Ἐν τε γυμνοῖσι σταδίοις σφίσιν, ἔν τ' ἀσπιδοδο-
 ποισιν ὀπλίταις δρόμοις.

A. β'. K. ζ'.

- Οἶά τε χερσὶν, ἀκοντίζοντες αἰχμαῖς,
 Καὶ λιθίνοις ὅποτε δίσκοις ἴεν;
 35 Οὐ γὰρ ἦν πένταθλον ἔτ' ἀλλ' ἐφ' ἐκάστῳ

Pauwio accipiuntur, ut Ol. i. 140. ἵπποι ἐν πτεροῖς pro πτερωτοῖ, sic certamini cum præmiis, in quibus præmia proponuntur. Mibi simplicius videbatur ἄιθλα et ἀγῶνας distinguere ut ludos et certamina singula varii generis: quadrigarum, stadii etc. ἀγωνίσματα, inf. v. 36. ἔργματα. 28. Καὶ λεβήτεσσι, φιάλαισί τε χ. et v. 29. σιβόμενοι στ. Ald. corrupte. 31, 32. ἔν τ' ἀσπίδοισι ὀπλίταις δρόμοις Ald. [Heynius post δρόμοις comma posuit: v. 34. post ἴεν punctum.] 33. Οἶς τε Ald. ἀκοντίζειν αἰχμαῖς ἐτ' ἴναι δίσκοις insolens visa est structura, nec expedit rem, si cum Oxou. distinguas: οἶα χερσὶν ἴεν καὶ ὅποτε δίσκοις ἴεν. ὅποτε suspectum erat Schmidio, propter ultimam productam; sed est ea ultima in penthemimeri dactylica. Alioqui ὅποτε in promptu erat. [Hæc quinque verba Heynius deleuit.] Eustath. ad Hom. p. 1591. l. 29. secundum Tryphonem laudat ex Pindaro: λιθίνοις ὅποτε δίσκουσι. unde δίσκουσι ἴεν divinare obvium est. Ammonius in δίσκος habet: λιθίνοις ποτ' ἀνὰ δίσκοισι, quæ haud dubie est depravatio lectionis, quam Tryphon habuit. Vir doctiss. ad Ammon. p. 61. ex illo conjiciebat: λιθίνοις ποτ' ἀνὰ δίσκοις ἴεν. His vulgatum haud posthabebo. Aldus: δίσκοισιν ἴεν, metro invito. Pauw. emendabat: Οἶά τε, χερσὶν ἀκοντίζοντες αἰχμαῖς, Καὶ λιθίνοις ὅποτε δίσκουσι ἴεν. Nihil mutandum; eget vulgata tantum interprete. 35. ἦς Ald ἔτ' primus Morell. adscivit ex Schol. puto: οὐπω γὰρ ἦν.

33, 34. Utī dicitur ἀκοντίζειν αἰχμαῖς (sc. ἀκοντίζειν absolute, et pro σὺν αἰχμαῖς), ita ἴναι (σὺν) δίσκοις. Nec tam insolens hoc quam videntur credidisse viri docti. Ipse Homerus Iliad. ζ. 402, 3. Διάντος δὲ πρῶτος ἀκόντισι φαίδιμος Ἐκτωρ ἔγχευ. At χερσὶν friget, dices. Immo vero: οἶά τε (ἐν) χερσὶ sc. λάμπει ἀρετὰ σφιν! in lucta et in pugilla: Castor enim in hoc insignis fuit.

Sicque Pindarus loquitur: Isthm. v. 11. χερσὶ νικάσαντα. Pyth. x. 36. ὅς ἂν χερσὶν ἢ ποδῶν ἀρετᾷ κρατήσας, et al. Quantum eminet, clara est, eorum virtus cursu, et cum hasta certarent, et disco! ut continetur oratio hunc in modum: οἶά τε λάμπει ἀρετὰ σφιν (ἐν) χερσὶν, ὅποτε (aut forte ὅτε τε) ἴεν ἀκοντίζοντες (σὺν) αἰχμαῖς καὶ (ὅποτε ἴεν) λιθίνοις δίσκοις.

Ἔργματι κείτο τέλος. τῶν ἀδρόοις
 Ἀνδρῶσάμενοι θαμάκις
 Ἔρνεσιν χαίτας ρέεδροισί τε Δίρκας ἔφανεν
 Καὶ παρ' Εὐρώτα πέλας,

E. β'. K. ιά.

40 Ἴφικλέος μὲν παῖς, ὁμόδαμος ἐὼν
 Σπαρτῶν γένει,
 Τυνδαρίδας δ', ἐν Ἀχαιοῖς ὑ-
 ψίπεδον Θεράπνας οἱ κέωνέδος.
 Χαίρετ'. ἐγὰρ δὲ Ποσειδά-
 45 ωνι Ἴσθμῶ τε Ζαθία
 Ὀγχηστίασιν τ' αἰόνεσσιν περι-

36. Ἔργματι Ald. Ita olim alij quoque codd. nam occurrit eadem depravatio ap. Ammon. p. 61. nec proficias, si cum viro docto legas ἔργμα τι. Porro eod. v. Ald. ἀδρόοις ἀνδρῶσάμενοι et mox ρέεδροισί τε. 38. ἔφανεν praelare emendatum a Schmidio (pro ἔφάνησαν ἀνδρῶσάμενοι, nam hæc jungenda.) Vulgo ἔφανεν et grammatica, et sensu, metro etiam, violato; nam in ἔφανεν media longa ex ἔφηνεν. 39. Εὐρώτα male Morell. et Steph. 46. αἰόνεσσιν sine v. lectum ante Schmid. metrum vitabat.

35, 6. ἀλλὰ κείτο (ἦν) τέλος, νίκη, ἰφ' ἐκάστω ἔργματι, ἀγῶνι. Erant singula quinque genera, quibus quis victor esset, nondum in πένταθλον collecta.

36. Iolau et Castor sæpe victorias in singulis his certaminibus reportarunt. Pro hoc dicit: alter Thebas, alter Lacedæmonem, victores redierunt.

42. ἐν Ἀχαιοῖς, nam hæc ante Doriensium et Heraclidarum professionem in Peloponnesum evenerunt.

44. χαίρειτε, recte Schol. ἰλήκοιτε, sitis propitii. Retrahit se a digressionem et ad victorem redit. Sic jam vidimus finire carmen Nem. iii. 132. Pyth. ii. 124. Est adeo inter formulas transitus faciendi.

46. Ὀγχηστίασιν τ' αἰόνεσσιν pro Onchesto dicta esse volunt. At quor-

sum hanc celebrat? propter Neptuni lucum, sacra, ludos? At hæc aliena. Littus Onchestium pro lacu Copaïde aut pro regione vicina est dictum. Itaque malo ad Orchomenum revocare, unde oriundus victor fuit. [Immo Onchести fuere ludi, in quibus fuit H. victor. Ex Schedis.] Solenne autem poetæ in celebrando victore tria hæc conjungere: ludos, deum, cui illi sacri sunt, et patriam. Apparet patrem victoris in discordiis civilibus ejectum Thebis exulasse apud Orchomenios; unde tamen aliquando Thebas rediit. περιστέλλων αἰοδῶν, ἀστέλλω, κοσμῶ, concinnans. 49. ἐν τιμαῖς, inter laudes Herodoti. 50. αἴσω, felicitatem. [Æschyl. Eumen. 694. Ex Schœdis.]

στέλλων ἄοιδᾶν,
 Γαρύσομαι τοῦδ' ἀνδρὸς ἐν
 Τιμαῖσιν ἀγακλέα τὴν Ἀ-
 50 σωποδάρου πατρὸς αἴσαν,

Σ. γ'. Κ. ζ'.

Ἵρχομενοῖό τε πατρώαν ἄρουραν
 Ἄ νιν ἐρειδόμενον ναυαγίαις
 Ἐξ ἀμετρήτης ἀλὸς ἐν κρούεσσα
 Δέξατο συντυχία. νῦν δ' αὖτις ἀρ-
 55 χαίας ἐπέβασε πότμος
 Συγγενὴς εὐαμερίας. ὁ πονήσαις δὲ, νόω
 Καὶ προμάθειαν φέρει.

Α. γ'. Κ. ζ'.

Εἰ δ' ἀρετὰ κατὰ κεῖται πᾶσαν ὄργαν

52. *ναυαγίαις* leg. Schmidius, nam tabulæ seu reliquæ navis fractæ, quibus quis *ἐρειδόμενος*, *suffultus*, *insidens*, enatat, τὰ *ναυάγια* vulgo appellantur. Sed recte moment Oxon. et Pauw. *ναυαγίας* exquisitorem esse Pindari ejusdem sensus vocem.

56. *πονήσαις* δὲ omnes vet. usque ad Brubach.

58. [Jung.

κεῖται δαπάναις τε καὶ πόνοις, proposita est, paratur. Ex Schedis.] Erat *κατάκει-*

[55. *ἐπέβασε*. Etiam Sophocli, Œd. Col. 188. ἴν' ἂν ἐπισβίας ἐπιβαίνοντες. Ex Schedis.]

56. Volebat procedere: et consequutus ille est fortunæ adversæ experimentis prudentiam. *προμήθεια* ut Nem. xi. 60. Mutavit hoc in sententiam.

58—62. Nondum locus tam feliciter expeditus est, quam equidem antea putabam: εἰ δὲ (κατὰ) πᾶσαν ὄργαν κεῖται ἀρετὰ, ἀμφοτέρων (ἐν) δαπάναις τε καὶ πόνοις. At quomodo ἀρετὰ κείσθαι, h. προκείσθαι, proposita esse potest, quod de præmiis dici solet? *præmia κείσθαι* dicuntur τῇ ἀρετᾷ, et præmia sunt τὸ ἀεὶδὸν κῦδος v. 72. Huic quidem difficultati occurri possit, si memineris,

poetæ ἀρετὴν esse virtutem certamen, victoriam, honorem ac laudem; 72. τὸ κῦδος, quod si cui propositum est, in quocunque sit studio, cum in sumptibus, tum in ærumnis tolerandis. tum εὐρόντισσί νιν, scil. τὴν ἀρετὴν, laudem qui factis consequuti sunt. Nec tamen Aristarchus omnino male scripsisse videri debet ἀρετᾷ: at, si Schol. vera apposuit, minus bene reliqua expedit. Vide an sic ea sibi constant: εἰ δὲ (ὁ ἀγάνωρ κόμπος ex v. 60.) ἀρετᾷ κεῖται, (κατὰ) πᾶσαν ὄργαν, (in omni studio) ἀμφοτέρων (ἐν) δαπάναις τε καὶ πόνοις· Χρὴ, μὴ σὺν φθοραῖσι γνώμαις, φέρειν (deb. sequi αὐτὸς) τὸν ἀγάνωρα κόμπον (τοῖς) εὐρόντισσί νιν. Si laudes, quas appetunt, propositæ sunt

- Ἐμφοτέρων δαπάναις τε καὶ πόνοις,
 60 Χρῆ νιν εὐρόντεσσιν ἀγάνορα κόμπων
 Μὴ φθονεραῖσι φέρειν γνώμαις. ἔπει
 Κούφα θόσις ἀνδρὶ σοφῷ
 Ἄντι μύχθων παντοδαπῶν, ἔπος εἰπόντ' ἀγαθὸν
 Ξυνὸν ὀρθῶσαι καλόν.

E. γ'. K. ιά.

- 65 Μισθὸς γὰρ ἄλλοις ἄλλος ἐφ' ἔργμασιν ἀν-
 θρώποις γλυκὺς,
 Μαλοβότα τ' ἀρότα τ' ὀρνι-
 χολόχῳ τε καὶ ὄν πόντος τρέφει.
 Γαστρὶ δὲ πᾶς τις ἀμύνων
 70 Λιμὸν αἰανῆ τέταται

ται. Statuebat Pauwius, κατακίσθαι h. l. esse propositum esse, prostare, προστίθεσθαι. At præstat κίσθαι eodem sensu; ut sensus sit: εἰ δὲ κατὰ πᾶσαν ὀργάν, in quovis studiorum genere, ut aliquis virtutem, h. laudem, consequatur, non nisi labore et summi effici potest: adeoque virtus proposita est laboribus et sumtibus. Est ἀρετὰ, τὸ ἕξοχον εἶναι, præcellere, superare alios. Veteres hæserunt in h. l. Alii ἀρεταὶ κατάκειται legere voluere, mira junctura, de qua v. ad. Ol. xi. 5. Aristarchus autem ἀρετᾶ scripsit; alii aliter. v. Schol. 60. Ordo: Χρῆ μὴ φθονεραῖσι γνώμαις (h. μὴ φθονεῶς) φέρειν κόμπων ἀγάνορα εὐρόντεσσιν νιν (h. τοῖς εὐροῦσι τὴν τοιαύτην ἀρετὴν) iis qui consequutii sunt hoc, ut excellent alii. 62. δόσις non nisi a Steph. illatum fuit. 65. ἐφ' ἔργμασιν vitium Ald. 67. Plutarch. de Pyth. orac. pag. 406. C. laudat interpolate: ἀρότα τ' ὀρνιθολόγοι τε. Sed omnino mutilus est ille locus, et emendatius occurrunt verba de Tranquill. p. 473. A. Erat antea μηλοβότα. at v. Ol. vii. 116. Exciderat hoc animo Pyth. iii. 47. venerat in mentem Pyth. iv. 263. ix. 114. xii. 4.

virtuti, h. e. omnibus qui virtutem suam exerunt, fas est, illas liberaliter cumulare in eos, qui eas sibi compararunt. Ita sententia par redditur locis aliis, ut Ol. v. 35-38. Isthm. vi. 14-17. et v. 28-31. ubi μὴ φθόνι κόμπων τὸν ἰοικότ' αἰδοῦν κερνάμεν' ἀντὶ πόνων. Contra ἀστῶν ἀφθόνων ἰμῖται αἰδοῦναι sunt. Ol. vi. 10, et ἀφθόνιαν αἰδοῦναι dixit Nem. iii. 14.

62. ἀνδρὶ σοφῷ. Frequentatur sane hæc vox Pindaro eo sensu, ut poeta sit ὁ σοφός. Erit itaque exiguum munus

quod a poeta dari potest. Nec minus tamen σοφοὶ sunt intelligentes, periti, qui aliqua in re excellent. Sic Pyth. ix. 134. ἀποὸ σοφῶς. iv. 526. Ol. xi. 10.

63. ἔπος εἰπόντα ἀγαθὸν, laudando, ξυνὸν ὀρθῶσαι καλόν, decus statuere publicum, ductum a monumento.

65. μισθὸς sc. κίσται ex 58.

70. ἕκαστος σαινύδει, ὥστε ἀμύνειν γαστρὶ λιμὸν χαλιπόν. Scilicet τέταται, ἐντέταται, de studio, quod quis intendit, et quo ipse intenditur et intentus est

- Ὅς δ' ἀμφ' ἀέθλοισι ἢ πολεμίζων ἀρη-
 ται κῦδος ἀβρὸν,
 Εὐαγορηθεῖς κέρδος ὕ-
 ψιστον δέχεται, πολιατᾶν
 75 Καὶ ξένων γλώσσας ἄωτον.

Σ. δ. Κ. ζ.

- Ἄμμιν δ' ἔοικε Κρόνου σεισίχθον' υἷον
 Γείτον' ἀμειβομένοις εὐεργέταν
 Ἀρμάτων ἵπποδρόμιον κελαδῆσαι,
 Καὶ σέθεν, Ἀμφιτρύων, παῖδας προσει-
 80 πεῖν, τὸν Μινύα τε μυχόν,
 Καὶ τὸ Δάματρος κλυτὸν ἄλσος Ἐλευσίνα, καὶ Εὐ-
 βοίαν, ἐν γναμφοῖς δρόμοις

Α. δ. Κ. ζ.

- Πρωτεσίλα, τὸ τεὸν δ' ἀνδρῶν Ἀχαιῶν
 Ἐν Φυλάκῃ τέμενος συμβάλλομαι.
 85 Πάντα δ' ἐξειπεῖν, ὅσ' ἀγώνιος Ἐρμῆς
 Ἡροδότῳ ἔπορεν ἵπποις, ἀφαι-

75. *εὐαγορηθεῖς* peccat in Iambicum; vidit quoque Schmid. sed non veniebat in mentem, quod Pauvium non fugit, junctim legere: *εὐαγορηθεῖς*, ab *εὐηγορέω*, *εὐαγορέω*. 77. *ἀμειβομένους* et v. 81. *τὸ δάματρον* Ald. 86. *Ἡροδότῳ* Rom. Crat. et hoc præfert Schmid. *Ἡροδίτῳ* Ald. Brubach. Morell. Steph. hoc

ad aliquam rem, ut sup. Pyth. xi. 82. *ξυναῖσι δ' ἀμφ' ἀρεταῖς τίταμαι*.

76. sq. Lucem accipiunt sqq., si videas, laudari nunc *victorias* ab Herodoto jam ante Isthmiam reportatas, easque designari per *deos*, quibus sacra erant certamina. Itaque γίτων Neptunus est haud dubie Onchestius. Tum Io-

laæ Thebis; certamina Orchomeni, Eleusine et in Eubœa habita, tandemque 83. Iudæ funebres heroi Protesilao Phylacæ in Thessalia habiti; *συμβάλλομαι*, annumero, iis adjungo.

[77 sq. Jungunt *εὐεργέταν ἀρμάτων*. Immo *ἀρμάτων ἵνικα*, *victoriæ* caussa. Ex Schedis.]

ρεῖται βραχὺ μέτρον ἔχων
 Ὕμνος. ἧ μὰν πολλάκι καὶ τὸ σεσωπαμένον εὐ-
 θυμίαν μείζω φέρει.

E. δ'. K. ιά.

- 90 Εἴη μιν, εὐφώνων πτερύγεσσιν ἀερ-
 ζέντ' ἀγλααῖς
 Πιερίδων, ἔτι καὶ Πυθό-
 ζεν Ὀλυμπιάδων τ' ἐξαιρέτοις
 Ἀλφειοῦ ἔρνεσι φράζαι
 95 Χεῖρα, τιμὰν ἑπταπύλοισ
 Θήξαισι τεύχοντ'. εἰ δέ τις ἔνδον νέμει
 Πλοῦτον κρυφαῖον,

Oxon. ἔπορον Ἡροδότῳ ἐν ἴπποις exponunt; Pauw: ἴπποις, ut ἀρματι, esse pro instrumento. cf. ad v. 17. Porro: Ἡ. πόρον ἴπποισιν ἀφαιρ. Ald. et Rom. Ἡ. ἔμπορον ἴπποις ἀφαιρ. emendavit ἔπορον Crat. 88. σεσωπαμένον pro σεσωπαμένον edd. principes et sequentes omnes; etsi praestat synizesin σιω facere. cf. Pauw. et sup. Ol. xiii. 130. 91. ἀγλααῖσι vett. edd. emendatum ad metri legem a Moll. et Steph. 92. Ad mentem metrici (vid. ad v. 17, 18.) scribit Pauw: Πιερίδων ἔτι καὶ Πυθόθεν Ὀ. ἰ.

88. ἧ μὰν πολ. non vult poeta fastidium movere recitandis aliis victoriis pluribus. Saep̄ magis gratum est, aliqua sileri, quam copiose enarrari. Brevitatis studium jam toties commendavit, ut mirum sit, grammaticos non id recordatos esse in h. l. ut Pyth. i. 157. sq. Nem. x. 35—38. σεσωπαμένον, pro σεσωπημένον, unicum habet, quicum comparetur, βῶσσεθι apud Apollon. i. 685. pro βιώσσεθε. Alias poterat σεσιγαμένον dicere, ut Ol. ix. 156. πολλάκι φέρει μείζω εὐθυμίαν σιωπᾶσθαι τι, (h. e. brevitatis, qua omittuntur nonnulla minus necessaria) ἧ λέγεσθαι αὐτό.

90. Musarum alis aliquis h. l. efferri, evolare, dicitur, propter gloriam. Non necesse est, ut alas ipsae Musae

habeant, sed carminibus quasi alas addunt alicui, ut is evolet, inlarescat.

96. εἰ δέ τις. Iterum sententiam saepe jam et mox Isthm. iii. pr. appositam recantat: cui opes contigerunt cum successu in certaminibus, is bene novit, se non inglorium mori. εἴ τις νέμει, fovet, servat, ταμιεύει, ἔνδον, in domo. πλοῦτον κρυφαῖον accipio simpl. reconditum. tum ἄλλοις δ' ἐμπύπτων γελᾷ, superbit, est victor, pro ἐμπύπτει, ἐνέπεισαν, superior factus est aliis; ductum ἐμπύπτων a lucta: ut Pyth. viii. 117. luctator irruit, adversarium prosternit—ille φράζεται, pro φράζει, novit, ὀδὲ, τελῶν (ἑαυτὸν τελῶν, reddere animam) ψυχὰν Ἀΐδα οὐκ ἄνυσθαι δόξας. Sic φράσθη observavit, intellexit, Neu. v. 62.

" Ἀλλοισι δὲ ἐμπίπτων γελᾷ
 Ψυχὰν Ἄϊδα τελέων οὐ
 100 Φράζεται δόξας ἀνευθεν.

98. ἀλαῖσιν Chrysippus legebat in Schol. h. τυφλοῖς, satis illepide. Recte alter :
 τοῖς δὲ δι' εὐδοξίαν ἀναλίσκουσιν ἐπιμβαίνων καταγιγᾶ.

ΙΣΘΜΙΑ.

ΕΙΔΟΣ β.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΕΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

ΑΔ Thrasybulum, Xenocratis victoris filium, missus est hymnus; se id facere, profitetur Pindarus, more veterum poetarum, qui pueros pulcros amarent, et carmina non lucri causa scriberent, quod vulgo nunc fieri solet.—19. Victoriā patris esse Isthmiacā, quam ille addidit aliis victoriis—42. omninoque Aenesidami stirpem victoriis et hymnis nobilitatam esse;—50. inprimis Xenocratis virtutes laudibus et carmine hoc esse dignas, quod per Nicasippum mittitur.

Σ. α. Κ. ή.

ΟΙ μὲν πάλαι, ᾧ Θρασύβουλε,
Φῶτες, ὅσοι χρυσαμπύκων

Ξενοκράτει Ἀκραγαντίνῳ. exciderat ἄρματι. Mira Grammaticorum dissidia de eo, in quem carmen scriptum sit. v. Schol. pr. et Schmid. Si ad ipsa poetæ verba attenderis, hæc fere satis constare videbis: *Xenocratem*, Aenesidami f. Theronis fratrem, (v. ad Pyth. vi. pr.) vicisse curru Isthmiis, hymnum vero, ut alii hymni missi fuere, v. c. Pyth. ii. 125., missum esse (per Nicasippum aliquem v. 68.) ad ejus filium, *Thrasybulum*, pulerum adoleseentem, cur adeo veterum poetarum exemplo, qui formosis pueris carmina dicare solebant, se hymnum suum mittere dicit Pindarus. Eidem Xenocrati patri Pythica inscripta est sexta; ad quam vide. et cf. Schol. ad hanc Isthm. ii. pr. 2. φῶτες δ' a Schmid. est inter-

Ἔς δίφρον Μοισᾶν ἔβαινον
 Κλυτᾶ φόρμιγγι συναντόμενοι.
 5 Ῥίμφα παιδείους ἐτόξευ-
 ον μελιγάρυας ὕμνους,
 Ὅς τις ἐὼν καλὸς εἶχεν Ἀφροδίτας
 Εὐδρόνου μνάστειραν ἀδίσταν ὀπώραν.

A. á. K. ή.

Ἄ Μοῖσα γὰρ οὐ φιλοκερδής
 10 Ἦω τότε ἦν, οὐδ' ἐργάτις·
 Οὐδ' ἐπέραντο γλυκεῖαι

polatum, quasi dactylicus trochaicum dedeceret. vulgo ὄσοι. φύντες, ὄσοι Schol. φῶτις etiam Schol. Aristoph. Pac. 669. qui h. l. sed corruptum laudat. 3, 4. Metricus cola hæc aliter distinctit: ἐς δίφρον Μοισᾶν ἔβαι - νον, κλυτᾶ φ. Pauw ad eundem modum stropharum et antistropharum reliquarum cola constituit. 5, 6. Plutarch. Pyth. orac. p. 405. F. ῤίμφα παιδίοις τοξέου μελιγηρίας ὕμνους habet: memoriter recitans, ut solet. [9—14. recitat Clemens Strom. v. pag. 555. Ex Schedis.] 10. πω τότε Rom. et cett. edd. Schmid. τὸς ex Ald. v. ad v. 2. — 11. ἐπέραντο passiva vi pro ἐπιπράσκοντο insolens videtur. Forte refingendum: Οὐδὲ πέραντο pro τέρηντο, ἐπετέρηντο.

4. Musarum curru veli poetas jam vidimus Ol. ix. 120. ubi cf. Notam. ἔβαινει συναντόμενοι, pro συνήντεντο, an, quatenus adeunt eum, cui hymnum ferunt? Conjectabam, an possit φόρμιγγι σὺν ἀντόμενοι scribi et accipi. Præstat (σὺν) κλυτᾶ φόρμιγγι συναντόμενοι, pro simplici ἀντόμενοι, assumta lyra venientes, quomodo Ol. ii. 173. οὐ (σὺν) δίκα συναντόμενος scil. τᾶ ἀληφ, occurrens, adortus. At Schol. videtur accepisse ἀντασθαι τῇ φόρμιγγι, accedere ad eam tractandam, tractare lyram: nam τῆς λύρας μετασχοῦντις reddit.

5. [V. Schneider. ad Orph. Argon. 1354. Sed nil expedit. Ex Schedis.] In ῤίμφα mihi facit difficultatem, qua notione hic dictum accipiam. Nam ταχίως, aut, ut Hesych. et Suidas, εὐχερῶς, συνεχεῶς, aut, ut Schol., ῤαδίως, nullum est satis accommodatum; non qua-

si ῤίμφα ταξέου non per se dici possit, celeriter sagittas emittere; sed quia alienum id nunc est a re, saltem nullam vim habet; nisi quod tela forte possent esse ῤιμφαλίαι, velocia tela: an pro hoc dictum videri debet? παιδείους ὕμνους, εἰς παιδας. Tum ὅς τις (αὐτῶν), alias εἶ τις.

8. Ephebos declarat per pubertatem. Ὀπώρα [ἄρα. Ex Schedis.] propr. pubertas, tum omnino Juventus cum notione pulchritudinis. v. sup. ad Nem. v. 11. viii. pr. [conciat Venerem, propitiam reddit, h. amorem. Ex Schedis.]

11. οὐδὲ πέραντο γλυκεῖαι μιλιφόγγου ποτὶ Τερψιχόρας, ἀργυρωδίσαι πρόσωπα, μαλθακόφωνοι ἀοιδαί. Habent ἀοιδαί tria epitheta: Terpsichore nullum; ergo legamus μιλιφόγγου. Video etiam Mingarellum ita emendare, vel γλυκεῖαι. Vir doctiss. Gurlitt conj. ἀργυρωδίσαι,

Μελίφθογγοι ποτὶ Τέρψιχόρας,
 Ἄργυρωθεῖσαι πρόσωπα,
 Μαλθακόφανοι αἰοδαί.

15 Νῦν δ' ἐφίητι, τὸ τ' Ὀργείου φυλάξαι
 Ῥῆμα, τῆς ἀλαθείας ἄγχιστα βαῖνον,

E. á. K. ζ'.

Χρήματα, χρήματ', ἀνήρ,
 Ὅς φᾶ, κτεάνων δ' ἅμα λειψθεῖς καὶ φίλων.

15. Νῦν δ' ἐφίητι τ' Ὀργ. vulgo enecto metro. Schmidius correxerat Νῦν ἐφίητι δέ, ε' Ω. dura collocatione τοῦ δι. Pauw offert alia: Νῦν δ' ἐφίητι γι τ. vel Νῦν δ' ἐφίητι τῷ Ἀργείου. Mingarell. Νῦν δ' ἰ. τὸ Ἄ. Debebat saltem τὸ γ' Ἄ. Mihi visum est satis probabile esse, excidisse τὸ ante τ' Ὀργείου, pro τοῦ Ἀργείου, aut, quod suspicor, fuisse τὸ τ' Ὀργίῳ pro τὸ τῷ Ἀργίῳ. Porro supplet: Musa ἐφίητι, h. ἐφίησι. Malo hoc absolutè dictum, nunc res ita ferunt, ita tempora se habent. Νῦν ἐφίησι sc. τὸ πρῶγμα, ὁ καιρὸς, ὥστε φ. In seqq. interpunctionem mutavi vulgarem, qua interpungebatur post ἀνὴρ. Erat enim jejunum: ἀνὴρ δὲ φᾶ. Monuerat quoque Pauw. 16. Ῥῆμ' ἀληθείας Ald. uno pede intercepto. Scribo ἀλαθείας, ut aliis locis. 18. λείψθ: Oxon. edit. quasi Æolice

scil. Τέρψιχόρας. — 13. ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα αἰοδαί. In vocis scisu laboramus. Videamus, an sic expediri possit: ἀργυροῦν est proprie argentare; tum vero ex argento facere: unde ἀργυρώματα, vasá argentea. Supra Nem. x. 30. erant victores, qui ἀργυρωθέντες οὐν φιάλαις ἐπέβαν. h. ἔχοντες, φέροντες φιάλας ἀργυρᾶς pro præmiis. Ergo ἀργυροῦσθαι est argento instructum esse, habere. Jam porro merces venum expositæ habent πρόσωπον, frontem, partem exteriorem, in qua vel pretium adscriptum est, vel quæ ipsa fronte titulum fert, venalem eam esse numis; dici ergo merces bene possunt ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα, habentes quasi in fronte titulum hunc, venales eas prostare. Habent hactenus argenti notam, ἔχουσι ἀργυρον ἐν προσώπῳ, quo ipso ille in personas mutantur lyricæ. Nunc pro mercibus αἰοδαί, carmina a Musa venalia proponuntur. Hæret autem venalitatís notio in ἀργυρος, ut Pyth. xi. 65. φωνά ὑπάργυρος. Apud

Sophoclem Antig. 1091. quem locum Schneider. Fragm. Pind. p. 111: excitavit, καταργυροῦσθαι est ἀρδύρω πρισθῆναι, corrumpi.

15. Nunc locum habet, memorem esse dicti, proxime ad veritatem accedentis, quò usus fertur Aristodemus Spartiata, una cum opibus privatus quoque amicis: heus, heus, homo, (vulgare esset ὦ ἀνδρὲς) numi! numi! Videndus de hoc homine Schol. qui Alcæi verba apponit:—ὡς γὰρ δὴ ποτὶ φασὶν Ἀριστό-δαμον ἐν Σπάρτῃ λόγον οὐκ ἀπάλαμνον εἰπεῖν (χρήματα) χρήματ' ἀνὴρ. πεινχρὸς δ' οὐδὲς πῖλετ' ἐσθλῶς, τίμιος οὐδέ. Transtulit in Fragmenta Ursinus. Leguntur quoque apud Diog. Laert. i. 30, 31. ubi secundum Andro-nem Aristodemus inter eos refertur, ad quos tripus aureus fuit missus. Laudantur illa; χρήματα, χρήματ' ἀνὴρ! inter proverbia: etiam ap. Zenob. et Suidam, ut jam ante a Chrysisippo ἐν τῷ περι παρρημιῶν.

- Ἐσσι γὰρ ἂν σοφὸς, οὐκ ἀγνώτ' αἰίδα.
 20 Ἴσθμίαν ἵπποισι νίκαν,
 Τὰν Ξενοκράτει Ποσειδάων ὀπάσαις,
 Δωρίων αὐτῷ στεφάνωμα κόμαν
 Πέμπεν ἀναδείσθαι σελίνων,

Σ. β'. Κ. ή.

- Εὐάρεματον ἄνδρα γεραίρων,
 25 Ἀκραγαντίνων Φάος.
 Ἐν Κρίσῃ δ' εὐρυσθενῆς εἶ-
 δ' Ἀπόλλων μιν, πόρε τ' ἀγλαΐαν
 Καὶ τόδι κλειναῖς δ' Ἐρεχθεϊ-

ita dici posset pro ἰλιφθῆ, sic refinxerat Schmidius, metro male veritus. *λειφθεῖς* recte tuetur Pauw; colon enim esse asynartatum ex Anapestico et monometro Iambico, quod promiscue et diambum et epitritum tertium admittit. 19. *ἄγνωτ'* pro *ἄγνωστα*, *ἄγνωστα*, vet. edd. ad Stephanum, qui *ἀγνώτ'* pro *ἀγνώτι*, non ignaro tibi, ex Schol. repetiit. Unus e Scholiastis quoque distinguit *οὐκ ἀγνώτ'*. Ἀσίδα Ἰ. Vulgo male oratio continuatur *οὐκ ἀ. ἄ. Ἰσθμίαν*. 20. Ad rem jam accedit, sed saltu facto. Nec expeditur oratio, si *νίκαν τὰν* pro *ταύτην* acceperis. Saltem pro *τὰν* legere prodesset *ἑν*, et interponere δ' hoc modo: Ἰσθμίαν δ' ἵπποισι νίκαν Νῦν Ξενοκράτει Π. Pauw emendat: Ἰσθμία δ' ἵπποισι νίκαν Τὰν Ξ. Isthmia est victoria curulis, quam ego celebros, quam X. Aldus Ἰσθμίοις ἵπποισι. 22. *κόμα* Ald. et Rom. 23. *ἀνδείσθαι* ante Schmid. *ἀναδείσθαι* Oxon. cum Schmidio ad normam reliquorum colorum. Esset trochaicum. 26. *Κῆν Κρίσῃ δ'* Mingarell. 28. Interpungebatur Scholiis præeuntibus post *ἀγλαΐαν*, ita ut nullus sensus commodus esset seqq. Jungo: *πόρε τ' ἀγλαΐαν καὶ τόδι*. h. e. *καὶ ἐκεῖ, ἐν Κρίσῃ*, in Pythiis. Nunc manifestum fit, excidisse δ' post *κλειναῖς*.

19. Jam vero tu es poetarum lectione imbutus, cui notus versus sit Alcei ap. Scholiast. ut modo dictum. Comparant Horat. i. 1. 53. O cives, cives, querenda pecunia primum, Virtus post numos. *οὐκ ἀγνώσι σοὶ αἰίδα*, tibi haud ignaro. Vix assequi licet, quomodo viri docti in hoc inciderint, ut *οὐκ ἀγνώσι αἰίδα* ad mercedis exactionem referrent. Dictum Argivi repetere se nolle ait, ex vetere isto carmine, Thrasybulo haud ignotum.

20. Isthmia victoria hæc Neptuno debetur. Sed verba corrupta, v. V. L.

26—28. Præter Isthmicam etiam Pythicam victoriam consequutus est. *κλειναῖς* δ' Ἐρ. consequutus victoriam adeoque laudes Erechthidarum claris (*λιπαραῖς*) Athenis (h. Atheniensium), *οὐκ ἐμίμθη*, celebratus est per dexteritatem aurigæ Nicomachi; (*διὰ τὴν χεῖρα ἴσο*. *φωτὸς πλαξίππου* (aurigæ), *τὰν*, pro *δὲ ἦν, ἦ*. Forte *τῆ—ἀπάσας ἡνίας*.

δᾶν χαρίτεσσιν ἀραρᾶς
 30 Ταῖς λιπαραῖς ἐν Ἀΐάναις, οὐκ ἐμέμφθη
 ῥυσίδιφρον χεῖρα πλαξίπποιο φωτὸς,

A. β'. K. ή.

Τὰν Νικόμαχος κατὰ καιρὸν
 Νῶμ' ἀπάσαις ἀνίαις.
 Ὅν τε καὶ κάρυκες ὤρᾶν
 35 Ἀνέγων, σπονδοφόροι Κρονίδα
 Ζητὸς Ἀλεῖοι, παδόντες
 Πού τι φιλόξενον ἔργον

33. Νῶμι Schmidii commentum est, quod vulgo lectum, ut metro succurreret, pro νίωμα. νωμῶ Ald. Rom. et seqq. quod Stephanus in νόμα mutavit. Proclive erat emendare Νίωμα cum Pauwio et Dawesio: modo νέμειν χεῖρα ἀνίαις facile dici posset. Nisi dicas, esse pro ἐπίνοιμι, adhibuit, admonit habenis. Esset adeo, *manum admonit omnibus habenis*, immittendo eas equis concitato cursu ruentibus. Usu sermonis νωμῶν ἀνίας χεῖρῃ aliquis dicitur, ut i. 20. Forte retineas vulgatam, vocibus tantum aliter divisit: Νῶμ' ἀπάσαις, si longa elidī potest. Porro plene post ἀνίαις distinxit: non ad Nicomachum, sed ad Xenocratem spectant sequentia. Malim tamen etiam sic Τὸν δὲ καὶ κ. 35. σπονδιφόροι Ald. 36. ἀλεῖοι Ald. ἀλεῖοι Rom. retinuerunt quoque Brubach. et Morell. ἀλείου dedit Crat. et hinc Steph. qui utique Scholiasten pro se laudare poterant. Sed Ἀλεῖοι cur ejectum sit, non video; preferendum adeo alteri, si comparentur singula inter se. Elei, οἱ θέντες τὸν Ὀλύμπιον ἀγῶνα, omnino sunt κάρυκες ὤρᾶν et σπονδοφόροι Διὸς Κρονίδα, hospitio iidem juncti cum Xenocrate publice.

32, 33. *Regebat ille (currum) omnibus habenis* (h. effusus) *opportuno tempore* (eo temporis articulo, quo concitatōre cursu opus erat, ut alios praeverteret ad metam properantes).

34—42. Etiam Olympicam victoriam est adeptus. ἀνέγων Xenocratem Elei, qui agonotheatῆς sunt, recte videntur accepisse grammatici, ἐγνώρισαν, *recognoverunt*, quia additur, *φιλοξενίαν* ejus jam ante eos esse expertos. παδόντες πού τι φιλόξενον ἔργον h. c. ξίνοι αὐτοῦ ὄντες, *ξενισθέντες ὑπ' αὐτοῦ*. Quod v. 39. *irruit in gremium victoria*, ductum est a cursu, cum victor metam attingit,

adeoque si deam ibi sedentem finxeris, in gremium ejus prolabitur. Sic Alcibiades sedens in gremio Nemeæ pictus erat: Athen. xii. p. 534. D. Supra Nēm. v. 76. in amplexus Victoriæ ruebat victor: Νίκας ἐν ἀγκώνισσι πτινῶν. Fuit autem victoria hæc Olympica superior altera Theronis; quam poeta Ol. ii. 87. sine fratre Xenocrate obtinuisse Theronem ait. Etiam, quæ ibidem v. 90. memoratur Isthmiaca victoria, diversa fuit ab hac, quæ in hoc carmine celebratur; nam illam communi nomine obtinuerant Thero et Xenocrates. Sunt hi Διησιδάμου παῖδες 42.

Ἄδυπνόω τέ νιν ἀσπάζοντο Φωνᾶ
Χρυσέας ἐν γούνασιν πιτνῶντα Νίκας

E. β'. K. ζ'.

- 40 Γαῖαν ἀνὰ σφετέρην,
Τὰν δὴ καλέοισιν Ὀλυμπίου Διὸς
Ἄλσος ἢ ἀθανάτοις Αἰνησιδάμου
Παῖδες ἐν τιμαῖς ἔμιχθεν.
Καὶ γὰρ οὐκ ἀγνώτες ὑμῖν ἐντὶ δόμοι
45 Οὔτε κώμων, ᾧ Θρασύβουλ', ἔρατῶν,
Οὔτε μελικόμπων ἀοιδῶν.

Σ. γ'. K. ή.

- Οὐ γὰρ πάγος, οὐδὲ προσάντης
Ἄ κέλευθος γίνεται,
Εἴ τις εὐδόξων ἐς ἀνδρῶν
50 Ἄγοι τιμὰς Ἐλικωνιάδων.
Μακρὰ δισκήσαις ἀκοντί-
σαιμι τοσοῦθ', ὅσον ὄργαν
Ξεινοκράτης ὑπὲρ ἀνδρῶπων γλυκεῖαν

39. χρυσέας Schmid. ad Scholiorum ductum, in quibus legitur: τῆς τιμίας νίκης τοῖς γούνασιν. Vulgo legitur: χρυσαῖς, et Ald. χρυσαῖς τ' ἐν γ. πιτνῶντο v. 42. Potest et Ἄθανάτοις scribi, ut sit Horatianum: diis misceri superis; nec displicet Pauwio. 51. ἀκοντίσ- Ald. 53. Ξεινοκράτης Schmid. cum Aldo. Vulgo: Ξεινοκράτης. Eos, qui eum jam tum mortuum esse vulnere,

44. Domus vestra frequentes habet victorias: pro his memorat κώμους et ἀοιδὰς, pompam victoris et cantum.

47. Est enim carminum argumentum in promptu, si quis laudet viros claros. πάγος, τραχιῖα ὄδός, montana, — ἐς ἀνδρῶν εὐδόξων sc. οἶκον. Videtur in generalem sententiam mutasse, quod proprie erat:

in domum vestram.

51. Longe mihi (laudibus) jaculandum esset, si attingere vellem fastigium illud virtutis, quo Xenocratis indoles pervenit. Virtutem per partes declarat. ἐπὶ τοσοῦτο, ἰφ' ὅσον Ξ. ἔσχεν ὄργαν γλυκεῖαν ὑπὲρ ἀνδρῶπων ἄλλων, h. moderationem animi et humanitatem.

Ἔσχεν. αἰδοῖος μὲν ἦν ἀστοῖς ὀμιλεῖν,

A. γ. K. η'.

55 Ἴπποτροφίας τε νομίζων

Ἐν Πανελλάνων νόμῳ

Καὶ θεῶν δαΐτας προσέπτυ-

κτο πάσας· οὐδέ ποτε ξενίαν

vetus Grammaticus refellit. Mingarellus iungebat ὅσον ὑπέροσχεν ἀνθρώπων (κατ' ἔργον γλυκίαν.

54. Mingarell. conj. ὀμιλῶν. Verum doctius pōnitur infinitivus.

55. Ἴπποτροφίας τε Ald. et Rom. sed emendatum ἵπποτροφίας τε statim in Crat. ex Scholiis. νομίζων — νόμῳ Lyricum decere, et Pindaricum esse, nondum mihi persuadeo, (verba singula per se recte dici posse, nemo neget) et amplector Schmidii emendationem κομίζων, Pindaricum voc. de studio, cui quis deditus est, ut sup. Nem. vi. 51, 52. ut κομίζειν, κομιδὴ, de cura omnino dicitur.

57. διαΐτας omnes vet. usque ad Morell. qui emendavit δαΐτας, vel metro monente.

58. ξενίος (a τὰ ξενία) Ald. Rom. et cett. Prīmus Steph. ξενίαν dedit, ex Scholiis haud dubie, quæ τὴν φιλόξενον αὐτοῦ τράπεζαν interpretantur, et jam in Rom. ed. ξενίαν præfixum habent. Porro οὐδέ ποτε divisim scripsi; nisi cum Pauwio velis: K' οὐδέ ποτε.

54. Dubitat Schol. sitne αἰδοῖος active an passive dictum: pro modestus, an venerandus. Præstat ex sollenni Homericō usu accipere: αἰδῖσιμος ἦν τοῖς πολίταις ἀναστρεφόμενος, reverentia dignus habitus. Laborat, pnto, interpunctio in seqq. et cum hac sensus. Instituenda illa est sic: αἰδοῖος μὲν ἦν ἀστοῖς ὀμιλεῖν, ἵπποτροφίας τε κομίζων ἐν Πανελλάνων νόμῳ, καὶ θεῶν δαΐτας προσέπτυκτο πάσας. et rei equestris studius, more Hellenico, omnia certamina sacra adiit. Certamina conjuncta sunt cum festis et sacris, sacra autem declarantur per epulas deorum. [προσέπτυκτο, προσήλθε. Ex Schedis.]

58. Quæ sequuntur, tumida sunt et inflata; habent tamen quo se defendant. Vela dare liberalitati virum munificum et hospitalem facile dixeris. Sic Pyth. i. 175. μὴ κάμνει λίαν δαπάναις· ἐξίει δ', ὥσπερ κυβερνήτας ἀνήρ, ἰστίον ἀνεμῶν. Jam Xenocratis hospitalitas latissime fuit

effusa, patuit quasi per omnes terras. Hoc ita effert: nihil ejus φιλοξενίαν circumscribit; nunquam ventus compressit vela, h. nunquam ille remittit in hospitalitate (pro qua ἀμφὶ τράπεζαν ξενίαν). [nunquam ejus hospitalitas compressa est. Ex Schedis.] ὄδρος h. l. omnino ventus; sive ut accipias de vento cessante: ut sup. Pyth. iv. 520. sive de adverso vento, qui cogit nautas vela contrahere ac demittere. Pergit nunc in similitudine: sed latissime ejus φιλοξενία patet; navigat ille usque ad extremos terminos; nil ejus cursum sistit. Jam extremos navigandi fines memorat, Phasin et Nilum. Ita terrarum fines aliquando fuisse declaratos, constat quoque ex Herodoto iv. 45. cf. Strab. xi. pag. 761. B. Hinc Eurip. Androm. 651. ἦν χεῖρ ὁ ἰλαύνει τήνδ' (ὄδον) ὑπὲρ Νείλου ῥαῖς ὑπὲρ τε Φᾶσιν. Simili modo et inf. vi. 33, 34. qua terrarum orbis patet, dictum est: καὶ πέραν Νείλου

- Οὐρος ἐμπνεύσαις ὑπέσται-
 60 λ' ἰστίον ἀμφὶ τράπεζαν
 Ἄλλ' ἐπέρα ποτὶ μὲν Φᾶσιν θερραίας,
 Ἐν δὲ χειμῶνι πλέων Νείλου πρὸς ἀκτᾶς.

E. γ'. K. ζ'.

- Μῆ νυν, ὅτι φθονεραὶ
 Θνατῶν φρένας ἀμφικρέμανται ἐλπίδες,
 65 Μῆτ' ἀρετᾶν ποτε σιγάτω πατρῶαν,
 Μηδὲ τοῦσδ' ὕμνους' ἐπεὶ τοι
 Οὐκ ἐλινύσοντας αὐτοὺς εἰργασάμην.

60. .λεν ἰστίοις Ald. Rom. et cett. Emendavit primus Morell. hinc Steph.
 61. Ἄλλ' ἐπέρα πλέων l. ὁ οὐρος l. Xenocrates. v. Not. 62. Νείλου πρὸς ἀκτᾶς
 ἢ ἀκτᾶς Schol. πλέων exciderat Oxon. ed. operar. incuria. 63. Μῆ νυν Schmid.
 cum Ald. μὴ νῦν Rom. cum cett. 64. De ἀμφικρέμονται non erat laborandum:
 est vitium operarum ed. pr. Steph. et earum quæ eam exscripsere, emendatum in
 cd. sec. Steph. 65. σιγάσων emendavit Schmid. Sed σιγάτω Thrasybulus, quan-
 doquidem a v. inde 51. de Xenocrate egerat, et mox Nicasippi nomen excitat
 poeta. [hoc carmen decantet: utatur hoc carmine ad laudes patris repetendas
 aliis audientibus. Ex Schedis.] 66. Malim Μῆτι. nam jungenda: Μῆ νυν
 — μήτι — μήτι. 67. οὐκ ἐλινύσοντας Schmid. Pauw ἐλινύσοντας. Recte
 Bened. ἐλινύσοντας. cf. ad Nem. v. 2.

παγῶν καὶ δι' Ἐπιβορέους. Jam reliqua, quæ addita sunt, non Xenocratis hospitalitatem temporibus et usibus hospitum accommodatam declarant, sed spectant tantum ad ornatum verborum: ad Phasin θερραίας, ad Nilum ἐν χειμῶνι. Accipiunt grammatici de partibus anni, et substituunt θερραίας ὄραις. Ita nihil esse potest quod magis frigeat: æstate versus boream, hieme versus meridiem navigari; quid? quod hieme omnino non navigabant veteres. Substituimus potius θερραίας ἀύραις vel πνοαῖς, asthis, calidis, adeoque australibus ventis: quibus utitur, qui versus Pontum Euxinum navigat; ita ἐν (σὺν) χειμῶνι erit pro σὺν χειμερίαις πνοαῖς, pro borealibus accipiendum ventis, qui versus Ægypt-

tum ferunt. Ornatus quidem sic est forte otiosus, nec tamen absurdus. Illud adhuc monendum: ἄλλ' ἐπέρα v. 61. potest subjectum esse ὁ οὐρος, ventus πειρᾶ τὴν ἡῶα: vel ipse Xenocrates πειρᾶ, trajicit, navigat: hoc melius, ut jungatur, ἐπέρα πλέων.

63. Ne ὅτι nos teneat, neve ὅτι scribere malis, est illud declarandum sic, ut caussam continent, cur Thrasybulus patriam virtutem liberrimo animo celebret, quia aliorum invidia commoveri solet magna virtutis laudibus, adeoque eas premit et obscurat. — φθ. ἐλπίδες. ἐλπῖς, ut ὀργή, propensio animi. οὐκ ἐλινύσοντας, non inertes, stantes uno loco; vel, uti statuas: v. ad Nem. v. 2. sed qui per totum terrarum orbem vagentur.

Ταῦτα, Νικάσιππ', ἀπόνειμον, ὅταν
 Ξεῖνον ἐμὸν ἠθαῖον ἔλθῃς.

69. ξ. ἰ. Διωνοῖον Crat. perperam, cum de Agrigentino agatur. Ceteræ ἠθαῖον pro ἠθειῖον, Dorice, docente Etymol. M. in Ἑταῖρος.

68. Ταῦτα, Νικάσιππ', ἀπόνειμον, ὅταν ξεῖνον ἐμὸν ἠθαῖον ἔλθῃς. Scriptum ergo est carmen, non, ut alia, ut σῶ κώμων, pompæ a victore ducendæ, inserviat, aut inservire fingatur; sed est ἐπιστολιμαῖον, ut P. ii. Tricas hic nec tunc Grammatici in ἀπόνειμον. Cum carmen pro epistola mittatur per Nicasippum, quis dubitet, ἀπόνειμον esse reddere, ut est ἀπονέμειν, παρέχειν, δίδόναι. At Schol. ἀπόνειμον, ἀντὶ τοῦ ἀνάγνωσι.

ut *prælegatur*. Etsi grammaticus hunc significatum docte declaret, afferendo exempla non modo τοῦ ἀπονέμειν, sed et τοῦ ἀνανέμειν simili sensu. Itaque in hoc Scholion involavit virorum doctorum studium exquisitæ dictionis: Hemsterh. ad Hesychium, Toup. et Valck. ad Theocr. xviii. 48. 69: Quandoquidem carmen ad Thrasybulum scriptum est, necesse est et hunc versu ultimo declarari per ξεῖνον.

ΙΣΘΜΙΑ.

ΕΙΔΟΣ γ'.

ΜΕΛΙΣΣΩ ΘΗΒΑΙΩ

ΙΠΠΟΙΣ.

ARGUMENTUM.

PRÆCLARA facta laudibus sunt ornanda, — 14. uti et nunc Isthmiaca Melissi victoria post aliam Nemeam curulem, — 21. quibus ille æmulatur laudes majorum. [Si unum est carmen iii. et iv. victor Isthm. pancratio fuit, at Nem. curru. *Ex Schedis.*]

Σ. α. Κ. ι.

ΕΙ τις ἀνδρῶν εὐτυχήσῃς,
ἢ Ἡ σὺν εὐδόξοις ἀέθλοισ,

ἵπποις. Grammaticis deberi carminum inscriptiones, passim monuimus. Scholion eorum acumen redolet. πρόσκειται δὲ τῇ ᾠδῇ ἵπποις, διὰ τὸ μὴ δηλοῦν τὸν Πίνδαρον τὸ τοῦ ἀγωνίσματος εἶδος, πότιρον κίλητι ἢ τιθρίσπῳ. μόνον δὲ ἵπποδρομίᾳ λίγει ἰσσιφανῶσθαι. (v. 21.) Si vero κίλητι victor erat, ἵππῳ, non ἵπποις, erat scribendum, quod Schmidius quoque monuit. Similiter ἵπποις victor inscriptus Psaumis h. τιθρίσπῳ Ol. iv. De quadrigis ἵπποδρομία etiam Pyth. iv. 199.

Suspiciatus eram, esse Carmina iii. unam eandemque victoriam Isthmiacæ et iv. male divulsæ, et ea spectare ad eam, eamque pancratio. Memoratur

Ἡ σθένει πλούτου, κατέχει
 Φρεσὶν αἰανῆ κόρον,
 5 Ἄξιος εὐλογίαις ἀστῶν μεμίχθαι.
 Ζεῦ, μεγάλαι δ' ἀρεταὶ θνατοῖς ἔπονται
 Ἐκ σθένος. ζῶει δὲ μάσσαν
 Ὀλβος ὀπιζομένων πλαιγίαις

dicta poetæ. Adde quod σθένης πλούτου v. 3. proprie ad quadrigarum alendarum studium spectat. Saltem Nemeæ victoriam curulem consequutum esse Melissum, vs. 18. sqq. manifeste produnt. Debuit ea victoria annum saltem præcedere hanc Isthmiacam. v. Not. Melissus autem Telesiadæ f. (iv. 77.) ab aliquo Cleonymo genus paternum, maternum vero a Labdacidis (v. 24. sqq.) ducebat. Attriverat majorum opes calamitas bello accepta: ceciderant enim uno prælio quatuor ex ea domo. iv. 251. sqq. Revixit pristinus gentis splendor in Melisso. Idem in Heracleis, qui ἀγῶν ἰστιάφιος Thebanorum erat, pancratio semel puer, bis virili ætate victor fuerat. v. inf. iv. 104. 407. sq. 1. εὐτυχάσας Oxienses novarunt. Vulgo εὐτυχίσας. Erasmus in Chiliad. laudat εὐτυχίσας. 4. φασὶν Erasmus ibid. φρασὶν vulgo legitur. Vix tamen dubito, quin φρεσὶν legi necesse sit; α enim ex η Doribus longum esset, et requiritur h. l. brevis. ἰανῆ vitium Rom. et Brubach.

tamen in iii. etiam altera Nemea quadrigis, v. 15. quam putes illustriorem fuisse. Isthmiaca vero iv. 4. et 36. tanquam prima celebratur, nec alterius Nemeæ mentio fit. Unde puto, melius me nunc ita statuere: esse carmina diversa, sed male hoc ordine collocata. Quartum fuit tempore prius: nam in hoc una Isthmiaca victoria celebratur, et tanquam prima periodica, quæ majorum famam sepultam iterum in lucem revocavit: v. 29. sqq. eaque pancratio: v. 75. Quæ aliæ memorantur v. 42. sqq. Athenis, Sicione, e periodicis certaminibus, ad majores Melissi spectant; et quæ sub finem 117. seqq. trinæ Melissi victoriæ, non erant periodicæ: cujus generis prima ei obtigit victoria Isthmiaca. Jam huic successit intra breve tempus altera Nemea quadrigis: utramque brevioris carmine complectitur, quod est in hac collectione tertio loco positum: Εἴ τις ἀνδρῶν. Ita

consentire videntur inter se omnia. Breve autem intervallum intercedere potuit inter Isthmiacam et Nemeam, nam v. c. anno tertio Olympiadis habebantur Isthmia verna, anno quarto, ætatis initio, Nemea æstiva. Et altera Isthmia æstiva anno primo, et tum anno secundo Olympiadis Nemea verna. Proximo igitur loco se isti duo agones subsequerantur.

4. αἰανὸς κόρος, tetra ἕβρις, jam Pyth. i. 161. ubi vide.

6. ἀρεταὶ (quacunq; re aliquis excellit, seu certaminibus seu victoriis) obtinent beneficio tuo. Felicitas autem ζῶει (mox θάλλει), durat magis, diutius, si quis te metuit, veretur, τῶν ὀπιζομένων sc. σου, adeoque moderate vivit, ἕβρι non sequitur.

8, 9. ταῖς πλαιγίαις φρεσὶν. (ορρὶ ταῖς ὀπιζομένοις τοῦ Διὸς) οὐχ ὁμῶς (ὁ Ὀλβος) ἰμιλιῖ (πάρισσι, τεραμίνι) ἅπαντα χρέεν.

Δὲ φρένεσσιν οὐχ ὁμῶς πάν-
10 τα χρέονον θάλλων ὀμιλεῖ.

A. á. K. í.

Εὐκλέων δ' ἔργων ἄποινα.
Χρῆ μὲν ὑμνῆσαι τὸν ἐσλόν·
Χρῆ δὲ κωμάζοντ' ἀγαναῖς
Χαρίτεσσι βαστάσαι.

15 Ἔστι δὲ καὶ διδύμων ἀέθλων Μελίσσω
Μοῖσα, πρὸς εὐφροσύναν τρέψαι γλυκεῖαν
Ἦτος· ἐν βάσσαισιν Ἴσθμοῦ
Δεξαμένω στεφάνους· τὰ δὲ κοί-
λα λέοντος ἐν βαδυστέρ-
20 νου νάπα κάρυξε Θήβαν

E. á. K. íá.

Ἴπποδρομία κρατέων.

11. εὐκλιῶν ante Schmid, sed Pindaro est εὐκλής, ἴος. Versu 11, 12. continuant sententiam veteres Grammatici, sicque editum inde a Rom. ut ἄποινα sit per appositionem adjectum: χρῆ ὑμνῆσαι τὸν ἐσλόν, (ἄ ἴστιν l. ἴνα η) ἄποινα εὐκλίαν ἔργων. Immutavit Schmidius et interpunxit cum Aldo. 12. ὑμνῆσαι edebatur: cum alibi η servetur in hac voce a Pindaro. 14. χαρίτεσι vitiose Rom. et Brubach. χαρίτεσσι Ald. Crat. et al. recte, quippe in Ionico anaclomeno. Schmidius, a Pauwio objurgatus, χαρίτεσσιν. 15. ἀέθλων dissyllabum. 17. Interpunctimus, ut vides:—ἦτος· ἐν β.—στεφάνους· τὰ δὲ etc. Pro more suo Pindarus immutavit communem orationis structuram, quæ erat: τὰ μὲν ἐν βήσσαις Ἴσθμοῦ ἐδέξατο στεφάνους· τὰ δὲ ἐν Νεμίᾳ ἐκάρυξε Θήβαν, Ἴπποδρομία κρατέων, h. ἀγνατι νικῶν. Pauw et ipsum se irretiri passus emendat: ἦτος· ἐν βάσσαισιν Ἴσθμοῦ Δεξαμένω στεφάνους· ἴτι δὲ (νικη, πόδε τὸν χρέον) κοί- λα λέοντος etc. Mingarell. στεφάνους· ἴτι δὲ 19. καὶ λέοντος, vel ἐν βάσσαις γὰρ Ἰ. 18. Διξ. σσιφ. ἴτι δὲ 19. τῶ δὲ λ. Non videbant viri docti, esse usum Pindaricum omitti τὰ μὲν autē τὰ δὲ: contra alibi τὰ μὲν et altero loco simpliciter δὲ poni, ut Pyth. vi. 70.

11. Præclaris facinoribus sunt, debentur, sua præmia.

12.—τὸν ἐσλόν. Sententiam vidimus Nem. iii. 50.—13. Fas est, etiam victorem

extollere blandis, dulcibus, hymnis.

15. Contigit ei duplex victoria, Isthmiaca et Nemea. (τὰ μὲν) ἐν βάσσαι-
σιν sq.

- Ἄνδρῶν δ' ἀρετὰν
 Σύμφυτον οὐ κατελέγχει.
 Ἴστε μὲν Κλεωνύμου
 25 Δόξαν παλαιὰν ἄρμασι.
 Καὶ ματρόθε Λαβδακίδασι
 Σύννομοι πλούτου, δῖεστι-
 χον τετραοριῶν πόνοις.
 Αἰὼν δὲ κυλινδομέναις
 30 Ἀμέραις ἄλλ' ἄλλοτ' ἐξ-
 ἄλλαζεν. ἄτρωτοί γε μὲν παῖδες θεῶν.

26. ματρόθε: metrum postulat: et sic Schmid. recte edidit. μακρόθεν ed. Brubach. non correctio, sed error. 27. πλούτου δῖεστιχον pro ἔστιχον διὰ πλούτου, Schol. explicat: διὰ πλούτου ἤρχοντο, τουτίστι, πλούτου ἐκάντο. At præstare nunc video id, quod alter Grammaticus habet, qui jungit σύννομοι πλούτου ταῖς Α. pro συγγενεῖς Λαβδακίδαις, qui insignes erant opibus, πλούτω. Jam sententia requirit: divitiis eos impendisse in quadrigas alendas. hoc est στείχιν, versari, ἐν πόνοις τετραοριῶν, in certaminibus curulibus. Sed Pauw totum locum sollicitat: πλούτω δῖεστιχον τετραοριῶν πόνοις, divitiis suis perambularunt quadrigarum labores.

22, 3. Majorum gloriam gentilem paterni generis haud dedecorat.

24. Ἴστε μὲν, nostis vero, pro vulgari: Quis nescit? (iv) ἄρμασιν studiis et victoriis curulibus paratam. διὰ, ἐξ.

26. καὶ ματρόθε (ejus majores ex v. 22.) cum essent, σύννομοι πλούτου Λαβδακίδαις, e gente Labdacidarum, qui opibus valebant, δῖεστιχον (iv) τετραοριῶν πόνοις, certaminibus quadrigarum addicti fuere. στείχιν, incedere, pro vivere, vitam transigere, aliquoties vidimus, ut Nem. i. 38. 98. ἔρχεσθαι Pyth. v. 17. nunc

etiam de genere vitæ et studio. Pro vulgari: maternum genus ducebant a Labdacidis, qui divitiis clari erant, συγγενεῖς Λαβδακιδῶν πλουσίω, dixit: communes sibi habebant opes Labdacidarum: σύννομοι πλούτου Λαβδακίδαις. Inde v. 29. innuit: ab aliquo inde tempore neminem fuisse ex ea gente, qui equos aleret: v. iv. 23. seq. Αἰὼν δὲ (σὺν) κ.—ἐξάλλαζεν pro ἐξαλλάττει. Nam mortales casibus fortunæ obnoxii sunt. Reddit hoc per contrarium: soli dii a fortuna casibus intacti sunt.

ΙΣΘΜΙΑ.

ΕΙΔΟΣ 8.

ΤΩ ΑΥΤΩ ΜΕΛΙΣΣΩ.

ARGUMENTUM.

LAUDES majorum Melissi; — 24. fatum gentis adversum ex elade in prælio acc. pta. — 28. Sed obscurata hinc fama nunc in Melisso iterum elucescit victoriam Isthmiacam adepto. — 41. Clari etiam majores certaminibus; verum nulla iis obtigit victoria e periodicis. — 57. Etiam fortes viri possunt vinci a deterioribus; quod Ajacis exemplum docet, qui Ulysse inferior fuit; — 62. Idem tamen famam immortalem Homeri carmine consequutus est. — 72. Gloria carminis etiam Melisso debetur victori pancratio, etsi statura non adeo procera; similis in hoc Herculi, qui tamen Antæum vicit. — 93. Inde digressio de Hercule et de inferiis a Thebanis quotannis ei ferri solitis.

Σ. ἄ. Κ. ἰ.

ἜΣΤΙ μοι θεῶν ἕκατι
Μυρία παντῶ ἐλέυθρος,

Supple in titulo carminis : *παγκρατίη*. inf. 75. Malletem sequi Aldinum exemplar, quo continuatur hoc carmen eodem tenore cum antecedente, scriptum eidem

1. Θεῶν ἕκατι, deorum beneficio et favore ἱπαινούς σου. ut sæpe, v. c. Nem. vi. in tuam gentem, ἔχω ἀφορμὰς πολλὰς εἰς 75. et inf. Isthm. vi. 31.

- ὦ Μέλισσ', εὐμαχανίαν
 Γὰρ ἔφανας Ἴσθμίοις,
 5 Ὑμετέρας ἀρετὰς ὕμνῳ διώκειν
 Αἴσι Κλεωνυμίδαί δάλλοντες αἰεὶ
 Σὺν θεῶν θνατὸν διέρχον-
 ται τὸ βίου τέλος. Ἄλλοτε δ' ἄλ-
 λοῖος οὔρος πάντας ἀνδρώ-
 10 πους ἐπαΐσσων ἐλαύνει.

A. á. K. í.

Τοὶ μὲν ὦν Θήβαισι τιμά-
 εντες ἀρχᾶθεν λέγονται
 Πρόξενοὶ τ' ἀμφικτιόνων

victori, Melisso, et eodem prorsus metro: nam quod eolo nonnullarum, stropharum et antistropharum, nec omnium, duo epitriti secundí occurrunt pro duobus ditrochæis, metrum non variat. Sed istam rationem evertit, non modo, quod prima strophe sic videtur paullo importunius repetere sententiam ex sup. Odæ epodo, sed multo magis hoc, quod inf. v. 75. manifeste de victoria ex pan- cratio, tanquam de summa argumenti, agitur: nec illud sive in præterita rejici, sive pro prædictione rei futuræ accipi potest. Diversa itaque est victoria hæc Isthmiaca ab illa altera, de qua superius carmen agit. Sane, an curulis victoria superiore carmine celebrata sit, ad liquidem perducí nequít. Etenim si quis inficietur, et vss. 19—21. quidem de victoria curuli Nemeæa agi dicat, vss. autem 17, 18. Isthmiacam laudari indefinite, nihil est, quod opponi possit. Sed jam sup. ad Carmen iii. pr. suspicatus sum, hanc quartam Odam priore loco collocandam esse ante tertiam.

1. τῶν θεῶν ἕκατι Schmidius, versus antitheticos respiciens, non genus metri trochaicum. 3. εὐμαχανίαν recte Ald. ceteri εὐμηχανίαν.

4. Vulgg. ἔφανας, ἔφανας in 'I. Schmid, saltem ἔφανας 'I. haud dubie requiritur, monente quoque Pauwio, cui Ionicus est anaclimemus, varians cum pæone tertic. Aldus diversam habet lectionem v. 4, 5. γὰρ ἔφανας ἀρετὰς. εὐφροσύναισι κλυταῖς ὕμνων διώκειν. hic alter recte, prior versus male se habet. Pauw in libris fuisse conj. γὰρ ἔφανας ἄρ' ἀρετὰς. 9. Primus pes modo epitritus secundus, modo ditrochæus.

11. Θήβησιν Ald. 13. ἀμφικτιόνων legebatur aut Schmid. [Defendit Ste-Croix des Gouvern. federat. p. 119. esse

6. δάλλοντες αἰεὶ διέρχονται τὸ βίου θνατὸν τέλος pro τὸν βίον. pro simplici, florent.

8. A loco communi orditur memora-

tionem fortunæ adversæ, quæ aliquando ingruerit. ἀλλοῖος οὔρος nunc est adversus; ἐπαΐσσω, ἱμηνύσας ii. 59.

Κελαδενῶς τ' ὄρφανοὶ

15 Ὑβριος. ὅσσα δ' ἐπ' ἀνδράπορος ἄηται

Μαρτύρια φθιμένων ζῶων τε φωτῶν

Ἀπλέτου δόξας, ἐπέψαυ-

σαν κατὰ πᾶν τέλος' ἀνορέαις.

Δ', ἐσχάταισιν οἴκοθεν στά-

20 λαισιν ἄπτονθ' Ἡρακλείας,

Ε. ἀ. Κ. ιά.

Καὶ μηκέτι μακροτέρων

Σπεύδειν ἀρετῶν.

Amphictyones Onchesti v. 88. Ex Scholis.] Meliora docere poterat Schol. προξίαν παρέχειν τοῖς περιόικοις. 14. κηλαδινῶς solus Bened. edidit. 16. ζῶων in Oxon. exciderat ante τε φωτῶν. 17. ἀπέψαυ-σαν Ald. 18. ἀνορέαις δ' ἐσχάταισιν malit jungere Pauw. et Rom. ἀνορέας δ' ἐσχάταισιν, εἰκοθεν. Bene Schol. locum explicat: nisi quod male στήλαις pro σπηλῶν dictum ait. ἀπαισθαι est h. l. neeti, jungi, non tangere. alias ἐνάπαισθαι, ut ap. Homer. Sententiam illustrant loca Ol. iii. 77. sq. Nem. iii. 35. sq. 20. Ἡρακλείας Schmid. cum Aldo. Ceteri:—αις, inciso metro. 21. Dura oratio. Schmidius σπυδῶν pro σπυδῆ dictam accipit. Pauw. ἐπὶν intelligit, mox conjicit: Καὶ μὴ κ' ἐν μ. Hoc est consuere verba, non contexere. Schol. καὶ προσήκει ταύταις ταῖς ἀρεταῖς μὴ ζῆτιον μολίζον. in quom fere sensum Schmidius acceperat. Nuper doctiss. Jacobs ingeniose conjecit Exercitation. pag. 105. μαινῆ δ' ἐτι μακροτέρων σπυδῶν ἀρετῶν.

[14. κηλαδινῶς ὕβρις l. insolentia strepens, l. movens κηλαδος, turbas. Ex Schedis.]

15—22. Quotquot sunt (ἄηται, φέρεται) laudum praeconia, ea fecerunt sua ab omni parte. (τόσων) ἐπέψαυσαν κατὰ πᾶν τέλος, h. e. τελίως, et virtute (quod ad fortitudinem attinet, ἀνορέαις δὲ, ἀνορέα) gentilibus (οἴκοθεν) decoribus summum fastigium attigerunt, ita ut ultra virtute aut gloria procedi nequeat. Hæc Lyrice extulit: ἄπτοντο, ἐπήπτοντο, στήλαις Ἡρακλείας. pervenerunt ad. καὶ μηκέτι (ἦν, ἔξῃ) μακροτέρων (ἐτι) ἀρετῶν σπυδῶν (τινῶν, vel αὐτοῦς), ut ii nequirent appetere

maius decus, majorem gloriam. Incideram in eam opinionem, ut interpungerem aliter et jungerem: ἐπέψαυσαν κατὰ πᾶν τέλος, ἀνορέαις δ',—ἄπτονθ' Ἡρακλείας, καὶ, (ὡς) μηκέτι μακροτέρων σπυδῶν ἀρετῶν, ἰπποτορέφοι τ' ἐγίνοντο χαλκίω τ' Ἄρει ἄδον. attigerunt Hercules columnas, h. e. summum fastigium, et, ne longiores laudes persequar (h. e. longiore enarratione), certamina equestria et studia millitaria sunt sectati. Non minus durum tamen et hoc: itaque antiqua praefero, quæ etiam leniri possunt, si pro καὶ legas: ὡς μηκέτι μακροτέρων σπυδῶν ἀρετῶν. [Nec hoc ne-

- Ἴπποτρόφοι τ' ἐγένοντο,
 Χαλκίῳ τ' Ἄρει ἄδον.
 25 Ἄλλ' ἀμέρα γὰρ ἐν μιᾷ
 Τραχεῖα νιφὰς πολέμοιο
 Τεσσάρων ἀνδρῶν ἐρήμω-
 σεν μάκαιραν ἑστίαν.
 Νῦν δ' αὖ μετὰ χειμέριον.
 30 Ποικίλων μηνῶν ζόφον
 Χθρὼν ἅτε φοινικίοισιν ἀνθῆσαν ῥόδοις

Σ. β'. Κ. ι.

- Δαιμόνων βουλαῖς. ὁ κινη-
 τῆς δὲ γᾶς, Ὀγχηστὸν οἰκέων
 Καὶ γέφυραν ποντιαῖδα
 35 Πρὸ Κορίνθου τειχέων,
 Τόνδε πορὼν γενεᾷ θαυμαστὸν ὕμνον,
 Ἐκ λεχέων ἀνάγει Φάμαιν παλαιὰν
 Εὐκλέων ἔργων. ἐν ὕπνω

24. ἄδον emendavit Steph. Eodem Scholion spectat ἤρκεσαν, leg. ἤρσαν. Antea ubique legebatur ἔδον. 25. γὰρ τ' ἐν Schmid. propter antitheticos. 31. ἅτε a Romana illatum iambum jugulat. Schmidius edidit ἅσπε, Aldus ἄσπε, voluit ἄσπε, quod teneri poterat. cf. ad Nem. vi. 47. vii. 90. Pauw emendat ἄσπε. Porro φοινικίοισιν ἀνθῆσαν ῥόδοις post Morell. a Schmid. restitutum est; ante edebatur ab Aldo φοινικίοισιν ἀνθῆς ῥόδοις, a Calliergo φοινικίοις ἀνθῆς ῥόδοις, et in Crat. (e Schol. puto) in marg. Brubach. et Steph. φοινικίοις ἀνθῆσαν ῥόδοις. Pauw emendat ἀνθῆσαν, quia ἑστία præcessit. 38. εὐκλεῶν aute Schmid. cf. modo ad iii. 11.

cesse. καὶ est etiam, et suppl. ὡς καὶ μήτινα.—ut majorem gloriam assequi haud liceret, οὐ δύνασθαι ἰλιῖν. Ex Schedis.]

32. Victoria hæc Isthmiaca vetus gentis gloria reviviscit. 36. ὕμνον, νίκην. Φήμη, ut Κλέος, in personam mutata, obdormiit, evigilat, hilari vultu ridet; cum hoc conjunxit juventæ nitorem ac

pulchritudinem: χρῶμα λάμπει, fulget juvenili decore, quæ obdormierat vetula, παλαιά. Audacius hæc extulit, quam Isthm. vii. 23, 24. ἀλλὰ παλαιὰ γὰρ εἶδι χάρις, et P. ix. 181. αὖτις ἐγιῆραι παλαιὴν δόξαν προγόνων. cf. Schneid. in Vita Pind. p. 133. Præclare conjuncta notio Lucifevi mane quasi denuo effulgentis.

Γὰρ πέσεν. ἀλλ' ἀνεγειρομένα
 40' Χρῶτα λάμπει, Ἄωσφόρος θα-
 ητὸς ὡς ἄστροις ἐν ἄλλοις.

A. β'. K. i.

"Ατε κ' εἰν γουνοῖς Ἄθανᾶν
 Ἄρμα καρύξαισα νικᾶν,
 Ἐν τ' Ἀδραστέιοις ἀέθλοισ
 45 Σικυῶνος, ὤπασε
 Τοιάδε τῶν τότε ἔοντων φύλλ' αἰοιδᾶν.
 Οὐδὲ παναγυρίων ξυῶν ἀπειῖχον
 Καμπύλον δίφρον· Παινελλά-
 νεσσι δ' ἐριζόμενοι, θαπάνα
 50' Χαῖρον ἵππων. τῶν ἀπειρά-

39. ἐνεγειρομένα Ald. 40. ἰωσφόρος Morell. et Steph. novarunt: præfert quoque Pauw, ut λάμπει i dactylus sit. In ἄωσφ. contrahendæ ἄω. 42. κῆν γουνοῖς Ald. et 43. καρύξαισα. hoc recte; nam ubique κάρυξ et κάρυξι etc. 45. Post ὤπασε distinguunt Schol. et vett. edd. Emendate Crat. Morell. Steph. Schmid. 50. τῶν ἀπειράτων. τὰ ἀπίρητα, quæ quis non est expertus. h. e. si quis omnino non accessit certamina. At Schol. active οἱ ἀπίρητοι: ut sit τῶν μὴ πειραμένων ἀγῶνος. τῶν μὴ καθίεντων ἑαυτοὺς εἰς ἀγῶνας περιοδικούς.

42. Est eadem illa Φάμα παλαιά. Ea ὤπασε v. 46. φύλλα αἰοιδᾶν τῶν τότε ἔοντων τοιάδε, *paria carmina*. φύλλα αἰοιδᾶν pro hymnis: ut ὕμνων ἄνθος Ol. vi. 180. etsi hoc pro ἄωτον esse potest. Verum φύλλα etiam accipi possunt pro στίφονος, ut φύλλα αἰοιδᾶν Nem. i. 25. jam autem *hymni stíφουσι*. Et στιφα- πῶσαι carmine dixit Ol. i. 163. Interea manet durum aliquid, inprimis in τοιάδε. Si cum τῶν τότε ἔοντων jungas, erit, pariter ac nunc tibi hymnus canitur. In vss. 43, 44. Gloria illa antiqua, Φήμη, ἄτι καὶ καρύξαισα νικᾶν sc. αὐτοὺς (καθ') ἄρμα, ut νικᾶν δρόμον Ol. iv. 34, 35. xiii. 42. αὐτοὺς vero elicies ex sequenti τῶν τότε ἔοντων, [τοιᾶδι scil. ut Athenis, etiam curulem victoriam. οἱ

τότε ὄντες. Ex Schedis.]

47-55. Frequentarunt quoque agones periodicos; etsi nullas victorias reportarunt. Παινελλάνεσσι δ' ἐριζόμενοι aut sic accipitur, ut illi sint, qui in idem certamen se demittunt, ut Pyth. xi. 75. ἤλιγξαν Ἑλλανίδα στρατιᾶν ὠκύτατι. et Ἑλλανα στρατὸν sic dixit Nem. x. 46. aut est ἐν Παινελλάνεσσι.—50, 51. et ii inde gloriam consequuti sunt; pro hoc dixit generaliter: ex iis enim, quæ quis non experitur, per se omnino nulla esse potest memoratio; est tamen etiam obscura fama victoria eorum, qui in certamina quidem descendunt, necdum tamen victorias consequuti sunt periodicis certaminibus. τύχη est victoria: v. ad Nem. x. 47.

των γὰρ ἄγνωστοι σιωπαί.

Ε. β'. Κ. ιά.

Ἔστιν δ' ἀφάνεια τύχας
Καὶ μαρναμένων,
Πρὶν τέλος ἄκρον ἰκέσθαι.

55 Τῶνδε γὰρ διδοῖ τέλος.

Καὶ κρέσσον' ἀνδρῶν χειρόνων
Ἔσφαλλε τέχνα καταμάρψαι-
σ'. ἴστε μὲν Αἴαντος ἀλκὰν
Φοίνιον, τὰν ὀψία

55. Ut nunc legitur, accipiendum esset: τῶνδε γὰρ (τῶν μαρναμένων, certaminibus publicis, non, privatis) τέλος διδοῖ sc. ἢ τύχην, exitum enim certantium, seu certaminis, dat fortuna. τῶν τε γὰρ καὶ τῶν Ald. quod etiam in Schol. occurrit. τῶν τε etiam Rom. Brubach. Morell. Steph. τῶνδε ex Crat. repetit Schmidius. Pauw emendat: τῶνδε γὰρ διχοῦ τέλος, nova voce διχῶ, a δίχα, anceps est. non video, quid inde lucretur. Si versus vitium habet, latet in τέλος perperam iterato. v. Notam. [56. respicit Aristides in Plat. ii. tom. ii. p. 260. Jebb. nisi locus fuit in Pindaro de Palamede ab Ulyse victo. Ex Schedis.] 57. καταμάρψαι corrupte legerat Schol. et accipere necesse habuit pro καταμαρψθῆναι, et τέχνας pro εἴχνας.

55. τῶνδε γὰρ διδοῖ τέλος. Schol. videri potest legisse τῶν τε γὰρ καὶ τῶν διδοῖ sc. ἢ τύχην τὸ τέλος. [et recte. Ipsa Fortuna reddit eventum certaminis incertum. Ex Schedis.] Nam habet: πολ- λάκις γὰρ τούτων τε κἀκείνων ἢ τύχην δι- δωσι τὴν νίκην καλῆται. Et alter: ἄλλα γὰρ ἄλλως ἢ τύχην διδωσι. At enim poetae sententia hæc esse debuit: cele- britas eorum, qui in certamina, etiam peri- odica, se demittunt, nulla obtingere potest, nisi victoriam consequuti fuerint. Haud dubie τέλος corruptum; repetitum ex v. anteced. Lego κλίσος. διδοῖ γὰρ (sc. σοῦτο, τὸ ἰκέσθαι ἐπὶ τέλος ἄκρον) τὸ κλίσος τῶνδε. unum hoc, victoriam si adipiscuntur, certantium laudem et gloriam continet; alio- qui nulla memoratio ad posteritatem fit certantium. Esset clarior oratio, si dic-

tum esset, σοῦτο γὰρ (sc. τὸ ἰκέσθαι τί- λος ἄκρον, victoria) διδοῖ κλίσος.

57. ἔσφαλλε, pro σφάλλει, a lucta petitum.

58. Quis nescit, Ajacem a deteriore victum esse in certamine armorum? conf. Nem. vii. 37. sq. Scholia ad h. l. vix æquo animo feras. Etiam h. v. sanatione indigere arbitror. Quomodo enim feras Ajacem suam ἀλκὴν περι- ταμόντα suo ense? [Immo ταμῶν pro ταμόμνος, cædens se ipsum. Ex Schedis.] Ut saltem aliqua ratione succurratur, pro ταμῶν probandum erit καμῶν, hac sententia: τὰν (ἢν ἀλκὴν φοίνιον, pro, ὃν φόνον) μομφὰν ἔχει, h. e. facit probrum, ut sit opprobrium, παίδισσιν Ἑλλάτων, καμῶν (deficiens, interemptus) περι ᾧ φα- σγάτη, ensi suo succumbens. Priora autem,

60 Ἐν νυκτὶ ταμῶν περὶ ᾧ
 Φαισγάνῃ, μομφὰν ἔχει
 Παιδείεσσιν Ἑλλάνων, ὅσοι Τρώανδ' ἔσαν.

Σ. γ. Κ. ι.

Ἄλλ' Ὀμηρός τοι τετίμα-
 κεν δι' ἀνδρώπων, ὅς αὐτοῦ
 65 Πᾶσαν ὀρδῶσαις ἀρετὰν
 Κατὰ ῥάβδον ἔφρασεν

60. Dura haud dubie oratio in ταμῶν: sed ἀλλὰν Αἴαντος puta dictam esse pro ipso Ajace, corpore Ajacis, quod ille confodit ense; ita erit: τὰν ταμῶν, ἦν, quosdam suum robur, h. se, postquam ille confecit ensē, h. se transfixo. περὶ ᾧ φ. nihil novi. v. Schmid. Sic περιπέπτυν etiam in vulgari oratione. ἔχει μομφὰν noto græcismo pro ποιῆ, περιποιῆ. Melanchthon creditur legisse καμῶν. [Gillb. Wakefield ita refugit: τὰν ἐφ' ἧς ἐν νυκτὶ παρὼν (α πείρω) περὶ ᾧ φαισγάνῃ μομφὰν χεῖν παιδείεσσιν Ἑλλάνων. (Silv. Part. iii. p. 153.) Ex Addendis.] 61. μομφὰν sphalma Ald.

62. Τρώανδ'. iota subscriptum primum in Morell. Steph. non, ut Dores pro Τροίανδῃ, quod Pauw arbitratur, ita dixerit, sed pro Τρωϊάνδῃ, sc. χῶραν, γῆν. cf. Nem. iv. 40. Ita etiam vetere caractere exarabatur; itaque Eustathi. ad Iliad. α. p. 65. m. ex h. l. laudat Τρωϊάν.

64.— κινδὶ' postulat trochaeum metrum, pro—κι δὶ. monuit Pauw. Homerus tamen utique eum, Ajacem, celebravit inter homines. Non audiendi Scholiastæ. Loca Homeri congressit Schmedius.

ἴσται μὲν Αἴαντος ἀλλὰν, τὰν—μομφὰν ἔχει, per græcismum dicta, pro ἴσται, ἦν μομφὴν ἔχει ἢ Αἴαντος φοίνις ἀλλὰ, h. ὁ Αἴας, φοίνις αὐτόν. Sententia adeo totius loci: notum autem est, quantum opprobrium faciat Græcis Ajax suo gladio interentus, sc. quia iniuriis eorum suffragiis fortior ille deteriorē sibi prælatum videns, mortem sibi conscivit. μομφὴν ἔχειν pro ποιῆν. Gottleber ad Epitaph. pag. 93. hos versus a Pericle expressos conjectabat; ut etiam mox p. 100. alterum locum, qui sequitur v. 68. sqq. (sc. in Thucyd. ii. 41. ubi v. Baver. et 43.)

63. Veteres dubitarunt, sintne de Ulysse hæc accipienda. Sententiarum

tamen nexis satis docet, de Ajace agi: qui ab Homero propter eximiam virtutem celebratus est, etsi invidia olim Archivorum et obtreccatione posthabitus. Multis tentatis verborum ordinem et sententiam constituo sic: τετίμακιν αὐτὸν δι' ἀνδρώπων pro ἐν, κατὰ. ὀρδῶσαις ἔφρασι h. ὀρδῶσαι καὶ ἔφρασι. Scilicet ὀρδῶν est exaltare, efferre, celebrare: cf. ad Ol. iii. 5. πᾶσαν ἀρετὰν, συνῆμα, ὀρδῶσαις κατὰ ῥάβδον Διοσπεσίῳν ἰπίων. κατ' ἴσται, ἐν ἴσται, pro his ῥάβδον ἰπίων dixit, h. e. κατὰ ῥάβδους, στίχους, ἰπίων, ἔφρασι τοῖς λοιποῖς, auctor fuit posteris, ἀθῦρειν, h. e. αἰεῖν, ludere docuit eos, h. e. illam virtutem poeseos argumentum facere. De ceteris v. V. L.

Θεσπεσίαν ἐπέων λοιποῖς ἀδύρειν.

Τοῦτο γὰρ ἀθάνατον φωνᾶεν ἔρπει,

Εἴ τις εὖ εἶπη τι καὶ πάγ-

70 κάρπον ἐπὶ χθόνα καὶ διὰ πόν-
τον βέβακεν ἐργμάτων ἀ-
κτὶς καλῶν ἄσβεστος αἰεΐ.

A. γ'. K. ι'.

Προφρονῶν Μοισᾶν τύχοιμεν,

67. Memorabilis locus est, etsi difficilis ad constituendum sensum poetæ; quandoquidem verba impedita sunt et variis modis possunt jungi. Quod primum occurrit, ut ipse Homerus sit, qui κατὰ ῥάβδον ἔφρασε, quasi ille decantaverit carmina cum ῥάβδῳ, sceptro: (fuit utique σκῆπτρον insigne dignitatis, adeoque ratum, et αἰδῶν) quod seu ita traditum, seu ex hoc aut similibus locis creditum, non convenit cum grammatica verborum ratione: quorsum enim ἐπίων referas? et ipsum hoc κατὰ ῥάβδον quomodo dictum est? Aiunt, ad sceptrum; quid est: ad sceptrum canere? an pro σὺν ῥάβδῳ? μετὰ ῥάβδου? Callimacheum notum est (Fragm. 138.) τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφανόμενον (vertunt: carmen super virgam contextum; quid hoc est? Saltem erit ἐπὶ de conditione: carmen conditum eo consilio, ita, ut cum sceptro recitetur illud.) Quodsi de rhapsodis dicta accipias, ut grammatici κατὰ ῥάβδον explicant κατὰ ῥαψῳδίαν: etsi non intelligo, quomodo hoc ita dici possit: manet eadem difficultas juncturæ: κατὰ ῥάβδον ἐπίων θ. Itaque Pauw, qui cum aliorum injuria hoc unum prætulit, debebat interpretatione hoc declarare. Licet forte verba sic ordinare: ἔφρασε τοῖς λοιποῖς (posteris) ἀδύρειν (illam ἀρετᾶν, αἰεΐν, διὰ) Θεσπεσίαν ἐπίων κατὰ ῥάβδον. ut celebrent seriores Ajacis virtutem per carmina (Homeri) sceptro adhibito, quod rhapsodis tribui solet. Relictis his alius est modus, quem veteres tentarunt: ut ῥάβδος sit dictum pro στίχος, adeoque κατὰ Θεσπεσίαν ἐπίων ῥάβδον, pro ῥάβδους, sit κατὰ στίχους ἐπίων, h. ἐν στίχοις, στιχῆδῶν, versibus. Quantum nunc constat, a Menæchmo ista acceptio profecta est in Schol. ad Nem. ii. pr. Usus quidem voc. ῥάβδος exempla non habemus; analogiam tamen, puto, habet ex eo, quod virga, ῥάβδοι, sunt striæ, lineæ productæ, adeoque et esse possunt στίχοι, versus. Ad emendationem si confugeris, ad manum est Benedicti inventum, quod ipse Pindarus suppeditat Nem. ii. pr. κατὰ ῥασσῶν — ἐπίων: carminibus suis contextis Ajacis virtutem celebratam declaravit alii poetis, ut eam carminum argumentum facerent. Admittit autem versus in hoc loco et brevem et longam syllabam. Exposui hæc copiosius, ut hoc quoque exemplo constaret, non ad liquidum perduci posse omnia in præscis poetis, adeoque nec pro imperio posse pronuntiarī. 68. ἔρπει Ald.

66. τοῦτο γὰρ ἔρπει, progreditur, durat, est, æternum sonans, εἴ τις τι pro εἴ, τι ἔν τις εὖ εἶπη, quicquid carmine aliquis celebraverit. Mox 71. ἀκτὶς et 74. πυρσὸς

spectant ad splendorem, gloriam et laudem.

73. Utinam habeam Musas propitias, dum.

- Κεῖνον ἄψαι πυρσὸν ὕμων
 75 Καὶ Μελίσσῃ παγκρατίου
 Στεφάνωμ' ἐπάξιον,
 Ἐρεῖ Τελεσιάδα. τόλμα γὰρ εἰκὼς
 Θυμὸν ἐριβρεμετᾶν θηρῶν λεόντων
 Ἐν πόνῳ μῆτιν δ' ἀλώπηξ,
 80 Αἰετοῦ ἄτ' ἀναπιτναμένα
 Ῥόμβον ἴσχει. χρεὶ δὲ πᾶν ἔρ-
 δοντ' ἀμαυρῶσαι τὸν ἐχθρόν.

E. γ'. K. ιά.

- Οὐ γὰρ φύσιν Ῥαριω-
 νεῖαν ἔλαχεν
 85 Ἄλλ' ὄνοτός μὲν ἰδέσθαι,

76. v. ad princ. Carminis.

77. Olim quidam post ἔρεῖ interpunxerunt, ut sequeretur: Τηλεσιάδα γὰρ εἰκὼς. sed quid tum ἔρεῖ fieret, non addiderunt. Structura est: (κατὰ γὰρ τὸν) Θυμὸν ἐν πόνῳ εἰκὼς τόλμα λεόντων etc. 78. θηρῶν aiunt esse Æolicum pro θηρῶν. Immo vero est vitium, ex proximo ἐριβρεμετᾶν natum. Simile vitium jam aliquoties notavimus: est quoque sublatum in Eurip. Hel. 384. θηρῶν, ιεναι, intulit Steph. inductus, suspicor, ab uno Scholiastarum; alter videtur θηρῶν legisse: οἰκίτες ὦν τόλμα, τὸν τῶν λεόντων Θυμὸν ἐν ταῖς πόνῳ θηρῶν. 82. Laudat versum Plutarch. de aud. poet. pr. Verum ex tali locorum memoratone nil discas, nisi forte criticam varians lectio adjuvat.

77. Prædicat in victore audacem in certamine animum et calliditatem. Alterum leonis, alterum vulpis indole insignit. ἐν πόνῳ (in certamine, pancratio) (κατὰ) Θυμὸν εἰκὼς (ιστί) τόλμα λεόντων, par est audaciæ leonum, h. leonibus, ἐριβρεμετᾶν θηρῶν. Est autem duplex epitheton: leones feroces rugientes. ἀλώπηξ δὲ (ιστί κατὰ τὴν) μῆτιν, ἄτ' ἀναπιτναμένα, ὑπέρβια, quasi mortua esset) ἴσχει Ῥόμβον (ὄρμη) αἰετοῦ, advo-

hendit.

81. Non jungenda sunt τὸν ἐχθρόν ἔρδοντα πᾶν, ut facere video, sed fas adversarium superare tentando omnia, πᾶσαν ἀνακινῶντα μηχανήν.—ἀμαυρῶσαι, obscurare, pro ἕστᾶν, ut Hesiod. Ἔργ. 325. ῥῆμα δὲ μιν μαυρῶσι θεοί. Contra victoria illustrat.

83. φύσιν, φύσιν, staturam Orionis. 85. ὄνοτός, εὐτελής, adspectu. At 86. terribilis ipso congressu.

Συμπεσεῖν δ' αἰχμᾶ βαρύς.
 Καί τοι ποτ' Ἀνταίου δόμους
 Θηβᾶν ἀπὸ Καδμηϊᾶν, μορ-
 φὰν βραχὺς, ψυχὰν δ' ἄκαμπτos,
 90 Προσπαλαίσων ἦλθ' ἀνῆρ
 Τὰν πυροφόρον Λιθύαν,
 Κρανίοις, ὄφρα ξένων
 Ναὸν Ποσειδάωνος ἐρέφοντα σχέθοι,

Σ. δ. Κ. ι.

Υἱὸς Ἀλκμήνας. ὅς Οὐλύμ-
 95 πόνδ' ἔβα, γαίας τε πάσας
 Καὶ βαθυπρήμνου πολιᾶς
 Ἄλως ἐξευρῶν θέναρ,
 Ναυτιλίαισὶ τε πορθμὸν ἀμερῶσαις.

86. αἰχμᾶ Schol. κατὰ τοὺς ἀγῶνας. Alienum hoc, cum de corporis viribus et ἀγῶσιν agatur. Pauw ἀκμᾶ vigore corporis, substituit; haud dubie vere. [Gillb. Wakefield substituit ἀκᾶ. ut Horat. cuspide rugnae. (Silv. Part. i. p. 33.) Ex Addendis.]

88. Καδμηϊᾶν Schmid, probante Pauw: nec nil puto referre ad metrum. Καδμηϊᾶν omnes vet. usque ad Morell. Steph. qui Καδμηϊᾶν dederant. 95. γαίας τε πάσας, καὶ—ἄλως θέναρ junxit etiam Schol. πάσης τῆς γῆς καὶ πολυβαθοῦς θαλάσσης ἀνερευήσας καὶ κατελιηφῶς τὸ τίλος. accepit igitur θέναρ pro τίλος; esse enim vola, cavum manus, hinc πυθμῆν, et τίλος. Melius dices: θέναρ γαίας esse ornate pro γαῖαν, ut ἄλως θέναρ pro ἄλλα, superficiem maris pro mari. Etiam alter Schol. τὸ πλάτος τῆς θαλάσσης. ut πλάκα ἄλως et aequor maris dixere poetae. Schmidius γαίας πάσας terras omnes interpretari malebat.

96. βαθυπρήμνου πολιᾶς ἄλως θέναρ. Putes maluisse poetam, ne nudum esset θέναρ, adungere βαθύπρημον. Est autem hoc pro simplici βαθύ. ἐξευρῶν plus est quam ἐπελθῶν. cf. Nem. iii. 42. sq.

98. ναυτιλίαισι bene Schmid, tertio casu, ut navigari posset. πορθμὸς Schmid. ut Lat. freta pro mari. Sed fretum Herculeum inprimis respicitur. cf. Pauw. [ἡμεροῦν esset a latrociniis vindicare. an de belluis? Ex Schedis.]

95. ὄφρα σχέθοι (μιν) ἐρέφοντα ναὸν Π. κρανίοις ξένων. Spectat ad morem hominis affigendi crania advenarum patrieti templi.

95. Qui, postquam omnem terram et maris profundum aequor adierat, et mare navigationi aperuerat, ut adiri illud posset, in Olympum abiit.

- Νῦν δὲ παρ' Αἰγίοχῳ κάλλιστον ὄλβον
 100 Ἀμφέπων ναίει, τετίμα-
 ταί τε πρὸς ἄθανάτων φίλος, Ἕ-
 βαν τ' ὀπύει, χρυσέων οἴ-
 κων ἀναξ καὶ γαμβρὸς Ἑρᾶς.

A. 8. K. 1.

- Τῷ μὲν Ἀλεκτρᾶν ὑπερθεῖν
 105 Δαῖτα πορσύνοντες ἀστοὶ
 Καὶ νεόδματα στεφανώ-
 ματα βαμῶν, αὐξομεν
 Ἐμπυρα χαλκοαρᾶν ὀκτῶ θανόντων,
 Τοῦς Μεγάρα τέκεν οἱ Κρεοντίς υἱοῦς,
 110 Τοῖσιν ἐν δυσμαῖσιν αὐγᾶν
 Φλόξ ἀνατελλομένα συνεχῆς

108. χαλκοαρᾶν. χαλκοῦρης; vix aliter quam ex ἄρω, ἡρμωμένοι τῷ χαλκῷ, pro χαλκῆρης, formatum esse potest: (cf. ad Pyth. v. 47. ubi χειμᾶρης pro χειρῆρης.) Ita vero esset armatus, fortis. Sic et occurrit, inf. v. 51. Verumtamen videtur simpliciter vis et notio requiri: ferro caesorum; an hanc χαλκοῦρης habuit? Coniicit Pauw. esse vocem χαλκῆρης, ab ἄρᾳ, ferro detetus: quod parum satisfacit. An χαλκοῦρης est cui admoventur ferrum? Versum excitat Schol. Lycophr. 662. ubi Barocce. ms. legit χαλκοαρᾶν, quod deberet esse χαλκῆρης, ab ἄρω, moreo, concito in me, aut potius χαλκῆρον, (uti est χαλκιομίτης) nam brevis syllaba requiritur. 109. Μεγάρα vitiose inde a Romana: restituit Schmidius ex Aldo; et οἱ τέκε lectum usque ad Morell. qui metro paruit. [Heynius in textu correxit τέκε.] Tandem Κρεοντίς Schmid. propter antitheticos. 111. Φλόξ τις ἀνατελλομένα Ald. 112. Plutarch. de princip. frigido p. 949. A. interpolate laudat et

99. ὄλβον ἀμφέπων, fovens, habens.

104. Ex Schol. tantum hæc teneri possunt: In Herculis honorem ἐνάγιζον, inferias tulerunt, Thebani liberis ex Megara. Locus erat extra portam Electridem, ad quam habitaverat Amphitruo et Hercules, et ad quam fanum eorum erat cum liberorum sepulero. Inferiæ habebantur sub vesperam ex more, et altero die erat ἀγὼν ἱππιάφιος γυμνικός. δαῖτα appellat sacrum. Infe-
 riæ autem hæ factæ victimis casis. αὐξο-

μιν pro facimus: ut jam dixi, interdum esse αὐξιν pro ἔξιν vel ποῖν, quoties res magna vel copiosa est.

108. χαλκοαρᾶν. quod esse. debet ferro casus, χαλκοῦρης, forte sic expedias, ut sit, qui ferrum sibi aptat, ὁ ἄρων τὸν χαλκὸν, seu facit, ut ferrum sibi, suo jugulo, aptetur. [ὀκτῶ. Cf. Fragm. clxvi. pag. 152. Ex Schedis.]

111. Φλόξ est sacri facti. 115. τίμα videtur dies definitus esse.

Παννουχίζει, αἰδέρα κνι-
σᾶντι λακτίζουσα καπνῶ·

E. δ. K. ιά.

Καὶ δεύτερον ἄμαρ ἐτεί-
115 ὦν τέρμ' αἰδέρων
Γίνεται, ἰσχύος ἔργον.
Ἐνθα λευκαθεῖς κέρα
Μύρτοις ὄδ' ἀνήρ διπλόαν
Νίκαν ἀνεφάνατο, παίδων
120 Τὴν τρίταν πρόσθεν, κυβερνα-
τῆρος οἰακοστρόφου
Γνώμα πεπιδὼν πολυβοῦ-
λω. σὺν Ὁρσείᾳ δέ νιν
Κωμάζομαι, τερπνῶν ἀποστάζων χάριν.

argutatur: καὶ γὰρ ὁ καπνὸς αἰετος ἐστὶν εἶδος, καὶ ἡ κατὰ Πίνδαρον αἰετος κνίσσ' ἀντι-
λακτίζουσα καπνῶ λιγνύς καὶ ἀναδυμίαςις. 115. ὦν τέρμ' αἰδέρων cum Schmi-
dio ex metri lege legere cunctari non debebant Oxonienses. Vulgo αἰδέρων
τέρμα. 117. λευκανίς conj. Schmidius, non videns, spondeum hac regione
recte admitti. At Pauwium mireris ad v. 76. hic de canis Melissi cogitare, qui
pancratio vicisse, Orsea alipta et magistro, narratur. Nam v. 120. κυβερνατῆρα
aliptam esse dubitari non debebat. Nem. vi. 110. ἡνίοχον aliptam dixerat.
Myrtorum pallorem exprimit praecclare poeta in λευκαθεῖς, pro στεφανωθεῖς. Erat
autem corona in hoc epitaphio agone praemium myrtea. 118. Μύρτοις ὄδ'
ἀνήρ, h. in virili aetate, interpungit Schmidius, probante quoque Pauwio.
122, 3. πολυβοῦ-λω revocarunt Oxon. ut editum fuit usque ad Morell. et Steph.
qui πολυβοῦ-λη, melius utique, ne γνώμα nude incedat. Ὁρσείᾳ Schmid.
124. ἐπιστάζων Ald. quod praefero. κωμάζομαι emendat Abresch. Obs. misc. nov.
t. i. p. 89.

117. λευκαθεῖς κέρα μύρτοις pro στεφανωθεῖς, alba myrto. Statius Achill. i. villis. 112. γνώμα πεπιδὼν, parens, disciplina usus Orseae. — 124. χάριν, hymnum.

Ι Σ Θ Μ Ι Α.

ΕΙΔΟΣ ε΄.

ΦΥΛΑΚΙΔΑ ΛΙΓΙΝΗΤΗ.

ΠΑΓΚΡΑΤΙΩ.

ARGUMENTUM.

GLORIÆ et famæ illustris caussa, quam per Thiam designat, homines magna quævis suscipiunt, etiam in certaminibus. — 20. Transit ad victorem; excurrit inde in heroum Æginetarum commemorationem, — 59. et desinit in pugna Salaminia — 67. subjunctis nonnullis de victore.

Σ. ά. Κ. ή.

ΜΑΤΕΡ Ἀλίου πολυάνυμε, Θεία,
Σέο γ' ἕκατι καὶ μεγασθενῆ νόμισαν

Phylacides, Lamponis f. natu minimus (vi. 9.), Cleonici nepos (v. 71.), adeoque Pythææ frater, cui, cum et ipse Nemeis pancratio vicisset, Nemea v. inscripta est. Sed et Phylacides Nemeis pancratio vicerat, inf. v. 92. idem bis victor fuerat pancratio Isthmii v. 21. ut adeo hic hymnus in secundam victoriam Isth-

2. Propter te, o Thia, homine, ætærum multum prævalere (h. e. propter splendorem sive auri, tanquam metalli, sen,

Χρυσὸν ἄνδρωποι περιώσιον ἄλλων,
 Καὶ γὰρ ἐριζόμεναι
 5 Νᾶες ἐν πόντῳ, καὶ ἐν ἄρμασιν ἵπποι,
 Διὰ τεὰν, ᾧ ἴασσα, τιμὰν,
 Ὠκυδινάτοις ἐν ἀμίλ-
 λαισι θαυμασταὶ πέλονται·

A. á. K. ή.

Ἐν τ' ἀγωνίοις ἀέθλοισι ποθεινὸν

miacum factus sit. Oden sequentem sextam ante hanc quintam scriptam esse recte Grammatici contendunt. v. ad pr. Odæ. Ceterum illa gens inter Ægine-
 tas admodum clara paucitatis studiis esse debuit. Avunculus Pythææ et Phylacidæ
 erat maternus Euthymenes, qui plures pugilatu victorias consequutus erat. Nem.
 v. 75. sq. Isthm. vi. 85. 89. sq. unde patet, unam ejus Isthmiam fuisse victoriam:
 forte et Nemeis unam (nam v. 89. τὰς δ'). Etiam Themistius ex ea gente, avus,
 ut Schol. ad Nem. v. 91. tradit, maternus, variis agonibus pancratio victor fuit.
 v. Nem. v. 91. sqq. Isthm. vi. 95.—1. ἀίλιου omnes vett. quod ad metrum pri-
 mus recte emendavit Morellius ἄλιου. Ceterum splendidum hoc carminis exor-
 dium et τηλαυγὲς πρόσωπον turpiter sædarunt veteres et recentiores interpretes,
 ad Pindari avaritiam omnia revocantes, præter unum Pauwium, qui tamen inter-
 pretando parum satisfacit. Disputandi locus hic non est; dicam quod ipse sen-
 tentio. De Thia fabula esse debuit ex theogoniis prisca aliqua, tanquam de dea,
 a qua omnis splendor et lux proficiscitur: quippe quæ ex Hyperione Solem, Lunam
 et Auroram peperit. v. Hesiod. Theog. 371. sqq. Apollod. i. 1. 3. Ejus deæ
 beneficio omnibus rebus splendor suus venit: etiam auro, item victoriis ex præliis
 navalibus, certaminibus curulibus et gymniciis. Hæc autem erant illa, quibus Ægi-
 netas inter Græcos insignes exhibuit poeta. Idem in Nem. iii. sqq. fecit. Nau-
 machiam aliquando Græcis fuisse institutam, nunc ignoratur: nec verba v. 4.
 eo, arbitror, ducunt, ut eam fuisse cum Pauwio statuamus: sed splendor est et
 gloria Æginetarum ex re nautica et navalibus præliis, inprimis nupta ad Sa-
 laminem pugna. cf. inf. 60. sqq. 6. ἴασσα Ald. ἴασσα Rom. emendate ἴ-
 ἴασσα Crat. ἴ ἴασσα Brubach. etrell. Non emam talia teruncio; vera tamen
 est Cratandrina scriptura. 8. θαυμασταὶ Ald. Rom. Morell. θαυμαστοὶ
 illatum a Crat. Steph. minus bene. 9. ἐν δ' Benedictus reprehensus a Pau-
 wio. Spectat adhuc ad διὰ τεὰν τιμὰν (h. σοῦ ἵκητι, ut v. 2.) itaque post ἄλλων
 v. 3. majorem distinctionem sustuli. Jung. καὶ—καὶ γὰρ—ἐν τ'.

quod verius puto; propter splendorem
 vitæ, quem illud conciliat.—4. quin
 etiam per decus tuum (nunc est tropice
 dictus splendor famæ, gloriæ) pugna
 mari terraque admirationem'aciunt.—9.

et per te in certaminibus, quisquis victorius
 consequutus est, assequitur laudem dulcem.
 ἐν τ' ᾧ. respondet τῷ καὶ—καὶ γὰρ vss.
 2. et 4. ἴπρᾶξι pro πρᾶσσει.

- 10 Κλέος ἔπραξεν, ὃν τιν' ἀθροοὶ στέφανοι
 Χερσὶ νικάσαντ' ἀνέδησαν ἔδειραν
 Ἡ ταχυτᾶτι ποδῶν.
 Κρίνεται δ' ἀλλὰ διὰ δαίμονας ἀνδρῶν.
 Δύο δέ τοι ζωῆς ἄωτον
- 15 Μοῦνα ποιμαίνοντι τὸν ἄλ-
 πνιστον εὐανθεῖ σὺν ὄλβῳ

Ε. ἄ. Κ. ἰά.

Εἴ τις εὖ πάσχων λόγον ἐσλὸν ἀκούῃ.
 Μὴ μάτευε Ζεὺς γενέσθαι πάντ' ἔχεις,
 Εἴ σε τούτων μοῖρ' ἐφίκοιτο καλῶν.

- 20 Θνατὰ θνατοῖσι πρέπει.
 Τιν' δ' ἐν Ἴσθμῳ διπλόα θάλλοισ' ἀρετὰ,
 Φυλακίδα, κεῖται, Νεμέα δὲ καὶ ἀμφοῖν,

13. διὰ δαίμονα ex Rom. ed. alii. Schmidius ex Ald. repetiuit, probante Pauwio, διὰ δαίμονας. Pindarus in tali sententia non plurali, sed singulari utitur; nec dubito fuisse διὰ δαίμονος. 14. δύο vet. edd. sed emendatum a Morellio. 15. Aldus recte exhibebat ἄλπνιστον. Sed Rom. ed. intulit ἄλπιστον, quasi pro ἀίλπιστον, et in marg. γρ. ἀίλπιστον, quod ex Schol. sumtum etiam apud Apostol. Proverb. iii. 30. occurrit; arripuit hoc Crat. remittente metro et sensu; Stephanus autem, relicto Morellio, ἄλπιστον. Recte eum itaque deseruit Schmidius, et ex Aldo repetiit, quod Brubach. quoque et Morell. sequuti erant, ἄλπιστον, ejus Scholion bonum est: *σουτίετι τὸν ἥμιστον καὶ προσηνίστατον*. De voce v. ad Pyth. viii. 120. 21. θάλλοισ' Ald. saltem θαλοῖσ'. Nam amarè videtur Pindarus θαλίω ex θηλίω.

13. κρίνεται δ' ἀλλὰ διὰ δαίμονας ἀνδρῶν. Pindaricum est διὰ δαίμονος. Cernitur virtus, δοκιμάζεται, adeoque judicium fit eam excellere, h. e. ut excellentiam homines viribus (in certamine), divino munere contingit.

14—20. Duo sunt quæ vitam jucundissimam contineant: si quis res feliciter gerat, successumque habeat, et si laudem inde consequatur. Sententia toties variata et ornata. v. Pyth. x. 33—46. μὴ μάτευε Διὸς γινέσθαι. cf. ad Ol. iii. 77.

ζωῆς ἄωτον τὸν ἄλπιστον, jucundissimam vitam. Ἴλπω. ἡλπιος. ἄλπιος. v. V. L. σὺν ὄλβῳ pro διὰ ὄλβου. cf. Ol. v. 54. εὖ πάσχων, præclare res gerens. v. ad Pyth. iii. 185. Nem. i. 46. Pyth. 191. sq.

21-23. Phylacides Isthmiacam, idem cum fratre Pythea duas Nemeas victorias erat consequutus. ἀμφοῖν, τὴν Πυθίαν τε. κίεται, ἀνάκειται, servatur memoria ejus victoriæ, ut Ol. xiii. 49., clara habetur.

Πυθία τε, παγκρατίου. τὸ δ' ἔμῳ
 Οὐκ ἄτερ Αἰακιδᾶν
 25 Κέαρ ὕμνων γεύεται.
 Σὺν χάρισιν δ' ἔμολον
 Λάμπωνος υἱοῖς

Σ. β'. Κ. ή.

Τάνδ' ἐς εὐνομον πόλιν. εἰ δὲ τέτραπται
 Θεοδότων ἔργων κέλευθον ἀν' καθαράν
 30 Μὴ φθόνηι κόμπων τὸν εἰκότ' αἰοιδᾶ
 Κιρνάμεν ἀντὶ πόνων.
 Καὶ γὰρ ἡρώων ἀγαθοὶ πολεμισταὶ
 Λόγον ἐκέρδαναν κλέονται

23. Πυθία. Pignat Schmidius, esse vocandi casum. Equidem vel sic Πυθία pro Πυθίου dictum acciperem. Sed non minus exquisita, eademque simul expectior ratio est, ut Πυθία scribatur: Τῆν Πυθία τε. Hoc Pauw quoque probat, et sic Ald. Morell. Steph. cum Schol. 25. γύσεται malit Mingarellus. 28. Pauw (ad v. 44.) conj. εἰ δὲ τέτραπται Θεοδότων ἔργων κέλευθος ἀν' καθάρᾳ, etc. et Mingarell. vel, τέτραπτε. At v. Not. 30. Pauwius, qui Μὴ φθόνηι nil habere ait, quo referatur, Μὴ φθονί reponit, sc. πόλις εὐνομος, ad quam et εἰ δὲ τέτραπται spectet. At dictum Μὴ φθόνηι indefinite, o quisquis es, noli invidere. sic Nem. vii. 111. ἔα με. Scholiasta sic accipit, ut se alloquatur, uti toties in exordio laudum facit: o anime mi, μὴ φθόνηι κιρνάμεν etc. Exrunxi comma post τὸν εἰκότ'. Sententia est eadem, quæ supra Isthm. i. 58. 60, 61. 33. ἐκέρδαναν

23. sq. In eo erat, ut digressionem faceret; verum revocat se: Sane hymnos non tracto, quin in laudes Æacidarum excurram. (Sane hic ejus mos: Nem. iii. iv. v. vi. vii. viii. Ol. viii. Inf. vi. 27. 8.) Nunc tamen victoris causa hymnum recepi. [Immo vero: Et alias proclivis sum ad laudes Æacidarum, et nunc Ægineta est victor, ut tanto magis eos celebrem, quod fit v. 44. Ex Schedis.] 27. ἔμολον pro μολῶ, ἔρχομαι, σὺν χ., σὺν ὕμνῳ.

28. εἰ δὲ—Eadem sententia sup. i. 60. sq. τέτραπται sc. ἢ πόλις, cum Ægina, h. Æginetæ, incedant, ἀνὰ καθάρᾳν κίλιθον, puto, regiam, patentem, 30. ne-

mo ei recuset hymno impertire ærumnosis factis debitam laudem. κιρνάμεν, ut jam al. hymnum per dulcem potionem declaratum vidimus.

32. Nam etiam prisci heroes bellica virtute clari laudem per carmina consequuti sunt, alii quidem aliis ex gentibus, ex Æginetis autem Æcida.—36. μιλίταν δὲ σοφισταῖς, argumentum carminis poetis præbuerunt, πρόσβαλον, σιβιζόμενοι ἰν μὲν Αἰτωλῶν θ. debebat sequi: ἰν δὲ Θήβαις Ἴόλαος sc. σιβιζόμενος; hoc mutavit γέρας ἔχει. utrumque de honoribus divinis seu heroum, quibus affecti sunt.

Δ' ἔν τε φορμίγγεσσιν ἐν αὐ-
35 λῶν τε παμφάνοις ὁμοκλαῖς

A. β'. K. ή.

Μυρίον χρόνον· μελέταν δὲ σοφισταῖς
Διὸς ἕκατι πρόσβαλον, σεειζόμενοι
Ἐν μὲν Αἰτωλῶν θυσίαισι φαεσσαῖς
Οἰνεΐδαι κρατεροί·
40 Ἐν δὲ Θήβαις ἵπποσώας Ἰόλαος
Γέρας ἔχει· Περσεύς δ' ἐν Ἀργεῖ·
Κάστορος δ' αἰχμὰ Πολυδεύ-
κεὸς τ' ἐπ' Εὐρώτα ῥέεθροις.

E. β'. K. ιά.

Ἄλλ' ἐν Οἰνῶνα μεγαλήτορες ὄργαι
45 Αἰακοῦ παίδων τε. τοὶ καὶ σὺν μάχαις
Δις πόλιν Τρώων πρέσβον, ἐσπόμενοι
Ἑρακλῆϊ πρότερον,
Καὶ σὺν Ἀτρεΐδαις. Ἐλα νῦν μοι πεδόθεν.
Λέγε, τίνες Κύκνον, τίνες Ἐκτορα πέφνον,
50 Καὶ στράταρχον Αἰδιόπων ἄφοβον

cum Schmid. ut medium *a* producat. vulgo ἐκέρδανον. 34. φορμίγγισσι
vett. edd. usque ad Morell. qui metri curam habuit et primus—σιν scripsit.
37. Eiat πρόσβαλλον. πρόσβαλον in tertio coli trochaica loco Schmid. recte ad me-
trum, et debebant ei obtemperare Oxon. Ad σεειζόμενοι Scholiastes: τοῖς δὲ σε-
φοῖς ἀνδρυσάμενοι παρῆσχοστο τὴν τῶν ἰγνώμων φροντίδα, h. c. ἀνδραγαθοῦντες. Inter-
pungebatur πρόσβαλλον σεειζόμενοι. ἐν μὲν—39. Οἰνεΐδαι ante Schmidium, simili
vitio ac iv. 19. Καδμυῖαν, ubi Pauwius suspicabatur, Doros ita loqui, et h. l. si-
militer Οἰνεΐδαι fuisse. 43.—κεις Doricum reponit Pauw.

44. μεγαλήτορες ὄργαι, virtus, magnani-
mia mens.—45. σὺν μάχαις pro ἐν μάχαις,
διὰ μαχῶν.

48. ἔλα νῦν. pro vulgari: Possem nunc

commemorare—Age nunc mihi curram
tuum, o Musa, per campum. Meminimus
δίφρον Μοισῶν sup. ii. 3.

Μέμνονα χαλκοόραν
 Τίς ἄρ' ἔσλον Τήλεφον
 Τρῶσεν ἐῶ δορὶ Κα-
 ἴκου παρ' ὄχθαις.

Σ. γ'. Κ. ς'.

55 Τοῖσιν Αἴγιναν προφέρει στόμα πάτραν
 Διαπρεπέα νᾶσον. τετίχισται δὲ πάλαι
 Πύργος ὑψηλαῖς ἀρεταῖς ἀναβαίνειν.
 Πολλὰ μὲν ἀρτιεπῆς
 Γλῶσσά μοι τοξέυματ' ἔχει περὶ κείνων
 60 Κελαδῆσαι· καὶ νῦν ἐν ἄρει
 Μαρτυρήσαι κεν πόλις Αἴ-
 αντος, ὀρθαθεῖσα ναύταις

52. τίς γὰρ ἔ. vulgo lectum ante Schmid. qui metrum sanavit per τίς ἄρ' ἔ. Cratander ediderat: τίς δ' ἄρ', ex Schol. puto.

55. Αἴγιναν. videtur medium corripere, si antitheticos compares. Quod hoc quidem loco necesse non est statuere; at v. inf. Isthm. viii. 36. 122. προφίυι, quod Portus interpretatur, (v. Schmid.) non ex scripto aliquo codice petiit, sed sphalma est ed. Commel. natum ex attrito caractere τοῦ ρ in Steph. pr.

56. διαπρεπέα. ia una syllaba. τετίχισται. Mingarell. supplebat ὄς, ut subjectum sit Ægina. Equidem continuo orationem usque ad v. 65. seqq. Jamdudum cumulus præclarorum facinorum Æginetis eductus est altissimus; multa etiam habeo carmina in promptu etc. τοξέυματα, laudes.

59. περὶ κείνων, scil. de Æginetis v. 55., recte Schmid. cum Cratander. et Ald. κείων invexit Romana.

60. Κελαδέμιν recte emendat Schmidius, Pauwio nec renitente, ut respondeat antitheticis. "Ἀρει" male ante Schmid.

51. χαλκοόραν, are casum, ut modo iv. 108. vidimus.

55. ἐμίνοι (ἔπιφνοι) ὦν πάτραν—etsi de uno Achille accipiendum.

56. Subtundior oratio. τετίχισται, exstructa est, πάλαι, πύργος ὑψηλαῖς ἀρεταῖς (πύργος ὑψηλῶς ἀρετῶν, ὥσπερ) ἀναβαίνειν (τινὰ διῶν αὐτὸν), ut ascensu opus sit. Maximas dudum laudum suarum copias sibi paraverunt. [Ut murus educitur saxis, ut altus sit: ita Ægina circum-

vallata est laudibus s. factis præclaris, ut adscensu illa sint ardua. ὑψηλαῖς ἀναβαίνουσι l. πρὸς τὸ ἀναβαίνειν. Ex Schedis.]

58. πολλὰ μὲν—respondet 65. ἀλλ' ὅμως. γλῶσσα ἀρτιεπῆς, diserta. 60. Salamis servata bello Persico ab Æginetis: (nam hi sunt ναῦται 62. ὑπὸ ναυτῶν. Vulgari oratione: ὑπὸ τῶν Αἰγινητῶν.) qui in pugna Salaminia τὰ ἀριστεῖα tulere. v. Herodot. et Ephorus in Schol.

A. γ'. K. ή.

- Ἐν πολυφθόρῳ, Σαλαμίς, Διὸς ὄμβρῳ,
 Ἀναγίδμων ἀνδρῶν χαλαζάεντι φόνῳ.
 65 Ἀλλ' ὅμως καύχημα κατάβρεχε σιγαῖ.
 Ζεὺς τάδε καὶ τὰ νέμει,
 Ζεὺς, ὁ πάντων κύριος. ἐν δ' ἔρατεινῷ
 Μέλιτι καὶ τοιαῖδε τιμαὶ
 Καλλίνικον χάρμ' ἀγαπά-
 70 ζοντι. μαρνάσθω τις ἔρδων

E. γ'. K. ιά.

Ἄμφ' αἰθλοῖσιν, γενεὰν Κλεονίκου
 Ἐκμαδάν. οὐ τοι τετύφλωται μακρὸς
 Μόχθος ἀνδρῶν· οὐδ' ὀπόσαι δαπάναι
 Ἐλπίδων, ἔκνισ' ὄπιν.

65. κατίβραχι Ald. 66. τάδε καὶ τὰ Mingarell. victorias et in bello et in certaminibus. vid. Notam. 68. τοιαῖδε male ed. Rom. cum al. præter Ald. Crat. et Schmid. Sed sensum non videntur assequi Intpp. qui, si rectum video, hic est: Habebat res Æginetarum bello præclare gestas, quas celebrare poterat. Sed eas seponit, omittit, καταβρέχει, murgit, opprimit silentio. Interea καὶ τοιαῖδε τιμαὶ (victoriae etiam hæc h. etiam hoc honorum genus ex agonibus) ἀγαπάζοντι καλλίνικον χάρμα ἐν ἔρατεινῷ μέλιτι, non minus amant hymnos epinicias dulces. χάρμα ἐν μέλιτι pro μελιτίει, ut ἴσποιο ἐν ἄρματι, ἀγῶνις ἐν αἰθλοῖς, ἴσποιο ἐν πτεροῖς. Monuit quoque Pauv. 74. ἔκνισ' Ald. Morell. ἔκνισ' Rom. Brub. cum Schol. utrumque metrum respuit, et recte Crat. ἔκνισ', quod Steph. Schmid. Oxon. sequuntur,

65. Nec tamen temere gloriandum de his: nam beneficio divino debentur.— 66. τάδε καὶ τὰ, τὰ φανῶ καὶ τὰ ἀγαθὰ h. l. vid. sup. Pyth. vii. fin.

67. Verum hæc quoque decora, quæ e certaminibus proveniunt, poscunt hymnum. χάρμα καλλίνικον ἐν μέλιτι, h. e. μελιτίειν. v. V. L.

70. Certet mihi aliquis, h. e. nemo, qui gentem Cleonici noverit, contendat facile cum ea de numero victoriarum. Nec enim

certaminum, quæ illi sabierunt, memoria oblivione deleta est, neque impensæ in ea factæ obliteratæ sunt hominum memoria. ἀμφ' αἰθλοῖσιν, pro, victoriis. Etsi et hoc laudi esse debuit, si quis multa certamina obierat. 73. μόχθος ἀνδρῶν pro αὐτῶν, τῶν ἐκ γενεᾶς Κλεονίκου. et μόχθος certamina respicit, ut πόνος.

73, 4. οὐδ', ὀπόσαι δαπάναι ἐλπιδῶν, ἔκνισ' ὄπιν. Sane, ut in V. L. exposui, κρίζειν habet hanc vim, ut sit pungerē,

75 Αἰνέω καὶ Πυθέαν ἐν γυιοδάμαις
 Φυλακίδα πλαγαῖν δερόμον εὐθυπορήσαι.
 Χερσὶ δεξιὸν, νόμῳ ἀντίπαλον.
 Λάμβανέ οἱ στέφανον.
 Φέρε δ' εὐμαλλον μίτραν.

ex iisdem Scholiis: ubi tamen Aristarchus ἔκνισα, alii ἔκνισι pro ἔκνισαν, scil. δα-
 πανάι, accipiebant: neutrum commodo sensu. Nec felicius recentiores in trp.
 εὐδ' ἔκνισιν ὄπιν, ὄπασαι δ. i. sc. ἰγέοντο, neque, quanti sumtus spci fuerint, molestia
 afficit curam corum. Pauw emendat ἔκνισ' ὄπιν, sed sensum multo minus expedit:
 neque, sumtus, quos fecerunt ingentes spebus suis, abrasit aut vellicavit vindicta, ὄπιν,
 inimicorum odium, lingua maledica. Hoc vix quisquam aut percipiet satis aut
 probabit. Sententia, si totum teneas, sic procedere debet a v. 70. Contendat
 mihi nunc aliquis in certaminibus cum Cleonici stirpe, ubi audiverit, quantum
 studium illi in re athletica posuerint. Nec vero utique labor virorum per tam
 longum tempus insumtus obliteratus est, nec dum memoria excidit, quante impensæ
 ab iis factæ sint ad consequenda vota sua, sc. victorias in certaminibus. Ex senten-
 tiarum contexto igitur κνίξει ὄπιν debet esse, curam, qua observamus, recordamur
 aliquid, atterere, imminuere, extinguere: quod a vulgari usu recedit. v. Not.
 [ἔκνισ' pro ἔξινισι. Est ductum a νίξιν, νίπτιν· ἔκνισιν, ἔξινισιν. cluere, delere, memo-
 riam, curam. Ex Schedis.] Venit in ultimis Pythæ memoria in animum: 75.
 laudo Pythæam quoque etc. Tam abrupti orationis, in primis laudum, transitus
 lyrico satis frequentes, et ad aliptas aliquoties occurrit, ut de Orsea sine Odæ
 sup. et de Melesia N. vi. 108. iv. 158. sqq. 76 Mingarell. accipiebat
 (ᾶ) Φυλακίδα, vel σὺν Φυλακίδᾳ. 79. φέρε δ'. malim τ'.

fricare, excitare, θυμὸν, κνίξιν, ergo
 et ὄπιν. [Immo est a νίξιν. Ex Sche-
 dis.] Sic amor, seu studium κνίξει
 φρένας Pyth. x. 94. κνίξιν κόρος Pyth.
 viii. 44. dolor Ol. vi. 75. jucunditas
 et gaudium Isthm. vi. 74. Alio modo
 dicta excitant indignationem, κνίξουσιν
 ἔργον, Nem. v. 59. Est igitur usui
 consentaneum, ut etiā h. l. sit:
 memoriam refricat, animum memorem
 vellicat, animis inhæret adhuc. Ita
 tamen dura est oratio; et obstat οὐδ',
 quod esse deberet ἢ affirmative. Si
 itaque οὐδ' servatur: οὐδ' ἔκνισ' ὄπιν alio
 sensu est accipiendum: non erasit
 memoriam ex animo, non obliteratum
 est, ὄπιν δαπάναι ἰγέοντο ἰλπιδων, qua
 factæ sint impensæ in vota, h. e. in vic-
 torias speratas. Esset adeo κνίξιν

h. l. ἀποκνίξιν, ἀποκνίξιν, abradere, delere,
 expungere. Mingarellus, hoc omisso,
 tentabat alterum: οὐδ' δαπάναι δαπάναις
 l. δαπάναι. ἰλπιδων, votorum, pro certa-
 minibus.

75. Αἰνέω καὶ—Complector hymno meo
 quoque Pythæam alipten, inter, præ aliis
 pugilibus. Erat is frater natu major.—
 εὐθυπορήσαι. Iterum pro participio εὐθυ-
 πορήσαντα. Et nescio an præstet, εὐθυ-
 πορήσαι, χερσὶ δεξιὸν, νόμῳ. jungere: ut
 sit δεξιὸν (ὡςτι) εὐθυπορήσαι.—77. νόμῳ
 ἀντίπαλον vel firmo et constante animo
 acriter pugnante, vel prudenter et
 circumspecte. Nisi malis ἀντίπαλον ac-
 cipere parem, æqualem, aliis sollertia. 78.
 o Phylacida, communica victoriæ lau-
 dem cum fratre.

80 Καὶ πτερόεντα νέον
 Σύμπεμφον ὕμνον.

80. *νόη* qui legat, Aldus est. Sed ad *νέον* vid. Ol. ix. 73 - 75. Mingarellus *ὕμνον νέον* intelligebat *Nemeam quintam*, missam una cum hac. Ita illa scripta esset in solum Pytheam; quod colligit ex Isthm. vi. 5. quæ in utrumque scripta sit.

ΙΣΘΜΙΑ.

ΕΙΔΟΣ 5'.

ΦΥΛΑΚΙΔΑ,

(ΕΝ ΠΑΙΣΙ.)

ARGUMENTUM.

LAUDES victoris cum gratulatione et bonis votis.—28. Excurrit poeta in fabulas de Telamone ejusque filio Ajace, pro quo Hercules preces fecerat cum bonis auguriis.—82. Victoriæ cognatorum et tribulium—ad f.

Σ. α. Κ. ιγ'.

ΘΑΛΛΟΝΤΟΣ ἀνδρῶν ὡς ὅτε συμποσίου,
Δεύτερον κρατῆρα μοισαίων μελέων

Perperam Grammatici et hic tria nomina præscripserunt, Φυλακίδα, Πυθία, Εὐθυμίνι μάτρωϊ. ut et alibi, v. c. Ol. viii. Carmen celebrat Phylacidam victorem pancratio Isthmiis. Exspatiatur deinde poeta, ut solet, in laudes cognatorum. Tempore præcedere debuit hæc ode quintam, ut jam ab Intpp. observatum est, quandoquidem v. 7. unam tantum Isthmiam victoriam memorat: si post quintam Oden scripta esset sexta, debuisset hæc victoria esse altera. 2. μοισίων (ex μουσῖος pro vulg. μουσικὸς) Bened. et Pauw legendum esse monuerant.

1. Iterum hymnum cum potione *ime celebratur, θάλλοντες, ἀκμάζοντες.*
comparat. *Ut in convivio, quod cum max-*

- Κιρνάμεν Λάμπανος εὐά-
 θλου γενεᾶς ὑπερ. ἐν Νεμέα
 5 Μὲν πρῶτον, ᾧ Ζεῦ, τὴν, ἄωτον
 Δεξάμενοι στεφάνων'
 Νῦν αὖτ' ἐν Ἴσθμῳ, δεσπότη
 Νηρεΐδεσσί τε πεντή-
 κοντα, παίδων ὀπλοτάτου
 10 Φυλακίδα νικῶντος. εἴη δὲ τρίτον
 Σωτῆρι πορσαίνοντας Ὀλυμ-
 πία Αἴγιναν κατα-
 σπένδειν μελιφθόγγοις ἀοιδαῖς.

A. á. K. γ'.

- Εἰ γάρ τις ἀνδρῶπων δαπάνη τε χαρεῖς
 15 Καὶ πόνῳ πρᾶσσει θεοδμάτους ἀρετᾶς,

Grammatici veteres μουσικῶν ἰγκαμίαν interpretantur. Vulgata erat lectio: μουσίαν. Schmidius perperam Μουσῶν emendavit. Parum aberat, quin κρατῆρα Μοισαίων reponerem haud timide. Nam sic jam scriptum vidimus Nem. viii. 80. inf. Isthm. viii. 134. Μοισαίων ἄρμα. λίθον Μοισαίων. 5. τὴν ne produci necesse sit, Schmid. conj. τὴν, ut binæ breves pro una longa sint. Pauw τὴν γ'. 7. ἐν Ἴσθμοῦ Ald. Rom. emendavit Crat. 8. Νηρεΐδισσι Schmid. ex Ald. et Cratandr. pro quo al. Νηρηΐδισσι, adversante metro. 10. τρίτατον Schmid. qui male descripsit metrum coli, quod trimetrum trochaicum est, ut Pauw. cf. v. 23. 47. 60. 84. 97. quibus in versibus cum in prima et tertia sede interdum tribrachys pro trochæo sit, tribrachyn ubique inferre voluit Schmidius. [12. Αἴγιναν κατά Boeckh. Comment. pag. xv. Ex Schedis.]

5. πρῶτον sc. κρατῆρα, miscuimus tibi, o Jupiter, propter Nemeam victoriam: scil. in honorem Jovis hymnus sum modulatus. Potest esse Carmen Nem. v. scriptum; etsi etiam Phylacides Nemeis vicerat, ut Isthm. v. 22. memoratur, et carmen in-eum scriptum esse potuit. δεξάμενοι. poeta decus Pythææ sibi communicat.

7. Nunc poculum misceo (hymnum condo) Neptuno et Nereidibus propter

Isthmiacam Phylacida victoriam. 10. Utinam obtingat etiam celebrare victoriam Olympicam. Comparat tertium carmen cum libatione Jovi Servatori sub convivii finem fieri solita. Dicuntur autem pocula diis misceri, quatenus iis libatur.

14. Eadem sententia, quæ sup. v. 17. seq. i. 58. seq. et sæpe antea fuit lecta.

Σύν τέ οἱ δαίμων φυτεύει
 Δόξαν ἐπήρατον ἔσχατιαῖς
 Ἦδη πρὸς ὄλβου βάλλετ' ἄγκυ-
 ραν θεότιμος ἑών.

- 20 Τοῖαισιν ὄργαῖς εὐχεται
 Ἀντιάσας αἶδαν γῆ-
 ράς τε δέξασθαι πολὺν
 Ὁ Κλεονίκου παῖς. ἐγὼ δ' ὑψίθρονον
 Κλωθὰ κασιγνήτας τε προσεν-
 25 νέπω ἔσπεσθαι κλυταῖς
 Ἀνδρὸς φίλου Μοίρας ἐφετμαῖς.

E. α'. K. ιά.

Ἦμμε τ', ὦ χρυσάρματοι Αἰακίδαι,

16. Argutantur et h. l. Intpp. σύν τε — φυτεύει, συμφυτεύει, est ἐπιφύει, περιποιεῖ, ut toties apud Pindarum. cf. Nem. iv. 96. 17. ἔσχατιαῖς invexit Romana. ἔσχατιαῖς primus Morell. dedit. ex Schol. puto. Aldus ἔσχατιαῖς edidit, nec ipsum male.

23. ὑψίθρονον a Schmidio restitutum erat; Oxonienses revocaverant vulgatum κλυταῖσιν, quod metrum haud admittit. In capite quoque colon peccabat: νέπω σπέσθαι, Ionicus debet esse υυ - -: Schmidius: K. κ. τι ποτι-ενέπω, σπέσθαι κλυταῖς. Pauw laxum hoc et ingratum pronuntians emendat: προσεν- νέπω ἔσπεσθαι κλυταῖς, aut, si idioma in προσεν- νέπω restituendum sit, ποτεν- vel ποτε - νέπω. Sequor prius, quod statim haerenti ad metrum in animum venit.

26. In Μοίρας tricantur Intpp. Pauwius quoque exponit: sequi ut Parcas. Sed verborum ordo faciendus erat hic: ἐγὼ δὲ προσενέπω (invoco) Κλωθὰ κασιγνήτας τε Μοίρας, (ὥστε αὐτάς) ἔσπεσθαι ἐφετμαῖς κλυταῖς φίλου ἀνδρὸς, ut obtemperent precibus, (nam ἐφετμαῖ sunt ἐνχαῖ) exaudiant Lamponem hoc unum in votis habentem, ut summum honorum ex agonibus fastigium consequatur, ἔσπεσθαι pro adesce, frequens Pindaro; et Μοῖρα ἔσπεται etiam Pyth. x. 26. μοίρας pro ipsis hominum fatibus poetæ dici posse non puto; sed tum μοῖρα sollemne est. Alioqui jungi possent: Ἰννοχο Clotho et sorores, ὥστε τὰς μοίρας (fortuna Lamponis) σπέσθαι, vel ἔσπεσθαι, ἐφετμαῖς, ejus votis respondeat. Sensem bene reddidit Schol. [28. f. ἔμμεν. Ex Schedis.]

18. βάλλετ' I. βάλλετο I. βάλλε-
 ται.

20. Lampon in hisce studiis consenescere cupit. ἀντιάσας potest et ad sequens referri, δέξασθαι ἀντιάσας h. ἀντιάζειν καὶ δέχασθαι ἢ ποιᾶσθε ἐργαῖς. et ἀντιά-

σας ποιᾶσθε ἐργαῖς jungi potest: hic studiis utens, in iis versans. [excipere senectutem et mortem. Ex Schedis.]

24. Κλωθὰ κασιγνήτας τε, Μοίρας — ἔσπεσθαι ἐφετμαῖς, exaudire preces.

27, 28. Esic mihi legem immutabilem.

- Τέθμῖόν μοι φαμί σαφέστατον εἶναι,
 Τάνδ' ἐπιστείχοντα νῆσον
 30 Ῥαινέμεν εὐλογίαις.
 Μυρία δ' ἔργων καλῶν
 Τέτμηθ' ἑκατόμπεδοι ἐν σχερῶν κέλευθοι,
 Καὶ πέραν Νείλοιο παγᾶν,
 Καὶ δι' Ὑπερβορέους. οὐδ' ἔστιν οὔτω
 35 Βάρβαρος οὔτε παλίγγλωστος πόλις,
 Ἄτις οὐ Πηλῆος ἄτει κλέος
 Ἥρωος, εὐδαίμονος γαμβροῦ θεῶν

Σ. β. Κ. ιγ'.

- Οὐδ' ἄτις Αἴαντος Τελαμωνιάδα
 Καὶ πατρός' τὸν χαλκοχάρμαν ἐς πόλεμον
 40 Ἄγε σὺν Τιτυνδίοισι
 Πρόφρονα σύμμαχον ἐν Τροίαν,

29. ἐπιστείχοντι legit Benedictus sine caussa idonea. 32. ἐν σχερῶν recte scriptum statim in Rom. Aldus: ἐν χειρῶν. v. sup. ad Nem. i. 106. Bene Schol. εδοὶ μεγάλοι (nam ἑκατόμπεδοι ex πῆδον pro πούς, centum pedes lata, Il. ψ. 164.) καὶ κατὰ τὸ ἕξῃς φέρονται, per totum terrarum orbem, v. 33, 34. 33. πῆρα in-
 vexit Romana. πῆραν Cratandrinam tantum habere, perperam prodit Schmidius; sed ita Ald. tum Steph. altera cum omnibus edd. quæ inde fluxerunt. Fuit Porphyrii liber περι τῶν κατὰ Πήδαρον τοῦ Νείλου πηγῶν. ut ap. Suidam lectum. Non potuit hic locus satis materiæ suppeditare; et debuere esse alia loca in carminibus perditis. 36. Πηλῆος Ald. Πηλῆως Romana induxit; ad idem redit utrumque, est enim synizesis facienda. Arguitur Pauw, ne Schmidius usquam sapere videatur.

De re vid. ad Isthm. v. 24. sq. laudare Æacidus, quotiescunque hanc insulam attingo, mentionem ejus facio. L. Ἔμμι δ'.

31. Latissime fama rerum ab Æacidis gestarum sparsa est per orbem terrarum. Similis locus Nem. vi. 75. sq. χίλιυθαι, quibus factorum clarorum gloria diditur: ut sup. iv. 2. ἑκατόμπεδοι

simplic. lata. ἐν σχερῶν, continuo tractu, de viis continuis. τίτμηται pro sunt. καὶ πέραν Ν. καὶ—usque ad extremum Austrum et Septentrionem, ut sup. ii. 61, 62. Similiter Euripid. Androm. 650. 1.—35. παλίγγλωστος, τὴν γλῶσσαν ἀλλόκοτος. πόλις pro populo. 36. ἄτει, ut ἀκούει, novit, ex auditu tenet.

Ἡρωσι μόχθον, Λαομεδοντί-
 αν ὑπὲρ ἀμπλακίαν,
 Ἐν ναυσὶν Ἀλκμήνας τέκος.
 45 Εἶλε δὲ Περγαμίαν, πέ-
 φνεν δὲ σὺν κείνῳ Μερόπων
 Τ' ἔθνεα, καὶ τὸν βουβόταν οὐρεῖ ἴσον,
 Φλέγραισιν εὐράν, Ἀλκνουῆ,
 Σφετέρας δ' οὐ φείσατο
 50 Χερσὶν βαρυφθόγγοιο νευρᾶς

A. β'. K. γ'.

Ἡρακλῆς. ἀλλ' Αἰακίδαν καλίαν
 Ἔς πλόον κάρυξε πάντων δαινουμένων.

42. *ἐς Τροίαν* ἢ- editi ante Schmid. jugulato metro. Idem *ἐς Τροίαν*, ut ipsam dactylum haberet. 42. *μόχθον* Steph. intulit et *σύμμαχον* junxit. Sed Troja est Ἡρωσι *μόχθας*. Mox vel synzesis facienda in *Λαο*, vel legendum, quod Schmid. conjicit et Pauw præfert, *Λαομεδοντί*-. 45. *εἶλεν* δὲ ante Schmid. 47. *οὐρεῖ* tribrachys pro trochæo, vel scrib. *οὔρει*, ac potius *οὔρι*. v. ad 10. 49. Parva mutatione liberari possit sententia: *εἶλε—πίφνη δὲ—τ' ἔθνεα· καὶ τὸν βουβόταν—εὐράν Ἀλκνουῆ, Σφετέρας οὐ φείσατο νευρᾶς Ἡρακλῆς*. 52. *κέρησι* Ald. possit sic jungi: *κέρησι καλίαν, ἔτυχε καλῶν*, sed metrum repugnat. *κέρησι* Rom. emendate *κέρυξιν* Crat. etsi debuit *κάρυξι* a Pindaro efferri. Exponi potest varie: vel *καλίαν* *ἐκάρυξι* simpl. pro *ἰκάλει*, vel *κάρυξι* simpliciter dictum est pro *ἔφη*. Tum *πάντων* suspectum, etiam Pauwio, qui conjecit, quod et nobis in mentem veniebat: *κέρυξιν ἀσπῶν δαινουμένων*. Ex Schol. apparet, jam olim Aristarchum cum aliis hæsisse in hoc loco, quem inter splendidissima Pindari refero. Herculem intellige se

42. *μόχθον* sc. *οὔσαν*. *ἀμπλακία* h. l. frans.

45. *εἶλε* δὲ Hercules. *σὺν κείνῳ* Telamone ex 39. *πατρὸς*. Meropes Coi Nem. iv. 42. ubi et 44. Alcyoneus. v. Apollodor. Not. pag. 71. 49. *ὅν ἔπιφνη* σὺν *εἰσπῶ*.

48. Præstat post Ἀλκνουῆ minorem interpunctionem ponere pro majore, quæ olim erat, et continuare sententiam usque ad Ἡρακλῆς. 49. *οὐ φείσατο νευρᾶς τόξων*, adhibuit arcum et eum trajecit sagitta.

51. Ἀλλ' Αἰακίδαν καλίαν *ἐς πλόον, κάρυξι πάντων δαινουμένων*. Sed tum, cum Telamonem vocabat ille (Hercules) ad societatem navigationis, dixit inter omnes qui convivantes aderant, in medio convivantium. Sequentia sunt in parenthesis; et redit ad ea, quæ κάρυξι, dixit, v. 60. *ὁ δ'—αἰῶσαι*. Venerat in insulam Æginam Hercules, ut ad expeditionem in Laomedontem invitaret Telamonem: *χαλκοχάεμαν ἐς πόλιμον* 39. profectus Tirynthe, ubi copias collegerat, ut e v. 40. apparet.

- Τὸν μὲν ἐν ῥίνῳ λέοντος
 Στάντα κελήσατο νεκταρέαις
 55 Σπονδαῖσιν ἄρξαι καρτεραίχμαν
 Ἄμφιτρυανιάδαν,
 Ἄνδρα κε δ' αὐτῷ φέρτατος
 Οἰνοδόκον φιάλαν χρυ-
 σῶ πεφρικυῖαν Τελαμών.
 60 Ὅ δ' ἀνατείνας οὐρανῷ χεῖρας ἀμάχουε
 Αὐδάσε τοιοῦτον ἔπος· εἴ

conferre ad Telamonem, ut ad navigationem secum suscipiendam eum invitet. Ingressus domum Telamonem invenit epulas celebrantem: (ut fere fit in heroum vita. Sic Telemachus Nestorem *Odys. γ. 32. sqq.* et Menelaum *Od. δ. 3. sqq.* offendit) adstat repente heros leonis spoliis indutus. Pro veteris vita more, ex Homero satis noto, statim Telamon offert hospiti, antequam cum ceteris accumberet, pateram vino plenam, ut libationem faciat (vide v. c. *Od. γ. 41. sqq.*) et bibit, tumque ipse accumbat mensæ. Libando heros facit vota ad Jovem patrem, ut Telamoni, qui adhuc domum habebat prole vacuum, eaque de causa navigationis societatem detrectare poterat, filius nascatur. Hac narratione utitur poeta, ut simul de Ajacis virtute iudicium et existimationem faciat. Esse eam ex *Μιγάλας Ἡοίας* Hesiodi petitam, Scholiastes auctor est. Occurrit quoque ap. Apollod. *iii. 11, 7.* Tzet. ad *Lycophr. 455.* et Schol. *Sophocel. Argum. Ajac. 849.* Pausillo aliter fabula fuit tractata ab aliis, ut jam natum Ajacem leoninis exuviis involutum manu sustulerit et preces fecerit Hercules: (v. *Lycophron v. 455. sqq.* Schol. ad *Iliad. ψ. 821.* repetiit *Philostr. Heroic. xi. 1.*) quod argumentum nobilis in Hortis Vaticanis signi ex marmore, quod Commodum cum puero manus insidente vulgo edebant, esse Winkelmannus *Monument. inedit. tom. i. pag. xcix.* conjectabat: idemque numis expressum *Julia Domnae et Anthemii.* Venia esto, in tam longo per salebrosos criticæ anfractus cursu semel nos ad amœniora viridia de via deflexisse. 54. κελήσαντο Ald. quod vel metrum refellit. 60. εἰ δ' ἀνατείνας pro ἀνατ—, metro exigente, Schmid. 61. τοιοῦτόν τι ἔπος invexerat Rom. τοιοῦτόν τι metro quidem consentaneum, sed copula importune adnexa, ex Aldo repetiit Schmidius. τοιοῦτό τι ἔπος Mingarellus; posse enim iambicum in tertia sede habere dactylum pro spondeo. Sustuli insertum male ε'. forte fuit quoque τοιοῦτο ἔπος, cum hoc olim per digamma pronuntiatum fuerit.

53. Præclare seqq. narrata propter ἐνάργειαν. 55. σπονδαῖσιν ἄρξαι. exquisitius ἄρξαι absolute σὺν σπονδαῖς, pro vulgari ἄρξαι σπονδῶν. Mox φιάλαν χρυσῶν πεφρικυῖαν int. auream asperam signis, anaglyphis. Mirum in hoc hæ-

sisse Aristarchum in Schol. Sequentia a v. 60. puta poculo in manus sumto inter libandum ab Hercule stante pronuntiarum. 61. Fecit has preces. 63. θυμῷ θίλων, propitiis.

Ποτ' ἐμὴν, ὦ Ζεῦ πάτερ,
Θυμῷ δέλων ἄρὰν ἀκουσας,

E. β'. K. ιά.

Νῦν σε, νῦν εὐχαῖς ὑπὸ Δεσπεσίαις
65 Λίσσομαι παῖδα θρασὺν ἐξ Ἐριβοίας
Ἄνδρϊ τῷδε, ξεινον ἄμῶν,
Μοιρίδιον τελέσαι·
Τὸν μὲν ἄρρηκτον φυάν,
Ἵσπερ τόδε δέγμα με νῦν περιπλανᾶται
70 Θηρὸς, ὃν πάμπρωτον ἀέδλων
Κτεϊνά ποτ' ἐν Νεμέῃ· θυμὸς δ' ἐπέσθω.
Ταῦτ' ἄρα οἱ Φαμένω πέμψεν θεὸς
Ἄρχὸν οἰωνῶν μέγαν αἰετόν.
Ἄδεια δ' ἔνδον μιν ἐκνιξεν χάρις,

Σ. γ'. K. ιγ'.

75 Εἰπέν τε Φωνάσαις ἄτε μάντις ἀνήρ·

63. ἐμὴν conj. Schmidius primam in ἄρὰν brevem esse videns in loco, quem An-
tithetici longa syllaba explent. Est tamen colon Iambicum. 64. Δεσπεσίαις
Rom. Brub. 66. ξεινον ἄμῶν, sc. γενησόμενον τὸν παῖδα, nondum concoquo :
etsi video esse quod in altera veteris Grammatici ratione non minus desideres :
καὶ λίσσομαί σε τὸν ἐμὸν φίλον Τιλαμῶνα εὐτυχῆ τελέσαι. Malim usquam legi : Ἄνδρϊ
τῷδε, ξεινῷ ἄμῳ, quod corrupti potuit inter cetera quarto casu posita. Mox pro-
blem etiam : τὸν μὲν—φυάν. ut sit ; ἄρρηκτον μὲν (κατὰ) τὴν φύσιν, ὡσπερ etc. θυμὸς
δ' ἐπέσθω, animi virtus et fortitudo par esto corporis robori. 69. Argutatur
Pauw. ὡσπερ τόδε δέγμα, ὃ με νῦν περιπλανᾶται. Quod poeta posuit, exquisitoris
artis et vere lyricum est. Pro με νῦν Ald. et Rom. cum Brubach, corrupte μίμοι.
In Crat. Ceperinus emendavit μίμοι. hoc Morell. sequitur. με νῦν praelara est
Stephani emendatio. 74. αἰ δεῖα Ald. αἰδεῖα Rom. Brub. emendatum in
Crat. χαρὰ pro χάρις videtur legisse Schol. saltem ex interpretamento. χάρις est
voluptas. 75. φωνήσαις. at alibi φωνάσαι, φωνάσας.

64. λίσσομαί σε τελέσαι ἄνδρϊ τῷδε
παῖδα μοιρίδιον, dare ei prolem a futo impet-
ratam. ξεινον ἄμῶν, v. V. L. et 68. haud
dubie τὸν μὲν—φυάν.—69. ὡσπερ—

Ornata fabula ab aliis. v. Lycophr.
455. sq. Forte jam tum spem prolis
ex uxore suscipiendæ habebat.

"Εσσεταί τοι παῖς ὃν αἰτέεις, ᾧ Τελαμών.

Καί νιν ὄρνιχος φανέντος

Κέκλευ ἐπάνυμον εὐρυβίαν

Αἴαντα, λαῶν ἐν πόνοις ἔκ-

80 παγλον Ἐνναλίου.

"Ὡς ἄρα εἰπὼν αὐτίκα

"Εζετ'. ἐμοὶ δὲ μακρὸν πά-

σας ἀγήσασθαι ἀρετάς.

Φυλακίδα γὰρ ἦλθον, Μοῖσα, ταμίαις

85 Πυθία τε κόρων Εὐθυμένει

Τε. τὸν Ἀργείων τρέπον,

Εἰρήσεται που κ' ἐν βραχίστοις.

A. γ'. K. ιγ'.

"Αραντο γὰρ νίκας ἀπὸ παγκρατίου

Τρεῖς ἀπ' Ἴσθμοῦ, τὰς δ' ἀπ' εὐφύλλου Νεμείας,

78. Κέκλυτ' pro κέκλυτο manifeste turbat sententiarum et verborum ordinem. Legendum cum Melanchthone et Pauwio κέκλυε vel κέκλυε. Ad Telamonem conversus loquitur Hercules. Infantiam grammaticæ vides in etymologia nominis Αἴαντος ab αἰτός. aliud exemplum in Iamo v. Ol. vi. 95. sq. 81. ταῦτα pro ἄρα conj. Schmidius: recte monet Pauw, in ἄρα primam esse ancipitis usus. 83. ἀγήσασθ' Ald. metrum trochaicum vel sic laborat in prima sede: nam α in ἀγήσασθαι ex ἠγήσασθαι longum est. Vidit et Schmidius. Pauw emendat: -σας διαγάσασθ' ἀ. (ex Schol.) vel -σας τοὶ ἀγήσασθ' vel -σας ἀφαγήσασθ' ἀ. Min. garell. probat -σας τοὶ vel -σας ἀναγήσασθ' ἀ. 84. Et hoc colon trochaicum ægrotat. Schmid. Φυλακίδα γὰρ τ' ἦλθον, Μοῖσα, ταμίαις. Pauw: Φ. γὰρ ἦθον, δ Μοῖσα, τ. Leniore utique medicina Φ. γὰρ ἦλθον, Μοῖσα Benedict. et Mingarell. 87. πα pro που Ald. nec deterius, iudice quoque Pauw. κ' ἐν debet esse pro καὶ ἐν. poterat scribi κὰν βρ. 88. ἀπὸ παγκρατίου. Sequitur ἀπ' Ἴσθμοῦ. Noli conjicere ἐπὶ παγκρ. Nam non ita dicitur; sed νίκη ἐξ, ἀπὸ, π. Nem. ii. 30.

78. Jung. ἐπάνυμον ὄρνιχος φανέντος— (κατὰ) λαῶν (aliiς ἀνδρῶν. Hesiod. Sc. H. 330. φέρτατε λαῶν.) ἔκπαγλον ἐν πόνοις Ἐνναλίου.

86. τὸν Ἀργείων τρέπον. Aiunt, pro Laconibus. Atqui et Argivi hac laude

florere. v. Schol. qui e Sophoclis Ὀδυσσ. μαινομ. Μῦθος γὰρ Ἀργολιστὶ συντίμειν βραχύς.

89. (τὰς μὲν) τρεῖς. 91. vel carminum argumenta præbuere suis factis, vel carminibus vere celebrati fuere. — 92.

- 90 Ἄγλαοὶ παῖδες τε καὶ μά-
 τρωες. ἀνὰ δ' ἄγαγον ἐς Φάος οἴ-
 αν μοῖραν ὕμνων; τὰν Ψαλυχι-
 δᾶν δὲ πάτρην Χαρίτων
 Ἄρδοντι καλλίστα δρόσω.
 95 Τόν τε Θεμιστίου ὄρδῶ-
 σαντες οἶκον, τάνδε πόλιν
 Θεοφιλῆ ναίουσι. Λάμπων δὲ, μελέταν
 Ἔργοις ὀπάζων, Ἑσιόδου
 Μάλα τιμᾶ τοῦτ' ἔπος,
 100 Υἱοῖσί τε φράζων παραινεῖ,

E. γ. K. ια'.

Ξυνὸν ἄσται κόσμον ἑῷ προσάγων.
 Καὶ ξένων εὐεργεσίαις ἀγαπᾶται
 Μέτρα μὲν γνώμα διώκων,
 Μέτρα δὲ καὶ κατέχων.

- 105 Γλῶσσα δ' οὐκ ἔξω φρενῶν.

91. Schmidius et Pauwius μά- τρωες emendant: nam de uno modo Enthymene agitur. Nisi -τρωες per synizesin est efferendum, et poeta doctius loquendi genus, pluralem pro singulari, sequutus est. ἀνὰ δ' ἄγαγον etiam Schmid. pro ἄν δ'.

92. Pro Ψαλυχι- δᾶν Schmidius ad formam antitheticorum: male ob id habitus a Pauwio; λυχι, ait, pro una longa posita videri possunt. 101. ἄσται binis syllabis Schmid. pro —ιῷ. Probat quoque Pauw; uti mox v. 102. ξένων, pro εἰ, atrumque metro exigente.

104. κατέχων, obscure: vi oppositi suppl. ἔργῳ καὶ πράξει.

Psalychidas tribules illustrarunt multis hymnis, scil. quos poetæ condiderant in Lamponis filiorum victorias.

95. Etiam Themistii, avi materni (v. ad v. pr.) stirpem illustrent sua gloria: quæ in eos redundat.

98. Hesiodi dictum erat: μελέτη ται ἔργον ὀφίλλει. Lampon igitur τιμᾶ, probat, laudat, id, continuo ipse se pugilatu exercens, (ὀπάζων μελέταν ἔργοις) et

filios adhortans, φράζων, vacitans, repetens dictum.

104. μέτρα κατέχων videtur esse tenaciter, perseveranter tuendo, moderatiōnem, æquitatem, servando. Non male Schmidius conj. subesse et in his aliud Hesiodicum: μέτρον δ' ἐπὶ πάντων ἀριστον.

105. Γλῶσσα—l. cum Schol. οὐδὲν προσιπῶς φθίγγεται. l. consentit oratio cum animi sensu.

Φαίης κέ νιν ἄνδρ' ἐν ἀεθληταῖσιν ἔμμεν
 Ναξίαν πέτραις ἐν ἄλλαις,
 Χαλκοδάμαν ἀκόναν. πίσω σφε Δίρκας
 Ἄγνὸν ὕδωρ, τὸ βαδύζωνοι κόραι
 110 Χρυσσπέπλου Μναμοσύνας ἀνέ-
 τειλαν παρ' εὐτειχέσιν Κιάδμου πύλαις.

106. ἐν ἀεθληταῖσιν legi metrum jubet p. ἀθλα—. sicque Schmid. et Pauw. νῖν ἄνδρα vix sanum. v. Not. 108. Erat σ' interpositum, χαλκοδάμαν' ἀκόναν. Jungenda tamen sunt Ναξίαν χαλκοδάμαν ἀκόναν. Similis lapsus sup. Nem. ix. 57. ubi ἀνδρὸδάμη Ἐριφύλη. Porro πίσω γι Etymol. M. in Πίσω. sed σφε, αὐτοὺς, carmine Thebano irrigaba. Mingarellus suspicabatur fuisse scriptum πίσω, h. e. ἐπίσινα, irrigavi. Nam carmen jam est finitum. 111. παρ' εὐτειχέσιν legendum, cum v, ut Pauw quoque monuit. εὐτυχεῖσι Ald.

106. Dicat aliquis, eum virum esse idem inter athletas, quod est cos inter lapides; eodem loco — quo — puto, quatenus acuit, alit, accendit aliorum studia. Non satisfaciunt Scholia in explicando νῖν ἄνδρα. Bene quidem memini usum crebriorem τοῦ μιν et τιν in Pindaro risum movisse Aristophani Avib. 931. et posse forte per appositionem dictum esse νῖν, τὸν ἄνδρα. Ferri tamen hoc in lyrico vix potest, cui otiosis vocabulis uti minime licet. Nec uti licet v. e. simili exemplo in Argonaut. Orph. 729. ὄν δὴ Καλλίχορόν μιν ἐπώνυμον οἱ καλίσουσι. Est enim probabilius verba esse contaminata in hoc et illo. Si νῖν verum est, ἄνδρα est intrusum. Si ἄνδρα tenes, τὸν ἄνδρα scribam: φαίης κε τὸν ἄνδρ' ἐν ἀεθληταῖσιν ἔμμεν Ναξίαν—χαλκοδάμαν ἀκόναν.

acuentem alios ad studium pugilatus. Vix tamen probabile sic νῖν irrepsisse. Immo vero fuit: φαίης κέ νιν ἀνδράσιν ἀεθληταῖσιν ἔμμεν N.

108. πίσω σφε Δίρκας ἄγνὸν ὕδωρ erit novum inventum, si est, ego illis rotandam præbebo aquam e fonte Musarum: pro, eos celebrabo. Forte tamen est idem illud, quod jam aliquoties vidimus, sive a libatione petatum: ραίνειν εὐλογίαις sup. v. 30. κατασπίνδειν αἰδαῖς v. 13, 14. sive ab irrigandis agris, ut sup. v. 94. ἄρδειν Χαρίτων δρόσφ. conf. Nem. vii. 90. sq. adeoque simili exemplo πρίν (διὰ τὸ) ὕδωρ Δίρκας σφε, (tres illos, patrem cum duobus filiis,) est irrigare, ut ποτίζειν. ῥοὰς Μοισᾶν dixerat N. vii. 17. Suaviter autem carmen Thebis factum comparat cum fonte Musis sacro, Dirce, ante Thebas.

Ι Σ Θ Μ Ι Α.

ΕΙΔΟΣ ζ'.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗ ΘΗΒΑΙΩ.

ΠΑΓΚΡΑΤΙΩ.

ARGUMENTUM.

VE^TUSTIS Thebarum laudibus memoratis, subsistit in Strepsiadæ victoria Isthmiaca—27. tum in avunculo, qui in pugna occubuerat—53. redit inde ad victorem, e cuius successu voluptatem ipse capiens præsentī felicitate frui se velle asseverat.

Σ. ά. Κ. ή.

TINI τῶν πάρος, ᾧ μάκαιρα Θήβα,
Καλῶν ἐπιχωρίων μάλιστα θυμὸν τεδὸν
Εὐφρανας; ἧ ῥα χαλκοκρότου πάρεδρον
Δαμάτερος ἀνὶκ' εὐρυχαίταν
5 Ἀντειλας Διόνυσον; ἧ

Strepsiadēs Thebanus ex matre Diotimi filia avunculum habebat cognominem, qui in pugna occubuerat. v. inf. 34. sqq. et Not. ad 41.

1. Mirum vero, poetam, Corinna moniti oblitum, iterum, et multo magis quam Nem. x. non manu, sed ἔλῳ τῶν *Θυάλας* fabulas sevisse: v. Plutarch. de glor. Ath. p. 343. Fragm. Pind. pag. 44, 45. ᾧ μάκαιρα Θήβα, diva,

Χρυσῷ μεσονύκτιον
 Νίφοντα δεξαμένα
 Τὸν φέρτατον θεῶν,

A. á. K. ή.

- ‘Οπότ’ Ἀμφιτρύανος ἐν θυρέτροις
 10 Σταθεῖς ἄλοχον μετῆλθεν Ἑρακλείοις γοναῖς ;
 ἢ ὅτ’ ἀμφὶ πυκναῖς Τειρεσία βουλαῖς ;
 ἢ ὅτ’ ἀμφ’ Ἰόλαιον ἰππόμητιν ;
 ἢ Σπαρτῶν ἀκαμαντολογ-
 χᾶν ; ἢ ὅτε καρτερεᾶς
 15 Ἄδραστος ἐξ ἀλαλᾶς
 Ἀμπεμψας ὄρσανόν

E. á. K. ή.

Μυρίαν ἐτάρων ἐς Ἄργος ἵππιον ;
 ἢ Δωρίδ’ ἀποικίαν ἀνίκ’ ὄρσῳ

11. Non respondet versus, quem Asynartetum prodit metricus, gemellis reliquorum colon. Schmidius refinxit v. 10. Ἑρακλείοις γοναῖς ; ἢ ποτ’ ἀμφὶ Τειρεσία βουλαῖς ; Benedictus ; ἢ ἀμφὶ Τειρεσία πυκναῖς βουλαῖς. Oxonienses ὅτ’ tantum omisso colon restitui putabant: quod non assequor. Pauw traiectione facta: ἢ ὅτ’ ἀμφὶ πυκναῖς Τειρεσία βουλαῖς restituit. Præstat sic ἢ ὅτ’ ἀμφὶ πυκναῖς Τειρεσία βουλαῖς. Est ἢ ὅτ’ una syllaba efferendum. 12. ὅτ’ ejecit Schmid. Ita Benedictus quoque et Oxonienses versui consulendum censent. Sed ἢ ὅτ’ in utroque versu in unam syllabam coalescit. Pauw mavult pro binis brevibus numerare. 17. Retinuerunt Oxonienses Schmidianam lectionem ad similibus colon formam factam. Μυρίαν ἐτάρων εἰς Ἄ. ὅ. ubique legitur, Pauw ait, recte in antispastico. 18. Laborat metrum. Vulgo ἠνίκ’ ὄ.

dea. [5. ἢ (μάλιστα εὐφρανας) δεξαμένα —, ἐπίτι —. Ex Schedis.] In v. 6, 7. aureus imber, cum quo ad Alcmenam venit, fidem facit, fabulam non aliunde esse natam, quam quod a vetere poeta adventus Jovis hoc ostento erat ornatus. Inde et natales Minervæ simili prodigio ornati Ol. vii. 64. 89. nec Jupiter primo aliter ad Danaen forte accessisse narratus, nisi aureo cum imbre, ut numen testatum fieret. Hoc postea

poetæ aliis modis inverterunt.

9. σταθεῖς ἐν θυρέτροις, ingressus aedes, ἄλοχον μετῆλθεν Ἑρακλείαις γοναῖς. h. ἐπὶ τὴν γονήν, γέννησιν, Ἑρακλείους. 11. ἢ (μάλιστα εὐφρανας θυμὸν τῶν τότῃ) ὅτ’ (εὐφρανας αὐτὸν) ἀμφὶ Τειρεσία βουλαῖς pro διὰ βουλῶν. βουλαὶ autem pro μαντιῶν, v. ad Isthm. viii. 68. Mox 13. permutat cum casu secundo : Σπαρτῶν (Ἰνικᾶ) pro ἀμφὶ Σπαρτοῖς.

18. Ægidæ, qui e Thebanis fuere,

- Ἔστασας ἐπὶ σφυρῶ
 20 Λακεδαιμονίαν, ἔλον δ' Ἀμύκλας
 Αἰγεῖδαι σέθεν ἔκγονοι,
 Μαντεύμασι Πυθίοις ;
 Ἀλλὰ παλαιὰ γὰρ εὔδει
 Χάρις, ἀμνάμονες δὲ βροτοί,
 Σ. β'. Κ. ή.
 25 Ὅτι μὴ σοφίας ἄωτον ἄκρον
 Κλυταῖς ἐπέων ῥοαῖσιν ἐξίκηται ζυγὲν.

Aldus: οὔνεκα δ. Rom. οὔνεκ' δ. Cratandr. ἡνίκ' δ. ex Scholiasta, in quo est ὄσα. Ut metro subveniret, refinxit ἡνίκα ἐρῶ Schmidius turpi cum hiatu. Excidit puto particula, cum esset ἄνικ' ἄρ' ἔρῶ. 21. Aldus corrupte: Αἰγεῖσθαι,

et olim nonnulli indocte Ἀργεῖδαι scripserant: v. Scholia, in quibus plura falso et inepte tradita Intpp. transversos egerunt. Αἰγίμιδαι novavit Schmidius, male, si quid usquam. Nam de Ἄγimio (de quo v. Pyth. i. 124, v. 96.) hic non agitur, sed de Ἄgidis, qui Heraclidas in Peloponnesum redeuntes sequuti sunt, cum hi Ἄgidas in partes vocare a deo jussi (hinc μαντεύμασι Πυθίοις v. 99.) in itinere per Bœotiam facto in sacrificantium cœtum incidissent, audivissentque Ἄgidas esse, quæ Thebanorum tribus erat. vid. sup. ad Pyth. v. 99. ibique Schol. ex Ephoro. Amyclis considerant Ἄgidae. Potuit vel sic Spartæ tribus haberi Ἄgidarum, quam Herodot. iv. 149. memorat, ubi tamen a seriore quodam Ἄgæo, Theræ nepote, Cœolyei filio, nomen accepisse traditur. conf. Pausan. iii. 15. pag. 245. 23. ἀλλὰ γὰρ jungo. Alii aliter. 25. ὅ, τι primum Cratandrina pro ὅτι emendavit.

25, 26. Ut vulgo hæc accipî video:

ὅτι μὴ ἐξίκηται σοφίας ἄωτον ἄκρον, ejus rei, quæ non ad sapientiæ summum florem

Heraclidis ad Peloponnesum occupandam proficiscentibus comites se adjunxerant, iisque in Laconica in ditionem redigenda operam præstiterant. v. sup. ad Pyth. v. 99. ibique Schol. ex Ephoro. Itaque Ἄgιδᾶ ἀποικίαν Δωρεῖδα Λακεδαιμονίαν ἔστασαν (nunc deæ Thebæ tribuitur, adeoque ἔστασας) ἐν σφυρῶ, ἐπ' ἀσφαλεῦς, in tuto constituerant: ut jam Lacedæmone Heraclidæ certas sedes haberent.

20. ἔλον δ' Ἀμύκλας proprie est accipiendum: expugnaverunt Amyclas; nam vere id factum. v. Exc. ad Virgil. Æn. x. 564. Agrum Amyclæum Philonomo assignatum fuisse, præter Strabonem

ex Ephoro tradiderat quoque Nicolaus Damasc. Exc. p. 445. Volebat pergere poeta: enimvero hujus rei obscura est memoria, quia carmine non celebrata est. Mutavit hoc in sententiam: Ἀλλὰ γὰρ παλαιὰ χάρις, decus, fama, ut sup. Isthm. iv. 37. De v. 25, 26. verborum junctura recte, puto, statuo: ἀμνάμονες εἰσι βροτοί (ικεῖνον) ὅτι μὴ (τὸ) ἄωτον ἄκρον σοφίας (præclaræ aliqua ars poetæ) ἐξίκηται ζυγὲν (ζυγίην, assequuta fuerit, ut innectat carminibus) κλυταῖς ἐπέων ῥοαῖς, pro ἐνζυῖζαι ἐπίσιν. Ζυῖζαι μίλος ἔργμασιν dixerat Nem. i. 10. et ζυῖζαι τίλος Χαρίτων Isthm. i. 7. Ergo et ζυγὲν pro ζυγίην τι ἔπασιν, et pro hoc ἐπίων ῥοαῖς.

35 Χάλκασπις ᾧ πότμον μὲν Ἄρης ἔμιξε
 Τιμὰ δ' ἀγαθοῖσιν ἀντίκειται.
 Ἴστω γὰρ σαφῆς, ὅς τις ἐν

tum habeo: est enim tenue, nec satis ad sensum idoneum. Forte δίδορκε fuit: decus et splendor ex huius Strepsiadae ornamentis redit ad nomen et memoriam avunculi cognominis, (Strepsiades etiam ille dictus) qui pugna cecidit: Nem. iii. f. τὴν ἀπὸ Νημίας δίδορκεν φάος, tibi lucet, affulget decus ex Nemea victoria. Nem. ix. 98. δίδορκε παιδὶ Ἄ. φίγγος. v. Notam. Ceterum ante Schmid. omnes distinguabant: ποιὸν θάλος χάλκασπις. ᾧ π. 35. π. μὲν ἄρ' ἔμιξε Ald. 36. Τιμᾶ δὲ inter veteres aliqui legerunt ap. Schol. τῇ δὲ τιμῇ τοῖς ἀγαθοῖς ἰσοῦται. Dubitatur, ἀγαθοῖς sitne ex οἱ ἀγαθοί, an ex τὰ ἀγαθά. præstare hoc alterum; sic enim accommodatius esse ἀντίκειται, iudicabant Pauwius et Mingarellus: fortibus factis proposita est gloria. 37. sq. Dolendum est, tam præclarum, qui sequitur, locum corruptelis esse contaminatum. Jungenda primum ἴστω γὰρ σαφῆς (pro σαφῆς)—γινεῖ μ. κ. αὖξων. Pauw propter concursum participiorum malebat αὖξεν. perperam. Nam alterum, per participium, est doctius. v. Not. v. 38, 39. νεφέλα et χάλαζα αἵματος de pugna, ut sup. Isthm. v. 63, 64. ubi etiam χαλαζαίαι φόνος. Tum 39, 40. πρὸ φ. πρ. Schmid. perperam: nam ἀμύνεται (propulsat) τίς τι πρὸς τινος, ab. At colon 41. manifeste corruptum. ἀμύνων turpiter insedit locum vocabuli, quod vim habebat similem. Schmid. λοιγὸν ἰξελάων conjiciebat, non satis feliciter. Schol. habet: ἐναντίον φέρων ὄλεθρον τοῖς πολέμοις. Eandem sententiam exprésserat Nem. ix. 91. Pauw totum locum sic constituit: ὅς τις ἐν ταύτῃ κήλημ χαλαζῶν αἵματος πρὸ φίλας Πάτρας ἀμύρεται, λοιγὸν ἄρ' ἀμύνων (vel λοιγὸν ἰξεμύνων) ἐναντίῳ στρατῶ ἄστῶν, γ. Sunt quæ placeant: plura displicent. Mendum alieno loco querere videtur. Pro ἀμύνων v. 41. requiritur voc. quatuor syllabarum, quod sensum habeat: vicissim inferens perniciem hostili exercitui: v. c. ἀντινάγων, ἀντί ἄγων, pro ἀντία, ἀντίον. Eo ducit Schol. ἐναντίον φέρων ὄλεθρον τοῖς πολέμοις. Tum ἀστῶν omnes male jungere video cum superioribus; immo vero: αὖξων γινεῖ μίγιστον κλίος ἀπὸ ἀστῶν, ζῶν τε καὶ θανόν. Etiam Schol. μίγιστον παρὰ τῶν ἀστῶν κλίος, bonam

e. redundat victoris gloria in avum. Hoc Catone si contenti sumus, carebimus proposita emendatione δίδορκε, inprimis cum hæc lectio, quod etiam Schneider sensisse videtur, aliam quoque mutationem requireret, φάος pro θάλος. Alias τὸ θάλος de propagine, progenie dicitur: verum et hoc alienum ab h. l. Mox 35. ᾧ πότμον Ἄρης ἔμιξε, παρίσχε, ἐπῆγε. 36. Viris fortibus gloria in conspectu posita est.

37. ἴστω αὖξων. hæc perpetua junctura, pro ἴστω ἱαντὸν αὖξεν. Nem. ix. 107. ἴστω λαχῶν. Ol. vi. 12. ἴστω

VOL. I.

ἴχων. Simile μιμνάσθω περιστέλλων N. xi. 20. et alia. Alibi est sine regimine, ut Nem. v. 87. αὖξεν autem iterum pro ἴχων de re magna ac præclara. Male autem Schol. de bello Peloponnesio cogitat. Respicit enim poeta antiquiorem pugnam; Marathoniam intelligi nequit, nec magis Scolion nobile Ἴω Πιὰν Ἀρκαδίας in Fragm. pag. 19. et ap. Brunck. Anal. tom. i. pag. 156. nam ei pugnae Thebani non interfuere, uti nec ceteris præliis cum Persis; quippe ipsi μηδίζοντες. Verum in nostro loco de bellis mutuis inter

3 x

Ταύτα νεφέλα χάλα-
ζαν αίματος πρὸς φίλας
40 Πάτρας ἀμύνεται,

E. β'. K. η'.

Λοιγὸν ἀμύνων ἐναντίῳ, στρατῶ,
Ἄστῶν γενεᾷ μέγιστον κλέος αὖξων
Ζῶων τ' ἄπο καὶ Φανών.
Τὺ δὲ, Διοδότοιο παῖ, μαχατὰν
45 Αἰνείων Μελέαγρον, αἰ-
νείων δὲ καὶ Ἔκτορα
Ἀμφιάραόν τε, εὐαν-
θέ' ἀπέπνευσας ἀλικίαν

Σ. γ'. K. η'.

Προμάχων ἀν' ὄμιλον, ἐνθ' ἄριστοι
50 Ἔσχον πολέμοιο νεῖκος ἰσχάταις ἐλπίσιν.
Ἔτλαν δὲ πένθος οὐ φατόν. ἀλλὰ νῦν μοι
Γαῖόχοσ εὐδίαν ὄπασσεν
Ἐκ χειμῶνος. αἰείσομαι
Χαίταν στεφάνοισιν ἄρ-
55 μόζων. ὁ δ' ἀθανάτων

existimationem, quae a civibus venit. Pro ἀπὸ, quod erat, vett. edd. praeter Crat. et Steph. melius scribunt ἄπο. 45. Αἰνείων hic et v. seq. Schmid. ad metrum pro vulg. αἰνίων. cf. Pauw ad v. 69. 49. ἄριστον Ald. 50. ἔχον malebat Schmid. propter antitheticos. Sed ferri debet ἔσχον in Iambici princ. In fine Ald. ἰσχάτασιν ἰπ' ἰλιπίδι corrupte. 52. Γαῖόχοσ Ald. cf. ad Ol. xiii. 114. 55. ἀρ. μόσαις legit Schmid. ut primam coli brevem haberet; est tamen prima in

Athenienses et Bæotos cogitandum esse videtur, de quibus Herodotus agit lib. v. 77. sqq.

44. Convertit se ad eundem illum μήτρωα, qui in pugna occubuerat. αἰνίων, amulatus.

50. ἔσχον, ἀνίσχον, sustinuerunt, ἰσχάταις ἰλιπίσιν, in extremo discrimine.

51. ἔτλαν, ἔτλην, ipse Pindarus magnum luctum ex ejus morte suscepit.—

52. εὐδίαν, ex victoria nepotis.

55-68. Non facile est sententiarum

Μὴ θρασυέτω φθόνος,

A. γ'. K. ή.

“Ὅ τι τερπνὸν ἐφάμερον διώκων
 Ἐκαλὸς ἔπειμι, γῆρας ἔς τε τὸν μόρσιμον
 Αἰῶνα. θνάσκομεν γὰρ ὁμῶς ἅπαντες”

Iambico. Etsi Schol. quoque ἀρμόσας habet. - 56. μὴ θρασυέτω. v. Not. 57. ἐφάμερος; Ald. sed recte τερπνὸν ἐφάμερον, jucunda quæ se de die in diem offerunt, pro vitæ conditione. Scholiastes: τὸ ἐν τῷ βίῳ τερπνὸν τοῦτο αἰὶ κατὰ τὴν παροῦσαν ἡμέραν διώκων καὶ θηριῶν.

vinculum enodare. Τὸ τερπνὸν ἐφάμερον aut est felicitas hujus diei, præsens. (τὸ τερπνὸν ἐπὶ ταύτης τῆς ἡμέρας γιγνημῆσιν: uti Nem. vi. 10. ἐφάμερον τάθμαν, terminus vitæ, quem μισθὸν ἡμέραν attingimus aut μιτὰ νύκτας.) aut τὸ ἐφάμερον τερπνὸν, res læta quæ in singulis dies obveniunt. Hom. Od. φ. 85. νήπιος ἀγροῖώται, ἐφημέρια φρονέοντες. Philem. Fragm. pag. 322. τὸ γὰρ βρότιον σπέρμ' ἐφήμερα φρονεῖ. Ἀθανιάτων φθόνος est Nemesis, quæ nimis elata et evecta ultra communem modum tanquam ex invidiâ evertit. μὴ θρασυέτω, ne evertat, vid. paullo post. Jam structura institui potest haud uno modo; sermonis tamen rationi convenientissime sic: μὴ θρασυέτω φθόνος ἀθανάτων (pro conservet) (ἰς) γῆρας, ἔς τε τὸν μόρσιμον αἰῶνα, ὃ τι τερπνὸν ἐφάμερον διώκων ἔκαλος ἔπειμι. ut διώκων ἔπειμι sit ornate pro διώκω τὸ τερπνόν. Ita sensus: Nemesis ne evertito, adeoque incolumem servato ad senectutem et mortem, fructum voluptatis presentem, quem amplector, quo fruor. [ἃ ἔπειμι sc. carmine, celebri in præsentī. Ex Schedis.] Superest quaestio de nexu sententiarum cum sequentibus, quæ sic procedunt: 59, 60. etsi in diversa fortuna constitui, morimur tamen omnes. 60, 61. sqq. et immortalitatem appetere velle stolidum esset. Sequitur adeo, in sorte mortali mortalem acquiescere de-

bere: quam cum declarent duo, fortunæ inconstantia et mors; ad hanc potissimum poeta animum convertisse videri debet. Servet mihi deus jucunda, quibus fruor, usque ad mortem; nam immortalē vitam appetere velle stolidum esset. 56. θρασυέτω, alter Schol. ταρασσύτω, cum Suida et al. alter συνθραυέτω. hic utique doctius. Est enim a θράω (unde θραύω) θράσσω, Attic. θράττω. v. Timæum Lex. Platon. in ἐνθράττειν, cum præstantiss. Interpr. Noster Ol. vi. 164. μὴ θραύσοι χρόνος ἄλλος simili modo dixerat: ne evertat, adeoque utinam sit incolumis ac perpetua felicitas. 60. δαίμων αἰῶσος, alias αἰσος, fortunæ, qua utimur, inæqualitas. τὰ μακρὰ, τὰ μακρότερα, λίαν μακρὰ, quam ut quis ea assequi possit, (opp. βραχύς, qui ea assequi nequit) dixit respectu τῷ ἐφάμερον τερπνοῦ v. 57. ea, quæ sunt supra sortem humanam, felicitas perfecta et absoluta. hoc idem est τὸ γλυκὺ πᾶρ δίκαν, felicitas quam nefas est appetere, v. 68. Ea ἴ τις παπταίνει, τὰ ὑπὲρ ἑαυτὸν, βραχύς ἴσται (ὡς) ἰξικίσθαι (ἰς τὴν) χαλκόπιδον θῖων ἴδραν, imbecillus est, pro, est imbecillior, quam ut immortalis fieri possit. 64. De Pegaso cf. Ol. xiii. 150. Iliad. ζ. 155. Schol. et laudd. ad Hygin. f. 57. Hesiod. 9. 284. Alludit Horat. iv. 11. 26. sq.—67, 68. Si quis felicitatem, que in ejus sortem haud cadit, prave appetit,

- 60 Δαίμων δ' αἴσος. τὰ μακρὰ δ' εἴ τις
 Παπταίνει, βραχὺς ἐξικέ-
 σθαι χαλκόπεδον θεῶν
 "Ἐδραν' ὅ τε πτερόεις
 "Ἐρρίψε Πάγασος

E. γ. K. ή.

- 65 Δεσπότην ἐθέλοντ' ἐς οὐρανοῦ σταδμοῦς
 Ἐλθεῖν μεθ' ὀμάγυριν Βελλεροφόνταν
 Ζηνός. τὸ δὲ πὰρ δίκαν
 Γλυκὴν πικροτάτα μένει τελευτά.
 "Ἀμμιν δ', ᾧ χρυσέα κόμα
 70 Θάλλαν, πόρε, Λοξία,
 Τεαῖσιν ἀμίλλαισιν εὐαν-
 θεά καὶ Πυθοῖ στέφανον.

60. Δαίμων αἴστος; vulgo legebatur. At δαίμων δ' αἴστος legendum esse cum Benedi-
 dicto, post Pauvium nullus dubito. Jubet metrum, ducitque eo sententia et
 Scholion. Sed interpretationem nec Schmidii et Benedicti nec Pauvii probare
 possum. Longum esset singula persequi. v. Not. 61. sq. Sententiam hanc
 jam alibi ornavit, Ol. v. f. Pyth. x. 42. sqq. Nem. ix. 109-13. Isthm. v. 17, 18.
 Eandem Horatius imitatione expressit: *Immortalia ne speres etc. Cælum ipsum*
pretimus stultitia, et al. βραδὺς conj. Schmidius; sed βραχὺς, μικρὸς, a Schol. bene
 expositum ἀσθινής. Vulgare esset: ἀσθινέστερός ἴστιν; ἢ ὡς etc. 63. ὅτι
 Rom. intulit; idque sequitur Schmid. esse dicens: *postquam, quandoquidem. ὅτι*
 Ald. et Crat. cum Schol. Diremi ὅ τε. sed verum puto ὅ δὲ π. 65. οὐ-
 ρανούς Ald. 68. Laudat Plutarch. aud. poet. 4. 71. τιαῖ una
 syllaba efferendum. Quidni igitur scribimus σαῖσιν? Mingarell. σαῖς in.
 72. Colōn epionicum est mutilum. Schmidius Πυθοῖ scribebat; Pauw paullo
 elegantius Πυθόθιν.

cum acerbus exitus manet. h. e. si quis
 conditionem, ut Bellerophon, quæ in
 hominem non cadit, appetit, malum is
 sibi accersit. τὸ γλυκὴν πὰρ δίκαν est
 h. l. cupiditas, appetitio τοῦ γλυκίους
 stolidi. [sine modo ac lege. Ex

Schedis.] Vides me in loco, de quo
 nihil licet cum certa fide pronuntiare,
 modesti interpretis more apponisse,
 quæ ex sermonis indole, Pindari more
 et sententiarum nexu assequutus eram.

ΙΣΘΜΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ἕ.

ΚΛΕΑΝΔΡΩ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

(ΠΑΓΚΡΑΤΙΩ.)

ARGUMENTUM.

CALAMITATE belli Persici liberatos hymnis applicare jubet animum in victoris honorem.—33. Consentaneum esse, ut Thebanus Æginetæ victori gratuletur victoriani, propter communem utriusque gentis originem.—45. Unde in fabulas Æacidarum excurrit, et subsistit in nuptiis Thetidis et Pelei—104. et in Achillis laudibus. — 133. Redit ad victorem, et primo ejus patruelem, et ipsum pugilem victorem, laudat—142. tum Cleandrum.

Διαίσεις ἁ. Κ. κβ'.

ΚΛΕΑΝΔΡΩ τις ἀλικία τε λύτρον
Εὐδοξον, ᾧ νέοι, καμάτων,

Cleander, Ægineta, Telesarchi f. (v. 5.), cum aliis victoriis nobilis, imprimisque Nemea, tum Isthmiaca, quam poeta celebrat, proxime a bello Persico et Xerxis

1—12. Ordinem verborum constitue sic: ὦ νέοι, ἰὼν τις ἀγχιέτω παρὰ πρό- θυρον ἀγλαὸν πατρὸς Τηλεσάρχου, Κλιάνδρου ἀλικία τε λύτρον εὐδοξον καμάτων,

- Πατρὸς ἀγλαὸν Τελεσάρχου
 Παρὰ πρόθυρον, ἰὼν ἀγειρίτω
 5 Κῶμον, Ἴσθμιάδος τε νίκας
 Ἄποινα καὶ Νεμέα
 Ἄειδλων ὅτι κράτος
 Ἐξεῦρε. τῷ καὶ ἐγὼ,
 Καίπερ ἀχνύμενος
 10 Θυμὸν, αἰτέομαι
 Χρυσέαν καλέσαι
 Μοῖσαν. ἐκ μεγάλων

copiis deletis: quo vs. 9. sqq. respici tradunt veteres Grammatici. Pancratio vicisse manifestum sit ex v. 145, 6. ad exemplum patruelis Nicoelis, qui et ipse pancratio Isthmia vicerat (v. 134. sq.). Abjudicat carmen Pindaro Dawes Miscell. crit. pag. 55. Sed v. ad calc. Oda. 1. Κλειάνδρω καὶ ἀλικία Rom. Crat. Brub. Κλειάνδρω Ald. et utrumque dativum Morell. restituit; idem δὲ νίκαι primus distinxit; antea edebatur: ἀνίαι, quasi ab ἀνίαι esset. Admodum contaminatum est mendis ultimum hoc carmen, deficientibus quoque ad v. 26. Scholiis. 4. συναγειρίτω Schmid. syllabas colorum respiciens, non metrum Iambicum. Benedictus: διεγυρίτω, quoniam Schol. ἐγειρίτω τὸν ἕμνον. [Heynius in textu comma post πρόθυρον delevit, posuit post ἰὼν.] 6. Prava erat, si Aldum excipias, omnium edd. et interpretum praeter Benedictum interpunctio jam a veteribus recepta—καὶ Νεμέα Ἄειδλων ὅτι κ. ἐ. Etiam Pauw monuit.

ὅτι ἐξεῦρεν ἄποινα τε Ἴσθμίας νίκας καὶ κράτος αἰδλων (iv) Νεμέα. Ducitor pompa victori: cui et ego hymnum ut condam, poscitur. Jam sententiae ornatae sunt: Juvenes, cogat aliquis pompam ad aedes victoris. Male interpungitur v. 4. παρὰ πρόθυρον ἰὼν, ἀγειρίτω. Immo ἰὼν ἀγειρίτω τις κῶμος παρὰ πρόθυρον ἀγλαὸν Τιλ. Pompa enim victorem deducit domum. Dicitur κῶμος λύτρον καμάτων, idem quod mox ἄποινον, praemium, compensatio. Sic Pyth. v. 142. λυτήριον δαπανῶν. Nem. v. 88. μόχθων ἀμοιβή. Nem. x. 45. πόνων λάδαν. Ducenda pompa in honorem victoris Cleandri. Κλειάνδρω ἀλικία τε forte pro robore juvenili: est enim victor pancratio in certamine Isthmiaco et Nemeo. ἄποινα

Ἴσθμιάδος νίκας, debet sequi: καὶ Νεμέας: hoc extulit, καὶ ὅτι κράτος ἐξεῦρε αἰδλων Νεμέα. Junctura autem, ut nunc video, est: ὅτι ἐξεῦρεν ἄποινα Ἴσθμιάδος νίκας, καὶ κράτος αἰδλων (iv) Νεμέα. Tum τῷ, in cujus honorem poscitur a me, ut Musam invocem. αἰτέομαι, ut Horat. Poscitur, si quid.

12-25. Magnis malis bellicis liberati, luctu abjecto celebremus victorias ex certaminibus reportatas. Extulit haec poeta per varias inversiones. Primum subint. φυλάξομεν, βλέπωμεν, ὦ θυμὲ, ὅπως μὴ ἐμπέσωμεν, quae nota ellipsis est et a multis illustrata, etiam a Valcken. ad Theocrit. i. 112. ἐμπέσειν ἐρφανία στεφάνων est dictum pro altero, paremus novae victorias et hymnos; ne scilicet incidant

- Δὲ πενθέων λυθέντες,
 Μή τ' ἐν ὄρφανία πέσωμεν
 15 Στεφάνων, μή τε κά-
 δεα φεράπευε. παυ-
 σάμενοι δ' ἀπρήκτων κακῶν
 Γλυκύ τι δαμωσόμιδα
 Καὶ μετὰ πόνον' ἐπειδὴ
 20 Τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς
 Γε Ταντάλου λίδον παρὰ τις ἔ-
 τρεψεν ἄμμι θεός,

Δ. β'. Κ. κβ'.

- Ἄτολματον Ἑλλάδι μόχθων. ἀλλ' ἔ-
 μοι δαῖμα μὲν παροισχόμενον
 25 Καρτερὰν ἔπαυσε μέριμναν.

13. πενθέων dissyllabum. 18. δαμωσόμιδα Ald. adverso metro. 21. Τοῦ Ταντάλου Schmid. propter antitheticos. Sed metrum est Iambicum. Τι Ταντάλου Ald. [23. ἀλλά μοι Boeckh. Comment. p. xv. Ex Schedis.] 24, 25. Erat δαῖμα μὲν παροισχόμενον. Ita laborat verborum structura; nam deficit subjectum idoneum. Sane quidem ad ἔπαυσε substituit Schol. νίκη vel simile quid, alii θεὸς repetunt ex v. 22. ita saltem δαῖμα—καρτερὰν τ' ἔπαυσε μέριμναν copulandum erit; alii τὸ δαῖμα subjectum faciunt; sed ut commodus sensus exeat, cum Benedicto et Pauwio δαῖμα μὲν παροισχόμενον legendum est: metus prateritus (h. sublatus) gravem levavit sollicitudinem. Ita facere praestat; nec enim melius succedit, si μέριμναν de carminum pangendorum studio accipias, quod superiorum discriminum metus infregit.

Græci in obscuritatem, ἀδοξίαν. De modo loquendi conf. Muncker. ad Hygin. p. 115.—Nunc debebat sequi, μήτι κάδα φεραπέυωμεν, ne foveamus luctum, ne indulgeamus pavori.—Nova inde inversio, pro, sed deposito luctu dulce carmen condamus; dixit: γλυκύ τι δαμωσόμιδα. ἀπρηκτα κακά, luctus inutilis, ἀνωφίλτος λύπη, ut bene Schol. Idem tamen reliqua minus feliciter expedit. —v. 23. ἀτόλματον Ἑλλάδι μόχθων h.

ingentem, arduum. Schol. ἀνυπομόνητοι. (Sane τολμᾶν exponi potest per τλαῖν, tolerare. τόλμα τὰδὲ Eurip. Hec. 326 333. Sed is a loco alienus significatus.) Scilicet ἄτολμοι, quod quis aggredi non audeat. 24. Verum cum metu malorum dispulso abiit cura. Pro δαῖματος παροισχόμενου, μέριμνα ἰπαύσατο, dixit, δαῖμα παροισχόμενον ἔπαυσε μέριμναν. δαῖμα, quod antea μόχθος, πόνος.

- Τὸ δὲ πρὸ ποδὸς ἄρειον αἰεὶ
 Χρῆμα πᾶν. δόλιος γὰρ αἰὼν
 Ἐπ' ἀνδράσι κρέματαί,
 Ἐλίσσω βίτου πόρον.
- 30 Ἴατὰ δ' ἔστι βροτοῖς
 Σύν γ' ἑλευθερία
 Καὶ τά. Χρῆ δ' ἀγαθὰν
 Ἐλπιδ' ἀνδρὶ μέλειν.
 Χρῆ δ' ἐν ἑπταπύλοι-
- 35 σι Θήβαις τραφέντα
 Αἰγίνα χαρίτων ἄωτον
 Προμέμειν πατρὸς οὐ-
 νεκά δίδυμαι γένον-

26. Colon in fine laborat. Schmidius: ἀρῆϊόν ἐστ' αἰεὶ. Pauw: ἀρῆϊόν γ' αἰεὶ, vel: ἀρῆϊόν ἐστ' αἰεὶ. Saltem αἰεὶ præstare cum Mingarello dicam, ut gemelli omnes clauduntur. 29. βίον metrum requirit: quod reposuit Schmid. probante Panwio. 32, 34. Duplex hoc χρῆ molestum est meo sensu. Priorè loco vitiose Aldus: καὶ πᾶν χρῆ δ' ἀ. Potest substitui δι' ἀγαθὰν. In seqq. colis metra turbant vet. edd. 34. in exciderat ed. Crat. 36. Αἰγίνα media brevi mirationem facit. v. ad calcem carminis. 37, 8. Melanchthou distinguēbat post πατρὸς οὐνεκά, hocque cum superioribus jungebat.

26. [Scholion ad v. 26 - 37. e Cod. Monac. v. in Museum d. Alterth. Wiss. 1. B. pag. 573. Nonnisi vulgaria habet. Ex Schedis.] τὸ δὲ πρὸ ποδός. conf. Nem. vi. 94. melius est in re præsentì animum continere, adeoque lætis, quæ se offerunt, frui, in incerta hac rerum humanarum conditione: hoc sic extulit: ἐπικρέματα. ἀνδράσιν αἰὼν δόλιος ἑλίσσω βίτου πόρον. urget, instat, ἐπικύεται, hominibus Tempus insidiosè volvendo vitæ cursum, (petitum a flumine) h. cæcos, incertos casus adducendo. Occulto ævo Horat. i. 12. 45. Αἰὼν. tanquam persona, de tempore.

30. Concinit locus præclarus in Periclis oratione apud Thucyd. ii. 62.

καὶ γινῶμαι (διῷ) ἑλευθερίαν μὲν, ἣν ἀντιλαμβανόμενοι αὐτῆς διασώσωμεν, ῥαδίως ταῦτα ἀναληφομένην, ἄλλων δὲ ὑπακούουσασι καὶ τὰ προσκεκτημένα φιλιῶν ἑλασσούσθαι etc.

32, 33. cf. Fragm. Pind. pag. 61. xx. e Platone.

34. Mibi vero etiam tanquam Thebanofas est carmine celebrare victorem Ægine-tam propter utriusque gentis cognationem: quæ mythice ducitur ab Æaci filiabus, altera Thebe, altera Ægina, utraque a Jove amata, et pro parente ac præside altera Thebarum, altera Æginæ constituta. De his cf. sup. ad Nem. iii. pr. Ol. vi. 143. sq. v. Herodot. v. 80. Pausan. ii. 5. v. 22.

το Δύγατρες Ἀσωπίδων
 40 Ὅ' ὀπλόταται, Ζηνί δ' ἄ-
 δον βασιλῆϊ. ὁ τὰν μὲν
 Παρὰ καλλιρῶ
 Δίγκα φιλαρμάτου πόλιος ἄ-
 κισσεν ἀγεμόνα

Δ. γ'. Κ. κβ'.

45 Σὲ δ' ἐς νᾶσον Οἰνοπίαν ἐνεγκὼν
 Κοιμᾶτο, δῖον ἔνθα τέκες
 Αἰακὸν βαρυσφαράγα πα-
 τρὶ κεδνότατον ἐπιχθονίων· ὁ καὶ
 Δαιμόνεσσι δίκας ἐπέειραι-
 50 νε. τοῦ μὲν ἀντίθεοι
 Ἀρίστευον υἱέες
 Υἱέων τ' ἀρηίφιλοι
 Παῖδες ἀνορέα
 Χάλκεον στονόεν-
 55 τ' ἀμφέπειν ὄμαδον·

39. Δύγατρες Schmid. pro Δυγατίρες. Contendit Pauw et alterum a metro admitti.
 40. Ὅ' ante ὀπλόταται importunum est: aut delendum, aut cum γένοντο copulan-
 dum. γένοντό τε ἄδον τε Ζηνί. quod tamen durum. In fine coli metrum postulat
 syllabam; Ζηνί τε ἄ- Schmid. et Pauw effingunt; at cum biatu. Fuit puto Ζηνί
 δὲ δ' ἄδον. Nam digamma in hac voce non agnoscit Pindarus. 41 βασιλῆϊ
 omnes edd. βασιλῆϊ qui legat, non invenio. βασιλῆϊ Schmid. metri lege. Mox δ,
 ταν Aldus. ἔταν Rom. Emendavit Crat. 48. δς καὶ Brub. Morell. Steph.
 adverso metro. 52. τῶν Schmid. alioqui synizesin in υἱέων admittebat.

[39. duæ, et natiu minores, filia. Ex
 Schedis.]

45. σὲ δὲ, Ægina. in Ænoriā, anti-
 quo nomine insulam Æginam: cf. Nem.
 iv. 75. Pausan. ii. 5. De amore Æginæ
 v. Ovid. Met. et Statius Theb. vii. 315.
 sq. κοιμᾶτο, παρεκοιμᾶτο.

48, 49. Attingit fabulam mihi igno-
 tam; debuit aliquando Æacus arbiter
 sedere inter deos litigantes.

55. Æaci filii et nepotes ἀρίστειον (ἐν
 τῷ) ἀμφέπειν (σὺν) ἀνορέα ὄμαδον χάλκεον
 στονόεντα.

- Σώφρονές τ' ἐγένον-
το πιτυτοί τε θυμόν.
Ταῦτα καὶ μακάρων ἐμέμναν-
τ' ἀγοραὶ, Ζεὺς ὄτ' ἀμ-
60 φὶ Θετίος ἀγλαός
Τ' ἐρίσας Ποσειδᾶν γάμω,
Ἄλοχον εὐειδέα Δέ-
λων ἐκάτερος ἐὰν ἔμ-
μεν. ἔρωσ γὰρ ἔχεν.
65 Ἄλλ' οὐ σφιν ἄμβροτοι τέλεσαν εὐ-
νὸν θεῶν πραπίδες,

Δ. δ'. Κ. κβ'.

Ἐπεὶ θεσφάτων ἤκουσαν. εἴπε
Δ' εὐβουλος ἐν μέσοισι Θέμις·

62, 63. Θέλον. 9' Schmidius pro ἰθίλοντο, ut verbum absolutum haberet: quod sententia desiderat. At inauditum est ἰθίλομαι. Lyricum decere duriorē rationem per participia ἐρίσας (ἦν) (deb. ἰρίταις) Pauw censet cum Oxoniens. Equidem haud vereor legere ἔρισαν; nisi Πασειδᾶν pro vocativo habeas, ut scribas ἔρισας, et tu, o Neptune, contendisti. 63, 4. ἔμ-μεναι male Crat. c. Aldo. 64. ἔσχειν erat. ἔχεν haud dubie cum Schmidio legendum, ut anapaestum habeamus; monet etiam Pauw. 67. -των ἤκου. Molossus pro Choriambō: quod ferri vix potest, Pauwio quoque iudice; emendat ille: θεσφάτων ἀπέσσαν. ab ἀκούω, nova forma pro ἀκούω. Cur non Schmidium audiebat multo elegantius emendantem: θεσφάτων ἰσάκουσαν? θεσφάτων ἄρ' ἀκούσαν Minga-

58. Hæc, has laudes ac virtutes Æacidarum, recordati sunt dii, (deorum cætus) cum de Thetidis nuptiis certamen inter eos esset, easque decreverunt Peleo: ut v. 84. videbimus. conf. Apollon. iv. 791. sqq. Schol. Lycophr. 178. sq.—In 61. substitue ἔρισαν. cf. V. L.

65. ἄμβροτοι θεῶν πραπίδες sunt ipsi illi duo dii, Jupiter et Neptunus; ii destiterunt a consilio ducendi Thetidem.

67. Θέμις εὐβουλος fatidica; ut jam vidimus βουλάς, consilia, pro vaticiniis

dici: Isthm. vii. 11. πυκναῖς Τειρεσίαι βουλαῖς. Unde et εὐβουλος Nereus Pyth. iii. 162. et Themis jam Ol. xiii. 12. εἴπε δὲ, pro γὰρ, vaticinata est. εἴνεκεν, ὅτι πεπρωμένον ἦν, τὴν ποτιῖαν θεῶν τεκεῖν γόνον, ἀνακτα φέρτερον πατρός. Ad rem v. Æschyl. Prometh. 930. et Schütz. pag. 156. Prometheo tribuitur apud Quintum v. 338.—73. ὅς δὲ δῶξει, pro κινήσει. fere ut Apollo fides Nem. v. 44.—75. παραμυσηγομένην (ἦ) Διὶ ἢ Διὸς ἀδελφοῖσιν, pro ἀδελφῶ, Neptuno. Mox 77. ex oratione obliqua fit recta.

- Εἶνεκεν πεπρωμένον ἦν, φέρ-
 70 · · · · · τερον γόνον ἀνακτα πατρὸς τεκεῖν
 Ποντίαν θεὸν, ὃς κεραυνῷ
 Τε κρέσσον ἄλλο βέλος
 Διᾶΐξει χερὶ τρίο-
 δοντός τ' ἀμαιμακέτου,
 75 Διὶ μισγομένην
 Ἡ Διὸς παρ' ἀδελ-
 φοῖσιν. ἀλλὰ τὰ μὲν
 Παύσατε. βροτέων
 Δὲ λεχέων τυχοῦσα
 80 Υἱὸν εἰσιδέτω θανόντ' ἐν
 Πολέμῳ, Ἄρει
 Χέρας ἐναλίγκιον
 Στεροπαῖσιν τ' ἀκμὰν ποδῶν.
 Τὸ μὲν ἐμὸν, Πηλείϊ θεῦ-

rell. coniecit. [Hermann. de Dial. Pind. pag. ix. ἐπιὶ θεοφάτων ὅτ' ἄκουσαν. Ea Schedis.]

70. Deficiente syllaba ut antitheticis responderet versus, γόνον ἄρ' ἀνακτα inservit Schmid. γόνον γ' ἀνακτα Pauw, utpote in Iambico. πατήρος Mingarell. ut tertius pes iambicus sit dactylus. 73. χερὶ cum Schmidio haud dubie scribendum pro χερσί.

75. Ζηνὶ refinxit Schmid. propter antitheticos. Antispastum hic a pyrrhichio incipere ait Pauw. 76. παρ', scil. jungenda: Ἡ Διὶ παραμισγομένην ἢ Διὸς ἀδελφοῖσιν. (pro uno ἀδελφῷ, Neptuno.)

Esset tamen lenius περ. Ἡ Διὸς περ ἀδελφοῖσιν. Assentitur quoque Mingarellus. Praeclare mox oratio Thetidis obliqua in rectam transit. 79. λεχέων dissyllabum. Nisi malis antispastum esse pentsyllabum. τυχοῦσα. deb. τυχοῦσα. 82. χεῖρας erat. χέρας ad metrum cum Schmidio legere etiam Pauw jubet. 84. Πηλεῖ θεῷ. Ald. Πηλεῖ θεῷ. Rom. Crat. Brubach. quod nec improbandum censet Pauw, ut dactylus pro tribrachy sit in metro trochaico. Πηλεῖ θεῷ. Morell. Steph. Ita θεο una syllaba pronuntiandum. Optime Πηλεῖ θεῷ. μοῖραν Schmidius, adstipulante quoque Pauwio.

78. sq. Habeto virum mortalem, e quo susceptura est, fatali necessitate, filium patre praestantiorum; at ille non immortalis erit; quin praematura morte occumbet.

84. Usu loquendi sic constituenda

esse videntur: (κατὰ τὸ μὲν ἐμὸν, κατ' ἐμὲ, mea sententia, (διὶ) ὀπάσαι. — 86. φασί, τὸ πιδίον Ἰαωλλεῦ τρέφειν αὐτὸν τὸν εὐσεβέστατον, h. e. αὐτὸν εἶναι εὐσεβέστατον.

- 85 μοιρον ὀπάσαι γάμου Αἰ-
ακίδα γέρας, ὄν
Τε εὐσεβέστατον φασ' Ἴωωλ-
κοῦ τράφειν πεδίον.

Δ. ε. Κ. κβ'.

- Ἴόντων δ' ἐς ἄφθιτον ἄντρον εὐδύς
90 Χείρωνος αὐτίκ' ἀγγελίας
Μηδὲ Νηρέως θυγάτηρ νει-

85. Colon antispasticum aegrotat. Schmidius ad reliquorum numeros: ὄπασαι. ut sit: *meum votum jam destinavit Peleo has nuptias*. Scilicet τὸ ἐμὸν accepit νόημα, vel φρόημα. Bened. Τὸ μὲν ἐμὸν, (quod ad me attinet, equidem)—ὄπασαι. Sed bene se habet vulgata: *Mea quidem sententia est, Peleo conciliare, ut Peleo procemur has nuptias: ut πασαι γα loco tribrachyos sit*. Pauvius transponit:—μοιραν γάμου ὀπάσαι Αἰ.

87. Versus vitio laborat haud uno: primo τε εὐ—hiatu; tum φάσ' correpte, cum syllaba producta sit. Pro τε, καὶ Schmid. Pauv vel φάν emendare jubet, vel, quod ipse mavult, Τί φασιν εὐσεβέστατον Ἴωωλ. Sive Ἴωωλκὸς scribas, sive Ἴωω. una syllaba pronunties, idem est; sic sup. Pyth. iv. 137. Nem. iii. 58.

88. τραπιῖν emendatio est Oxoniensium, a Benedicto mutuata, ut sit πεδίον Ἴ. pro urbe Iolco, quam evertit Peleus, secundum Nem. iv. 38. sed ibi v. 90. προστραπιῖν plane alio sensu positum. Constans lectio est τράφειν, eaque ad sensum bona: *quem alit Iolci solum, sc. mons Pelius in vicinia urbis situs*. τραπιῖν, quod Oxonienses laudant, nusquam occurrit; τράφειν est Æolicum, i. e. antiquum, pro τρέφειν. Alias licet τράφην vel τραφῖν scribere, pro τραπιῖν.

89. ἀφθίτου—Χείρωνος conj. Benedictus, nisi sit antrum ἀφθιτου propter incorruptam Chironis disciplinam, *purum, intemeratum*. Ita et Pauw cum aliis. Durum vero. Mihi sic videtur: aut antri naturam saxis montium excisi intelligit: quis enim non sentiat, antrum esse ἀφθιτου διὰ τὸ στερεὸν, a soliditate nativa: aut ἀφθιτος dictum est, ut θεσπίσιος, ἀθάνατος, θείος, simpliciter in laudem, pro eximius, praclarus; ita antrum Chironis σεμνὸν dixit poeta Pyth. ix. 50. et iv. 410. ἀφθιτον σερωμῶν de aureo vellere dixerat. At prior interpretatio facile firmatur usu Homericō, qui quæ αὐτεῖα, adeoque ἀφθαρτα, sunt, appellat ἀφθιτα, ut sceptrum Agamemnonis β'. 46. ἵπυς χρυσῆν radiorum rote E. 724. θεῖον E. 236. ex are δῆμον ἀφθιτον Σ. 370. et δάματα χρύσεια ἀφθιτα αἰὶ Πιαδ. v. 22.

91. Scribendum μηδὲ cum Morell. Steph. Mox in διχομηνίδισσι

89. ἀγγελίας Ἴόντων, pro ἴσασαν, perferatur statim nuntius ad Chironem. 91. Neque Thetis iterum esto causa dissidii inter deos, et hac nocte statim nubat Peleo. πύταλα νικίαν sunt sententiae diverse dissidentium inter se. Pro quacunque nocte laudat, ut poeta, noctem sub-

lustrem luna dimidiata. ἐν διχομηνίδι ἰσπέρα.—96. χαλινὸν παρθενίας. Vix cogitavit poeta de zona. Verum χαλινὸς est δεσμός. Si virginitas solvitur, potest etiam vinculum, nexus, ἄμμα, δεσμός, recte ei tribui.—99. Jupiter et Neptunus ἐπίεισαν.

- κέων πέταλα δις ἐγγυαλιζέτω
 Ἄρμιν· ἐν διχορμηνίδεσσι
 Δὲ ἐσπέραις ἐρατὸν
 95 Λύοι κεν χαλινὸν ὑ-
 φ' ἤρωι παρθενίας.
 Ὡς φάτο Κρονίδαις
 Ἐννέποισα θεά.
 Τοὶ δ' ἐπὶ γλεφάρους
 100 Νεῦσαν ἀθανάτοι-
 σιν. ἐπέων δὲ καρπὸς
 Οὐ κατέφθινε. φαντὶ γὰρ συν-
 αλέγειν καὶ γάμον.
 Θέτιος ἀνακτα. καὶ
 105 Νέαν ἀνέδειξαν σοφῶν
 Στόματ' ἀπείροισιν ἄρε-
 τὰν Ἀχιλῆος· ὁ καὶ Μύ-

ἐσπέραις male urgent plenilunium Intpp. Ornat poeta noctem; nihil amplius.
 92. Reprehendit Galen. tom. iii. Opp. pag. 38. extr. ed. Basil. Pindari ὀκεανῶ
 πέταλα pro fontibus, quod in deperdito carmine lectum esse debuit: ad hunc
 versum non spectat. πέταλα h. l. dicta sunt ut φύλλα, ψῆφοι, pro sententiis vel
 suffragiis.

94. δι ἐσπέραις. Nisi poeta per digamma extulit, fuit δὲ 9'
 ἐσπέραις. 99. βλεφάρους Schmid. nec apparet, cur repente Dorismum
 damnaverit, jam ex sup. notum.

105. Mutilum colou; multo etiam
 magis apud Ald. νίαν δεῖξαν. Schmid. pulcre explet: Νεαράν ἐδειξαν. Pauw, etsi
 damnare nequit, tamen præfert trajecta voce: ἀνέδειξαν νίαν σοφῶν.

106. ἀ-
 πείροισιν ad metrum Schmid. et Pauw, cum esset ἀπίροις. Etiam Aldus στόμασ'
 πείροισιν. 107. Ἀχιλῆος, pro Ἀχιλλῆος, ad metrum Schmid. et Pauw emen-
 darunt.

101. ἐπέων δὲ καρπὸς οὐ κατέφθινε.
 pro vulgari: nec verba caruere eventu.
 καρπὸς ἐπίων, verborum effectus, ut floris
 fructus est. οὐ κατέφθινε, non decidit,
 adeoque vigore et vim habet. Schnei-
 der. in Vita Pind. p. 129. doete compa-
 rat Æschyl. vii. ad Theb. 625. εἰ καρπὸς
 ἴσται θεσφάτοις Λοξίου. Et Eumenid.
 717. μήδ' ἀκαρπώτους κτίσαι (τοὺς ἰμῶς
 χρησμούς.)

102-8. ἀνακτα, Peleum. Narrant
 quoque Peleum una cum diis curasse
 properasse nuptias; Peleo nuptias
 Thetidis probatas esse.—105, 6. Pro
 vulgari: natus quoque est ex eo con-
 jugio Achilles, dicta sunt: et poetarum
 carmina juvenilem Achillis virtutem decla-
 tarunt ignaris, h. iis qui nondum audi-
 verant.—107. δι καὶ, δι καὶ, inter alia.—
 De Telephojum v. 52. memoraverat.

σιον ἀμπελόεν
 Αἶμαξε Τηλέφου μέλανι ραί-
 110 νων φόνω πεδίων'

Δ. 5'. Κ. κβ'.

Γεφύρωσέ τ' Ἀτρείδαισι νόστον,
 Ἑλέναν τ' ἔλύσατο, Τρωΐας
 Ἰνας ἐκταμῶν δορὶ, ταί μιν
 ῥύοντό ποτε μάχας ἑναριμβρότου
 115 Ἔργον ἐν πεδίῳ κορύσσον-
 τα, Μέμνονός τε βίαν
 Ὑπέρδυμον Ἐκτορά
 Τ' ἄλλους τ' ἀριστέας· οἷς
 Δῶμα Περσεφόνιας

111. Ἀτρείδαισι vulgg. quod nullo modo defendi potest. Ἀτρείδαισι vel Ἀτρεί-
 δαισι Benedictus jam conjecerat. Nec ab Ἀτρεὺς aliud ducitur. cf. Eustath. p.
 13.

112. Τρωΐας Schmid. nam brevis requiritur, pro Τρωΐας. Post Τρωΐας
 interpungit Crat.

114. Editum erat ῥύοντό ποτ' ἐκ μ. Iterum eieci ἐκ,
 quod jam sustulerat Schmidius, ut coloa parilibus adaptaret. conf. Pauw. Τρωΐαις,
 seu Τρωΐαι, Ἰνις, nervi et robora belli, ii, ad quos summa belli redibat, Memnon,
 Hector et reliqui ἀριστῆις. Sed ῥύοντο suspectum est; vertunt: *avertebant eum*.
 Ab ἔρυντο ductum esse non potest; si quidem ε sic in principio abesse non posset.
 Debet ἔρυντο, ῥύοντο, ductum esse ἀρύομαι, servo, tueor. Hoc tamen priorem
 habet longam. Attamen ea etiam in versus Iambici capite recte locum obtinet.
 ῥύοντο, retardant, obstiterunt. Supra nos tenebat simili positum sensu ἐρυπάμειναι
 νόστον γλυκύν, Nem. ix. 54. 115, 116. κορύσσον-τε Ald. Rom. sed emenda-
 rit Crat.

111. γεφύρωσι νόστον, effecit reditum
 Attidis: ut Troja capta redire pos-
 sent. Similis vocis usus est in eo,
 quod, quæ transiri et permeari possunt,
 γεγεφρωσθαι dicuntur, Hesych. γεφύρω-
 σι, διαβατὴν ἐποίησε τὴν ὁδὸν, et Polyb.
 γεφυρῶν τὴν διὰ βασιν. Sententia ipsa
 frequentata est poetis inde ab Homero
 Iliad. ω. 243. ῥηΐτιοι γὰρ μᾶλλον
 Ἀχαιῶσιν δὴ ἔσισθε κίονοι τεθνηῶτος
 ἱαιρέμεν. et Horat. ii. 4. 12. — adem-
 tus Hector tradidit fessis leviora tolli
 Pergama Graiis. — 113-118. ἐκταμῶν

δορὶ Τρωΐας Ἰνας, (nervos, vires, Trojano-
 rum, h. e. προμάχους) Μέμνονός τε
 βίαν, ὑπέρδυμον Ἐκτορά τε, ἄλλους τε
 ἀριστίαις, ταί (refertur ad Ἰνας) μιν
 ῥύοντο (sustinerunt, repulerunt) κορύσσον-
 τα ἔργον μάχας ἑναριμβρότου ἐν πεδίῳ,
 instrumentem pugnam in campo, pugnantem
 in acie. nam κορύσσουσιν, armare, tum,
 instruere, parare moderari. ut ap. Ho-
 merum κορύσσουσιν πόλιμον, et βίον sup.
 Pyth. viii. 106. — 121. οὔρεσ Αἰακιδᾶν,
 h. ἀρχὸς, ut ap. Homer. οὔρος Ἀχαιῶν.
 123. suam gentem illustravit.

- 120 Μαινῶων Ἀχιλεὺς,
 Οὔρος Αἰακιδᾶν,
 Αἴγιναν σφετέρην
 Τε ρίζαν πρόφαινε.
 Τὸν μὲν οὔτε θανόντ' αἰοδαὶ
- 125 Ἐλιπόν γ' ἀλλά οἱ
 Παρὰ τε πυρὰν τάφῳ
 Θ' Ἐλικόνιαι παρθένοι
 Ἔσταν, ἐπὶ θρῆνόν τε πολύ-
 φαμον ἔχευαν. ἔδοξεν
- 130 Ἄρα δ' ἀθανάτοις,
 Ἔσλόν γε φῶτα καὶ φθίμενον ὕ-
 μνοις θεῶν διδόμεν.

Δ. ζ'. Κ. κβ'.

Τὸ καὶ νῦν φέρει λόγον, ἔσσυται τε

120. Ἀχιλλεύς iterum invexerat Rom. Ἀχιλεὺς cum Aldo Schmidius restituit,
 122. Αἴγιναν media brevi. v. ad finem Carminis. 123. τερίζαν omnes vett.
 Emendavit Morell. 125. Erat ἰλίποντ'. Si semper λείπισθαί τις dicitur,
 et λείπειν τινά, utique ἔλιπον γ' legendum, ut sup. Olymp. vii. 109. λίπον γ' legendum
 erat cum Ald. et aliis, emendante quoque sic Dawesio Misc. crit. pag. 51.
 [Heynius in textu γ' delevit.] 128, 129. Sensus sic satis constat: sed
 cola laborant. Aldus versum 128. finit: πολύ- 129. φαμον ἔχευαν. ἔδοξεν 130. ζ'
 ἄρα δ' ἀθανάτοις, et Romana: πολύφαμον ἔχευαν. ἔδοξεν Ἄρα δ' ἀθανάτοις.
 Emendat itaque Schmidius: ἔσταν, ἐπὶ θρῆνον ἕ- φαμον ἔχευαν. ἔδοξεν etc. pro
 ἔσταν tamen malit ἔσαν. Pauw vero: ἔσαν, ἐπὶ θρῆνον τε πολύ- φαμον ἔχευαν, ἔδοξεν
 etc. Lenior, puto, medicina est: Στὰν ἐπὶ θρῆνόν τε πολυ- φαμον ἔχευαν ἔδοξεν
 etc. Στὰν pro ἔσταν, ἔσσησαν, notum est. Incidit quoque in hoc Mingarellus.
 131. Aldus corrupte ἐς λόγον γε. 133. Τὸ καὶ νῦν φέρει λόγον. Acceperam:
 id quod etiam in praesenti rationem et locum habet, in hoc Nicocle non minus valet, qui,

124. sq. v. Homer. Od. ω. 58.—
 129. et probarunt, justum esse judicari,
 dii, tradere carminibus virum praeclarum
 etiam post mortem. διδόμεναι ὕμνοις, ut tra-
 dere Musis ap. Horat.

133. Id quod etiamnum rationem habet,
 et facere consentaneum est; et (propterea)
 roccedit Musarum currus (ut sup. Isthm.

ii. 3. h. carmen progreditur) ad memo-
 riam patruelis Nicoclis celebrandam, qui
 et ipse post multas victorias in certaminibus
 vicinarum urbium Isthmiacum victoriam
 consequitus est. vid. V. L. 140, 141.
 invicta manu eos versans, exagitaus, tan-
 quam pugil.

- Μοισαῖον ἄρμα Νικοκλέους
 135 Μνᾶμα πυγμαίου κελαδῆσαι,
 Γεράραι τέ μιν, ὅς Ἶσθμιον ἀν ἀπὸ
 Δωρίων ἔλαχεν σελίνων
 Ἐπεὶ περικτίνας
 Ἐνίκασε δήποτε
 140 Κἀκείνος ἄνδρας ἀφύ-
 κτω χερσὶ κλονέων.
 Τὸν μὲν οὐ κατελέγ-
 χει κριτοῦ γενεᾶ
 Πατραδελφεοῦ. ἄ-
 145 λίκων τῶ τις ἄβρὸν
 Ἄμφι παγκρατίου Κλεάνδρω
 Πλεκέτω μυρσίνας
 Στέφανον. ἐπεὶ νιν Ἄλ-

etsi jam fato funetus, laudandus mihi est. Nam mortuum jam fuisse declarat μνᾶμα. Schmidius acceperat: δι' ὃ ὁ Ἀχιλλεὺς φέρεται λόγον (reportat laudem, celebratur) καὶ ἴν. 136. Genuinum Pindari textum sine libris hic expectare non licet. Schmidius refinxit: Γεράραι τέ μιν, ὅς Ἶσθμιον αὖ ἀπὸ, et subintelligit Ἶσθμιον στέφανον. Benedictus: γεράραι τέ μιν, ὅς Ἶσθμιόνικος ὢν Δ. quæ pedestria sunt. Pauw tandem nova voce procuta: Γεράραι τέ μιν γ', ὅς Ἶσθμιον ἄρ' ἀπὸ, ut Ἶσθμιον στέφανον vel γέρας subintelligatur. Mingarell. γεράραι τέ μιν, ἴσθ' Ἶσθμιον ἀν' πιδίον vel δάπειδον. Sic tamen Δωρίων σελίνων sine regimine relinquitor. Equidem conjiçiebam: γεράραι τέ μιν, ὅς Ἶσθμιον ἀνθήμερον 137. Δωρίων ἔλαχεν σελίνων: quæ jam memoraverat sup. Isthm. ii. 22. Nem. v. 69. [c. genit. ut Ol. xiv. 1. Ex Schedis.] 137. ἔλαχεν metrum postulat. Erat ἔλαχε.

138. Ejecimus turpe mendum Oxoniensium περικτίνας, quod jam Schmidius sustulerat. vid. sup. Isthm. iv. 13. Nem. xi. 24. 140, 141. ἀφύκτω Ald. Rom. emendavit primus Cæporinus in Crat. quod et in marg. Brubach. ubi simul vir doctus conj. ἀφίπται, perperam. 143. γενιὰν Ald. cum Rom. Emendavit Cæporinus in Crat. Pössi conjiçere fuisse: τὸν μὲν οὐ κατελέγχει κριτὰ γενιὰ πατραδελφίον. Ita κριτὰ γενιὰ, ut κριτὸν γένος Pyth. iv. 89. Temere tamen. Nam est inversio Pindarica. et pro his iisdem et hoc quod legitimus. Corrupte quoque v. 152. πάρχη Aldina.

142. Hunc avunculum suum præclarum progenies, h. e. nepos ejus e fratre, Cleander, haud dedecorat. οὐ κατελέγχει. Pyth. viii. 50. Isthm. iii. 23.— 144.

Itoque aequalium aliquis—pro vulgari, nectatur ergo ipsi corona.

143. Ludi Megarensium, quos jam vidimus Nem. v. 84. σὸν τύχη, cum

καθόου τ' ἀγὼν σὺν τύχῃ
 150 Ἐν Ἐπιδαύρῳ τε νεό-
 τας πρὶν ἔδεκτο. τὸν αἰνεῖν
 Ἀγαθῶ παρέχει.
 Ἦσαν γὰρ οὐκ ἀπειρον ὑπὸ χει-
 ᾶ καλῶν δάμασεν.

In bibliotheca Medicea hinc sunt codices cum Montefalconio tum Bandinio in Catalogo Codd. Gr. Bibl. Medic. tom. ii. pag. 201. Cod. xi. et pag. 210. Cod. lli. commemorati, qui soli inter ceteros ibi asservatos Nemea et Isthmia complectuntur, alter etiam Scholia pleniora usque ad hujus Odæ versum 137. producta. In iis sub finem subjiciuntur “decem alii versus instar alterius carminis, quorum primus est: Κλειὸς (saltem κλειὸς scribendum erat) Δικαοῦ λόγος, ultimus: Μεισῶν ἀγωνίαν τ' ἀέθλων.” Vellem apposuisset vir cl. decem hos versus integros, ut de eorum auctoritate tuto pronuntiare liceret. Ad extremam Oden utique nullo modo spectant, quæ et ipsa in suspicionem adduci potest, an Pindarica sit; et Pindaro abjudicavit eam Dawesius Miscell. crit. pag. 52. quod in ea Ἀθῖνα bis correpta v. 36. 122. occurrit, quæ quatuordecim in locis et apud alios poetas produci solet. Hoc uno puncto confectam rem equidem pronuntiare vix ausim, inprimis cum tota ratio et ipsa labefactari possit, quandoquidem in utroque versu Ἀθῖνα quoque mediam productam habere potest. Exemplum aliud in contrariam partem habemus sup. Isthm. v. 55. sed et ibi pro producta haberi potest syllaba.

fausto eventu h. e. victorem. v. ad Nem. x. 47. νείτης sunt νέοι καμάζοντες, ut v. 2. — 151. παρέχει, πάρεστι, suppetit, in promptu est, satis materiæ adest, [v. Herodot. iii. c. 142. Ex Schedis.] ἀγαθῶ h. l. ingenuo viro, opponitur invidus. Alidi παρέχων transitive: παρέχοντι ἔπος Pyth. ii. 124.

153. ὑπὸ χειᾶ, in lutebris, in otio obscuro non perdidit, non consumsit juventutem inexpertam studiorum honestorum. Ut alibi Ol. xi. 18. ἀπείρατον καλῶν δαμῶν dictum ut sup. Pyth. iv. 331. πίσσειν. Nam quæ domantur, v. c. aqua, molliuntur, consumuntur, difflunt.

ΤΕΛΟΣ.

LONDINI, IMPRESSIT N. BLISS.

67 9
PA
4274
A2
1824
t.1

Pindarus
Carmina. Nova ed. corr.

████████████████████

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

WALLACE ROOM

